

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

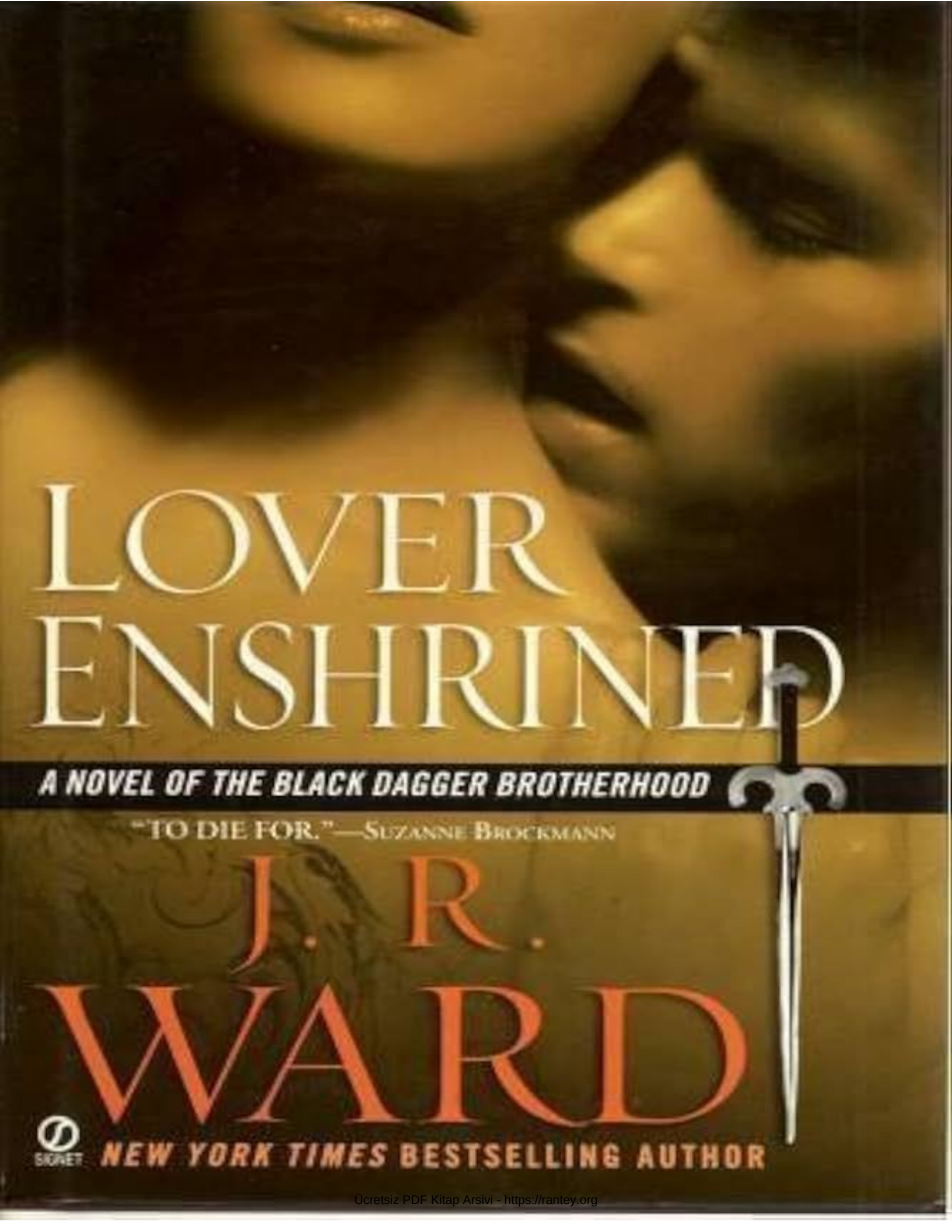
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LOVER ENSHRINED

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

"TO DIE FOR." —SUZANNE BROCKMANN

J. R.
WARD

 **NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR**



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD



LOVER ENSHRINED

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD



A SIGNET BOOK

J. R. WARD



**ASK R
ENSHRINED**

A HDVEŁ DF BLAÇK DAãBER Baar "eRHDaa

A SIGNET BOOK

J. R. WARD



LB7fıR

fıfı 1 **SHRNE**

é ñ0YEl OF 7ñE BŁAç€ 04h£ER BR0fhERñ000



BİR SIGNET KİTAP

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört](#)

Yirmi Besinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedi Bölüm
Otuz Sekiz Bölüm
Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir Bölüm Elli
İki Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört
Bölüm Elli Beş
Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi

J. R. Ward ve romanları için övgüler

"İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup kardeş." -Lisa Gardner, *Hide*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

Bağlanmamış Aşık

"Ward'ın son derece popüler olan Kara Hançer Kardeşliği serisinin en yeni kitabı, kendi dünyasında tamamen rahat bir hikâye anlatıcısının tüm izlerini taşıyor. . . . Bu düzeltme Kardeşlik bağımlılarına güçlü bir heyecan verecek."-

Publishers Weekly

"Ward'ın en hasarlı kahramanlarından biri hikâyesine kavuşurken kayıp, fedakârlık ve karanlık ana temalar olmaya devam ediyor. Seks ve şiddet, bu duygusal kefarete hikâyesini alışılmadık derecede grafik ve güçlü kılıyor. Ward lafını esirgemiyor ve olağanüstü bir paranormal drama sunuyor."

-*Romantic Times* (Top Pick, 4½ yıldız)

"Bayan Ward duygu, arzu ve tutkulu bir romantizmle dolu bir hikâyede dur durak bilmeyen bir aksiyon sunuyor. Harika bir paranormal kaçış." -

Affaire de Coeur

"Bu kitap kalp atışlarınızı hızlandıracak. Sizi güldürecek. Sizi ağlatacak. Hatta sizi kızdırabilir. Ama bir şeyi bilin ki, çok yetenekli J. R. Ward'ın yazma becerisine hayran kalacaksınız. Eğer siyah bir hançerim olsaydı, bize böylesine olağanüstü bir kardeş için böylesine olağanüstü bir hikaye hediye ettiği için Bayan Ward'ı selamlamak için havaya kaldırırdım." -Romance Junkies

"J. R. Ward nefesinizi keseceği kesin olan yürek burkan bir kitap daha sunuyor. Tam da bu yazarın daha iyi olamayacağını düşündüğünüz anda, bir sihirbaz gibi şapkasından *Lover Unbound* gibi bir kitap çıkarabiliyor. Bu kitabın son yüz sayfası neredeyse kalp yetmezliğine neden olacak; bu kesinlikle kaçırmamanız gereken bir kitap. Şiddetle tavsiye edilir. " -

MyShelf.com

"*Lover Unbound* bir başka kazanan ve bu muhteşem seride mükemmel bir on. .

. . Bir kez başladığınızda elinizden bırakmak istemeyeceğiniz bir kitap. J. R. Ward bir

Harika bir hikâye anlatıcısı; karanlık, büyüleyici bir hayal dünyası yaratmış ve bunu çok gerçekçi hissettiriyor. Bir sonraki kitabını merakla bekliyorum."

-Romance Reviews Today

"J. R. Ward 500+ sayfalık nefis Black Dagger Brotherhood güzelliğiyle bir kez daha başarıyor. Kitapları uyuşturucu gibi; anında bağımlısı oluyorsunuz. . . . *Lover Unbound*'u tüm testosteron dolu, melodramatik, seksi ihtişamıyla çok sevdim. Bir sonraki kitap için şimdiden sabırsızlanıyorum." -Vampir Törü

Aşık Ortaya Çıktı

"[B]u erotik paranormaller okumaya değer ve korkutucu derecede bağımlılık yapıcı. .

. . Her şey harika, sayfa çevirici bir etki yaratıyor. . . . Sadece iki yıl içinde ... serisi Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kitlesi kazandırdı ve bunu hak ediyor."

-Publishers Weekly

"Bir seride çıtayı sürekli yükseltmek zordur, ancak olağanüstü Ward bunu yapmayı başarıyor! Birinci kitaptan beri, insan eski polis Butch O'Neal, vampir kardeşliği içinde garip bir adam gibi görünüyordu, ancak bu muhteşem romanda kesinlikle kendine geliyor. Kara Hançer Kardeşliği'nin dünyası büyümeye ve daha katmanlı hale gelmeye devam ediyor, gerilimi, riski ve tutkuyu artırıyor. Bu harika bir şey." -Romantic Times (Top Pick, 4½ yıldız)

"[Ward'ın] Black Dagger Brotherhood kitapları en lezzetli suçlu zevklerden bazıları. Kimse Bayan Ward gibi duygu yüklü yazamaz ve kitapları bağımlılık yaratan karanlık bir duygusallığa sahip. . . . Bu vampirler çok ateşli ve seri gittikçe daha da ateşli bir hal alıyor... O kadar ateşli ki tüylerim diken diken oldu." -Vampir Törü

Aşık Uyandı

"Çirkinlik ve güzelliğin, acı ve hazzın bir arada yaşandığı, okuyucuları yıllarca büyülemeye yetecek kadar şaşırtıcı olay örgüsüne sahip, çığ ve cesur bir güç gösterisi. Kara Hançer Kardeşliği serisinin bu tür bükücü üçüncü romanı, hem öfke hem de dokunaklılık açısından zengin, hızlı tempolu şehir fantezisini sevenler için mükemmel bir seçim." -Booklist (yıldızlı eleştiri)

"J. R. Ward'ın eşsiz kardeşler grubu için ölmek gerek. Bu seriye bayılıyorum!" -

New York Times çoksatan yazarı Suzanne Brockmann

"İşkence görmüş kahramanlar söz konusu olduğunda, çok az kişi tehlikeli ve işkence görmüş Zsadist'i geçebilir. Bir değişiklik yaparak, kan kölesi olarak şiddet içeren geçmişinden kaynaklanan cinsel sorunları olan bir kahraman. Hem kahraman hem de kadın kahraman büyük acılar çekmiştir, ancak bu kitabı bu kadar çekici kılan Zsadist'in kendini kabul etme yolculuğudur. Ward bu karanlık, tehlikeli ve zaman zaman trajik seride hiçbir şeyden çekinmiyor. Sonraki bölümleri beklemek gittikçe zorlaşıyor."

-Romantic Times (Top Pick, 4½ yıldız)

"Yıllardır okuduğum en iyi yeni seri! Zekice yazılmış, çok seksi ve çok eğlenceli." -Lisa Gardner

"*Aşık Uyandı* son derece sürükleyici ve lezzetli bir erotik. Kendimi sayfaları daha hızlı çevirirken buldum ve sonra keşke çevirmeseydim dedim çünkü okuyacak başka bir şey yoktu! Kardeşlik, romantizmin en ateşli erkek koleksiyonu ve bir sonraki için sabırsızlanıyorum!"

-Angela Knight, *Ejderhaların Efendisi* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Sonsuz Aşık

"Ward bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip. İlgi çekici, adrenalin pompalayıcı. . . . Her iyi heyecan yolculuğu gibi, tempo, hayatta kalma ve umudun şefkatli bir hikayesiyle değişiyor ve okuyucuları daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor. L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek." -Booklist

"Eğlenceli bir yolculuk." -Canavarlar ve Eleştirmenler

"Son derece yoğun ve duygusal açıdan güçlü ... renkli, tehlikeli ve zengin bir şekilde tasarlanmış. Karmaşık olay örgüsü ve inandırıcı karakterleriyle [J. R. Ward] tam anlamıyla bir hit kaleme almış." -Romantic Times (Top Pick, 4½ yıldız)

Karanlık Aşık

"Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu. Aralarından seçim

yapabileceğiniz sayısız olasılıkla, Kara Hançer Kardeşliği serisi tonlarca heyecan ve ürperti vaat ediyor."

-Romantic Times (Top Pick)

"Lezzetli, erotik ve heyecan verici yeni bir vampir serisi! J. R. Ward seksi, eziyet çeken, uğruna ölünecek bir kahramanla harika bir karakter kadrosu yaratmış. Romantizm okurları için muhteşem bir fırsat!"

-Nicole Jordan, *Bana Ateşle Dokun* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"J. R. Ward'ın harika bir yazım tarzı var ve parlıyor. . . . Bu dünyada kendinizi kaybedeceksiniz; farklı, yaratıcı, karanlık, şiddet dolu ve düpedüz şaşırtıcı. Bu yıl sadece bir tane paranormal okuyacaksınız, o da *Karanlık Aşık* olsun."

-All About Romance

"Müthiş, anında bağımlılık yaratan bir ilk roman. Tehlikeli karakterler ve büyüleyici erotik romantizmle dolu bir gece yarısı kasırgası. Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız."

-Lynn Viehl, *Evermore*'un *USA Today* çoksatan yazarı

Kara Hançer Kardeşliği serisindeki romanlar J.
R. Ward

Karanlık
Aşık Sonsuz
Aşık
Aşık Uyandı
Aşık Açığa ıktı
Aşık
Bağlanmadı
Aşık Kutsandı

SIGNET

Penguin Group (USA) Inc. 375 Hudson Street'in bir
bölümü olan New American Library tarafından
yayınlanmıştır,

New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632,
Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
New American Library'nin bir baskısı olan Signet tarafından
yayınlanmıştır.

İlk Baskı, Haziran 2008 Telif
Hakkı © Jessica Bird, 2008 Tüm
hakları saklıdır



TESCILLI TICARI MARKA-MARCA REGISTRADA

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya
da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip
değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka herhangi
bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca yetkili
Elektronik baskılar ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik
etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

<http://us.penguinroup.com>
eISBN : 978-1-4406-3317-1

Sana adanmıştır: *Size*.

Tam bir beyefendi ve rahatlatıcıydınız.

Ve inanıyorum ki bu neşe size de geliyor

- kesinlikle bunu hak ediyorsunuz.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına
sonsuz şükranlarımla
ve Cellies'e bir alkış!

Çok teşekkür ederim:
Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh.

Teşekkürler, S-Byte ve Ventrue ve Loop ve Opal
kalplerinizden gelerek yaptığınız her şey için!

Her zaman olduğu gibi Yönetim Kurulumu şükranlarımı
sunuyorum: Sue Grafton, Dr. Jessica Andersen ve Betsey
Vaughan.

Ve eşsiz Suzanne Brockmann'a büyük bir saygıyla.

DLB'ye - Seni seviyorum xxx anne
NTM'ye - her zamanki gibi, sevgi ve minnettarlıkla.
Siz gerçekten de insanlar arasında bir prenssiniz.
Not: Bulamadığınız bir şey var mı?

LeElla Scott'a - henüz varmadık mı? Henüz
varmadık mı? Henüz varmadık mı?
Remmy, hız sabitleyici bizim dostumuz ve LeSunshine
olmadan biz bir hiçiz.
Seni seviyorum, kankam.

Kaylie'ye. Dünyaya hoş geldin bebeğim.

Muhteşem bir anneniz var; o kesinlikle benim idolüm ve sadece beni saç bakım ürünlerinde tuttuğu için değil.

Bub'a, *içki* için teşekkürler!

Bunların hiçbiri olmadan mümkün
olmazdı: sevgili kocam,
Kendisi benim danışmanım, bakıcım ve vizyonerimdir,
Bana o kadar çok sevgi veren harika anneme borcumu
asla ödeyemem,
Ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler) ve
en sevdiğim arkadaşlarım.
Ve tabii ki WriterDog'un iyi yarısı.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevine kral tarafından atanan, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Yalnızca en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe saplanan bir bıçak vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

Seçilmişler (n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin kan ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmışlardır ve bu uygulama Kardeşler tarafından eski haline getirilmiştir.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler,

ancak nispeten hızlı yaşlanırlar. Ortalama yaşam süresi yaklaşık beş yüz yıldır.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

ehros (pr. n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (pr. n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli dereceleri vardır *ghardianlar*, en güçlüsü ise *sehcluded* bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj.) Gevşek bir şekilde "en sevgili" olarak çevrilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. *Lesser*'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n. f.) veya **nallum** (n. m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de *lesser*'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadırlar ve güneş ışığına dayanamazlar. Genellikle yirmili yaşların ortasında meydana gelir. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Önsöz

Yirmi beş yıl, üç ay, dört gün, on bir saat, sekiz dakika ve otuz dört saniye önce . . .

ZAMAN aslında sonsuzluğa doğru akıp giden bir kayıp DEĞİLDİ. Şu anın saniyesine kadar sabit değil, şekillendirilebilirdi. Kil, beton değil.

Bu da Omega'nın minnettar olduğu bir şeydi. Eğer zaman sabit olsaydı, şu anda yeni doğan oğlunu kucağında tutuyor olmayacaktı.

Çocuklar hiçbir zaman onun hedefi olmamıştı. Yine de o anda değişmişti.

"Annesi öldü mü?" diye sordu *Önsezeri* merdivenlerden inerken. Tuhaf, avcıya hangi yılda olduğunu düşündüğünü sorsaydınız 1983 derdi. Ve bir bakıma haklı da olurdu.

Fore-lesser başını salladı. "Doğumdan sağ çıkamadı."

"Vampirler nadiren yapar. Bu onların az sayıdaki erdemlerinden biridir." Ve bu durumda uygun. Ona bu kadar iyi hizmet ettikten sonra annesini öldürmek hiç de nazik bir davranış değildi.

"Onun vücuduyla ne yapmamı istiyorsun?"

Omega, oğlunun uzanıp başparmağını tutmasını izledi. Kavrayışı güçlüydü. "Ne kadar tuhaf."

"Ne?"

Ne hissettiğini kelimelere dökmek zordu. Ya da belki de mesele buydu. Hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordu.

Oğlunun Yok Edici Kehaneti'ne karşı bir savunma tepkisi, vampirlere karşı savaşta hesaplanmış bir yanıt, Omega'nın hayatta kalmasını sağlamak için bir strateji olması gerekiyordu. Oğlu yeni bir şekilde savaşacak ve Yok Edici, Omega'nın varlığından geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalamadan önce bu vahşi ırkı öldürecekti.

Bu ana kadar, Omega'nın döllediği dişi vampirin kaçırılmasıyla başlayan ve dünyaya yeni gelen bu vampirle sona eren plan hatasız bir şekilde uygulanmıştı.

Bebek ona baktı, tomurcuklanan ağzı çalışıyordu. Tatlı kokuyordu ama *daha küçük* olduğu için değil.

Omega birdenbire onu bırakmak istemedi. Kollarındaki bu genç bir mucizeydi, yaşayan, nefes alan bir delik. Omega'ya kız kardeşi gibi yaratma eylemi bahşedilmemişti ama üreme de ondan esirgenmemişti. Belki yepyeni bir ırkı meydana getiremeyebilirdi. Ama genetik havuzdan kendisinin bir parçasını öne çıkarabilirdi.

Ve vardı.

"Efendim?" dedi *Önsüz*.

Bebeğin gitmesine gerçekten izin vermek istemiyordu ama bu işin olması için oğlunun düşmanla birlikte yaşaması, onlardan biri gibi yetiştirilmesi gerekiyordu. Oğlunun onların dilini, kültürünü ve yöntemlerini bilmesi gerekiyordu.

Oğlu nerede yaşadıklarını bilmeliydi ki gidip onları katledebilsin.

Omega, bebeği *Önsüz'üne* teslim etmek için kendini zorladı.

"Onu sana yasakladığım toplanma yerinde bırak. Onu kundakla ve bırak, buraya döndüğünde seni kendime çekeceğim."

Bunun üzerine, benim istediğim gibi öleceksin, diye bitirdi Omega kendi kendine. Hiçbir sızıntı olamazdı. Hata olamazdı.

Fore-lesser başka bir zaman olsa Omega'nın ilgisini çekecek bir yaltaklanma yaparken, güneş Caldwell, New York'un mısır tarlalarının üzerinden doğdu. Üst kattan gelen yumuşak bir fokurdama sesi tam anlamıyla bir yangına dönüştü, yanık kokusu kadının bedeninin yataktaki tüm kanla birlikte yakıldığını haber veriyordu.

Ki bu çok hoştu. Düzen önemliydi ve bu çiftlik evi yepyeniydi, özellikle oğlunun doğumu için inşa edilmişti.

"Git," diye emretti Omega. "Git ve görevini yerine getir."

Fore-lesser bebekle birlikte ayrıldı ve Omega kapının kapanışını izlerken yavrusunu özlüyordu. Çocuk için kesinlikle acı çekiyordu.

Ancak endişesini giderecek çözüm elinin altındaydı. Omega kendini havaya kaldırdı ve sahip olduğu bedensel formu "şimdiki zamana", içinde bulunduğu oturma odasına fırlattı.

Zamandaki değişim, etrafındaki evin hızla yaşlanmasıyla kendini gösterdi. Duvar kâğıtları solmuş ve tembel şeritler halinde soyulmuştu. Mobilyalar yirmi yılı aşkın bir süredir kullanıldıkları için aşınmış ve yıpranmıştı. Tavan, sanki yıllardır sigara içenler nefes veriyormuş gibi parlak beyazdan kirli sarıya dönüşmüştü. Döşeme tahtaları koridorun köşelerinde kıvrılıyordu.

Evin arka tarafında iki insanın tartıştığını duydu.

Omega, sadece birkaç saniye önce inşa edildiği günkü gibi pırıl pırıl olan kirli, solmuş mutfığa doğru sürüklendi.

O odaya girdiğinde, adam ve kadın kavgalarını bıraktı, şoktan donakaldılar. Ve çiftlik evini meraklı gözlerden arındırmak gibi can sıkıcı bir işe girişti.

Oğlu sürüye geri dönüyordu. Ve Omega'nın onu görmeye, onu kullanmaya ihtiyaç duyduğundan neredeyse daha fazla ihtiyacı vardı.

Kötülük göğsünün ortasına dokunduğunda kendini boşlukta hissetti ve kız kardeşini düşündü. Dünyaya yeni bir ırk getirmişti, kendi iradesi ve mevcut biyolojinin birleşimiyle tasarlanmış bir ırk. Kendisiyle çok gurur duyuyordu.

Babaları da öyleydi.

Omega vampirleri sadece ikisine de inat olsun diye öldürmeye başlamıştı ama kısa sürede kötülükten beslendiğini öğrenmişti. Babaları onu durduramadı elbette, çünkü ortaya çıktığı üzere Omega'nın eylemleri -hatta varlığı- kız kardeşinin iyiliğini dengelemek için gerekiyordu.

Dengenin korunması gerekiyordu. Bu, kız kardeşinin temel ilkesi, Omega'nın gerekçesi ve babalarının babasından aldığı görevdi. Dünyanın temeli.

Ve böylece Kâtip Bakire acı çekti ve Omega tatmin oldu. Irkına verdiği her ölümle acı çekiyordu ve bunu çok iyi biliyordu. Erkek kardeş kız kardeşi her zaman hissedebilmişti.

Gerçi şimdi bu daha da doğruyd.

Omega oğlunu dışarıda, dünyada hayal ederken, onun için endişeleniyordu. Yirmi yılı aşkın sürenin onun için kolay geçmesini umuyordu. Ama gerçek bir ebeveyn böyle yapardı, değil mi? Ebeveynlerin yavruları için endişelenmeleri, onları beslemeleri ve korumaları gerekirdi. Özünüz her neyse,

İster erdem ister günah olsun, dünyaya getirdiğiniz şey için en iyisini istediniz.

Ne de olsa kız kardeşiyle ortak bir yönleri olduğunu görmek şaşırtıcıydı... Her ikisinin de doğurdukları çocukların hayatta kalmasını ve gelişmesini istediklerini bilmek şok ediciydi.

Omega az önce telef ettiği insanların bedenlerine baktı. Elbette bu birbirini dışlayan bir önermeydi, değil mi?

Birinci Bölüm

BÜYÜCÜ GERİ DÖNMÜŞTÜ.

Phury gözlerini kapadı ve başını karyolaya yasladı.
Ah, kahretsin, ne diyordu. Büyücü hiç gitmemişti.

Dostum, bazen benimle dalga geçiyorsun, diye söylendi kafasının içindeki karanlık ses. Gerçekten yapıyorsun. Birlikte olduğumuz onca şeyden sonra mı?

Hep birlikte olmuşlardı... Gerçek bu değil miydi?

Büyücü, Phury'nin kırmızı duman ihtiyacının sebebiydi, her zaman kafasının içindeydi, her zaman ne yapmadığını, ne yapması gerektiğini, neyi daha iyi yapabileceğini düşünüyordu.

Yapmalıydım. Yapmalıydım. Yapabilirdim.

Güzel kafiye. Gerçek şu ki, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Yüzük-hayaletlerinden biri onu sanki domuz bağıyla bağlayıp bir arabanın arkasına atmış gibi kırmızı dumana götürdü.

Aslında, dostum, sen ön tampon olurdun.

Aynen öyle.

Büyücü zihninde, kafatasları ve kemiklerden oluşan uçsuz bucaksız gri bir çorak arazinin ortasında duran bir Ring-wraith şeklinde belirdi. İngiliz aksanıyla konuşan piç kurusu, Phury'nin başarısızlıklarını asla unutmamasını sağlamış, sırf silah dolabına girip bir kırklığın namlusunu yemesin diye tekrar tekrar ateşlenmesine neden olmuştu.

Onu kurtarmadın. Onları kurtarmadın. Lanet hepsinin üzerine senin tarafından getirildi. Hata senin. . . hata senin. . .

Phury başka bir esrara uzandı ve altın çakmağıyla yaktı. Eski

Ülke'de ona "*exhile dhoble*" derlerdi. İkinci ikiz. Kötü ikiz.

Zsadist'ten üç dakika sonra doğan Phury'nin canlı doğumu aileye dengesizlik lanetini getirmişti. İkisi de nefes alarak doğan iki asil oğul, fazla iyi bir şanstı ve elbette denge bozulmuştu: İçinde

Aylar sonra ikizi ailesinden çalınmış, köle olarak satılmış ve bir asır boyunca mümkün olan her şekilde istismar edilmişti.

Hasta kaltak metresi sayesinde Zsadist'in yüzünde, sırtında, bileklerinde ve boynunda yaralar oluşmuştu. İçten içe daha da kötü yaralanmıştı.

Phury gözlerini açtı. İkizinin fiziksel bedenini kurtarmak yeterince ileri gitmemişti; Z'nin ruhunu diriltmek için Bella'nın mucizesi gerekmişti ve şimdi o da tehlikedeydi. Eğer onu kaybederlerse ...

O zaman her şey yolunda gider ve denge bir sonraki nesil için bozulmadan kalır, dedi büyücü. Gerçekten de ikizinin canlı doğumun nimetlerinden faydalanacağını düşünmüyor musun? Ölçülemeyecek kadar çok çocuğun olacak. Onun hiç çocuğu olmayacak. Dengenin yolu budur.

Shellan'ını da alıyorum, bundan bahsetmiş miydim?

Phury uzaktan kumandayı aldı ve "*Che Gelida Manina* "yı açtı.

İşe yaramadı. Büyücü Puccini'yi severdi. Yüzük-büyücüsü iskelet tarlasında vals yapmaya başladı, çizimleri ayaklarının altındakileri eziyor, ağır kolları zarafetle sallanıyor, siyah parçalanmış cübbesi bir aygırın yelesi gibi muhteşem başını savuruyordu. Ruhsuz grinin uçsuz bucaksız ufkuna karşı büyücü vals yapıyor ve gülüyordu.

Yani. Berbat. Yukarı.

Phury bakmadan yatağının başucundaki masaya uzanıp kırmızı duman torbasını ve sigara kâğıtlarını aldı. Mesafeyi ölçmesine gerek yoktu. O, topaklarının nerede olduğunu bilen bir tavşandı.

Sihirbaz *La Bohème*'le coşarken, Phury zincirini devam ettirebilmek için iki yağlı sigara sardı ve takviye kuvvetlerini hazırlarken bir yandan da sigara içti. Nefesini verirken dudaklarından çıkan şey kahve ve çikolata gibi kokuyordu ama büyücüye hak vermek gerekirse, burnunda çöp yakmak gibi bir şey olsa bile o şeyi kullanırdı.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, eğer biraz huzur bulabilseydi, koca bir çöplüğü ateşe vermek ona çok iyi gelecekti.

İlişkimize daha fazla değer vermediğine inanamıyorum, dedi büyücü.

Phury kucağındaki, son yarım saattir üzerinde çalıştığı çizime odaklandı. Hızlıca bir gözden geçirme yaptıktan sonra tüy kaleminin ucunu kalçasına dayadığı gümüş kabın içine daldırdı. Tencere

İçindeki mürekkep havuzu, yoğun ve yağlı parlaklığıyla düşmanlarının kanına benziyordu. Kâğıtta ise koyu kırmızımsı bir kahverengiydi, iğrenç bir siyah değil.

Sevdiği birini tasvir etmek için asla siyah kullanmazdı. Kötü şans.

Ayrıca, kanlı mürekkep tam olarak Bella'nın maun rengi saçlarındaki röflelerin rengindeydi. Yani konusuna uyuyordu.

Phury onun mükemmel burnunu dikkatle gölgeledi, t ü y k a l e m i n i n ince kirpikleri yoğunluk doğru olana kadar birbirini çaprazladı.

Mürekkeple çizim hayata çok benziyordu: Bir hata ve her şey mahvolurdu. Lanet olsun. Bella'nın gözü pek iyi değildi.

Bileğini serdiği yeni mürekkebin içinde sürüklememek için ön kolunu kıvrarak yanlışı olanı düzeltmeye çalıştı, alt kapağın kıvrımını daha açılı olacak şekilde şekillendirdi. Vuruşları turna kağıdını yeterince güzel bir şekilde işaretledi. Ama göz hâlâ çalışmıyordu.

Evet, doğru değildi ve son sekiz ay boyunca onu çizmek için ne kadar zaman harcadığını düşünürsek bunu bilmesi gerekirdi.

Sihirbaz plié'nin ortasında durdu ve bu kalem ve mürekkep rutininin yapılacak boktan bir şey olduğunu belirtti. İkizinin hamile *shellanını* çizmek. Gerçekten.

Sadece bir piç kurusu ikizi tarafından kaçırılan bir kadına kafayı takabilir. Ama sen öyle yaptın. Kendinle gurur duyuyor olmalısın, dostum.

Evet, büyücünün nedense hep bir İngiliz aksanı vardı.

Phury bir nefes daha çekti ve görüş açısını değiştirmenin işe yarayıp yaramayacağını görmek için başını yana eğdi. Olmadı. Hâlâ doğru değil. Aslında saç da doğru değildi. Her nedense Bella'nın uzun, koyu renk saçlarını, yanaklarını gıcıklayan tutamlarla birlikte bukleli olarak çizmişti. Saçlarını hep açık bırakırdı.

Her neyse. Yine de çok güzeldi ve yüzünün geri kalanı her zaman tasvir ettiği gibiydi: Sevgi dolu bakışları sağ taraftaydı, kirpikleri siluet halindeydi, bakışları sıcaklık ve bağlılığın bir bileşimini gösteriyordu.

Zsadist yemeklerde onun sağına otururdu. Böylece dövüşen eli serbest kalıyordu.

Phury onu asla gözleri ona bakarken çizmezdi. Bu da mantıklı. Gerçek hayatta da onun bakışlarını hiç çizmemişti. Kız onun gözlerine aşıktı.

İkizdi ve ona duyduğu tüm özleme rağmen bunu değiştiremezdi.

Çiziminin kapsamı, saç buklesinin tepesinden omuzlarının üstüne kadar uzanıyordu. Hamile karnını hiç çizmemiştir. Hamile kadınlar asla göğüs kemiğinden aşağı doğru resmedilmez. Yine kötü şans. Aynı zamanda en çok korktuğu şeyi hatırlatıyordu.

Doğum yatağında ölümler yaygındı.

Phury parmak uçlarını kızın yüzünde gezdirdi, mürekkebin hâlâ kurumaya devam ettiği burnundan kaçındı. Doğru olmayan gözleri, farklı saçları ve daha az dolgun dudaklarıyla bile çok güzeldi.

Bu iş bitmişti. Bir başkasına başlama zamanı.

Resmin alt kısmına doğru ilerleyerek, omzunun kıvrımındaki sarmaşığın kıvrımını başlattı. Önce bir yaprak, sonra büyüyen bir sap ...şimdi daha fazla yaprak, kıvrılıyor ve kalınlaşıyor, boynunu kaplıyor, çenesine doğru yaklaşıyor, dudaklarını ağzına yapıştırıyor, yanaklarının üzerinde açılıyor.

Mürekkep kavanozuna gidip geliyor. Sarmaşık onu geçiyordu. Sarmaşık kaleminin izlerini örtüyor, kalbini ve içinde yaşayan günahı saklıyordu.

Burnunu kapatmak onun için en zoruydu. Bu her zaman yaptığı son şeydi ve bundan daha fazla kaçınmadığında, sanki artık nefes almakta özgür olmayacak olan kendisiymiş gibi ciğerlerinin yandığını hissetti.

Sarmaşık resme galip geldiğinde Phury kâğıdı buruşturup yatak odasının karşısındaki pirinç çöp sepetine attı.

Hangi aydaydık? Ağustos muydu? Evet, Ağustos. Ki bu da ... Hamileliğinin bitmesine daha bir yıl vardı, tabii tutabileceğini varsayarsak. Pek çok kadın gibi o da yatak istirahatindeydi çünkü erken doğum büyük bir endişe kaynağıydı.

Körüklü sigarasının ucunu çıkararak az önce yaptığı iki sigaradan birine uzandı ve onları içtiğini fark etti.

Tek bacağı uzatarak şövaletini kenara koydu ve hayatta kalma setini geri getirdi: plastik bir kırmızı duman poşeti, ince bir paket sarma kâğıdı ve kalın altın çakmağı. Taze bir sigara sarmak bir anlık bir işti ve ilk darbeyi çekerken zulasını ölçtü.

Kahretsin, çok inceydi. Çok inceydi.

Pencerelerden yükselen çelik panjurlar onu sakinleştirdi. Gece, tüm güneşsiz ihtişamıyla çökmüştü, gelişi Kardeşlik'in malikânesinden özgürlüğü ... ve satıcısı Rehvenge'e ulaşma imkânını getirmişti.

Ayağı ya da baldırı olmayan bacağını yataktan kaldırarak protezine uzandı, sağ dizinin altına taktı ve ayağa kalktı. Yeterince kızarmıştı, o yüzden etrafındaki hava sanki içinden geçmesi gereken bir şeymiş gibi geliyordu ve yöneldiği pencere kilometrelerce uzakta görünüyordu. Ama her şey yolundaydı. Tanıdık pus onu rahatlatmış, çıplak bir şekilde odasının içinde yürürken yüzüyormuş hissi onu rahatlatmıştı.

Aşağıdaki bahçe, kütüphanenin Fransız kapılarının ışığıyla aydınlanarak göz kamaştırıyordu.

Bir arka manzara işte böyle görünmeli, diye düşündü. Bütün çiçekler sağlıklı açmış, meyve ağaçları armut ve elmalarla dolmuş, patikalar temiz, şimşir ağaçları kesilmiş.

Birlikte büyüdüğü gibi değildi. Hem de hiç.

Penceresinin hemen altında çay gülleri açmış, gökkuşağı rengindeki tombul başları dikenli dikenlerinin üzerinde gururla duruyordu. Güller aklına başka bir kadını getirdi.

Phury tekrar soluduğunda, haklı olarak çizmesi gereken dişisini hayal etti ... yasa ve geleneklere göre çizmekten çok daha fazlasını yapması gereken dişisini.

Seçilmiş Cormia. Onun ilk eşi. Kırk kişi arasında.

Dostum, nasıl olmuştu da Primale'i Seçilmişler'in yanına getirmişti?

Sana söyledim, diye cevap verdi büyücü. Ölçülemeyecek kadar çok çocuğun olacak, hepsi de tek başarısı etrafındaki herkesi hayal kırıklığına uğratmak olan bir babaya bakmanın sonsuz mutluluğunu yaşayacak.

Tamam, piç kurusu ne kadar iğrenç olursa olsun, bu tartışılması zor bir noktaydı. Ritüelin gerektirdiği gibi Cormia ile çiftleşmemişti. Directrix'i görmek için Öteki Taraf'a geri dönmemişti. Birlikte olması ve hamile bırakması gereken diğer otuz dokuz dişiyle tanışmamıştı.

Phury daha sert tüttürdü, o koca kıçlı şeylerin ağırlığı kafasına indi, büyücü tarafından fırlatılan alevli kayalar.

Büyücünün yörüngesi mükemmeldi. Yine de çok fazla pratik yapmıştı.

Dostum, sen kolay bir hedefsin. Hepsi bu kadar.

En azından Cormia görevlerin ihmal edilmesinden şikâyet etmiyordu. Birinci Eş olmayı o istememişti, bu role zorlanmıştı: Ayin günü, tören yatağına bağlanmak zorunda kalmış, bir hayvan gibi onun kullanımı için yayılmış, tamamen dehşete düşmüştü.

Onu gördüğü anda varsayılan ayarına, yani tam kurtarıcı moduna geçmişti. Onu buraya, Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesine getirmiş ve kendi yatak odasının yanındaki odaya yerleştirmişti. Gelenek olsun ya da olmasın, kendini bir kadına zorla kabul ettirmesinin imkânı yoktu ve birbirlerini tanımak için biraz zamanları olursa bunun daha kolay olacağını düşünmüştü.

Evet. *Hayır*. Cormia kendi içine kapanmış, o ise günlük işlerine devam ederek patlamamak için çabalıyordu. Son beş aydır ne birbirlerine ne de bir yatağa yaklaşmışlardı. Cormia nadiren konuşuyor ve yüzünü sadece yemeklerde gösteriyordu. Odasından dışarı çıktığında ise sadece kitap almak için kütüphaneye gidiyordu.

Uzun beyaz cübbesinin içinde, etten ve kemikten yapılmış herhangi bir şeyden çok yasemin kokulu bir gölgeye benziyordu.

Utanc verici gerçek şu ki, her şeyin bu şekilde olmasından memnundu. Primale olarak Vishous'un yerini aldığında cinsel bir taahhütte bulunduğu tamamen farkında olduğunu düşünmüştü ama gerçek, kavramdan çok daha ürkütücüydü. Kırk dişi. Kırk.

Dört-oh.

V'nin yerine geçtiğinde aklını kaçırmış olmalıydı. Tanrı biliyordu, bekâretini kaybetmek için tek şansı bir parti değildi ve o bile bir profesyonelle olmuştu. Gerçi belki de bir fahişeyle bir şeyler denemek sorunun bir parçasıydı.

Ama başka kime gitmesi gerekiyordu ki? O iki yüz yaşında, hiçbir şeyden haberi olmayan bir bekârdı. Güzel, kırılgan Cormia'nın üstüne çıkıp, boşalana kadar ona vurduktan sonra nasıl Seçilmişler Sığınağı'na gidip *Büyük Aşk*'taki Bill Paxton gibi yapabilirdi ki?

Ne düşünüyordu ki?

Phury sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve pencereyi açtı. Yaz gecesinin yoğun parfümü odanın içine yayılırken, yeniden güllere odaklandı. Geçen gün Cormia'yı bir tanesiyle yakalamıştı, belli ki Fritz'in ikinci kattaki oturma odasında sakladığı buketten almıştı. Vazonun yanında duruyordu, soluk lavanta gülü iki uzun parmağının arasındaydı, başı tomurcuğa doğru eğilmiş, burnu tombul çiçeğin üzerinde geziniyordu. Her zamanki gibi başının üzerinde burgu şeklinde duran sarı saçları, öne doğru düşen ve doğal bir kıvrımla kıvrılan narin tutamları serbest bırakmıştı. Tıpkı gülün yaprakları gibi.

Onu kendisine bakarken yakaladığında sıçradı, gülü yerine koydu ve hızla odasına gitti, kapı sessizce kapandı.

Onu sonsuza dek burada, aşına olduğu ve olduğu her şeyden uzakta tutamayacağını biliyordu. Ve cinsel seremoniyi tamamlamak zorundaydılar. Yaptığı anlaşma buydu ve ilk başta ne kadar korkmuş olursa olsun, ona yerine getirmeye hazır olduğunu söylediği rol de buydu.

Çalışma masasına, büyük bir dolmakalem büyüklüğündeki ağır bir altın madalyona baktı. Eski Dil'in eski bir versiyonuyla işaretlenmiş olan bu madalyon Primale'nin sembolüydü: sadece Öteki Taraf'taki tüm binaların anahtarı değil, aynı zamanda Seçilmişler'den sorumlu olan erkeğin kartvizitiydi.

Primale olarak bilinen ırkın gücü.

Madalyon daha önce çaldığı gibi bugün de çalmıştı. Directrix onu ne zaman istese bu şey titreşirdi ve teorik olarak kışını kaldırıp evi olması gereken yere, Sığınak'a gitmesi gerekirdi. Çağrışı görmezden gelmişti. Diğer ikisinde olduğu gibi.

Zaten bildiği şeyi duymak istemiyordu: Primale töreninde anlaşmaya varmadan geçen beş ay çok zorlayıcıydı.

Cormia'nın yan odadaki misafir odasına kapandığını, içine kapandığını düşündü. Konuşacak kimsesi yoktu. Kız kardeşlerinden uzakta. Ona ulaşmaya çalışmıştı ama bu onu çok tedirgin etmişti. Anlaşılır bir şekilde.

Tanrım, saatlerini delirmeden nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardı.

Ancak büyücü, herkesin bunları hak etmediğine dikkat çekti.

Phury döndü ve duşa doğru yöneldi. Çöp sepetinin yanından geçerken durdu. Çizdiği resim buruşturduğu yumaktan çözülmeye başlamıştı ve buruşuk dağınıklığın içinde, eklediği sarmaşık kaplamayı gördü. Bir an için resmin altında ne olduğunu hatırladı, yukarı doğru kalkmış saçları ve pürüzsüz bir yanağa düşen tutamları hatırladı. Bir gülün yapraklarıyla aynı kıvrıma sahip dalları.

Başını sallayarak yoluna devam etti. Cormia çok güzeldi ama-

Onu istemek uygun olurdu, diye bitirdi büyücü. Milyon yıl geçse bile neden bu yola giresin ki? Mükemmel başarı sicilini mahvedebilir.

Oh, bekle, bu berbat olurdu, dostum. Öyle değil mi?

Phury Puccini'nin sesini açtı ve duşa girdi.

İkinci Bölüm

Kepenler gece için kaldırıldığında, Cormia çok meşguldü.

Yatak odasındaki Doğu halısının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, kristal bir kase suyun içinde bezelyeleri kovalıyordu. Baklagiller Fritz ona getirdiğinde çakıl taşı gibi sertti ama bir süre ıslandıktan sonra kullanılabilecek kadar yumuşamışlardı.

Birini yakaladığında sol tarafa uzandı ve üzerinde kırmızı İngilizce harflerle SIMMONS'S TOOTHPICKS, 500 COUNT yazan küçük beyaz bir kutudan bir kürdan aldı.

Bezelyeyi aldı ve kazmanın ucuna itti, sonra başka bir bezelye ve başka bir kazma aldı ve dik bir açı oluşana kadar aynı şeyi yaptı. Devam ederek önce bir kare, sonra da üç boyutlu bir kutu yarattı. Memnun kalınca öne doğru eğildi ve onu kardeşlerinden birine bağlayarak son köşeyi yaklaşık beş fit çapında dört kenarlı bir taban yapısıyla kapattı. Şimdi yukarı doğru çıkarak kafes örgüsünün katlarını inşa edecekti.

Kazmaların hepsi aynıydı, aynı tahta dilimleri ve bezelyelerin hepsi aynıydı, yuvarlak ve yeşildi. Her ikisi de ona geldiği yeri hatırlatıyordu. Seçilmişler'in zamansız Sığınağı'nda aynılık önemliydi. Aynılık en önemli şeydi.

Bu tarafta çok az şey birbirine benziyordu.

Kürdanları ilk kez alt katta, yemeklerden sonra Rhage ve Butch kardeşler yemek odasından çıkarken ince bir kutudan çıkardıklarında görmüştü. Sebepsiz yere, bir akşam odasına dönerken birkaç tane almıştı. Bir tanesini ağzına atmayı denemiş ama kuru, odunsu tadını beğenmemişti. Onlarla başka ne yapacağından emin olamayınca, kazmaları komodinin üzerine koymuş ve şekiller oluşturacak şekilde bir araya getirmişti.

Kâhya Fritz temizlik için içeri girmiş, onun entrikalarını fark etmiş ve bir süre sonra elinde ılık suda ıslatılmış bir kase bezelyeyle geri dönmüştü. Ona sistemin nasıl çalıştığını göstermişti. İki kazma arasına bezelye. Sonra bir bölüm daha ekle, bir tane daha, bir tane daha ve bir de bakmışsın ki görülmeye değer bir şey olmuş.

Tasarımları büyüdükçe ve daha iddialı hale geldikçe, hataları azaltmak için tüm açıları ve kotları önceden planlamaya başlamıştı. Ayrıca daha fazla alana sahip olmak için zemin üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Öne doğru eğilerek, başlamadan önce yaptığı ve kendisine rehberlik etmesi için kullandığı çizimi kontrol etti. Bir sonraki katmanın boyutu küçülecekti, ondan sonrakinin de. Sonra bir kule ekleyecekti.

Renk iyi olur, diye düşündü. Ama bunu yapının içine nasıl yerleştirecekti? Ah, renk. Gözün özgürleşmesi.

Bu tarafta olmanın zorlukları vardı ama kesinlikle sevdiği tek şey tüm renklerdi. Seçilmişler Mabedi'nde her şey beyazdı: çimenlerden ağaçlara, tapınaklardan yiyecek ve içeceklerle ve ibadet kitaplarına kadar.

Suçluluk duygusuyla irkilerek kutsal metinlerine göz attı. Küçük bezelye ve kazma katedralinde Kâtip Bakire'ye ibadet ettiğini iddia etmek zordu.

Benliği beslemek Seçilmişlerin amacı değildi. Bu bir saygısızlıktı.

Ve daha önce Seçilmişler Direktifi'nin ziyareti ona bunu hatırlatmış olmalıydı.

Sevgili Bakire Kâtip, bunu düşünmek istemiyordu.

Ayağa kalkarak başının dönmesinin geçmesini bekledi, sonra pencereye gitti. Aşağıda çay gülleri vardı ve her bir çalıyı tek tek inceleyerek yeni tomurcuklar, dökülmüş yapraklar ve taze yapraklar olup olmadığını kontrol etti.

Zaman geçiyordu. Bitkilerin değişiminden, her bir çiçek için üç ya da dört gün süren tomurcuklanma döngüsünden bunu anlayabiliyordu.

Alışılması gereken bir şey daha. Öteki Taraf'ta zaman yoktu. Ritüeller, yemek yeme ve banyo yapma ritimleri vardı ama gece gündüz değişimi, saat ölçümü, mevsim değişikliği yoktu. Zaman ve varoluş tıpkı hava gibi, ışık gibi, manzara gibi durağandı.

Bu tarafta, dakikalar ve saatler ve günler ve haftalar ve aylar ve yıllar olduğunu öğrenmek zorunda kalmıştı. Saatler ve takvimler geçişleri işaretlemek için kullanılırdı ve tıpkı bu dünyanın ve içindeki insanların döngülerini anlamaya başladığı gibi, onları nasıl okuyacağını da öğrenmişti.

Terasta bir *köpek* ortaya çıktı. Elinde bir çift makas ve büyük kırmızı bir kova vardı ve çalılar boyunca ilerleyerek onları yerlerine yerleştiriyordu.

Sığınak'ın bembeyaz çimenlerini düşündü. Ve kımıldamayan beyaz ağaçları. Ve her zaman açan beyaz çiçekleri. Öteki Taraf'ta her şey yerli yerinde donup kalmıştı, bu yüzden ne budama, ne biçme, ne de herhangi bir değişiklik gerekiyordu.

Durgun havayı soluyanlar da aynı şekilde hareket ederken bile donmuşlardı, yaşıyorlardı ama yaşamıyorlardı.

Gerçi Seçilmişler yaşlandılar, değil mi? Ve öldüler.

Omzunun üzerinden boş çekmeceleri olan bir büroya baktı. Directrix'in teslim etmeye geldiği parşömen parlak üst kısmında duruyordu. Seçilmiş Amalya, Direktör olarak bu tür doğum belgelerini düzenleyen kişiydi ve görevini tamamlamış görünüyordu.

Cormia Öteki Taraf'ta olsaydı, bir tören de olacaktı. Tabii ki onun için değil. Doğumu gerçekleşen bireyin özel bir hakkı yoktu, çünkü Öteki Taraf'ta benlik yoktu. Sadece bütün vardı.

Kendin için düşünmek, kendini düşünmek küfürdü.

Her zaman gizli bir günahkâr olmuştu. Her zaman serseri fikirleri, dikkat dağınıklıkları ve dürtüleri vardı. Hepsi bir yere varmadı.

Cormia elini kaldırdı ve pencere camının üzerine koydu. Baktığı cam serçe parmağından daha inceydi, hava kadar berraktı, neredeyse hiç engel yoktu. Bir süredir çiçeklerin yanına gitmek istiyordu ama neyi beklediğini bilmiyordu.

Buraya ilk geldiğinde, aşırı duyuşal yüklenme nedeniyle sarsılmıştı. Tanımadığı bir sürü şey vardı; duvarlara takılı olan ve ışık için açmanız gereken fenerler, bulaşık yıkamak, yiyecekleri soğuk tutmak ya da küçük bir ekranda görüntü oluşturmak gibi işler yapan makineler gibi. Her saat başı çan çalan kutular, insanları taşıyan metal araçlar ve zeminlerde ileri geri koştuğunuz, vızıldayan ve temizlik yapan şeyler vardı.

Burada hazinedeki tüm mücevherlerden daha fazla renk vardı. Kokular da öyle, hem iyi hem kötü.

Her şey çok farklıydı, insanlar da öyle. Geldiği yerde hiç erkek yoktu ve kız kardeşleri birbirinin yerine geçebiliyordu: Tüm Seçilmişler aynı beyaz cübbeyi giyiyor, saçlarını aynı şekilde topluyor ve boyunlarında tek bir gözyaşı incisi taşıyorlardı. Hepsi aynı sessizlikte yürüyor, aynı şekilde konuşuyor ve aynı anda aynı şeyi yapıyordu. Burası mı? Kaos. Kardeşler ve onların *shellanları* farklı kıyafetler giyiyor ve ayrı, tanımlanabilir kalıplarda konuşuyor ve gülüyorlardı. Bazı yiyecekleri severken bazılarını sevmiyorlardı, bazıları geç uyurken bazıları hiç uyumuyordu. Bazıları komikti, bazıları vahşiydi, bazıları . . . güzeldi.

Biri kesinlikle güzeldi. Bella

güzeldi.

Özellikle de Primale'nin gözünde.

Saat çalmaya başladığında, Cormia kollarını vücuduna iyice yaklaştırdı. Yemekler ona, Primale ile birlikte Sığınak'a döndüklerinde nasıl bir şey olacağının tadını veren bir işkenceydi.

Ve kız kardeşlerinin yüzlerine de benzer bir hayranlık ve zevkle baktı.

Değişimden bahsetmişken. Başlangıçta Primale'den korkuyordu. Şimdi, beş ay sonra, onu paylaşmak istemiyordu.

Çok renkli saçları, sarı gözleri ve ipeksi, alçak sesiyle çiftleşme çağında muhteşem bir erkekti. Ama onu asıl cezbeden şey bu değildi. O, değerli olduğunu bildiği her şeyin özüydü: Her zaman başkalarına odaklanırdı, asla kendine değil. Yemek masasında herkesin hatırını soran, yaralanmaları, mide rahatsızlıklarını ve irili ufaklı endişeleri takip eden oydu. Hiçbir zaman kendisi için ilgi talep etmedi. Sohbeti asla kendisine ait bir şeye çekmedi. Sonsuz bir destekçiydi.

Zor bir iş varsa, gönüllü olarak yapardı. Bir ayak işi varsa, onu yapmak isterdi. Eğer Fritz bir tabağın ağırlığı altında sendelerse, Primale yardım etmek için sandalyesinden kalkan ilk kişi olurdu. Masada kulak misafiri olduğu her şeye göre, Fritz yarış için bir savaşçı, kursiyerler için bir öğretmen ve herkes için iyi, çok iyi bir arkadaşı.

O gerçekten de Seçilmişlerin özverili erdemlerinin doğru bir örneği, mükemmel bir Primale idi. Ve burada geçirdiği saniyeler, saatler, günler ve aylar içinde bir yerlerde, görev yolundan sapmış, seçimlerin dağınık ormanına girmişti. Artık onunla birlikte olmak istiyordu. *Zorunda* değildi, *yapmalıydı*, *ihtiyacı* yoktu.

Ama onu kendine istiyordu.

Bu da onu bir kafir yapıyordu.

Yanı başında, Primale'in o odasında her zaman çaldığı muhteşem müzik kesildi. Bu da onun İlk Yemek için aşağıya indiği anlamına geliyordu.

Kapısının çalınmasıyla sıçradı ve etrafında döndü. Bornozu bacaklarına yerleşirken, odasından içeri süzülen kırmızı dumanın kokusunu aldı.

Primale onun için mi gelmişti?

Hızlıca saçlarını kontrol etti ve saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Kapıyı hafifçe araladığında, önünde eğilmeden önce adamın yüzüne bir bakış fırlattı.

Ah, sevgili Bakire Kâtip... Primale uzun süre bakılamayacak kadar görkemliydi. Gözleri turuncu gibi sarı, teni sıcak altın sarısı kahverengi, uzun saçları sarının en soluk tonundan koyu mauna ve sıcak bakıra kadar muhteşem bir renk karışımıydı.

Onun hoşlanmadığını bildiği bir resmiyetle, kısa ve hızlı bir vücut salınımıyla eğildi. Yine de bunu onun için yapmıştı, çünkü ona ne kadar resmi olmamasını söylese de kendini durduramıyordu.

"Dinle, düşünüyordum," dedi.

Bunu takip eden tereddütte, Direktör'ün onu görmeye gelmiş olmasından endişelendi. Sığınak'taki herkes törenin tamamlanmasını bekliyordu ve hepsi de henüz tamamlanmadığının farkındaydı. Ona duyduğu çekimle hiçbir ilgisi olmayan bir aciliyet hissetmeye başlamıştı. Geleneğin ağırlığı her geçen gün daha da artıyordu.

Boğazını temizledi. "Bir süredir buradayız ve geçiş sürecinin zor olduğunu biliyorum. Biraz yalnız olduğunuzu ve yanınızda bir arkadaş isteyebileceğinizi düşünüyordum."

Cormia elini boynuna götürdü. Bu iyi bir şeydi. Birlikte olmalarının zamanı gelmişti. Başlangıçta ona hazır değildi. Şimdi hazırdı.

"Gerçekten senin için iyi olacağını düşünüyorum," dedi o güzel sesiyle, "bir arkadaşın olması."

Eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim, majesteleri.

Aynı fikirdeyim." "Harika. Aklımda biri var."

Cormia yavaşça doğruldu. *Birisi mi?*

John Matthew hep çıplak uyurdu.

En azından dönüşümünden beri çıplak uyuyordu.

Çamaşır yıkamaktan kurtuldu.

Bir iniltiyle bacaklarının arasına uzandı ve kaya gibi sertleşmiş ereksiyonunu avuçladı. Bu şey onu her zamanki gibi uyandırmıştı, Big Fucking Ben kadar güvenilir ve yerden sert bir çalar saat.

Erteleme düğmesi de vardı. Eğer o şeyle ilgilenirse, tekrar bir şeyler yapmaya başlamadan önce yirmi dakika kadar daha dinlenebilirdi. Bu rutin genellikle yataktan çıkmadan önce üç kez ve duşta bir kez daha yapılırdı.

Ve bir zamanlar bunu dilediğini düşünmek.

Çekici olmayan düşüncelere odaklanmak yardımcı olmuyordu ve boşalmanın aslında dürtüyü daha da kötüleştirdiğinden şüphelenmesine rağmen, sikini inkâr etmek bir seçenek değildi: Birkaç ay önce deneme amaçlı olarak geri çekildiğinde, on iki saat içinde bir ağacı becermeye hazır hale gelmişti, o kadar azmıştı ki.

Anti-Viagra diye bir şey var mıydı? Cialis Reversailis? Limpicillin?

Sırt üstü dönerek bir bacağını yana kaydırды, yorganı vücudundan itti ve kendini okşamaya başladı. Bu onun tercih ettiği pozisyondu, ancak çok sert boşalırsa orgazmın ortasında sağ tarafına doğru kıvrılıyordu.

Bir pretrans olarak her zaman ereksiyon olmak istemişti, çünkü sertleşmenin onu erkek yapacağını düşünmüştü. Gerçekler bu şekilde işlememişti. Elbette, devasa vücudu, doğuştan gelen dövüş yetenekleri ve sahip olduğu bu permarousal ile dışarıda erkek bayrağını ve daha fazlasını dalgalandırıyordu.

İçinde hâlâ kendini hiç olmadığı kadar küçük hissediyordu.

Sırtını kamburlaştırdı ve kalçalarıyla elinin içine doğru pompaladı. Tanrım... yine de iyi hissettiriyordu. Bu her seferinde iyi hissettiriyordu ... pnömatik hareketi yapan avuç içi olduğu sürece. Bir kadın ona dokunduğu ilk ve tek seferde ereksiyonu egosundan daha hızlı sönmüştü.

Yani aslında onun anti-Viagra'sı vardı: başka biri.

Ama şimdi kötü geçmişini yeniden hatırlamanın zamanı değildi. Aleti patlamaya hazırlanıyordu; uyuşukluktan bunu anlayabiliyordu. Boşalmadan hemen önce birkaç vuruşa uyuşurdu ve şimdi eli ıslak şaftta aşağı yukarı hareket ederken olan da buydu.

Oh, evet . . . işte geliyor. . . . Taşaklarındaki gerginlik bükülmüş bir kabloya dönüştü ve kalçaları kontrolsüzce sallandı ve dudakları daha kolay nefes alabilmek için ayrıldı . . ve tüm bunlar yetmezmiş gibi beyni de harekete geçti.

Hayır . . . siktir . . hayır, yine o olmasın, lütfen-

Kahretsin, çok geç. Girdap gibi dönen seksin ortasında, zihni onu çoğaltması garanti olan tek şeye kilitlendi: erkek gibi saç kesimi ve bir ödül boksörününki kadar sıkı omuzları olan deri giysili bir kadın.

Xhex.

Sessiz bir havlamayla John yan döndü ve boşalmaya başladı. İkisinin, güvenlik şefi olduğu kulübün tuvaletlerinden birinde seks yaptıklarını hayal ettikçe orgazm devam etti. Görüntüler beyninde dönüp durdukça vücudu da salgılamayı durdurmuyordu. Kelimenin tam anlamıyla on dakika boyunca, sikinden çıkan şeyle kaplanana ve çarşafları tamamen ıslanana kadar devam edebilirdi.

Düşüncelerini dizginlemeye çalıştı, olayları kontrol altına almaya çalıştı ama başaramadı. Gelmeye devam etti, eli okşuyor, kalbi çarpıyor, ikisini birlikte hayal ederken nefesi boğazında düğümleniyordu. İyi ki ses kutusu olmadan doğmuştu, yoksa Kardeşlik'in tüm malikanesi onun tekrar tekrar ne yaptığını tam olarak öğrenecekti.

Her şey ancak elini zorla sikinden çektikten sonra sakinleşti. Vücudu yuvarlanmasını yavaşlattığında, gevşek bir yığın halinde yattı, yastığına doğru nefes aldı, ter ve diğer şeyler cildinde kurudu.

Güzel uyandırma çağrısı. Güzel bir egzersiz seansı. Biraz zaman öldürmek için güzel bir yol.

Ama sonuçta içi boş.

Belirli bir neden olmaksızın gözleri dolandı ve komodinin üzerine yerleşti. Çekmeceyi açacak olsa, ki bunu hiç yapmamıştı, iki şey bulacaktı: yumruk büyüklüğünde kan kırmızısı bir kutu ve eski deri bir günlük. Kutunun içinde, Marklon'un oğlu Kara Hançer savaşçısı Darius'un oğlu olarak soyunun armasını taşıyan ağır bir altın mühür yüzüğü vardı. Antika günlük, babasının hayatının iki yıllık bir dönemine ait özel düşüncelerini içeriyordu. Ayrıca hediye olarak verildi.

John yüzüğü hiç takmamıştı ve kayıtları da hiç okumamıştı.

Pek çok nedeni vardı ama ikisini de kendinden uzaklaştırmasının asıl nedeni, babası olarak gördüğü erkeğin Darius olmamasıydı. Başka bir Kardeşti. Sekiz aydır kayıp olan bir Kardeş.

Eğer herhangi bir yüzük takacaksa, üzerinde Hharm'ın oğlu Tohrment'in arması olan bir yüzük takacaktı. Bu kadar kısa sürede kendisi için çok şey ifade eden erkeği onurlandırmanın bir yolu olarak.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Wrath ne derse desin Tohr büyük ihtimalle ölmüştü ve hiçbir zaman babası olmamıştı.

Ruh haline gömülmek istemeyen John kendini yataktan kaldırdı ve hızla banyoya girdi. Duş odaklanmasına yardımcı oldu ve giyinmek de öyle.

Stajyer sınıfı bu gece toplanmayacaktı, bu yüzden ofiste birkaç saat daha çalışacak ve sonra Qhuinn ve Blay ile buluşacaktı. Yapacak çok fazla evrak işi olduğunu umuyordu. Bu gece en iyi arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyordu.

Üçü şehrin öbür ucundaki ...Tanrım, alışveriş merkezine gidiyorlardı.

Qhuinn'in fikriydi. Çoğunun olduğu gibi. Adama göre, John'un gardırobunun bir stil enjeksiyonuna ihtiyacı vardı.

John Levi's pantolonuna ve beyaz Hanes tişörtüne baktı. Üzerindeki tek gösterişli şey koşu ayakkabılarıydı: bir çift siyah Nike Air Max. Onlar bile çok gösterişli değildi.

Belki Qhuinn, John'un moda kurbanı olduğu konusunda haklıydı ama hadi ama.

Kimi etkilemek zorundaydı?

Aklına gelen kelime onu küfretmeye ve kendini yeniden düzenlemeye itti: *Xhex*.

Birisi kapısını çaldı. "John? Orada mısın?"

John hızla tişörtünü giydi ve Phury'nin neden onu aradığını merak etti. Çalışmalarına devam ediyor ve göğüs göğüse dövüşte başarılı oluyordu. Belki de ofiste yaptığı işle ilgiliydi?

John kapıyı açtı. *Merhaba*, Amerikan İşaret Dili'nde imzaladı.

"Selam. Nasılsın?" John başını salladı ve sonra Kardeş ASL diline geçince kaşlarını çattı. *Bana bir iyilik yapar mısın diye merak ediyordum.*

Herhangi bir şey.

Cormia bu tarafta olmanın zorluklarını yaşıyor. Bence biraz zaman geçirebileceği biri olsa harika olurdu, bilirsiniz... kafası sıkı ve gösterişsiz biri. Karmaşık olmayan. Bu şerefe nail olabilir misin? Onunla konuş, evi gezdir ya da her neyse. Ben yapardım ama. . .

Karışık bir durum, diye bitirdi John kafasında.

Karışık bir durum, Phury imzaladı.

John'un aklına sessiz sarışın Seçilmiş'in görüntüsü geldi. Son birkaç aydır Cormia ve Phury'nin birbirlerine bakmamaya özen göstermelerini izlemiş ve herkes gibi o da anlaşıp anlaşmadıklarını merak etmişti.

John öyle düşünmüyordu. Hâlâ çok ama çok gariplerdi.

Sakıncası yoksa, Phury imzaladı. *Soruları ya da konuşacakları vardır diye düşündüm. Bilmiyorum, konuşacak bir şeyler.*

Doğrusu, Seçilmiş birlikte takılmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Yemeklerde her zaman başını öne eğiyor ve sadece beyaz olan yiyecekleri yerken hiçbir şey söylemiyordu. Ama Phury sorarsa John nasıl hayır diyebilirdi ki? Kardeş ona her zaman dövüş duruşlarında yardım eder, sınıf dışında sorularını yanıtlardı ve herkese karşı nazik olduğu için iyi şeyler yapmak isteyeceğiniz türden bir insandı.

Elbette, John cevap verdi. *Memnuniyetle.*

Teşekkür ederim. Phury sanki bir deliği tıkamış gibi memnuniyetle omzuna vurdu. İlk yemekten sonra seninle kütüphanede buluşmasını söyleyeceğim.

John giydiklerine baktı. Kot pantolon rutininin yeterince süslü olduğundan emin değildi, ama dolabı sadece aynısından daha fazlasıyla doluydu.

Belki de o ve adamlarının bu işi yapıyor olması iyi bir şeydi. Ve çoktan gitmemiş olmaları çok kötü.

Üçüncü Bölüm

Lessening Cemiyeti'ndeki geleneğe göre, bir kez cemiyete kabul edildikten sonra sadece soyadınızın ilk harfiyle tanınırdınız.

Bay D, Bay R. Roberts'ın R'si olarak bilinmeliydi. Sorun şu ki, işe alındığında kullandığı kimlik Delancy'ydi. Yani Bay D olmuştu ve son otuz yıldır bu isimle tanınıyordu.

Gerçi hiç önemli değildi. İsimler hiçbir zaman önemli olmadı.

Bay D, Route 22'deki bir viraja girerken vites küçülttü ama üçüncü vites geçmesi virajı almasına pek yardımcı olmadı. Ford Focus doksan yaşında gibi görünüyordu. Naftalin ve pul pul deri gibi de kokuyordu.

Caldwell, New York'un çiftlik yolu, mısır tarlaları ve inek otlaklarından oluşan yaklaşık elli millik bir alandı ve o bu yolda ilerlerken kendini yaba hakkında düşünürken buldu. İlk insanını bir yabayla öldürmüştü. On dört yaşındayken Teksas'ta. Kuzeni, Koca Tommy.

Bay D. o cinayetten paçayı kurtardığı için kendisiyle gurur duymakta haklıydı. Küçük olmak ve savunmasız görünmek işe yaramıştı. Yaşlı Koca Tommy kaba saba, eli sopalı ve huysuz biriydi, bu yüzden Bay D dayak yemiş bir suratla çılglık çılgılığa annesine koştığında, herkes kuzeninin öldürme öfkesine kapıldığına ve başına geleni hak ettiğine inanmıştı. Hah. Bay D, Koca Tommy'yi ahıra kadar takip etmiş ve onu kızdırmıştı ama nefsi müdafaa iddiasında bulunmak için gerekli olan şiş dudak ve morarmış göze sahip olacak kadar iyi kızdırmıştı. Sonra da önceden bir ahıra dayadığı yabayı alıp işe koyulmuştu.

Sadece bir insanı öldürmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemişti. Tuzağa düşürüp işkence ettiği kediler, keseli sıçanlar ve rakunlar iyiydi ama onlar insan değildi.

Bu işi yapmak düşündüğünden daha zordu. Filmlerde dirgenler bir kaşık çorbaya girer gibi insanların içine girerdi ama bu bir yalandı. Çatalın dişleri Koca Tommy'nin kaburgalarına öyle bir saplanmıştı ki, Bay D çatalı çekip çıkarmak için ayağını kuzeninin kalçasına dayamak zorunda kalmıştı. İkinci hamle karnına gelmişti ama yine sıkışmıştı. Muhtemelen omurgaya. Ayak desteğiyle daha fazla. Bu arada Koca Tommy

Yaralı bir domuz gibi böğürmeyi bırakan Bay D, ahırın tatlı, saman tozlu havasını sanki çok az varmış gibi üflüyordu.

Ama tamamen fiyasko olmamıştı. Bay D. kuzeninin yüzündeki değişen ifadeleri çok beğenmişti. Önce öfke vardı, Bay D'nin vurulmasına neden olan şey. Sonra inançsızlık. En sonunda da korku ve dehşet. Koca Tommy kan öksürüp soluk soluğa kaldığında, gözleri haklı bir korkuyla parlamıştı, annenizin her zaman Tanrı'ya karşı duymanızı istediği türden. Bay D, ailenin bücürü, küçük adam, kendini bir metre boyunda hissetmişti.

Bu onun ilk güç deneyimiydi ve bunu tekrar yapmak istemişti ama polis gelmişti ve kasabada çok fazla konuşma olmuştu ve o da kendini iyi olmaya zorlamıştı. Tekrar böyle bir şey yapmadan önce birkaç yıl geçti. Bir et işleme tesisinde çalışmak bıçak kullanma becerisini geliştirmişti ve hazır olduğunda yine Big Tommy tarzı bir düzenek kullanmıştı: buldozer gibi bir adamla bar kavgası. Piç kurusunu bir güzel benzetmiş, sonra da karanlık bir köşeye çekmişti. Bir tornavida, hem de içtiğinden değil, işini gördü.

İşler Koca Tommy ile olduğundan daha karmaşıktı. Bay D buldozerci adama saldırmaya başladıktan sonra bir daha duramamıştı. Ceset yedi kez bıçaklanmış, bir arabanın arkasına sürüklenmiş ve kırılmış bir makine gibi parçalara ayrılmışken nefsi müdafaayı cebinden çıkarmak daha zordu.

Ölü adamı birkaç Hefty'ye koyan Bay D, küçük dostunu kuzeye doğru bir yolculuğa çıkarmıştı. Kilometrelerce yol kat etmek için adamın kendi Pinto'sunu kullanmış ve ceset kokmaya başlayınca Mississippi'nin kırsal kesiminde bir tepe bulmuş, arabayı arkaya bakacak şekilde eğime yerleştirmiş ve ön tamponu itmişti. Kokuşmuş kargosuyla birlikte gövde bir ağaca çarpmıştı. Bomba patlaması kesinlikle heyecan vericiydi.

Ondan sonra otostopla Tennessee'ye gitmiş ve orada oda ve yemek için ufak tefek işler yapmış. Kuzey Carolina'ya sürüklenmeden önce iki adam daha öldürmüş ve neredeyse suçüstü yakalanıyormuş.

Hedefleri her zaman iri yarı, kaslı heriflerdi. Ve bu şekilde bir *Azalan* olmuştu. Küçültme Cemiyeti'nin üyelerinden birini hedef almış ve cüssesine rağmen adamı neredeyse öldürdüğünde, avcı o kadar etkilenmişti ki Bay D'den ona katılmasını ve vampirlerin peşine düşmesini istemişti.

İyi bir anlaşma gibi görünüyordu. Şu iyi köpek-gerçek miydi- olayını atlattıktan sonra.

Bay D, göreve başladıktan sonra Connecticut'ta görevlendirilmişti, ancak yaklaşık iki yıl önce, o *zamanki* Müdür Bay X, Cemiyet'in dizginlerini biraz çekince Caldie'ye taşınmıştı.

Otuz yıldır Bay D, Omega tarafından hiç aranmamıştı.

Bu durum birkaç saat önce değişmişti.

Çağrı, o uyurken bir rüya şeklinde gelmişti ve evet cevabını vermesi için annesinin terbiyesine ihtiyacı yoktu. Ama geceyi atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu.

Azalan Toplum'da işler pek iyi gitmiyordu. Kehanette bulunan Yok Edici atını ahıra çektiğinden beri.

Bay D'nin duyduğuna göre Yok Edici bir insan polismiş. İçinde vampir kanı olan ve Omega tarafından gerçekten kötü sonuçlara yol açacak şekilde kurcalanmış bir insan polis. Ve tabii ki Kara Hançer Kardeşliği de adamı alıp kullanmış ama iyi kullanmış. Aptal değillerdi.

Çünkü Yok Edici'nin öldürdüğü bir avcı sadece bir avcının eksilmesi demek değildi.

Eğer Yok Edici sizi ele geçirdiyse, içinizdeki Omega'nın parçasını aldı ve kendi içine çekti. Topluluğa katıldığınızda size vaat edilen ebedi cennet yerine, o adamın içinde sıkışıp kaldınız. Ve yok edilen her avcıyla birlikte Omega'nın bir parçası da sonsuza dek kayboluyordu.

Önceden, Kardeşlerle savaşırsanız, olabilecek en kötü şey cennete gitmenizdi. Ya şimdi? Çoğu zaman, Yok Edici gelip sizi kül haline getirene ve hakkınız olan sonsuzluktan mahrum bırakana kadar yarı ölü olarak kalıyordunuz.

Son zamanlarda işler oldukça gergindi. Omega her zamankinden daha kötüydü, avcılar omuzlarının üzerinden bakmaktan huysuzlanmıştı ve yeni üyelikler tüm zamanların en düşük seviyesindeydi çünkü herkes kendi postunu kurtarmak için o kadar endişeliydi ki yeni kan aramıyorlardı.

Ve *Fore-lesser*'larda çok fazla değişim olmuştu. Gerçi bu her zaman böyleydi.

Bay D, RR 149'dan sağa dönmüş ve tabelası muhtemelen bir beyzbol sopasıyla ezilmiş olan bir sonraki RR'ye kadar üç mil gitmiştir. Bay D.

Virajlı yol çukurlarla dolu bir patikadan ibaretti ve yavaşlamak zorundaydı, yoksa bağırsakları süt gibi akacaktı: Arabanın süspansiyonları ekmek kızartma makinelerindeki gibiydi. Ki hiç de öyle değildi.

Lessening Society'nin bir kötü yanı da size kullanmanız için POS'lar vermeleriydi.

Bass Pond Lane. . . Bass Pond La- İşte oradaydı. Direksiyonu kırdı, frene bastı ve yola çıkmayı başardı.

Sokak lambaları olmadığından, aradığı boktan, aşırı büyümüş bahçenin tam yanından geçti ve külüstürü geri vitesle takıp geri geri gitmek zorunda kaldı. Çiftlik evi Focus'tan daha kötü durumdaydı; New York Eyaleti'nin kudzuya eşdeğer zehirli sarmaşıklarıyla boğulmuş, çatısı gevşek, kenarları zorlukla açılan bir fare deliğinden başka bir şey değildi.

Araba yolu olmadığı için yola park eden Bay D. dışarı çıktı ve kovboy şapkasını düzeltti. Ev ona evini hatırlattı; görünen muşamba, yaylı pencereler ve yabancı otlardan oluşan fakir çimenliği. Şişman, eve bağımlı annesinin ve bitkin çiftçi babasının içeride onu beklemediğine inanmak zordu.

Bir süre önce ölmüş olmalılar, diye düşündü yürürken. Yedi çocuklarının en küçüğüydü ve ikisi de sigara içiyordu.

Paravan kapının neredeyse hiç paravanı yoktu ve çerçevesi paslanmıştı. Kapıyı açtığı anda sıkışmış bir domuz gibi ciyakladı, Koca Tommy gibi ciyakladı, tıpkı evdeki gibi. İkinci kapıyı da çalmasına rağmen cevap alamayınca kovboy şapkasını çıkardı ve kalçasını ve omzunu kullanarak kilidi kırıp eve girdi.

İçerisi sigara dumanı, küf ve ölüm gibi kokuyordu. İlk ikisi bayattı. Ölüm ise tazeydi, dışarı çıkıp bir şeyler öldürüp partiye katılma isteği uyandıran türden sulu, meyvemsi bir şeydi.

Ve başka bir koku daha vardı. Havadaki kalıcı tatlı koku ona Omega'nın yakın zamanda burada olduğunu söylüyordu. Ya o ya da başka bir avcı.

Şapkası elinde, karanlık ön odalardan geçip arka taraftaki mutfığa doğru yürüdü. Cesetler oradaydı. İkisi yüzüstü yatıyordu. İkisinin de cinsiyetini söyleyemiyordu çünkü

Başları kesilmişti ve kimsenin üzerinde elbise yoktu ama kafalarının olması gereken yerdeki kan birikintileri birbirine karışmıştı, sanki el ele tutuşmuş gibiydiler.

Aslında çok tatlıydı.

Odanın öbür ucuna, hasat altın rengi buzdolabıyla cılız Formika kaplı masanın arasındaki duvardaki siyah lekeye baktı. Bomba patlaması, bir avcı arkadaşının onu ısırıldığı ve Omega'nın eliyle sertçe ısırıldığı anlamına geliyordu. Belli ki efendi başka bir *Fore-lesser*'ı ateşlemişti.

Bay D cesetlerin üzerinden geçti ve buzdolabını açtı. *Lesser'lar* yemek yemezdi ama çiftin orada ne olduğunu merak ediyordu. Hah. Daha fazla anı. Açık bir Oscar Mayer sucuk paketi vardı ve mayonezleri neredeyse bitmek üzereydi.

Artık sandviç yapma konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu. Buzdolabını kapattı ve arkasına yaslandı-

Evin sıcaklığı yirmi derece düşmüştü, sanki biri merkezi havalandırma ünitesini çalıştırmıştı da kadranda "*Taşakların Donsun*" yazıyordu. Rüzgâr da onu takip etti, durgun yaz gecesini sertleştirdi ve çiftlik evi inleyene kadar şiddetini artırdı.

Omega.

Ön kapı patlayarak açıldığında Bay D dikkat kesildi. Koridordan gelen şey, döşeme tahtaları boyunca yuvarlanan, akışkan ve şeffaf, mürekkep gibi bir sisti. Bay D'nin önünde birleşerek bir erkek formuna dönüştü.

"Efendim," dedi Bay D. belinden eğilirken ve siyah kanı korku ve sevgiden damarlarında hızla akarken.

Omega'nın sesi çok uzaklardan geliyordu ve parazitli bir elektronik ritim taşıyordu. "*Seni Fore-lesser olarak atıyorum.*"

Bay D'nin nefesi kesildi. Bu en büyük onurdu, Lessening Topluluğu'ndaki en güçlü pozisyondu. Bunu hiç ummamıştı bile. Ve belki de bu işte gerçekten bir süre kalabilirdi. "Teşekkür ederim-"

Omega ileriye doğru buğulandı ve Bay D'nin vücudunu bir katran tabakası gibi örttü. Acı vücudundaki her kemiğin yerini alırken, Bay D kendi etrafında döndüğünü ve yüzüstü tezgâha doğru itildiğini, şapkasının elinden uçtuğunu hissetti. Omega kontrolü ele geçirdi ve Bay D'nin asla rıza göstermeyeceği şeyler oldu.

Dernekte rıza diye bir şey yoktu. Sadece tek bir evetiniz vardı ve o da sizi içine sokan şeydi. Sonrasında gelen her şey üzerinde hiçbir kontrolünüz yoktu.

Aradan yüzyıllar geçmiş gibi görünen bir süre geçtikten sonra Omega, Bay D'nin bedeninden çıktı ve tepeden tırnağa beyaz bir cübbeye bürünerek giyindi. Şeytani bir zarafetle yakalarını düzeltti, pençeleri kaybolmuştu.

Ya da belki de onca yırtılma ve sökölmeden sonra sadece yıpranmışlardı.

Zayıf ve sızıntılı Bay D. çukurlu tezgâha doğru sarktı. Giyinmek istedi ama kıyafetlerinden geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Olaylar doruğa ulaştı," dedi Omega. "Kuluçka tamamlandı. Artık kozadan çıkma zamanı geldi."

"Evet, suh." Sanki başka bir cevap varmış gibi? "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Göreviniz bu erkeği bana getirmek." Omega elini avuç içine doğru uzattı ve havada asılı duran bir görüntü belirdi.

Bay D yüzü inceledi, endişe beynini yüksek vitesle geçirdi. Bu yarı saydam sabıka fotoğrafından daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olduğu kesindi. "Onu nerede bulabilirim?"

"Burada doğdu ve Caldwell'deki vampirlerin arasında yaşıyor." Omega'nın sesi bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibiydi, ürkütücü bir yer değiştirmeye yankılanıyordu. "Henüz birkaç aylık yeni bir geçiş dönemi geçirdi. Onun kendilerinden olduğuna inanıyorlar."

Bu kesinlikle seçenekleri azalttı.

"Diğerlerini toplayabilirsin," dedi Omega. "Ama o canlı ele geçirilmeli. Eğer biri onu öldürürse, bana karşı sorumlu olursunuz."

Omega yana doğru eğildi ve avucunu siyah bomba patlamasının yanındaki duvar kağıdına koydu. Solmuş sarı çiçeklerin üzerine basılmış sivilin görüntüsü orada yanıyordu.

Omega başını eğdi ve görüntüye baktı. Sonra nazik, zarif bir el ile yüzü okşadı. "O özel biri. Onu bulun. Onu buraya geri getirin. Bunu aceleyle yap."

Ya da başka bir şey söylenmesine gerek yoktu.

Şeytan ortadan kaybolurken, Bay D eğildi ve kovboy şapkasını aldı. Neyse ki ezilmemiş ya da lekelenmemişti.

Gözlerini ovuşturarak tokasına kadar işin içinde olduğu yolları saydı. Caldwell'de bir yerlerde bir vampir erkek. Bir dönümlük çayırdaki bir tutam ot aramak gibi bir şey olacaktı.

Tezgâhtan bir soyma bıçağı alarak duvar kâğıdındaki resmin etrafını kesmek için kullandı. Kağıdı dikkatlice sıyrarak yüzü inceledi.

Vampirler iki nedenden dolayı gizliydi: İnsanların ırklarına karışmasını istemiyorlardı ve *Lesser*'ların peşlerinde olduğunu biliyorlardı. Yine de halk içine çıkıyorlardı, özellikle de yeni geçiş yapmış erkekler. Agresif ve pervasız olan gençler Caldwell'in şehir merkezinin en pis yerlerine gidiyorlardı çünkü orada seks yapacakları insanlar, karışacakları kavgalar ve içip tüttürecekleri her türlü eğlenceli şey vardı.

Şehir merkezinde. Bir ekip toplayıp şehir merkezindeki barlara gidecekti. Erkeği hemen bulamasalar bile, vampir topluluğu küçük bir topluluktur. Diğer siviller hedeflerini mutlaka biliyordu ve bilgi toplamak Bay D'nin güçlü yanlarından biriydi.

Doğruluk serumunun canı cehenneme. Ona bir çekiç ve bir zincir verin, bir çift dudağın gevezelik etmesini sağlayan bir makineydi.

Bay D, üzgün ve çok kullanılmış bedenini yukarı sürükledi ve ölü insanların boktan banyosunda dikkatli bir duş aldı. İş bittiğinde, doğal olarak kendisine büyük gelen bir çift tulum ve düğmeli bir pantolon giydi. Gömleğin paçalarını kıvırdıktan ve pantolonun paçalarını üç santim kestikten sonra beyaz saçlarını kafatasına doğru düz bir şekilde taradı. Odadan çıkmadan önce adamın bürosundan aldığı Old Spice'ı sürdü. Şişesi uzun süredir orada duruyormuş gibi çoğunlukla alkol içeriyordu ama Bay D şık olmayı seviyordu.

Aşağıya inip mutfaktan geçti ve üzerinde erkeğin yüzü olan duvar kâğıdı şeridini aldı. Gözleriyle yüz hatlarını incelerken, hâlâ her yeri ağrıyan olmasına rağmen kendini mavi tazı köpeği gibi heyecanlanırken buldu.

Av başlamıştı ve başka kimi kullanacağını biliyordu. Beş kişilik bir ekip vardı.

Son birkaç yıldır ara sıra birlikte çalıştığı *küçükler*. Onlar

iyi adamlardı. *İyi* muhtemelen yanlış kelimeydi. Ama onlarla başa çıkabilirdi ve artık *Fore-lesser* olduğu için onlara emir verebilirdi.

Ön kapıdan çıkarken şapkasını yerine oturttu ve ölümlere doğru eğdi. "Sonra görüşürüz."

Quinn babasının çalışma odasına kötü bir ruh haliyle girmişti ve oradan ıslıl ıslıl ve bok gibi hissederek çıkmayı kesinlikle beklemiyordu.

İşte böyle. Odaya girer girmez babası *Wall Street Journal*'ın bir tarafını gevşetti, böylece parmak eklemlerini ağzına bastırıp boğazının her iki yanına dokunabildi. Eski dilde hızlı bir cümle mırıldanarak çıktı, sonra kağıt tekrar yerine kondu.

"Gala için bana ihtiyacınız var mı?" dedi

Quinn. "*Köpeklerden* biri sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Onlara sana söylemelerini söyledim."

"O zaman bu hayır demek oluyor." Soruyu ilk başta sorduğu gibi, sırf baş belası olmak için cevap için bastırdı.

"Sana neden söylemediklerini anlamıyorum." Babası bacak bacak üstüne atmış, pantolonundaki kırıksıklıklar şeri bardağının dudağı kadar keskinleşmişti. "Bazı şeyleri sadece bir kez anlatmak zorunda kalmak istiyorum. Bunun çok fazla olduğuna inanmıyorum-"

"Bunu bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"- sormak için. Dürüst olmak gerekirse, bir hizmetkârın görevi apaçık ortadadır. Onların amacı hizmet etmektir ve ben kendimi tekrar etmekten gerçekten hoşlanmıyorum."

Babasının serbest ayağı havaya vuruyordu. Püsküllü mokasenleri her zamanki gibi Cole Haan'dı: Pahalıydı ama aristokrat bir fısıltıdan daha gösterişli değildi.

Quinn yeni kayalarına baktı. Dişli tabanları ayağının topuk kısmında iki inç, topuk kısmında ise üç inç kalınlığındaydı. Siyah deri baldırlarına kadar uzanıyor, bağcıklar ve üç adet krom toka ile çaprazlanıyordu.

Harçlık aldığı zamanlarda, henüz bozukluğu düzelmemişken, aylarca para biriktirip bu adi herifleri almıştı.

Lanet olası shitkicker'ları, değişiminden sonra ilk fırsatta satın almıştı. Bunlar geçiş sürecini yaşadığı için kendisine verdiği hediye idi, çünkü ailesinden bir şey beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Qhuinn onları İlk Yemek'te taktığında babasının gözleri neredeyse kuruluş kafatasından fırlayacaktı.

"Başka bir şey mi vardı?" dedi babası *WSJ*'nin arkasından.

"Hayır. İyi ve hayalet olacağım. Sen merak etme."

Tanrı biliyor ya, bunu daha önce de resmi törenlerde yapmıştı, gerçi kimi kandırıyorlardı ki? *Glymera* onun ve küçük "sorununun" tamamen farkındaydı ve bu züppeler fil gibiydi. Asla unutmazlardı.

"Bu arada kuzenin Lash'in yeni bir işi var," diye mırıldandı babası. "Havers'ın kliniğinde. Lash doktor olmak istiyor ve derslerinden sonra staj yapıyor." Gazeteyi çevirdi ve babasının yüzü kısa bir süreliğine göründü ... bu ilginç bir katildi, çünkü Qhuinn yaşlı adamın gözlerindeki hüznü ifadeyi yakaladı. "Lash babası için büyük bir gurur kaynağı. Aile mirasına layık bir varis."

Qhuinn babasının sol eline baktı. İşaret parmağında, büyük eklemin altındaki tüm alanı kaplayan, ailenin armasını taşıyan som altından bir yüzük vardı.

Aristokrasiden gelen tüm genç erkekler geçiş dönemlerini tamamladıktan sonra birer tane almışlardı ve Qhuinn'in en iyi arkadaşlarının da birer tane vardı. Blay dövüşmek ya da şehir dışına çıkmak dışında her zaman takıyordu ve John Matthew'a da bir tane verilmişti ama o takmıyordu. Gösterişli kağıt ağırlıklarına sahip olanlar sadece onlar da değildi. Kardeşlik'in yerleşkesindeki eğitim sınıflarında, kursiyerler teker teker değişime uğruyor ve parmaklarında bir mühür yüzüğüyle ortaya çıkıyorlardı.

On ons altına basılmış aile arması: beş bin dolar. Gerçek bir erkek olduğunuzda bunu babanızdan almak: Paha biçilemez.

Qhuinn'in dönüşümü yaklaşık beş ay önce gerçekleşmişti. Yüzüğünü beklemeyi dört ay, üç hafta, altı gün ve iki saat önce bırakmıştı.

Kabaca.

Dostum, babasıyla arasındaki sürtüşmeye rağmen, bir tane alamayacağını hiç düşünmemişti. Ama sürpriz! Kendini dşlanmş hissetmenin yeni bir yolu.

Kâğıtta bir hşrt daha duyuldu ve bu seferki sanki babası hamburgerinden bir sineği kovuyormuş gibi sabırsızdı. Tabii ki hamburger yemiyordu, çünkü çok yaygındı.

"O *kpekikle* konuşmam gerekecek," dedi babası.

Qhuinn çıkarken kapıyı kapattı ve koridordan aşığı inmek için döndüğünde neredeyse yan taraftaki kütüphaneden gelen bir *köpeğe* arpıyordu. Üniformalı hizmetçi geri sıçradı, parmak eklemlerini öptü ve boğazından yukarı çıkan damarlara dokundu.

Babasının söylediği cümleyi mırıldanarak koşar adım uzaklaşıırken, Qhuinn ipek kaplı duvarda asılı duran antika aynaya yaklaştı. Kurşunlu camdaki dalgalanmalar ve yansıtıcı kısmın döküldüğü yerdeki kararmış lekeler bile sorunu açıkça ortaya koyuyordu.

Annesinin gri gözleri vardı. Babasının gözleri gri. Erkek kardeşı ve kız kardeşı gri gözlüydü.

Qhuinn'in bir mavi ve bir yeşil gözü vardı.

Kan bağında mavi ve yeşil gözler de vardı elbette. Sadece her ikisinden de aynı kişide yoktu ve ne biliyorsunuz, sapma ilahi değildi. Aristokrasi kusurlarla uğraşmayı reddediyordu ve Qhuinn'in ailesi, her ikisi de altı kurucu aileden geldiği için *glymera*'ya sıkı sıkıya bağlı olmakla kalmamış, babası Prensler Konseyi'nin *leahdyre*'si bile olmuşt.

Herkes onun geçişinin sorunu çözeceğini umuyordu ve mavi ya da yeşil kabul edilebilirdi. Evet, *reddedildi*. Qhuinn değişiminden büyük bir vücut, bir çift diş ve seks arzusuyla çıktı.

. . ve bir mavi göz ve bir yeşil göz.

Ne geceydi ama. Babası ilk ve tek kez kendini kaybetmişti. Qhuinn ilk ve tek kez vurulmuşt. Ve o zamandan beri, aileden ya da personelden hiç kimse onun bakışlarıyla karşılaşmamıştı.

Gece dışarı çıkarken annesine veda etme zahmetine girmedi. Ya da ağabeyine veya ablasına.

Doğduğu andan itibaren bu ailede kenara itilmiş, onlardan ayrı tutulmuş, bir tür genetik sakatlık nedeniyle kenara itilmişti. Irkın değeri sistemine göre, acınası varoluşunun tek kurtarıcı lütfu, ailede iki sağlıklı, normal genç olması ve en büyük erkek olan kardeşinin üremek için uygun görülmesiydi.

Quinn her zaman ailesinin iki çocukla yetinmesi gerektiğini, üç sağlıklı çocuk için çabalamanın kaderle çok fazla kumar oynamak olduğunu düşünmüştü. Yine de kendisine dağıtılan eli değiştiremezdi. Her şeyin farklı olmasını dilemekten de kendini alıkoyamıyordu.

Önemsemekten kendimi alamadım.

Gala sadece cüppeler ve penguen takımları *giyen* bir grup havasız tipten ibaret olsa da, *glymera*'nın büyük yaz sonu balosunda ailesiyle birlikte olmak istiyordu. Kardeşiyle omuz omuza durmak ve hayatında bir kez olsun sayılmak istiyordu. Herkes gibi giyinmek, altın yüzüğünü takmak ve belki de soylu, çiftleşmemiş kadınlardan bazılarıyla dans etmek istiyordu. Aristokrasinin ısıltılı kalabalığında, bir vatandaş olarak, onlardan biri olarak, genetik bir utanç kaynağı olarak değil, bir erkek olarak kabul edilmek istiyordu.

Böyle bir şey olmayacak. Glymera'ya göre o bir hayvandan daha değersizdi, seks için bir köpekten daha uygun değildi.

Blay'in yanına giderken tek eksiğin bir tasma olduğunu düşündü.

Dördüncü Bölüm

Doğuda, Kardeşlik'in malikânesinde, Cormia kütüphanede Primale'i ve birlikte vakit geçirmesi gerektiğini düşündüğü kişiyi bekliyordu. Kanepeden kulüp sandalyesine gidip gelirken, Kardeşler'in fuayede konuştuklarını, *glymera*'nın yaklaşan bir şenliğini tartıştıklarını duydu.

Rhage Kardeş'in sesi gürledi. "Bu bir avuç çıkarcı, önyargılı, hafif meşrep-"

"Mokasen göndermelerine dikkat et," diye araya girdi Butch Kardeş. "Bende biraz var."

"-parazit, dar görüşlü orospu çocukları-" "Bize gerçekten ne hissettiğini söyle," dedi bir başkası.

"-*Fakta* toplarını alıp kışlarına üfleyebilirler."

Kral alçak sesle güldü. "İyi ki diplomat değilsin, Hollywood."

"Oh, bir mesaj göndermeme izin vermelisiniz. Daha da iyisi, canavarımı elçi olarak gönderelim. Ortalığı darmadağın etsin. Marissa'ya nasıl davrandıkları için o piçlere hak ettikleri cezayı veririm."

"Biliyor musun," diye açıkladı Butch, "her zaman senin yarım bir beynin olduğunu düşünmüşümdür. Herkesin söylediklerine rağmen."

Primale elinde bir bardak Porto şarabıyla kütüphanenin girişinde belirdiğinde Cormia volta atmayı bıraktı. Öğretmenlik yapmadığı zamanlarda Birinci Öğün'de genellikle giydiği şeyleri giymişti: bu gece krem rengi, mükemmel bir şekilde dikilmiş bir çift pantolon; her zamanki gibi siyah, ipek bir gömlek; ve tokasında uzun, altın bir H harfi olan siyah bir kemer. Kare burunlu ayakkabıları parlatılmıştı ve kemerle aynı H harfini taşıyordu.

Hermès'in bir yemekte söylediklerine kulak misafiri olduğunu düşündü.

Saçları gevşekti, dalgalar ağır omuzlarında kırılıyordu, bazıları önde, bazıları arkada. Kardeşlerin tıraş losyonu dedikleri şeyin yanı sıra yatak odasından eksik olmayan kahve kokulu duman gibi kokuyordu.

Yatak odasının nasıl koktuğunu çok iyi biliyordu. Odasında onun yanında yatarak tek bir gün geçirmişti ve bu deneyimle ilgili her şey unutulmazdı.

Gerçi şimdi, o uyurken büyük yatağında aralarında neler geçtiğini hatırlamanın sırası değildi. Aralarında koca bir oda varken ve fuayedeki insanlar dışarıdayken onunla birlikte olmak yeterince zordu. Buna bir de çıplak bedenini onunkine bastırıldığı o anları eklemek-

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" diye sordu bardağından bir yudum alarak. "Evet, gerçekten. Ya siz, majesteleri?"

Tam cevap vermek üzereydi ki John Matthew arkasında belirdi.

Primale genç erkeğe döndü ve gülümsedi. "Hey, adamım. Burada olmana sevindim."

John Matthew kütüphanenin karşısından ona baktı ve selamlamak için elini kaldırdı.

Bu seçim onu rahatlatmıştı. John'u diğerlerinden daha fazla tanııyordu ama yemek sırasında sessizdi. Bu da onun cüssesinin, gürültücü olması durumunda olacağı kadar korkutucu olmamasını sağlıyordu.

Onun önünde eğildi. "Ekselansları."

Doğrulurken adamın gözlerini üzerinde hissetti ve ne gördüğünü merak etti. Kadın mı yoksa Seçilmiş mi?

Ne garip bir düşünce.

"Pekâlâ, siz ikiniz ziyaret edin." Primale'nin parlak altın gözleri ona doğru kaydı. "Bu gece görevdeyim, o yüzden dışarıda olacağım."

Savaşmak, diye düşündü, bir korku saplanmasıyla.

Ona doğru koşmak ve güvende olmasını söylemek istedi ama bu onun haddi değildi, değil mi? Bir kere onun Birinci Eşi bile sayılmazdı. Bir diğeri, o ırkın gücüydü ve onun endişelenmesine pek de ihtiyacı yoktu.

Primale, John Matthew'un omzuna vurdu, ona başıyla selam verdi ve oradan ayrıldı.

Cormia yana doğru eğilerek Primale'in merdivenden çıkışını izleyebildi. Kayıp uzvuna rağmen yürüyüşü düzgündü.

ve protezini. O kadar uzun, gururlu ve sevimliydi ki, dönmesine saatler kalmasından nefret ediyordu.

Arkasına dönüp baktığında, John Matthew masanın üzerinde küçük bir bloknot ve kalem çıkarıyordu. Yazarken kâğıdı göğsüne yakın tutuyor, iri ellerini yukarı doğru kıvrıyordu. Mektupları üzerinde çalışırken vücudunun gösterdiğinden çok daha genç görünüyordu.

Masada söyleyecek bir şeyi olduğu nadir durumlarda onun elleriyle iletişim kurduğunu görmüştü ve belki de dilsiz olduğu aklına gelmişti.

Yazdıklarından etkilenmemiş gibi yüzünü buruşturarak defteri ona çevirdi. *Okumayı sever misin? Bu kütüphanede bir sürü güzel kitap var.*

Onun gözlerinin içine baktı. Ne kadar güzel bir mavi renkteydiler. "Sesinizin zorluğu nedir? Sorabilir miyim?"

Hiç zorlanmadım. Sessizlik yemini ettim.

Ah . . . hatırladı. Seçilmiş Layla böyle bir yemin ettiğini söylemişti.

"Konuşmak için ellerinizi kullandığınızı görüyorum," dedi.

Amerikan İşaret Dili, diye yazdı.

"İletişim kurmanın zarif bir yolu."

İşi hallediyor. Biraz daha yazdı ve sonra defteri tekrar parlattı.

Diğer tarafın çok farklı olduğunu duydum. Tamamen beyaz olduğu doğru mu?

Geldiği yerin nasıl bir yer olduğuna dair bir örnek vermek istercesine cübbesinin eteğini kaldırdı. "Evet. Elimizdeki tek şey beyaz." Kaşlarını çattı. "Daha doğrusu ihtiyacımız olan tek şey."

Elektriğiniz var mı?

"Mumlarımız var ve her şeyi elle yapıyoruz."

Kulağa eski moda geliyor.

Onun bununla ne demek istediğinden emin değildi.

"Bu kötü bir şey mi?" Başını salladı. *Bence iyi.*

Bu terimi yemek masasından biliyordu ama yine de sıcaklığın görünüşte pozitif bir değerle neden bir ilgisi olduğunu anlamıyordu

Karar.

"Tek bildiğim bu." Cam bölmeleri olan uzun, dar kapılardan birine doğru ilerledi. "Şimdiye kadar."

Güllerinin çok yakın olduğunu düşündü.

John ıslık çaldı ve o da omzunun üzerinden adamın yüzünü açık tuttuğu deftere baktı. *Burayı hiç sevdin mi?* diye yazmıştı. *Ve lütfen bana sevmediğini söyleyebileceğini bil. Yargılamayacağım.*

Bornozunu parmakladı. "Kendimi herkesten çok farklı hissediyorum. Dillerini bilmeme rağmen konuşmalarda kayboluyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Kadın tekrar John'a baktığında John yazıyordu, eli arada bir duraklıyor, sanki bir kelime seçiyormuş gibi yapıyordu. Bir şeyin üstünü çizdi. Biraz daha yazdı. Bitirdiğinde kâğıdı ona verdi.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Dilsiz olduğum için çoğu zaman kendimi yabancı hissediyorum. Geçiş yaptığımdan beri daha iyi ama yine de oluyor. Yine de burada kimse sizi yargılamıyor. Hepimiz seni seviyoruz ve bu evde olmandan memnunuz.

Paragrafı iki kez okudu. Son kısma nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Primale onu buraya getirdiği için hoş görüldüğünü sanıyordu.

"Ama... Majesteleri, sessizlik gömleğini üstlendiğinizi sanıyordum?" Adamın yüzü kızarınca, "Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez," dedi.

Yazdı ve sonra ona kelimelerini gösterdi. *Ses kutum olmadan doğdum.* Bir sonraki cümlemin üzeri çizilmişti ama kız ana fikri anlayabilmişti. Şöyle bir şey yazmıştı: *Ama yine de iyi dövüşüyorum, zekiyim ve her şeyim var.*

Bu hileyi anlayabiliyordu. *Glymera* gibi Seçilmişler de fiziksel mükemmelliğe, doğru yetiştirilmenin ve ırkın genlerinin gücünün kanıtı olarak değer verirdi. Pek çok kişi onun sessizliğini bir eksiklik olarak görebilirdi ve Seçilmişler bile kendilerinden aşağı gördükleri kişilere karşı acımasız olabilirdi.

Cormia uzandı ve elini onun koluna koydu. "Bence anlaşılacak için her şeyin konuşulması gerekmiyor. Zinde ve güçlü olduğun çok açık."

Yanaklarına renk geldi, başı gözlerini saklamak için eğildi.

Cormia gülümsedi. Onun garipleşmesi karşısında rahatlaması sapıkça görünüyordu, ama bir şekilde daha dengeli bir zeminde olduklarını hissetti.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Not defterine geri dönerken yüzünde bir duygu titreşimi belirdi. *Sekiz ay kadar oldu. Beni yanlarına aldılar çünkü ailem yoktu. Babam öldürüldü.*

"Kaybınız için çok üzgünüm. Söyle bana... Burayı sevdiğin için mi kalıyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra yavaşça yazdı. Kâğıdı ona gösterdiğinde, *"Burayı diğer evlerden daha az ya da çok sevmiyorum"* yazıyordu.

"Bu da seni benim gibi yerinden ediyor," diye mırıldandı. "Burada ama burada değil."

Başını salladı, sonra da parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Cormia onun yakışıklı yüzündeki ifadeye karşılık vermekten kendini alamadı.

Sığınak'ta herkes onun gibiydi. Burada mı? Hiç kimse onun gibi değildi. Şu ana kadar.

Bir şeyler hakkında sormak istediğin sorular var mı? diye yazmış. Ev hakkında mı? Personel? Phury bazı soruların olabileceğini söyledi.

Sorular . . oh, aklına birkaç tane geliyordu. Örneğin, Primale Bella'ya ne kadar zamandır aşıktı? Onun tarafında herhangi bir duygu var mıydı? İkisi hiç birlikte yatmış mıydı?

Gözleri kitaplara odaklandı. "Şu anda hiçbir sorum yok." Belirli bir neden olmaksızın, "Choderlos de Laclos'un *Les Liaisons Dangereuses* kitabını yeni bitirdim" diye ekledi.

Bunu bir film haline getirdiler. Sarah Michelle Gellar, Ryan Phillippe ve Reese Witherspoon.

"Bir film mi? Peki bu insanlar kim?"

Uzun bir süre yazdı. *Televizyonu biliyorsun, değil mi? Bilardo odasındaki düz paneli? Filmler daha da büyük bir ekranda gösterilir ve içindeki insanlara aktör denir. İnsan gibi davranırlar. Bu üçü*

aktörler. Aslında, televizyonda ya da filmdeyken hepsi aktör. Yani, çoğu.

"Bilardo odasına sadece şöyle bir göz attım. İçine girmedim." Ne kadar az dışarı çıktığını itiraf etmenin tuhaf bir utancı vardı. "Televizyon, resimlerin olduğu parlayan kutu mu?"

İşte bu. İstersen sana nasıl çalıştığını gösterebilirim?

"Lütfen."

Kütüphaneden çıkıp malikânenin büyüğü, gökkuşaklı fuayesine girdiler ve Cormia her zamanki gibi mozaik zeminden üç kat yukarıda süzülen tavana baktı. Yukarıda tasvir edilen sahnede büyük küheylanlara binmiş savaşçılar vardı ve hepsi de savaşımaya gidiyordu. Renkler son derece parlak, figürler görkemli ve güçlü, arka plan beyaz bulutlarla parlak bir maviydi.

Her geçişinde ölçmek zorunda olduğu, sarıya çalan saçları olan özel bir dövüşçü vardı. Her ne kadar saçma olsa da onun iyi olduğundan emin olmalıydı. Figürler hiç hareket etmiyordu. Kavgaları her zaman eşikteydi, asla gerçekte değildi.

Kardeşliğin aksine. Primale'nin aksine.

John Matthew yemek yenilen yerin karşısındaki koyu yeşil odaya doğru ilerledi. Kardeşler burada çok zaman geçirirdi; sık sık onların seslerinin dışarı süzülüğünü, kaynağını tanımlayamadığı yumuşak çatırtı sesleriyle işaretlendiğini duyardı. Yine de John bu gizemi çözdü. Yeşil keçe kaplı düz bir masanın yanından geçerken, yüzeyindeki çok sayıda renkli toptan birini aldı ve yuvarlayarak karşıya gönderdi. Arkadaşlarından birine çarptığında çıkan sessiz vuruş sesi her şeyi açıklıyordu.

John dik duran gri bir tuvalin önünde durdu ve ince siyah bir üniteyi eline aldı. Bir anda tam renkli bir görüntü belirdi ve her yerden sesler gelmeye başladı. Bir kükreme odayı doldururken ve mermi benzeri nesneler hızla geçerken Cormia geriye sıçradı.

John, gürültü yavaş yavaş azalırken onu sabitledi ve sonra not defterine yazdı. *Üzgünüm, sesi kısmıştım. Bu NASCAR yarışı. Arabaların içinde insanlar var ve pistin etrafında dönüyorlar. En hızlı olan kazanır.*

Cormia görüntüye yaklaştı ve tereddütle ona dokundu. Tek hissettiği düz, kumaş benzeri bir gerginlikti. Ekranın arkasına baktı. Duvardan başka bir şey yoktu.

"İnanılmaz."

John başıyla onayladı ve ince üniteyi ona uzattı, sanki alması için onu cesaretlendiriyormuş gibi aşağı yukarı hareket ettirdi. Çok sayıda düğme arasından neye basması gerektiğini gösterdikten sonra geri çekildi. Cormia aleti hareketli görüntülere doğrulttu . . . ve görüntülerin değişmesini sağladı. Tekrar ve tekrar. Sonsuz sayıda varmış gibi görünüyordu.

"Vampir yok ama," diye mırıldandı, bir başka gün ışığı ortamı belirlediğinde. "Bu sadece insanlar için."

Yine de biz de izliyoruz. Filmlerde vampirler olur ama genelde iyi olmazlar. Filmler ya da vampirler.

Cormia yavaşça televizyonun önündeki kanepeye çöktü ve John da onun yanındaki sandalyeye oturdu. Sonsuz çeşitlilik büyüleyiciydi ve John her "kanalı" ona notlarla anlatıyordu. Ne kadar süre birlikte oturduklarını bilmiyordu ama John sabırsız görünmüyordu.

Primale'in hangi kanalları izlediğini merak etti.

Sonunda John ona görüntüleri nasıl kapatacağını gösterdi. Heyecandan kızarmış bir halde cam kapılara doğru baktı.

"Dışarı güvenli mi?" diye sordu.

Hem de çok. Yerleşkeyi çevreleyen büyük bir istinat duvarı var, ayrıca her yerde güvenlik kameraları var. Daha da iyisi, mhis ile yalıtılmış durumdayız. Buraya daha önce hiç kimse girmede ve giremeyecek de. Sincaplar ve geyikler de zararsız.

"Dışarı çıkmak istiyorum."

Ve seni götürmekten mutluluk duyarım.

John defteri kolunun altına sıkıştırdı ve cam kapılardan birine doğru ilerledi. Pirinç kilidi açtıktan sonra, kolunu cesur bir hareketle sallayarak çiftlerden birini açtı.

İçeri dolan sıcak hava evdekinden farklı kokuyordu. Bu zengindi. Karmaşık. Bahçe kokusu ve nemli sıcaklığıyla boğucuydu.

Cormia koltuktan kalktı ve John'a yaklaştı. Terasın ötesinde, uzun zamandır uzaktan baktığı peyzajlı bahçeler uçsuz bucaksız gibi görünen bir mesafeye uzanıyordu. Rengârenk çiçekleri ve çiçek açan ağaçlarıyla bu manzara Sığınak'ın tek renkli genişliğine hiç benzemiyordu ama aynı derecede mükemmel, aynı derecede güzeldi.

"Bugün benim doğum günüm," dedi belli bir nedeni olmadan.

John gülümsedi ve alkışladı. Sonra *da* "Sana bir hediye almalıydım." diye yazdı.

"Hediye mi?"

Bilirsin, bir hediye. Senin için.

Cormia vücudunu öne eğdi ve başını arkaya doğru çevirdi. Yukarıdaki gökyüzü, kıvrımlarını işaretleyen parıldayan ışıklarla koyu saten mavisiydi. Harikulade, diye düşündü. Tek kelimeyle harikulade.

"Bu bir hediye."

Birlikte evden dışarı çıktılar. Terasın düz taşları çıplak ayaklarının altında serindi ama hava banyo suyu kadar sıcaktı ve bu tezat hoşuna gitti.

"Oh . . ." Derin bir nefes aldı. "Ne kadar güzel ..."

Dönüp dönüp her şeye baktı: Konağın görkemli dağı. Ağaçların kabarık, koyu renkli başları. Yuvarlanan çimenler. Düzenli bölümlerindeki çiçekler.

Her şeyin üzerinden geçen esinti bir nefes kadar yumuşaktı ve etiketlenemeyecek kadar karmaşık ve baş döndürücü bir koku taşıyordu.

John onun önderlik etmesine izin verdi, temkinli adımları onları güllere yaklaştırdı.

Yanlarına vardığında elini uzattı ve avuç içi büyüklüğündeki olgun bir gülün narin yapraklarını okşadı. Sonra eğildi ve parfümünü içine çekti.

Doğrulurken gülmeye başladı. Hiçbir sebep yokken. Sadece . . . kalbi aniden kanatlandı ve göğsünde yükselmeye başladı, son bir aydır onu rahatsız eden uyuşukluk, parlak bir enerji dalgası karşısında ortadan kalktı.

Doğum günüydü ve dışarıdaydı.

John'a baktı ve onun yüzünde küçük bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü. Biliyordu, diye düşündü. Onun ne hissettiğini biliyordu.

"Koşmak istiyorum."

Kolunu çimlere doğru salladı.

Cormia bilinmeyen tehlikelerini ya da Seçilmişlerin beyaz cübbeleriyle birlikte giymeleri gereken saygınlığı düşünmesine izin vermedi. Adabın büyük ağırlığını bir kenara bırakarak beyaz cübbesini yukarı kaldırdı ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yola koyuldu. Yaylı çimenler ayaklarını yumuşattı, saçları arkasına döküldü ve yüzüne çarpan hava hızla geçti.

Dünyaya bağlı kalsa da, ruhundaki özgürlük onu uçurdu.

Beşinci Bölüm

Şehir merkezindeki kulüp ve uyuşturucu bölgesinde, Phury Onuncu Cadde'deki bir ara sokakta uçuyordu, bok tekmeleri köhne kaldırımı dövüyor, siyah rüzgârlığı arkasında sallanıyordu. Yaklaşık on beş metre ilerisinde *daha küçük* bir *adam* vardı ve konumlarına bakılırsa teknik olarak Phury onu takip ediyordu. Gerçekte, avcı tüm bu topuk tekmeleriyle kaçmaya çalışmıyordu. Piç kurusu gölgelerin arasına girip ikisinin dövüşebileceği kadar derine inmek istiyordu ve Phury de bu trene binmişti.

Kardeşlik ve Azaltma Topluluğu arasındaki savaşın bir numaralı kuralı: İnsanların etrafında hırpalanmak yok. İki tarafın da güçlüğe ihtiyacı yoktu.

Tek kural buydu.

Bebek pudrasının tatlı kokusu Phury'nin burnuna geri geldi, düşmanının ardından gelenler burnu tıkayan iğrenç bir şeydi. Yine de bu kokuya değerdii çünkü bu iyi bir dövüş olacaktı. Peşinde olduğu avcının saçları balık sırtı beyazlığındaydı; bu da adamın uzun süredir Cemiyet'te olduğu anlamına geliyordu: Bilinmeyen nedenlerden ötürü, tüm *lesser'lar* masum vampirleri avlama ve öldürme konusunda deneyim kazandıkça saç, göz ve ten renklerini kaybederek zamanla soluklaşırdı.

Harika bir değiş tokuş. Ne kadar çok öldürürsen, o kadar çok cesede benziyorsun.

Bir çöp konteynirından kaçıp ölü bir evsiz insan değil de paçavra yığını olduğunu umduğu şeyin üzerinden atlayarak elli metre daha ilerledikten sonra kendisinden *yaşça küçük* olan arkadaşıyla birlikte mahremiyetin dibine vuracaklarını anladı. Sokağın girişi ışısız bir çıkmaz sokaktı, penceresiz tuğla binalarla çevriliydi ve-

İçinde bir çift insan vardı.

Phury ve avcısı bu vızıltı karşısında kısa bir süre durdu. Birbirlerine sağlıklı bir mesafe bırakarak, iki insan adam bakarken durumu değerlendirdiler.

"Defol git buradan," dedi soldaki.

Tamam, bu açıkça bir *dealus interruptus* vakasıydı. Ve sağdaki adam kesinlikle borsanın alıcı tarafındaydı, ve sadece

davetsiz misafiri kontrol altına almaya çalışmıyordu. Uyuz herif kirli pantolonunun içinde kıpır kıpırdı, ateş saçan gözleri kocaman açılmıştı, solgun cildi ağdalı ve sivilceliydi. Yine de en anlamlısı, Phury ya da avcı tarafından yakalanma ihtimalinden hiç endişe duymadan, satıcısının ceketinin ceplerine odaklanmaya devam etmesiydi.

Hayır, en büyük derdi bir sonraki ilacını almaktı ve belli ki ihtiyacı olan şeyi almadan eve gitmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Phury o boş evin gözlerinin etrafta dolaşmasını izlerken sertçe yutkundu. Tanrım, az önce o yakıcı paniği yaşamıştı... evde kepenkler gece için kapanmadan hemen önce onunla tango yapmıştı.

Uyuşturucu satıcısı bir elini sırtının alt kısmına koydu. "Defol git buradan dedim."

Hay sikeyim. Eğer o pislik silahını çekerse, kıyamet kopacaktı çünkü . . . Tamam, doğru, avcı da ceketine uzanıyordu. Phury bir lanet okuyarak avucunu kalçasındaki SIG'in kabzasına dayayıp partiye katıldı.

Uyuşturucu satıcısı durakladı, herkesin kurşun aksesuarları olduğunu açıkça fark etmişti. Adam bir tür risk değerlendirmesi yaptıktan sonra bir çift boş elini önüne uzattı.

"Bir daha düşündüm de, belki de çekip gitmeliyim." "İyi seçim," dedi *daha küçük* olan.

Bağımlı bunun pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. "Hayır, oh, hayır... hayır, ihtiyacım var _."

"Sonra görüşürüz." Satıcı ceketinin düğmelerini bir dükkân sahibinin dükkânını kilitlemesi gibi ilikledi.

Ve o kadar hızlı oldu ki, durduramazdınız. Birdenbire, bağımlı bir maket bıçağı çıkardı ve beceriden çok şans eseri, dağınık bir kesikle satıcının boğazını kesti. Her yer kana bulanırken, alıcı torbacının dükkanını darmadağın etti, ceketinin ceplerini karıştırdı ve selofan paketlerini yırtık kot pantolonuna doldurdu. Baskın sona erdiğinde bir sıçan gibi kaçmaya başladı, kamburunu çıkarmış, piyangodan kazandığı parayla yoluna çıkan iki iyi niyetli katille uğraşamayacak kadar sarhoştı.

Hiç şüphe yok ki *daha küçük* olan, gerçek savaşın başlayabilmesi için alanı temizlemek amacıyla onu bıraktı.

Phury insanın gitmesine izin verdi çünkü kendini bir aynaya bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bağımlının yüzündeki sevinç ifadesi tam bir baş döndürücüydü. Adam belli ki hızlı bir trenle müthiş bir alem yapıyordu ve bunun bedava olması bu eğlencenin sadece küçük bir parçasıydı. Asıl nimet süper fazlalığın verdiği coşkuydu.

Phury bu orgazm patlamasını bilirdi. Kendini yatak odasına kilitleyip büyük bir kese kırmızı duman ve yeni bir paket sigara kâğıdı aldığı her seferinde bunu yaşırdı.

O . . . kıskançtı. O çok-

Uzun çelik zincir onu boğazının yanından yakaladı ve boynuna dolandı, kuyruğu geri tepen metal bir yılan gibi. *Daha küçük* olan çektikçe, halkalar içeri girdi ve her türlü şeyi kesti: nefes alma, kan dolaşımı, ses.

Phury'nin ağırlık merkezi kalçalarından omuzlarına kaydı ve öne doğru düştü, yüzüstü kaldırırma çakılmamak için ellerini havaya kaldırdı. Dört ayak üzerine düştüğünde, on metre ötede bir kahve fincanı gibi gürleyen uyuşturucu satıcısını kısa ve canlı bir şekilde görebildi.

Satıcı bir elini uzattı, kanlı dudakları yavaşça hareket ediyordu. *Bana yardım et.*

. *Bana yardım et.* . .

Kiracının botu Phury'nin kafasına bir futbol topuymuş gibi çarptı, çatırdayan darbe Phury'nin vücudu dreidel yaparken dünyanın dönüp durmasına neden oldu. Uyuşturucu satıcısıyla aynı hizaya geldi, ölmekte olan adamın ölü ağırlığı yuvarlanmasını durdurdu.

Phury gözlerini kırptırdı ve nefesi kesildi. Yukarıda, şehrin parıltısı galaksideki yıldızların çoğunu yok ediyordu ama görüş alanında tur atanlara dokunmuyordu.

Yanı başında boğulurcasına bir soluk sesi duyuldu ve bir anlığına sersemlemiş gözlerini yan tarafa kaydırıldı. Uyuşturucu satıcısı Azrail'le buluşup selamlaşıyordu, son nefesleri boğazının önündeki açık ikinci ağızdan kaçıyordu. Adam uyuşturucu gibi kokuyordu, sanki satıcı olduğu kadar kullanıcıydı da.

Bu benim dünyam, diye düşündü Phury. Bu Baggies ve tomar tomar para dünyası ve bir sonraki düzeltme için kullanmak ve endişelenmek, zamanının çoğunu Kardeşlik'in görevinden bile daha fazla tüketiyordu.

Büyücü aklına geldi, o kemik tarlasında Atlas gibi duruyordu. *Tabii ki senin dünyanın, seni kızarmış piç kurusu. Ve ben de senin kralınım.*

Daha küçük olan zinciri çekerek büyücüyü kesti ve Phury'nin kafasındaki yıldızları daha da parlak hale getirdi.

Eğer oyuna geri dönmezse, boğulma onun en iyi ve tek arkadaşı olacaktı.

Ellerini bağlantılara götürüp iki kalın yumruğuyla kavradı, yatar pozisyona geçti ve protez bacağını çelik tasmanın etrafına doladı. Ayağını kaldıraç olarak kullanarak, boktan ayakkabısının tabanının altından geçen bağlantıları itti ve nefes alabilmek için biraz gevşeklik yarattı.

Avcı bir su kayağı yapar gibi geriye yaslandı ve protez baskı altında zayıfladı, sahte ayağının açısı değişti. Phury hızlı bir hareketle bacağını zincirden kurtardı, kendi ucundaki boşluğu bıraktı ve boynuyla omuzlarını destekledi. Avcı Valu-rite Kuru Temizleme'nin tuğla duvarına doğru uçarken, ölümsüzün gücü ve vücut ağırlığı Phury'yi yerden kaldırdı.

Bir anlığına zincir gevşedi.

Phury'nin dönüp boynundaki şeyi çıkarması ve hançeri avuçlaması için yeterli oldu.

Küçük adam binanın çarpmasıyla sersemlemişti ve Phury onun bu sersemliğinden faydalanarak bıçağını ileri doğru savurdu. Çelik-kompozit uç ve shaft, *küçükün* yumuşak, boş bağırsağının derinliklerine girerek parlak ve siyah bir sızıntıya neden oldu.

Avcı şaşkınlıkla yere baktı, sanki oyunun kuralları ortada değişmiş ve kimse ona söylememişti. Beyaz elleri tatlı, şeytani kanın akışını durdurmak için havaya kalktı ama tufana karşı hiçbir şey yapamadı.

Phury kolunun tersiyle ağzını silerken, içini karıncalandıran bir beklenti onu aydınlattı.

Küçük adam onun yüzüne bir kez baktı ve o kendinden geçmiş ifadesini kaybetti. Korku solgun yüz hatlarına sızdı.

"O sensin..." diye fısıldadı avcı, dizlerinin bağı çözülürken. "İşkenceci."

Phury'nin sabırsızlığı biraz azaldı. "Ne?" "Senin hakkında bir şeyler duydum. Önce saldırır, sonra öldürürmüşsün."

Azaltma Topluluğu'nda bir ünü mü vardı? Evet, tabii ki. Birkaç aydır *Lesser*'ları darmadağın ediyordu.

"Onun ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bu arada gülümsüyorsun."

Avcı kaldırırma doğru kayarken, Phury onun yüzündeki korkunç sırıtışın farkına vardı.

Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmek zor: orada olması mı yoksa fark etmemiş olması mı?

Aniden, *küçüğün* gözbebekleri sola doğru fırladı. "Teşekkürler... Siktir."

Phury, bir silah namlusunun sol böbreğine dayanması ve burnuna yeni bir bebek pudrası dalgası fırlatılmasıyla donakaldı.

Beş blok ötede, ZeroSum'daki özel ofisinde Rehvenge, nam-ı diğer Peder, lanet okudu. İdrarını tutamayanlardan nefret ediyordu. *Nefret* ediyordu.

Masasının önünde sallanan insan az önce pantolonuna işemişti ve leke, yıpranmış Z Markalarının kasıklarında koyu mavi bir daire olarak görünüyordu.

Birisi onu ıslak bir süngerle çivilemiş gibi görünüyordu.

"Oh, Tanrı aşkına." Rehv, bu bok çuvalına askıcılık yapan özel Moors muhafızlarına bakarak başını salladı. Trez ve iAm de onunla aynı tiksinti dolu ifadeyi takınmıştı.

Rehv'e göre, adamın Doc Martens ayakkabılarının bir çift punç kasesi gibi işlev görüyor olması tek kurtarıcı lütuftu. Hiçbir şey damlamıyordu.

"Ne yaptım ben?" diye ciyakladı adam, sesinin tonundan taşaklarının ıslak boxer'ının kuzeyinde bir yerde olduğu anlaşılıyordu. Biraz daha yüksek olsa kontralto olabilirdi. "Ben bir şey yapmadım-"

Rehv inkârı kesti. "Chrissy dudağı patlamış ve morarmış bir halde geldi. Yine."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Hadi ama, kız senin için fahişelik yapıyor. Herhangi biri olabilirdi-"

Trez ifadeye itiraz etti, adamın elini bir top haline getirdi ve zorlanan yumruğu portakal gibi sıkı.

Sanığın acı çığlıkları iniltiye dönüşürken, Rehv boş bulunarak gümüş bir zarf açacağını eline aldı. Kılıç şeklindeydi ve işaret parmağıyla ucunu test ederek geride bıraktığı kan lekesini hızla yaladı.

"Burada çalışmak için başvurduğunuzda," dedi, "On üç on bir Yirmi Üçüncü Sokak adresini vermişsiniz. Bu Chrissy'nin de adresi. Gecenin sonunda birlikte geliyor ve birlikte ayrılıyorsunuz." Adam ağzındaki baklayı çıkarırken Rehv elini kaldırdı. "Evet, bunun bir kanıt olmadığının farkındayım. Ama elindeki yüzüğü görüyor musun- Bekle, neden kolunu arkana koymaya çalışıyorsun? Trez, avuç içini şuradaki arazime yerleştirmesine yardım eder misin?"

Rehv açacağın ucunu masasına vururken, Trez sanki adam bir çamaşır torbasından daha ağır değilmiş gibi iri yapılı insanı kasladı. Hiç çaba harcamadan piçin elini Rehv'in önünde düzleştirdi ve yerinde tuttu.

Rehv öne doğru eğildi ve açacakla Caldwell Lisesi sınıf yüzüğünün izini sürdü. "Evet, bak, yanağında tuhaf bir iz var. İlk gördüğümde ne olduğunu merak ettim. Bu yüzük, değil mi? Ona ters vurdun, değil mi? Yüzüne bununla vurdun."

Adam bir levrek teknesi gibi çırpınırken, Rehv yüzüğün mavi taşının etrafında küçük bir daire daha çizdi, sonra jilet gibi keskin ucunu alıp adamın parmaklarını teker teker, eldeki kemikli boğumlardan uçlardaki düz tırnak yataklarına kadar okşadı.

En büyük iki eklemi morarmış, soluk derisi morarmış ve şişmişti.

Rehv mırıldandı: "Görünüşe bakılırsa ona elinin tersiyle vurmamışsın." Rehv hâlâ açacakla adamın parmaklarını okşuyordu.

"O istedi-"

Rehv'in yumruğu masasına öyle sert vurdu ki, çok hatlı ofis telefonu bir sıçrama yaptı ve ahizesi yuvasından fırladı.

"*Sakin* o cümleyi bitireyim deme." Rehv, ağzına doğru fırlayan dişlerini göstermemek için mücadele etti. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni hemen şimdi kendi taşaklarınla beslerim."

Telefonun çevir sesinin yerini ince bir *bip-bip-bip* sesi alınca kıkılcı cansızlaştı. iAm, her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde öne uzandı ve ahizeyi yerine koydu.

Bir ter damlası insanın burnundan damlayıp elinin arkasına düştüğünde Rehv öfkesini yatıştırdı.

"Doğru. Neredeyse kendini hadım ettirmeden önce neredeydik? Ah, evet. Eller... Eller hakkında konuşuyorduk. Komik, iki tane olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Yani, vitesli araba kullanamazdın mesela. Senin de vitesin var, değil mi? Evet, senin şu Acura'yı gördüm. Güzel araba."

Rehv kendi elini adamının hemen yanındaki parlak tahtanın üzerine koydu ve karşılaştırmalar yaparken zarf açacağıyla göze çarpan farklılıkları işaret etti.

"Benim elimin uzunluğu ve genişliği seninkinden daha fazla. Parmaklarım daha uzun. Damarlarım daha çok göze çarpıyor. Başparmağının dibinde ne dövmesi var? Bir çeşit ... ah, Çin güç sembolü. Evet, dövmelerim başka yerlerde. Başka ne var? Tenin daha açık. Kahretsin, siz beyaz çocuklar bronzlaşmayı gerçekten düşünmelisiniz. UV ışınları olmadan ölü gibi görünüyorsunuz."

Rehv başını kaldırdığında geçmiş, annesini ve onun çürük koleksiyonlarını düşündü. Onun için doğru olanı yapmak çok ama çok uzun zamanını almıştı.

"Seninle benim aramdaki en büyük fark ne biliyor musun?" dedi. "Bak. . benim parmak eklemlerim bir kadını dövmekten morarmadı."

Hızlı bir hareketle zarf açacağını yukarı çekti ve öyle sert indirdi ki, ucu sadece eti delip geçmekle kalmadı, masanın tik ağacını da delip geçti.

Bıçakladığı el kendi eliydi.

İnsan çılgılık atarken Rehv hiçbir şey hissetmedi.

"Sakın bayılayım deme, siktiğimin hafif sikleti," diye tükürdü Rehv, göt herifin gözleri yuvarlanmaya başlarken. "Mesajımı unutmamak için bunu dikkatle izleyeceksin."

Rehv avucunu yukarı kaldırarak açacağı masadan kurtardı, böylece kını yakaladı ve bıçağı dışarı çıkardı. Elini adamın izleyebileceği bir yere koyarak, açacağı acımasız bir hassasiyetle ileri geri çevirdi, derisinde ve kemiklerinde bir geçit oluşturdu, deliği genişleterek küçük bir pencereye dönüştürdü. İş bittiğinde bıçağı geri çekti ve dikkatlice telefonun yanına koydu.

Kan kolunun iç kısmından damlayıp dirseğinde birikirken delikten adama baktı. "Seni izliyor olacağım. Her yerde. Her zaman. 'Duşta düştüğü' için başka bir 'çürük' ile ortaya çıkarsa seni takvim gibi işaretleyeceğim, anladın mı?"

Adam yana doğru sarsıldı ve pantolonunun paçasını aşağı attı.

Rehv lanet okudu. Böyle bir şeyin geleceğini bilmeliydi. Siktiğimin ibne kışkılı kabadayı piçi.

Neyse ki, kısmen sindirilmiş makarnası sidikli Doc Martens'inin üzerine damlayan bu aptal, Rehv'in gerçekte neler yapabileceğini bilmiyordu. Bu insan, kulüpteki diğer tüm insanlar gibi, ZeroSum'ın patronunun sadece bir vampir değil, aynı zamanda bir *sympath* olduğunu bilmiyordu. Orosu çocuğu altına sıçardı, hem de nasıl sıçardı. Zaten ıslaktı, belli ki iç çamaşırı kullanmıyordu.

Rehv telefona uzanıp ev idaresini ararken, "Araban artık benim," dedi. "Barımdan aşırдың paranın faiz ve cezalarıyla birlikte geri ödendiğini düşün. Bunun için ve benim özel posta kodumda H'nin yan ticaretini yaptığın için kovuldun. Not: Bir dahaki sefere başkasının bölgesinden çalmaya çalışırsan? Paketlerini ceketine taktığın kartalla işaretleme. Sahte satıcının kim olduğunu anlamak çok kolay oluyor. Oh, ve dediğim gibi, o kadının en ufak bir çentikle ortaya çıkmasa iyi olur yoksa ziyarete gelirim. Şimdi ofisimden defol git ve bir daha da bu kulübe gelme."

Adam o kadar sarsılmıştı ki, kapıya doğru sürüklenirken itiraz etmedi.

Rehv herkesin dikkatini çekmek için kanlı yumruğunu tekrar masaya vurdu.

Mağribiler durdu ve et de durdu. Omzunun üzerinden bakan tek kişi insandı ve gözlerinde mutlak bir dehşet vardı.

"Bir. Son. Şey." Rehv keskin köpek dişlerini kendine saklayarak sıkıca gülümsedi. "Eğer Chrissy işi bırakırsa, senin zorladığın için bıraktığını varsayacağım ve maddi kayıplarım için peşine düşeceğim." Rehv öne doğru eğildi. "Aklınızda bulunsun, paraya ihtiyacım yok ama ben bir sadistim, bu yüzden insanların canını yakmaktan zevk alıyorum. Bir dahaki sefere, cüzdanından ya da garajının önüne park ettiğin şeyden değil, postundan bir parça alacağım. Anahtarlar? Trez?"

Mağribi elini adamın Z Markalarının arka cebine soktu ve bir anahtarlık fırlattı.

Rehv arabayı yakaladığında, "Bana tapu almak konusunda endişelenme," dedi. "Senin Ass-cura'nın gideceği yerde, mülkiyeti devretmek için evraka ihtiyacımız yok. Şimdilik hoşça kal."

Kapı dramının arkasından kapanırken Rehv anahtarlığa baktı. Üzerindeki etikette SUNY NEW PALTZ yazıyordu.

"Ne?" dedi başını kaldırmadan.

Xhex'in sesi alçaktı, her zaman eğlence ve oyunları izlediği ofisin karanlık köşesinden sızıyordu. "Eğer bunu bir kez daha yaparsa, icabına bakmak istiyorum."

Rehv anahtarları yumrukladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Hayır dese bile, Chrissy bir kez daha kırılırsa güvenlik şefi her halükârda bir dayak atacaktı. Xhex diğer çalışanları gibi değildi. Xhex hiç kimse gibi değildi.

Bu tam olarak doğru değildi. Onun gibiydi. Yarı *sympath*. Ya da yarı sosyopat, durum böyleydi.

"Sen kıza göz kulak ol," dedi ona. "Eğer o orospu çocuğu yine sınıf yüzüğüyle meşgul olursa, onu kimin sikeceği konusunda yazı tura atarız."

"Bütün kızlarınızı izliyorum." Xhex kapıya doğru yürüdü, yumuşak bir güçle hareket ediyordu. Bir erkek gibi yapıydı, uzun boylu ve kaslıydı ama kaba değildi. Annie Lennox saç kesimi ve sıkı vücuduna rağmen, siyah kaslı tişört ve siyah deriden oluşan standart üniforması içinde hantal bir dişi erkek orospu değildi. Hayır, Xhex zarif bir kılıç gibi ölümcüldü: hızlı, kararlı, şık.

Ve tüm hançerler gibi o da kan dökmeye bayılırdı.

"Bugün ayın ilk Salı'sı," dedi elini kapıya koyarken.

Sanki bilmiyormuş gibi. "Yarım saat içinde gidiyorum."

Kapı açılıp kapandı, diğer taraftaki sopanın sesi alevlendi ve sonra kesildi.

Rehv avucunu kaldırdı. Kan akışı çoktan durmuştu ve delik yirmi dakika içinde kapanacaktı. Gece yarısına kadar penetrasyondan eser kalmayacaktı.

Kendini kazığa oturttuğu anı düşündü. Vücudunuzla ilgili hiçbir şey hissetmemek tuhaf bir tür felçti. Hareket etmenize rağmen sırtınızdaki giysilerin ağırlığını, ayakkabılarınızın çok sıkı olup olmadığını ya da ayağınızın altındaki zeminin engebeli veya kaygan olup olmadığını fark edemiyordunuz.

Vücudunu özlüyordu ama ya dopamini alıp yan etkileriyle başa çıkacak ya da şeytani tarafıyla tango yapacaktı. Ve bu, kazanabileceğinden emin olmadığı bir MMA dövüşüydü.

Rehv bastonunu avuçladı ve dikkatlice sandalyesinden kalktı. Uyuşukluğunun bir sonucu olarak, dengesi berbattı ve yerçekimi onun arkadaşı değildi, bu yüzden duvardaki panele doğru yaptığı yolculuk olması gerekenden daha uzun sürdü. Panele ulaştığında, avucunu yükseltilmiş bir karenin üzerine koydu ve kapı büyüklüğünde bir panel, *Uzay Yolu*'ndaki gibi geriye doğru kaydı.

Ortaya çıkan siyah yatak odası ve banyodan oluşan süit, üç konaklama yerinden biriydi ve nedense en iyi duşa sahipti. Muhtemelen sadece birkaç yüz metre kare olduğu için, sadece lanet şeyi çalıştırarak tüm yer tropikal hale gelebilirdi.

Ve sürekli üşüdüğünüzde, bu ciddi bir katma değerdi.

Kıyafetlerini çıkarıp suyu çalıştırdı ve spreyin ısınmasını beklerken hızlıca tıraş oldu. Usturayı yanaklarında gezdirirken ona bakan erkek her zamanki gibiydi. Kırpılmış mohawk. Ametist gözler. Göğsünde ve karın kaslarında dövmeleer. Bacaklarının arasında gevşek duran uzun bir penis.

Bu gece nereye gitmesi gerektiğini düşündü ve görüşü değişti, kırmızı bir pus yavaş yavaş görüşündeki tüm renklerin yerini aldı. Buna şaşırmamıştı. Şiddet, açlıktan ölmek üzere olanlara sunulan yemek gibi, kötücül doğasını serbest bırakmanın bir yolunu bulmuştu ve az önce ofisinde tabağı sadece tatlı bir şekilde yalamıştı.

Normal şartlar altında, daha fazla dopamin alma zamanı gelmişti. Kimyasal kurtarıcısı en kötü *sempat* dürtülerini uzakta tutuyor, onları hipotermi, iktidarsızlık ve uyuşuklukla değiştiriyordu. Yan etkileri berbattı ama yapmanız gerekeni yapmak zorundaydınız ve yalanlar bakım gerektiriyordu.

Performansın yanı sıra.

Şantajcısı performans istedi.

Sanki onu bu gece daha sonra yapmak zorunda kalacağı şeyden koruyabilecekmiş gibi sikini avuçlayarak yanına gitti ve suyu test etti. Krem soluyormuş gibi hissedene kadar buhar havayı yoğunlaştırsa da, bok yeterince sıcak değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Boştaki eliyle gözlerini ovuşturdu. Görüşündeki kırmızılık devam ediyordu ama bu iyi bir şeydi. Şantajcısıyla aynı şartlarda buluşmak daha iyiydi. Kötülüğe karşı kötülük. *Symphath'a symphath*.

Rehv spreyin altına girdi, döktüğü kan yıkanarak temizlendi. Cildini sabunlarken kendini şimdiden kirli, tamamen kirli hissediyordu. Şafak söktüğünde bu his daha da kötüleşecekti.

Evet... Çalışan kızların vardiyalarının sonunda soyunma odalarını neden buharla yıkadıklarını çok iyi biliyordu. Fahişeler sıcak suyu severdi. Sabun ve sıcak su. Bazen bu ve bir bez geceyi atlatmanızı sağlardı.

Altıncı Bölüm

John, Cormia çimenlerin üzerinde koşup dönerken gözleriyle onu takip etti, beyaz cüppesi arkasından akıyordu, yarı bayrak, yarı kanat. Arkasında yarı bayrak, yarı kanat olduğunu bilmiyordu. Seçilmişlerin çıplak ayaklarıyla etrafta koşuşturmalarına izin verildiğini bilmiyordu ve onun kuralları çiğnediğini hissediyordu.

Aferin ona. Onun için de seyretmesi güzeldi. Neşesiyle gecenin içindeydi ama karanlığın bir parçası değildi, bir ateş böceği, ormanın yoğun ufkunda dans eden parlak bir noktaydı.

Phury bunu görmeli, diye düşündü John.

Telefonu bir bip sesiyle çaldı ve cebinden çıkardı. Qhuinn'den gelen mesaj şöyleydi: *Şimdi Fritz'i 2 blays'e götürebilir misin? wr redy.* O da arkadaşına cevap verdi: *Evet.*

BlackBerry'yi bir kenara bıraktı ve cehennemdeymişçesine maddesizleşebilmeyi diledi. Geçişinizden birkaç hafta sonra ilk kez denemeniz gerekiyordu ve Blay ile Qhuinn'in kalkıp kaybolmakla ilgili bir sorunu yoktu. Peki ya o? Eğitime başladığı zamanki gibiydi ve her zaman en yavaş, en zayıf ve en kötüydü. Tek yapmanız gereken gitmek istediğiniz yere konsantre olmak ve kendinizi oraya yönlendirmektir. En azından teoride. O mu? Gözleri kapalı, yüzü bir shar pei'ninki gibi iki büküm, molekülünü odanın diğer ucuna doğru zorlayarak ve olduğu yerde kalarak çok zaman geçirmişti. Geçişten sonra bunu başarmanın bazen bir yıl kadar sürebildiğini duymuştu ama belki de bu onun asla yapamayacağı bir şeydi.

Bu durumda, lanet olası bir ehliyet alması gerekiyordu. Kendini on iki yaşında gibi hissediyordu. Fritz harika bir şofördü ama hadi ama. John bir erkek olmak istiyordu, *köpek* yükü değil.

Cormia kendi etrafında dönerek eve doğru geri geldi. Adamın önünde durduğunda, cübbesi devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu, kıvrımları vücuduna yerleşmeden önce öne doğru sallanıyordu. Hızlı hızlı nefes alıyordu, yanakları kiraz kırmızısıydı ve gülümsemesi dolunaydan daha büyüktü.

Tanrım, sarı saçları dağınık ve güzel yüzüyle mükemmel bir yaz kızıydı. Onu bir kırdı, pötikareli bir battaniyenin üzerinde, nemli bir sürahi limonatanın yanında elmalı turta yerken hayal edebiliyordu... kırmızı-beyaz bir bikini giyerken.

Tamam, bu yanlış geldi.

"Dışarıyı seviyorum," dedi.

Dışarıyı seni seviyor, diye yazdı ve sonra ona gösterdi.

"Keşke buraya daha önce gelseydin." Terasın etrafında büyüyen güllere baktı. Elleri boynuna doğru kayarken, onlara dokunmak istediğini hissetti ama çekingenlik dizgini geri dönüyordu.

Boğazını temizledi, böylece kız göz ucuyla baktı. *İstersen birini seçebilirsin,* diye yazdı.

"I . . . Sanırım yapardım."

Güllere ürkütecek bir geyik gibi yaklaştı, elleri iki yanında, çıplak ayakları arduvazın üzerinde yavaşça ilerliyordu. Kırmızı ve sarı tomurcukları atlayarak soluk lavantalara doğru ilerledi.

"*Dikenlere dikkat edin*" diye yazıyordu ki, kadın ileri uzandı, bir çılgılık attı ve elini geri çekti. Parmağının ucunda bir damla kan oluşmuş, gecenin loş ışığında beyaz teninde siyah görünmüştü.

Ne yaptığını anlamadan John eğildi ve ağzını işe koyuldu. Çabuk emdi ve daha hızlı yaladı, ne yaptığının yanı sıra ne kadar lezzetli olduğu konusunda da şaşkına döndü.

Aklının bir köşesinde beslenmesi gerektiğini fark etti.

Kahretsin.

Adam doğrulurken, kadın donuk gözlerle ona baktı. Çifte bok.

Özür dilerim, karaladı. *Bornozuna bulaşmasını istemedim.*

Yalancı. Tadının neye benzediğini öğrenmek istemişti. "I . . ."

Gülünüzü seçin, sadece dikenlerine dikkat edin.

Başını salladı ve bir kez daha denedi, kısmen çiçeğini almak istediğinden, kısmen de onun yarattığı garip sessizliği doldurmak istediğinden şüpheleniyordu.

Seçtiği gül mükemmel bir örnekti, henüz açmanın eşiğindeydi, greyfurt büyüklüğünde olma potansiyeline sahip gümüş-mor bir mızraktı.

"Teşekkür ederim," dedi. Tam ona yeniden hoş geldin diyecekti ki, onun kendisiyle değil ana bitkiyle konuştuğunu fark etti.

Cormia ona döndü. "Diğer çiçekler su dolu cam evlerdeydi."

Gidip sana bir vazo alalım, diye yazmış. Burada onlara öyle deniyor.

Başını salladı ve bilardo salonuna açılan Fransız kapılarına doğru ilerledi. Tam içeri adımını atarken dışarıya baktı. Gözleri sanki bir daha asla göremeyeceği bir sevgiliymiş gibi bahçeye takıldı.

Bir ara bunu daha fazla yapabiliriz, diye not defterine yazdı. Eğer istersen?

Az önce yaptığı şey düşünüldüğünde, başını hızlıca sallaması rahatlatıcıydı. "Bunu çok isterim."

Belki bir film de izleyebiliriz. Üst kattaki sinemada.

"Tiyatro mu?"

Kapıları arkalarından kapattı. *Bir şeyler izlemek için özel olarak yapılmış bir oda.*

"Artık filmi izleyebilir miyiz?"

Sesindeki güçlü ton, onun hakkındaki izlenimini biraz değiştirmesine neden oldu. Yumuşak dilli çekingenliğinin kişiliğinden değil, sadece eğitimden kaynaklanabileceğine karar verdi.

Dışarı çıkmak zorundayım. Ama yarın gece yapabiliriz?

"Güzel. Bunu İlk Yemek'ten sonra yapacağız."

Tamam, uysallık kesinlikle kişilik değildi. Bu da onun Seçilmiş olayıyla nasıl başa çıktığını merak etmesine neden oldu. *Dersim var ama ondan sonra yapabilir miyiz?*

"Evet ve buradaki her şey hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim." Gülümsemesi bilardo salonunu kükreyen bir ateş gibi aydınlattı ve

Bir ayağıyla mücevher kutularındaki o güzel pop-up balerinleri düşündü.

Sana öğretmeye hazırım, diye yazdı.

Durdu, gevşemiş saçları sallanıyordu. "Teşekkür ederim, John Matthew. İyi bir öğretmen olacaksın."

Kız ona bakarken, yüzünden ya da vücudundan çok renklerini gördü: yanaklarındaki ve dudaklarındaki kırmızıyı, elindeki çiçeğin lavantasını, gözlerinin parlak soluk yeşilini, saçlarının düğün çiçeği sarısını.

Sebepsiz yere aklına Xhex geldi. Xhex, siyah ve demir grisinin tonlarından oluşan, gücü dizginlenmiş ama kontrolü için daha az ölümcül olmayan bir fırtınaydı. Cormia ise gökkuşağı parlaklığında, sıcaklığın farkına varıldığı güneşli bir gündü.

Elini kalbinin üzerine koyup onu selamladı ve oradan ayrıldı. Odasına doğru ilerlerken, fırtınayı mı yoksa güneş ışığını mı daha çok sevdiğini düşündü.

Sonra ikisinin de kendisine ait olmadığını fark etti, ne önemi vardı ki?

Dokuzunu bir kardeşin ciğerine bastırmış halde ara sokakta duran Mr. D, ahır kedisi alarımındaydı. Silahının ucunu vampirin şakağına dayamayacağı tercih ederdi ama bunun için bir merdiven gerekirdi. Gerçekten de bu piçler çok büyüktü.

Büyük kuzen Tommy'nin boyu bir kutu Bud'dan daha uzun değildi. Ve bir o kadar da ezilebilir.

"Kız gibi saçların var," dedi Bay D.

"Ve köpük banyosu gibi kokuyorsun. En azından tıraş olabilirim." "Old Spice sürüyorum."

"Bir dahaki sefere daha güçlü bir şey dene. At gübresi gibi."

Bay D namluyu daha sert bastırdı. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum. Eller arkada, baş aşağıda."

Kardeş ona itaat ederken olduğu yerde kaldı ve çelik kelepçelerini çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı. Silosundaki hanım evladı bokuna rağmen, bu vampir elinizden kaçmasını isteyeceğiniz türden bir şey değildi ve sadece yakalanan bir Kardeş tarih kitapları için bir başarı olduğu için değil. Bay D'nin kuyruğunda bir çingiraklı yılan vardı ve bunu çok iyi biliyordu.

Bilekliklerini almak için kemerine uzandı, o-
Gelgit bir seğirme kadar hızlı döndü.

Kardeş tek dizinin üzerinde döndü ve avucunu silahın ağzına doğru yumrukladı. Bay D refleksle tetiği çekti ve kurşun gökyüzüne fırlayarak işe yaramaz bir şekilde gökyüzüne doğru uçu.

Patlama sesi yankılanmayı bırakmadan önce, Bay D yerde sırtüstü yatıyordu, sersemlemiş ve kafası karışmış bir haldeydi, kovboy şapkası bir kez daha kafasından çıkmıştı.

Kardeş'in gözleri yere bakarken ölüydü, parlak sarı renklerinin değiştiremeyeceği bir şekilde cansızdı. Ama sonra mantıklı geldi. Aklı başında hiç kimse böyle dizlerinin üzerindeyken bir dönüş sapması yapmazdı. Tabii çoktan yere kapaklanmadıysa.

Kardeş yumruğunu başının üzerine kaldırdı.

Elbette, bu acıtacaktı.

Bay D hızlı hareket ederek omzundaki tutuştan kurtuldu ve yana doğru döndü. Hızlı bir hamleyle her iki ayağıyla da Kardeş'in sağ baldırına tekme attı.

Bir çatırtı sesi duyuldu ve ... kahretsin, bir bacağın bir parçası uçu. Kardeş sendeledi, derisi dizinden aşağıya doğru gevşemişti ama *ne halt edeceğini* düşünecek zamanı yoktu. Koca piç devrildi, bir bina gibi yıkıldı.

Bay D koşarak yoldan çekildi, sonra enkazın üzerine atladı, eğer yer oyununu kontrol altına almazsa kendi kendini yiyeceğinden emindi. Bir bacağını Kardeş'in üzerine attı, o hanım evladı saçıyla dolu yumruğunu yakaladı ve bıçağına doğru giderken sertçe geri çekti.

Başaramadı. Kardeş, kaldırımından fırlayıp şaha kalkarak onun üzerine atladı. Bay D bacaklarıyla yapıştı ve bir kolunu kalçası kadar kalın boynuna doladı-

Bir anda yeryüzü çılgınca eğildi ve - *kahretsin* - Kardeş dönerek geriye doğru düştü ve Bay D'yi bir şilteye çevirdi.

Göğsünüzün üzerine granit bir levha düşmüş gibiydi.

Bay D bir anlığına aptallaştı ve Kardeş avantajı ele geçirerek yana kaydı ve dirseğini bağırsak koçu olarak kullandı. Bay D homurdanıp kamburunu çıkarmaya başladığında, siyah bir hançerin kınından çıkarıldığını gösteren bir parıltı duyuldu ve ardından Kardeş dizlerinin üzerine kalktı.

Bay D bıçaklanmak için kendini hazırladı, üç saatten az bir süre *Fore-lesser* olduğunu ve bunun üzücü bir gösteri olmadığını düşündü.

Ancak Bay D, kalbine saplanmak yerine gömleğinin pantolonunun kemerinden çekildiğini hissetti. Karnı gecenin içinde bembeyaz parlarken, dehşet içinde başını kaldırdı.

Bu, öldürmeden önce kesmeyi seven Kardeş'ti. Bu da basit bir ölümün gelmediği anlamına geliyordu. Bu uzun ve kanlı bir süreç olacaktı. Elbette Yok Edici değildi ama bu piç Bay D'yi Cennet Kapıları'na götürmek için epey uğraştıracaktı.

Küçükler ölü olabilir ama herkes gibi acı hissederler.

Phury'nin nefesini tutup alt bacağını bulması gerekirdi, ufak tefek avcıya Sweeney Todd gibi davranmaya hazırlanmaması değil. Tanrım, üzerinde adının yazılı olduğu mermiyi kıl payı ıskalamasının, daha fazla düşman ortaya çıkmadan önce işi bitirip ara sokaktan siktir olup gitmesi için ona güç vereceğini düşünürdünüz.

Hayır. Küçüğün midesini ortaya çıkardığında, hem donup kalmıştı hem de sıcaktan canlanmıştı, sanki kırmızı duman dolu bir çantayla odasına giriyormuş ve on saat boyunca gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi uğulduyordu.

Kaçan bir bağımlı gibiydi, piyangoyu kazandım havasındaydı.

Büyücünün sesi, sanki heyecan Wraith'i bozulmuş et gibi çekmiş gibi beklentiye kesti. *Bu kasaplık olayı kendini göstermenin kanlı bir yolu, ama sonra, sadece bir rütbe başarısızlığı olmak biraz sıradan, değil mi? Ve sen de onları mahvedene kadar soylu bir ailedendin. O yüzden devam et dostum.*

Phury ortaya çıkardığı dalgalı deriye odaklandı ve elindeki hançerin hissinin ve *daha azının* felç edici, canlandırıcı dehşetinin içine işlemesine izin verdi. Zihni sakinleştğinde Phury gülümsedi. Bu sefer onun zamanıydı. Buna sahipti. Bu kötülüğe istediğini yapması ne kadar sürerse sürsün, büyücünün sesinin kaosundan huzur bulacaktı.

Bu hasarı verirken kendini de iyileştirdi. Kısa bir süreliğine de olsa. Siyah *hançeri daha küçük* olanın derisine yaklaştırdı ve-
"*Sakın buna cüret etme.*"

Phury omzunun üzerinden baktı. İkizi sokağın ağzında duruyordu, kafatası süslemeli büyük siyah bir gölge. Zsadist'in yüzü görünmüyordu ama ne olduğunu anlamak için çatık kaşlarına bakmaya gerek yoktu. Kızgınlığı dalga dalga yayılıyordu.

Phury gözlerini kapadı ve şiddetli bir öfkeyle savaştı. Lanet olsun, soyuluyordu. Kesinlikle soyuluyordu.

Bir anda aklına Zsadist'in onu kaç kez dövmesini, Z'nin yüzü kan içinde kalana kadar dövmesini istediği geldi. Ve ağabeyi *daha küçük* biriyle yaptığı bu şeyin yanlış olduğunu mu düşünüyordu? Ne oluyor lan? Avcı hiç şüphesiz kendi payına düşen masum vampirleri öldürmüştü. Bu, midesini bulandırdığını ve günlerce beynini karıştırdığını bildiğin halde, kanlı kardeşinden seni eşek sudan gelinceye kadar dövmesini istemekten nasıl daha kötü olabilirdi?

"Defol git buradan," dedi Phury, *küçüğün* kıvrınması üzerine onu *daha* sıkı tutarak. "Bu benim işim. Senin değil."

"Bu benim işim değil. Ve bana duracağını söylemiştin."

"Arkanı dön ve uzaklaş, Z."

"Destek geldiğinde kırılabilersin diye mi?"

Phury'nin elindeki avcı kurtulmak için kasıldı ve o kadar küçük ve sıırım gibiydi ki neredeyse işe yarayacaktı. Olamaz, diye düşündü Phury, ödölünü kaybetmiyordu. Ne yaptığını anlamadan hançeri o şeyin karnına sapladı ve bıçağı bağırsak oyun alanına doğru sürükledi.

Zsadist'in küfrettiğinden daha yüksek sesle çığlık atıyordu ve o anda Phury her iki ses için de kötü hissetmiyordu. Kendisi de dahil olmak üzere her şeyden ölesiye bıkmıştı.

Aferin, diye fısıldadı büyücü. *Tam da seni sevdiğim yerde.*

Zsadist bir sonraki nefeste onun peşine düştü, hançeri elinden çekip aldı ve sokağın karşısına fırlattı. *Küçük* olan baygınlık geçirirken, Phury ikiziyle yüzleşmek için ayağa fırladı.

Sorun şu ki, alt bacağı yoktu.

Tuğlaların üzerine sertçe düştüğünde, sarhoş gibi görünmesi gerektiğini biliyordu ve bu onu daha da kızdırdı.

Z protezini aldı ve sokağın karşısına fırlattı. "Tak şu lanet şeyi yerine."

Phury bir eliyle şeyi yakaladı ve kendini kuru temizlemecinin binasının serin, hışırtilı dış cephesinden aşağıya doğru kaydıldı.

Kahretsin. Yakalandım. Çok fena yakalandım, diye düşündü. Şimdi de kardeşlerinin üzerine çullanmasıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Neden Z başka bir sokaktan gitmedi? Ya da başka bir zamanda bu sokağa?

Kahretsin, buna ihtiyacı vardı, diye düşündü Phury. Çünkü öfkesinin bir kısmını dışarı atmazsa delirecekti ve Z, tüm mazoşist saçmalıklarına rağmen bunu anlayamazsa? Hay sikeyim. Onu.

Zsadist hançerini kınından çıkardı, ilk *azılıya* Omega'yı geri sapladı ve sonra yanık noktasının üzerinde öylece durdu.

İkizi Eski Dilde, "On atın boku," dedi.

Phury gözlerini ovuşturarak, "*Küçüklerin* yeni tıraş losyonu," diye mırıldandı.

"Sanırım hepinizin bunu düşünmesi gerekiyor," dedi boğuk bir Teksas tınısı.

Z dönerken Phury başını kaldıldı. Küçük adam silahını tekrar almış ve Z'ye bakarken Phury'ye doğrultmuştu.

Z'nin yanıtı SIG'ını avcının üzerine doğrultmak oldu.

"Hepimizin başı belada," dedi şey inleyerek eğilip bir kovboy şapkası alırken. Stetson'ı başına yerleştirdi, sonra karnını tutmaya devam etti. "Bak, eğer beni vurursan, elim tetiğe yapışacak ve arkadaşını burada patlatacağım. Eğer onu vurursam, beni yukarı çekeceksin." *Kiracı* derin bir nefes aldı ve başka bir iniltiyle bıraktı. "Bunun bir açmaz olduğuna inanıyorum ve bütün gece bekleyemeyiz. Şimdiden bir el ateş edildi ve kim bilir kim duydu."

Teksaslı piç haklıydı. Gece yarısından sonra Caldwell şehir merkezi, öğlen vakti Ölüm Vadisi değildi. Etrafta insanlar vardı ama hepsi

uyuşturulmuş insan eşidi. Polisler de vardı. Ve sivil vampirler. Ve diğer *cüceler*. Elbette ara sokak tenhaydı ama sadece göreceli bir mahremiyet sunuyordu.

Aferin *dostum*, dedi büyücü.

"Kahretsin," diye küfretti Phury.

"Evet, suh," diye mırıldandı avcı. "Orada olacağımıza inanıyorum."

Sanki bir işaretmış gibi, polis sirenleri alevlendi ve yaklaştı.

Devriye arabası köşeyi dönüp ara sokaktan hızla aşağı indiğinde bile kimse kıpırdamadı. Evet, Phury ve John Wayne-ette kapışırken biri silah sesini duymuş ve her kimse parmaklarının yürümesine izin vermişti.

Binaların arasındaki donmuş tablo polis arabası tarafından aydınlatılırken, araç bir çığlık atarak durdu.

İki kapı birden açıldı. "Silahlarınızı bırakın!"

Kiracının sesi yaz gecesi havası kadar yumuşaktı. "Hepiniz bu işi bizim için halledebilirsiniz, değil mi?"

Z, "Kıçınıza kelepçe takmayı tercih ederim," diye karşılık verdi.

"Silahlarınızı bırakın yoksa ateş edeceğiz!"

Phury sahneye çıktı, insanları yarı rüya haline soktu ve sağdakinin arabaya girip farları kapatmasını sağladı.

"ok minnettarım," dedi *daha küçük* olan, ara sokakta ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başlarken. Sırtını binaya dönmüş, gözlerini Zsadist'e, silahını da Phury'ye dikmişti. Şey polislerin yanından geçerken, en yakınındaki polis memurunun silahını aldı ve kadının direnmeyen elinden dokuz milimetrelik olduğu şüphesiz olan silahı çekip aldı.

Avcı silahını Z'ye doğrulttu. İki kolu da meşgul olan Z'nin siyah kanı karnından dışarı akıyordu. "Hepinizi vururdum ama o zaman küçük zihin kontrol oyunlarınız Caldwell'in en iyilerinden oluşan bu takım üzerinde işe yaramazdı. Sanırım iyi olmak zorundayım."

"Lanet olsun." Z'nin ağırlığı, sanki kıçını kaldırmak istermiş gibi ayaklarının üzerinde ileri geri kayıyordu.

Avcı, polisin geldiği köşeye geldiğinde, "Lütfen Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma," dedi. "Ve iyi akşamlar beyler."

Küçük adam hızla uzaklaştı, uzaklaşırken ayak sesleri bile duyulmuyordu.

Phury polisleri tekrar devriye arabalarına bindirdi ve kadın polise karakolu aratarak yaptıkları araştırmaya göre sokakta herhangi bir kavga ya da kargaşa olmadığını bildirdi. Ama şu kayıp silah... bu tam bir belaydı. Lanet olası avcı. Hiçbir hafıza izi dokuz tanesinin kayıp olduğu gerçeğini çözemezdi.

"Ona silahını ver," dedi Zsadist'e.

İkizi yanına giderken mermi kovanını çıkardı. Silahı kadının kucağına bırakmadan önce silmedi. Buna gerek yoktu. Vampirler tanımlayıcı parmak izi bırakmazlar.

Z, "Bu olay yüzünden aklını kaçırmazsa şanslı sayılır," dedi.

Evet. Bu onun silahı değildi ve boşaltılmıştı. Phury elinden gelenin en iyisini yaptı ve ona bu yeni silahı satın alıp denediğini ve mermiler bozuk olduğu için şarjörü attığını hatırlattı. İyi bir kılıf değildi. Özellikle de Kardeşlik'in tüm silahlarının seri numaralarının silinmiş olduğunu düşünürsek.

Phury direksiyondaki polis memuruna ekip arabasını geri vites takmasını ve ara sokaktan çıkmasını söyledi. Varış noktası? Kahve molası için istasyon binası.

Yalnız kaldıklarında Z başını çevirdi ve Phury'nin gözlerinin içine baktı. "Ölü olarak mı uyanmak istiyorsun?"

Phury protezini kontrol etti. En azından normal kullanım için hasarsızdı, sadece dizinin altında takılı olduğu yerden kurtulmuştu. Yine de dövüşmek için güvenli değildi.

Deri pantolonunun paçasını yukarı iterek tekrar taktı ve ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

"Beni duydun mu?"

"Evet. Yaptım." İkizinin gözleriyle karşılaştı ve bunun, adamın sorması için harika bir soru olduğunu düşündü. Bella'yla tanışana kadar Z'nin ölüm arzusu onun çalışma prensibiydi. Bu da yaklaşık on dakika önceydi.

Z'nin kaşları kararmış bir bakışın üzerine indi. "Doğruca eve git."

"Evet. Doğru eve. Anladın sen onu."

Arkasını dönerken Z kabaca, "Bir şey unutmadın mı?" dedi.

Phury, kardeşini kendini ya da bir başkasını öldürmekten kurtarmak için çaresizce Zsadist'in peşinden koştuğu onca zamanı düşündü. Dışı vampirlerden su içmeyi reddettiği ve insan kanıyla geçinmekte ısrar ettiği için Z'nin yaşayıp yaşamayacağını merak etmekten uyuyamadığı günleri düşündü. İkizinin mahvolmuş yüzüne her baktığında hissettiği acılı üzüntüyü düşündü.

Sonra kendi aynasının karşısına geçip saçlarını kestiği, Z'ye benzemek için alnına ve yanağına bir bıçak sapladığı geceyi düşündü... böylece ikizinin yerini alabilecek ve *daha küçük* birinin sadist intikamının merhametine kalabilecekti.

İkisini de kurtarmak için vurduğu bacağına düşündü.

Phury omzunun üzerinden baktı. "Hayır. Her şeyi hatırlıyorum. Hepsini."

Hiçbir pişmanlık duymadan, maddeleştirdi ve yeniden Ticaret Caddesi.

ZeroSum'da karşı karşıya geldiğinde, kalbi ve kafası çığlık atarken, sanki bu kendini yok etme görevi için seçilmiş gibi yolun karşısına geçmeye çağrıldı, omzuna dokunuldu, bağımlılığının kemikli işaret parmağı tarafından ileri çağrıldı.

Davete karşı koyamadı. Daha da kötüsü, karşı koymak istemedi.

Kulübün ön kapısına yaklaşırken ayakları -gerçek ve titanyumdan yapılmış olan- büyücünün görevine hizmet ediyordu. İkisi birden onu ön kapıdan içeri soktu ve VIP alanının güvenlik görevlisinin yanından geçerek yüksek mevkilerde bulunanların masalarının yanından arka tarafa, Rehvenge'in ofisine götürdü.

Mağribiler başlarını salladı ve içlerinden biri saatine bakarak konuştu. Beklerken, Phury sonsuz bir döngünün içinde sıkışıp kaldığını, bir matkabın başı gibi dönüp durduğunu, yerin altını daha da kazdığını çok iyi biliyordu. İndiği her yeni seviyede daha derin ve daha zengin zehirli cevher damarlarına ulaşıyordu; bu damarlar hayatının ana kayasından yukarı doğru uzanıyor ve onu daha da aşağıya çekiyordu. Kaynağa doğru ilerliyordu.

Nihai hedefi olan cehennemle buluşma ve her bir alt plato onun kötücül teşvikiydi.

Sağdaki Moor, Trez, başıyla onayladı ve siyah mağaranın kapısını açtı. Burası Hades'in küçük parçalarının selofan torbalarda dağıtıldığı yerdı ve Phury seğirerek sabırsızlıkla içeri girdi.

Rehvenge bir cep kapısından çıktı, ametist rengi bakışları kurnaz ve biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

"Her zamanki gibi gittin mi?" diye sordu sessizce.

Günah yiyici onu çok iyi tanıyor, diye düşündü Phury.

"Bu *Symphath*, Remmy?" Rehv bastonuna dayanarak yavaşça masasına gitti. "Günah yiyici çok çirkin bir alçalma. Ve senin nerede olduğunu bilmek için benim kötü tarafıma ihtiyacım yok. Peki bu gece ne kadar olacak?"

Erkek, kusursuz kruvaze siyah ceketinin düğmelerini çözdü ve kendini siyah deri bir koltuğa bıraktı. Dekolteli mohawk'ı duştan yeni çıkmış gibi parlıyordu ve Cartier for Men ile bir çeşit baharatlı şampuanın karışımı gibi güzel kokuyordu.

Phury diğer satıcıyı düşündü, az önce o ara sokakta ölen, hiç gelmeyen yardıma uzanırken kan kaybından ölen satıcıyı. Rehv'in Beşinci Cadde'den fırlamış gibi giyinmiş olması onun ne olduğunu değiştirmiyordu.

Phury kendine baktı. Ve kıyafetlerinin de ne olduğunu değiştirmedini fark etti.

Kahretsin. Hançerlerinden biri kayıptı.

Ara sokakta bırakmıştı.

"Her zamanki gibi," dedi cebinden bin dolar çıkararak. "Her zamanki gibi."

Yedinci Bölüm

Yukarıda, kan kırmızısı yatak odasında, Cormia dışarı çıkarak, doruk noktasını tahmin bile edemeyeceği bir olaylar zincirini tetiklediği inancından kurtulamıyordu. Tek bildiği, kaderin ellerinin sahnesinin kadife perdesinin arkasında bir şeyleri hareket ettirdiği ve iki yarı tekrar açıldığında yeni bir şeyin ortaya çıkacağıydı.

Oyunun bir sonraki perdesinin hoşuna gideceği konusunda kadere güvendiğinden emin değildi. Ama gidecek hiçbir yeri olmayan seyirciler arasında sıkışıp kalmıştı.

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Kapısına giderek kapıyı araladı ve büyük merdivenin başına kadar uzanan Doğu tarzı yolluktan aşağıya baktı.

Heykeller salonu sağ taraftaydı.

İkinci kata her gelişinde, pencereli koridordaki zarif figürlere bir an göz atıyor ve büyüleniyordu. Resmîyetleri, donmuş bedenleri ve beyaz cüppeleriyle ona Mabet'i hatırlatıyorlardı.

Çıplaklıkları ve erkeklikleriyle tamamen yabancıydılar.

Dışarı çıkabilseydi, aşağı inip heykelleri yakından görebilirdi. Kesinlikle yapabilirdi.

Çıplak ayaklarıyla merdivenleri fısıldayarak indi, Primale'in yatak odasını, ardından Rhage ve Mary'ninkini geçti. Merdivenin en üstündeki kralın çalışma odası kapalıydı ve en alttaki fuaye boştu.

Köşeyi döndüğünde heykeller sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Sol tarafa yerleştirilmiş olan heykeller yukarıdan gömme ışıklarla aydınlatılıyor ve kemerli pencerelerle birbirlerinden ayrılıyordu. Sağ tarafta, her pencerenin karşısında, daha fazla yatak odasına açıldığını tahmin ettiği kapılar vardı.

İlginç. Evi o tasarlamış olsaydı, yatak odalarını pencere tarafına koyar ve böylece bahçe manzarasından faydalanmalarını sağlardı. Şimdi olduğu gibi, eğer konağın planını doğru bir şekilde üçgenlemişse, yatak odaları karşı kanada bakıyordu.

ön avlunun uzak tarafını çevreliyordu. Çekici, doğru, ama koridorlarda mimari manzaralar ve yatak odalarında bahçe ve dağ manzaraları olması daha iyi. En azından ona göre.

Cormia kaşlarını çattı. Son zamanlarda böyle tuhaf düşünceler aklına geliyordu. Nesneler, insanlar ve hatta dualar hakkında her zaman onaylayıcı nitelikte olmayan düşünceler. Bu rastgele düşünceler onu huzursuz ediyordu ama onları durduramıyordu.

Nereden geldiklerini ya da ne anlama geldiklerini düşünmemeye çalışarak köşeyi döndü ve koridorla yüzleşti.

İlk heykel, sağ omzundan sol kalçasına kadar uzanan zengin cüppe kıvrımlarıyla örtülü genç bir erkeğe -boyutuna bakılırsa bir insan erkeğine- aitti. Gözleri orta yere dikilmişti ve yüzü ne üzgün ne de mutluydu. Göğsü geniş, üst kolları güçlü ama zarif, karnı düz ve kaburgalı.

Bir sonraki heykel de benzerdi, sadece uzuvları farklı şekilde düzenlenmişti. Bir sonraki ise başka bir pozisyondaydı. Dördüncüsü de öyleydi ama bu heykel tamamen çıplaktı.

İçgüdülerini onu acele etmeye itti. Merak ise durup bakmasını gerektiriyordu.

Çıplaklığıyla çok güzeldi.

Omzunun üzerinden baktı. Etrafta kimse yoktu.

Uzanarak heykelin boynuna dokundu. Mermer sıcaktı, bu bir şoktu, ama sonra yukarıdaki spot ışığının ısı kaynağı olduğunu fark etti.

Primale'i düşündü.

Onunla birlikte olduğu ilk gün, aynı yatakta bir gün geçirmişlerdi. Odasında ona katılıp yanında yatıp yatamayacağını sormak zorunda kalmıştı ve çarşafın altına uzandıklarında, gariplik ikisinin de üzerine devedikenlerinden bir battaniye gibi örtülmüştü.

Ama sonra uykuya dalmıştı ... sadece kocaman bir erkek bedeninin onu itmesiyle uyanmak için, sert, sıcak bir uzunluk kalçasına dayanmıştı. Bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti ama Primale hiçbir şey söylemeden onu kabul etmişti.

Cübbesini bedeninden sıyırdı ve yerine kendi tenini ve gücünün ağırlığını koydu.

Aslında, konuşma her zaman gerekli değildi.

Yavaşça okşayarak parmak uçlarını heykelin sıcak mermer göğsünde gezdirdi ve düz kas tabanındaki meme ucunda durakladı. Daha aşağılarda, kaburgalar ve karın hoş bir dalgalanma deseni oluşturunuyordu. Pürüzsüz, çok pürüzsüz.

Primale'in cildi de aynı derecede pürüzsüzdü.

Heykelin kalçasına uzanırken kalbi hızla çarpıyordu.

Hissettiği karıncalanma önündeki taşla ilgili değildi. Zihninde, dokunduğu Primale'di. Parmaklarının altındaki onun bedeniydi. Onu çağıran heykelinki değil, onun seksiydi.

Eli, erkeğin kasık kemiğinin tam tepesinde durana kadar daha da aşağı kaydı.

Malikâneye giren birinin sesi antreden sekerek yükseldi.

Cormia heykelden o kadar hızlı geri sıçradı ki cübbesinin eteğine takıldı.

Ağır ayak sesleri merdivenlere hücum edip ikinci kata çıkarken, bir pencere oyuğuna sığınıp köşeden etrafı gözetledi.

Zsadist Kardeş merdivenlerin başında belirdi. Savaşmak için giyinmişti, göğsünde hançerler ve belinde bir silah vardı; çenesinin sert duruşundan hâlâ savaşta olduğu anlaşılıyordu.

Erkek gözden kaybolduktan sonra, kralın çalışma odasının kapısının çalındığını duydu.

Sessizce ilerleyen Cormia koridorda ilerledi ve Kardeş'in bulunduğu yerin yanındaki köşede durdu.

Bir havlama komutu geldi ve ardından kapı açılıp kapandı.

Kralın sesi yaslandığı duvarda yankılandı. "Bu gece eğlenmiyor musun, Z? Biri ön bahçene sığınmış gibi görünüyorsun."

Zsadist Kardeş'in sözleri karanlıktı. "Phury henüz eve gelmedi mi?"

"Bu gece mi? Bildiğim kadarıyla hayır."

"Siktiğimin piçi. Eve gideceğini söylemişti."

"İkizin çok şey söylüyor. Neden şu anki drama bombası konusunda beni dört-bir-bir etmiyorsun?"

Daha az görünür olmak umuduyla kendini düzleştirerek koridordan kimsenin gelmemesi için dua etti. Primale ne yapmıştı?

"Onu Kaliforniya ruloları yaparken yakaladım."

Kral küfretti. "Sana duracağını söylediğini sanıyordum."

"Söyledi."

Sanki kral gözlerini ya da belki şakaklarını ovuyormuş gibi bir inilti duyuldu. "Peki tam olarak neyin içine girdin?"

Uzun bir duraklama oldu.

Kralın sesi daha da alçaldı. "Z, adamım, konuş benimle. Onun hakkında bir şey yapacaksam neyle uğraştığımı bilmem gerek."

"Güzel. Onu iki *küçük*le birlikte buldum. Bacağı kırılmıştı ve boynunda bir zincirle boğulmuş gibi bir yanık izi vardı. Elinde bir hançerle bir avcının karnına yaslanmıştı. Lanet olsun.

. Etrafının hiç farkında değildi. Ben bir şey söyleyene kadar bana bakmadı. Başka bir lanet olası *daha az* olabilirdim ve eğer olsaydım? Şu anda ya işkence görüyor olurdu ya da ölümden beter olurdu."

"Bu adamla ne yapacağım ben?"

Z'nin sesi gergin bir ton aldı. "Onun kovulmasını istemiyorum."

"Senin kararın değil. Ve bana öyle bakma, ben hâlâ senin patronunum, seni asabi herif." Bir duraklama oldu. "Kahretsin, ikizinin lanet olası bir psikiyatriste gönderilmesi gerektiğini düşünmeye başladım. Kendisi ve başkaları için tehlike arz ediyor. Ona bir şey söyledin mi?"

"Az önce CPD tarafından soyulduk-"

"Bu işe *polisler* de mi karıştı? *İsa*-" "Yani, hayır, ben sakız çiğnemedim."

Zsadist Kardeş daha yüksek sesle, "Bunun ona ne yapacağını düşündün mü? Kardeşlik onun hayatı."

"Bunu benim dikkatime sunan sensin. Aklını kullan. Bir haftalık rotasyon ve küçük bir tatil bunu düzeltmek için yeterli olmayacaktır."

Bir sessizlik daha oldu. "Bak, gidip Bella'yı kontrol etmem gerek. Evini yakmadan önce Phury ile konuş. Seni dinleyecektir. Ve bunu ona geri ver."

Ağır bir şey muhtemelen bir masaya çarptığında, Cormia misafir odalarından birine eğildi. Bir an sonra Zsadist Kardeş'in odasına inerken attığı ağır ayak seslerini duydu.

Kendisi ve başkaları için tehlike.

Primale'in düşmanına acımasızca davrandığını ya da dikkatsiz davrandığı için kendini tehlikeye attığını düşünemiyordu. Ama Zsadist Kardeş neden yalan söylesin ki?

Yapmazdı.

Aniden bitkin düşerek yatağın köşesine oturdu ve boş boş etrafına bakındı. Oda, en sevdiği gülle aynı tonda lavantayla kaplanmıştı.

Ne güzel bir renk, diye düşündü, kendini yorgana bırakarak.

Gerçekten de çok güzeldi, ama bu onun tedirgin sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Caldwell Galleria, şehrin dış mahallelerinde yer alan iki katlı Hollister, H&M, Express, Banana Republic ve Ann Taylor mağazalarından oluşuyordu. JCPenney, Lord and Taylor ve Macy's'in kat planının üç kolunun uçlarına demir atmasıyla, alışveriş merkezleri arasında orta sıralarda yer alıyordu ve çektiği kalabalık üç parça genç ve bir parça huzursuz futbol annesiydi. Yemek alanında McD's, KuikWok, California Smoothie, Auntie Anne's, Cinnabon vardı. Orta koridorlardaki büfelerde örme şeyler, oyuncak bebekler, cep telefonları ve hayvan takvimleri satılıyordu.

Burası bayat hava ve plastik çilek gibi kokuyordu.

Lanet olsun, alışveriş merkezindeydi.

John Matthew alışveriş merkezinde olduğuna inanamıyordu. Senin şu trippy tam dairelerinden bahset.

Son gördüğünden bu yana mekanın yüzeyi yenilenmiş, bej tonlarının yerini pembe ve okyanus yeşili Jamaika teması almıştı. Yer karolarından çöp kutularına, sahte saksı bitkilerine ve fiskiyelelere kadar her şey "*We be jammin*" diye bağıırıyordu.

Elli yaşında bir adamın üzerindeki Hawaii gömleği gibiydi. Neşeli ve çirkin bir şekilde ayarsız.

Tanrım, işler nasıl da değışmişti. Buraya en son geldiğinde, bir grup istenmeyen çocuğun peşine takılmış cılız bir yetimdi. Şimdi ise ağzında dişleri, on dört numara ayakkabıları ve insanların yoluna çıkmak istemeyeceği iri bir bedenle buradaydı.

Yine de o hâlâ bir yetimdi.

Yetimlerden bahsetmişken, alışveriş merkezine yapılan okul gezilerini o kadar net hatırlıyordu ki. St. Francis her yıl Noel'den önce öğrencilerini Galleria'ya götürürdü. Bu biraz zalimceydi, çünkü çocukların hiçbirinin satılan parlak, güzel şeylerden herhangi birini alacak parası yoktu. John her zaman kovulacaklarından falan korkardı, çünkü kimse grubun tuvaletleri kullandığını doğrulayacak alışveriş poşetleri taşımıyordu.

Ama bu gece bu sorun olmayacak, diye düşündü arka cebini yoklarken. Cüzdanında eğitim merkezinin ofisinde çalışarak kazandığı dört yüz dolar vardı.

Yanacak yeşile sahip olmak ve gezinen kitlelerin arasına ait olmak ne büyük bir rahatlama.

"Cüzdanını mı unuttun?" Blay sordu.

John başını salladı. *Anladım.*

Birkaç adım ileride Qhuinn öndeydi ve hızla ilerliyordu. İçeri girdiklerinden beri acelesi vardı ve Blaylock Brookstone'un önünde durakladığında adam sabırsızlıkla saatine baktı.

"Acele edelim, Blay," diye tersledi. "Kapanış saatinden önce sadece bir saatimiz var."

"Bu geceki zararınız nedir?" Blay kaşlarını çatı. "Cehennem gibi gerginsin ve bu iyi bir şey değil."

"Her neyse."

Daha hızlı yürüdüler, balık sürüleri gibi birbirlerine asılı duran, her biri türüne ve cinsiyetine göre grupların yanından geçtiler: Kızlar ve erkekler birbirine karışmıyordu; Gotlar ve prepler birbirine karışmıyordu. Çizgiler çok netti ve John tüm bunların nasıl işlediğini tam olarak hatırlıyordu. Her grubun dışındaydı, bu yüzden hepsini izleyebiliyordu.

Quinn, Abercrombie ve Fitch'in önünde durdu. "Urban Outfitters senin için fazla çekirdekli. Senin akışını A-and-F yapacağız."

John omuz silkti ve imzaladı: "*Hâlâ bir ton yeni kıyafete ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.*"

"İki çift Levi's, dört Hanes tişört ve bir Nike takımın var. Ve şu polar." *Polar, taze yol* leşiyle aynı coşkuyla telaffuz edildi.

Ayrıca egzersiz terlerim de var.

"Bu da seni GQ'ya kapak yapar. Benim b." Quinn mağazaya yöneldi. "Hadi yapalım şunu."

John da Blay ile birlikte onu takip etti. İçeride müzik yüksek sesle çalıyordu, kıyafetler sıkıştı ve duvarlardaki modellerin resimlerinde siyah beyaz bir sürü mükemmel insan vardı.

Quinn, sanki büyük annesinin giyeceği bir şeymiş gibi, asılı gömlekleri belli belirsiz bir tiksintiyle karıştırmaya başladı. Ki bu mantıklıydı. Mavi-siyah kot pantolonundan sarkan kalın zinciri, üzerinde kafatası ve kanatlar olan Affliction tişörtü ve kafanız kadar büyük siyah botlarıyla tam bir Urban Outfitters erkeğiydi. Koyu renk saçları diken dikendi ve sol kulağında lobdan üst kıkırdağa kadar uzanan yedi adet tunç küpe vardı.

John başka neresinin delindiğinden tam olarak emin değildi. Bazı şeyleri arkadaşlarınız hakkında bilmenize gerek yoktu.

Mağazaya uyum sağlamış olan Blay, daldan dala atladı ve onaylıyor gibi görüldüğü sıkıntılı kot pantolon bölümüne gitti. John geri çekildi, kıyafetlerden çok insanların onlara baktığı gerçeğiyle ilgileniyordu. Bildiği kadarıyla insanlar vampirleri hissedemiyordu ama nedense üçü de çok dikkat çekiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Arkalarını döndüler. Soran kız Xhex kadar uzundu ama iki kadın arasındaki benzerlik burada sona eriyordu. John'un fantezilerindeki dişinin aksine, bu dişi kadınsı skalada çok üst sıralardaydı ve saçla ilgili Tourette'den muzdaripti, bu durum kendini aralıksız kafa sallamalarıyla ve esmer kıvrıkcık bombasını okşamak için açıkça karşı konulmaz bir dürtü ile gösteriyordu. Ama yetenekleri vardı. Her nasılsa, tüm bu saç oyununu bir tişört gösterisine dönüşmeden halletmeyi başardı.

Açıkçası, biraz etkileyiciydi. Her ne kadar iyi anlamda olmasa da.

Şimdi Xhex asla-

Lanet olsun. Neden Xhex her zaman standarttı?

Qhuinn kıza gülümserken gözlerinde dört ayak üzerine düşme planları alevlendi. "Mükemmel zamanlama. Kesinlikle yardıma ihtiyacımız var. Buradaki arkadaşımın vibe enjeksiyonuna ihtiyacı var. Onu bağlayabilir misin?"

Oh. Tanrım. Hayır.

Kız John'a baktığında, ateşli bakışları onu bacaklarının arasından yakalamış ve sıkarak sikini kaldırmış gibi hissetmesine neden oldu.

Yepyeni, eski görünümlü düğmeli önlüklerden oluşan bir rafın arkasına saklandı. "Ben müdürüm," dedi, ağzı tamamen çarpma ve ezme ile ilgiliydi. "Yani emin ellerdesiniz. Hepiniz."

"Çok güzel." Qhuinn'in uyumsuz gözleri kızın pürüzsüz bacaklarında gezindi. "Neden onun üzerinde çalışmaya başlamıyorsun? Ben izlerim."

Blay, John'un yanına geldi. "Ne seçersen seç, önce ben kontrol edeceğim ve soyunma odasında ona getireceğim."

John rahatlayarak sarktı ve bir kez daha imdadına yetiştiği için Blay'e hızlıca bir teşekkür mektubu imzaladı. Çocuğun göbek adı Buffer'dı. Gerçekten.

Ne yazık ki müdür daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Bir alana iki bedava kulağa hoş geliyor. Şuna bakın, bu gece erkek şekerinde indirim olduğunu bilmiyordum."

Tamam, bu korkunç olacaktı.

Bir saat sonra John kendini daha iyi hissediyordu. Müdür Stephanie'nin iyi bir gözü olduğu ortaya çıktı ve kıyafetlerini giydikten sonra rahatladı

..bir şeyler giydi. John'a yırtık pırtık kot pantolonlar, bir sürü sökük düğmeli önlük ve birkaç dar kas tişörtü giydirildi; John bile silahlarını ve göğüs kaslarını görülmeye değermiş gibi gösterdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Üzerine birkaç kolye ve siyah bir kapüşonlu sweatshirt geçirdi.

İşi bittiğinde, John koluna doladığı bokla kasaya gitti. Giysileri yere bırakırken sepetteki bir grup bileziğe göz attı. Deri ve deniz kabuklarından oluşan karmaşanın içinde bir lavanta parıltısı vardı ve ona ulaşmak için yığını ayıkladı. Üzerinde Cormia'nın gülünün renginde boncuklar olan dokuma bir bileklik çıkararak gülümsedi ve gizlice kas gömleklerinden birinin altına koydu.

Stephanie onu aradı.

Toplam altı yüz dolardan fazlaydı. Altı. Yüz. Dolar. John peruk taktı. Sadece yaklaşık dört-

"Aldım," dedi Blay, siyah bir kart uzatarak ve ona bakarak. "Geri kalanını sonra ödersin."

Stephanie'nin gözleri plastiği görünce irileşti, sonra da sanki üzerindeki fiyat etiketini değiştiriyormuş gibi Blay'e dikildi. "Daha önce hiç siyah bir AmEx görmemiştim."

"Önemli bir şey değil." Blay bir grup kolyeyi karıştırmaya başladı.

John arkadaşının kolunu sıktı ve Stephanie'nin dikkatini çekmek için tezgâha vurdu. Parasını uzattı ama Blay başını salladı ve imzalamaya başladı.

Kalanını sonra ödersin, tamam mı? Bu işte iyi olduğumu biliyorum ve kabul edelim, gerçekten buraya geri gelip karşılayamadığın pislikleri toplamak istiyor musun? İstemiyorum.

John kaşlarını çatı ve bu mantığa karşı çıkmakta zorlandı. *Ama geri kalanını sana veriyorum,* diye imzaladı dörtlüyü teslim ettikten sonra.

Elinde olduğunda, Blay geri döndü. *Ne zaman istersen.*

Stephanie kartı makineden geçirdi, tutarı girdi ve parmak uçlarıyla slipin üzerinde bekledi. Saniyeler sonra bir çıtırtı duyuldu ve ardından kâğıdı yırtıp mavi bir Bic kalemle Blay'e uzattı.

"Şimdi kapatıyoruz."

"Sen." Qhuinn kalçasını tezgâha yasladı. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Burada sadece ben olacağım. Ben harika bir patronum. Diğerlerinin erken gitmesine izin veriyorum."

"Ama o zaman yapayalnız kalırsın."

"Yapardım. Bu doğru. Tek başıma."

Kahretsin, diye düşündü John. Eğer Blay tampon ise, Qhuinn karmaşıklığın kralıydı.

Adam gülümsedi. "Biliyorsun, ben ve adamlarım seni burada tek başına bırakmayı doğru bulmayız."

Oh, evet-evet, yaparlar, diye düşündü John. Oğulların bu konuda kendilerini harika hissederlerdi.

Trajik bir şekilde, Stephanie'nin yavaş gülümsemesi anlaşmayı mühürledi. Qhuinn kasaya girene kadar hiçbir yere gitmiyorlardı.

En azından hızlı çalışıyordu. On dakika sonra mağaza bomboştı ve zincirli güvenlik perdesi ön taraftaki yerine çekilmişti. Ve adam kot zincirinden çekilerek dudak kilidine alınıyordu.

John iki büyük çantasını tutarken Blay daha önce baktığı gömleklere bakmakla meşguldü.

"Soyunma odasına gidelim," dedi müdür Qhuinn'in ağzına karşı.

"Perf."

"Bu arada yalnız gitmek zorunda değiliz." Kız omzunun üzerinden baktı, bakışları John'un üzerindeydi. Ve kaldı. "Bir sürü oda var."

Olamaz, diye düşündü John. NFW.

Qhuinn'in uyumsuz gözleri sıkıntıyla parladı ve kızın arkasından, "*Bizimle gel John*" diye imzaladı. *Bunu yapmanın zamanı geldi.*

Stephanie o anı seçerek Qhuinn'in alt dudağını beyaz dişlerinin arasına, kalçasını da bacaklarının arasına aldı. Bir erkek onun kendisine neler yapacağını hayal edebilirdi. O ona yapmadan önce.

John başını salladı. *Ben burada kalıyorum.*

Gel hadi. Önce beni izleyebilirsin. Sana nasıl yapıldığını göstereceğim.

Davetiyeği Qhuinn'in vermesi sürpriz değildi. Düzenli olarak çiftler halinde seks yapardı. Sadece John'dan henüz katılmasını istememişti.

Hadi John, bizimle gel. Hayır, teşekkürler.

Qhuinn'in gözlerine karanlık bir bakış geldi. *Her zaman kenarda duramazsın, John.*

John başka tarafa baktı. Aynı şey düzenli olarak aklına gelmeseydi adama kızmak daha kolay olurdu.

"Peki," dedi Qhuinn. "Bir süre sonra geri döneceğiz."

Tembel bir gülümsemeyle ellerini kızın kışına kaydıldı ve onu kaldıldı. Adam geriye doğru yürürken kızın eteği yukarı sıyrıldı, böylece pembe külotu ve beyaz yanakları ortaya çıktı.

İkili soyunma odasındağken John, Qhuinn'in ne kadar erkek düşkünü olduğu hakkında bir şeyler imzalamak için Blay'e döndü, ancak ellerini durdurdu. Blay yüzünde tuhaf bir ifadeyle ikisinin gittiği yöne doğru bakıyordu.

John onun dikkatini çekmek için alçak sesle ıslık çaldı. *Geri dönebilirsin, biliyorsun. Eğer onlarla birlikte olmak istiyorsan. Ben burada iyiyim.*

Blay başını biraz fazla hızlı salladı. "Hayır. Takılıyorum."

Ancak gözleri soyunma odasına geri döndü ve bir inilti dışarı süzölürken sabit kaldı. Sesin tonuna bakılırsa, bunu kimin yaptığını bilmek zordu ve Blay'in ifadesi daha da gerginleşti.

John yine ıslık çaldı. *İyi misin?*

"Biz de rahat edebiliriz." Blay kilitli kasaların arkasına geçti ve bir tabureye oturdu. "Bir süre burada kalacağız."

Doğru, diye düşündü John. Adamın canını sıkkan her neyse yasak bölgedeydi.

John tezgâhın üzerinde zıpladı ve bacaklarını sarkıttı. Bir inilti daha duyulduğunda Xhex'i düşünmeye başladı ve sertleşti.

Harika. Muhteşem.

Blay, "Peki bilezik kimin için?" diye sorduğunda, küçük sorununu örtmek için gömleğini belinden çıkarıyordu.

John hemen imzaladı. *Bu benim için.*

"Evet, doğru. O şey senin bileğine uymaz." Bir duraklama oldu. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değil.

"Tamam." Bir dakika sonra Blay, "Peki, bundan sonra ZeroSum'a gitmek ister misin?" diye sordu.

John başını eğerek onayladı.

Blay usulca güldü. "Olabileceğini düşündüm. Tıpkı yarın gece de gidersek senin için sorun olmayacağına emin olduğum gibi."

Yarın gece gelemem, diye düşünmeden imzaladı.

"Neden?"

Kahretsin. Yapamam. Evde kalmak zorundayım.

Arkadan bir inilti daha geldi ve ardından boğuk, ritmik bir vuruş başladı.

Sesler kesildiğinde Blay derin bir nefes aldı, sanki aralıklarla koşuyormuş ve antrenmanı yeni bitirmiş gibiydi. John onu suçlamadı. O da en kısa zamanda dükkânı terk edecekti. Işıklar kısıkken ve etrafta başka kimse yokken, asılı duran tüm giysiler uğursuz görünüyordu.

Ayrıca, ZeroSum'a bir an önce varırlarsa, Xhex'i görebileceği birkaç saati dört gözle bekleyecekti ve bu da . . .

Acınası, gerçekten.

Dakikalar geçiyor. On. On beş. Yirmi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Blay. "Ne halt ediyorlar bunlar?"

John omuz silkti. Arkadaşlarının tercihlerini herkes tahmin edebilirdi.

"Hey, Qhuinn?" Blay seslendi. Cevap gelmeyince, bir homurtu bile çıkmayınca tabureden kaydı. "Ne olduğuna bakmaya gidiyorum."

Blay soyunma odasına gitti ve kapıyı çaldı. Bir süre sonra kafasını kapıdan içeri soktu. Telaşla gözleri parladı, ağzı açıldı ve kızıl saçlarının diplerinden avuçlarına kadar kızardı.

Tamam. Belli ki seans bitmemişti. Ve her ne yapılyorsa görölmeye değerdı, çünkü Blay hemen arkasını dönmedi. Bir süre sonra sanki Qhuinn'in sorduğu bir soruya cevap veriyormuş gibi başı yavaşça ileri geri gidip geldi.

Blay kasaya döndüğünde başı öne eğik, elleri ceplerindeydi. Tabureye geri yaslanırken sessiz kaldı ama ayakları bir aşağı bir yukarı vurmaya başladı.

Adamın artık buralarda takılmak istemediğı belliydi ve John bunu tamamen anlayabilirdi.

ZeroSum'da olabilirler. Xhex'in çalıştığı yerde.

Bu mutlu ve saplantılı düşünce aklına geldiğinde John kafasını tezgâha vurmak istedi. Adamım ... belli ki *zavallı* kelimesinin yeni bir yazılışı vardı.

Ve J-O-H-N M-A-T-T-H-E-W idi.

Sekizinci Bölüm

Utançla ilgili sorunlardan biri de aslında sizi daha kısa, daha sessiz ya da daha az görünür yapmamasıydı. Sadece öyleymiş gibi hissediyordunuz.

Phury malikânenin avlusunda durdu ve Kardeşlik'in evinin görünen cephesine baktı. Tamamen gri, karanlık ve parıldayan pencereleriyle burası, boğazına kadar toprağa gömülmüş ve toprak altında kalmaktan hoşnut olmayan bir devi andırıyordu.

Malikâneye girmeye, malikânenin onu karşılamaya hazır görüldüğünden daha hazır değildi.

Bir esinti çıkınca kuzeye baktı. Gece New York'un taşrasında tipik bir Ağustos ayıydı. Etraftaki tombul, yapraklı ağaçlar, akan fiskiye ve evin girişinin her iki yanındaki saksılar hâlâ yaz mevsimiydi. Yine de hava farklıydı. Biraz daha kuru. Biraz daha serin.

Mevsimler de zaman gibi acımasızdı, değil mi?

Hayır, bu yanlıştı. Mevsimler de tıpkı saatler ve takvimler gibi zamanın bir ölçüsüydü.

Yaşlanıyorum, diye düşündü.

Zihni malikânede bulacağı dayaktan daha kötü görünen yönlerle doğru gitmeye başladığında, girişten geçip fuayeye girdi.

Kraliçenin sesi bilardo odasından geldi, bilardo toplarının hafifçe birbirine vurması ve birkaç gümbürtü eşlik etti. Hem küfür hem de ardından gelen kahkahalar Boston aksanlıydı. Bu da evdeki herkesi yenebilen Butch'un az önce Beth'e yenildiği anlamına geliyordu. Yine, besbelli.

Onları dinlerken Phury en son ne zaman bilardo oynadığını ya da kardeşleriyle takıldığını hatırlayamıyordu - gerçi oynamış olsa bile tamamen rahat olamazdı. O hiçbir zaman rahat olmadı. Onun için hayat, bir tarafında felaket olan, diğer tarafında ise felaketi bekleyen bir madeni paraydı.

Bir *dumana daha ihtiyacın var, dostum*, dedi büyücü. *Daha da iyisi, bir balya mal al. Aptalın teki olduğun gerçeğini değiştirmez ama*

içinde sızdığınızda yatağınızı ateşe verme olasılığınızı artırır.

Bu not üzerine, Phury müzikle yüzleşmeye ve yukarı çıkmaya karar verdi. Şanslıysa, Wrath'ın kapısı kapalı olacaktı-

Değildi ve kral masasındaydı.

Wrath'ın bakışları bir belgenin üzerinde tuttuğu büyüteçten kalktı. Sargılarının arasından bile adamın kızgın olduğu belliydi. "Ben de seni bekliyordum."

Phury'nin kafasında, büyücü siyah cüppesini kaldırdı ve insan derisiyle kaplı bir Barcalounger'a park etti. *Biraz patlamış mısır ve naneli şeker için krallığım. Bu çok özel olacak.*

Phury çalışma odasına girdi, gözleri Fransız mavisi duvarları, krem rengi ipek kanepeleri ve beyaz mermer şömineyi zar zor fark etti. Havada kalan *daha az* kokusu ona Zsadist'in az önce tam da bulunduğu yerde olduğunu söylüyordu.

"Sanırım Z seninle çoktan konuşmuş," dedi, çünkü açık konuşmamak için hiçbir neden yoktu.

Wrath büyüteci yere bıraktı ve Louis XIV masasının arkasına yaslandı. "Kapıyı kapat."

Phury onları birbirine yaklaştırdı. "Önce benim konuşmamı ister misin?"

"Hayır, bunu yeterince yapıyorsun." Kral devasa tekmelerini kaldırdı ve narin masanın üzerine bıraktı. Çift gülle gibi yere düştü. "Sen bunu çok yapıyorsun."

Phury başarısızlık listesinin meraktan değil, nezaketen açıklanmasını bekledi. Nerede olduğunun gayet farkındaydı: sahada öldürülmeye çalışmak; Seçilmiş'in Primale'liğini üstlenmek ama töreni tamamlamamak; Z ve Bella'nın hayatına aşırı karışmak; Cormia'ya yeterince ilgi göstermemek; sürekli sigara içmek. . . .

Phury kralına iyice odaklandı ve büyücününkinden başka bir sesin hatalarını sıralamasını bekledi.

Ama hiçbiri gelmedi. Wrath kesinlikle hiçbir şey söylemedi.

Bu da sorunların o kadar gürültülü ve bariz olduğunu gösteriyordu ki, patlayan bir bombayı gösterip *"Vay be, bu gerçekten gürültülü"* demek gibi bir şeydi.

kaldırımında da bir krater bırakacaksın, ha?

"Bir daha düşündüm de," dedi Wrath, "senin hakkında ne yapmam gerektiğini söyle bana.

Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Phury cevap vermeyince, Wrath mırıldandı, "Yorum yok mu? Yani senin de mi ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok?"

"Sanırım ikimiz de cevabın ne olduğunu biliyoruz."

"Bundan pek emin değilim. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" "Beni bir süreliğine rotasyondan çıkar."

"Ah."

Daha fazla sessizlik.

"Yani geldiğimiz yer burası mı?" Phury sordu. *Dostum, bir dumana çok ihtiyacı vardı.* Bu boktan herifler ayak parmaklarını birbirine vuruyordu.

"Bilmiyorum."

"Yani dövüşmemi mi istiyorsun?" Bu da umduğundan daha iyi bir sonuç olurdu. "Sana söz veriyorum-"

"Siktir. Sen." Wrath hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. "İkizine buraya geri döneceğini söyledin, ama Rehvenge'i görmeye gittiğin bok yığınlarına dolar. Z'ye avcılarla uğraşmayı bırakacağına söz verdin ama bırakmadın. Primale olacağım dedin ama olmadın. Biraz uyumak için odana döneceğini söyleyip duruyorsun ama orada ne yaptığını hepimiz biliyoruz. Ve gerçekten herhangi bir konuda senin sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"O zaman ne yapmamı istediğini söyle."

Güneş gözlüklerinin arkasından kralın solgun, odaklanamayan gözleri araştırıyordu. "İzin almanın ve bir sürü terapinin işe yarayacağından emin değilim, çünkü ikisini de yapacağını sanmıyorum."

Soğuk dehşet Phury'nin karnında ıslak, yaralı bir köpek gibi kıvrıldı. "Beni dışarı mı atacaksın?"

Kardeşlik tarihinde daha önce de olmuştu. Sık sık değil. Ama olmuştu. Aklıma Murhder geldi ... kahretsin, evet, muhtemelen en son kovulacak kişi oydu.

"O kadar basit değil, değil mi?" dedi Wrath. "Eğer sen engellenirsen, Seçilmişler ne olacak? Primale her zaman bir Kardeş olmuştur ve sadece

Kan bağı yüzünden. Ayrıca, Z size şu anda olduğu kadar kızgın olsa bile bunu pek hoş karşılamaz."

Harika. Güvenlik ağıları ikizini bir kafa sikişinden kurtarmak ve Seçilmiş'in erkek fahişesi olmaktı.

Kral pencerelere doğru yürüdü. Dışarıda, yaz ağaçları toplanmakta olan bir rüzgârda sallanıyordu.

"İşte düşündüğüm şey." Wrath güneş gözlüklerini burnundan çıkardı ve başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Yapmalısın ..."

"Özür dilerim," dedi Phury, çünkü sunabileceği tek şey buydu.

"Ben de öyleyim." Wrath gözlüğünün yerine düşmesine izin verdi ve başını salladı. Masasına dönüp oturduğunda omuzlarıyla birlikte çenesi de dikleşmişti. Bir çekmeceyi açarak siyah bir hançer çıkardı.

Phury'ninki. Sokakta bırakılmış olan.

Z o lanet şeyi bulup eve taşımış olmalı.

Kral silahı elinde evirip çevirdi ve boğazını temizledi. "Bana diğer kılıcını ver. Kalıcı olarak rotasyondan çıktın. Psikiyatriste gidip gitmemen ya da Seçilmişlerle aran nasıl olduğu beni ilgilendirmez. Ve tavsiyem bitti, çünkü gerçek şu ki, ne yaparsan onu yapacaksın. Senden talep ettiğim ya da istediğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak."

Phury'nin kalbi bir an için durdu. Bu yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağını düşündüğü onca yol varken, Wrath'ın ellerini bu pislikten temizleyeceği hiç aklına gelmemişti.

"Ben hala bir Kardeş miyim?"

Kral sadece hançere baktı; bu da Phury'ye üç kelimelik bir cevap verdi: *sadece ismen.*

Bazı şeylerin söylenmesine gerek yoktu, değil mi?

"Z ile konuşacağım," diye mırıldandı kral. "İdari izinli olduğunu söyleriz. Artık saha çalışması yapmayacaksın ve toplantılara da gelmeyeceksin."

Phury, sanki bir binadan serbest düşüşe geçmiş ve üzerinde adının yazılı olduğu kaldırım la göz teması kurmuş gibi bir heyecan hissetti.

Artık ağ yok. Bozulacak sözler yok. Kral söz konusu olduğunda, tek başınaydı.

On dokuz otuz iki diye düşündü. Sadece yetmiş altı yıldır Kardeşlik'teydi.

Elini göğsüne götürerek kalan hançerinin kabzasını avuçladı, silahı tek bir hamlede kınından çıkardı ve aptal soluk mavi masanın üzerine koydu.

Kralını selamladı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. *Bravo, diye seslendi büyücü. Ailenin çoktan ölmüş olması ne yazık, dostum. Bu gururlu anda çok mutlu olurlardı - bekle, onları geri getirelim, olur mu?*

İki hızlı görüntüyle çarpıştı: Babası boş bira şişeleriyle dolu bir odada sızmıştı, annesi ise yüzü duvara dönük bir şekilde yatakta yatıyordu.

Phury odasına döndü, zulasını çıkardı, bir sarma sigara sardı ve yaktı o.

Bu gece olan her şey ve büyücünün Anti-Oprah rolünde ya sigara içerdi ya da çılgılık atardı. O yüzden sigara içti.

Şehrin diğer ucunda, Rehvenge'i ZeroSum'un arka kapısından çıkarıp kurşun geçirmez Bentley'ine bindirirken Xhex hiç de mutlu değildi. Rehv kendini daha iyi hissetmiyordu, patronu ara sokakta yavaşça ilerlerken tam boy samur paltosu içinde acımasız, karanlık bir gölgeden başka bir şey değildi.

Kadın onun için şoför kapısını açtı ve bastonunun yardımıyla koltuğa oturmasını bekledi. Yetmiş derecelik gecede bile ısıtıcıyı çalıştırdı ve ceketinin yakalarını boynuna yaklaştırdı; bu da son dopamin dozunun henüz geçmediğinin bir işaretiydi. Çok yakında geçecekti. Her zaman ilaçsız giderdi. Başka türlü güvenli değildi.

Güvenli değildi, nokta.

Yirmi beş yıl boyunca, şantajcısıyla yaptığı bu ziyaretlerde ona destek olmak için onunla birlikte gitmek istemişti, ama her istediğinde geri çevrilmesi, zararlarını kesmesine ve çenesini kapalı tutmasına neden olmuştu. Sessizliğinin bedeli ise kötü bir ruh haliydi.

"Güvenli evde mi kalıyorsun?" dedi.

"Evet."

Kapıyı kapattı ve adamın gidişini izledi. Adam ona toplantıların nerede olduğunu söylememişti ama kadın yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyordu. Arabadaki GPS sistemi şehir dışına gittiğini gösteriyordu.

Tanrım, onun yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyordu.

Yirmi beş yıl önceki beceriksizliği sayesinde Rehv onları korumak için her ayın ilk Salı günü fahişelik yapmak zorunda kalıyordu.

Hizmet ettiği *Symphath* Prensesi tehlikeliydi. Ve ona aç.

İlk başta Xhex, kaltağın onu ve Xhex'i *Symphath* kolonisine sürülmek üzere isimsiz olarak ihbar etmesini beklemişti. Ama o bundan daha akıllıydı. Eğer gönderilirlerse, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar altı ay hayatta kalırlarsa şanslı sayılırlardı. Melezler tam kanlılarla boy ölçüşemezdi ve ayrıca Prenses öz amcasıyla çiftleşmişti.

Kendisi güç odaklı, sahiplenici bir despottu.

Xhex lanet okudu. Rehv'in kendisinden neden nefret etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunun lanet kısmına nasıl katlanabildiğini anlayamıyordu. Yine de bu gecelerde kızlarına bu kadar iyi bakmasının nedeni olduğuna dair bir his vardı içinde. Sıradan bir pezevengin aksine, fahişelerin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu, istemediğin biriyle para ya da sessizlik gibi ihtiyacın olan bir şeye sahip olduğu için yatmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Xhex onlara henüz bir çıkış yolu bulamamıştı ve durumu daha da içinden çıkılmaz hale getiren şey Rehv'in kurtulma arayışını bırakmış olmasıydı. Bir zamanlar kriz durumu olan şey yeni gerçeklik haline gelmişti. Yirmi yıl sonra, hâlâ onları korumakla uğraşıyordu ve bu hâlâ Xhex'in suçuydu ve her ayın ilk Salı günü gidip nefret ettiği biriyle akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyordu... ve hayat buydu.

"Lanet olsun," dedi ara sokağa doğru. "Bu ne zaman değişecek?"

Aldığı tek cevap, gazete sayfalarını ve plastik poşetleri kendisine doğru savuran bir rüzgâr oldu.

Kulübe geri döndüğünde, gözleri parlayan lazerlere alıştı, kulakları trippy müziği emdi, teni hafif bir sıcaklık düşüşü kaydetti.

VIP bölümü her zamanki müdavimleriyle nispeten sessiz görünüyordu, ama yine de her iki fedaisiyle de göz teması kurdu. Onlar başlarıyla onayladıktan sonra

Her şey yolunda gidince banketlerde çalışan kızlara baktı. Kokteyl garsonlarının boşları tepsiye koyup yenilerini getirmelerini izledi. VIP barın arkasındaki şişe seviyelerini ölçtü.

Kadife halata ulaştığında kulübün ana bölümündeki kalabalığa baktı. Dans pistindeki büyük kalabalık huzursuz bir okyanus gibi hareket ediyor, dalgalanıyor, ayrılıyor ve tekrar bir araya geliyordu. Kenarlardaki çiftler ve üçlüler birbirlerine bağlanırken dönüyor, lazerler gölgeli yüzlerden ve birbirine karışmış bedenlerden yansıyor.

Bu gece nispeten düşük bir trafik vardı, çünkü haftalar yavaş yavaş ilerliyor, Cumartesi geceleri trafik zirveye ulaşana kadar katılım artıyordu. Güvenlik şefi olarak ona göre, Cuma günleri genellikle en yoğun günlerdi; aptallar kötü bir iş haftasının tortusunu çok fazla uyuşturucu olarak ve aşırı doz olarak ya da kavgaya karışarak atıyorlardı.

Bununla birlikte, bağımlılıkları olan aptallar kulübün ekmek teknesi olduğu için, işler herhangi bir gecenin her anında kötüye gidebilirdi.

İyi ki işinde çok iyiydi. Rehv uyuşturucu, içki ve kadın satışıyla ilgileniyor, Vegas'taki mafyayla bağlantı kuran spor bahisleri filosunu yönetiyor ve "yaptırım" içeren bazı özel projeler için sözleşme yapıyordu. Kulübün çevresini kontrol altında tutmaktan sorumluydu, böylece işler insan polislerin ve aptal müşterilerin mümkün olduğunca az müdahalesiyle yürütülebiliyordu.

Tam asma katı kontrol etmek üzereydi ki, ön kapıdan içeri "Çocuklar" diye adlandırdığı kişilerin girdiğini gördü.

Gölgelere doğru geri adım atarak üç genç erkeğin VIP bölümünün kadife ipinden geçip arka tarafa yönelmesini izledi. Eğer boşsa her zaman Kardeşlik'in masasına giderlerdi, bu da ya acil çıkışa yakın ve köşede olduğu için stratejik oldukları anlamına geliyordu ya da yetkililer tarafından orada oturmaları ve tavırlarına dikkat etmeleri söylenmişti.

"Güçler" kraldaki gibi, Gazap.

Evet, Çocuklar sıradan bir horoz çetesi değildi, diye düşündü arabayı park ederken. Birçok nedenden dolayı.

Uyumsuz gözlü olan bir iniş pisti aramakta zorlanıyordu ve her zamanki gibi Corona'sını sipariş ettikten sonra kalkıp kuyruk bulmak için kulübün ana kısmına gitti. Kızıl saçlı geride kaldı ki bu da sürpriz değildi. O tam bir Kartal İzci'ydi, bir cetvel gibi dimdikti. Bu da onu o elmalı turta görüntüsünün altında ne olduğu konusunda şüpheyne düşürdü.

Yine de üçü arasında asıl sorun dilsiz olandı. Adı Tehrrior'du, nam-ı diğer John Matthew ve kral da onun *avıydı*. Bu da Xhex'e göre çocuğun boğa güreşinde bir porselen tabak olduğu anlamına geliyordu. Ona bir şey mi oldu? Kulüp kızardı.

Adamım, çocuk son birkaç ayda çok değişmişti. Onu geçiş öncesi cılız ve zayıf, tamamen ezilebilir bir halde görmüştü, ama şimdi koca bir erkeğe bakıyordu ve büyük erkekler etlerini etrafa savurmaya başladıklarında sorun yaratırlardı. John şimdiye kadar oturup izleyen bir tip olmasına rağmen, çocuğun gözleri genç yüzünde çok yaşlıydı ve bu da kötü şeyler yaşadığını gösteriyordu. Ve kötü şeyler, insanlar çatladığında yangına körükle gitmeye meyilliydi.

Uyumsuz Gözler, nam-ı diğer Qhuinn, Lohstrong'un oğlu, bir çift hazır ve nazırla geri döndü, kozmopolitlerine uyacak şekilde kıyafetlerini renk koordinasyonuna tabi tutmuş iki sarışın: ikisi de pek pembe giymemişti.

Kızıl saçlı Blaylock'un çok fazla oyunu yoktu ama bu sorun değildi çünkü Qhuinn'de ikisi için de bolca vardı. Adamın John Matthew'a da yetecek kadar vardı ama o oynamıyordu. En azından Xhex'in gördüğü kadarıyla.

John'un arkadaşları R&W'lerle birlikte arka tarafta kaybolduktan sonra Xhex sebepsiz yere çocuğa doğru yürüdü. Çocuk onu görünce kaskatı kesildi, ama bunu hep yapardı, tıpkı onu hep izlediği gibi. Güvenlik şefi olduğunuzda, insanlar nerede olduğunuzu bilmek isterlerdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silkti ve Corona şişesiyle oynadı. Eminim şişenin etiketini koparmak istemiştir, diye düşündü.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözleri biraz açıldı ama yine omuz silkti.

"Neden erkek arkadaşlarınla hiç arka tarafa gitmiyorsun?" Elbette bu onu hiç ilgilendirmiyordu ve dahası, neden umursadığını da bilmiyordu. Ama belki de ayın ilk salı günü saçmalığıydı. Kendi kafasından çıkmak istiyordu.

"Kızlar senden hoşlanıyor," diye söze girdi. "Seni kesip biçtiklerini gördüm.

Onlara bakıyorsun ama hep burada kalıyorsun."

John Matthew o kadar kızardı ki, loş ışıktaki kırmızıyı görebiliyordu.

"Çoktan bağlandın mı?" diye mırıldandı, daha da meraklanmıştı. "Kral seçti bir dişi mi?"

Başını iki yana salladı.

Tamam, onu yalnız bırakması gerekiyordu. Zavallı çocuk dilsizdi, kendisine cevap vermesini nasıl bekleyebilirdi ki?

"İçkimi şimdi istiyorum!" Gür erkek sesi müziği böldü ve Xhex başını çevirdi. İki banket ötede, büyük baba palavracı tiplerden biri bir garsona saldırıyordu, belli ki ben-an-Ass-ville'e giden hızlı trendeydi.

"Affedersiniz," dedi Xhex John'a.

Çenesi düşük adam ayı pençesini uzatıp garsonun eteğini tutunca zavallı kız tepsisinin kontrolünü kaybetti ve kokteyller havada uçtu. "İçkimi hemen ver dedim!"

Xhex garsonun arkasından yaklaştı ve onu sabitledi. "Bunun için endişelenme. O gidiyor."

Adam oturduğu yerden doğruldu ve yaklaşık altı-dört boyuna ulaştı. "Öyle miyim?"

Xhex göğüs göğüse gelene kadar yaklaştı. Gözlerini adama kilitledi, *symphath* dürtüleri dışarı çıkmak için çılgın atıyordu ama kalçalarının etrafına sıkıştırdığı metal dikenlere odaklandı. Kendisine verdiği acıdan güç alarak doğasıyla savaştı.

"Şimdi gideceksin," dedi yumuşak bir sesle, "yoksa seni saçlarından sürükleyerek buradan çıkarırım."

Adamın nefesi bir günlük ton balıklı sandviç gibiydi. "Lezbiyenlerden nefret ederim. Her zaman gerçekte olduğunuzdan daha sert olduğunuzu düşünürsünüz-"

Xhex adamın bileğini yakaladı, onu küçük bir daire şeklinde çevirdi ve kolunu sırtının ortasına kadar kaldırdı. Sonra bacağını adamın ayak bileklerine doladı ve dengesini bozdu. Adam bir biftek gibi yere düştü, bir küfürle rüzgârı kesildi, vücudu kısa tüylü halıya çarptı.

Hızlı bir hareketle eğildi, bir elini adamın jöleli saçlarına gömdü ve diğerini takım elbise ceketinin yakasına kilitledi. Adamı yüzüstü yan çıkışa doğru sürüklerken, birden fazla görevi yerine getiriyordu: bir olay yaratıyor, hem saldırı hem de darp suçu işliyordu ve Puştlar Salonu'ndaki arkadaşları olaya karışırsa bir arbede çıkma riskini göze alıyordu. Ama arada bir gösteri yapmak zorundaydınız. VIP bölümündeki kendini beğenmiş puştların her biri, başlangıçta sinirli karakterler olan fedailer ve çoğu tamamen anlaşılabilir öfke yönetimi sorunları olan çalışan kızlar da onu izliyordu.

Barışı korumak için arada bir ellerinizi kirletmeniz gerekiyordu.

Ve bu koca ağızlı adamın kullandığı tüm saç ürünlerini düşünürsek, bu iş bittikten sonra yıkanması gerekecekti.

Kardeşlik masasının yanındaki yan çıkışa geldiğinde kapıyı açmak için durakladı ama John önce davrandı. Tam bir centilmen gibi kapıyı sonuna kadar açtı ve uzun koluyla o şekilde tuttu.

"Teşekkürler," dedi.

Dışarıda, koca ağızlı pisliği sırt üstü çevirdi ve ceplerini karıştırdı. Adam orada bir teknenin dibindeki balık gibi gözlerini kırpıştırarak yatarken, bu arama onun açısından bir başka ihlaldi. Kulüp mülkünde polis yetkileri vardı ama sokak teknik olarak Caldwell şehrine aitti. Daha da önemlisi, bu el işinin posta kodu önemsizdi. Uyuşturucu ya da gizli silah taşıdığına inanmak için geçerli bir nedeni olmadığı için arama yasadışı olurdu.

Yasalara göre, sırf saksocu olduğu için birinin üstünü arayamazsınız.

Ama işte içgüdünün işe yaradığı yer burasıydı. Cüzdanına ek olarak, üzerinde bir miktar kokain ve üç adet X tableti buldu. Selofan poşetleri adamın gözlerinin önünde sallandırdı.

"Seni tutuklatabilirim." Adam kekelemeye başlayınca kadın gülümsedi. "Evet, evet, senin değil. Oraya nasıl geldiklerini bilmiyorum. İki yaşındaki bir çocuk kadar masumsun. Ama şu kapının üstüne bak."

Adam yeterince hızlı yanıt vermeyince, bir elini onun gıdıklarına sıkıştırdı ve yüzünü itti.

"Şu yanıp sönen küçük kırmızı gözü görüyor musun? O bir güvenlik kamerası. Yani bu bok ..

." Paketleri kameraya doğru salladı, sonra cüzdanı çevirerek açtı. "... takım elbisenizin göğüs cebinden çıkan bu iki gram kokain ve üç adet Ecstasy, Bay . . . Robert Finlay ... dijital olarak kaydedildi. Şuna bakın, iki güzel çocuğunuz var. Bahse girerim yarın sabah sizinle kahvaltı etmeyi, karınız sizi hapisten kaçırmaya çalıştığı için bir bebek bakıcısıyla yemek yemeye tercih ederler."

Cüzdanını takım elbisesine geri koydu ve ilaçları tuttu. "Bunu halletmemiz için önermek istediğim yol, yollarımızı ayırmak. Bir daha asla kulübüme gelme. Ben de seni hapse göndermeyeceğim. Ne dersin? Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Bankacının teklifini kabul edip etmeyeceğini ya da başka bir dava açıp açmayacağını düşünürken, Xhex ayağa kalktı ve gerekirse tekme atabilmek için biraz geri çekildi. Gerçi böyle bir şeye gerek olacağını sanmıyordu. Dövüşecek insanların gergin vücutları ve keskin gözleri vardı. Kocaağz bulaşık suyu gibi gevşekti, belli ki benzini ve egosu tükenmişti.

"Evine git," dedi ona. O da gitmiş.

O hantalca uzaklaşırken, Xhex ilaçları arka cebine koydu.

"Gösteriyi beğendin mi John Matthew?" dedi arkasını dönmeden.

Omzunun üzerinden baktığında nefesi boğazında kesildi.

John'un gözleri karanlıkta parlıyordu ... çocuk ona erkeklerin seks istediklerinde sahip oldukları türden tek bir odakla bakıyordu. Sert seks.

Vay anasını. Bu baktığı küçük bir çocuk değildi.

Bunu yaptığının farkında olmadan, *senfath* doğasının bir yalamasıyla onun zihnine ulaştı. Karmakarışık çarşafklar içinde bir yatakta, eli bacaklarının arasında devasa bir sikin üzerinde, kendini pompalarken zihninde onu hayal ediyordu.

Bunu çok yapmıştı.

Xhex döndü ve ona doğru yürüdü. Yanına geldiğinde adam geri adım atmadı ve Xhex buna hiç şaşırmadı. Bu ham anda, kesip kaçacak beceriksiz bir genç değildi. Tam bir erkek hayvandı ve onunla kafa kafaya çarpışıyordu.

Hiç de çekici değildi. Çekiciydi. Gerçekten. Öyleydi. Değildi.

Kahretsin.

Ona bakarken, gidip o parlayan mavi bilyeleri kulüpteki insan kadınlar üzerinde eğitmesini ve kendisini bunun dışında bırakmasını söylemek istedi. Kendisinin sınırların ötesinde olduğunu ve fantezisinin peşini bırakmasını söylemek istiyordu. Kardeş olmadan önce sertleşmiş, yarı ölü Butch O'Neal dışında herkesi uyardığı gibi onu da uyarmak istiyordu.

Onun yerine alçak bir ses tonuyla, "Bir daha beni böyle düşündüğünde, boşalırken adımları söyle. Bu seni daha da azdıracaktır."

Yana doğru eğilip kulübün kapısını açarken omzunun adamın göğsünün ön kısmına değmesine izin verdi.

Sert nefesi kulağında kaldı.

İşine geri dönerken, az önce o sik kafalıyı kapıdan dışarı sürüklemek için harcadığı çaba yüzünden vücudunun sıcak olduğunu söyledi.

John Matthew ile kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Xhex kulübe geri dönerken, John orada lanet bir aptal gibi duruyordu. Bu da mantıklıydı. Kanının çoğu beyninden yepyeni, eski görünümlü A & F kot pantolonundaki tahrike akmıştı. Geri kalan her şey yüzündeydi.

Bu da beyninin boş çalıştığı anlamına geliyordu.

Onu düşündüğünde ne yaptığını *nereden* biliyordu?

Rehvenge'nin ofisini koruyan Mağribilerden biri geldi. "Bu kapıdan giriyor musun, çıkıyor musun?"

John ayaklarını sürüyerek bankete geri döndü, Corona'sını iki yudumda içti ve garsonlardan biri o sormadan bir meyve suyu getirdiğinde çok sevindi.

Xhex kulübün ana bölümünde kaybolmuştu ve VIP'leri diğerlerinden ayıran şelalenin içinden görmeye çalışarak onu aradı.

Yine de onun nerede olduğunu bilmek için gözlerine ihtiyacı yoktu. Onu hissedebiliyordu. Kulüpteki onca cesedin arasında hangisinin ona ait olduğunu biliyordu. Barın yanıdaydı.

Tanrım, kendisinden iki kat büyük bir adamı hiç terlemeden idare edebilmesi çok seksiydi.

John'un kendisi hakkında fanteziler kurmasından rahatsız olmamış gibi görünmesi rahatlatıcıydı.

Geldiğinde adını söylemesini istemesi, onun hemen şimdi gelmek istemesine neden oluyordu.

Sanırım bu, güneş ışığını mı yoksa gök gürültüsünü mü daha çok sevdiğinin cevabıydı, değil mi? Ve ona eve gelir gelmez ne yapacağını söyledi.

Dokuzuncu Bölüm

Caldwell'in kırsal çiftliklerinin genişleyen yamalı bohçasının ötesinde, Hudson Nehri'nin dolambaçlı kenarları boyunca uzanan kasabalardan daha kuzeyde, Kanada sınırından yaklaşık üç saat uzaklıkta, Adirondack Dağları topraktan fışkırır. Görkemli, başları ve omuzları çam ve sedir ağaçlarıyla kaplı bu sıradağlar, Alaska henüz Alaska olarak bilinmezken ve insanlar ya da vampirler burayı bir sınır olarak görmezken Alaska sınırından aşağıya doğru uzanan buzullar tarafından yaratılmıştı.

Son buzul çağı çok daha sonra yazılacak olan tarih kitaplarına geri çekildiğinde, karada kalan büyük vadi oyukları buzdağlarının erimesiyle doldu. İnsan nesilleri boyunca bu geniş jeolojik havuzlara George Gölü, Champ-lain Gölü, Saranac Gölü ve Blue Mountain Gölü gibi isimler verildi.

İnsanlar, o can sıkıcı, parazit tavşanlar, bir sürü çocuklarıyla birlikte Hudson Nehri koridoruna yerleştiler, diğer pek çok hayvan gibi suyu aradılar. Yüzyıllar geçti ve kasabalar filizlendi ve çevreye tüm müdahaleleriyle birlikte "medeniyet" kuruldu.

Yine de dağlar efendi olmaya devam etti. Elektrik, teknoloji, otomobil ve turizm çağında bile Adirondacks, New York'un kuzeyindeki bu bölgenin manzarasını belirliyordu.

Yani tüm bu ormanların ortasında çok sayıda ıssız bölge var.

Kuzey yolu olarak da bilinen I-87'ye doğru ilerlerken, çıkışlar gittikçe birbirinden uzaklaşır, ta ki yoldan çıkmadan beş mil, on mil, on beş mil gidene kadar. Ve flaşörünüzü yakıp sizi sağa götüren bir rampaya rahatça girseniz bile, bulacağınız tek şey birkaç mağaza, bir benzin istasyonu ve iki ya da üç ev olacaktır.

İnsanlar Adirondacks'de saklanabilir.

Vampirler Adirondacks'da
saklanabilir.

Gecenin sonunda, güneş sahnenin sağına doğru büyük, gösterişli bir giriş yapmaya hazırlanırken, bir erkek Saddleback Dağı'nın sık ormanında tek başına, solmuş bedenini yerde sürükleyerek yürüdü.

daha önceki hayatında bir torba çöpü vardı. Onu harekete geçiren tek şey açlığıydı, ilkel kan içgüdüğü onu ayakta tutan ve dallar arasında savaşımasını sağlayan tek şeydi.

İleride, çam dallarının arasında avı seğiriyordu, gergindi.

Geyik izlendiğini biliyordu ama ne tarafından avlandığını göremiyordu. Ağzını kaldırarak havayı kokladı, kulakları öne ve arkaya doğru dikildi.

Bu kadar kuzeyde ve Saddleback'in bu kadar yukarısında gece soğuktu. Erkeğin sırtında paçavralar dışında pek bir şey kalmadığı için dişleri takırdıyordu ve tırnak yatakları maviydi ama olsaydı bile daha fazla giysi giymezdi. Kan açlığını doyumak, varoluşuna verdiği ödünlerin sınırıydı.

Kendi canına kıymayacaktı. Uzun zaman önce, intihar edersen Solgunluk'a giremeyeceğini duymuştu ve onun da varması gereken yer orasıydı. Bu yüzden günlerini dar bir acı bandında, ya yetersiz beslenmeden açlıktan ölene ya da ağır yaralanana kadar bekleyerek geçirdi.

Süreç çok uzun sürüyordu. Öte yandan, aylar ve aylar önce eski hayatından kaçışı onu bu ormana mühendislikten ziyade yanlışlıkla getirmişti. Kendini başka bir yere, daha da tehlikeli bir yere göndermek istemişti.

Yine de nerede olduğunu artık hatırlayamıyordu.

Düşmanlarının bu kadar uzakta ve Adirondacks'in bu kadar derinlerinde olmaması onu önce kurtarmıştı ama şimdi hayal kırıklığına uğratiyordu. Avcıları bulmak için etrafta dolanmak için çok zayıftı ve uzun yürüyüşler için de yeterince güçlü değildi.

Burada, dağlarda sıkışıp kalmış, ölümün onu bulmasını bekliyordu.

Gün boyunca bir mağarada güneş ışığından saklandı, dağın granitindeki bir apse onun sığınağıydı. Pek uyumazdı. Açlık ve anıları onu acımasızca uyanık ve farkında tutuyordu.

İleride, avı ondan iki adım uzaklaştı.

Derin bir nefes alarak gücünü toplamak için kendini zorladı. Eğer bunu şimdi yapmazsa, bu gece için işi bitmişti ve bunun tek nedeni gökyüzünün

Doğuda hava aydınlanmaya başladı.

Bir anda ortadan kayboldu ve geyiğin boynunun etrafında şekil aldı. Geyiğin ince omuzlarına kenetlenerek, dişlerini geyiğin titreyen, panik içindeki kalbinden çıkan şahdamarına geçirdi.

O sevimli hayvanı öldürmedi. Sadece onu başka bir kara gün ve daha kara bir geceye götürecek kadarını aldı.

İşi bittiğinde kollarını ardına kadar açtı ve hayvanın dört ayak üzerinde sekerek uçmasına izin verdi. Ormanın eteklerine çarpışını dinlerken hayvanın özgürlüğüne imrendi.

Erkek için çok az güç geri dönüşü vardı. Son zamanlarda, beslenmek için harcadığı enerji ile karşılığında aldığı enerji arasında neredeyse bir fark kalmamıştı. Bu da sonun yakında geleceği anlamına geliyordu.

Erkek ormanın çürüyen çam iğnelerinden oluşan yatağına oturdu ve dalların arasından yukarı baktı. Bir an için gece gökyüzünün karanlık değil beyaz olduğunu ve yukarıdaki yıldızların ışığı yansıtan soğuk gezegenler değil, ölülerin ruhları olduğunu hayal etti.

Fade'e baktığını hayal etti.

Bunu sık sık yapıyordu ve tepesindeki parıltıların büyük saçılışı arasında, kendisinin saydığı ikisini, kendisinden alınmış olan ikisini buldu: bir çift yıldız, biri daha büyük ve çok parlak, diğeri daha küçük ve daha kararsız. Birbirlerine çok yakındılar, sanki küçük olan sığınacak bir yer arıyormuş gibi...

Erkek bu kelimeyi söyleyemedi. Kafasının içinde bile. Tıpkı yıldızlarla ilişkilendirdiği isimleri söyleyemediği gibi.

Yine de fark etmezdi. O

ikisi onundu.

Ve yakında onlara katılacaktı.

Onuncu Bölüm

Phury'nin yanındaki saat, dijital gösterge kürdanlardan bir desen oluşturacak şekilde ilerliyordu: sabah saat on bir.

Zulasını kontrol etti. Biraz azalmıştı ve ne kadar pişmiş olursa olsun, kardiyo-sınav geçiriyordu. Hesap yaparken daha yavaş içmeye çalıştı. Yaklaşık yedi saattir açık kırmızı duman torbasına dalıyordu ... yani biraz tahmin yaparsa, öğleden sonra dört civarında bitecekti.

Güneş yedi buçukta battı. Saat sekizden önce ZeroSum'da olamazdı.

Dört saatlik ölü bölge. Ya da daha doğrusu, biraz fazla net yaşayabileceği dört saat.

Eğer istersen, dedi büyücü, sana bir masal okuyabilirim. Bu köpeğin taşakları. Erkek kendini alkolik babasına benzetir. Bir ara sokakta ölür. Kimse yasını tutmaz. Klasik, neredeyse Shakespeare tarzı.

Tabii daha önce duymadıysan, dostum?

Phury "*Donna non vidi mai*" dedi ve sert bir nefes aldı.

Tenorun sesi Puccini'nin diktelerine göre yükselirken, Z'nin şarkı söyleyişini düşündü. Bu kardeşin nasıl bir sesi vardı. Bir kilise orgu gibi, tizlerden baslara kadar uzanan ses aralığı iliklerinize kadar işliyordu ve bir şeyi bir kez duyduysa onu mükemmel bir şekilde taklit edebiliyordu. Sonra melodiye kendi yorumunu katar ya da tamamen yeni bir şey düşünürdü. Her şey onun uzmanlık alanıydı: opera, blues, caz, eski moda rock'n roll. O kendi XM Radyosuydu.

Ve Kardeşlik tapınağındaki ilahileri her zaman o yönetirdi.

Phury'nin kutsal mağaradaki o sesi bir daha asla duyamayacağını düşünmek zordu.

Ya da evin etrafında, düşününce. Z şarkı söylemeyeli aylar olmuştu, muhtemelen Bella için endişelenmek onu Tony Bennett gibi yapmıyordu ve doğaçlama konserlerinin geri dönüp dönmeyeceği belli değildi.

Bella'nın kaderi bu konuda karar verici olacaktı.

Phury esrardan bir nefes daha çekti. Tanrım, gidip onu görmek istiyordu. Onun iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istiyordu. Görsel teyit, haber yok-iyi-haberdur bolluğundan çok farklıydı.

Ama ziyarete gidecek durumda değildi ve bunun tek nedeni kızarmış olması değildi. Uzanarak ellerini boynuna götürdü ve boğazına dolanan zincirden kalan yarayı yokladı. Çabuk iyileşen biriydi ama o kadar da çabuk değil ve Bella'nın gözleri gayet iyi çalışıyordu. Onu üzmemek için bir neden yoktu.

Ayrıca Z de onunla birlikte olacaktı ve ikiziyle göz göze gelmek, olayların o sokakta bırakılma şekli düşünüldüğünde, çok fazla mermi kovanı gibiydi.

Masanın üstünden gelen bir tıkırtı başını kaldırmasına neden oldu.

Odanın diğer ucundaki Primale madalyonu titreşiyordu, eski altın tılsım bir çağrı cihazı gibi çalışıyordu. Tahtanın üzerinde hareket edişini izledi, sanki yanına koyduğu gümüş fırça setinin arasında bir eş arıyormuş gibi küçük bir daire çizerek dans ediyordu.

Öbür tarafa kesinlikle gitmiyordu. Asla. Kardeşlik'ten kovulmak bir gün için yeterliydi.

Sigarasını bitirip ayağa kalktı ve odasından çıktı. Koridora adım attığında, alışkanlıkla Cormia'nın kapısına baktı. Kapı hafif aralıktı, ki bu alışılmadık bir şeydi ve bir kanat çırpma sesi duydu.

Yürüdü ve kapıya vurdu. "Cormia? İyi misin?" "Oh! Evet ... evet, iyiyim." Sesi boğuktu.

Kadın başka bir şey söylemeyince, adam eğildi. "Kapınız açık." Ne kadar da Einstein'dı. "Kapatmamı ister misin?"

"Bu şekilde bırakmak istememiştım."

John Matthew ile nasıl anlaştığını merak ederken, "İçeri girmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Lütfen."

Kapıyı itti-

Oh . . . vay canına. Cormia yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, nemli saçlarını örüyordu. Yanında bir havlu vardı, bu da çırpınmasını açıklıyordu ve bornozu ... bornozu derin bir V şeklinde açıktı, göğüslerinin yumuşak kabarıklıkları tamamen açığa çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Meme uçları ne renkti?

Hemen başka bir yere baktı. Yatağın başucundaki kristal vazoda tek bir lavanta gülü buldu.

Göğsü sebepsiz yere sıkıştığında kaşlarını çattı. "Sen ve John eğlendiniz mi?"

"Evet, öyle yaptık. Oldukça sevimliydi." "Öyle miydi?"

Cormia örgünün ucuna beyaz saten bir kurdele sararken başıyla onayladı. Lambanın loş ışığında saçlarının kalın ipi sanki altınmış gibi parlıyordu ve Cormia'nın uzun örgüyü ensesinde daireler çizerek sarışını görmekten nefret ediyordu. Saçlarına biraz daha bakmak istedi ama yüzünün etrafında belirmeye başlayan tutamlarla teselli bulmak zorunda kaldı.

Ne güzel bir resim yapmış, diye düşündü, keşke biraz kâğıdı ve tüy kalemi olsaydı.

Tuhaf... farklı görünüyordu, diye düşündü. Belki de yanaklarında renk olduğu içindi. "Siz ne yaptınız?"

"Dışarı koştum."

Phury kaşlarının daha da çatıldığını hissetti. "Bir şey seni korkuttuğu için mi?" "Hayır, çünkü özgürdüm."

Kadının arka bahçedeki çimlerin üzerinde hızla koştuğunu, saçlarının arkasında uçuştüğünü hayal etti. "Peki John ne yaptı?"

"İzledi." İzledi mi?

Phury bir şey söyleyemeden devam etti: "Haklısın, çok nazık biri. Bu akşam bana bir film gösterecek."

"Öyle mi?"

"Bana televizyon kullanmayı öğretti. Ve bakın bana ne verdi." Bileğini uzattı. Üzerinde lavanta boncukları ve gümüş halkalardan oluşan bir bileklik vardı. "Daha önce hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Her zaman sadece Seçilmiş incim vardı."

Kız boğazındaki yanardöner gözyaşı damlasına dokunduğunda, adam gözlerini kıstı. Bakışları kurnazlıktan uzaktı, odanın karşısındaki gül goncası kadar saf ve güzeldi.

John'un ona olan ilgisi Phury'nin ihmalini daha net görmesini sağladı.

"Özür dilerim," dedi sakın bir sesle. "Bileziği çıkaracağım-" "Hayır.

Sana yakışıyor. Çok güzel."

"Bunun bir hediye olduğunu söyledi," diye mırıldandı. "Onu saklamak isterim."

"Ve öyle de olacak." Phury derin bir nefes aldı ve yatak odasının etrafına bakındı, kürdanlardan ... ve bezelyelerden yapılmış karmaşık bir yapı gözüne çarptı. "Nedir bu?"

"Ah . . . evet." Sanki her neyse onu korumak istiyormuş gibi hızla yanına gitti.

"Ne oldu?"

"Kafamın içinde olan şey bu." Ona döndü. Arkasını döndü. "Bu sadece yapmaya başladığım bir şey."

Phury odanın içinde yürüdü ve onun yanına diz çöktü. Dikkatle parmağını birkaç halkanın üzerinde gezdirdi. "Bu harika. Bir evin iskeletine benziyor."

"Beğendin mi?" Diz çöktü. "Gerçekten uydurdum."

"Mimariyi ve sanatı seviyorum. Ve bu ... çizgiler harika."

Kız yapıyı düşünürken başını eğdi ve adam gülümsedi, kendisinin de çizimlerinde aynı şeyi yaptığını düşündü.

Bir anlık dürtüyle, "Heykeller salonuna inmek ister misin? Ben de tam dolaşmaya çıkacaktım. Merdivenlerin üstünü geçince."

Gözlerini onunkilere diktiğinde, gözlerinde onu şaşkına çeviren bir bilgi vardı.

Belki de farklı görüldüğünden değil, diye fark etti. Ona farklı bakıyordu.

Kahretsin, belki de John'dan gerçekten hoşlanıyordu. John'dan *hoşlandığı* gibi. Bu ne büyük bir karışıklık olurdu.

"Sizinle gelmek isterim," dedi. "Sanatı görmek isterim." "Güzel. Bu ... iyi. Hadi gidelim." Ayağa kalktı ve elini uzattı. Görünürde bir sebep yokken.

Bir süre sonra avucunu onunkinin içine kaydırды. Birbirlerini sıkıca kavradıklarında, en son fiziksel temas kurdukları zamanın yatağındaki o tuhaf sabah olduğunu fark etti... o erotik rüyayı gördüğü ve sert vücuduyla onun üzerinde uyandığı zaman.

"Gidelim mi?" diye mırıldandı. Ve onu kapıya doğru götürdü.

Koridora çıktıklarında Cormia elinin Primale'nin elinde olduğuna inanamadı. Uzun zamandır onunla özel bir zaman geçirmek istiyordu, sonunda sadece bunu değil, gerçek fiziksel teması da yaşamış olması gerçeküstü bir şeydi.

Kadının daha önce bulunduğu yere doğru giderlerken, adam kadının elini bıraktı ama yakınında kaldı. Topallığı neredeyse hiç fark edilmiyordu, zarif yürüyüşünde sadece hafif bir gölge vardı ve her zamanki gibi ona bakabileceği herhangi bir sanat eserinden daha sevimliydi.

Yine de onun için endişeleniyordu, sadece kulak misafiri olduğu şey yüzünden değil.

Üzerindeki kıyafetler yemeklerde giydiğı kıyafetler değildi. Derisi ve siyah düğmeli bluzu savaşırken giydiğı kıyafetlerdi ve üzerlerinde lekeler vardı.

Kan, diye düşündü. Onun ve ırkın düşmanları.

En kötüsü bu değildi. Boynunun etrafında, sanki oradaki deriye zarar verilmiş gibi soluk bir çizgi vardı ve ellerinin arkasında ve yüzünün yan tarafında da çürükler vardı.

Kralının onun hakkında söylediklerini düşündü. *Kendisi ve diğerleri için tehlike.*

"Kardeşim Darius bir sanat koleksiyoncusuydu," dedi Primale, Wrath'ın çalışma odasının önünden geçerlerken. "Bu evdeki diğer her şey gibi, bunların hepsi de onundu. Şimdi Beth ve John'un oldular."

"John, Marklon'un oğlu Darius'un oğlu mu?" "Evet."

"Darius'u okudum." Ve kraliçe Beth'in onun kızı olduğunu. Ama John Matthew hakkında hiçbir şey yoktu. Garip... Savaşçının oğlu olarak, Kardeş'in diğer soyuyla birlikte ön sayfada listelenmesi gerekirdi.

"D'nin biyografisini okudun mu?"

"Evet." Başlangıçta kendisine söz verilen Kardeş Vishous hakkında bilgi aramaya gitmişti. Ancak Primale'nin kim olacağını bilseydi, kırmızı deri ciltlerin arasında Ahgony'nin oğlu Phury hakkında bilgi olup olmadığını kontrol ederdi.

Primale heykeller salonunun başında durakladı. "Bir Kardeş öldüğünde ne yaparsınız?" diye sordu. "Kitaplarını mı?"

"Kâtiplerden biri boş sayfaları siyah bir *chrih* sembolüyle işaretler ve tarih ilk cildin ön sayfasına not edilir. Törenler de var. Bunları Darius için gerçekleştirdik ve . Hharm oğlu Tohrment'i bekliyoruz."

Bir kez başını salladı ve sanki önemli bir şey konuşmamışlar gibi ileriye doğru yürüdü.

"Neden soruyorsunuz?" dedi.

Bir duraklama oldu. "Bu heykellerin hepsi Greko-Romen döneminden kalma."

Cormia cüppesinin yakalarını boynuna daha da yaklaştırdı. "Onlar mı."

Primale, Bakire Kâtip'e teşekkür ederek tamamen çıplak olan da dâhil olmak üzere ilk dört heykeli atladı, ancak eksik parçaları olan heykelin yanında durdu. "Biraz hırpalanmışlar, ama iki bin yıldan daha eski oldukları düşünülürse, herhangi bir parçalarının hayatta kalması bir mucize. Er . . . Umarım çıplaklık sizi rahatsız etmiyordur?"

"Hayır." Ama onun çıplak olana nasıl dokunduğunu bilmediğine sevinmişti. "Bence örtülü olsunlar ya da olmasınlar güzeller. Kusurlu olmaları da umurumda değil."

"Bana büyüdüğüm yeri hatırlatıyorlar."

Bekledi, onun sözünü bitirmesini ne kadar çok istediğinin farkındaydı. "Nasıl yani?"

"Bir heykelimiz vardı." Kaşlarını çatı. "Ama sarmaşıklarla kaplıydı. Bahçelerin hepsi öyleydi. Her yerde sarmaşıklar vardı."

Primale yürümeye devam etti.

"Nerede büyüdün?" diye sordu. "Eski Ülke'de."

"Ailen-"

"Bu heykeller kırklı ve ellili yıllarda satın alındı. Darius üç boyutlu bir aşamadan geçti ve modern sanattan her zaman nefret ettiği için bunları satın aldı."

Koridorun sonuna geldiklerinde, yatak odalarından birinin kapısının önünde durdu ve kapıya baktı. "Yorulдум."

Bella o odadaydı, diye düşündü. Yüz ifadesinden belli oluyordu. "Yemek yedin mi?" diye sordu, onu ters yöne yönlendirmenin hoş olacağını düşünerek.

"Hatırlamıyorum." Ağır botlar giymiş olan ayaklarına baktı. "İyi . . . Tanrım. Değişmedim, değil mi?" Sesinde garip bir boşluk vardı, sanki farkına varmak içini boşaltmıştı. "Değişmeliydim. Bunu yapmadan önce."

Uzan, dedi kendi kendine. *Uzan ve onun elini tut. Tıpkı onun seninkine uzandığı gibi.*

"Üstümü değiştirmeliyim," dedi Primale sessizce. "Değişmem gerek."

Cormia derin bir nefes aldı ve kolunu uzatarak onun elini sıktı. Dokunulamayacak kadar soğuktu. Endişe verici derecede.

"Odana geri dönelim," dedi ona. "Oraya geri dönelim."

Adam başını salladı ama kıpırdamadı ve kadın daha ne olduğunu anlamadan onu yönlendirmeye başladı. Ya da en azından vücudunu. Adamın zihninin başka bir yere gittiğini hissetti.

Onu odasına, banyonun mermer sınırlarına götürdü ve onu durdurduğunda, bıraktığı yerde, iki lavabonun ve geniş aynanın önünde durdu. Kadın duş dedikleri fiskiyeyi açarken, adam sabırla değil, farkında olmadan bekledi.

Suyun akışı elinin altında yeterince sıcak olduğunda, ona geri döndü. "Ekselansları, her şey sizin için hazır. Yıkatabilirsiniz."

Sarı gözleri dosdoğru aynalardan birine bakıyordu ama yakışıklı yüzündeki yansımasını tanıyamıyordu. Sanki camda karşısına bir yabancı çıkmıştı, güvenmediği ya da onaylamadığı bir yabancı.

"Ekselansları?" dedi. Adamdaki durgunluk endişe vericiydi ve eğer adam dik durmasaydı, kalbinin atışını kontrol edebilirdi. "Ekselansları, duş."

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. "Sizi soyabilir miyim, majesteleri?"

Adam başını hafifçe salladıktan sonra, kadın onun önüne geçti ve çekingen ellerini gömleğinin düğmelerine götürdü. Düğmeleri teker teker çözdü, siyah kumaş yavaş yavaş açılarak geniş göğsünü ortaya çıkardı. Göbek deliğine kadar indiğinde kuyruklarını çekiştirerek derisinden kurtardı ve devam etti. Tüm bu süre boyunca, gömleğin iki yarısını ayırıp omuzlarından iterken bile, gözleri aynaya kilitlenmiş bir şekilde hareketsiz ve direnmeden durdu.

Banyodaki loş ışıktaki muhteşemdi, tüm heykelleri utandırıyor. Göğsü muazzamdı, omuzlarının genişliği kendisinininkinin neredeyse üç katıydı. Sol göğüs kafesindeki yıldız şeklindeki yara izi, pürüzsüz ve tüysüz tenine kazınmış gibi görünüyordu ve o yere dokunmak, işaretin merkezinden yayılan parmaklıkların izini sürmek istiyordu.

Dudaklarını onun kalbinin üzerine bastırmak istediğini düşündü. Kardeşliğin etten rozetinin üzerine.

Gömleğini derin karınlı banyonun kenarına sererek Primale'in soyunmayı devralmasını bekledi. O böyle bir şey yapmadı.

"Pantolonunu çıkarayım mı?"

Başını salladı.

Kemerinin tokasını gevşetirken parmakları titredi, sonra da derisinin düğmesini çözdü. Adamın vücudu onun çekiştirmesi altında ileri geri gevşedi ama çok fazla değil ve kadın adamın ne kadar sağlam olduğunu fark etti.

Sevgili Bakire Kâtip, harika kokuyordu.

Bakır fermuar yavaşça aşağı indi ve çalıştığı açının nedeniyle bel bandının iki yarısını bir arada tutmak zorunda kaldı. Bıraktığında ön kısmı açıldı. Derinin altında siyah, sıkı bir bel örtüsü vardı ve bu rahatlatıcıydı.

Bir çeşit.

Adamın cinsel organının şişkinliği kadının sertçe yutkunmasına neden oldu.

Tam ona devam edip etmeyeceğini soracaktı ki, başını kaldırıp baktığında adamın gitmiş olduğunu fark etti. Ya kadın yaptığı şeye devam ediyordu ya da adam kısmen giyinik bir şekilde suyun altına giriyordu.

Deriyi adamın kalçalarından dizlerine kadar çekiştirirken, gözleri yumuşak pamuğa sarılmış erkek etine takıldı. Adam uykusunda bedenine yaklaştığında nasıl hissettiğini hatırladı. Şu anda baktığı şey o zaman çok daha büyük görünmüştü ve kalçasına bastırırken sertleşmişti.

Uyarılmanın değişimi buydu, değil mi? Bir önceki Direktör'ün çiftleşme ritüeli üzerine verdiği sert ders, erkekler sekse hazır hale geldiğinde neler olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

Kadınların o sertleşmiş sopadan çektiği acıyı da ayrıntılı olarak anlatmıştı.

Kendini bu şekilde düşünmekten vazgeçmeye zorlayarak pantolonu çıkarmak için diz çöktü ve önce adamın ayaklarındaki çizimleri çıkarması gerektiğini fark etti. Ayak bileklerindeki deri kıvrımlarıyla mücadele ederek, bacaklarına yaslanıp onu ağırlığını değiştirmeye zorlayarak botlardan birini çıkarmayı başardı. Diğer tarafta çalışmaya başladı . . . ve gerçek olmayan ayağı buldu.

Bir an bile duraksamadan yoluna devam etti. Adamın sakatlığı onun için önemli değildi, yine de nasıl bu kadar kötü yaralandığını bilmek isterdi. Savaşırken olmuş olmalıydı. Yarış için bu kadar çok şey feda etmek...

Deriler botlarla aynı şekilde çıktı: Primale'in fark etmediği garip bir dizi çekmeyle. Mermere basmasına izin verdiği ayağının üzerinde bir meşe gibi sabit duruyordu. Sonunda tekrar başını kaldırıp baktığında, vücudunda sadece iki süs vardı: bel kuşağının etrafında *Calvin Klein* yazan bel örtüsü ve

Sağ dizi ile zemin arasındaki boşluğu dolduran metal çubuklar ve ayak.

Yanına gitti ve sprey odasının kapısını açtı. "E k s e l a n s l a r ı ,
düşme banyosu sizin için hazır."

Başını ona doğru çevirdi. "Teşekkür ederim."

Hızlı bir hamleyle bel örtüsünü sıyırdı ve çıplak bir halde ona doğru yürüdü.

Cormia'nın nefesi kesildi. Devasa penisi tabanından yumuşak ve uzun bir şekilde sarkıyor, küt başı hafifçe sallanıyordu.

"Ben duş alırken kalır mısın?" dedi. "Ne . .
ah, istediğin bu mu?"

"Evet."

"O zaman ben ...Evet, kalacağım."

On Birinci Bölüm

Primale camın arkasında kayboldu ve Cormia onun spreye doğru geri dönüşünü, ıslandıkça düzleşen muhteşem saçlarını izledi. Bir iniltiyle sırtını dikleştirdi ve ellerini başına doğru kaldırdı, su saçlarından ve göğsünden akarken vücudu zarif, güçlü bir kıvrım oluşturdu.

Adam yan tarafa uzanıp bir şişe alırken Cormia alt dudağını ısırdı. Avucunun içinde bir kez ... iki kez sıkışığında bir emme sesi duyuldu.

. . Onu yerine koydu, sonra ellerini saçlarına götürerek saç tellerine masaj yaptı. Köpüren tutamlar kollarından aşağı aktı ve dirseklerinden ayaklarının dibindeki fayansın üzerine düştü. Yukarı doğru yayılan baharatlı koku ona açık havayı hatırlattı.

Dizlerine güvenemeyen ve teni içinde bulunduğu su kadar sıcak olan Cormia, jakuzinin mermer kenarına oturdu.

Primale bir kalıp sabun aldı, avuçlarının arasında gezdirdi ve kollarıyla omuzlarını yıkadı. Kokusundan anladığı kadarıyla kendi kullandığı türden bir sabundu ve saçlarını yıkadığı sabunla çok güzel karışmıştı.

Adamın gövdesinden, kalçalarından ve ağır, pürüzsüz uyluklarından aşağı akan köpükleri kıskanmaya değer buldu ve onun da kendisine katılmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Bundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Bazı kız kardeşlerinin aksine, başkalarının düşüncelerini okuyamıyordu.

Ama gerçekten, o sıcak spreyn altında elleri tenindeyken onun karşısında durmayı hayal edebilir miydi? ?

Evet. Evet, yapabilir.

Primale sabunla daha aşağılara, göğsüne ve karnına indi. Sonra uyluklarının arasını avuçladı, ellerini cinsel organının üzerinde ve altında gezdirdi. Diğer bakımlarında olduğu gibi, hayal kırıklığı yaratan bir tasarrufla hareket etti.

Onu özel anlarında izlemek garip bir işkence, zevkli bir acıydı. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu ama anılarıyla yetinmek zorunda kalacağını biliyordu.

Suyu kapatıp dışarı çıktığında, o ağır, sarkan erkek etini gözlerinden korumak için olabildiğince hızlı bir şekilde ona bir havlu uzattı.

Kurulanırken, kasları altın rengi teninin altında esnedi, sertçe gerildi, sonra zayıfladı. Havluyu kalçalarına sardıktan sonra bir diğerine uzandı ve yoğun, ıslak dalgaları ileri geri sürterek saçlarını kuruladı. Havlu kumaşın çırpınışları mermer odanın içinde yüksek sesle duyuluyordu.

Ya da belki de bu kalbinin çarpmasıydı.

İşini bitirdiğinde saçları birbirine karışmıştı ama ona bakarken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Artık yatmalıyım. Doldurmam gereken dört saatim var ve belki de onları şimdi geçirmeye başlayabilirim."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başıyla onayladı. "Tamam, ama saçların ...
."

Sanki ona bağlı olduğunu yeni fark ediyormuş gibi dokundu.
Kafa.

"Fırçalamamı ister misin?" diye sordu.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Eğer istersen. Birisi bir keresinde bana çok sert davrandığımı söylemişti."

Bella, diye düşündü. Bunu ona Bella söylemişti.

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi, ama kesinlikle emindi-

Kimi kandırıyordu? Sesinde bir acı vardı. O da bunu böyle anlamıştı. Ses tonu, yemek masasında kadının karşısına oturduğunda gözlerinde olanın sözel karşılığıydı.

Her ne kadar önemsiz görünse de, Cormia Bella'nın yerine kendini koymak için onun saçlarını taramak istedi. Onun diğer dişiyle olan anısının üzerine kendisiyle ilgili bir anı yerleştirmek istiyordu.

Sahiplenme duygusu bir sorundu ama hissettiklerini değiştiremiyordu.

Primale ona bir fırça uzattı ve onun derin banyonun kenarına oturmasını beklese de, yatağın yanındaki şezlonga gidip oturdu. Avuçlarını dizlerinin üzerine koyarken başını eğdi ve onu bekledi.

Ona yaklaşırken, banyoda kız kardeşlerinin saçlarını yüzlerce kez fırçaladığını düşündü. Ancak şu anda, elindeki kıllarla dolu şey, nasıl kullanacağından emin olmadığı bir araçtı.

"Seni incittiysem söyle," dedi.

"Yapmayacaksın." Uzandı ve uzaktan kumandayı aldı. Bir düğmeye bastığında, her zaman çaldığı müzik, opera, odanın içinde yükseldi.

"Ne kadar güzel," dedi, erkek tenorun sesinin içine işlemesine izin vererek. "Bu dil nedir?"

"İtalyan. Bu Puccini. Bir aşk şarkısı. Bir adamın, bir şairin, gözleri sahip olduğu tek zenginliği çalan bir kadınla tanışmasını anlatıyor. . . . Kadının gözlerine bir kez baktığında, hayalleri, düşleri ve havadaki şatoları kadın tarafından çalınıyor ve yerini umuda bırakıyor. Ona şimdi kim olduğunu söylüyor ... ve solonun sonunda onun kim olduğunu soracak."

"Şarkının adı ne?" " '*Che Gelida Manina.*' "

"Sık sık oynuyorsun, değil mi?"

"Tüm sololar arasında benim favorim. Zsadist . . ."

"Zsadist ne?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey ..."

Tenorun sesi yükseldikçe, saçlarını omuzlarına yaydı ve uçlarından başlayarak fırçayı dikkatli, nazik süpürmelerle dalgalara götürdü. Fırça kıllarının çıkardığı hışırtılı ses operaya katıldı ve Primale her ikisinden de rahatlamış olmalıydı, çünkü uzun, yavaş bir nefes alırken göğüs kafesi genişledi.

Bütün düğümler çözüldüğünde bile devam etti, boştaki eliyle fırçanın izini düzeltmeye devam etti. Saçları kurudukça renkleri ortaya çıktı ve kalınlığı geri geldi, dalgalar her geçişten sonra yeniden şekillendi, onun bildiği yele ortaya çıktı.

Bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Ve ne yazık. "Sanırım işim bitti."

"Ön tarafı yapmadın." Aslında çoğunlukla yapmıştı. "Pekâlâ."

Adamın önünde durmak için yürüdü ve sanki aralarına girmesini istiyormuş gibi kalçalarını ardına kadar açışını görmezden gelemezdi.

Cormia onun bacaklarıyla kendisi için açtığı boşluğa adım attı. Gözleri kapalıydı, altın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerine düşmüştü, dudakları hafifçe açıktı. Başını, ağzının ve dizlerinin sunduğu aynı türden bir davetle ona doğru kaldırdı.

O aldı.

Fırçayı saçlarından geriye doğru süpürerek, oluşan gevşek orta kısmı takip etti. Her çekişte boyun kasları başını yerinde tutmak için geriliyordu.

Cormia'nın dişleri ağzının çatısından dışarı fırladı.

Bunu yaptıkları anda gözleri parlayarak açıldı. Parlak sarı, onun bakışlarıyla buluştu. "Açsın," dedi garip bir gırtlak sesiyle.

Fırçalı elini yanına bıraktı. Sesi kesildi, sadece başını salladı. Sığınak'ta Seçilmiş'in beslenmeye ihtiyacı yoktu. Ancak burada, bu tarafta, vücudu kan istiyordu. Bu yüzden uyuşuklukla mücadele ediyordu.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Başını yana eğdi. "Gerçi beni istemediğin içinse, sorun değil. Kullanman için başka birini bulabiliriz."

"Neden ... neden seni istemeyeyim ki?"

Yapay bacağına dokundu. "Ben bütün değilim."

Doğru, diye düşündü üzüntüyle. Bir uzvunun eksik olmasıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen bütün değildi.

"Zorla kabul ettirmek istemedim," dedi. "Bunun tek nedeni bu. Alt bacağın olsa da olmasa da benim için çok güzelsin."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi ve sonra içinden tuhaf bir pompalama sesi çıktı ... bir mırıltı. "Bu bir dayatma değil. Damarımı almak istersen, sana veririm."

Hareketsiz durdu, adamın gözlerindeki bakış ve daha önce hiç kimsenin yüzünde görmediği bir şeyin yüz ifadesine girmesiyle yüz hatlarının değişmesiyle hareketsiz kaldı.

Onu istediğini düşündü. Hem de çok. "Diz çök," dedi karanlık bir sesle.

Cormia dizlerinin üzerine çöktüğünde fırça elinden düştü. Primale tek kelime etmeden ona doğru eğildi, kocaman kollarıyla onu sardı. Onu kendine çekmedi. Saçlarını çözdü, tamamını, önce bukleyi sonra da örgüyü.

Adam homurdanarak saçlarını omuzlarına doğru savurdu ve kadın adamın vücudunun titrediğini fark etti. Hiç uyarmadan ensesinden yakaladı ve onu boğazına doğru çekti.

"Benden al," diye talep etti.

Cormia kobra sesine benzeyen bir tıslama çıkardı ve ne yaptığını anlayamadan dişlerini adamın şahdamarına geçirdi. Vurduğu anda adam bir küfür savurdu ve vücudu sıçradı.

Kelimelerin kutsal annesi. Onun kanı bir ateşti, önce ağzında, sonra bağırsaklarında, onu içten içe dolduran, ona daha önce hiç bilmediği bir güç veren güçlü bir dalgaydı.

"Daha sert," diye ısırıldı. "Em beni. "

Kollarını adamın kollarının altına soktu ve tırnaklarını adamın sırtına batırarak damarından büyük çekişler yaptı. Başı dönmeye başladı - hayır, durun, adam onu geriye doğru itiyor, yere düşürüyordu. Ona ne yaptığı ya da nerede son buldukları umurunda değildi, çünkü onu tüketirken tadı her şeyi tüketiyordu. Tek bildiği, dudaklarında, boğazında ve karnında hayatının pınarının aktığı ve bilmesi gereken tek şeyin bu olduğuydu.

Elbiseler. . . cübbesi kalçalarına kadar itiliyordu. Bacakları onun. Ayrılık, bu sefer onun ellerinden ayrılıyor.

Evet.

Phury'nin beyni rafta bir yerdeydi, vücudunun ulaşamayacağı, gözünün göremeyeceği bir yerde. Tüm içgüdüleriyle dışısını besliyordu, aleti boşalmanın eşiğindeydi ve tek odak noktası boşalmadan önce dışının içine girmekti.

Onunla ilgili her şey, onunla ilgili her şey aniden farklıydı. Ve acildi.

Kendisine mümkün olduğunca çok şekilde ihtiyacı vardı ve bu sadece seksin sağladığı geçici türden bir şey değildi. Kendini geride bırakmalı, onu iyice işaretlemeli, kanını ve menisini içine akıtmalı ve bu işlemi yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün tekrarlamalıydı. Onun her yerinde olmalıydı ki gezegendeki her pislik ona yaklaşırsa dişleri dökülene ve kolları ve bacakları için atellere ihtiyaç duyana kadar onunla boğuşacaklarını bilsin.

Benimkini.

Phury elbiseyi kadının cinsel organının önünden çekti ve- Oh, evet, işte oradaydı. Isının yükseldiğini hissedebiliyordu ve-

"*Siktir,*" diye inledi. Kadın ıslanmış, kabarmış, taşmıştı.

Eğer ona oral seks yaparken onu damarlarında tutmanın bir yolu olsaydı, hemen yer değiştirirdi. Yapabildiği en iyi şey elini kaldırıp ağzına sokmak ve emmektir. . .

Phury tattan ürperdi, kalçaları ileri doğru itilirken parmaklarını yaladı ve çizdi ve horozunun başı onun çekirdeğinin girişini dürttü.

Tam içeri girip kızın etinin onunkine yol verdiğini hissettiğinde... o lanet olası Primale madalyonu hemen yanlarındaki masanın üzerinde patladı. Yangın alarmı kadar gürültülüydü.

Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel-

Cormia'nın ağzı boğazındaki mührü kırdı ve kana susamışlık ve seksle bulanıklaşmış gözleri takırtı sesine doğru açıldı. "O da ne?"

"Hiçbir şey."

O şey sanki protesto ediyormuş gibi daha da sert sallandı. Ya öyle ya da anı mahvettiği gerçeğini kutluyordu.

Belki de büyücüyle birlikteydi.

Hoş geldiniz, diye seslendi büyücü.

Phury Cormia'nın üzerinden yuvarlandı ve onu örttü. İğrenç ve acımasız küfürler savurarak kendini yatağına yaslanıp başını ellerinin arasına alıncaya kadar geriye itti.

O altın parçacığı fırça setinin etrafına çarparken ikisi de nefes nefese kaldı.

O şeyin sesi ona Cormia ile arasında hiçbir mahremiyet olmadığını hatırlattı. Gelenek ve koşulların örtüsü etraflarını sarmıştı ve yaptıkları her şeyin, bir erkek ve bir dişi arasındaki beslenme ve seksten daha büyük yansımaları vardı.

Cormia onun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi ayağa kalktı. "Damarınızın hediyesi için teşekkür ederim."

Cevap olarak söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Boğazı hayal kırıklığı ve küfürlerle doluydu.

Kapı arkasından kapandığında, neden durduğunu tam olarak biliyordu ve bunun kesintiyle hiçbir ilgisi yoktu. İsteseydi devam edebilirdi.

Ama mesele şu ki, eğer onunla yatarsa, hepsiyle yatmak zorunda kalacaktı. Yatağın başucundaki masaya uzandı, bir esrar aldı ve yaktı.

Eğer Cormia ile yatarsa, geri dönüşü yoktu. Kırk Bellas yaratmak zorundaydı. . . kırk Seçilmiş'i hamile bırakmalı ve onları doğum yatağının merhametine terk etmeliydi.

Sadece kendisi için endişelenmesi gereken gün ve geceleri zar zor atlatabildiğini hissettiğinde, hepsine bir sevgili, çocuklarına bir baba ve tüm geleneklerine bir lider olmak zorundaydı.

Phury el sarmasının parlayan ucuna baktı. Mesele sadece onlar olsaydı Cormia'yı alacağını fark etmek şok ediciydi. Onu o kadar çok istiyordu.

Kaşlarını çattı. Tanrım... Onu başından beri istiyordu, değil mi? Ama bundan daha fazlasıydı. Öyle değil miydi?

Onun saçlarını tarayışını düşündü ve o anlarda kendisini gerçekten sakinleştirmeyi başardığını şokla fark etti; üstelik sadece fırça darbeleriyle de değil. Yasemin kokusundan, akıcı hareketlerine ve yumuşak sesine kadar kadının varlığı onu rahatlatmıştı.

Hiç kimse, Bella bile onu rahatlatamazdı. Kaburgalarındaki kafesi gevşetemezdi. Derin bir nefes almasına izin veremezdi.

Cormia yapabilir.

Cormia yaptı.

Bu da şu anda sahip olduğu hemen hemen her seviyede onu arzuladığı anlamına geliyordu.

Bu da onu şanslı bir kız yapmaz mı, diye söylendi büyücü. Hey, neden ona onu yeni uyuşturucu tercihin haline getirmek istediğini söylemiyorsun? Seni o berbat kafandan çıkarmak için kullanacağın bir sonraki bağımlılığın olabileceğini bilmek onu çok heyecanlandıracaktır.

Çok heyecanlanacak dostum, çünkü bu her genç kızın hayalidir- ve ayrıca hepimiz senin nasıl sağlıklı ilişkiler kralı olduğunu biliyoruz. Bu konuda gerçek bir altın çocuksun.

Phury başını geriye attı, sertçe içine çekti ve ciğerleri bir çalı yangını gibi yanana kadar dumanı tuttu.

On İkinci Bölüm

O akşam, gece Caldwell'in üzerine çökerken ve nemi iyileştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmazken, Bay D çiftlik evinin üst katındaki sıcak banyoda durdu ve saatler önce bağırsağına uyguladığı bandajı çıkardı. Gazlı bez siyaha boyanmıştı. Altındaki deri parçası çok daha iyi durumdaydı.

En azından bir şey onun için işe yarıyordu, her ne kadar sadece bir şey olsa da. *Fore-lesser* olarak yirmi dört saatten az bir süredir görev yapıyordu ve sanki biri kamyonunun benzin deposuna işemiş, köpeğine çürümüş et yedirmiş ve ahırını ateşe vermiş gibi hissediyordu.

Sadece bir asker olarak kalmalıydı. Gerçi seçme şansı da yoktu.

Kirli sargıyı, ölülerin çöp sepeti olarak kullandığı belli olan alçıpan kovaya attı ve değiştirmemeye karar verdi. Ne kadar acı çektiğine ve o kara hançerin ne kadar içeri girdiğine bakılırsa, iç hasar gerçekten büyüktü. Ama *cüceler* için bağırsak sistemi işe yaramaz etlerden oluşuyordu. Kanama durdurulduğu sürece bağırsaklarının karmakarışık olmasının hiçbir önemi yoktu.

Dün gece o sokaktan zar zor canlı çıkabilmişti. Eğer hanım evladı kilitleri olan Kardeş dizginlenmemiş olsaydı, Bay D bir yayın balığı gibi kemiğinin çıkarılacağından emindi.

Alt kattan gelen bir tıkırtı başını kaldırmasına neden oldu. Saat tam on. En azından zamanında gelmişlerdi.

Ateşini taktı, Stetson'ını aldı ve merdivenlere yöneldi. Dışarıda, toprak yolda üç kamyon ve bir çırpıcı, ön sahanlıkta da iki manga *asker* vardı. Çocukları içeri aldığı anda, herifler onu en az bir karış aşmışlardı ve terfisinden pek de etkilenmediklerini anlayabiliyordu.

"Oturma odasında," dedi onlara.

Sekiz kişi geçip giderken, silahının kılıf kayışını çözdü, Magnum .357'yi avucuna aldı ve evdeki son kişiye doğrulttu.

Tetiği bir kez çekti. İki kez. Üç kez.

Ses gök gürültüsü gibiydi; dokuzlularda olduğu gibi ince bir patlama sesi yoktu. Kurşunlar *küçüğün* sırtına saplandı, omurgasını yok etti ve gövdesinin ön kısmında bir delik açtı. Adam bir gümbürtüyle köhne halıya çarptı, küçük bir toz bulutu havalandı.

Bay D silahını yeniden kılıfına sokarken, buranın en son ne zaman süpürüldüğünü merak etti. Muhtemelen inşa edildiği zaman.

"Korkarım mahmuzlarımı takmam gerekiyor," dedi kıvranan avcının etrafından dolanırken.

Yağlı siyah kan kahverengi halının üzerine sızarken, Bay D ayağını avcının kafasına koydu ve Omega'nın hedefin resmini yaktığı duvar kâğıdı parçasını çıkardı.

"Dün gece hepinizin dikkatini çektiğimden emin olmak istiyorum," dedi elindeki şeyi havaya kaldırırken. "Bu erkeği bulun. Yoksa sizi teker teker seçer ve yeni bir ekiple işe başlarım."

Avcılar sanki tek bir beyinleri varmış ve o da yeni dünya düzenini kabullenmek için dönüyormuş gibi toplu bir sessizlik içinde ona baktılar.

"Hepiniz bana bakmayı bırakın ve hemen şuna bakın." Resme baktı. "Onu bana getirin. Canlı olarak. Yoksa Tanrı'ma ve kurtarıcıma yemin ederim ki kendime yeni av köpekleri bulur ve sizi onlara yem ederim. Hepimiz aynı fikirde miyiz?"

Yere yığılan adam inlerken teker teker başlarını salladılar.

"Güzel." Bay D, Magnum'un namlusunu *küçük* adamın kafasına doğrulttu ve herifi paramparça etti. "Şimdi harekete geçelim."

Yaklaşık on beş mil doğuda, yeraltı antrenman merkezinin soyunma odasında John Matthew aşık oldu. Bu, o özel yerde olmasını beklediği bir şey değildi.

Qhuinn bir çift spor ayakkabı uzatırken, "Ed Hardy'den tekmeler," dedi. "Senin için."

John uzandı ve onları aldı. Tamam, sıcaklardı. Siyah. Beyaz tabanlı. Her birinin üzerinde gökkuşağı renklerinde Hardy'nin imzası vardı.

"Vay canına," dedi diğ er stajyerlerden biri soyunma odasından çıkarken. "Nereden buldun bunları?"

Qhuinn kaşlarını çatarak adama baktı. "Şaplak, ha?" Bunlar Qhuinn'in diye d    nd  John. Muhtemelen giymek için can attığı ve para biriktirdiği bir şeydi.

"Dene bakalım, John."

M  thi ler ama gerçekten yapamam.

Son sınıf arkadaşları da dışarı çıkarken kapı yavaşça kapandı ve Qhuinn'in kabadayılı ı azaldı. Spor ayakkabılarını aldı, John'un ayaklarının dibine koydu ve başını kaldırıp baktı.

"Dün gece seni bastı ım için   z r dilerim. Biliyorsun, A ve F'de, o kızla ... Hıyarın tekiydim."

Çok güzel.

"Hayır, değil. Kötü bir ruh halindeydim ve hıncımı senden çıkardım. havalı."

Qhuinn'in olayı buydu. Dışarıda olabilir ve sınırlarını aşabilirdi, ama her zaman geri döner ve size dünyadaki en önemli insan olduğunuzu ve duygularınızı incitti i için gerçekten  zg n olduğunu hissettirirdi.

Sen bir ucubesin. Ama bunu gerçekten kabul edemem-

"Ahırda mı büyüdün? Kabala ma oğlum. Onlar bir hediye."

Blay başını salladı. "Al onları, John. Bu tartışmayı kaybedeceksin ve bu da bizi tiyatrodan kurtaracak."

"Tiyatro mu?" Qhuinn ayağa fırladı ve Romalı bir hatip pozuna büründü. "Kı ını dirse inden ayırmayı nereden biliyorsun, genç k tip?"

Blay kızardı. "Hadi ama."

Qhuinn kendini Blay'e attı, adamın omuzlarına tutundu ve tüm a ırlı ını onun üzerine verdi. "Tut beni. Hakaretin beni nefessiz bıraktı. Agasp oldum."

Blay homurdandı ve Qhuinn'i yerden kaldırmak için çabaladı. "Bu agape."

"Agasp kulağa daha hoş geliyor."

Blay gülümsememeye, sevinmemeye çalışıyordu ama gözleri safir gibi parlıyor, yanakları kızarıyordu.

John sessiz bir kahkaha atarak soyunma odasındaki banklardan birine oturdu, beyaz çoraplarını silkeledi ve yeni eski kot pantolonunun altına çekti.

Emin misin, Qhuinn? Çünkü içimde uyacaklarına dair bir his var ve fikrini değiştirebilirsin.

Qhuinn aniden kendini Blay'ın üzerinden kaldırdı ve keskin bir çekişle kıyafetlerini düzeltti. "Ve şimdi onurumu kırıyorsun." John'a doğru dönerek eskrim duruşuna geçti.

"Touché."

Blay güldü. "Bu *en garde*, seni lanet olası aptal."

Qhuinn omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "*Ne oldu, Brutus?*" "*Et tu!*"

"Sanırım o *tutu* olacaktı ve sen de bu cross-dressing işini kendine saklayabilirsin, seni sapık." Qhuinn, böyle bir pislik olduğu için on iki çeşit gurur duyarak parlak bir gülümseme attı. "Şimdi şu lanet şeyleri giy John ve bu işi bitirelim. Blay'i demir ciğere yatırmak zorunda kalmadan önce."

"Sanatoryumu dene!"

"Hayır, teşekkürler, büyük bir öğle yemeği yedim."

Spor ayakkabılar ayağına tam oturmuş ve henüz ayağa kalkmamış olmasına rağmen John'u bir şekilde daha uzun hissettirmişti.

Qhuinn başını salladı ve sanki bir şaheseri ölçüp biçiyormuş gibi yaptı. "Sıkı görünüyorlar. Belki de iplerini biraz sertleştirmeliyiz. Sana biraz zincir takalım. Hey, benimki gibi bokunu del ve daha fazla siyah ekle-"

"Qhuinn'in neden siyahı sevdiğini biliyor musun?"

Hepsi başlarını çevirip duşa baktılar. Lash duştan çıkıyordu, beyaz havluyu mahrem yerlerinin önünde tutuyordu, ağır omuzlarından su damlıyordu.

"Çünkü Qhuinn renk körü, öyle değil mi kuzen?" Lash dolabına doğru yürüdü ve dolabı çevirerek açtı, böylece

Komşu. "Gözlerinin uyumsuz olduğunu biliyor çünkü insanlar ona öyle söylüyor."

John ayağa kalktı ve dalgın bir şekilde spor ayakkabılarının müthiş bir çekiş gücü olduğunu fark etti. Qhuinn'in Lash'in çıplak kıkırına nasıl baktığını düşünürsek, bu bir buçuk saniye içinde yararlı bir şey olabilirdi.

"Evet, Qhuinn *özel* biri, değil mi?" Lash bir çift kamuflaj pantolonu ve kaslı bir tişört giydikten sonra sol işaret parmağına altın bir mühür yüzüğü geçirerek bir gösteri yaptı. "Bazı insanlar uyum sağlayamıyor ve asla da sağlayamayacaklar. Bunu denemeye devam etmeleri çok üzücü."

Blay, "Gidelim Qhuinn," diye fısıldadı.

Qhuinn dişlerini sıktı. "Çenenin kapatmalısın, Lash. Gerçekten."

John arkadaşının ızgarasına girdi ve "*Hadi Blay'in yerine gidelim ve rahatlayalım, tamam mı?*" diye imzaladı.

"Hey, John, aklıma bir soru geldi. Merdiven boşluğunda o insan tarafından tecavüze uğradığında ellerinle çılgılık attın mı? Yoksa sadece nefes mi aldın?"

John harap oldu. İki arkadaşı da öyle. Kimse kımıldamadı. Kimse nefes almadı.

Soyunma odası o kadar sessizleşti ki, ortak duştan damlayan su trampet sesi gibi duyuluyordu.

Lash gülümseyerek dolabının kapısını kapattı ve diğer ikisine baktı. "Tıbbi dosyasını okudum. Hepsi orada. Terapi için Havers'a gönderilmiş çünkü "-Lash tırnak işareti yaptı-" 'travma sonrası stres' belirtileri gösteriyormuş. Hadi ama John, adam seni becerdiğinde çılgılık atmaya çalıştın mı? Çılgılık attın mı John?"

Kesinlikle. Bu. Bir Bir kabus, diye düşündü John taşakları büzüşürken.

Lash güldü ve ayaklarını savaş botlarının içine soktu. "Şu halinize bakın. Üçünüz de aptala vurdunuz. Sik emici Geciktiriciler."

Qhuinn'in sesi daha önce hiç sahip olmadığı bir ton aldı. Ne kabadayılık ne de kızgınlık vardı. Taş gibi bir edepsizlik vardı. "Bunun duyulmaması için dua etsen iyi olur. Kimseye."

"Yoksa ne olur? Hadi ama Quinn, ben ilk doğan oğlunum. Benim babam senin babanın en büyük kardeşi. Gerçekten bana dokunabileceğini mi sanıyorsun? Hmm ... hayır, o kadar da değil, oğlum. O kadar da değil."

"Tek kelime etme, Lash."

"Her neyse. İzin verirsiniz, hayalet almaya gidiyorum. Hepiniz yaşama isteğimi emiyorsunuz." Lash dolabını kapattı ve kapıya doğru yürüdü. Doğal olarak durakladı ve omzunun üzerinden sarı saçlarını düzelterek baktı. "Eminim  ığlık atmamışsındır John. Eminim daha fazlasını istemişsindir. Bahse girerim yalvarmışsındır-"

John kaydileştirildi.

Hayatında ilk kez havada bir noktadan diğerine doğru hareket etti. Lash'in önünde şekil aldı ve adamın çıkışını engellemek için vücudunu kapıya dayayarak arkadaşlarına baktı ve dişlerini gösterdi. Lash sadece ve sadece onundu.

 kisi de başını salladığında, dayak başladı.

Lash ilk yumruğa hazırđı, elleri havada ve ağırlığı kalçalarına binmişti. John yumruk atmak yerine eğildi, ileri atıldı ve piçin beline sarılarak onu dolap duvarına  arpırdı.

Lash hiç etkilenmedi ve John'un suratını neredeyse parçalayacak bir diz darbesiyle kendini toparladı. John darbenin etkisiyle tökezleyerek geri çekildi, sonra tekrar devreye girerek Lash'in boğazını yakaladı, başparmaklarını adamın çenesinin altına sıkıştırdı ve sıkıca kilitlendi. Lash'in burnuna kafa atarak herifi gayzer gibi patlattı ama Lash'in umurunda bile değildi. Ağzına doğru akan kanın içinden gülümsedi ve John'un ciğerini ciğerlerine kadar tekmeleyen alçak bir sağ yumruk attı.

 kisi de dolaplara, banklara ve çöp kutularına dalarken yumruklar ileri geri gidip geliyordu. Bir ara birkaç stajyer içeri girmeye çalıştı ama Blay ve Quinn onları zorla dışarı çıkardı ve kapıyı kilitledi.

John, Lash'in saçlarına tutundu, geriye çekildi ve omzunun üstünden ısırdı. Kendini geri çektiğinde, et yırtılarak kurtuldu ve Lash avuçlarını birleştirip iki yumruk savururken ikisi de dönmeye başladı

John'un şakağına çarptı. Çarpmanın etkisiyle dans ederek duşa girdi ama düşmeden önce kendini yakaladı. Ne yazık ki, yeniden esnemesi çenesinin kırılmasını önleyecek kadar hızlı değildi.

Beyzbol sopasıyla vurulmuş gibiydi ve Lash'in bir şekilde bir çift eski moda muşta taktığını fark etti - muhtemelen John daha iri olduğu için avantaja ihtiyacı vardı. John'un yüzünde bir yere bir darbe daha indi ve birden kafasında 4 Temmuz oldu, her yerde havai fişekler vardı. Gözlerini kırıştırıp görüşünü temizleyemeden, duşun fayanslı duvarına yüzüstü çarptı ve olduğu yerde kaldı.

Lash, John'un pantolonunun ön tarafına uzandı.

"Tekrar oynatmaya ne dersin, John-boy?" diye homurdandı adam. "Yoksa sadece kışındaki insanları mı seviyorsun?"

İri bir bedenin arkasından ona doğru bastırdığını hissetmek John'u kaskatı dondurdu.

Bu ona enerji vermeliydi. Onu çılgına çevirmeliydi. Bunun yerine, eskiden olduğu gibi çelimsiz, çaresiz, dehşete düşmüş ve çok çok daha büyük birinin merhametine kalmış bir çocuk haline geldi. Anında o köhne merdiven boşluğunda olduğu yerdeydi, duvara doğru itilmiş, kapana kısılmış, ezilmişti.

Gözleri yaşardı. Hayır, bu değil... yine bu değil- Birdenbire bir savaş çılgılığı geldi ve üzerindeki ağırlık kalktı.

John dizlerinin üzerine çöktü ve ıslak fayans zemine kustu.

Öğürmesi kesildiğinde, kendini yan tarafına bıraktı ve cenin pozisyonuna geçti, olduğu gibi titriyordu-

Lash hemen yanındaki fayansın üzerine düşmüştü ... ve boğazı kesilerek açılmıştı.

Adam nefes almaya, kanını tutmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

John dehşet içinde yukarı baktı.

Quinn nefes nefese ikisinin de üzerinde duruyordu. Sağ elinde kanlı bir av bıçağı vardı.

"Oh, Tanrım . . ." Blay söyledi. "Ne halt ettin sen Quinn?"

Bu kötüydü. Hayatlarını değiştirecek kadar kötüydü. Hepsi için. Bir kavga olarak başlayan şey ... muhtemelen bir cinayetle sonuçlanmıştı.

John yardım istemek için ağzını açtı. Doğal olarak ağzından hiçbir şey çıkmadı. Blay, "Birini bulacağım," dedi ve dışarı koştu.

John ayağa kalktı, gömleğini çıkardı ve Lash'in üzerine eğildi. Adamın ellerini çekerek sırtındakini açık yaraya bastırdı ve kanın durması için dua etti. Lash onun gözleriyle karşılaştı, sonra yardım etmek istercesine kendi ellerini kaldırdı.

Kıpırdamadan yat, John mouthed. Kıpırdamadan yat. İnsanların geldiğini duyabiliyorum.

Lash öksürdü ve ağzından kan geldi, alt dudağına sıçradı ve çenesinden aşağı aktı. Kahretsin, kırmızı şey her yerdeydi.

Ama bunu daha önce de yapmışlardı, dedi John kendi kendine. İkisi tam burada, bu duşta kavga etmişlerdi ve gider o zaman da kırmızı akmıştı ve sorun olmamıştı.

Bu sefer olmaz, diye içinden bir ses onu uyardı. *Bu sefer olmaz.*

Bir panik kükremesi alevlendi ve Lash'in yaşaması için dua etmeye başladı. Sonra zamanın geriye gitmesi için dua etti. Sonra bunun bir rüya olmasını diledi. . . .

Biri başında durmuş adını söylüyordu.

"John?" Başını kaldırıp baktı. Arayan Doktor Jane'di, Kardeşliğin özel doktoru ve Vishous'un *shellan*'ı. Yarı saydam, hayaletimsi yüzü sakın, sesi düzgün ve yatıştırıcıydı. Diz çöktüğünde en az onun kadar sertleşti. "John, ona bakabilmem için geri çekilmeni istiyorum, tamam mı? Bırakmanı ve geri çekilmeni istiyorum. İyi bir iş çıkardın ama şimdi onunla ilgilenmem gerekiyor."

Başıyla onayladı. Ama yine de gömleğini bırakması için ellerine dokunması gerekti.

Biri onu dizlerinden kaldırmış. Blay. Evet, Blay'di. Adamın tıraş losyonundan anlayabiliyordu. Joop'un yanından atla!

Soyunma odasında bir sürü insan vardı. Rhage düşün hemen içindeydi, yanında da V. Butch vardı.

Qhuinn. . . Qhuinn neredeydi?

John etrafına bakındı ve onu yolun karşısında buldu. Elindeki kanlı bıçak gitmişti ve Zsadist adamın yanında belirmişti.

Qhuinn beyaz kiremitten daha solgundu, uyumsuz gözlerini kırpmadan Lash'e bakıyordu.

Zsadist Qhuinn'e, "Ailenin yanında ev hapsindesin," dedi. "Eğer o ölürse, cinayetten yargılanacaksın."

Rhage, sanki Z'nin sert ses tonunun duruma yardımcı olmadığını düşünüyormuş gibi Qhuinn'in yanına gitti. "Hadi oğlum, dolabından eşyalarını alalım."

Qhuinn'i soyunma odasından çıkararak Rhage oldu ve Blay de onları takip etti.

John olduğu yerde kaldı. Lütfen Lash'in yaşamasına izin ver, diye düşündü. Lütfen.

..

Doktor Jane'in başını sallayıp durması hiç hoşuna gitmemişti. Lash'in boynuna dikiş atmaya çalışırken doktor çantası yarıldı ve aletler havada uçtu.

"Anlat bana."

John sıçradı ve başını çevirdi. Z. "Bana nasıl olduğunu anlat John."

John tekrar Lash'e baktı ve sahneyi tekrar canlandırdı. Tanrım... nedenlerine girmek istemiyordu. Zsadist onun geçmişini biliyor olsa da, Qhuinn'in onu zor durumda bırakmasının nedenini Kardeş'e söylemeye cesaret edemiyordu.

Belki de geçmişinin bu şekilde ortaya çıktığına hâlâ inanmadığı içindi. Belki de eski kâbusun yenilenmiş olmasındandı.

Belki de arkadaşları için erkek gibi davranamayan bir korkak olduğu içindi.

Z'nin deforme olmuş dudağı gerildi. "Dinle John, Qhuinn'in başı büyük belada. Yasal olarak hâlâ reşit değil ama bu ilk oğluna karşı ölümcül bir saldırı. Lash hayatta kalsa bile ailesi onun peşine düşecek ve burada ne olduğunu bilmemiz gerekecek."

Doktor Jane ayağa kalktı. "Kapalı ama felç geçirme riski var. Havers'a gitmesini istiyorum. *Derhal*."

Z başıyla onayladı ve aralarında bir sedye bulunan iki köpeği öne çağırdı. "Fritz arabayı hazırladı, ben de onlarla gideceğim."

Lash fayansın üzerinden kaldırılırken, Kardeş acımasız gözlerle John'u süzdü. "Arkadaşını kurtarmak istiyorsan, bize neler olduğunu anlatman gerekecek."

John grubun Lash'i soyunma odasından çıkarmasını izledi.

Kapı hafifçe kapanırken dizleri titredi ve duşun ortasındaki kan gölüne baktı.

Soyunma odasının köşesinde, tesislerin günlük temizliği için kullanılan bir hortum vardı. John ayaklarını zorlayarak hortumun duvara monte edildiği yere gitti. Hortumu çözdü, suyu açtı, başlığı duşa doğru çekti, sonra başlığı çevirerek açtı. Spreyi ileri geri, ileri geri, santim santim hareket ettirerek kanı gidere doğru kovaladı ve orada bir gürültüyle yutuldu.

İleri geri. İleri geri.

Fayans kırmızıdan pembeye ve beyaza dönüştü. Ama pisliği temizlemedi. En ufak bir şekilde bile.

On Üçüncü Bölüm

Phury teninde eller hissetti, küçük, hafif parmaklı ellerdi bunlar ve karnından aşağı iniyorlardı. Uyluklarının birleştiği yere doğru gidiyorlardı ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Uyarılmışlığı şişmiş ve sıcaktı ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Uyarılmışlığı Giğmiğ, sıcak ve serbest bırakılmaya açtı ve eller ona yaklaştıkça kalçaları daha da yukarı itilip geri çekiliyor, kıcını sıkıyor ve yapmak için can attığı itme hareketine teslim olarak serbest bırakıyordu.

Aleti ağladı - karnındaki ıslaklığı hissedebiliyordu. Belki de zaten bir kez boşalmıştı?

Ah, o eller, sadece teninde gıdıklanıyordu. Bu özel tüylü dokunuş, sanki yeterince uğraşırsa uzanıp yoluna çıkabilecekmiş gibi, uyarılmasını daha da zorlaştırdı.

Küçük eller, onun-

Phury, yastığının yataktan fırlamasına neden olan bir vücut sarsıntısıyla uyandı.

"Kahretsin."

Battaniyenin altında siki zonkluyordu ve bu zonklama bir erkeğin akşam uyanma çağrısı olan olağan ortam ihtiyacından kaynaklanmıyordu. Hayır, bu özeldi. Vücudu belirli bir kadından çok özel bir şey istiyordu.

Cormia.

Hemen yan tarafta, diye kendi kendine işaret etti.

Ve sen ne büyük bir ödölsün, diye karşılık verdi büyücü. Neden ona gitmiyorsun, dostum. Eminim dün gece gitmesine izin verdikten sonra seni gördüğüne çok sevinecektir. Ona tek kelime bile etmedin. Sana olan minnettarlığını bile belirtmedi.

Buna itiraz edemeyen Phury şezlonga baktı. İlk kez bir dişiyi besliyordu.

Boynundaki ısırik izini yokladığında, izlerin yok olduğunu ve iyileştiğini fark etti.

Hayatın en büyük dönüm noktalarından birine ulaşılmıştı. . . ve bu onu üzüyordu. Onunla birlikte olduğu için pişman değildi. Hiç de değil. Ama keşke o zaman ona onun ilk çocuğu olduğunu söyleseydim dedi.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak saate baktı. Gece yarısı. *Gece yarısı mı?* Dostum, belli ki beslenme yüzünden yaklaşık sekiz saattir uyuyordu. Yine de kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Midesi bulanıyor ve başı zonkluyordu.

Kaza yapmadan önce hazırladığı uyandırıcı esrara uzandığında kısa bir süre durdu. Eli o kadar kötü titriyordu ki, o şeyi kaldırabileceğinden şüphelendi ve avucuna bakarak hareketsiz kalmasını, hiçbir etki yaratmamasını diledi.

El sarmasını komodinin üzerinden almak üç denemesini aldı ve sanki başka birinin eli, başka birinin körüğü gibi beceriksizliklerini uzaktan izledi. Yaprakları ve kâğıdı dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra çakmağını yerine oturtmak ve çakmak taşını çalıştırmak için çabaladı.

İki firt çekince titreme durdu. Baş ağrısı buharlaştı. Midesi sakinleşti.

Ne yazık ki odanın öbür ucundan bir tıkırtı daha geldi ve üçü de geri döndü: Primale madalyonu tekrar masanın üzerinde dans etmeye başladı.

O şeyi olduğu yerde bıraktı ve Cormia'yı düşünerek künefeye doğru ilerledi. Cormia'nın ona beslenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyeceğinden şüpheliydi. Gündüz saatlerinde bu odada olanlar kana susamışlığının yarattığı anlık bir yanmaydı ve bunu onu cinsel olarak istediğine dair bir kanıt olarak kabul edemezdi. Dün geceki sekse sırtını dönmemişti, doğru, ama bu onu istemesinden çok farklıydı, değil mi? İhtiyaç ile seçim aynı şey değildi. Onun kanına ihtiyacı vardı. Onun vücuduna ihtiyacı vardı.

Seçilmişlerin programa uymak için ikisine de ihtiyacı vardı.

Elde sarılmış sigaradan geriye kalanları bıçaklayarak yatak odasının karşısındaki çalışma masasına baktı. Madalyon sonunda durmuştu.

Duş alması, beyaz ipekler giymesi ve Primale madalyonunun deri tangasını başına geçirmesi on dakikadan az sürdü. Altın levha

Göğüs kaslarının arasına yerleşmiş, muhtemelen egzersiz yaptığı için ağırlığı sıcaktı.

Kâtip Bakire'nin avlusundan geçmemek için Primale olarak özel bir izin alarak doğrudan Öteki Taraf'a gitti. Her şeyin beş ay önce başladığı Mabet'in amfitiyatrosunun önünde şekillenirken, Primale olarak gerçekten Vishous'un yerini aldığına inanmakta zorlandı.

Titreyen eline bakmak gibiydi: Bu o değildi. Evet, ama kesinlikle oydu.

İleride, ağır beyaz perdeli beyaz sahne, Öteki Taraf'ın tuhaf, amansız ışığında parlıyordu. Soluk gökyüzünde güneş olmadığı için burada gölge yoktu ama yine de her şey kendi ışık kaynağıymış gibi bolca aydınlık vardı. Sıcaklık yetmiş derecedeydi, ne çok sıcak ne de çok soğuktu ve teninizi okşayacak ya da giysilerinizi karıştıracak bir esinti yoktu. Her şey yumuşak, gözleri dinlendiren bir beyazdı.

Burası Muzak'ın manzara eşdeğeri.

Kırpılmış beyaz çimlerin üzerinde yürüyerek Greko-Romen tiyatrosunun arkasından çeşitli tapınaklara ve yaşam alanlarına doğru ilerledi. Etrafta, yerleşkeyi çevreleyen ve uzun manzaraları kesen beyaz bir orman vardı. Ormanın öbür tarafında ne olduğunu merak etti. Muhtemelen hiçbir şey. Sığınak, bir mimarın maketi ya da bir tren seti hissi veriyordu; sanki kenara doğru yürüseniz bulacağınız tek şey, bir devin duvardan duvara halı kaplı zeminine dik bir iniş olacaktı.

Yoluna devam ederken, Directrix'in dikkatini nasıl çekeceğinden emin değildi ama bunu yapmak için çok acelesi yoktu. Gecikmek için Primale'nin tapınağına gitti ve altın madalyonunu kullanarak çift kapının kilidini açtı. Beyaz mermer fuayeden geçtikten sonra tapınağın tek, yüksek odasına girdi ve beyaz saten çarşafı yatak platformuna baktı.

Cormia'nın çırılçıplak bağlanmış, yukarıdan beyaz bir çarşaf düşmüş ve yüzünü gizlemek için boğazında birikmiş halini hatırladı. O şeyi yırtıp atmış ve onun gözyaşı dolu, dehşet içindeki gözleriyle karşılaşınca dehşete düşmüştü.

Ağzı kapatılmıştı.

Yüzünü örten örtünün asılı olduğu tavana baktı. Mermere gömülü iki küçük altın kanca vardı. Onları bir matkapla sökmek istedi.

Yukarıya doğru bakarken, Primale işinde her şey boka sarmadan hemen önce Vishous'la yaptığı bir konuşmayı düşündü. İkisi malikânenin yemek odasında ve V, Phury'yi gördüğüne dair bir şeyler söylemişti.

Phury ayrıntı istememişti ama yine de ortaya çıkmıştı ve kardeşinin söylediği sözler şimdi ona garip bir şekilde açık geliyordu, sanki tekrarlanan bir kayıt gibi: *Seni beyaz bir tarlada, bir kavşakta dururken gördüm. Fırtınalı bir gündü... evet, bir sürü fırtına vardı. Ama sen gökyüzünden bir bulut alıp kuyunun etrafına sardığında yağmur durdu.*

Phury gözlerini o iki kancaya dikti. Çarşafı oradan yırtmış ve Cormia'yı ona sarmıştı. Ve Cormia ağlamayı kesmişti.

Doldurması gereken kuyu oydu. O ırkın geleceğiydi, yeni Kardeşlerin ve yeni Seçilmişlerin kaynağıydı. Çeşmenin başıydı.

Tüm kız kardeşleri gibi.

"Ekselansları."

Arkasını döndü. Directrix tapınağın kapısında duruyordu, uzun beyaz cübbesi yere sürtünüyordu, siyah saçları başının üzerinde yukarı doğru toplanmıştı. Sakin gülümsemesi ve gözlerinden yayılan huzurla, ruhsal olarak aydınlanmış bir kişinin coşkulu ifadesine sahipti.

Tüm bu sakin inancı kısıkanıyordu.

Amalya onun önünde eğildi, vücudu Seçilmiş kıyafeti içinde zayıf ve zarıftı. "Sizi gördüğüme memnun oldum."

Ona doğru eğildi. "Ve ben de seni."

"Bu seyirci için teşekkür ederim." Kadın doğruldu ve bir duraklama oldu. O doldurmadı.

Sonunda bunu yaptığında, kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Belki diğer Seçilmişlerden bazılarıyla tanışmak istersiniz diye düşündüm."

Aklında ne tür bir buluşma olduğunu merak etti.

Oh, sadece biraz ikindi çayı, diye ekledi büyüçü. Cunnilingus sandviçleri, altmış dokuz çörek ve avuç dolusu fındık.

"Cormia'nın durumu iyi," diyerek tanışma ve selamlaşma teklifini geri çevirdi.

"Onu dün gördüm." Directrix'in sesi nazik ama tarafsızdı, sanki onunla aynı fikirde değilmiş gibiydi.

"Yaptın mı?"

Tekrar eğildi. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Doğumunun yıldönümüydü ve geleneklere göre ona bir parşömen vermem gerekiyordu. Sizden haber alamayınca ona göründüm. Gün içinde size tekrar ulaşmaya çalıştım."

Yüce Tanrım, Cormia'nın doğum günü gelip geçmişti ve bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Yine de John'a söylemişti, değil mi? Bilezik bunun içindi.

Phury küfretmek istedi. Ona bir şeyler almalıydı. Boğazını temizledi. "Cevap veremediğim için özür dilerim."

Amalya kendini düzeltti. "Bu sizin yetki alanınızda. Lütfen endişelenmeyin."

Bunu takip eden uzun sessizlikte, Direktör'ün nazik gözlerindeki soruyu okudu. "Hayır, henüz bitmedi."

Kadının omuzları çöktü. "Seni reddetti mi?"

Şezlongunun önündeki zemini düşündü. Duran kişi o olmuştu. "Hayır. Benim."

"Hiçbir hata senin olamaz." "Doğru değil. Ve bu konuda bana güvenin."

Directrix etrafta dolaşırken elleri boynundaki madalyonun üzerindeydi. Bu şey onun taktığının birebir kopyasıydı, sadece onunki beyaz saten bir kurdeleden sarkıyordu ve onun topunu bağlayan zincir siyahtı.

Yatağın yanında durdu, parmakları hafifçe bir yastığı okşadı. "Belki diğerlerinden bazılarıyla tanışmak istersin diye düşündüm."

Oh, hayır. Başka bir Birinci Eş için Cormia'yı es geçmeyecekti. "Bununla nereye varmak istediğini tahmin edebiliyorum ama onu istemediğimden değil."

"Belki de başka biriyle tanışmak istersiniz."

Bu, Directrix'in ayağını yere vurup ya Cormia'yla seks yapmasını ya da başka bir Birinci Eş bulmasını talep etmeye en fazla yaklaşacağı andı. Şaşırdığını söyleyemezdi. Beş uzun ay olmuştu.

Tanrım, belki bu bazı sorunları çözerdi. Sorun şuydu ki, başka bir İlk Eş almak Cormia'yı lanetlemekle eşdeğer olacaktı. Seçilmişler onu başarısız olarak görecekti ve durum hiç de öyle olmasa bile o da aynı şekilde hissedecekti.

"Dediğim gibi, Cormia ile aram iyidir."

"Gerçekten de... ancak aramızdan farklı biri olsaydı belki daha çok ilgilenebilirdiniz? Örneğin Layla'nın yüzü ve uzuvları oldukça güzeldir ve bir *ehros* olarak eğitilmiştir."

"Bunu Cormia'ya yapmayacağım. Bu onu öldürür."

"Majesteleri ... şimdi acı çekiyor. Bunu gözlerinde gördüm." Direktör ona doğru yaklaştı. "Ve dahası, geri kalanımız geleneğimizin içinde hapsolmuş durumdayız. İşlevlerimizin her zaman olduğu yere döneceğine dair çok büyük umutlarımız vardı. Eğer bir başkasını Birinci Eş olarak alır ve ritüeli tamamlarsanız, hepimizi bu beyhudelik yükünden kurtarmış olursunuz, buna Cormia da dâhil. O mutlu değil, Majesteleri. En az sizin kadar."

Onu yine o yatakta, bağlı olarak düşündü. . . En başından beri bunu istememişti, değil mi?

Onun konakta çok sessiz olduğunu düşündü. Ona beslenmek zorunda olduğunu söyleyecek kadar rahat hissetmediğini düşündü. Doğum günü hakkında hiçbir şey söylemediğini düşündü. Dışarı çıkmak istemesi hakkında hiçbir şey. Yatak odasındaki inşaatlar hakkında hiçbir şey.

Koridorda bir gezinti, onu terk ettiği her şeyi telafi edemezdi. "Kapana kısıldık majesteleri," dedi Directrix. "Şu anda olduğu gibi hepsi kapana kısıldı."

Ya Cormia'ya tutunmasının sebebi, onun İlk Eşi olması durumunda seks meselesi hakkında endişelenmesine gerek kalmamasıysa? Elbette onu korumak ve onun için doğru olanı yapmak istiyordu ve bunlar onurlu gerçeklerdi ama sonuçları onu da koruyordu.

Bunu isteyen, onu isteyen Seçilmişler vardı. Yemin ettiğinde onların bakışlarını hissetmişti.

Söz vermişti. Ve ettiği yeminleri bozmaktan bıkmaya başlamıştı.

"Ekselansları, benimle gelmenizi rica edebilir miyim? Size burada, Mabel'de bir yer göstermek istiyorum."

Amalya'yı Primale Tapınağı'ndan çıkarken takip etti ve ikisi de tepeden aşağı, sütunlu dört katlı beyaz yapılardan oluşan bir çalılığa doğru yürürken sessizdi.

"Bunlar Seçilmişlerin yaşam alanları," diye mırıldandı, "ama sen ve ben onlara bağlı değiliz."

İyi bir şey, diye düşündü, *şöyle bir bakarak.*

Yanından geçerken pencerelerin hiçbirinin camlı olmadığını fark etti ve bu zahmete gerek olmadığını düşündü. Tahminine göre böcek ya da hayvan yoktu... yağmur da yoktu. Ve elbette camların olmaması, onunla kamaralarından ona bakan Seçilmişler arasında hiçbir engel olmadığı anlamına geliyordu.

Binaların her birindeki her odanın penceresinde bir kadın vardı.

Oh, Tanrım.

"İşte geldik." Directrix tek katlı bir yapının önünde durdu ve bir çift kapının kilidini açtı. Kapıları ardına kadar açtığında, adamın yüreği ağzına geldi.

Beşikler. Sıra sıra boş beyaz beşikler.

O nefes almaya devam etmeye çalışırken, Direktör'ün sesi hüzünlü bir hal aldı. "Burası eskiden neşe dolu, hayat dolu, gelecekle iç içe bir yerdi. Keşke bir başkasını alsaydınız- Hasta mısınız, majesteleri?"

Phury geri çekildi. Nefes alamıyordu. Nefes alamıyordu.

"Ekselansları?" Elini uzattı.

Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Ben iyiyim."

Nefes al, lanet olsun. Nefes al.

Bunu kabul etmiştin. Erkek ol.

Zihninde büyücü, insanları hayal kırıklığına uğrattığına dair örnek üstüne örnek veriyordu; Z ve Gazap ile günümüzde başlayıp, geçmişe, ailesiyle yaşadığı başarısızlıklara kadar uzanıyordu.

Hayatının her yerinde eksikti, her yerde de kapana kısılmıştı. En azından Cormia bundan kurtulabilirdi. Ondan kurtulabilirdi.

Direktör'ün sesi telaşla gerginleşti. "Ekselansları, belki biraz uzanabilirsiniz-"

"Bir tane daha
alacağım." "Sen-"

"Başka bir ikinci kaptan alacağım."

Direktör afallamış görünüyordu ama sonra derin bir şekilde eğildi. "Ekselansları, teşekkür ederim . . . teşekkür ederim. Gerçekten de siz ırkın gücü ve hepimizin liderisiniz. "

Başı dönerken ve midesine bir kuru buz yükü boşaltılmış gibi hissederken, onun boş övgüler söylemeye devam etmesine izin verdi.

Directrix madalyonunu sıkıca kavradı, dingin yüzünü neşe kapladı. "Ekselansları, bir eşte neyi tercih edersiniz? Aklımda bir çift var."

Amalya'yı sert gözlerle süzdü. "Bunu istemeleri gerekiyor. Zorlama yok. Bağlama yok. Bunu istemeliler. Cormia istemedi ve bu onun için adil değildi. Ben bunun için gönüllü oldum, onun başka seçeneği yoktu."

Directrix elini onun koluna koydu. "Anlıyorum ve dahası aynı fikirdeyim. Cormia bu rol için asla uygun değildi, aslında bir önceki Directrix tarafından özellikle bu nedenle Birinci Eş olarak atanmıştı. Asla bu kadar zalim olmayacağı."

"Ve Cormia iyi olacak. Yani, buradan kovulmadı, değil mi?" "Burada memnuniyetle karşılanacaktır. O iyi bir kadın. Sadece onun kadar bazılarımız gibi bu hayata çok uygun."

Bunu takip eden sessiz kalp atışlarında, kızın onu düş için soyduğunu, kemerini ve derisini karıştırırken ona bakan kurnaz, masum yeşil gözlerini hayal etti.

O sadece doğru olanı yapmak istiyordu. Tüm bu karmaşa başladığında, dehşete düşmüş olsa bile, geleneğine göre doğru olanı yapar ve onu içine alırdı. Bu da onu ondan daha güçlü yapıyordu, değil mi? O koşmuyordu. Koşu ayakkabısı giyen oydu.

"Diğerlerine ona layık olmadığımı söyle." Directrix'in ağzı açık kalınca parmağını ona doğrulttu. "Bu lanet olası bir emirdir. Onlara söyle ... o benim için çok iyi. Onun özel bir rütbeye yükseltilmesini istiyorum. I onun lanet olasıca kutsallaştırılmasını istiyorum, beni anlıyor musun? Onun için doğru olanı yap yoksa burayı harabeye çeviririm."

Directrix'in zihninin karmakarışık olduğu açıkken, ona "Burası benim dünyam. Kararları ben veririm, değil mi? Bu lanet ırkın gücü benim, o yüzden ben ne dersem onu yapacaksın. Şimdi başını sallla."

Bunu yaptığında göğsü gevşedi. "Güzel. Anlaştığımıza sevindim. Şimdi, başka bir tören yapmamız gerekiyor mu?"

"Ah ... ah, Cormia'ya o sözleri söylediğinde, kendini hepimize bağladın." Elini tekrar madalyonunun üzerine koydu ama bu kez sevinçle yapmadığını hissetti. Daha çok biraz güvenceye ihtiyacı var gibiydi. "Kalmak için buraya ne zaman geleceksin?"

Bella'nın hamileliğini düşündü. Doğumu kaçıramazdı ve Z ile aralarındaki ilişkiye bakılırsa, kendisine haber bile verilmeyebilirdi. "Bir süre için değil. Bir yıl kadar sürebilir."

"O zaman ilkini sana uzak tarafa göndereyim, olur mu?"

"Evet." Çocuk odasından uzaklaştı, hâlâ daha fazla havaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. "Dinle, ben biraz dolaşacağım."

"Diğerlerine sizi yalnız bırakmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkürler ve bu kadar sert davrandığım için özür dilerim." Durakladı. "Cormia ile konuşmak istediğim son bir şey var. Ona söyleyeceğim."

"Nasıl isterseniz." Directrix eğilerek selam verdi. "Ritüel olarak hazırlanmak için birkaç güne ihtiyacım olacak-"

"Onlardan birini göndereceğiniz zaman bana haber verin."

"Peki, efendim."

Kadın gittiğinde gözlerini beyaz manzaraya dikti ve bir an sonra gözlerinin önündeki geniş alan değişerek bambaşka bir görüntüye büründü. Düzenli, renksiz ağaçlar ve ince karla kaplıymış gibi görünen çimler gitmişti. Onun yerine, ailesinin Eski Ülke'deki evinin sıkışık bahçelerini gördü.

Büyüdüğü geniş taş evin arkasında, yaklaşık iki dönüm büyüklüğünde duvarlarla çevrili bir bahçe vardı. Çakıl taşlı yürüyüş yollarıyla dörde bölünmüş olan bu bahçe, örnek bitkileri sergilemek ve zihni sakinleştirmek için doğal güzellikte bir yer sunmak üzere tasarlanmıştı. Bahçeyi çevreleyen taş duvarın köşelerinde, babasının kucağındaki bir bebekten, tek başına ayakta duran genç bir erkeğe, kucağında bir yavru tutan erkekten, arkasında duran yetişkin oğluyla yaşlanmış bilgeliğiyle oturan adama kadar yaşamın evrelerini yansıtan dört heykel yer alıyordu.

Bahçe ilk inşa edildiğinde, gerçekten zarif, gerçek bir gösteri yeri olmalıydı ve Phury, yeni çiftler olarak ihtişamını seyreden anne ve babasının sevincini hayal edebiliyordu.

Planın ince kemiklerinde vaat edilen mükemmelliklerin hiçbirini bilmiyordu. Bahçede gördükleri sadece bakımsızlığın kaosuuydu. Çevresinin farkına varacak yaşa geldiğinde, yataklar yabani otlarla kaplanmış, yansıma bankları yosunlu suda yüzüyor ve yürüyüş yollarını otlar kaplamıştı. Onu en çok üzen heykellerdi. Sarmaşıklar heykellerin etrafını sarmış, her yıl onları daha kalın bir şekilde tüketiyor, yapraklar heykeltıraşın elinin göstermek istediği şeyi giderek daha fazla gizliyordu.

Bahçe, ailesinin mahvoluşunun görsel bir temsiliydi. Ve o bunu düzeltmek istemişti. Her şeyi.

Neredeyse onu öldürecek olan dönüşümünden sonra, aile evinin harabesinden uzaklaşmıştı ve ayrılışını, o sefil bahçeyi zihninde gördüğü kadar net hatırlayabiliyordu. Ayrıldığı gece Ekim ayında dolunay vardı ve dolunayın parlak ışığında babasının eski, güzel kıyafetlerinden bazılarını toplamıştı.

Phury'nin sadece gevşek bir planı vardı: babasının soğumasına izin verdiği izleri takip etmek. Zsadist'in kaçırıldığı gece, hangi izlerin

Kreş hizmetçisi genç kızı kaçırmıştı ve Ahgony, her babanın yapacağı gibi, intikam hırsıyla onun peşine düşmüştü. Ancak akıllıca davranmış ve yaklaşık iki yıl sonrasına kadar somut bir şey bulamamıştı. İpuçlarını ve dedikoduları takip eden Kardeş, Eski Ülke'yi araştırmış ve sonunda Zsadist'in bebek battaniyesini, sadece bir hafta önce ölen kadının eşyaları arasında bulmuştu.

Ucuz atlatılan bu olay, trajedinin sadece bir başka sayfasıydı.

İşte o sırada Ahgony, yavrusunun bir komşusu tarafından alınıp köle pazarında satıldığını öğrenmiş. Komşu parayı alıp kaçmış ve Ahgony en yakın köle tüccarına gitmiş olsa da, Zsadist'in izini süremeyecek kadar çok sayıda ebeveynsiz bebek alınıp satılıyordu.

Ahgony pes etmiş ve evine gidip içmeye başlamıştı.

Phury babasının arayışını sürdürmeye hazırlanırken, büyüğünün takım elbiselerini ve ipeklilerini giymek uygun görünüyordu. Ayrıca önemliydi de. Beş parasız bir beyefendi gibi görünmek, kölelerin tutulduğu büyük evlere sızmayı kolaylaştıracaktı. Babasının eski gardırobunda Phury, zekâsı ve cazibesıyla geçimini sağlamaya çalışan iyi huylu bir serseri olabilirdi.

Yirmi beş yaş modasına uygun giyinmiş ve elinde yıpranmış deri bir giysi çantasıyla, ne yaptığını anlatmak için her iki ebeveynine de gitmişti.

Annesinin evin bodrumundaki yatağında olduğunu biliyordu, çünkü orada yaşıyordu. İçeri girdiğinde ona bakmayacağını da biliyordu. Hiç bakmamıştı ve bunun için onu suçlamamıştı. O, çalınmış olanın birebir kopyasıydı, trajedinin yürüyen, konuşan, nefes alan hatırlatıcısıydı. Onun bir birey olduğu ve Zsadist'ten ayrı olduğu, ikizi alındığından beri kendisinin yarısını kaybettiği için onun gibi yas tuttuğu, beslenmeye ve ilgiye ihtiyaç duyduğu, kendi acısı yüzünden onu aşıyordu.

Annesi ona hiç dokunmamıştı. Bir kez bile, küçükken onu yıkamak için bile.

Phury kapısını çaldıktan sonra, içeri girmeden önce ona kim olduğunu söylemeye dikkat etmişti, böylece kendini buna göre hazırlayabilirdi. O söylemediğinde

Cevap verdiğinde kapıyı açtı ve onun kapı aralığında durarak yeni geçiş yapmış bedeniyle pervazı doldurdu. Ona ne yapacağını anlatırken, ondan tam olarak ne beklediğinden emin değildi ama hiçbir şey alamadı. Tek bir kelime bile. Başını yırtık pırtık yastığından bile kaldırmadı.

Kapıyı kapattı ve yolun karşısındaki babasının odasına gitti.

Erkek, akli başında değilse bile en azından çok fazla düşünmeyecek kadar soğukkanlı olmasını sağlayan ucuz bira şişelerinin arasında sızıp kalmıştı. Phury onu ayıltmaya çalıştıktan sonra bir not karalayıp babasının göğsüne bırakmış, sonra da üst kata çıkıp evden ayrılmıştı.

Ailenin bir zamanlar büyük olan evinin çukurlu, yapraklarla kaplı terasında durmuş geceyi dinliyordu. Ailesini bir daha görememe ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ve geriye kalan tek *köpeğin* ya ölmesinden ya da yaralanmasından endişe ediyordu. Peki o zaman ne yapacaklardı?

Bir zamanlar sahip olduğu görkemi seyrederken, ikizinin gecenin içinde bir yerlerde bulunmayı beklediğini hissetti.

Süt rengi bulutlardan oluşan bir çizgi ayın yüzünden sıyrılırken, Phury kendi içinde bir tür güç aramıştı.

Gerçekten de kafatasının içinde alçak bir ses şöyle diyordu: Binlerce sabah gelene kadar arayabilirsin, hatta ikizinin nefes alan bedenini bile bulabilirsin ama kurtarılamayacak olanı kurtaramayacağın kesin. Bu göreve uygun değilsin ve dahası, exhile dhoble'ın lanetini de beraberinde getirdiğin için kaderin, hedefin ne olursa olsun başarısız olacağına hükmediyor.

İlk kez konuşan büyücüydü.

Sözler içine işlediğinde, kendisini önündeki yolculuk için çok zayıf hissederken, bekârlık yemini etti. Mavi-siyah gökyüzünde parlayan büyük diske bakarak, kendisini tüm dikkat dağıtıcı şeylerden uzak tutacağına dair Kâtip Bakire'ye yemin etti. Temiz ve odaklanmış bir kurtarıcı olacaktı. İkizini geri getiren kahraman olacaktı. Ailesinin hüznü, karmakarışık dağınıklığını diriltten ve onları eski sağlıklı ve güzel hallerine döndüren şifacı olacaktı.

O bahçıvan olacaktı.

Büyücü konuşurken Phury şimdiki zamana geri döndü. *Ama haklıydım, değil mi? Annen de baban da erken ve sefalet içinde öldü, ikizin bir fahişe gibi kullanıldı ve sen de kafadan çatlaksın.*

Haklıydım, değil mi dostum?

Phury Öteki Taraf'ın ürkütücü beyaz genişliğine yeniden odaklandı. Çok mükemmeldi, her şey düzenliydi, hiçbir şey sınırların dışında değildi. Beyaz saplarıyla beyaz laleler binaların etrafındaki yataklarında duruyordu. Ağaçlar ormanın sınırlarını ihlal etmemişti. Görülecek tek bir ot bile yoktu.

Çimlerini kimin biçtiğini merak etti ve çimenlerin, diğer her şey gibi, bu şekilde büyüdüğünü hissetti.

Güzel olmalı.

Bölüm On Dört

Kardeşliğin malikânesine döndüğünde Cormia çalışma masasının üzerindeki saati tekrar kontrol etti. John Matthew'un bir saat önce film izlemek için onu almaya gelmesi gerekiyordu ve bir sorun çıkmamış olmasını umuyordu.

Etrafta biraz daha dolanırken, odasının bu gece çok küçük, çok kalabalık görüldüğünü fark etti, yeni mobilyaları olmamasına ve tek başına olmasına rağmen.

Sevgili Bakire Kâtip, çok fazla enerjisi vardı.

Bu Primale'nin kanıydı.

Bu ve ezici, tatminsiz bir aciliyet.

Pencerenin yanında durdu, parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve onun tadını, hissini hatırladı. Ne çılgın bir telaş, ne görkemli bir coşku. Ama neden durmuştu? Bu soru kafasının içinde dönüp duruyordu. Neden daha ileri gitmemişti? Evet, madalyon onu çağırmıştı ama Primale olarak her şey onun şartlarına bağlıydı. O, ırkın gücü, Seçilmişlerin hükümdarıydı ve istediği zaman herkesi görmezden gelmekte özgürdü.

Aldığı tek cevap midesini bulandırdı. Bella'ya olan hisleri yüzünden miydi? Sevdiği kişiye ihanet ettiğine inanmış mıydı?

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmek zordu: Onunla ve tüm kız kardeşleriyle birlikte olması mı, yoksa kalbi bir başkası tarafından tutulduğu için hiçbirisiyle birlikte olmaması mı?

Geceye baktığında, odasında kalırsa çıldıracağından emindi ve gözüne dalgalı yüzeyiyle havuz çarptı. Nazik dalgalanma hareketi ona diğer taraftaki derin banyoları hatırlattı ve aklındaki her şeyden huzurlu bir soluklanma vaat etti.

Cormia daha yatak odasından çıktığını anlamadan kapısına varmış ve koridora çıkmıştı. Çıplak ayaklarıyla hızlı ve sessizce hareket ederek büyük merdivenden fuayeye indi ve mozaik zemini geçti. Bilardo salonunda

John'un bir gece önce onları dışarı çıkardığı kapıyı kullandı ve evden dışarı adımını attı.

Terasın serin taşları üzerinde durarak duyularının karanlığa ulaşmasına izin verdi ve gözlerini arazinin kenarındaki devasa duvardan görebildiği kadarıyla aşağı doğru gezdirdi. Hiçbir tehlike yokmuş gibi görünüyordu. Bahçedeki çiçekler ve ağaçlar arasında, gecenin yoğun havası dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Tekrar devasa eve baktı. Kurşunlu pencerelerde ışıklar parlıyordu ve *doggen*'in etrafta dolaştığını görebiliyordu. Yardıma ihtiyacı olursa yakınında bir sürü insan vardı.

Kapıyı büyük ölçüde kapattı, cüppesinin etekliğini aldı ve terastan suya doğru koştu.

Havuz dikdörtgen şeklindeydi ve etrafı terası kaplayan aynı düz siyah taşlarla çevriliydi. Dokuma şeritlerden oluşan uzun sandalyeler ve cam tablalı masalar vardı. Bir tarafta, beyaz bir tankı olan siyah bir düzenek vardı. Saksılardaki çiçekler renk katıyordu.

Diz çökerek suyu ölçtü, ay ışığında yüzeyi yağlı görünüyordu, muhtemelen havuzun karnı daha çok siyah taşla kaplı olduğu için. Kurulma şekli evdeki hamamlara benzemiyordu; kademeli olarak girilmiyordu ve derinliklerin önemli olduğundan şüpheleniyordu. Yine de kapana kısılmazdınız. Kenarlarda düzenli aralıklarla, kendinizi sudan kurtarmak için kullanabileceğiniz kıvrımlı tutamaklar vardı.

Önce ayak parmağı, sonra da tüm ayağı içeri girdi, havuzun yüzeyi sanki su cesaretlendirmek için alkışlıyormuş gibi içeri girişten dalgalandı.

Sol tarafta merdivenler vardı, sığ basamaklar, içeri girilen yol olduğu belliydi. Oraya gitti, bornozunu çıkardı ve çıplak bir şekilde havuza girdi.

Kalbi küt küt atıyordu ama suyun yumuşak tamponunun lüksü de cabasıydı. Göğsünden topuğuna kadar nazik, hareketli bir kucaklamaya bürünene kadar ilerlemeye devam etti.

Ne kadar güzeldi.

İçgüdüğü ona ayaklarıyla itmesini söyledi ve o da öyle yaptı, vücudu ağırlıksız bir şekilde öne doğru kaydı. Kollarını yukarı ve dışarı gönderip sonra tekrar içeri çekerek etrafından dolaşabileceğini keşfetti,

Nereye isterse oraya gidiyordu; önce sağı, sonra sola, sonra aşağıya, aşağıya, ince bir tahtanın suya sarktığı yere kadar.

Keşfetmeyi bitiren Cormia sırt üstü yuvarlandı ve süzülerek gökyüzüne baktı. Yukarıda parıldayan ışıklar ona Seçilmişler arasındaki yerini ve bir bütünün parçası olan bir molekül, birçokları arasında bir tane olma görevini düşündürdü. O ve kız kardeşleri, hizmet ettikleri büyük gelenek içinde ayırt edilemezlerdi: tıpkı bu su gibi, kesintisiz ve akışkan, sınırları olmayan; tıpkı yukarıdaki yıldızlar gibi, hepsi aynı.

Dünya'nın cennetine bakarken, o rastgele, sapkın düşüncelerden birini daha geçirdi aklından, sadece bu seferki ev tasarımı, birinin ne giydiği ya da biraz yemek sevip sevmediği ile ilgili değildi.

Bu seferki doğrudan onun özüne inmiş ve onu bir günahkâr ve sapkın olarak damgalamıştı:

Birçoğundan biri olmak
istemiyordu. Primale ile değil.

Onun için değil.

Ve kendine değil.

Şehrin öbür ucunda, Qhuinn yatağında oturuyor ve avucunun içindeki cep telefonuna bakıyordu. Hem Blay'e hem de John'a hitaben bir mesaj yazmış ve göndermek için bekliyordu.

Saatlerdir burada oturuyormuş gibi görünüyordu ama muhtemelen en fazla bir saattir oturuyordu. Lash'in kanını temizlemek için duş aldıktan sonra kıcını yere koymuş ve olacaklar için kendini hazırlamıştı.

Nedense, ailesinin kendisi için yaptığını hatırlayabildiği tek güzel şeyi düşünüp duruyordu. Bu yaklaşık üç yıl önceydi. Kuzeni Sax'ın Connecticut'taki evine gitmesine izin vermeleri için aylardır başlarının etini yiyordu. Saxton geçiş sürecini çoktan tamamlamıştı ve biraz vahşiydi, bu yüzden doğal olarak Qhuinn'in kahramanıydı. Ve doğal olarak, kiracılar Sax'ı ya da ailesini onaylamıyordu - ki onlar da *glymera*'nın kendi kendine dayattığı sosyal evliliklerle pek ilgilenmiyorlardı.

Qhuinn yalvarmış, yakarmış, sızlanmış ve çabalarının karşılığında hiçbir şey alamamıştı. Ve sonra birdenbire babası ona istediğini elde ettiğini ve hafta sonu için güneye gideceğini bildirdi.

Neşe. Tam bir neşe. Üç gün önceden toparlanmıştı ve hava karardıktan sonra arabanın arkasına binip Connecticut sınırına doğru yola çıktığında kendini dünyanın kralı gibi hissetmişti.

Evet, ailesi çok iyi davranmıştı.

Tabii sonra bunu neden yaptıklarını öğrendi.

Sax'ın evindeki macera pek de iyi sonuçlanmamıştı. Cumartesi gününün gündüz saatlerinde kuzeniyle fırtına gibi içmiş ve Jägermeister ve votka Jell-O shot'larının ölümcül karışımından o kadar hasta olmuştu ki, Sax'ın ailesi iyileşmesi için eve gitmesi konusunda ısrar etmişti.

Köpeklerinden biri tarafından geri götürülmek tam bir utanç yolculuğu olmuştu ve daha da kötüsü, biraz daha kusabilmek için şoförden sürekli durmasını istemek zorunda kalmıştı. Sax'ın ailesinin ona söylememeyi kabul etmesi tek kurtarıcı lütuftu; o da kapının önüne bırakıldığında tam bir itirafta bulunması şartıyla. Belli ki onlar da anne ve babasıyla uğraşmak istemiyorlardı.

Köpek evin önünde durduğunda, Qhuinn onun sadece hasta olduğunu söyleyeceğini düşünmüştü, ki bu doğrudu, ve eve geri dönmek istediğini, ki bu doğru değildi ve asla doğru olmayacaktı.

Ama işler öyle gitmedi.

Mekândaki tüm ışıklar yanıyordu ve arkada kurulan bir çadırdan gelen müzik havada süzülüyordu. Her pencerede mumlar yanıyordu; her odada insanlar dolaşıyordu.

"Seni zamanında geri getirebildiğimiz iyi oldu," dedi direksiyondaki *doggen* mutlu *doggen* sesiyle. "Bunu kaçırman senin için utanç verici olurdu."

Qhuinn çantasıyla birlikte arabadan inmiş ve hizmetçi uzaklaşırken fark etmemişti.

Elbette, diye düşünmüştü. Babası, Princeps Konseyi'ne başkanlık ettiği seçkin bir hizmet döneminin ardından *glymera*'nın *leahdyre*'liğinden istifa ediyordu. Bu, onun çalışmalarını kutlamak ve görevin Lash'ın babasına geçişini kutlamak için düzenlenen bir partiydi.

Personelin son birkaç haftadır koşuşturup durduğu şey de buydu. Annesinin başka bir kriz daha geçirdiğini düşünmüştü.

anal, temiz-her-şey dönemleri, ama hayır. Tüm o temizlik bu geceyi beklemek içindi.

Qhuinn evin arka tarafına yönelmiş, çitlerin oluşturduğu gölgelere yapışmış, sırt çantası yerde sürükleniyordu. Çadırın içi çok güzeldi. Avizelerden pırıl pırıl ışıklar sarkıyor, güzel çiçekler ve mumlarla süslenmiş masaların üzerinde titriyordu. Her bir sandalye saten fiyonklarla süslenmişti ve oturma düzenleri arasındaki koridorlarda koşucular vardı. Her şeyin renk düzeninin ailesinin iki yüzünü yansıtan turkuaz ve sarı olduğunu hayal etmişti.

Partiye katılanların yüzlerine baktı ve her birini tanıdı. *Glymera*'nın önde gelen aileleriyle birlikte tüm soyu oradaydı ve tüm konuklar resmi giyinmişti; kadınlar elbiseler, erkekler kuyruklu smokinler içindeydi. Ateşböcekleri gibi yetişkinlerin arasında uçuşan gençler ve kenarda oturup gülümseyen ileri yaştakiler vardı.

Karanlıkta öylece durmuş ve kendini misafir gelmeden önce kapatılmış evdeki dağınıklığın bir parçası, kimsenin görmemesi için dolaba kaldırılmış işe yaramaz, çirkin bir nesne gibi hissetmişti. Ve ilk kez parmaklarını alıp göz çukurlarına bastırmak ve onu mahveden şeyi mahvetmek istememişti.

Grup aniden sustu ve babası parke dans pistinin başındaki mikrofona çıktı. Tüm konuklar toplandığında, Qhuinn'in annesi, erkek kardeşi ve kız kardeşi babasının arkasında durmak için geldi, dördü de parıldayan ışıklarla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde parlıyordu.

Babası Eski Dilde, "Dikkatinizi bana verirsiniz," dedi. "Bu gece burada bulunan kurucu ailelere teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum." Alkışlar yükseldi. "Konsey'in diğer üyeleri." Alkışlar. "Ve *glymera*'nın çekirdeğini oluşturan ve benim soyumu tamamlayan sizler." Alkışlar. "*Leahdyre* olarak geçirdiğim son on yıl zorlu geçti, ancak iyi bir ilerleme kaydettik ve halefimin dizginleri sağlam bir elle alacağını biliyorum. Kralın yakın zamanda tahta çıkmasıyla birlikte, endişelerimizin giderilmesi daha da büyük önem taşıyor.

uygun bir özenle bir araya getirilmiş ve öne çıkarılmıştır. Konsey'in devam eden çalışmaları sayesinde, meseleleri bizim kadar tam olarak anlamayanların haksız muhalefetine aldırmadan vizyonumuzun yarışa doğru taşındığını göreceğiz. "

Bu noktada yankılanan bir onay vardı ve ardından Lash'ın babasının şerefine kadeh kaldırıldı. Ardından Qhuinn'in babası boğazını temizledi ve arkasındaki üç kişiye baktı. Hafif boğuk bir sesle, "*Glymera*'ya hizmet etmek benim için bir onurdu. Her ne kadar görevimi özleyecek olsam da, aileme daha fazla zaman ayırmanın beni son derece memnun ettiğini itiraf etmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Gerçekten de onlar benim hayatımın merkezi ve her gün kalbime getirdikleri hafiflik ve sıcaklık için onlara teşekkür etmeliyim."

Qhuinn'in annesi bir öpücük kondurdu ve gözlerini hızla kırıştırdı. Erkek kardeşi, gözlerini dolduran kahraman tapınması ile tüm robin göğüslü gururlu gitti. Kız kardeşi alkışladı ve zıpladı, saçları sevinçle zıpladı.

O anda, bir evlat, bir kardeş ve bir aile üyesi olarak reddedilmesi o kadar tamdı ki, ona ya da onun hakkında söylenen hiçbir söz, içini sızlatan üzüntüsüne katkıda bulunamazdı.

Qhuinn, babasının kapıyı sertçe çalmasıyla anılarından sıyrıldı, muştaların sesi geçmişin etkisini kırarak sahneyi zihninden uzaklaştırdı.

Mesajı *gönder* tuşuna *bastı*, telefonu gömleğinin cebine koydu ve "İçeri gel" dedi.

Kapıyı açan babası değildi.

Bu bir *doggen*'dı, ona tuvalete gitmemesi gerektiğini söyleyen aynı uşaktı. *Glymera*'nın bu yılki balosuna.

Hizmetkâr eğildiğinde, bu özel bir saygı jesti olarak tasarlanmamıştı ve Qhuinn bunu o şekilde algılamadı. *Doggen* herkese selam verirdi. Çöpü yağmalayan bir rakunun yolunu kesmiş olsalardı, kışkırlamaya başlamadan önce yapacakları ilk hareket bellerini bükme olurdu.

"Sanırım ben gidiyorum," dedi Qhuinn, uşak nazardan korunmak için hızlıca el hareketleri yaparken.

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi *Doggen*, alnı hâlâ ayaklarına dönük bir şekilde, "babanız binadan ayrılmanızı rica etti."

"Harika." Qhuinn, içine tişört koleksiyonunu ve dört çift kot pantolonunu koyduğu spor çantasıyla ayağa kalktı.

Kayışı omzuna asarken, cep telefonu hizmetinin ne kadar süreyle ödeneceğini merak etti. Son birkaç aydır kesilmesini bekliyordu - harçlığı aniden ortadan kaybolduğundan beri.

T-Mobile'ın da kendisi gibi SOL olduğunu hissediyordu.

"Baban bunu sana vermemi istedi." *Doggen* elini uzatıp kalın, işyeri boyutunda bir zarf uzatırken doğrulmadı.

Hizmetçiye o lanet şeyi alıp babasının kışına havadan postalamasını söyleme dürtüsü karşı konulmaz gibi bir şeydi.

Qhuinn zarfı aldı ve açtı. Kâğıtlara baktıktan sonra sakince katladı ve tekrar içine koydu. Zarfı bel kemerinin arkasına sokarak, "Ben gidip aracımı bekleyeyim," dedi.

Köpek kendini yukarı kaldırdı. "Yolun sonunda, eğer istersen." "Evet.

Elbette. İyi." Her neyse. "Benden kan istiyorsun, değil mi?"

"Eğer çok nazikseniz." *Doggen*, göbeği siyah camla kaplı pirinç bir kadeh uzattı.

Qhuinn, av bıçağına el konulduğu için İsviçre çakısını kullandı. Bıçağı avucunun içinde gezdirdikten sonra bir yumruk yaparak bardağa birkaç kırmızı damla sıktı.

O evden çıktığında, arınma ayininin bir parçası olarak eşyaları yakacaklardı.

Sadece kusurlu olanları atmıyorlardı; kötülükten de kurtuluyorlardı.

Qhuinn arkasına bakmadan odasından çıktı ve koridorda ilerlemeye başladı. Kız kardeşinin flüt çalıştığını duymasına rağmen ona veda etmedi ve Latince dizeler okumaya devam etmesi için kardeşini yalnız bıraktı. O

telefonda konuştuğunu duyduğunda annesinin oturma odasına da uğramadı. Ve babasının çalışma odasının önünden geçmeye devam etti.

Hepsi onun evac'ının içindeydi. Kanıt zarfın içindeydi.

Birinci katta, büyük ön kapıyı yüksek sesle kapatmadı. Gösteri yapmaya gerek yoktu. Hepsi onun gideceğini biliyordu, bu yüzden aile odasında çay içmek yerine titizlikle meşgul oluyorlardı.

Bahse girerim, *köpek* onlara evden çıktığını söyler söylemez toplanmışlardır. Bahse girerim biraz Earl Grey içmiş ve birkaç çörek yemişlerdir. Bahse girerim derin bir oh çekmişler, sonra da Lash'e yaptıklarından sonra başlarını dik tutmanın ne kadar zor olacağından yakınmışlardır.

Quinn uzun, dolambaçlı yolda dolaştı. Büyük demir kapılara vardığında kapılar açıktı. İçlerinden geçtikten sonra, sanki kışına tekme atmışlar gibi bir çınlamayla kapandılar.

Yaz gecesi sıcak ve nemliydi ve kuzeyde şimşekler çakıyordu.

Fırtınalar hep kuzeyden gelir, diye düşündü ve bu hem yaz hem de kış için geçerliydi. Soğuk aylarda, Nor'easters sizi o kadar çok karla gömebilirdi ki, kendinizi bir-

Vay canına. O kadar sarsılmıştı ki, kendi kendine hava durumu hakkında konuşuyordu. Çantasını kaldırım kenarındaki kaldırıma bıraktı.

Şimdi Blay'e mesaj atıp kendisini aldırıp aldıramayacağını sorması gerektiğini düşündü. Çantasının ağırlığıyla maddeleşmek zor olabilirdi ve ona hiç araba verilmemişti, işte böyle. Hiçbir yere hızlı gidemiyordu.

Tam telefonuna uzanırken, o şey çaldı. Blay'den bir mesajdı: *Gelip bizimle kalmalısın. Seni alayım.*

Oğluna mesaj atmaya başladı ama sonra aklına zarf geldi ve durdu. Telefonu çantasına koyup, eşyalarıyla dolu çantasını omzuna attı ve yolun kenarında yürümeye başladı. Doğuya yöneldi, çünkü yolun gidişatına bakılırsa, sola gitmek için yaptığı rastgele seçim onu o yöne götürmüştü.

Adamım ... şimdi gerçekten bir yetimdi. Sanki içindeki şüpheler gerçek olmuştu. Her zaman evlatlık falan olduğunu düşünmüştü, çünkü ailesine asla uyum sağlayamamıştı - ve sadece tüm bu

Gözleri uyumsuzdu. O farklı bir kumaştan kesilmişti. Her zaman öyleydi.

Bir yanı evden kovulduğu için öfkelenmek istiyordu ama ne bekliyordu ki? Hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı ve kuzenini bir av bıçağıyla öldürmek, tamamen haklı olsa bile, affedilemezdi.

Ayrıca babasına da pahalıya patlayacaktı.

Saldırı -ya da Lash öldüyse cinayet- vakalarında, kurban *glymera* üyesiye, yaralı ya da ölünün göreceli değerine bağlı olarak kendilerine ya da soylarına bir miktar ödenirdi. Kurucu ailelerden birinin ilk oğlu olan genç, geçiş sonrası bir erkek mi? Sadece bir Kardeşin ya da hamile bir soylu kadının ölümü daha pahalıya mal olabilirdi. Ödeyenler de Qhuinn değil ailesiydi, çünkü yasal olarak geçişinizden tam bir yıl sonrasına kadar yetişkin sayılmıyordunuz.

İşin iyi tarafı, teknik olarak hâlâ reşit olmadığı için ölüm cezasına çarptırılmayacağını düşünüyordu. Ama öyle bile olsa, kesinlikle suçlanacaktı ve bildiği hayat artık resmen sona ermişti.

Makyajlarınızdan bahsedin. Glymera'dan çıkmıştı. Ailesinin dışında. Eğitim programının dışında.

Beceriksizce cinsiyet değiştirmesi dışında, kimliğinin içine etmek için daha fazla ne yapılabileceğini hayal etmek zordu.

Şu anki duruma göre, kendisine ne olacağını öğrenmek için nereye gideceğine karar vermek üzere şafağa kadar vakti vardı. Blay'in evi bariz bir seçim olabilirdi ama kocaman, kıllı bir sorun vardı: *Glymera'dan* dışlanmış birini barındırmak o ailenin sosyal statüsünü tamamen H-bombası haline getirecekti, yani bu mümkün değildi. John da onu yanına alamazdı. Adam Kardeşler'le birlikte yaşıyordu ve bu da evinin çok gizli olduğu anlamına geliyordu, bırakın yarı kalıcı gece misafirlerini, ziyaretçi bile kabul edemezdi.

Bir stajyer arkadaşlarını katletmişlerdi. Ve turuncu tulumlarını bekliyorlardı.

Tanrı. John. Lash'in söylediği o boktan şey. Doğru olmamasını umuyordu ama doğru olmasından korkuyordu.

Her zaman John'un kadınlardan uzak durduğunu düşünmüştü çünkü Blay'den bile daha sosyal beceriksizdi. Ya şimdi? Belli ki adamın ciddi sorunları vardı . . ve Qhuinn, arkadaşına seks konusunda böyle davrandığı için kendini kabus boyutlarında bir pislik gibi hissediyordu.

ZeroSum'da takıldıkları zamanlarda John'un bir kadını asla arka tarafa götürmek istememesine şaşmamalı.

Lanet olası Lash.

Dostum, o bıçakla yaptıklarının sonucunda ne olursa olsun, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Lash her zaman bir piç olmuştu ve Qhuinn yıllarını o pislği göt deliğinden patlatmak isteyerek geçirmişti. Ama John'un üzerine böyle atladığı için mi? Çocuğun gerçekten ölmesini umuyordu.

Ve sadece dünyada bir tane daha az zalim piç iyi bir şey olduğu için değil.

Gerçek şuydu ki, Lash'ın çenesi düşüktü ve bu bilgiyi soluduğu sürece John güvende değildi. Ve bu tehlikeliydi. *Glymera*'da böyle şeyleri tamamen hadım edici olarak görenler vardı. Eğer John tam bir Kardeş olmayı ve aristokraside saygı görmeyi umuyorsa, eğer çiftleşmeyi ve bir aile sahibi olmayı umuyorsa, hiç kimse onun herhangi bir erkek tarafından, hele hele bir *insan* erkeği tarafından tecavüze uğradığını bilmemeliydi.

Kahretsin, bunun bir insan olduğu gerçeği her şeyi astronomik olarak daha da kötüleştirdi. *Glymera*'nın gözünde insanlar dik yürüyen farelerdi. Onlardan biri tarafından alt edilmek? Dayanılmaz.

Hayır, diye düşündü Qhuinn tek başına yürürken, yaptığı şeyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

On Beşinci Bölüm

John soyunma odasının duş alanını temizledikten sonra ofise gitti, masaya oturdu ve Tanrı bilir ne kadar uzun süre kâğıtlara baktı ve Tanrı bilir ne kadar uzun süre karıştırması gereken kâğıtlara baktı. Bu sessizlikte tombul dudağı zonkluyor, parmak eklemleri de öyle, ama bunlar kafasındaki sıkıcı uğultunun ortasında sadece küçük ağırlar olarak kalıyordu.

Hayat çok garipti.

Büyük çoğunluğu tahmin edilebilir bir hızda geçti, olaylar yanınızdan hız sınırında veya hemen altında akıp gitti. Yine de arada bir, otoyolda kapılarınızı emen bir Porsche gibi her şey bir anda oldu. Birdenbire ortaya çıkan bir şey her şeyi bir anda değiştirdi.

Wellsie'nin ölümü de böyleydi. Tohr'un kayboluşu da böyleydi.

Qhuinn'in Lash'a yaptığı hamle de böyleydi.

Ve merdiven boşluğunda John'un başına gelen korkunç şey ... evet, o da vardı.

Bu, kaderin kurşun ayak versiyonuydu.

Belli ki Lash'in boğazı Qhuinn tarafından o anda kesilecekti ve zaman hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin müdahale edemeyeceği şekilde hızlanmıştı.

Evrak işlerinden vazgeçen John masadan ayrıldı ve dolabın arkasına doğru ilerledi. Kendisini malikâneye geri götürecek olan yeraltı tüneline adım attığında, Lash'in hayatta kalmamasını umduğu için kendinden nefret etti. Bu kadar zalim olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu ve ayrıca Lash ölürse Qhuinn için işler daha da zorlaşacaktı.

Yine de sırrının açığa çıkmasını istemiyordu.

Fuayeye adımını attığında telefonu bir bip sesiyle çaldı. Arayan Qhuinn'di: *Evden ayrıldım. Telefonun ne kadar çalışacağını bilmiyorum. İsteddiği zaman kendini Gazap'a dönüştürecek.*

Kahretsin. John hemen arkadaşına karşılık verdi: *Blay boşalmaya ve seni kaldırmaya hazır.*

Cevap yok.

Tekrar denedi: *Q? W8 4 Blay, onu almadan gitme. Bu gece kalabilirsin.*

John merdivenlerin dibinde durdu ve bir cevap bekledi. Bir dakika sonra Blay'den cevap geldi: *Merak etme, Q'dayım. Ondan haber alınca sana haber veririm. En kötü ihtimalle? Onu ben alırım.*

Teşekkürler.

Normalde John gidip Blay'deki çocuklarıyla buluşurdu ama henüz onlarla yüzleşemezdi. Nasıl olur da onun hakkında farklı düşünmezlerdi? Ayrıca, ona olanlar, tıpkı başlangıçta kendisi için olduğu gibi, onların da aklından çıkmayacaktı.

Saldırı ilk gerçekleştikten sonra, kendisine ne yapıldığını hiç durmadan düşünmüştü. Sonra gün boyunca çoğu zaman ve gece boyunca her zaman düşünmüştü. Sonra bazen gündüzleri, sonra gün aşırı; sonra bütün bir hafta hiç düşünmeden geçebiliyordu. Geceler çok, çok daha uzun sürmüştü ama sonunda rüyalar bile kurumuştü.

Evet, şu anda arkadaşlarının gözlerinin içine bakıp ne düşündüklerini bilmekle hiç ilgilenmiyordu. Hayal etmek. Merak ediyordu.

Hayır, henüz onlarla birlikte olamazdı.

Ayrıca, Lash'le olan her şeyin kendi hatası olduğu hissinden de kurtulamıyordu. Eğer o yükü yanında taşımıyor olsaydı, adam bunu arkadaşlarının önünde ortaya dökmez, kavga çıkmaz ve Qhuinn ilk kuzenini Rambo'lamazdı.

Bir kez daha, o merdiven boşluğundaki boktan şey sorunlara neden oluyordu. Sanki başına gelenlerin artçı sarsıntıları hiç ama hiç bitmeyecek gibiydi.

John üst kata çıkmak için kütüphanenin önünden geçerken bir hevesle içeri girdi ve yaklaşık yirmi metre uzunluğundaki hukuk bölümüne gelene kadar rafları taradı. Tanrım, Eski Dilde hukuk üzerine yaklaşık yetmiş cilt kitap olmalıydı. Belli ki vampirler de insanlar kadar dava meraklısıydı.

Bazı kitaplara göz attı ve ceza kanunundan neler olabileceğine dair bir resim çıkardı. Eğer Lash ölürse, Qhuinn cinayet suçundan Gazap'ın karşısına çıkacaktı ve Qhuinn'in cinayeti işleyen kişi olmadığı için işler pek iyi görünmüyordu.

Saldırıya uğrayan kişi olduğu için nefsi müdafaa iddiasında bulunamazdı. En iyi şansı namus cinayetini öne sürmektir ama bu bile hapis cezasının yanı sıra Lash'in ailesine ödenmesi gereken yüksek bir para cezası anlamına geliyordu. Öte yandan, Lash yaşasaydı, ölümcül bir silahla saldırı ve darp söz konusu olacaktı ki bu da yine hapis ve para cezasına yol açacaktı.

Her iki sonuç da aynı sorunu ortaya çıkarıyordu: John'un bildiğine göre, Wrath'ın yükselişinden önceki dört yüz yıl boyunca vampirler için penis sistemi bozulduğu için ırkın hapisanesi yoktu. Bu nedenle Qhuinn bir hapisane inşa edilene kadar bir yerde ev hapsinde tutulacaktı.

Blay'in ailesinin bir suçluyu süresiz olarak çatıları altında tutmaya razı olduklarını hayal etmek zordu. Peki adam nereye gidecekti?

John bir küfür savurarak deri ciltli kitapları yığınların arasına geri itti. Arkasını döndüğünde ay ışığında bir görüntü yakaladı ve az önce okuduğu şeyi unuttu.

Kütüphanenin Fransız kapılarının diğer tarafında, Cormia havuzdan çıkıyordu, çıplak vücudundan su kristalleri damlıyordu, teni cilalanmış gibi pürüzsüzdü, uzun, zarif kolları ve bacakları bir yaz esintisi kadar zarifti.

Oh . . . whoa.

Phury ondan nasıl uzak kalabilmişti?

Bornozunu giyerken eve doğru döndü ve onu görünce dondu kaldı. Garip bir şekilde el sallamak için elini kaldırırken kendini tam bir röntgenci gibi hissetti. Sanki kötü bir şey yaparken yakalanıp yakalanmadığından emin değilmiş gibi tereddüt etti, sonra selamına karşılık verdi.

Kapıyı açarken hiç düşünmeden, *"Geç kaldığım için gerçekten özür dilerim"* diye imzaladı.

Oh, bu harikaydı. ASL bilmiyordu-

"Beni gördüğün için mi yoksa geç kaldığın için mi üzgünsün? Sanırım bunlardan birini söyledin." Adam saatine dokunduğunda, kız biraz kızardı. "Ah, geç kalma kısmı."

Adam başını sallayınca, kadın yanına geldi; ayakları kaldırım taşında ıslak izler bırakırken hiç ses çıkarmıyordu. "Seni bekledim- Ah, sevgili Bakire Kâtip. Yaralanmışsın."

Elini ağzındaki morluğa götürdü, keşke gözleri karanlıkta o kadar iyi görmese diye düşündü. Dikkatini başka yöne çekmek için bir şeyler imzalamaya başladı, iletişim engelinden dolayı hayal kırıklığına uğradı ve bir an ilham geldi.

Telefonunu çıkarıp bir mesaj yazdı: *Hâlâ film izlemek istiyorum, eğer istersen?*

Şimdiye kadar cehennem gibi bir gece olmuştu ve Kardeşler klinikten döndüğünde ve Lash'in sonucu belli olduğunda işlerin daha da zorlaşacağını biliyordu. Bırakın kendi kafasını, kendi derisinin içinde bile zor durabildiği için, karanlıkta onunla oturup uyuklama fikri şu anda kaldırabileceği tek şeydi.

Bir süre onu ölçtü, gözleri kısıldı. "İyi misin?"

Evet, gayet iyi, diye yazdı. *Geç kaldığım için üzgünüm. Gerçekten bir film izlemek isterdim.*

"O zaman benim için bir zevktir," dedi başıyla selam vererek. "Ancak durulanmak ve üstümü değiştirmek istiyorum."

İkisi birlikte kütüphaneden geçip büyük merdivenlerden yukarı çıktılar ve adam çok etkilendi. Gördüklerine bakılırsa kız aşırı derecede garip değildi ve bu gerçekten de çekiciydi.

Tepede, odasına girerken onu bekledi ve bir süre orada kalmasını bekledi, ama bir anda geri döndü. Ve saçları aşağıdaydı.

Aman Tanrım, ne manzara ama. Sarı lüleleri kalçalarına kadar iniyordu, rengi nemli olduğu için her zamanki soluk buğday renginden daha koyuydu.

"Saçım ıslak." Yüzü kızararak bir avuç altın tokayı uzattı. "Kurur kurumaz toplayacağım."

Benim hesabıma değil, diye düşündü John ona bakarken. "Ekselansları?"

John hemen toparlandı ve heykellerin bulunduğu koridordan geçerek personel odasının girişini gösteren bir çift kanatlı kapıya doğru ilerledi. Kapıları Cormia için açık tuttu ve sonra sağ tarafa, parlayan ışık şeritleriyle kaplı halı kaplı basamakları ortaya çıkarmak için genişleyen deri yastıklı bir kapıya gitti.

Cormia beyaz cübbesini alıp yukarı çıktı ve onu takip ederken, saçlarının kıvrılan uçlarının küçük bedenini okşamasını izlememeye çalıştı.

Geri.

Üçüncü kattaki sinema salonunda 1940'ların Metro-Goldwyn-Mayer havası vardı; siyah ve gümüş duvarları art deco lotus kabartmaları ve süslü altın ve gümüş apliklerle kaplanmıştı. Mekandaki stadyum koltukları, bir beyzbol sahasında değil, bir Mercedes'te bulabileceğiniz kalitedeydi: Yirmi bir deri koltuk üç bölüm halinde arkaya yerleştirilmiş, koridorlar daha küçük ışıklarla işaretlenmişti. Süper dolgulu kış saraylarının her biri ikiz yatak büyüklüğündeydi ve toplu olarak bir Boeing 747'dekinden daha fazla içecek bardak tutucusu vardı.

Sinemanın arka duvarında binlerce DVD vardı ve yemek de yeniyordu. Fritz'e geldiklerini söylemedikleri için henüz açılmamış bir patlamış mısır makinesinin yanı sıra, bir kola çeşmesi ve gerçek bir şekerleme tezgahı vardı.

Durdu ve Milk Duds, Raisinets, Swedish Fish, M&M's ve Twizzlers'a baktı. Hem acıkmıştı hem de midesi bulanıyordu ve midesindeki yağlı hissi oylamak zorundaydı ama belki Cormia'nın da hoşuna gider diye düşündü. Cormia iri gözlerle etrafa bakmakla meşgulken, M&M'leri çıkardı, çünkü onlar temel gıda maddesiydi ve çikolatadan hoşlanmazsa diye bir paket de İsveç Balığı. İki kola bardağını boşalttı, içlerini bir ton buzla doldurdu ve iki koyu ve güzel çikolatayı ateşledi.

Onun dikkatini çekmek için hafifçe ısıklık çalarak başıyla ön tarafa doğru işaret etti. Cormia onu takip etti, alçak merdivenlerden aşağı inen gömme ışıklardan büyülenmiş gibi görünüyordu. Onu şezlonglardan birine yerleştirdikten sonra merdivenleri koşarak çıktı ve ne giyeceğini bulmaya çalıştı.

Tamam, hem hassas hassasiyetleri hem de daha önce yaşadığı gerçek hayat kâbusu yüzünden korku filmleri elenmişti. Tabii ki... bu koleksiyonun yaklaşık yüzde ellisini eliyordu, çünkü Fritz'e film isteklerini ileten genellikle Rhage oluyordu.

John Godzilla bölümünü atladı çünkü ona Tohr'u hatırlatıyordu. *American Pie* ve *Wedding Crashers* gibi abartılı komediler onun için yeterince şık değildi. Mary'nin derin ve anlamlı yabancı filmlerden oluşan koleksiyonu John'un iyi bir gecede bile izleyemeyeceği kadar geçerliydi. O kaçış arıyordu, farklı türde bir işkence değil. Aksiyon filmleri mi? Nedense Cormia'nın Bruce Willis, Sly Stallone ya da Ahnold'un inceliklerini kavrayacağını düşünmüyordu.

Geriye kız filmleri kaldı. Ama hangisi? John Hughes klasikleri vardı: *Sixteen Candles*, *Pretty in Pink*, *The Breakfast Club*. *Mystic Pizza*, *Pretty Woman*, *Steel Magnolias*, *My Best Friend's Wedding* ile Julia Roberts bölümü ... Jennifer Aniston'ın kat kat unutulmazları. Doksanlı yılların tüm Meg Ryan'ları.

Bir çantayı serbest bıraktı.

Elindeki şeyi çevirirken, çimlerin üzerinde dans eden Cormia'yı düşündü. *Bingo*.

John tam arkasını dönmüştü ki telefonu çaldı. Grup mesajı Zsadist'ten geliyordu, belli ki hâlâ Havers'ın kliniğindeydi: *Kirpikler iyi görünmüyor. Tedavi devam ediyor. Herkesi haberdar edeceğiz.*

Mesaj evdeki herkesi şaşkına çevirmişti ve John mesajı tekrar okurken Blay ve Qhuinn'e iletip iletmemesi gerektiğini düşündü. Sonunda telefonu cebine geri koydu, ikisinin Lash'in durumuyla ilgili raporlar olmadan da yeterince uğraşacak şeyleri olduğunu düşündü. Eğer adam ölürse, John arkadaşlarıyla temasa geçecekti.

Durdu ve etrafına bakındı. Film izlemek kadar normal bir şey yapıyor olmak son derece gerçeküstüydü ve belli belirsiz bir şekilde uygunsuz hissettiriyordu. Ama şu anda her şey beklemekle ilgiliydi. O ve olaya dahil olan diğer herkes nötr durumdaydı.

DVD oynatıcının yanına gidip diski makinenin siyah diline taktığında, tek görebildiği Lash'in fayansın üzerinde, gözlerinde korku, boynundan akan kan oldu.

Lash'in başarması için dua etmeye başladı.

Sırrının açığa çıkmasından korkarak yaşamak zorunda kalacağı anlamına gelse bile, Qhuinn'in bir katil olarak mahkûm edilmesinden ve John'un vicdanında bir ölüm olmasından daha iyiydi.

Lütfen, Tanrım, Lash'in yaşamasına izin ver.

On Altıncı Bölüm

Şehir merkezinde, zerosum'da, Rehv kötü bir gece geçiriyordu ve güvenlik şefi bunu daha da kötüleştiriyordu. Xhex masasının önünde durmuş kollarını kavuşturmuş, sıcak bir gecede köpek boku gibi ona burun kıvrarak bakıyordu.

Gözlerini ovuşturdu, sonra ona ters ters baktı. "Peki neden bana burada kalmamı söylüyorsun?"

"Çünkü sen zehirlisin ve personel senden korkuyor."

Bu da yarım beyinli olduklarını kanıtlıyor, diye düşündü. "Dün gece ne oldu?" diye sordu usulca.

"Sana dört blok aşağıdaki arsayı satın aldığımı söylemiş miydin?" "Evet. Dün. Prenses'e ne oldu?"

"Bu kasabanın bir Goth kulübüne ihtiyacı var. Sanırım adını Demir Maske koyacağım." Dizüstü bilgisayarının parlayan ekranına doğru eğildi. "Buradaki nakit akışı bir inşaat kredisini karşılayabilmem için fazlasıyla yeterli. Ya da sadece bir çek kesebilirim, ancak bu bizi tekrar denetime sokar. Kirli para çok karmaşık bir şey ve bana dün gece hakkında bir kez daha soru sorarsan seni buradan kovarım."

"Ne kadar değerli hissediyoruz değil mi?"

Dişleri ağzının içine doğru fırlarken üst dudağı seğirdi. "Beni zorlama Xhex. Hiç havamda değilim."

"Bak, çeneni kapalı tutabilirsin, sorun değil, ama kafanı personelden çıkarma. Kişiler arası döküntüleri temizlemekle ilgilenmiyorum- Neden yine gözlerini ovuşturuyorsun?"

Yüzünü buruşturarak saatine bir göz attı. Görüşünün düz kırmızı düzleminin ortasında, son dopamin vuruşundan bu yana sadece üç saat geçtiğini fark etti.

"Şimdiden başka bir doza ihtiyacın var mı?" Xhex sordu.

Başını sallama zahmetine girmedi, sadece çekmecesini açtı ve cam bir şişe ile bir şırınga çıkardı. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kollarını sıvadı,

üst kolunu turnikeledi ve ardından iğnenin ince başını ilaç kabının üzerindeki kırmızı mühürden geçirmeye çalıştı.

Hedefi tam olarak vurmayı başaramadı. Derinlik algısı olmadan, boş alanda balık avlıyor, iğnenin ucunu küçük şişenin tepesiyle eşleştirmeye çalışıyor ve bir sürü ıskalama yapıyordu.

Symphaths sadece kırmızının tonlarını ve iki boyutlu olarak görürdü. İlacı işe yaramadığında, ya stresli olduğu için ya da bir dozajı kaçırdığı için, görüşündeki değişiklik sorunun ilk işaretiydi.

"İşte, bana bırak."

İçini bir hastalık dalgası kapladığında konuşamadığını fark etti, bu yüzden sadece başını salladı ve şırıngayı kullanmaya devam etti. Bu arada vücudu derin dondurucudan uyanmaya başlamış, kollarına ve bacaklarına karıncalanma dalgaları yayılmıştı.

"Tamam, bu kadar ego yeter." Xhex çok amaçlı modda masanın etrafına geldi. "Sadece izin ver-"

Gömleğinin kolunu zamanında indirmeye çalıştı. Başaramadı.

"*Tanrım*," diye tısladı.

Ön kolunu ondan uzaklaştırdı ama artık çok geçti. Hem de çok geç.

Xhex elini onun omzuna koyarak, "Bırak ben yapayım," dedi. "Sadece sakın ol patron ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Şaşırtıcı derecede nazik elleriyle şırıngayı ve şişeyi aldı, sonra da adamın sefil siyah-mavi ön kolunu masanın üzerine uzattı. Son zamanlarda o kadar çok ateşlenmişti ki, ne kadar hızlı iyileşirse iyileşsin, damarları yok olmuş, şişmiş ve deliklerle dolmuş, çok fazla seyahat edilen yollar gibi çukurlaşmıştı.

"Diğer kolunu kullanacağız."

Sağ elini uzatırken, Xhex kapaktaki iğneyi sorunsuzca batırdı ve normal dozda olması gerekeni çıkardı. Başını salladı ve iki parmağını kaldırarak iki katına çıkarmasını istedi.

"Bu çok fazla," dedi.

Adam şırıngayı almak için hamle yaptı ama kadın şırıngayı ulaşamayacağı bir yere götürdü.

Yumruğunu masaya vurdu ve gözleri kızın gözlerine dikildi.

Birkaç kelime daha söyleyerek şişeden biraz daha ilaç çekti ve çekmecesinde alkollü bir mendil arayışını, mendili yırtıp açmasını ve dirseğinin kıvrımındaki bir bölgeyi ovmasını izledi. Onu vurduktan sonra turnuvayı serbest bıraktı ve vuruş setini masaya geri koydu.

Sandalyesine uzanıp gözlerini kapattı. Göz kapakları kapalıyken bile kırmızılık devam ediyordu.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu sessizce. "Çift doz mu? Enjeksiyon bölgesini dezenfekte etmeden ateş etmek? Bunu her gün kaç kez yapıyorsun?"

Sadece başını salladı.

Birkaç dakika sonra kadının kapıyı açtığını ve Trez'e Bentley'i getirmesini söylediğini duydu. Adam tam onu sikmeye hazırlanırken, kadın dolaptan samur tozluklarından birini çıkardı.

"Havers'a gidiyoruz," dedi. "Ve eğer benimle tartışırsan, çocukları buraya çağıracağım ve seni bir kilim rulosu gibi bu ofisten dışarı taşıyacaklar."

Rehv ona ters ters baktı. "Buranın patronu sen değilsin."

"Doğru. Ama adamlarınıza kolunuzun ne kadar enfeksiyonlu olduğunu söylesem, sizi hırpalamadan önce bir nefes bile alırlar mı sanıyorsunuz? İyi biri olsaydın, bagaj yerine arka koltukta oturabilirdin. Hıyarın teki olsaydın, kaput süsü olurdun."

"Siktir git."

"Bunu denemiştik, hatırladın mı? Ve ikimiz de beğenmemiştik."

Kahretsin, şu anda ona hatırlatılması gereken bir şey vardı.

"Akıllı ol Rehv. Bunu kazanamayacaksın, o zaman neden tartışmayla uğraşıyorsun? Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk dönersin." Kadın, "Tamam, çifte daldırmayı bırak. Havers'ın koluna bakmasına izin ver. Tek kelime: sepsis."

Sanki doktor o şeyi gördüğünde ne yaptığını anlamayacakmış gibi?

Rehv bastonunu avuçladı ve yavaşça sandalyesinden kalktı. "Çok sıcakladım.
. palto için."

"Ve bunu getiriyorum ki dopamin devreye girdiğinde ve serinlediğinizde üşümeyesiniz."

Xhex ona bakmadan kolunu uzattı çünkü onun başka türlü kendisine yaslanamayacak kadar gurur dolu bir sık kafalı olduğunu biliyordu. Ve ona yaslanmaya ihtiyacı vardı. Bok gibi zayıftı.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," dedi.

"Bu da senin neden bu kadar asabi olduğunu açıklıyor."

Birlikte yavaşça ofisten çıkıp ara sokağa doğru yürüdüler.

Bentley orada, Trez direksiyonun başında bekliyordu. Moor soru sormadı ve kendi tarzında olduğu gibi yorum yapmadı.

Ve tabii ki, tüm bu ezici sessizlik, eşek gibi davrandığınızda kendinizi daha kötü hissetmenize neden oluyordu.

Rehv, Xhex'in onu arka koltuğa oturtmasını görmezden geldi ve sanki araba tutmasından falan endişeleniyormuş gibi yanına kayd.

Bentley sihirli bir halıya binmişçesine yumuşak bir şekilde havalandı ve bu çok yerindeydi, çünkü kendini bir halıdaymış gibi hissediyordu. Vampir kaniyla savaşan *sempat* doğasıyla, kötü tarafı ve yarı iyi tarafı arasında tahterevallli yapıyordu ve ahlaki yerçekimindeki değişimler midesini bulandırıyor.

Belki de Xhex kusma konusunda endişelenmekte haklıydı.

Trade'den sola döndüler, Onuncu Cadde'ye bağlandılar ve nehre doğru inerek otoyola çıktılar. Dört çıkış sonra saptılar ve park benzeri arsalar üzerindeki büyük evlerin yoldan geriye çekildiği, önünde diz çökmeyi bekleyen kralların yaşadığı yüksek kiralı bir semtten geçtiler.

Kırmızı, iki boyutlu görüşüyle Rehv gözleriyle pek bir şey göremiyordu. *Senfath* yanıyla ise çok şey biliyordu. Konaklarda yaşayan insanları hissedebiliyor, duygularının yaydığı enerji sayesinde yaydıkları duygusal ayak izlerinden tanıyabiliyordu. Görme duyusu bir televizyon ekranı kadar düzken, insanları üç boyutlu olarak algılayabiliyordu: Psişik ızgara desenleri olarak kaydediliyorlardı, neşe ve üzüntü, suçluluk ve şehvet, öfke ve incinme etkileşimleri onun için evleri kadar sağlam yapılar yaratıyordu.

Bakışları istinat duvarlarını ve iyi dikilmiş ağaçları delip geçemese de, malikânelerin taş ve harçlarını aşamasa da, şeytani doğası içerideki kadın ve erkekleri sanki karşısında çıplak duruyorlarmış gibi net bir şekilde gördü ve içgüdüleri canlandı. Bu duygusal ızgaralarda süzülen zayıflıklara odaklandı, insanların kutularındaki gevşek parçaları buldu ve onları daha da fazla sarsmak istedi. Onların uysal faresine karşı kurnaz bir kedi, kirli sırları, karanlık yalanları ve utanç verici endişeleriyle küçük kafaları kanayana kadar onlarla oynamak isteyen pençeli bir takipçiydi.

Şeytani tarafı onlardan sakın bir şekilde nefret ediyordu. *Symphath* doğasına göre, zayıflar dünyayı miras almamalıydı. Boğulup ölene kadar yiyeceklerdi. Ve sonra bir sonraki kurbanına ulaşmak için leşlerini kanlarının çamurunda öğütecektin.

"Kafamın içindeki seslerden nefret ediyorum" dedi.

Xhex ona doğru baktı. Arka koltuğun ışıltısında, sert ve zeki yüzü ona tuhaf bir şekilde güzel geliyordu, muhtemelen savaştığı iblisleri gerçekten anlayan tek kişi o olduğu için ve bu bağlantı onu sevimli kıldığı için.

"O parçanı hor görmek daha iyi," dedi. "Nefret seni güvende tutar."

"Onunla savaşmak sıkıcı."

"Biliyorum. Ama başka türlü olmasını ister miydin?"

"Bazen o kadar emin olamıyorum."

On dakika sonra Trez onları Havers'ın arazisinin kapısından geçirdi ve o zamana kadar Rehv'in elleri ve ayaklarındaki uyuşukluk geri dönmüş, vücut ısısı düşmüştü. Bentley arkadan dolaşıp kliniğin girişinde durduğunda, samur pardösü bir nimetti ve ısınmak için içine sokuldu. Arabadan indiğinde, kırmızı görüşün de gerilediğini, dünyanın tüm renk paletinin görüşüne geri döndüğünü, derinlik algısının nesneleri alıştığı uzamsal oryantasyona soktuğunu fark etti.

Xhex arka koltuktan, "Ben burada kalıyorum," dedi.

Kliniğe hiç gitmedi. Ama ona yapılanlar düşünüldüğünde bunun nedenini anlayabiliyordu.

Bastonunu avuçladı ve ona doğru eğildi. "Uzun sürmez."

"Ne kadar sürerse o kadar kalacaksın. Trez ve ben bekliyor olacağız."

Phury Öteki Taraf'tan döndü ve ZeroSum'a doğru yola çıktı. Rehv'in dışarıda olduğu ve Moor'un görevi bıraktığı sırada iAm'den alışverişini yaptı ve sonra eve dönüp koşarak yatak odasına çıktı.

Cormia'nın kapısını çalıp ona Sığınak'a dönmekte özgür olduğunu söylemeden önce kafasını dağıtmak için bir esrar çekecekti. Ve onunla konuştuğunda, onu asla Primale olarak çağırmayacağına dair yemin edecek ve onu yorumlardan veya eleştirilerden koruyacağını söyleyecekti.

Ayrıca onu bu tarafa kapattığı için üzgün olduğunu da açıkça belirtecekti.

Yatağına oturup sigara kâğıtlarını toplarken, ona ne söyleyeceğini prova etmeye çalıştı ... ve sonunda onun bir gece önce kendisini soyduğunu, solgun, zarif ellerinin kemerini çekiştirdikten sonra derisinin kemerini tuttuğunu düşündü. Aletin başına bir anda kuduz-erotik bir ateş saplandı ve bunun üzerinde durmamak için elinden geleni yapsa da, sakın ve soğukkanlıymış gibi davranmak, yanan bir evin mutfağında olmak gibiydi.

Isıyı ve çalan duman alarmlarını fark etme eğilimindeydiniz.

Ah . . . ama uzun sürmedi. İtfaiye aracı ve onun maskeli ve eldivenli ekibi, tüm o boş beşiklerin görüntüsü şeklinde geldi. Onların anısı kafasına dayanmış dolu bir silah gibiydi ve alevleri söndürdüğünden emindi.

Büyücü zihninde belirdi, kafatasları tarlasında gri gökyüzüne karşı siluet halinde duruyordu. *Sen büyürken baban gece gündüz sarhoştı. Bunun sana ne hissettirdiğini hatırlıyor musun? Söylesene dostum, yirmi dört/yedi saat duman altı olduğunu düşünürsek, bu gençlere nasıl bir baba olacaksın?*

Phury yaptığı işi bıraktı ve babasını kaç kez bahçedeki yabancı otların arasından alıp güneş doğarken eve sürüklediğini düşündü. Bunu ilk yaptığında beş yaşındaydı ... ve babasının muazzam ağırlığını yeterince kısa sürede barınağa taşıyamayacağından korkuyordu. Ne dehşet. O dağınık

Bahçe bir orman kadar büyük görünmüştü ve küçük elleri babasının kemerini kavramakta zorlanıyordu. Güneşin ilerleyişini tekrar tekrar kontrol ederken panik gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Sonunda babasını eve soktuğunda Ahgony'nin gözleri açılmış ve Phury'nin suratına kızartma tavaşı büyüklüğünde bir el ile tokat atmıştı.

Orada ölmek istemiştin, seni aptal. Bir süre sessizlik oldu; sonra babası gözyaşlarına boğuldu, onu tuttu ve bir daha asla kendini öldürmeye çalışmayacağına söz verdi.

Ama bir sonraki sefer de vardı. Ve bir dahaki sefer. Ve bir dahaki sefer. Sonunda hep aynı değiş tokuş.

Kurtarma işini Phury yapmıştı, çünkü Zsadist'in eve döndüğünde bir babaya sahip olacağına karar vermişti.

Büyücü gülümsedi. *Ama yine de olan b u değildi, değil mi dostum? Baban zaten öldü ve Zsadist onu hiç tanımadı.*

İyi ki sigarayı bırakmışsın da Z aile mirasını ilk elden deneyimleyebilmiş.

Phury kaşlarını çatı ve banyonun çift kapısından tuvalete doğru baktı. Yumruğunu kırmızı duman torbasının etrafına kapatarak ayağa kalkmaya başladı, ciddi bir sifon çekmeye hazırdu.

Büyücü güldü. *Bunu yapamayacaksın. Bırakmanın hiçbir yolu yok. Paniğe kapılmadan öğleden sonra dört saat bile dayanamazsın. Hayatının gelecek yedi yüz yılı boyunca bir daha sigara içmemeyi gerçekten hayal edebiliyor musun? Hadi dostum, mantıklı ol.*

Phury tekrar yatağa oturdu.

Bak, beyni varmış. Ne şok ama.

Elindeki sigarayı yalayıp bükmeyi bitirip dudaklarının arasına koyarken kalbi onu öldürüyordu. Tam çakmağını çıkarırken odanın öbür ucundaki telefonu çaldı.

Sezgileri ona kim olduğunu söyledi ve derisinden hücreyi çıkardığında haklı olduğunu gördü. Zsadist. Ve kardeşi üç kez aramıştı.

Cevap verirken keşke sigaram çoktan yanmış olsaydı diye düşündü. "Öyle mi?"

"Neredesin?"

"Öteki taraftan yeni geldim."

"Tamam, hemen kliniğe gel. Soyunma odasında bir kavga çıktı. John Matthew'un başlattığını düşünüyoruz ama Qhuinn, Lash'i boynundan bıçaklayarak kavgayı bitirdi ve çocuğun kalbi bir kez durdu. Onu stabilize ettiklerini söylüyorlar ama kimse ne olacağını bilmiyor. Az önce ailesini tekrar aramaya çalıştım ama muhtemelen gala yüzünden telesekreter çıkıyor. Geldiklerinde burada olmanı istiyorum."

Wrath, Phury'nin kışına indirilen büyük tekmeden Z'ye bahsetmemiş olmalıydı.

"Alo?" Zsadist tersledi. "Phury? Benimle bir sorunun mu var?"

"Hayır." Çakmağının tepesini hızlıca çevirdi ve başparmağıyla bir vuruş yaptı ve alev aldı. Eliyle sardığı sigarayı tekrar ağzına götürüp eğilirken kendini destekledi. "Yine de gelemem."

"Ne demek yapamam? Lanet *olası Shellan*'ım hamile ve yatağa bağlı ve ben buraya gelmeyi başardım. Eğitim programının temsilcisi ve Kardeşliğin bir üyesi olarak sana ihtiyacım var-"

"Yapamam."

"*Tanrım*, sigara içtiğini duyabiliyorum! Bırak şu lanet olası sigarayı ve lanet olası işini yap!"

"Ben artık bir Kardeş değilim."

Telefonda saf sessizlik. Sonra ikizinin sesi, alçak ve neredeyse duyulamaz. "Ne?"

Bu bir soru değildi. Daha çok Z cevabı biliyordu ama yine de bir mucize umuyordu.

Phury bunu ikizine veremezdi. "Bak . . . Wrath beni Kardeşlik'ten çıkardı. Dün gece. Sana söylediğini sanmıştım." Phury sert bir nefes aldı ve dumanın dudaklarının arasından pekmez gibi yavaşça çıkmasına izin verdi. İkizinin o anda nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu; RAZR yumruk olmuş, gözleri öfkeden kararmış, üst dudağı geriye kıvrılmıştı.

Kulağına gelen hırıltı hiç de sürpriz değildi. "Harika. Aferin amına koyayım."

Telefon kapandı.

Phury Z'yi geri aradı ve telesekretere yönlendirildi. Bu da sürpriz olmadı.

Kahretsin.

Sadece Zsadist'le arasını düzeltmek istemiyordu; eğitim merkezinde neler olduğunu da öğrenmek istiyordu. John iyi miydi? Qhuinn iyi miydi? Bu çocukların ikisi de, tüm yeni geçiş yapmış erkekler gibi asabiydi ama iyi kalpleri vardı.

Lash çok kötü bir şey yapmış olmalı.

Phury sigarayı rekor bir sürede bitirdi. Bir tane daha sarıp yakarken Rhage'in kendisine ayrıntılar vereceğine karar verdi. Hollywood her zaman kaynaktı-

Büyücü başını salladı. *Wrath'ın Kardeşlik'in işine burnunu sokmandan hoşlanmayacağının farkındasın değil mi dostum? Sen burada sadece bir misafirsin, seni piç kurusu. Artık aileden değilsin.*

Cormia sinema salonunun üst katında, havuzdaki su gibi rahat, her yeri kaplayan, nazik bir devin avuç içi gibi olan bir koltuğa yerleşti.

Işıklar söndü ve John ön tarafa geldi.

Telefonuna bir şeyler yazdı, sonra da ekranı ona gösterdi: *Hazır mısın?*

Başını salladığında loş oda devasa bir resimle aydınlandı ve her yerden sesler gelmeye başladı.

"Sevgili Bakire!"

John uzandı ve elini onun elinin üstüne koydu. Bir süre sonra sakinleşti ve mavinin tonlarına bürünmüş ekrana doğru düzgün odaklandı. İnsan görüntüleri belirip kayboluyor, erkek ve kadınlar birlikte dans ediyor, vücutları birbirine yaklaşıyor, kalçaları müzik eşliğinde dönüyordu.

Aralıklarla pembe renkte İngilizce yazılar belirdi.

"Bu televizyonla aynı şey mi?" dedi. "Aynı şekilde mi çalışıyor?" John başını salladı, tam o sırada İngilizce *Dirty Dancing* kelimeleri pembe renkte belirdi.

Birdenbire, araba denilen bir makine yeşil tepelerin arasından geçen bir yolda ilerlemeye başladı. Arabanın içinde insanlar vardı. Babası olan bir insan ailesi,

bir anne ve iki kızı var.

Odanın dört bir yanından bir kadın sesi geldi: "1963 yazıydı. "

John eline bir şey sıkıştırdığında, ne olduğunu görecektik kadar ekrandan uzak durmaya zorlukla dayanabildi. O şeyin bir çanta olduğu ortaya çıktı, küçük, koyu kahverengi bir çantaydı ve üst kısmı açıktı. İçinden bir şey alıp ağzına atması için bir işaret yaptı, o da elini içine daldırdı. Küçük, çok renkli yuvarlaklar çıktı ve tereddüt etti.

Kesinlikle beyaz değillerdi. Ve bu tarafta bile geleneksel olduğu üzere sadece beyaz yiyecekler yemişti.

Ama dürüst olmak gerekirse, ne zararı vardı ki?

Yanlarında başka kimse olmadığını bilmesine rağmen etrafına bakındı ve sonra sanki yasaları çiğniyormuş gibi hissederek birkaç tane patlattı.

Sevgili . . . Bakire Kâtip!

Tadı dilini öyle bir canlandırdı ki, aklına kan geldi. *Neydi* bu yiyecek? Cormia poşete baktı. Ön yüzünde şekere benzeyen bir çift çizgi karakter vardı. Paketin üzerinde *M&M's* yazıyordu.

Bütün çantayı yemesi gerekiyordu. Hemen şimdi. İçindeki beyaz olmaması önemli değildi.

Kız daha fazla içip inerken John güldü ve ona kırmızı kabında *kola* yazan uzun bir içecek uzattı. İçinde buz şıngırdıyordu ve kapağın içinde bir çubuk vardı. Kendininkini kaldırdı ve çubuktan bir yudum aldı. O da aynısını yaptı ve sonra sihir çantasına ve ekrana geri döndü.

Bir grup insan gölün kenarında sıralanmış, önce sağa sonra sola doğru hareket eden sarışın ve güzel bir kadının peşinden gitmeye çalışıyordu. Konuşmayı yapan genç kadın, Baby, vücudunu herkesin gittiği yere götürmek için mücadele ediyordu.

Cormia, John'a bir soru sormak için döndüğünde onun telefonuna baktığını ve hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatıldığını gördü.

Akşam erken saatlerde bir şey olmuştu. Kötü bir şey. John onu hiç görmediği kadar acımasızdı ama aynı zamanda inanılmaz derecede

saklıdır. Mümkün olan her Şekilde yardım etmek istemesine rağmen, ona baskı yapmayacaktı.

Birçok Şeyi kendine saklayan biri olarak, mahremiyetin önemini anlıyordu.

Onu kendi haline bırakarak sandalyesine yerleşti ve kendini filmin akışına bıraktı. Johnny, Primale kadar olmasa da yakışıklıydı ve müzik çaldığında nasıl da hareket ediyordu. Ve en iyi kısmı da Baby'nin dansa daha iyi olduğunu görmekti. Onun beceriksizliğini, alıştırma yapmasını, tkezlemesini ve sonunda hareketleri iyi yapmasını izlemek kalbinizi onun için neşelendirdi.

"Bunu seviyorum," dedi Cormia John'a. "Bunu yaşıyormuşum gibi hissediyorum." John'un telefonu belirdi.

Daha çok filmimiz var. Bir sürü.

"Onları görmek istiyorum." Soğuk ieeğinden bir yudum aldı. "Hepsini görmek istiyorum-"

Birdenbire Baby ve Johnny onun özel alanında yalnız kaldılar.

İkisi bir araya gelip baş başa dans etmeye başladıklarında Cormia'nın aklı başından gitmişti. Vücutları o kadar farklıydı ki, Johnny'ninki Baby'ninkinden çok daha büyük, çok daha kaslıydı ama yine de ona saygıyla ve özenle dokunuyordu. Ve okşayan sadece o değildi. Baby de onun okşamalarına karşılık veriyor, ellerini onun teninde gezdiriyor ve sanki hissettiklerinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Cormia'nın ağzı açık kaldı ve oturduğu yerden kalkarak ekrana yaklaştı. Zihninde Primale Johnny'nin yerini aldı ve o da Bebek oldu. Birlikte birbirlerine karşı hareket ediyorlardı, kalçaları srtnyor, kıyafetleri kayboluyordu. İkisi karanlıkta, kimsenin onları göremeyeceği ya da rahatsız edemeyeceği güvenli bir yerde yalnızdılar.

Primale'nin yatak odasında olan Şey buydu, sadece durmak yoktu ve başka imalar, ağır gelenekler, başarısız olma korkusu yoktu ve otuz dokuz kız kardeşi resmin dışındaydı.

Çok basitti. Sadece kafasında olmasına rağmen çok gerçekti.

Filme bakarken, Primale ile istediği Şeyin bu olduğunu düşündü. İşte buydu.

On Yedinci Bölüm

John, Cormia'nın yanında otururken iki nedenden dolayı telefonunu tekrar kontrol etti. Seks sahnesi onu garip hissettiriyordu ve Quinn ile Lash hakkında bir şeyler duymak için yanıp tutuşuyordu.

Lanet olsun.

Blay'e tekrar mesaj attı, o da hemen geri döndü ve adamdan haber alamadığını ve arabanın anahtarlarını çıkarma zamanının geldiğini düşündüğünü söyledi.

John telefonu kalçasına dayadı. Quinn gerçekten aptalca bir şey yapmış olamazdı. Banyoda kendini asmak gibi aptalca bir şey. Yok canım. İmkânı yok.

Yine de babası her şeyi yapabilirdi. John erkekle hiç tanışmamıştı ama Blay'den hikâyeler duymuştu ve Quinn'in geçişinden sonraki gece morarmış gözündeki kanıtı görmüştü.

John ayağının vurduğunu hissetti ve avucunu dizine koyarak durdurdu. Batıl inançları olan bir orospu çocuğu olduğu için, kötü haberlerin her zaman üçer üçer geldiğini söyleyen o kocakarı masalını düşünüp duruyordu. Eğer Lash ölürse, bunu iki tane daha takip edecekti.

Kardeşler'in sokaklarda *daha küçüklerle* birlikte olduğunu düşündü. Ve Quinn'i gecenin bir vakti, tek başına. Ve Bella'nın hamileliğini.

Telefonunu tekrar kontrol etti ve bir küfür savurdu.

"Gitmeniz gerekiyorsa," dedi Cormia, "burada tek başıma olmaktan mutluyum."

Adam başını sallamaya başladı ve kadın hafifçe koluna dokunarak onu durdurdu. "Her ne ise onunla ilgilen. Zor bir akşam geçirdiğin belli. Bu konuda konuşmanı isterdim ama konuşacağını sanmıyorum."

Sadece aklında olduğu için yazdı: *Keşke geri dönebilseydim ve ayakkabıları giymeseydim.*

"Pardon?"

Kahretsin, şimdi açıklamak zorundaydı yoksa aptal gibi görünecekti. *Bu gece kötü bir şey oldu. Olaydan hemen önce, arkadaşım bana giydiğim spor ayakkabıları verdi. Eğer onları giymeseydim, üçümüz de*

...önce gitmiş olurdu. Lash duştan çıkmadan önce kendisinin ve arkadaşlarının gitmiş olacağını düşünerek tereddüt etti.
oldu.

Cormia bir an için ona baktı. "Neye inandığımı bilmek ister misin?"

Adam başını sallayınca, "Ayakkabılar olmasaydı, başka bir nedenle bulunduğun yerde oyalanırdın. Başka biri bir şey giyiyor olabilirdi. Ya da bir konuşma. Ya da açılmayan bir kapı. Her ne kadar özgür seçim hakkımız olsa da, mutlak kader değişmezdir. Olması gereken şey şu ya da bu şekilde olur."

Tanrım, eğitim merkezinin ofisinde de aynı şeyleri düşünüyordu. Ama . .

Yine de benim hatam. Benim yüzümden oldu. Her şey benim yüzümden oldu.

"Başkasına yanlış mı yaptın?" John başını sallayınca, "Peki bu nasıl senin hatan oluyor?" diye sordu.

Ayrıntılara giremezdi. Mümkün değil. *Sadece öyleydi. Arkadaşım itibarımı kurtarmak için korkunç bir şey yaptı.*

"Ama bu onun değerli bir erkek olarak seçimiydi." Cormia onun kolunu sıktı. "Onun özgür iradesinin yasını tutma. Bunun yerine, şimdi ona yardım etmek için ne yapabileceğini sor kendine."

Kendimi çok güçsüz hissediyorum.

"Bu senin algın. Gerçek değil," dedi sessizce. "Git ve düşün. Yol sana gelecek. Bunu biliyorum."

Ona olan sessiz inancı daha da güçlüydü çünkü bu sadece sözlerinde değil, yüzünde de vardı. Ve bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi.

Gerçekten çok havalısın, diye yazdı.

Cormia zevkle parladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Sadece John, lütfen.

Kumandayı ona uzattı ve nasıl çalıştıracağını bildiğinden emin oldu. Çabucak kavradığında hiç şaşırmadı. O da tıpkı kendisi gibiydi. Sessizliği zeki olmadığı anlamına gelmiyordu.

Biraz tuhaf hissettirse de yapılması gereken buymuş gibi onu selamladı ve oradan hızla uzaklaştı. Merdivenlerden ikinci kata inerken Blay'e mesaj attı. Qhuinn'den en son haber aldıklarından bu yana yaklaşık iki saat geçmişti ve kesinlikle aramaya gitme zamanı gelmişti. Muhtemelen yanında eşyaları olduğu için maddeleşmek bir seçenek olamazdı, bu yüzden arabası olmadığı için uzağa gitmiş olamazdı. Tabii onu bir yere götürmesi için evin *köpeklerinden* birini kullanmadıysa?

John heykeller salonuna açılan çift kapıyı yumrukladı ve Cormia'nın çok haklı olduğunu düşündü: Kışının üstünde oturmak Qhuinn'in ailesinden atılmış olmasıyla boğuşmasına yardımcı olmayacaktı ve Lash'in yaşaması ya da ölmesi de bunu değiştirmeyecekti.

Arkadaşlarının duyduklarından ne kadar rahatsız olursa olsun, ikisi o soyunma odasında acımasızca sarf edilen o sözlerden daha önemliydi.

Tam merdivenleri çıkarken telefonu bir mesajla çaldı. Mesaj Zsadist'ten gelmişti: *Lash flatlined. İyi görünmüyor.*

Qhuinn yolun kenarında yürüyor, bir ayağını diğerinin önüne atarken çantasını kışına vuruyordu. İleride, bir şimşek şeridi gökyüzünden aşağıya doğru kıvrılarak meşe ağaçlarını aydınlattı ve gövdelerini kalın omuzlu haydutlardan oluşan bir sıraya dönüştürdü. Ardından gelen gök gürültüsü çok uzakta değildi ve havada ozon vardı. İçinden bir ses sıırıslam olacağını söylüyordu.

Ve öyleydi de. Fırtınanın yağmur damlaları ilk başta iri ve aralıklıydı, ama sonra gittikçe küçüldüler ve sayıları arttı, sanki bulutlardan önce büyükler atlamış ve gençler ancak güvenli olduktan sonra onları takip etmiş gibiydiler.

Naylon spor çantasına çarpan su bir patlama sesi çıkardı ve başının üstündeki saçlar düzleşmeye başladı. Kendini korumak için hiçbir önlem almadı, çünkü yağmur kazanacaktı. Şemsiyesi yoktu ve sığınmak için bir meşe ağacının altında duracak değildi.

Ekstra gevrek bir görünüm değildi.

Yağmur başladıktan yaklaşık on dakika sonra araba arkasına yanaştı. Farları sırtına vurdu ve gölgesini kaldırıma düşürdü.

İleride, yaklaşıırken motorun sesi azaldıkça parıltı daha da artıyordu.

Blay onun peşinden gelirdi.

Durdu ve ön koluyla gözlerini siper ederek arkasını döndü. Yağmur, ışıklarda ince beyaz bir desen olarak görünüyordu ve sis, *Scooby-Doo*'nun bölümlerini hatırlatan kirişler boyunca sürükleniyordu.

"Blay, tizleri kısabilir misin? Burada kör oluyorum."

Gece karanlığı çöktü ve dört arabanın kapısı açıldı, içeride hiçbir ışık yanmıyordu.

Qhuinn çantasını yavaşça yere bıraktı. Bunlar kendi türünün erkekleriydi, *küçükler* değil. Silahsız olduğu düşünüldüğünde, bu sadece kısmen güven vericiydi.

Kapılar bir dizi *gümbürtüyle* kapandı. Gökyüzünde bir şimşek daha çakarken, neyle karşı karşıya olduğuna bir göz attı: Dört kişi siyah giyinmişti ve yüz hatlarını örten kukuleları vardı.

Ah, evet. Geleneksel şeref kıtası.

Onlar teker teker siyah sopalarını çıkarırken Qhuinn kaçmadı; dövüş duruşuna geçti. Bu seferkini kaybedecekti, hem de büyük kaybedecekti ama kahretsin, iki çift kanlı muşta ve yoldaki bu çocukların dişleriyle yere serilecekti.

Onur muhafızları klasik grup dövüşü tarzında etrafını sardı ve o da olduğu yerde daire çizerek ilk vuruşu bekledi. Bunlar iri yarı adamlardı, hepsi onun boyundaydı ve amaçları Lash'e yaptıklarının fiziksel karşılığını vücudundan almaktı. Bu bir *ayin* değil, bedel ödetme olduğu için karşılık vermesine izin verildi.

Yani Lash yaşamış olmalı-

Sopalardan biri dizinin arkasına saplanmıştı ve bu sanki şok tabancasıyla vurulmak gibiydi. Dengesini korumak için mücadele etti, yere düşerse boku yiyeceğini biliyordu ama bir başkası diğer bacağını uyluk kaslarına vurarak parçaladı. Elleri ve dizleri üzerine çöktüğünde, sopalar omuzlarına ve sırtına vurmaya başladı ama o hamle yaptı ve muhafızlardan birini iki ayak bileğinden yakaladı. Adam öne doğru bir adım atmaya çalıştı ama Qhuinn ödülünü elinde tutarak erkeğin ağırlık merkezinde çılgınca bir kaymaya neden oldu. Neyse ki,

Piç kurusu bir örs gibi yere serilirken, arkadaşlarından birini de yanında götürme nezaketini gösterdi.

Quinn'in bir sopaya ihtiyacı vardı. Bu onun tek şansydı.

Müthiş bir hamleyle, fırlatıp attığı kişinin silahına doğru hamle yaptı ama başka bir sopa onu bileğinden yakaladı. Acı, üzerinde "*Lanet olası A*" yazan bir neon tabela gibiydi ve eli anında iş göremez hale geldi, kolundan gevşek ve işe yaramaz bir şekilde sarktı. Neyse ki iki elini de kullanabilen bir orospu çocuğuydu. Sopayı sol eliyle kavradı ve önündekini tam dizinden vurdu.

İşler bundan sonra eğlenceli hale geldi. Ayağa kalkmak mümkün değildi, bu yüzden yerde ölümcül bir hızla bacaklarına ve kollarına saldırıyordu. Etrafı köpekler tarafından sarılmış gibiydi, savurduğu yere göre yukarı fırlıyorlar ve geri çekiliyorlardı.

Aslında onları durdurabileceğini düşünüyordu ki içlerinden biri yumruk büyüklüğünde bir taş alıp kafasına fırlattı. İyi bir şekilde eğildi ama kaldırımdan seken kaltağı tam şakağından yakaladı. Bir kalp atışı kadar hareketsiz kaldı ve hepsi bu kadar sürdü. Etrafına doluştular, gerçek dayak başlamıştı. Bir topun içine girerek kollarını başının üzerine koydu ve iyice dövülürken hayati organlarını ve beynini elinden geldiğince korudu.

Onu öldürmemeleri gerekiyordu.

Gerçekten öldürmemeliydiler.

Ama içlerinden biri sırtının küçük kısmına tekme atarak onu doğrudan böbreklerinden vurdu. Kendini tutamadığı için eğilirken, çenesinin alt tarafına temiz bir atış yaptı. Bu da ikinci tekmenin onu çivilediği yerdı.

Çenesi iyi bir şok emici değildi, hatta alt dişleri üst dişlerine çarptığı ve kafatası darbenin şiddetini emdiği için bir amplifikatör gibiydi. Sersemlemiş bir halde gevşedi, kolları gevşedi ve savunma pozisyonu zayıfladı.

Onu öldürmemeleri gerekiyordu, çünkü bunu yapıyorlarsa Lash hâlâ hayattaydı. Eğer adam ölmüş olsaydı, kuzeninin ailesi tarafından kralın huzuruna çıkarılır ve onun öldürülmesi gerektiğini savunurlardı.

teknik olarak reşit olmasa bile idam edilecekti. Hayır, bu dayak sadece bir bedensel yaralanma için göze gözdü. Ya da en azından böyle olması gerekiyordu.

Sorun şu ki, onu sırt üstü yatırdılar ve sonra içlerinden biri koşmaya başladı ve iki savaş botunu da Qhuinn'in göğsünün ortasına dikti.

Nefesi kesildi. Kalbi durdu. Her şey durdu.

İşte o zaman ağabeyinin sesini duydu: "Bunu bir daha yapma. Bu kurallara aykırı."

Kardeşi . . . kardeşi . . . ?

O zaman bu Lash'in sakatlığı için değildi.

Bu, isimlerine verilen zararı telafi etmek için kendi ailesinden geliyordu.

Dörtlü birbiriyle tartışırken Qhuinn soluk soluğa kaldı ve aldığı nefeslerle hiçbir yere varamadı. Kardeşinin sesi en yüksek olandı.

"Bu kadar yeter!"

"Lanet olası mutant piç, ölmeyi hak ediyor!"

Qhuinn, kalbinin hâlâ çalışmadığını fark ettiğinde bu dramaya olan ilgisini kaybetti ve aniden fark etmesiyle hissettiği panik bile lanet şeyi çalıştırmadı. Gözleri dama tahtasına dönmüş, elleri ve ayakları uyuşmaya başlamıştı.

İşte o zaman parlak ışığı gördü.

Kahretsin, Fade onun için geliyordu.

"Tanrım! Hadi gidelim!"

Biri ona doğru eğildi. "Senin için geri geleceğiz, pislik. Bir dahaki sefere kardeşin olmadan."

Botların koşuşturması, bir sürü kapının açılıp kapanması ve ardından araba havalanırken bir çığlık duyuldu. Arkasından bir başkası yaklaştığında, üzerindeki ışıkların öbür dünya değil, yolda giden başka biri olduğunu fark etti.

Bırakıldığı yerde yatarken, belki de kendi göğsüne vurabileceğini düşündü. Bir *Casino Royale* çekip

Kendi kendine kalp masajı.

Gözlerini kapattı. Evet, keşke 007 yapabilseydi. Ama hiç şansı yoktu. Ciğerlerini sıkı çekişlerden daha fazla çalıştıramıyordu ve kalbi hâlâ göğsünde gevşek bir kas düğümünden başka bir şey değildi. Artık hiç ağrısı olmaması daha da endişe vericiydi.

Ona gelen bir sonraki beyaz ışık, yolun üzerinde asılı duran sis gibiydi, onu yıkayan, rahatlatan yumuşak ve yumuşak bir sis. Aydınlandıkça, dehşetten tamamen korkusuzluğa geçti. Bunun bir araba olmadığını biliyordu. Bu artık Fade'di.

Kaldırımdan havalandığını hissetti ve beyaz bir koridorun başına gelene kadar ağırlıksız bir şekilde süzüldü. En uçta, gidip açmak zorunda olduğunu hissettiği bir kapı vardı. Giderek artan bir acelecilikle kapıya doğru yürüdü ve kapıya ulaşır ulaşmaz tokmağa davrandı. Eli sıcak pirinç kapının etrafını sararken, bir kez içeri girdiğinde her şeyin biteceğini düşündü. Kapıyı açıp diğer tarafındakinin içine adım atmadığı sürece arada kalmıştı.

Bir kez girdiğinde, geri dönüşü yoktu.

Tam avucunu çevirmek üzereyken kapının panellerinde bir görüntü gördü. Bulanıktı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak durakladı.

Oh . . . Tanrım... diye düşündü, neye baktığını fark ettiğinde.

Vay anasını.

On Sekizinci Bölüm

Cormia yatak odasında ya da banyosunda değildi.

Phury onu aramak için fuayeye indiğinde bir karara vardı. Rhage ile karşılaşırse aklındaki soruları sormayacaktı. Stajyerler, *kiracılar* ve savaşıla ilgili şeyler artık onun alanı değildi ve buna alışsa iyi olacaktı.

Kardeşler ve stajyerler hakkındaki cevaplar artık ona bağlı değildi.

Cormia onun işiydi. O ve Seçilmişler. Ve adam olma zamanı gelmişti.

Phury yemek odasının kemerine ulaştığında kısa bir süre durdu. "Bella?"

İkizinin *Shellan*'ı büfenin yanındaki sandalyelerden birine oturmuş, başı öne eğik, eli hamile karnının üzerindeydi. Küçük nefesler alıyordu.

Gözlerini ona kaldırdı ve zayıfça gülümsedi. "Merhaba."

Oh, Tanrım. "Selam. Ne yapıyorsun?"

"Ben iyiyim. Ve sen söylemeden önce ... yatakta olmalıydım ... Şimdi oraya gidiyorum. . . ." Gözleri büyük merdivene kaydı. "Sadece şu anda biraz uzak görünüyor."

Phury, Cormia eve gelmeden önce bile, adabın hatırına, Bella'nın arkadaşlığını ortak yemekler dışında aramamaya her zaman dikkat etmişti.

Yine de şimdi mesafe koymanın sırası değildi. "Neden seni ben taşımıyorum?"

Bir duraklama oldu ve kendini onun argümanlarına hazırladı. Belki en azından koluna girmesine izin verirdi-

"Evet. Lütfen."

Oh . . . kahretsin. "Şu haline bak, mantıklı davranıyorsun."

Sanki tamamen çıldırmamış gibi gülümsedi ve kızın yanına gitti. Bir kolunu bacaklarının altından geçirerek onu kucağına aldığı anda havadaymış gibi hafif görünüyordu ve

diğeri sırtında. Gece açan güller ve başka bir şey kokuyordu. Sanki hamilelik hormonlarının dengesi bozulmuş gibi, pek de doğru olmayan bir şey.

Belki de kanaması vardı.

Onu merdivenlere götürürken inanılmaz sakın bir sesle "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Aynı. Yorgunuz. Ama gençler çok tekme atıyor, bu da iyi bir şey."

"Bu iyi." İkinci kata çıktı ve heykellerin olduğu koridorda ilerledi. Bella başını onun omzuna koyduğunda hafifçe ürperdi ve koşmaya başlama isteği uyandırdı.

Tam yatak odasına yaklaştığı sırada koridorun sonundaki kapılar açıldı. Cormia kapıdan içeri girdi ve gözleri fal taşı gibi açılarak duraksadı.

"Şu kapıya bakar mısın?" dedi ona.

Kadın öne fırladı ve adamın odaya girebilmesi için yolu açtı. Doğruca yatağa yöneldi ve Bella'yı arkaya katlanmış çarşaf ve battaniyelerin oluşturduğu kamaya yatırdı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu, hadi Doc-Jane'i alalım olayını yumuşatmaya çalışarak.

Gözlerine eski ışıltının bir kısmı geri geldi. "Sanırım sorun da bu, çok fazla yedim. İki kutu Ben and Jerry's Naneli Çikolata Parçacıklı'yı tekmeledim."

"İyi seçim, eğer kaşıklayacaksan." "Peki Z'yi aramama ne dersin?" diye mırıldanırken rahat görünmeye çalıştı.

"Ne için? Sadece yorgunum. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, bana ayrılan saatten daha fazla ayakta kalmadım. Onu rahatsız etmeyin, ben iyiyim."

Belki öyleydi ama hâlâ ikizini çağırıyordu. Sadece onun önünde değil.

Omzunun üzerinden baktı. Cormia odanın hemen dışında duruyordu, sessiz, cüppeli bir figürdü ve güzel yüzünde endişe vardı. Tekrar Bella'ya döndü. "Hey, sana eşlik etmemi ister misin?"

"Ben de isterim." Cormia'ya gülümsedi. "*Project Runway*'i TiVo'ladım maratonunu izlemek üzereydim. Bana katılmak ister misin?"

Cormia'nın gözleri onunkilere kaydı ve yalvarışı gördüğü şeye yansımış olmalıydı. "Bunun ne olduğundan emin değilim ama ... evet, size katılmak isterim."

Kadın içeri girdiğinde koluna girdi ve fısıldadı, "Z'yi getiriyorum. Eğer herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterirse, telefonda yıldız-Z'yi çevir, tamam mı? Bu o."

Cormia başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Ben onunla ilgilenirim," dedi. Kolunu hafifçe sıkarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Vedalaştıktan sonra kapıyı kapattı ve Z'yi cep telefonundan aramadan önce koridorda birkaç metre ilerledi. *Aç, aç. . .*

Sesli mesaj.

Kahretsin.

"Bu o değil. *Bu o değil!*"

McGrider's'ın yanındaki sokağın sonunda yağmurun altında duran Bay D, avcıyı önüne almak ve adamı Ticaret Caddesi'nin ortasında bir hız tümseği olarak kullanmak istedi.

"Senin derdin ne lan?" diye karşılık verirken ayaklarının dibindeki sivil vampiri işaret etti. "Bu gece yakaladığımız üçüncü erkek. Bir yılda yakaladığımızdan daha fazla-"

Bay D sustalısını çıkardı. "Ve ihtiyacımız olan onlar değil. O yüzden ya tekrar eyerleyip kaldırıma çıkarsın ya da Rocky Mountain istiridyelerini tabağıma koyarım."

Avcı bir adım geri çekilirken, Bay D eğildi ve sivilin ceketini kesti. Erkek soğuktan donmuş ve yıpranmış bir haldeydi, kuru temizlemeye ihtiyacı olan gevşek bir takım elbise gibi görünüyordu. Giysilerinin her yerinde kırmızı kan vardı ve yüzü Rorschach testi gibiydi, lekelerden başka bir şey yoktu.

Cüzdanını arayan Bay D, astına bir noktaya kadar hak verdi ama bunu kendine sakladı. Bir gecede üç kez kapkaç yaptıklarına inanmak zordu ve hâlâ günlerdir erik emiyormuş gibi altına sıcıyordu.

Sorun şu ki, Omega ile paylaşacak iyi bir haber yoktu ve Levi'ları tehlikede olan oydu.

"Bu şeyi Lowell Sokağı'ndaki eve geri götür," dedi yedeklerle dolu soluk mavi bir minibüs ara sokaktan aşağı inerken. "Geldiğinde bana haber ver. Bakalım aradığımız kişi hakkında bize bir şey söyleyebilecek mi?"

"Sen nasıl istersen patron." *Patron, pislik* gibi telaffuz ediliyordu.

Bay D. sustalısını alıp o orospu çocuğunun derisini yüzmeyi düşündü. Ama bu gece zaten bir avcıyı öldürdükten sonra, kendini bıçağı kınına sokmaya ve silahı ceketine geri koymaya zorladı. Sürüyü seyreltmek şu anda iyi bir fikir değildi.

"Ben olsam tavırlarına dikkat ederdim, evlat," diye mırıldandı, iki *küçük adam* minibüsten inip sivil almak için yanlarına gelirken.

"Neden? Burası Teksas değil ki."

"Yeterince doğru." Bay D, avcının büyük kas gruplarını dondurdu, herifi taşaklarından yakaladı ve o aile mücevherlerini şekerleme gibi büktü. Avcı çılgılık attı ve iktidarsız olsanız bile bir erkeğin yumuşak karnının onun dikkatini çekmenin en iyi yolu olduğunu kanıtladı.

"Hâlâ kaba olmak için bir neden yok," diye fısıldadı Bay D, adamın buruşmuş yüzüne bakarken. "Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Gelen cevap Yirmi Üçüncü Mezmur'dan bir sarışın şakasına ya da bir market listesine kadar her şey olabilirdi.

Bay D. tam elini bırakırken, derisinin her santimetre karesi kaşınmaya başladı.

Harika. Gece daha da güzelleşmeye devam etti.

"Şu erkeği kafesleyin," dedi Bay D, "sonra buraya geri dönün. Bu gece işimiz bitmedi."

Minibüs hareket ettiğinde, kendine bir zımpara kağıdı almaya hazırdı. İnanılmaz gıcıklayıcı kaşıntı Omega'nın onu görmek istediği anlamına geliyordu, ama bir izleyici için nereye gidebilirdi ki? Şehir merkezindeydi ve Lessening Society'nin sahip olduğu en yakın mülk arabayla on dakikalık bir mesafedeydi ve paylaşacak bir haberi olmadığı düşünülürse, herhangi bir gecikmenin iyi bir karar olduğunu düşünmüyordu.

Bay D, Ticaret'e doğru koştu ve terk edilmiş bina bloklarını kontrol etti. Sonunda, hiçbirinde Omega ile görüşme riskini göze alamayacağına karar verdi. Evsiz insanlar

Her şey şehir merkezindeydi ve böyle bir gecede fırtınanın altından kurtulmaya çalışacaklarına şüphe yoktu. Bay D'nin ihtiyaç duyacağı son şey bir insan tanıktı, sarhoş ya da uyuşturucu almış olsa bile, özellikle de dayak yiyeceğini düşünürsek.

Birkaç blok daha ilerledikten sonra etrafı on metrelik çitlerle çevrili bir inşaat alanına geldi. Geçtiğimiz ilkbahardan beri binanın yükselişini izliyordu; önce dış iskelet topraktan yükseliyor, sonra kirişleri saran camdan deri, sonra da kablolar ve borulardan oluşan sinir sistemi kabalaşıyordu. Ekipler geceleri çalışmayı bırakmıştı, bu da ihtiyacı olan şey için domuz boku olduğu anlamına geliyordu.

Bay D koşarak atladı, çitin üst kenarını iki eliyle kavradı ve kılıcını üstten atladı. Yere çömeldi ve olduğu yerde kaldı.

Kimse ona doğru gelmedi ve hiçbir köpek ona doğru koşmadı, bu yüzden kafes ışıklarından birkaçını söndürdü ve gölgelerin arasından, kilitli olmayan bir kapıya doğru ilerledi.

Binada kuru bir alçıpan ve sıva kokusu vardı ve ayak sesleri etrafta yankılanarak merkezin derinliklerine doğru ilerledi. Burası standart bir ofis alanıydı, yakında küplerle dolacak olan büyük, açık bir alan. Zavallı piçler. Masa başı bir işle asla başa çıkamazdı. Birincisi, kitaplardan anlamazdı ve ikincisi, gökyüzünü göremezse çığlık atacakmış gibi hissedirdi.

Binanın tam ortasına geldiğinde dizlerinin üzerine çöktü, kovboy şapkasını çıkardı ve müthiş bir dayak için hazırlandı.

Tam kendini ustaya açtığı sırada, en yeni fırtına ciddi bir şekilde gelmeye başladı, gök gürültüsü şehir merkezine doğru yuvarlandı ve ardından yüksek binalardan sekerken yankılandı. Mükemmel zamanlama. Omega'nın gelişi, usta Caldwell'in gerçeklik versiyonuna girdiğinde, sanki bir gölden sırıyormuş gibi ince havadan fırlayan başka bir gök gürültüsü gibi geldi. Omega tam olarak geldiğinde, inşaat alanının arka planı sanki bir lastik gibi sallanmaya başladı.

Beyaz cüppeler Omega'nın hayalet gibi siyah formunun etrafına yerleşti ve Bay D, elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz diyerek tetiği çekmeye hazırlandı.

Ama önce Omega konuştu. "Bana ait olanı buldum. Onun ölümü bir yoldu. Bana dört adam vereceksin, gerekli malzemeleri temin edeceksin ve çiftlik evine gidip orayı tümevarım için hazırlayacaksın."

Tamam, ustanın ağzından çıkmasını beklediği şey bu değildi.

Bay D. ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı. "Üçüncü Cadde'de bir filo var. Onlara buraya gelmelerini söyleyeceğim."

"Hayır, onları oradan alacağım ve benimle birlikte seyahat edecekler. Çiftlik evine döndüğümde bana yardımcı olacaksın ve sonra da bir hizmet sunacaksın."

"Evet, efendim."

Omega kollarını uzattı, beyaz cübbesi bir çift kanat gibi açıldı. "Sevinin, çünkü on kat güçlendik. Oğlum eve dönüyor."

Bununla birlikte, Omega ayağa kalktı ve ortadan kayboldu; yok oluşunun ardından rulo haline getirilmiş bir parşömen beton zemine düştü.

"Oğlum mu?" Bay D. bunu doğru duyup duymadığını merak etti. *"Oğlum mu?"*

Eğildi ve parşömeni eline aldı. Liste uzun ve biraz ürkütücüydü ama egzotik değildi.

Ucuz ve kolay. Ucuz ve kolay. Bu iyiydi çünkü cüzdanı çok zayıftı.

Listeyi ceketinin içine koydu ve kovboy şapkasını geri taktı.

Oğlum mu?

Şehrin öbür ucunda, Havers'ın yeraltı kliniğinde Rehv bir muayene odasında sabırsızlıkla bekliyordu. Saatini sekiz yüz ellinci kez kontrol ederken, pit ekibi doksan yaşındakilerden oluşan bir yarış arabası sürücüsü gibi hissediyordu.

Burada ne işi vardı ki zaten? Dopamin etkisini göstermiş ve paniği azalmıştı ama şimdi Bally mokasenleri doktor masasının ucunda sallanırken kendini gülünç hissediyordu. Her şey normaldi ve kontrol altındaydı ve Tanrı aşkına, ön kolu eninde sonunda iyileşecekti. Yavaş olması muhtemelen sadece beslenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Xhex'le kısa bir seans yaptıktan sonra hazır olacaktı.

Yani gerçekten, çekip gitmeli.

Evet, bununla ilgili tek sorun Xhex ve Trez'in onu otoparkta bekliyor olmasıydı. Eğer buradan iğne izlerinin üzerine mumya sararak çıkmazsa, kıcını yumurta gibi çırpacaklardı.

Kapı açıldı ve bir hemşire içeri girdi. Kadın beyaz bir gömlek elbisesi, beyaz bir hortum ve beyaz yumuşak tabanlı ayakkabılar giymişti; Havers'ın eski moda yöntemlerini ve standartlarını yansıtan, merkezden çıkma bir rutin. Kadın kapıyı kapatırken başını onun sağlık dosyasına gömmüştü ve Havers orada ne yazdığını kontrol ettiğinden şüphe etmese de, bunun Havers'ın gözleriyle karşılaşmak zorunda kalmamasına neden olduğunun farkındaydı.

Tüm hemşireler onunla birlikteyken bunu yaparlardı.

"İyi akşamlar," dedi sayfaları çevirirken sert bir sesle. "Sakıncası yoksa kan örneği alacağım."

"Kulağa hoş geliyor." En azından bir şeyler oluyordu.

Adam samur paltosunun bir tarafını çıkarıp ceketini silkelerken, o da ellerini yıkamak ve eldivenlerini takmak için koşuşturdu.

Hemşirelerin hiçbiri onunla uğraşmaktan hoşlanmıyordu. Kadın sezgileriydi. Dosyasında melez bir *sympath* olduğundan bahsedilmemesine rağmen, içindeki kötülüğü hissedebiliyorlardı. Kız kardeşi Bella ve eski sevgilisi Marissa bunun tek önemli istisnalarıydı çünkü ikisi de onun iyi tarafını ortaya çıkarıyordu: Onlara değer veriyordu ve onlar da bunu hissediyordu. Peki ya ırkın geri kalanı? İsimsiz insanlar onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu ve bir şekilde daha adil seks her zaman bunu anlıyordu.

Hemşire elinde küçük bir tüp tepsisi ve lastik bir turnike ile ona doğru geldi ve o da kolunu sıvadı. Hemşire hızlı çalıştı ve kanı çekerken tek kelime etmedi, sonra da olabildiğince çabuk kapıya yöneldi.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu kadın uzaklaşmadan.

"Acil bir durum var. Biraz zaman alacak." Kapı şak diye kapandı.

Kahretsin. Bütün gece kulübünü yalnız bırakmak istemiyordu. Hem Trez hem de Xhex saha dışındayken . . . evet, bu hiç iyi değildi. iAm'in sert bir adam olduğu kesindi ama dört yüz berbat insanla karşı karşıya kaldıklarında kabadayılardan bile sağlam bir desteğe ihtiyacı vardı.

Rehv telefonunu açtı, Xhex'i aradı ve yaklaşık on dakika boyunca onunla kavga etti. Bu eğlenceli değildi ama biraz zaman öldürmesine yardımcı oldu. Xhex onu geri çekmeye yanaşmadı ama en azından Trez'le birlikte kulübe dönmeyi kabul etmesini sağladı.

Tabii ki, bu sadece ikisine de doğrudan emir verdikten sonraydı.

"Peki," diye tersledi.

"Peki," diye ısırıldı ve aramayı sonlandırdı.

Telefonunu cebine soktu. Birkaç kez küfretti. Lanet şeyi geri aldı ve mesaj attı: *Özür dilerim, ben bir pisliğim. Beni affeder misin?*

Tam gönder tuşuna bastığında, ondan bir mesaj geldi: *Bu konuda çok boktan olabiliyorsun. Seni sadece önemsemişim için sürüyorum.*

Gülmek zorunda kaldı, özellikle de kız tekrar mesaj attığında: *Affedildin ama hala bir boksun. TTYL*

Rehv telefonunu cebine geri koydu ve etrafına bakındı; lavabonun yanındaki cam kavanozda duran dil bastırıcıları, duvarda asılı duran tansiyon aletini ve köşedeki masa ve bilgisayar düzeneğini inceledi. Bu odaya daha önce de gelmişti. Daha önce bütün muayene odalarında bulunmuştu.

O ve Havers bir süredir doktor/hasta işini yapıyorlardı ve bu oldukça zor bir işti. Etrafta bir *sempat* olduğuna dair elinde kanıt olan biri varsa, melez bile olsa, yasa gereği bu kişiyi rapor etmeleri gerekiyordu, böylece genel nüfustan ayrılıp kuzeydeki koloniye atılabileceklerdi. Bu da her şeyi mahvederdi. Bu yüzden Rehv bu ziyaretlerden birine her geldiğinde, iyi doktorun beynine giriyor ve Havers'ın tavan arasında kendi kişisel sandığı olarak düşünmekten hoşlandığı şeyi açıyordu.

Numara, vampirlerin insanların kısa süreli hafızalarını silmek için yaptıklarından farklı değildi, sadece daha derinlemesine. Doktoru transa soktukten sonra Rehv kendisi ve "durumu" hakkında bilgi verdi ve Havers onu doğru bir şekilde tedavi edebildi - ve tüm tatsız sosyal sonuçlar olmadan. Randevu sona erdiğinde Rehv eşyalarını topladı.

Adamın beynindeki "eşyaları" tekrar emniyete aldı ve bir sonraki sefere kadar doktorun beyin korteksinde sıkı bir şekilde kilitleti.

Sinsi miydi? Evet. Başka bir seçenek var mıydı? Hayır. Tedaviye ihtiyacı vardı.

-Dürtülerini kendi başına bastırmayı başaran Xhex gibi değildi. Gerçi nasıl yaptığını sadece Tanrı biliyordu-

Rehv doğruldu, omurgası telaşla karıncalanıyor, içgüdüleri çın çın çınılıyordu.

Avucu bastonunu buldu ve masadan kayarak hissedemediği iki ayağının üzerine düştü. Kapıya kadar üç adım attı ve sonra eli kapı kolunu kavradı ve çevirdi. Dışarıda, koridorun her iki yönü de boştu. Aşağıda, solda, hemşire istasyonu ve bekleme odası her zamanki gibi iş yapıyor gibiydi. Sağ tarafta daha fazla hasta odası ve onların ötesinde de morga açılan çift kapı vardı.

Drama yok.

Evet, hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Sağlık personeli bir amaç uğruna yürüyordu. Yandaki muayene odasında biri öksürüyordu. HVAC sisteminin uğultusu sürekli yavaş yavaş kaynayan beyaz bir gürültü gibiydi.

Gözlerini kısıtı ve *senfath* tarafıyla uzanmak istedi ama bu çok riskliydi. Kendini daha yeni dengelemişti. Pandora ve kutusunun kapalı kalması gerekiyordu.

Muayene odasına geri dönerek telefonunu çıkardı ve Xhex'i kliniğe geri çağırmak için aramaya başladı, ancak arama gerçekleşmeden kapı açıldı.

Kayınbiraderi Zsadist başını kapıdan içeri uzattı. "İçeride olduğumu duydum."

"Hey." Rehv telefonu bir kenara bıraktı ve endişe dalgasını çift dozla birlikte gelen paranoyaya bağladı. Ah, yan etkilerin keyfi.

Kahretsin. "Bana Bella yüzünden burada olmadığını söyle."

"Hayır. O iyi." Z kapıyı kapatıp arkasına yaslandı ve ikisini birlikte içeri kilitleti.

Kardeşin gözleri siyahtı. Bu da kızgın olduğu anlamına geliyordu.

Rehvenge bastonunu kaldırdı ve her ihtimale karşı bacaklarının arasında sallanmasına izin verdi. O ve Z, Kardeş ve Bella yola çıktıklarında biraz alet fırlattıktan sonra sakinleşmişlerdi ama işler değişebilirdi. Bakışlarının bir mahzenin içi kadar karanlık olduğuna bakılırsa, belli ki değişmişlerdi.

"Aklında bir şey mi var koca adam?" Rehv sordu. "Bana kişisel bir iyilik yapmanı istiyorum."

İyilik terimi muhtemelen yanlış bir isimlendirmeydi. "Konuş."

"Artık ikizimle ilgilenmeni istemiyorum. Onun kaynağını keseceksin." Z kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Ve eğer bunu yapmazsan, o çukurunda bir kokteyl pipeti bile satmanı imkânsız hale getireceğim."

Rehv bastonunun ucunu muayene masasına vurdu ve Kardeş'in, kulüpten elde edilen kârın *Shellan*'ın kardeşini bir *senfath* kolonisinden uzak tuttuğunu bilse fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etti. Z melez olayını biliyordu; Prens ve oyunlarından haberi yoktu.

"Kız kardeşim nasıl?" Rehv dudak büktü. "İyi mi? Sakin mi? Bu onun için önemli olurdu, değil mi? Gereksiz yere üzülmemek."

Zsadist'in gözleri yarıklara kadar kısıldı, yaralı yüzü insanların kâbuslarında gördüğü türden bir şeydi. "Gerçekten oraya gitmek istediğini sanmıyorum, değil mi?"

"Benim işime burnunu sokarsan bunun yankıları ona da zarar verir. Güven bana." Rehv bastonunu avucunun içinde dik duracak şekilde konumlandırdı. "İkizin yetişkin bir erkek. Onun kullanımıyla ilgili sorunlarınız varsa belki de onunla konuşmanız gerekir."

"Phury ile ben ilgileneceğim. Ama söz vermeni istiyorum. Artık ona satış yapmayacaksın."

Rehv, mükemmel bir dengeyle havada duran bastonuna baktı. Uzun zaman önce işiyle barışmıştı, şüphesiz *senfath* yanının yardımıyla, bu da başkalarının zayıflıklarından fırsat yakalamayı bir tür ahlaki zorunluluk haline getirmişti.

Satıcılığını meşrulaştırma yolu, müşterilerinin seçimlerinin kendisiyle hiçbir ilgisi olmamasıydı. Onlara sattığı şey yüzünden hayatlarını mahvettilerse, bu onların ayrıcalığıydı ve daha fazlasından farklı değildi.

McDonald's'ın sattıkları yüzünden kalp hastası olana kadar yemek yemek, Anheuser-Busch'taki iyi insanlar sayesinde karaciğer yetmezliğine kadar içmek ya da evlerini kaybedene kadar rezervasyonlarda kumar oynamak gibi insanların kendilerini yok etmelerinin sosyal olarak kabul edilebilir yolları.

Uyuşturucu bir metaydı ve o bir iş adamıydı ve kapıları kapanırsa kullanıcılar yıkımlarını başka bir yerde bulacaklardı. Yapabileceği en iyi şey, eğer ondan satın alırlarsa, mallarının tehlikeli dolgu maddeleriyle kirlenmediğinden ve dozlarını güvenilir bir şekilde ayarlayabilmeleri için saflığın tutarlı olduğundan emin olmaktı.

"Senin sözün, vampir," diye homurdandı Zsadist.

Rehv sol ön kolunu örten kola baktı ve Xhex'in kendisine ne yaptığını gördüğündeki yüz ifadesini düşündü. Tuhaf, paralellikler. Seçtiği ilacın reçeteli olması, onu kötüye kullanmaktan muaf olduğu anlamına gelmiyordu.

Rehv gözlerini kaldırdı, sonra kapaklarını kapattı ve nefes almayı kesti. Kardeş'le arasındaki havaya uzandı ve erkeğin zihnine girdi. Evet, öfkesinin altında dehşet yatıyordu.

Ve Phury'nin anıları. Bir süre önce bir sahne ... yetmiş yıl kadar önce ... bir ölüm döşegi. Phury'nin.

Z ikizini battaniyelere sarıyor ve kömür ateşine yaklaştırıyordu. Endişeliydi. Ruhunu köleliğe kaptırdığından beri ilk kez birine endişe ve şefkatle bakıyordu. Olay yerinde Phury'nin ateşten ıslanmış alnını sildi ve ardından silahlarını kuşanıp oradan ayrıldı.

"Vampir. . ." Rehv mırıldandı. "Şu haline bak, bakımla uğraşıyorsun."

"Lanet olası geçmişimden çık."

"Onu kurtardın, değil mi?" Rehv gözlerini açtı. "Phury hastaydı. Gidecek başka yerin olmadığı için gidip Wrath'ı getirdin. Kurtarıcı olarak vahşi."

"Bilgin olsun, kötü bir ruh halindeyim ve beni ölümcül hale getiriyorsun." "İşte bu yüzden ikiniz de Kardeşlik'e girdiniz.

İlginç."

"Senin sözünü istiyorum, günah yiyici. Beni sıkan bir anlatı değil."

Rehv adını vermek istemediği bir şeyden etkilenerek elini kalbinin üzerine koydu. Eski dilde açıkça şöyle dedi: *"Bu vesileyle sana yeminimi sunuyorum. Kanlı ikizin bir daha asla üzerinde uyuşturucuyla tesisimden ayrılmayacak."*

Z'nin yaralı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra başını salladı. "Bir *symphath*'a asla güvenmemen gerektiğini söylerler. Bu yüzden Bella'mın kardeşi olan yarına güveneceğim, anlıyor musun?"

Rehv elini bırakırken, "İyi plan," diye mırıldandı. "Çünkü ben de o tarafa söz verdim. Ama bana bir şey söyle. Başka birinden satın almadığından nasıl emin olacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse,
hiçbir fikrim yok." "O zaman
sana iyi şanslar."

"Ona ihtiyacımız olacak." Zsadist kapıya doğru
yöneldi. "Yo, Z?"

Kardeş omzunun üzerinden baktı. "Ne?"

Rehv sol göğüs kafesini ovuşturdu. "Bu gece . ah, bu gece kötü bir titreşim mi aldın?"

Z kaşlarını çatı. "Evet, ama bunun ne farkı var? Tanrı bilir ne zamandır iyi bir tane içmemiştim."

Kapı hafifçe kapandı ve Rehv elini tekrar kalbinin üzerine koydu. Lanet şey ortada hiçbir neden yokken hızla çarpıyordu. Kahretsin, muhtemelen doktora görünmesi en iyisiydi. Ne kadar sürerse sürsün-

Patlama gök gürültüsü gibi bir gürültüyle kliniği parçaladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Phury, Havers'ın kliniğinin garajlarının arkasındaki çamlarda şekillendi - tam da mekandaki güvenlik alarmları çalmaya başladığı sırada. Tiz elektronik çığlıklar mahallenin köpeklerinin havlamasına neden oldu ama polisin çağrılması gibi bir tehlike yoktu. Uyarı sesleri insanların duyamayacağı kadar yüksek olacak şekilde ayarlanmıştı.

Lanet olsun. . . silahsızdı.

Yine de kliniğin girişine doğru fırladı, gerekirse çıplak elleriyle dövüşmeye hazırды.

Bu en kötü senaryonun da ötesinde bir durumdu. Çelik kapı yarılmış bir dudak gibi açık duruyordu ve antre içinde asansör kapıları ardına kadar itilmiş, kablo ve tellerden oluşan damarları ve atardamarlarıyla kuyu açığa çıkmıştı. Aşağıda, asansör kabininin tavanında bir erkeğin göğsündeki kurşun yarasına eşdeğer bir patlama deliğı vardı.

Yeraltı kliniğinden gelen duman ve bebek pudrası kokusu yükseliyordu. Tatlı-ekşi karışımı, aşağıdaki kavga sesleriyle birlikte Phury'nin dişlerini kamaştırdı ve yumruklarını kıvırdı.

Cücelerin kliniğın yerini nasıl bildiklerini merak etmekle vakit kaybetmedi ve kuyunun beton duvarına monte edilmiş merdivenle de uğraşmadı. Aşağı atladı ve asansörün çatısının hâlâ sağlam olan kısmına indi. Patlayan kısımdan bir atlayış daha yaptığında tam bir kaosla karşı karşıya kaldı.

Kliniğın bekleme alanında, üç nine saçlı avcı Zsadist ve Rehvenge'yle gümbür gümbür dans ediyor, kavga plastik sandalyeler, sıkıcı dergiler ve neşesiz saksı bitkilerinden oluşan alanı parçalıyordu. Soluk benizli piçler, ne kadar güçlü ve emin olduklarına bakılırsa, belli ki uzun süredir iyi eğitim almışlardı, ama Z ve Rehv'in hiç şakası yoktu.

Dövüş o kadar hızlı ilerliyordu ki, atlayıp yüzmek gerekiyordu. Phury kayıt masasından metal bir sandalye kaptı ve en yakındaki avcıya doğru bir sopa gibi savurdu. Avcı yere düşerken, sandalyeyi kaldırdı ve cılız bacaklarından birini herifin göğsüne sapladı.

Patlama sesi ve flaşın patlamasıyla birlikte, hasta odalarının bulunduğu bloklardan kliniğin koridoruna ıgllıklar yayıldı.

"Yürü!" Z havlayarak bir tekme savurdu ve *küçüklerden* birini kafasından yakaladı. "Onları burada tutacağız!"

Phury çift kanatlı kapıdan içeri daldı.

Koridorda cesetler vardı. Hem de bir sürü. Soluk yeşil muşamba üzerinde kırmızı kan havuzları içinde yatıyorlardı.

Durup yanından geçtiğı kişileri kontrol etmemek onu öldürse de, odak noktası kesinlikle hayatta olan sağlık personeli ve hastalar olmalıydı. İçlerinden bir grup panik içinde ona doğru kaçıyordu; beyaz önlükleri ve hastane önlükleri rüzgârda kurumaya bırakılmış bir çamaşır gibi sallanıyordu.

Onları kollarından ve omuzlarından tutarak yakaladı. "Hasta odalarına girin! Kendinizi içeri kilitleyin! Kilitleyin şu lanet kapıları!"

"Kilit yok!" diye bağırdı biri. "Ve hastaları alıyorlar!"

"Lanet olsun." Etrafına bakındı ve bir işaret gördü. "Bu ecza dolabının kilidi var mı?"

Hemşire belinden bir şey çıkarırken başıyla onayladı. Titreyen eliyle ona bir anahtar uzattı. "Ama sadece dışarıdan. Bizi içeri kilitlemeniz gerekecek."

Üzerinde SADECE PERSONEL yazan kapıya doğru başıyla işaret etti. "Kımıldayın."

Dağınık grup ayaklarını sürüyerek tavandan tabana ilaç ve malzeme raflarının bulunduğu ona onluk odaya girdi. Kapıyı kapatırken, alçak tavanın floresan ışıkları altında toplanmış hallerini asla unutamayacağını biliyordu: yedi paniklemiş yüz, on dört yalvaran göz, yetmiş parmak, ayrı bedenleri tek bir korku birimi haline gelene kadar birbirini bulup birleştiriyordu.

Bunlar tanıdığı insanlardı: protez sorunlarıyla ilgilenen insanlar. Onun gibi vampir olan insanlar. Bu savaşın bitmesini isteyen insanlar. Ve şu anda onlardan daha fazla güce sahip olduğu için ona güvenmeye zorlanıyorlardı.

Demek Tanrı olmak böyle bir şeymiş, diye düşündü, işi istemeyerek.

"Seni unutmayacağım." Kapıyı üzerlerine kapattı, kilitledi ve bir an durakladı. Kayıt alanından hâlâ kavgâ sesleri geliyordu ama diğer her şey sessizdi.

Daha fazla personel yok. Artık hasta yok. Hayatta kalanlar sadece o yedi kişiydi.

Erzak dolabından dönerek, Z ve Rehv'in savaştığı yerden uzaklaştı ve ters yöne giden yaygın bir tatlı kokuyu takip etti. Havers'ın laboratuvarının yanından geçerek Butch'un aylar önce girdiği gizli karantina odasına doğru koştu. Yol boyunca, siyah tabanlı savaş botlarının bıraktığı lekeli izler vampirlerin kırmızı kanına karıştı.

Tanrım, buraya kaç avcı girmişti?

Bunun cevabı ne olursa olsun, *lesser*'ların nereye gittiğine dair bir fikri vardı: tahliye tünelleri, muhtemelen kaçırılmalarla birlikte. Asıl soru, bu yoldan gideceklerini nereden biliyorlardı?

Phury başka bir çift kapıdan geçip kafasını morga soktu. Soğutucu üniteler, paslanmaz çelik masalar ve asılı terazilere dokunulmamıştı. Mantıklı. Sadece yaşayanları istiyorlardı.

Koridorda biraz daha ilerledi ve avcıların kaçırılanlarla birlikte çıkmak için kullandıkları çıkışı buldu. Tünele giren çelik panelden geriye hiçbir şey kalmamıştı, tıpkı arka giriş ve asansör tavanı gibi parçalanmıştı.

Kahretsin. Tamamen temiz operasyon. İçeri ve dışarı. Ve bunun sadece ilk saldırı olduğuna bahse girmeye hazırdı. Diğerleri de yağmalamaya gelecekti, çünkü Küçülme Topluluğu böyle ortaçağdan kalmaydı.

Phury, Z ve Rehv'in işlerini halletmemiş olma ihtimaline karşı kayıt alanındaki kavgaya doğru hızlı adımlarla geri döndü. Yolda telefonunu kulağına götürdü ama V aramayı cevaplamadan önce Havers kafasını özel ofisinden dışarı uzattı.

Phury doktorla ilgilenebilmek için telefonu kapattı ve alarmlar tetiklendiğinde V'nin güvenlik sistemine haber verilmiş olması için dua etti. Sistemlerin birbiriyle bağlantılı olması gerektiği için muhtemelen öyle olduğunu düşündü.

Havers'ın yanına geldiğinde, "Kaç tane ambulansınız var?" diye sordu.

Doktor gözlüklerinin arkasından gözlerini kırptırdı ve elini uzattı. Titreyen avucunda dokuz milimetrelilik bir silah vardı. "Bir silahım var."

"Kemerine sokacaksın ve kullanmayacaksın." İhtiyaçları olan son şey bir amatörün parmağının tetikte olmasıydı. "Hadi, kaldır onu ve benim için odaklan. Canlıları buradan çıkarmalıyız. Kaç tane ambulansınız var?"

Havers Beretta'nın namlusunu cebine sokmak için el yordamıyla çabalayınca Phury kendini kışından vuracağından endişelendi. "F-f-four-"

"Ver şunu bana." Phury silahı aldı, emniyetinin yerinde olup olmadığını kontrol etti ve doktorun beline soktu. "Dört ambulans. Güzel. Şoförlere ihtiyacımız olacak-"

Elektrik kesildi, her şey zifiri karanlığa gömüldü. Ani karanlık, avcılarının ikinci vardiyasının şafttan aşağı inip inmediğini merak etmesine neden oldu.

Yedek jeneratör devreye girer ve loş güvenlik ışıkları yanarken, doktorun kolunu tuttu ve erkeği sarstı. "Ambulanslara evin içinden ulaşabilir miyiz?"

"Evet ... ev, benim evim ... tüneller ..." Arkasında üç hemşire belirdi. Korkudan altlarına sıçmışlardı, başlarının üstü acil durum ışıkları gibi bembeyazdı.

"Ah, sevgili Bakire," dedi Havers, "evdeki *köpekler*. Karolyn-" "Ben onları yakalarım," dedi Phury. "Onları bulup dışarı çıkaracağım. Nerede bu ambulansların anahtarları?"

Doktor kapının arkasına uzandı. "İşte."

Teşekkür ederim. Hay sikeyim. "Cüceler güney tüneline buldular, bu yüzden herkesi evin içinden çıkarmak zorundayız. "

"Tamam."

Phury, "Bu tesisi geçici olarak emniyete alır almaz tahliyeye başlayacağız," dedi. "Siz dördünüz birimizden haber alana kadar burada kilitli kalın. Siz bizim şoförlerimiz olacaksınız."

"Bizi nasıl buldular?"

"Hiçbir fikrim yok." Phury, Havers'ı ofise geri itti, kapıyı kapattı ve adamın kapıyı kilitlemesi için bağırdı.

Resepsiyon alanına geri döndüğünde çatışma sona ermiş, son *azınlık* Rehv'in kırmızı kılıcı tarafından bıçaklanarak yok edilmişti.

Z, arkasında siyah bir leke bırakan eliyle alnını sildi. Phury'ye bakarak "Durum nedir?" diye sordu.

"En az dokuz personel ve hasta öldürüldü, kaçırılanların sayısı bilinmiyor, bölge güvenli değil." Çünkü kliniğin koridorlar ve odalardan oluşan labirentinde hâlâ kaç *lesser* olduğunu sadece Tanrı biliyordu. "Giriş ve güney tünelinin yanı sıra eve çıkışı da stabilize etmeyi önerin. Tahliye için evin arka merdivenlerinin kullanılması ve ardından ambulanslar ve özel araçlarla hızlı bir şekilde yola çıkılması gerekecek. Sağlık personeli araç kullanacaktır. Hedef, Cedar Caddesi'ndeki yedek klinik konumudur."

Zsadist bu temiz mantık karşısında şaşırılmış gibi bir an gözlerini kırptırdı. "İyi anlaşma."

Süvariler bir saniye sonra geldi; Rhage, Butch ve Vishous bir, iki, üç diye asansöre indiler. Üçlü tank gibi silahlanmıştı ve çok kızgındı.

Phury saatine baktı. "Ben sivilleri ve personeli buradan çıkaracağım. Sen tesisteki başıboş *lesser*'ları bul ve bir sonraki dalgaya hoş geldin vagonunu çal."

"Phury," diye seslendi Zsadist arkasını dönerken.

Phury omzunun üzerinden baktığında, ikizi her zaman taktığı SIG'lerden birini fırlattı.

"Kıçına dikkat et," dedi Z.

Phury başıyla selam vererek silahı aldı ve koridorda koşmaya başladı. Tıbbi malzeme dolabı, Havers'ın ofisi ve merdiven boşluğu arasındaki mesafeleri hızlıca gözden geçirdikten sonra, bu üç noktanın birbirinden metrelerle değil, kilometrelerle ayrıldığını hissetti.

Merdiven boşluğuna açılan kapıyı açtı. Güvenlik ışıkları kırmızı renkte yanıyordu ve sessizlik altın rengindeydi. Hızlı adımlarla basamakları çıktı, evin kapı kilidinin şifresini girdi ve başını ahşap panelli kapıdan dışarı uzattı.

Koridorda. Limon cılasının kokusu parlak zeminden, g llerin parfümü mermer sehpanın üzerindeki bir buketten geliyordu. Kuzu eti ve biberiye karışımı mutfaktan geliyordu.

Bebek pudrası yok.

Havers'ın hizmetçisi Karolyn köşeye doğru eğildi.

"Efendim?" "Hizmetçileri topla-"

"Hepimiz birlikteyiz. Tam buradayız. Alarmları duyduk." Omzunun üzerinden başını salladı. "On iki kişiyyiz."

"Ev güvenli mi?"

"Güvenlik sistemlerimizden hiçbiri devre dışı kalmadı."

"Mükemmel." Havers'ın kendisine verdiği anahtarları ona fırlattı. "Tünelleri garajlara götürün ve kendinizi oraya kilitleyin. Elinizdeki tüm ambulans ve arabaları çalıştırın ama dışarı çıkarmayın ve bir kişiyi kapının yanında bırakın ki ben de diğerleriyle birlikte içeri girebileyim. Kapıyı  alıp kendimi tanıtacağım. Benden ya da bir Kardeşten başka kimseye kapıyı açmayın. Anlaşıldı mı?"

Köpeğin korkusunu yutup başını sallamasını izlemek acı vericiydi. "Efendimiz ..."

"Havers iyi. Onu sana getireceğim." Phury uzandı ve onun elini sıktı. "Git. şimdi. Ve  abuk ol. Burada hiç vaktimiz yok."

G z açıp kapayıncaya kadar kliniğe geri dönmüştü. Kardeşlerinin etrafta dolaştığını duyabiliyor, onları botlarının seslerinden, kokularından ve konuşmalarından tanıyordu. Belli ki henüz başka avcı yoktu.

Havers'ın ofisine gitti ve önce orada bulunan dördüne saldırdı, çünkü Havers'ın sıkı duracağına ve yerinde kalacağına güvenmiyordu. Neyse ki doktor adam gibi davrandı ve kendisine söyleneni yaparak hemşirelerle birlikte hızla merdivenlerden ana eve  ıktı. Phury onlara garajlara giden tünellere kadar eşlik etti ve konağın arkasındaki otoparkın altından geçen sıkışık yeraltı kaçış yolunda onlarla birlikte koştu.

"T nellerden hangisi doğrudan ambulanslara gidiyor? " diye sordu dört uçlu bir yarığa geldiklerinde.

"Soldan ikinci, ama garajların hepsi birbirine bağlı."

"Seni ve hemşireleri hastalarla birlikte ambulanslarda istiyorum. İşte oraya gidiyoruz."

Gidebildikleri kadar hızlı gittiler. elik bir kapıya geldiklerinde Phury kapıya vurdu ve adını haykırdı. Kilit açıldı ve askerlerini içeri aldı.

Herkes kucaklaşırken, "Daha fazlasıyla döneceğim," dedi.

Kliniğe geri döndü ve Z.'ye rastladı. "Başka avcı var mı?" "Yok. V ve Rhage ön tarafı koruyor, Rehv ve ben de güney tünelini gözetleyeceğiz."

"Araçlar için biraz koruma kullanabilirim."

"Anlaşıldı. Rhage'i göndereceğim. Sen arkadan çıkıyorsun, değil mi?" "Evet."

O ve ikizi ayrıldılar ve Phury malzeme dolabına yöneldi. Cebinden hemşirenin anahtarını çıkarıp kapıyı çalarken eli kaya gibi sağlamdı.

"Benim." Anahtarı taktı ve kolu çevirdi.

Yüzleriyle bir kez daha karşılaştı ve rahatlama anlarını yakaladı. Elindeki silahı gördüklerinde bu rahatlama uzun sürmedi.

"Sizi evin içinden dışarı çıkaracağım," dedi. "Herhangi bir hareket sorunuz var mı?"

Küçük grup, yerde yatan yaşlı bir erkeği ortaya çıkarmak için ayrıldı. Kolunda bir serum vardı ve hemşirelerden biri onu başının üzerinde tutuyordu.

Kahretsin. Phury tekrar salona baktı. Kardeşleri ortalıkta yoktu.

"Sen," dedi, erkek bir laboratuvar teknisyenini göstererek. "Onu taşı. Sen." antayı tutan kadına başıyla işaret etti. "Onlarla kal."

Teknisyen hastayı yerden kaldırırken ve sarışın hemşire serum torbasını yukarıda tutarken, Phury kalan personeli bir hastayla eşleştirdi.

"Olabil-diğince hızlı hareket edin. Evin merdiven boşluğunu kullanacak ve doğrudan garaj tünellerine ilerleyeceksiniz. Konağa girdikten sonra ilk sağa döneceksin. Ben arkada olacağım. Gidin. şimdi."

Ellerinden gelenin en iyisini yapmış olsalar da bu yıllar sürdü.

Yıllar.

Sonunda kırmızı ışıklı merdivenlere ulaştıklarında yerinden fırlamaya hazırды ve çelik kapıyı arkalarından kilitlemek, *lesser*'ların patlayıcıları olduğu düşünüldüğünde onu pek rahatlatmadı. Hastalar yavaştı, ikisi ameliyattan çikalı daha bir gün bile olmamıştı. O ikisinden birini ya da her ikisini de taşımak istiyordu ama hazırda bir silahının olmaması riskini göze alamazdı.

İnişte, başında bandaj olan bir kadın hasta durmak zorunda kalmıştır.

Sarışın hemşire, kendisine sorulmadan serum torbasını hızla erkek teknisyene verdi. "Sadece tünele girene kadar." Sonra sarkan kadını kucağına aldı. "Hadi gidelim."

Phury ona başıyla bir işaret yaptı ve merdivenleri kullanmasına izin verdi.

Grup, ayak sesleri ve birkaç öksürük eşliğinde konağı doğru ilerledi. Kliniğin kapısını arkalarından kilitleyip onları tünel girişine götürürken alarmin hiç çalmaması muhteşemdi.

Grup topallayarak içeri girerken, kucağında bir kadın olan sarışın hemşire durakladı. "Başka silahınız var mı? Çünkü ateş edebilirim."

Phury'nin kaşları havaya kalktı. "Benim başka-"

Gözleri kapılardan birinin üzerindeki duvarda asılı duran iki süslü kılıcın parlaklığına takıldı. "Silahımı al. Keskin şeylerle aram iyidir."

Hemşire ona kalçasını uzattı ve o da Z'nin SIG'sini beyaz önlüğünün cebine soktu. Sonra hemşire arkasını dönüp tünele doğru yürürken, adam iki kılıcı da pirinç kancalarından çıkarıp yetişmek için koşmaya başladı.

Ambulansların bulunduğu garajın kapısına geldiklerinde yumruğuyla vurdu, adını bağırdı ve kapı hızla açıldı. Kapıdan geçmek yerine, dışarı çıkardığı vampirlerin her biri ona baktı.

Yedi yüz. On dört göz. Yetmiş parmak hala kenetleniyor.

Ama şimdi farklıydı.

Onların minnettarlığı Tanrı'nın işinin diğer yarısıydı ve Tanrı onların bağlılığı ve rahatlaması karşısında şaşkına dönmüştü. Onların kolektif farkındalığı

Kurtarıcılara olan inançları çok yerindeydi ve hayatlarının ödülü hissedilir bir güçtü.

"Henüz işin içinden çıkamadık," dedi onlara.

Phury saatine tekrar baktığında otuz üç dakika geçmişti.

Yirmi üç sivil, sağlık personeli ve evdeki *köpekler* garajlardan tahliye edilmişti. Ambulanslar ve arabalar evin arka tarafına bakan normal kapılardan değil, araçların malikanenin arkasındaki sığ ormana doğru fırlamasını sağlayan açılır kapanır arka panellerden havalanmıştı. Teker teker, ışıklarını yakmadan ve frenlerini kullanmadan uzaklaştılar. Ve teker teker kurtulup gecenin karanlığında kayboldular.

Operasyon tamamen başarılıydı ama yine de içinde kötü bir his vardı. *Küçükler* asla geri gelmemişti.

Onlar gibi değildi. Normal şartlar altında, bir kez sızdılar mı, etrafi sararlardı. Mümkün olduğunca çok sivili sorgulamak için götürmek ve sonra da girdikleri binada değerli ne varsa soymak onların usulüydü. Neden daha fazla adam göndermemişlerdi? Özellikle de Havers'ın kliniğindeki ve evindeki varlıklar ve avcıların Kardeşler'in her yerde savaşmaya hazır olduğunu bilmeleri gerektiği gerçeği göz önüne alındığında.

Kliniğe geri dönen Phury koridorda yürürken tüm hasta odalarının boş olup olmadığını iki kez kontrol etti. Acınası bir gözden geçirmeydi. Cesetler. Bir sürü ceset. Ve tüm tesis tamamen darmadağınktı, etrafa saçılmış ölümler kadar ölümcül bir yara almıştı. Yatak çarşafları yerdeydi, yastıklar dağılmıştı, kalp monitörleri ve serum askıları etrafa saçılmıştı. Koridorlarda, malzemeler rastgele oraya buraya atılmıştı ve siyah tabanlı botların ve kırmızı, parlak kanın tüm o korkunç lekeleri vardı.

Hızlı tahliyeler Martha Stewart tarzı bir şey değildi. Savaşmak da öyle.

Kayıt alanına doğru ilerlerken, içeride artık hiçbir koşuşturmanın olmaması ürkütücü görünüyordu; sadece HVAC sistemi ve bilgisayarların uğultusu vardı. Ara sıra bir telefon çalıyor ama açılmıyordu.

Klinik gerçekten de durmuştu, sadece beyin aktivitesinin kalıntıları kalmıştı.

Ne bu tünel ne de Havers'ın güzel malikanesi bir daha asla kullanılmayacaktı. Tünellerin yanı sıra sağlam kalan tüm dış ve i istinat kapıları kilitlenecek, evin güvenlik sistemleri ve panjurları devreye sokulacaktı. Patlatılarak açılmış olan girişler ve asansör kapıları elik levhalarla kaynaklanacaktı. Sonunda, silahlı bir eskortun içeri girmesine ve tehlikeye atılmamış tünellerden mobilya ve kişisel eşyaları çıkarmasına izin verilecekti, ancak bu biraz zaman alacaktı. Bu da *kiracıların* nihayet alışveriş arabalarıyla geri dönüp dnmemelerine bağlıydı.

Neyse ki Havers'ın güvenli bir evi vardı, bu yüzden kendisi ve hizmetkrlarının incek bir yerleri vardı ve hastalar geçici kliniğe yerleştirilmeye başlanmıştı bile. Tıbbi kayıtlar ve laboratuvar sonuçları tesis dışı bir sunucuda saklandığından hl erişilebilir durumdaydı ancak hemşirelerin yeni yerde hızla daha fazla malzeme stoklaması gerekecekti.

Asıl mesele, tam hizmet veren kalıcı bir klinik daha kurmak olacaktı ama bu aylar ve milyonlarca dolar alacaktı.

Phury kayıt masasına geldiğinde, hala yuvasında duran bir telefon çaldı. ağrı telesekretere düşerken alma sesi kesildi, telesekreterin karşılama mesajı az önce "Bu numara artık hizmet vermemektedir. Lütfen aşağıdaki genel bilgi numarasına başvurun."

Vishous ikinci numarayı insanların iletişim bilgilerini ve mesajlarını bırakabilecekleri bir yer olarak ayarlamıştı. Kimlikleri ve talepleri doğrulandıktan sonra yeni klinikteki personel onları geri arayacaktı. V'nin her şeyi çukur'daki Dört Oyuncak'a yönlendirmesiyle, telefon eden herkesin numarasını yakalayabilecekti, böylece *lesser'lar* gizlice bir göz atarsa, Kardeşler hatlarını izlemeye alışabilirdi.

Phury durakladı ve dikkatle dinledi, SIG'i sıkıca kavradı. Havers ambulanslardaki her sürücü koltuğunun altına bir silah saklayacak kadar akıllıydı, yani Z'nin dokuzu aileye geri dönmüştü.

Göreceli sessizlik. Düzensiz bir şey yok. V ve Rhage, kervanın düşman tarafından takip edilmesi ihtimaline karşı yeni klinikteydi. Zsadist güney tünelinin kırık girişine kaynak yapıyordu. Rehvenge çoktan gitmiş bile olabilirdi.

Klinik oldukça güvenli olsa da, öldürmek için ateş etmeye hazırды. Bunun gibi operasyonlar onu her zaman seğırtirdi-

Kahretsin. Bu muhtemelen onun son operasyonuydu, değil mi? Ve bunun bir parçası olmasının tek nedeni Zsadist için gelmiş olmasıydı, Kardeşliğin bir üyesi olarak çağrılmış olması değil.

Phury kafasını toparlamaya çalışarak başka bir koridorda yürüdü, bu koridor onu kliniğin acil servis bölümüne götürüyordu. Bir malzeme odasının önünden geçerken camın cama çarpma sesini duydu.

Kapının pervazına dayanırken Z'nin silahını yüzüne doğru çekti. Hızlıca içeri eğildi ve ne yaptığını gördü: Rehvenge kapısında bir yumruk deliğı olan kilitli bir dolabın önünde duruyor ve raflardan aldığı şişeleri samur paltosunun ceplerine dolduruyordu.

"Sakin ol vampir," dedi erkek arkasını dönmeden. "Bu sadece dopamin. OxyContin ya da başka bir şeyin karaborsasını yapmıyorum."

Phury silahı tekrar yanına bıraktı. "Neden alıyorsun-" "Çünkü ona ihtiyacım var."

Son şişe de kaldırıldığında Rehv dolaba arkasını döndü. Ametist rengi gözleri bir engerek yılanıninkiler gibi kurnazdı. Dostum, Kardeşler'in arasındayken bile her zaman vuruş mesafesini ölçüyormuş gibi görünürdü.

"Peki sence burayı nasıl buldular?" Rehv sordu.

"Bilmiyorum." Phury başıyla kapıyı işaret etti. "Haydi, çıkıyoruz. Burası güvenli değil."

Parlayan gülümseme, hala uzamış olan dişleri ortaya çıkardı. "Kendimi idare edebileceğimden oldukça eminim."

"Şüphesiz. Ama muhtemelen gitmeniz iyi bir fikirdir."

Rehv malzeme odasını dikkatle geçti, yere düşmüş bandaj kutularının, lateks eldivenlerin ve termometre kapaklarının etrafından dolaştı. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı ama sadece bir aptal onu engelli sanabilirdi.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Kara hançerlerin nerede, bekâr?" dedi.

"Seni ilgilendirmez, günah yiyici."

"Gerçekten de öyle." Rehv, sanki kutusuna geri koymaya çalışıyormuş gibi bastonuyla dil bastırıcılardan birini itti. "İkizinin benimle konuştuğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Gitme zamanı."

İkisi de koridora baktı. Zsadist arkalarında duruyordu, kaşları siyah gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Şimdi olduğu gibi," dedi Z.

Rehv telefonu çaldığında sakince gülümsedi. "Ve ne biliyorsun. Aracım geldi. Sizinle iş yapmak bir zevkti beyler. Görüşürüz."

Adam Phury'nin etrafından dolandı, Z'ye başıyla selam verdi ve elindeki bastonla uzaklaşırken telefonunu kulağına götürdü.

Sesi azaldı ve sonra büyük bir sessizlik oldu.

Phury soruyu ikizi daha sormadan cevapladı: "Geldim çünkü telefonlarıma cevap vermiyorsun."

SIG'yi uzattı ve silahın kabzasını Z'ye uzattı.

Zsadist dokuzluyu aldı, fişek yatağını kontrol etti ve kılıfına koydu. "Seninle konuşamayacak kadar sinirliydim."

"Bizim için aramıyordum. Bella'yı yemek odasında halsiz buldum ve onu yukarı taşıdım. Jane'in iyi bir ziyaretçi olacağını düşünüyorum ama bu sizin kararınız."

Zsadist'in yüzünün rengi soldu. "Bella bir sorun olduğunu söyledi mi?"

"Yatağa yerleştğinde iyiydi. Çok fazla yemek yediğini ve sorunun bu olduğunu söyledi. Ama ..." Belki de kanaması konusunda yanılmıştı? "Bence Jane onu ziyaret etmeli-"

Zsadist koşmaya başladı, bok tekmeleyicileri boş koridoru dövüyor, gürleyen ses boş klinikte yankılanıyordu.

Phury yürüyerek onu takip etti. Primale olarak rolünü düşünürken, aynı endişe, aciliyet ve çaresizlikle Cormia'yı kontrol etmek için koşturduğunu hayal etti. Tanrım, o kadar net bir şekilde hayal edebiliyordu ki... Cormia içinde yavrusuyla, kendisi de tıpkı Z gibi tüm vardiyasında endişe içinde.

Durdu ve bir hasta odasına baktı.

İki sağlıklı oğlu dünyaya geldiğinde, babası annesinin doğum sırasında yanında dururken neler hissetmişti? Muhtemelen ölçsüz bir sevinç duymuştu... ta ki Phury ortaya çıkıp da kutsamanın ötesine geçene kadar.

Doğumlar pek çok açıdan tam bir kumardı.

Phury koridorda bozuk asansöre doğru ilerlemeye devam ederken, evet, diye düşündü, muhtemelen anne ve babası iki sağlıklı oğullarının ömür boyu sürececek bir sefaletle yol açacağını en başından beri biliyorlardı. Onlar Kâtip Bakire'nin denge değer sistemine sıkı sıkıya bağlı dindarlardı. Bir açıdan, Z'nin kaçırılmasına şaşırmamış olmalıydılar, çünkü bu ailenin dengesini sıfırlamıştı.

Belki de bu yüzden babası, bakıcının öldüğünü ve kaybolan oğlunun köle olarak satıldığını öğrendikten sonra Zsadist'i aramaktan vazgeçmişti. Belki de Aghony, arayışının Zsadist'in sonunu daha da kötüleştireceğini düşünmüştü - kaçırılan kişinin geri dönmesini isterken, bakıcının ölümüne neden olmuş ve sadece kötü koşulları değil, tamamen savunulamaz olanları da tetiklemişti.

Belki de Z köleliğe düştüğü için kendini suçluyordu.

Phury bunu çok iyi anlayabilirdi.

Durup bekleme salonuna baktı, burası da bir bar gibi karmakarışık ve düzensizdi.

Bella'nın hamileliğiyle birlikte dengede durduğunu düşündü ve lanetin henüz etkisini gösterip göstermediği konusunda endişelendi.

En azından Cormia'yı onun mirasından kurtarmıştı.

Büyücü başını salladı. *İyi iş, dostum. Onu kurtardın. Bu şimdiye kadar yaptığın ilk değerli şey.*

Sensiz çok çok daha iyi olacak.

Yirminci Bölüm

Bay D çiftlik evinin arkasına yanaştı ve Focus'u kapattı. Target'tan aldığı çantalar yolcu koltuğundaydı ve inerken onları aldı. Cüzdanındaki fişte 147.73 dolar yazıyordu.

Kredi kartı reddedilmişti, bu yüzden karşılıksız çıkacağından emin olmadığı bir çek yazmıştı ve bu tıpkı eski günlerdeki gibi değil miydi? Babası karşılıksız çek yazmakta ustaydı, üstelik lisede basketbol oynadığı için değil.

Bay D sürücü tarafındaki kapıyı tekmeleyerek kapatırken, *azınlıkların* boktan kutular kullanmasının nedeninin Cemiyet'in dikkat çekmemek için değil de parasızlıktan mı olduğunu merak etti. Eskiden kredi kartınızın çalışıp çalışmadığını ya da en kısa zamanda yeni silahlar alıp alamayacağınızı hiç merak etmezsiniz. Lanet olsun, o Bay R'nin altında *Fore-lesser* olarak mı? Seksenli yıllarda mı? Şirket iyi yönetiliyordu.

Artık o kadar da değil. Ve şimdi bu onun problemiydi. Muhtemelen tüm hesapların nerede olduğunu bulmalıydı ama nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Fore-lessers*'da çok fazla personel değişimi olmuştu. En son ne zaman bir organizas-

Bay X.

Bay X eyerde iyiydi ve ormanda bir kulübesi vardı.

-Bay D oraya bir ya da iki kez gitmişti. Etrafta hesap bilgileri varsa, bir şekilde orada olma ihtimali yüksekti.

Sorun şu ki, eğer onun kredi kartları batıyorsa, başkalarınınkini de batıyordu. Bu da avcıların muhtemelen kendi başlarına para aradığı, insanlardan çaldığı ya da yağmaladıkları şeyleri sakladığı anlamına geliyordu.

Belki de oraya vardığında şansı yaver gider ve kumbaranın dolu olduğunu, sadece karışıklık içinde kaybolduğunu görürdü. Ama durumun böyle olmayacağına dair bir his vardı içinde.

Yağmur yeniden yağmaya başladığında, çiftlik evinin arka kapısını kalçasıyla destekleyerek açtı, kilidi açtı ve mutfığa girdi. İki cesedin pis kokusu karşısında nefesini tuttu. Adam ve kadın, tıpkı

oldukları ortaya çıktı, hala korkunç halıların en iyi taklidini yapıyorlardı, ama *daha az* olmanın iyi bir yanı, kendi hava spreyinizle gelmenizdi. Birkaç dakika içinde onların kokusunu hiç almadı.

Torbaları tezgâhın üzerine bırakırken, evin içinde garip bir ses dolaşıyordu, ninni gibi bir uğultu.

"Usta?" Ya öyle ya da birisi Radio Disney çalıyordu. Yemek odasına geldi ve durdu.

Omega köhne bir masanın yanında durmuş, sarışın bir erkek vampirin dümdüz uzanmış çıplak bedeninin üzerine eğilmişti. Vampirin boğazı çenesine yakın bir yerden kesilmişti ama yaraya dikiş atılmıştı ve bu dikiş otopsi dikişi gibi değildi. Bu çok güzel bir dikişti.

Bu şey canlı mıydı yoksa ölü mü? Bilemiyordu - hayır, durun, o koca göğüs biraz inip kalkıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" Omega'nın siyah yarı saydam eli erkeğin yüz hatlarında gezindi. "Hem de sarışın. Annesi sarışındı. Hah! Bana yaratamayacağım söylenmişti. *Onun* gibi değil. Ama babamız yanılmış. Oğluma bak. Etimin eti."

Bay D. bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti, sanki kendisine övgü için bir bebek sunulmuş gibiydi. "Yakışıklı bir çocuk, evet."

"İstediğim şey sende mi?" "Evet, suh."

"Bana bıçakları getirin."

Bay D hedef poşetleriyle geri döndüğünde, Omega bir elini erkeğin burnuna, diğerini de ağzına koydu. Vampirin gözleri açıldı ama Omega'nın beyaz cüppesini pençelemekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

"Oğlum, kavga etme," diye memnuniyetle nefes aldı şeytan. "İkinci doğumunun zamanı geldi."

Sarsıntılı debelenme, vampirin topukları masaya vurana ve avuç içleri tahtaya gıcırdayana kadar kreşendo yaptı. Bir vampir gibi çırpınıyordu.

Kukla, çırpınan, koordinasyonsuz uzuvlar ve işe yaramaz bir panik. Sonra her şey bitti ve erkek boş gözler ve gevşek bir ağızla yukarıya baktı.

Yağmur camları döverken, Omega beyaz kukuletasını başından çekip aldı ve cübbesinin düğmelerini çözdü. Zarif bir savuruşla cüppeyi üzerinden attı ve saten ağırlığını odanın bir ucundan diğerine savurdu. Cüppe sanki bir mankenin üzerine örtölmüş gibi köşeye dik bir şekilde yerleşti.

Omega uzadı, uzadı ve inceldi, lastik adam onu masanın üzerinde asılı duran ucuz avizeye doğru götürdü. Zincirini tavana girdiği noktadan kavradı ve hızlı bir çekişle armatürü serbest bırakıp köşeye fırlattı. Bornozun aksine, düzgün bir şekilde yere düşmedi ama eğer daha önce düşmediyse, kırık ampuller ve bükölmüş pirinç kollardan oluşan karışık bir yığın halinde kullanım ömrünü tamamladı.

Onun yerine, lekeli tavandan bataklık sarmaşıkları gibi sarkan açıkta duran teller vampirin vücudunun üzerinde sallanıyordu.

"Bıçak lütfen," dedi Omega.

"Hangisi?"

"Kısa kanatlı."

Bay D poşetleri karıştırdı, doğru bıçağı buldu ve ardından, hayal kırıklığı içinde kendini bıçaklamak istemesine neden olacak kadar güçlü olan tüketici korumalı plastik ambalajı kırmak için mücadele etti.

"Yeter," diye tersledi Omega ve elini uzattı.

"Kendime bir makas bulabilirim-"

"Ver onu bana."

Ambalaj ustanın gölgeli avucuna değdiği anda plastik yandı, bıçaktan kurtuldu ve bükölmüş kahverengi bir yılan derisi halinde yere düştü.

Omega vampire döndüğünde, keskinliği kendi gölgeli ön kolunda test etti ve açtığı yarıktan siyah yağ yükselirken gülümsedi.

Bir domuzun içini boşaltmak gibiydi ve bir o kadar da hızlı oldu. Gök güröltüsü içeri girmek için bir yol arıyormuş gibi evin etrafında dolanırken, Omega bıçağı erkeğin vücudunun ortasındaki yaradan aşağı doğru çekti

Adamın boğazından göbek deliğine kadar. Kan ve et kokusu yükseliyor, ustanın bebek tazeliğindeki kokusuna galip geliyordu.

"Bana kapaklı vazoyu getirin." Omega *vahz* kelimesini telaffuz etti.
Vazo.

Bay D, ev eşyaları bölümünde bulduğu mavi seramik bir kavanozu getirdi. El değiştirirken, ustaya kalbi çıkarmak için çok erken olduğunu, çünkü önce Omega'nın kanının vücutta dolaştırılması gerektiğini belirtmek istedi. Ama sonra erkeğin zaten ölü olduğunu hatırladı, yani ne önemi vardı ki?

Açıkça görülüyor ki bu, Cemiyet'e sıradan bir giriş değildi.

Omega parmağının ucuyla vampirin göğüs kafesini yakarak açtı, yanan kemiğin kokusu Bay D'nin burnunu kırıştırdı. Ardından kaburgalar görünmeyen eller tarafından efendinin iradesiyle yarıldı ve hareketsiz duran kalp ortaya çıktı.

Omega'nın yarı saydam avucu içeri girdi ve kalbin etrafındaki keseyi delerek organ için yeni bir yuva oluşturdu. Yüzünde kızgın bir ifadeyle kas düğümünü atardamar ve toplardamar zincirlerinden kurtardı ve kırmızı kan bir akıntı halinde erkeğin göğsünün soluk derisine düştü.

Bay D vazoyu hazırladı, kapağını açtı ve Omega'nın elinin altında tuttu. Kalbinden alevler yükseldi ve bir kül akıntısı kabın içine düştü.

"Kovaları getirin," dedi Omega.

Bay D vazonun kapağını kapatıp köşeye koydu, sonra bir çantaya girip annesinin çamurluk dediği türden dört kırmızı Rubbermaid kova çıkardı. Bir tanesini vampirin kollarının ve bacaklarının altına yerleştirdi, Omega da vampirin vücudundaki kanı boşaltmak için bileklerinde ve ayak bileklerinde kesikler açtı. Vampirin derisinin rengini bu kadar hızlı kaybetmesi, beyazdan mavimsi griye doğru spektrumda ilerlemesi şaşırtıcıydı.

"Şimdi tırtıklı bıçak."

Bay D bıçağın plastik kilidi için çaba harcamadı. Omega bıçağı delip geçti, sonra bıçağı aldı ve boştaki elini masanın üzerine koydu. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvrıran usta, kendi bileğini testereyle kesti, çıkan ses sanki yaşlı bir cismi kesiyormuş gibi keskindi.

Sert odun. İşini bitirdiğinde bıçağı geri verdi, elini kaldırdı ve boş sandığın içine yerleştirdi.

"Neşelen oğlum," diye fısıldadı Omega, ön kolunun küt ucunda başka bir el belirirken. "Birazdan kanımın içinden aktığını hissedeceksin."

Bununla birlikte Omega diğer bıçağı yeni şekillenmiş bileğine sapladı ve yarayı siyah yumruğun üzerinde tuttu.

Bay D. bu kısmı kendi indüksiyonundan hatırlıyordu. Fiziksel acıdan çok daha fazlası olan bir çılgılık atmıştı. Kandırılmıştı. Hem de çok kandırılmıştı. Ona vaat edilenler aldığı gibi değildi ve acı ve dehşet onu bayıltmıştı. Uyandığında bambaşka bir şey olmuştu, yaşayan ölülerin bir üyesi, şeytani işler yapan iktidarsız, gezgin bir beden.

Bunun sadece bir çete olduğunu düşünmüştü. Başına geleceklerin sadece biraz taciz ve belki de onlarla birlikte olduğunu gösteren bir damgalama olacağını düşünmüştü.

Asla dışarı çıkamayacağını bilmiyordu. Ya da artık insan olamayacağını.

Her şey ona annesinin eskiden söylediği bir şeyi hatırlattı: *Eğer bir bakırbaşla anlaşma yaparsan, ısırılmana şaştırmamalsın.*

Bir anda elektrikler kesildi.

Omega geri adım attı ve bir uğultu başladı. Bu seferki bir Disney müzikali değil, büyük bir enerji toplanmasının, görünmeyen bir potansiyelin yaklaşan hasadının çağrısıydı. Titreşimler arttıkça ev sallanmaya başladı, tavandaki çatlaklardan tozlar düşüyor, kovalar do-si-do yapana kadar yerde titreşiyordu. Bay D mutfaktaki cesetleri düşündü ve onların da dans edip etmediğini merak etti.

Ellerini kulaklarına götürüp başını eğdiğinde tam zamanında geri döndü.

Bir yıldırım patlaması çiftlik evinin çatısına, doğrudan bir temas hattı olması gereken bir şekilde çarptı. Çıkardığı gürültüye bakılırsa, bir sekme ya da daha büyük bir parçanın tüylenmesi olamazdı.

Evet, bu gözünüze kaçan bir taş parçası değildi; bu, kafanıza inen koca bir kaya parçasıydı.

Ses, en azından Bay D'nin kulaklarında acı olarak kaydedildi ve darbenin paramparça edici gücü, evin üzerlerine çöküp çökmeyeceğini merak etmesine neden oldu. Omega'nın böyle bir endişesi yoktu, 'ebeveynce. Sadece Pazar vaizi coşkusuyla, sanki gerçek bir müminmiş ve birisi çingiraklı yılanları ve striknini yeni getirmiş gibi, kendinden geçmiş ve orgazmik bir şekilde yukarı baktı.

Yıldırım evin elektrik otoyollarından ya da bu durumda arka yollarından ve patikalarından geçerek parlak sarı enerjiden oluşan sıvı bir şaft halinde bedenin tam üzerine düştü. Avizenin asılı telleri ona rehberlik etti ve vampirin yağlı kalbiyle açık göğsü havzaydı.

Beden masadan fırladı, kollar ve bacaklar çırpındı, göğüs şişti. Bir anda, usta erkeği kapladı, sanki ikinci bir deri oluşturunuyordu, böylece etin dört kadranı patlamış lastikler gibi dağılmadı.

Şimşek çekildiğinde, erkek Omega örtüsü karanlıkta parıldarken havada asılı kaldı.

Zaman durdu.

Bay D bunu anlayabilirdi çünkü duvardaki ucuz guguklu saat durmuştu. Bir süreliğine, artık andan ana bir şey yoktu, sadece nefessiz kalmış olanın kaybettiği hayata geri döndüğü sonsuz bir şimdi vardı.

Ya da daha doğrusu soyulmuştu.

Erkek yavaşça masaya doğru süzüldü ve Omega masadan kalkarak bir kez daha şekil aldı. Vampirin gri dudaklarından soluk soluğa sesler geliyor ve ciğerlerine hava girerken her soluk alışta bir ısıklık çalıyordu. Kalp açık göğüs boşluğunda titredi, sonra hareketlerini düzenledi ve ciddi bir şekilde pompalamaya başladı.

Bay D. yüze odaklandı.

Ölüm solgunluğunun yerini yavaş yavaş, rüzgârda koşturan bir çocuğun yüzünde görebileceğiniz türden tuhaf bir pembe parıltı alıyordu. Ama bu sağlık değildi. Hayır, değildi. Bu yeniden canlanmaydı.

"Bana gel, oğlum." Omega elini göğsünün üzerinden geçirdi ve kemikler ve et birbirine geçerek göbek deliğinden dikişli boğaz yarasına kadar lehimlenerek kapandı. "Benim için yaşa."

Erkek vampir dişlerini gösterdi. Gözlerini açtı. Ve kükredi.

Qhuinn vücuduna geri dönmedi. Hayır. Önündeki beyaz kapıdan geri adım atıp bir piç gibi koşmaya başladığında, Dünya'daki yaşam ona bir anda geri döndü ve ruhu, Fade'in her şeye kadir Converse All Star'ıyla kışına tekme yemiş gibi tenine indi.

Birinin dudakları ağızına bastırılıyor ve hava ciğerlerine itiliyordu. Sonra göğsüne vurulmaya başlandı ve biri itiş kakışla birlikte saymaya başladı. Küçük bir duraklama oldu, ardından daha fazla nefes aldı.

Güzel bir değişiklik oldu. Nefes alıyorum. Vurmak. Nefes almak. Nefes alıyorum. Vurma-

Qhuinn'in vücudu, sanki solunumu üzerinde alıştırmı tekerlekleri taşımaktan sıkılmış gibi ani bir heave-ho yaptı. Sarsıntılı spazmın etkisiyle diğer ağızla temasını kesti ve kendi nefesini içine çekti.

Blay boğuk bir sesle, "Teşekkürler Tanrım," dedi.

Qhuinn arkadaşının geniş ve ağlamaklı gözlerini kısa bir an için fark etti, sonra yan tarafına kıvrıldı ve bir top haline geldi. Sığ nefeslerle boğazından hava emerken, kalbinin topu alıp onunla birlikte koştuğunu, kendi kendine yumruk atıp bıraktığını hissetti. Bir an "oh-kanlı-yaşıyorum" hissi yaşadı, ama sonra acı onu vurdu, üzerine çöktü ve kendinde olmama haline geri dönmek istemesine neden oldu. Sırtının alt kısmı sanki bir çekiç pençesiyle kazılmış gibi hissediyordu.

"Onu arabaya bindirelim," diye bağırdı Blay. "Kliniğe gitmesi gerekiyor."

Qhuinn bir gözünü araladı ve vücudunun aşağısına baktı. John ayaklarının dibindeydi ve sallanan bir kafa gibi başını sallıyordu.

Ama hayır, onu oraya götüremezlerdi. Onur Muhafızlarının onunla işi bitmemişti. . . Kahretsin, kendi kardeşi.

"Hayır... klinik," diye hırıldadı Qhuinn.

Siktir et, John imzaladı.

"Hayır. Klinik." Uğruna yaşayacak çok şeyi olmayabilirdi ama bu, patates kızartmalı bir Death Whopper yemek için acele ettiği anlamına gelmiyordu.

Blay eğildi ve onunla göz göze geldi. "Lanet olası bir arabayla vur-kaç olayına karıştın-"

"Araba değil."

Blay sustu. "Neydi o?" Qhuinn adamın gözlerini tuttu ve anlamasını bekledi. "Bekle. . . bir onur muhafızı mıydı? Lash'in ailesi senin peşinden bir onur muhafızı mı gönderdi?"

"Değil . . . Lash'in . . ."

"Senin mi?"

Quinn başını salladı, çünkü şişmiş dudaklarını hareket ettirmek için harcadığı enerji çok fazla işe benliyordu.

"Seni öldürmemeleri gerekiyor....."

"Duh."

Blay John'a baktı. "Onu Havers'a götüremeyiz."

Doktor Jane, John imzaladı. O zaman Doktor Jane'e ihtiyacımız var.

John telefonunu çıkarırken Qhuinn tam bu fikri reddetmek üzereydi ki koluna bir şeyin çarptığını hissetti. Blay'in eli o kadar kötü titriyordu ki, adam hiçbir şeye tutunamıyordu bile. Kahretsin, adamın tüm vücudu titriyordu.

Quinn gözlerini kapadı ve o avuca uzandı. John'un mesajlaşırken çıkardığı yumuşak tıklama sesini dinlerken, arkadaşını rahatlatmak için Blay'in elini sıktı. Ve kendini.

Bir buçuk dakika sonra mesajın yanıtlandığını bildiren bir bip sesi duyuldu.

"Ne oldu?" John bir şey imzalamış olmalı çünkü Blay nefes nefese, "Aman Tanrım. Ama geliyor, değil mi? Güzel. Benim evime mi? Evet. Tamam. Hadi onu taşıyalım."

İki çift el onu yolun kenarından kaldırdı ve acıdan homurdandı ... bunun iyi bir şey olduğunu düşündü, çünkü bu, ölümden dönme olayının muhtemelen gerçek olduğu anlamına geliyordu. Blay'in arabasının arka koltuğuna yerleştikten ve arkadaşları da yanına bindikten sonra, BMW'nin hızlanmasının ince titreşimlerini hissetti.

Gözlerini tekrar açtığında John'un bakışlarıyla karşılaştı. Adam ön koltukta idi ama Qhuinn'i görebilmek için koltuğu sonuna kadar açmıştı.

Adamın bakışları endişeli ve ihtiyatlıydı. Sanki Qhuinn'in başaracağından emin değilmiş gibi... ve dört saat on milyon yıl önce soyunma odasında olanları düşünüyordu.

Qhuinn kırık ellerini kaldırdı ve dağınık bir şekilde imzaladı: *"Sen benim için hâlâ aynısın. Hiçbir şey değişmedi."*

John'un gözleri sola kaydı ve pencerelerden birinden dışarı baktı.

Arkalarındaki bir arabanın farları adamın yüzüne vurarak onu karanlıktan kurtardı. O gururlu, yakışıklı yüz hatlarında şüphe gün gibi açıktı.

Qhuinn gözlerini kapattı.

Ne korkunç bir geceydi.

Yirmi Birinci Bölüm

"OH. Aman Tanrım. Tanrım. Bu elbise bir tren enkazı."

Cormia güldü ve başını kaldırıp Bella ile Zsadist'in televizyonuna baktı. *Project Runway*'in büyüleyici bir "şov" olduğu ortaya çıktı. "Arkadan sarkan şey de ne?"

Bella başını salladı. "Satenin ortaya çıkardığı kötü bir zevk. Sanırım bir yay olarak başladı."

İkisi de çiftin yatağına uzanmış, sırtlarını yatak başlığına yaslamışlardı. Evin kara kedisi aralarında, iki eliyle okşamanın meyvelerinin tadını çıkarıyordu ve Boo elbiseyi Bella'dan daha fazla sevmiş gibi görünmüyordu. Yeşil gözleri televizyona tiksintiyle bakıyordu.

Cormia elini kedinin sırtından böğrüne doğru kaydırdı. "Rengi çok hoş."

"Bu, bir tekne için shrink-wrap gibi olduğu gerçeğini telafi etmiyor. Ve kışında bir boğuşma ipi var."

"Teknenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Shrink-wrap'i geçtim."

Bella odanın karşısındaki düz ekranı işaret etti. "Ona bakıyorsun. O kâbusun altında yüzen bir arabaya benzeyen bir şey hayal et ve işte."

Cormia gülümsedi ve dişiyle geçirdiği zamanın hem aydınlatıcı hem de garip bir şekilde kafa karıştırıcı olduğunu düşündü. Bella'yı *sevmişti*. Gerçekten seviyordu. Kadın komik, sıcak ve düşünceliydi, içi de dışı kadar güzeldi.

Primale'in ona tapmasına şaşmamalı. Cormia her ne kadar Bella'nın yanında onun üzerinde hak iddia etmek istese de, İlk Eş statüsünü kullanmasına gerek olmadığını fark etti. Primale bir sohbet konusu olarak gündeme gelmiyordu ve karşı karşıya geleceği hiçbir ima yoktu.

Rakip olarak algıladığı kişi bir arkadaşına dönüşmüştü.

Cormia kucağındakine geri döndü. Disket şeklindeki kitapçık büyük ve inceydi, parlak sayfaları vardı ve Bella'nın ona reklam olduğunu söylediği şeylerle doluydu.

Ön yüzünde *Vogue* yazıyordu. "Şu farklı kıyafetlere bak," diye mırıldandı. "Ne kadar şaşırtıcı."

"*Harper's Bazaar* ile işim bitmek üzere, eğer istersen-"

Kapı öyle bir güçle açıldı ki Cormia yataktan fırladı ve *Vogue*'u ürkmüş bir kuş gibi köşeye savurdu. Zsadist Kardeş kapı aralığındaydı, taşıdığı bebek pudrası kokusu ve üzerindeki tüm silahlara bakılırsa savaştan yeni çıkmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Şey," dedi Bella yavaşça, "Cormia ve benim ödümüzü kopardın, Tim Gunn tasarımcılar için zaman istedi ve ben yine acıkmaya başladım, bu yüzden Fritz'i arayıp omlet isteyeceğim. Pastırma ve çedar peynirli. Yanında mücver. Ve meyve suyu."

Kardeş sanki perdelerin arkasında *daha azını* görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Phury kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Yorgundum. Merdivenlerden çıkmama yardım etti. Cormia burada bebek bakıcısı olarak işe başladı ama sanırım artık burada kalıyor çünkü çok eğleniyor, değil mi? Ya da en azından öyleydi, değil mi?"

Cormia başını salladı ama gözlerini Kardeş'ten ayırmadı. Yaralı yüzü ve devasa vücuduyla onu her zaman rahatsız etmişti, çirkin olduğu için değil, çok vahşi görüldüğü için.

Zsadist ona baktı ve çok garip bir şey oldu. Şaşırtıcı derecede nazik bir sesle konuştu ve onu sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı.

"Sakin ol. Seni korkuttuğum için özür dilerim." Gözleri yavaş yavaş sarardı ve yüzü yumuşadı. "Ben sadece *Shellan*'ım için endişeleniyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

Cormia içindeki gerginliğin azaldığını hissetti ve Bella'nın neden onunla birlikte olduğunu daha iyi anladı. Başını eğerek, "Elbette, majesteleri. Elbette onun için endişeleniyorsunuz."

"Sen iyi misin?" Bella *cehennem* arkadaşının siyah lekeli kıyafetlerine bakarak sordu. "Ailedeki herkes iyi mi?"

"Kardeşlerin hepsi iyi." *Shellan*'ın yanına gitti ve titreyen eliyle yüzüne dokundu. "Doktor Jane'in sana bir bakmasını istiyorum."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, elbette gelsin. Yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum ama seni daha rahat hissettirecek her şeyi yapmak istiyorum."

"Yine mi lekelenme?" Bella cevap vermedi. "Gidip onu getireyim-"

"Fazla bir şey değil ve daha önce yaşadıklarımın farklı bir şey değil. Doktor Jane muhtemelen iyi bir fikir olacaktır, ancak yapılacak bir şey olduğundan şüpheliyim." Bella dudaklarını onun avucuna çevirdi ve onu öptü. "Ama önce, lütfen bana bu gece ne olduğunu anlatır mısın?"

Zsadist sadece başını salladı ve Bella gözlerini kapattı, sanki kötü haberler almaya alışkınmış gibi... sanki bunu o kadar sık almıştı ki artık tam olarak durumlarla ilgili kelimelere ihtiyaç duymuyordu. Konuşmak ne onun ne de kendisinin üzüntüsüne bir şey katabilirdi. Ne de açıkça hissettikleri şeyi hafifletebilirdi.

Zsadist başını eğdi ve eşini öptü. Gözleri buluştuğunda, aralarındaki aşk o kadar yoğundu ki, Cormia'nın durduğu yerden hissettiğine yemin edebileceği bir sıcaklık aurası yarattı.

Bella daha önce Primale ile hiç böyle bir bağ kurmamıştı. Asla.

Ne de, bu konuda, ona karşı. Gerçi belki de bu sadece sağduyudan kaynaklanıyordu.

Zsadist birkaç sessiz kelime söyledi, sonra sanki sinsi sinsi dolaşıyormuş gibi, kaşları düşük, ağır omuzları bir evin kirisleri gibi dikilmiş bir şekilde oradan ayrıldı.

Cormia boğazını temizledi. "Sizin için Fritz'i çağırmamı ister misiniz? Ya da yemek siparişinizi vermemi?"

"Doktor Jane beni muayene edecekse beklemem iyi olacak." Kadının eli karnına doğru ilerledi ve yavaş daireler çizerek hareket etti. "Daha sonra gelip benimle gösterinin geri kalanını izlemek ister misin?"

"Eğer istersen-"

"Kesinlikle. Çok iyi bir arkadaşsın." "Öyle miyim?"

Bella'nın gözleri inanılmaz derecede kibardı. "Hem de çok. Beni sakinleştiriyorsun."

"O zaman ben senin doğum arkadaşın olacağım. Benim geldiğim yerde hamile bir kız kardeşin her zaman bir doğum arkadaşı olur."

"Teşekkür ederim. ..çok teşekkür ederim." Bella gözlerine korku hücum ederken arkasını döndü. "Alabileceğim her yardımı alacağım."

"İzin verirsiniz," diye mırıldandı Cormia, "sizi en çok endişelendiren şey nedir?"

"O. Z için endişeleniyorum." Bella'nın gözleri geri döndü. "O zaman ben de yavrum için endişeleniyorum. Bu çok garip. Kendim için o kadar da endişelenmiyorum."

"Çok cesursun."

"Beni gün ortasında karanlıkta görmüyorsun. Çok dağılıyorum, güven bana."

"Hâlâ cesur olduğumu düşünüyorum." Cormia elini düz karnının üzerine koydu. "Bu kadar cesur olabileceğimden şüpheliyim."

Bella gülümsedi. "Bence bu konuda yanılıyorsun. Geçtiğimiz aylarda seni izledim ve içinde inanılmaz bir güç var."

Cormia bundan pek emin değildi. "Umarım muayene iyi geçer ve ben daha sonra geri gelirim-"

"Gerçekten de olduğun kişi olmanın kolay olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Seçilmişlerin yaşamak zorunda olduğu türden baskılar altında yaşamak? Bununla nasıl başa çıktığınızı hayal bile edemiyorum ve size büyük saygı duyuyorum."

Cormia'nın tek yapabildiği göz kırpmaktı. "Sen . . var mı?"

Bella başını salladı. "Evet, öyle. Başka bir şey daha bilmek ister misin? Phury sana sahip olduğu için çok şanslı. Bunu bir an önce anlaması için dua ediyorum."

Sevgili Bakire Kâtip, bu Cormia'nın bırakın Bella'yı, hiç kimseden duymayı beklemediği bir şeydi ve yaşadığı şok belli olmuş olmalıydı ki kadın güldü.

"Tamam, sizi tuhaf hissettirdim ve özür dilerim. Ama bunu ikinize de uzun zamandır söylemek istiyordum." Bella'nın gözleri banyoya kaydı ve derin bir nefes aldı. "Şimdi gitsen iyi olur, ben de Doktor Jane ve onun dürtmesi için hazırlanayım. O dişiye seviyorum, gerçekten seviyorum ama o eldivenlerini takmasından nefret ediyorum."

Cormia bir tür veda etti ve derin düşüncelere dalmış bir halde kendi yatak odasına doğru yola çıktı.

Wrath'ın çalışma odasının yanındaki köşeyi döndüğünde durdu. Sanki onu çağırması gibi, Primale büyük merdiven boşluğunun başındaydı, iri yarı ve bitkin görünüyordu.

Gözleri ona yapıştı.

Bella'dan haber almak için can atıyor olmalı, diye düşündü. "Kendini daha iyi hissediyor ama sanırım bir şeyler saklıyor. Zsadist Kardeş az önce Doktor Jane için gitti."

"Güzel. Buna sevindim. Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim." "Benim için zevkti. O çok güzel."

Primale başını salladı; sonra gözleri başının üstündeki saçlarından çıplak ayaklarına kadar onun üzerinde gezindi. Sanki onunla yeniden tanışmış gibiydi, sanki uzun zamandır onun yanında değilmiş gibiydi.

"Gittiğinden beri hangi çirkinliklere tanık oldun?" diye fısıldadı.

"Neden soruyorsun?"

"Sanki beni görmeyeli haftalar olmuş gibi bana bakıyorsun. Ne gördün?"

"Beni iyi anlıyorsun."

"Benim sorumdan kaçtığın kadar iyi."

Gülümsedi. "Bu çok iyi olurdu, ha." "Konuşmak zorunda değilsin-"

"Daha fazla ölüm gördüm. Önlenebilir ölümler. Ne büyük bir israf. Bu savaş şeytani."

"Evet. Evet, öyle." Onun elini tutmak istedi. Onun yerine, "Bahçede bana katılır mısın? . . bahçede bana katılır mısın? Güneş doğmadan önce güllerin arasında biraz yürüyecektim."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Yapamam.

Üzgünüm." "Elbette." Onun gözlerinden kaçmak için eğildi. "Ekselansları." "Dikkatli olun."

"Yapacağım." Cüppesini topladı ve adamın az önce çıktığı merdivenlere doğru hızla yürüdü.

"Cormia."

"Evet?"

Omzunun üzerinden baktığında, adamın gözleri onunkilere dikilmişti. Öyle bir yanıyordu ki, onu yatak odasında yerde yatan ikisine geri götürdü ve kalbi boğazına fırladı.

Ancak o zaman sadece başını salladı. "Bir şey yok. Sadece güvende kal."

Cormia merdivenlerden inerken Phury heykellerin bulunduğu salona ve arka bahçeye bakan pencerelerden ilkinde yöneldi.

Onunla birlikte gülleri görmeye gitmek bir seçenek değildi. Şu anda hamdı, derisinden sıyrılmıştı, yine de etten elbisesini giyiyordu. Gözlerini her kapadığında kliniğin koridorundaki cesetleri, ecza dolabındaki korkmuş yüzleri ve hayatları için savaşmak zorunda kalmaması gerekenlerin cesaretini görüyordu.

Bella'nın merdivenleri çıkmasına yardım etmek için durmasaydı ve sonra Zsadist'i bulmaya gitmeseydi, belki de o siviller kurtarılamayacaktı. Eminim kimse onu destek olarak çağırmaıdı, çünkü o artık bir Kardeş değildi.

Aşağıda, Cormia terasta ortaya çıktı, beyaz elbisesi koyu gri taş döşemelere karşı parlıyordu. Güllere doğru sürüklendi ve burnunu çiçeklere yaklaştırmak için belinden eğildi. Cormia'nın nefesini ve kokuyu içine çekerken çıkardığı hoşnutluk iç çekişini neredeyse duyabiliyordu.

Düşünceleri savaşın çirkinliğinden kadın formunun güzelliğine kaydı.

Ve erkeklerin saten çarşafı arasında kadınlarla yaptıklarına.

Evet, şu anda Cormia'nın etrafında olmak büyük bir hayırdı. Bu gece gördüğü ölüm ve acının yerine başka bir şey koymak istiyordu; canlı, sıcak ve kafayla değil bedenle ilgili bir şey. İlk Eşi'nin gül ağaçlarına gösterdiği ilgiyi izlerken, onun çıplak olmasını, altında kıvranmasını ve terden kayganlaşmasını istiyordu.

Ama artık onun Birinci Eşi değildi, değil mi?

Kahretsin.

Büyücünün sesi kafasının içinde dolaşıyordu. *Yine de onun için gerçekten doğru olanı yapabilir miydin? Onu mutlu edebilir miydin? Onu güvende tutabilir miydin? Bir yılını*

Günde on iki saat sigara içiyorsun. Onun önünde körük üstüne körük yakıp, yastığa gömülüştünü ve uyuklayışını izlemesini sağlayabilir misin? Bunu görmesini ister misin?

Babana yaptığın gibi şafak vakti seni eve sürüklemesini mi istiyorsun?

Sen de bir gün ona öfkeyle vurur musun?

"Hayır!" dedi yüksek sesle.

Oh, gerçekten mi? Bunu sana baban söylemişti. Öyle değil mi, dostum. Sana bir daha asla vurmayacağına dair yüzüne karşı söz verdi.

Sorun şu ki, bir bağımlının sözü sadece bir sözdür. Bir kelime. Başka bir şey değil.

Phury gözlerini ovuşturdu ve pencereden uzaklaştı.

Kendine bir amaç, herhangi bir amaç vermek için Wrath'ın çalışma odasına yöneldi. Artık Kardeşliğin bir üyesi olmasa da, kral klinikte neler olduğunu bilmek isteyecekti. Z, Jane ve Bella ile meşgulken ve diğer Kardeşler yeni klinikte yardım ederken, o da resmi olmayan bir rapor hazırlayabilirdi. Ayrıca, Wrath'ın en başta oraya gitme nedenini bilmesini ve pembe fişini göz ardı etmediği konusunda krala güvence vermesini istiyordu.

Bir de Lash meselesi vardı. Çocuk kayıptı.

Yeni klinikteki kelle sayımı ve eski klinikteki ceset sayımı sadece bir kaçırılma olayını ortaya çıkarmıştı ve o da Lash'ti. Tıbbi personel, baskın sırasında hayatta olduğunu, hayati fonksiyonları çöktükten sonra yeniden hayata döndürüldüğünü belirtti. Bu da trajik bir durumdu. Çocuk bir piç olabilirdi ama kimse onun *küçüklerin* eline düşmesini istemezdi. Şanslıysa, onu götürdükleri yere giderken yolda ölmüş olabilirdi ve içinde bulunduğu duruma bakılırsa ölmüş olma ihtimali yüksekti.

Phury, Wrath'ın çalışma odasının kapısını çaldı. "Lordum?

Lordum, içeride misiniz?" Cevap gelmeyince tekrar denedi.

Herhangi bir yanıt alamayınca arkasını dönüp odasına yöneldi, sigarasını yakıp tütüreceğini ve büyücünün kasvetli krallığında bir kez daha yerini alacağını çok iyi biliyordu.

Sanki başka bir yerde olabilirmişsin gibi, diye mırıldandı kafasının içindeki karanlık ses.

Şehrin öbür ucunda, Blaylock'un ailesinin evinde, Qhuinn *köpeklerin* kullandığı arka servis girişinden gizlice içeri sokuldu. Topallayarak ilerlemek için elinden geleni yaptı ama Blay onu hizmetçilerin merdivenlerinden yukarı taşımak zorunda kaldı.

Blay nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında yalan söylemek için odasından ayrıldıktan sonra, Qhuinn her zamanki rahatlığından hiçbir şey kaybetmeden arkadaşının yatağına yerleşirken John nöbet tutmaya başladı. Sadece kendini kum torbası gibi hissettiği için de değil.

Blay'in ailesi bundan daha iyisini hak ediyordu. Başından beri Qhuinn'e iyi davranmışlardı. Pek çok aile çocuklarının onun yanına yaklaşmasına izin vermezdi ama Blay'in ailesi en başından beri sıkı davranmıştı. Ve şimdi de PNG'li bir kaçağı barındırarak istemeden de olsa *glymera*'daki konumlarını tehlikeye atıyorlardı.

Tüm bunların düşüncesi bile Qhuinn'in kalkıp gitme niyetiyle doğrulmasına neden oldu ama karnının onun için başka planları vardı. Karaciğeri eline bir ok ve yay almış ve böbreklerine nişan almış gibi keskin bir nişancı bağırsaklarını delip geçti. Bir iniltiyle tekrar uzandı.

Kıpırdamadan durmaya

çalış, John imzaladı.

"Anlaşıldı. . . . bu."

John'un telefonu çaldı ve adam onu A&F kot pantolonunun cebinden çıkardı. Her ne yazıyorsa okurken, Qhuinn üçünün alışveriş merkezine alışveriş yapmaya gittiğini ve soyunma odasında o müdürü becerdiğini düşündü.

O zamandan beri her şey değişmişti. Artık tüm dünya farklıydı. Kendini günler değil, yıllar yaşlı hissediyordu.

John kaşlarını çatarak yukarı baktı. *Eve gelmemi istiyorlar. Bir şeyler dönüyor.*

"Çık o zaman. Ben burada iyiyim."

Yapabilirsem geri geleceğim.

"Endişelenme. Blay seninle ilgilenecek."

John giderken Qhuinn etrafına bakındı ve bu odada yatakta yatarak geçirdiği tüm saatleri hatırladı. Blay'in tatlı bir beşiği vardı. Duvarlar kiraz

ağacından kaplanmıştı, bu da burayı bir çalışma odası gibi gösteriyordu ve mobilyalar

modern ve şıktı, *glymera*'nın tüm üyelerinin sosyal görgü kurallarıyla birlikte topladığı havasız antika saçmalıklar değildi. Kral boy yatak siyah bir yorganla kaplıydı ve sizi kız gibi yapmadan rahat ettirecek kadar yastığı vardı. Yüksek çözünürlüklü plazma ekranın önünde bir Xbox 360, bir Wii ve bir PS3 vardı ve Blay'in ödevlerini yaptığı masa, bu oyuncuların tüm kartları gibi temiz ve düzenliydi. Sol tarafta yatakhane büyüklüğünde bir buzdolabı, doğrusunu söylemek gerekirse horoza benzeyen siyah bir Rubbermaid çöp varili ve şişeler için turuncu bir çöp kutusu vardı.

Blay bir süre önce yeşile dönmüştü ve geri dönüşüm ve yeniden kullanıma büyük önem veriyordu. Tam da ona göre idi. PETA'ya her ay bağışta bulunuyor, sadece serbest dolaşan et ve kümes hayvanları yiyor ve organik gıdalarla ilgileniyordu.

Eğer BM'de staj yapabileceği bir vampir örgütü ya da Safe Place'de gönüllü olarak çalışabileceği bir yer olsaydı, bunu gözünü kırpmadan yapardı.

Blay, Qhuinn'in şimdiye kadar yaklaştığı meleğe en yakın şeydi.

Lanet olsun. Babası tüm aileyi *glymera*'dan attırmadan önce buradan *gitmesi* gerekiyordu.

Belini rahatlatmak için kıpırdandığında, onu rahatsız edenin sadece iç yaraları olmadığını fark etti: Babasının *köpeğinin* ona verdiği zarf, yediği dayaağa rağmen kot pantolonunun kemerinde duruyordu.

Gazeteleri bir daha görmek istemedi ama bir şekilde kirli, kanlı ellerine düştüler.

Bulanık görme yetisine ve her yerinde ağrılar olmasına rağmen parşömene odaklandı. Bu onun beş nesillik soy ağacıydı, doğum belgesiydi ve son satırdaki üç isme baktı. Kendisinin solda, ağabeyinin ve kız kardeşinin hemen yanındaydı. Kendisinin kaydı kalın bir X işaretiyle kapatılmıştı ve ebeveynleri ile kardeşlerinin listelerinin altında da aynı ağır mürekkeple imzaları vardı.

Onu aileden çıkarmak için bir sürü evrak işi gerekiyordu. Erkek ve kız kardeşinin doğum belgelerinin bu şekilde değiştirilmesi ve anne babasının evlilik cüzdanının da düzenlenmesi gerekecekti. *Glymera*'nın Princeps Konseyi'nin de bir mirastan mahrumiyet beyanı, ebeveynlikten feragat ve sınır dışı edilme dilekçesi alması gerekecekti. Qhuinn'in

Hem *glymera*'nın yoklama listesinden hem de aristokrasinin devasa soy kütüğü dosyasından ismi çıkarılan Konsey'in *leahdyre*'si daha sonra *glymera*'nın tüm ailelerine gönderilecek ve sürgünü resmen duyuracak bir yazı kaleme alacaktı.

Uygun yaşta eş olabilecek bir dişisi olan herkesin elbette önceden uyarılması gerekiyordu.

Her şey çok saçmaydı. Uyumsuz gözleriyle, zaten sırtına bir aristokratın adını kazıyacak değildi ya.

Qhuinn doğum belgesini katladı ve zarfın içine geri koydu. Kapağı kapatırken göğsü sanki çökecekmiş gibi hissetti. Bir yetişkin olarak bile dünyada yapayalnız olmak korkutucuydu.

Ama ona iyi davranmış olanları kirletmek daha da kötüydü.

Blay elinde bir tepsi yemekle kapıdan içeri girdi. "Aç mısın bilmiyorum-" "Gitmem gerek."

Arkadaşı taşıdığı şeyi masanın üzerine bıraktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Kalkmama yardım et. İyi olacağım-"

"Saçmalık," diye bir kadın sesi geldi.

Kardeşliğin özel doktoru bir anda önlerinde belirdi. Doktor çantası eski moda bir çantaydı, tepesinde iki sapı ve ekmek somunu gibi bir gövdesi vardı ve ceketi de klinikte giydikleri gibi beyaz bir ceketti. Onun bir hayalet olduğu gerçeği hiç de önemli değildi. Kıyafetlerinden çantasına, saçından parfümüne kadar her şeyi, sanki normal biriymişçesine katı ve elle tutulur hale gelmişti.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Blay, her zamanki gibi iyi bir ev sahibi olarak. "Hey, Doktor," diye mırıldandı Qhuinn.

"Peki burada neyimiz var?" Jane geldi ve yatağın köşesine oturdu. Ona dokunmadı, sadece yoğun bir doktor gözüyle yukarıdan aşağıya baktı.

"*Playgirl* için pek de uygun bir aday sayılmaz, ha?" dedi beceriksizce.

"Kaç kişilerdi?" Sesi şaka yapmıyordu. "On sekiz. Yüz."

"Dört," diye araya girdi Blay. "Dört kişilik bir şeref kıtası."

"Onur muhafızı mı?" Sanki ırkın yöntemlerini anlayamıyormuş gibi başını salladı. "Lash için mi?"

"Hayır, Qhuinn'in kendi ailesinden," dedi Blay. "Ve onu öldürmemeleri gerekiyordu."

Bu onun yeni tema şarkısı değil mi, diye düşündü Qhuinn.

Doktor Jane çantasını açtı. "Tamam, bakalım kıyafetlerinin altında ne varmış."

Adamın gömleğini keserken, kalbini dinlerken ve tansiyonunu ölçerken karakteristik olarak işinin başındaydı. Kadın çalışırken adam duvara, boş televizyon ekranına ve çantasına bakarak zaman geçirdi.

Elleri karnını avuçlayıp yumuşak bir noktaya çarptığında, "Kullanışlı ... *çant*an ... orada," diye homurdandı.

"Hep bir tane istemişimdir. *Marcus Welby, M.D.*, fetişimin bir parçası." "Kim?"

"Bu da mı acıttı?" Kız onu tekrar dürttüğünde soluğu kesildi, o da öylece bıraktı.

Doktor Jane pantolonunu çıkardı ve komando olarak hızlıca mahrem yerlerinin üzerine birkaç çarşaf çekti. Çarşafı kenara itti, profesyonelce önden arkaya baktı ve sonra kollarını ve bacaklarını esnetmesini istedi. Birkaç muhteşem siyah ve mavinin üzerinde oyalandıktan sonra onu tekrar örttü.

"Sana ne yaptılar? Uyluklarındaki morluklar çok ciddi."

"Levyeler. Büyük, devasa-"

Blay araya girdi. "Sopalar. Şu törensel siyah sopalar olmalı."

"Bu yaralarla tutarlı olurdu." Doktor Jane sanki bir bilgi talebini işleyen bir bilgisayarmış gibi bir an durdu. "Pekâlâ, işte geldiğimiz nokta. Bacaklarınızda olanlar şüphesiz rahatsız edici ama çürükler kendiliğinden iyileşecektir. Hiçbir şeyiniz yok

Açık yaralar ve avucunuz bıçaklanmış gibi görünse de, bunun biraz daha erken olduğunu varsayıyorum, çünkü şimdiden iyileşiyor. Ve hiçbir şey kırılmamış gibi görünüyor ki bu bir mucize."

Kalbi hariç tabii. Kendi kardeşin tarafından dövülmek-

Kapa çeneni, seni pantywaist, dedi kendi

kendine. "Yani ben iyiyim, değil mi doktor?"

"Ne zamandır baygındın?"

Kaşlarını çattı, Fade'den gelen o görüntü aniden kara bir karga gibi hafızasından aşağı süzüldü. Tanrım... ölmüş müydü?

"Ah . . . Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ve dışarıdayken hiçbir şey görmedim. Sadece karanlıktı, bilirsiniz. Sayım için aşağıdaydım." O küçük, tamamen doğal asit yolculuğundan bahsediyor olamazdı. "Ama ben iyiyim, biliyorsun-"

"Bu konuda sana katılamayacağım. Kalp atış hızınız yüksek, tansiyonunuz düşük ve göbeğinizi beğenmedim."

"Sadece biraz ağrıyor."

"Bir şeyin yırtılmış olmasından endişeleniyorum."

Harika. "İyi olacağım."

"Peki tıp diplomanı nereden aldın?" Doktor Jane gülümsedi ve o da biraz güldü. "Size bir ultrason vermek isterdim ama Havers'ın kliniği bu gece saldırıya uğradı."

"Ne?"

"Ne?" Blay aynı anda sordu.

"Bildiğini varsaymıştım."

"Hayatta kalanlar var mıydı?" Blay

sordu. "Lash kayıp."

Jane bu küçük haberin anlamını kavradıktan sonra elini çantasına attı ve ağzı kapalı bir iğne ile kauçuk kapaklı bir şişe çıkardı. "Sana ağrın için bir şey vereceğim. Merak etme," dedi alaycı bir tavırla, "Demerol değil."

"Neden, Demerol kötü mü?"

"Vampirler için mi? Evet." Gözlerini devirdi. "Güven bana." "Kulağa nasıl hoş geliyorsa."

Onu vurmayı bitirdiğinde, "Bu sana birkaç saat yeter, ama ondan çok önce dönmeyi planlıyorum" dedi.

"Şafak yakın olmalı, ha."

"Evet, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekecek. Geçici bir klinik kuruldu-"

"Oraya gidemem," dedi. "Yapamam. Bu iyi bir karar olmaz."

Blay başını salladı. "Nerede olduğunu gizli tutmamız gerekiyor. Şu anda hiçbir yerde güvende değil."

Doktor Jane'in gözleri kısıldı. Bir süre sonra, "Tamam. O zaman sana ihtiyacın olan şeyi daha özel bir ortamda nereden bulabileceğime karar vereceğim. Bu arada, bu yataktan kalkmanı istemiyorum. Ve içeri girmem gerekebilir diye yemek ya da içmek yok."

Doktor Jane, Marcus her kimse onun çantasını toplarken Qhuinn, yaralarını tedavi etmeye çalışmak şöyle dursun, yanına bile yaklaşmayacak insanların sayısını saydı.

"Teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle.

"Benim için zevkti." Elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Seni düzelteceğim. Hayatın üzerine bahse gir."

O anda, onun koyu yeşil gözlerine baktığında, gerçekten de onun tüm dünyayı düzeltebileceğine inandı ve üzerine çöken rahatlama dalgası, sanki biri vücudunun her tarafına yumuşak bir battaniye örtmüş gibiydi. Kahretsin, hayatının emin ellerde olduğu gerçeği mi, yoksa koluna pompaladığı şeyin sonucu mu, gerçekten umurunda değildi. Bulduğu her rahatlamayı kabul edecekti.

"Uykum var."

"Benim planım da bu."

Doktor Jane yanına gitti ve bir an için Blay'e fısıldadı . . ve adam tepkisini gizlemeye çalışsa da gözleri büyüdü.

Ah, demek boka batmıştı, diye düşündü Qhuinn.

Doktor gittikten sonra ne söylendiğini sormaya zahmet etmedi çünkü Blay'ın oraya gitmesine imkân yoktu. Yüzü kapalı bir dolap gibiydi.

Ancak içinde bulundukları boktan fırtına sayesinde hâlâ ele alınması gereken pek çok konu vardı. "Ailene ne söyledin?" Qhuinn sordu.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Kendisini sürükleyen yorgunluğa rağmen başını iki yana salladı. "Anlat bana."

"Sen-"

"Bana söyle yoksa kalkıp pilates yapmaya başlayacağım." "Her neyse. Her zaman bunun nonoşlar için olduğunu söyledin."

"Güzel. Jujitsu. Ben bayılmadan konuş, olur mu?"

Blay küçük buzdolabından bir Corona aldı. "Annemle babam bizim geldiğimizi tahmin etmişler. *Glymera*'nın büyük partisinden yeni döndüler. Yani Lash'in ailesi şimdi öğrenmiş olmalı."

Hay sikeyim. "Onlara benden bahsettin mi?"

"Evet ve senin kalmanı istiyorlar." Blay birayı açarken bir nefes sesi duyuldu. "Kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Nereye gittiğinle ilgili spekülasyonlar olacaktır ama *glymera* senin için bir ev araması yapacak değil ve bizim *doggen*'larımızın ağzı sıkıdır."

"Sadece bugün kalıyorum."

"Bak, ailem seni seviyor ve seni kışının üstüne atmayacaklar. Lash'in nasıl biri olduğunu biliyorlar ve senin aileni de tanıyorlar." Blay burada durdu ama kullandığı ton kelimelere çok fazla sıfat ekledi.

Önyargılı, yargılayıcı, zalim . . .

"Ben kimsenin yükü değilim." Qhuinn ters ters baktı. "Senin değil. Kimsenin değil." "Yine de bu bir yük değil." Blay'ın gözleri yere düştü.

"Ben sadece

Ailem ve ben. Kötü bir şey olursa kime giderim sanıyorsun? Bu dünyada annem ve babam dışında sahip olduğum tek şey John ve sensin. İkiniz benim ailemsiniz."

"Blay, hapse gireceğim."

"Hapishanemiz yok, bu yüzden ev hapsinde tutulacağınız bir yere ihtiyacınız olacak."

"Ve bunun kamuya açık bir kayıt olacağını düşünmüyor musunuz? Nerede kaldığımı açıklamak zorunda kalmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Blay birasının yarısını yuttu, telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. "Dinle, engelleri tespit etme oyununu bırakır mısın? Sen kıçından daha fazlasını çıkarmadan da bizim yeterince sorunumuz var. Burada kalman için bir yol bulacağız, tamam mı?"

Bir bip sesi geldi.

"Gördün mü? John da aynı fikirde." Blay, üzerinde HARİKA FİKİR yazan ekranı parlattı, ardından hem bodrumunu hem de garajını düzene sokmuş bir erkeğin tatmin olmuş ifadesiyle birasını bitirdi. "Her şey yoluna girecek."

Quinn kiremit çatılar gibi ağırlaşan göz kapaklarının ardından arkadaşına baktı. "Evet."

Kendinden geçerken son düşüncesi, elbette işlerin yoluna gireceğiydi ... sadece Blay'in planladığı gibi değil.

Bölüm Yirmi İki

Omega'nın oğlu LASH, boğazından kopan bir çığlıkla yeniden doğdu.

Şaşkın bir delilik içinde, yirmi beş yıl önce geldiği gibi dünyaya geri döndü: çıplak, soluk soluğa ve kanlar içinde, ancak bu kez bedeni bir bebeğin değil, yetişkin bir erkeğin bedeniydi.

Kısa süren bilinçli farkındalık anı hızla geçti ve sonra acı içindeydi, damarları asitle dolmuştu, her santimi içten dışa doğru çürüyordu. Ellerini karnına koydu, yana doğru çekildi ve yıpranmış ahşap zemine siyah safra kustu. Öğürmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki nerede olduğunu, ne olduğunu ya da neden eski karter yağına benzeyen bir şey kustuğunu merak etmedi.

Girdap gibi dönen oryantasyon bozukluğunun, felç edici kabarmaların ve kontrol edemediği kör bir paniğin ortasında, bir kurtarıcı ona uzandı. Bir el sırtını sıvazladı ve onu tekrar tekrar okşadı, sıcak avuç içi hızla atan kalbini yavaşlatan, başını sakinleştiren ve midesini rahatlatan bir ritme girdi. Yapabildiğinde, tekrar sırt üstü yuvarlandı.

Bulanık bir görsel alanın ortasında, siyah yarı saydam bir figür odak noktasına geldi. Yüzü ruhani, yirmili yaşlarının başında bir erkek güzelliği görüntüsüydü, ancak gölgeli gözlerin ardındaki kötü niyet, görüntüyü korkunç hale getirdi.

Omega. Omega olmak zorundaydı.

Dininin, folklorunun ve eğitiminin tarif ettiği Şeytan buydu.

Lash tekrar çığlık atmaya başladı ama gölgeli el ona uzandı ve koluna hafifçe dokundu. Sakinleşti.

Ev, diye düşündü Lash. *Ben evimdeyim.*

Baş bu mahkûmiyet karşısında histeri içinde titredi. Evde değildi. O . . . Bu köhne odayı daha önce hiç görmediğinden emindi.

Hangi cehennemdeydi?

"Rahat ol," diye mırıldandı Omega. "Her şey sana geri dönecek."

Ve öyle de oldu, aceleyle. Eğitim merkezindeki soyunma odasını gördü ... ve John, o lanet olası hercai, küçük kirli sırrı ortaya çıktığında çılgına dönüyordu. Sonra ikisi birlikte dövüşmeye başladılar. Qhuinn. . . Qhuinn onun boğazını kesip açmıştı.

Kahretsin ... duşta yere düştüğünü bile hissedebiliyordu, fayanslar sert, ıslak bir iniş pedi gibiydi. Soğuk şoku yeniden yaşadı ve ellerini boğazına götürdüğünü ve boğucu, boğucu bir sıkışma göğsünü kaplarken nefes almaya başladığını hatırladı ... kanı ... kendi kanında boğuluyordu ... ama sonra dikilmiş ve kliniğe gönderilmişti, orada . . .

Kahretsin, ölmüştü, değil mi? Doktor onu geri getirmişti ama kesinlikle ölmüştü.

"Ben de seni böyle buldum," diye mırıldandı Omega. "Senin ölümün bir işaretti."

Ama Şeytan onu neden istesin ki?

"Çünkü sen benim oğlumsun," dedi Omega saygılı, çarpıtılmış bir sesle.

Oğul mu? *Oğul mu?*

Lash başını yavaşça salladı. "Hayır ... hayır ..."

"Gözlerimin içine bak."

Bağlantı kurulduğunda, ona daha fazla sahne gösterildi, imgeler resimli bir kitapta çevrilen sayfalar gibiydi. Ortaya çıkan hikâye onu hem ürpertti hem de rahat bir nefes almasını sağladı. O Kötülüğün oğluydu. Yirmi yıldan uzun bir süre önce bu çiftlik evinde zorla tutulan bir vampir kadından doğmuştu. Doğumundan sonra vampirlerin toplandığı bir yere bırakılmış, onlar tarafından bulunmuş ve Havers'ın kliniğine götürülmüştü... Daha sonra kendisinin bile bilmediği özel bir takasla ailesi tarafından evlat edinilmişti.

Ve şimdi, olgunluk çağına ulaştığında, efendisine geri dönmüştü.

Home.

Lash sonuçlarla boğuşurken, karnında bir açlık dönmeye başladı ve dişleri ağzına doğru çıktı.

Omega gülümsedi ve omzunun üzerinden baktı. Boktan odanın uzak köşesinde on dört yaşında bir çocuk kadar küçük bir adam duruyordu, fareye benzeyen gözleri Lash'e dikilmişti, küçük bedeni sarmal bir yılan gibi gergindi.

Omega avcıya, "Ve şimdi de senin vereceğin hizmete gelelim," dedi.

Şeytan gölgeli elini uzattı ve adamı öne doğru çağırdı.

Daha küçük olan, sanki kolları ve bacakları felç olmuş ve vücudu kaldırılıp yerde dik bir şekilde taşınıyormuş gibi, bir blok halinde yürümekten çok hareket etti. Soluk gözleri panikle irileşti ve yuvarlandı ama Lash'in aklında kendisine sunulan adamın korkusundan başka şeyler vardı.

Daha küçük olanın tatlı kokusunu aldığı anda, dişlerini göstererek doğruldu. "Oğlumu besleyeceksin," dedi Omega avcıya.

Lash rıza göstermesini beklemedi. Uzandı, o küçük pisliği ensesinden yakaladı ve adamı karıncalanan köpek dişlerine doğru sürükledi. Sertçe ısırıldı ve derinlemesine emdi, kan pekmez kadar tatlı ve bir o kadar da yoğundu.

Tadı alışık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu ama karnını doyuruyor ve ona güç veriyordu, zaten önemli olan da buydu.

O emzirirken, Omega gülmeye başladı, önce hafifçe, sonra daha yüksek sesle, ev çılgın, ölümcül neşenin gücüyle sarsılana kadar.

Phury kül tablasının kenarına hafifçe vurdu ve tüy kalemiyle yaptığı şeye baktı. Çizim şok ediciydi ve sadece konu yüzünden değil.

Bu lanet şey aynı zamanda bir kağıt parçasına yazdığı en iyi şeylerden biriydi.

Kremsi genişliğin üzerindeki kadın formu, omuzlarının ve boynunun arkasında yastıklarla şişirilmiş saten bir yatakta sırtüstü uzanıyordu. Bir kolu başının üzerinde, parmakları uzun saçlarında dolanıyordu. Diğeri yan tarafındaydı, eli uyluklarının birleştiği yerde duruyordu. Göğüsleri gergindi, küçük meme uçları bir ağız için sivrilmişti ve dudakları davetkar bir şekilde ayrılmıştı - bacakları gibi. Her ikisi de açıktı, bir dizi yukarı doğru bükülmüş, ayakları kavisli, ayak parmakları sanki lezzetli bir şey bekliyormuş gibi sıkıca kıvrılmıştı.

Gözlerini sayfanın dışına dikmiş, doğrudan ona bakıyordu.

Yaptığı şey gelişigüzel bir eskiz de değildi. Çizim tamamen işlenmiş, özenle çapraz çizilmiş, kadının cazibesini göstermek için mükemmel bir şekilde gölgelendirilmişti. Sonuç, üç boyutlu olarak kişileştirilmiş seks, gerçekleşmek üzere olan bir orgazm, bir erkeğin şehvetli bir partnerde isteyeceği her şeydi.

Bir nefes daha çekerken, kendine onun Cormia olmadığını söylemeye çalıştı.

Hayır, bu Cormia değildi. . bu bir kadın değildi, sadece bekârlığı yüzünden unuttuğu cinsel özelliklerin bir bileşimiydi. Bu, ilk seferinde birlikte olmayı dilediği kadınsı idealdi. Bunca yıldır içki içmeyi çok istediği kadın buydu. Bu onun fantezi sevgilisiydi, sırayla verici ve talepkâr, bazen yumuşak ve teslimiyetçi, diğer zamanlarda açgözlü ve yaramaz.

O gerçek değildi.

Ve o Cormia değildi.

Bir küfür savurdu, pijamasının altındaki sert aleti yeniden düzenledi ve körüğü sapladı.

O çok boktan biriydi. Dolu. doluydu. Bokla. Bu kesinlikle Cormia'ydı.

Çalışma masasının üzerindeki Primale madalyonuna baktı, Directrix'le yaptığı konuşmayı düşündü ve tekrar lanet okudu. Harika. Artık Cormia onun İlk Eşi olmadığına göre, onu istediğine karar vermişti. Şansına küssün.

"Tanrım."

Yatağın başucundaki masaya doğru eğildi, bir sigara daha yaktı. Elini dudaklarının arasına götürerek sarmaşığı çizmeye başladı, kızın güzel, kıvrık ayak parmaklarından başladı. Yaprak üstüne yaprak ekleyip çizimi belirsizleştirdikçe, sanki elleri onun pürüzsüz bacaklarından yukarıya, karnının üzerinden sıkı, yüksek göğüslerine doğru gidiyormuş gibi hissetti.

Zihninde onu okşarken dikkati o kadar dağılmıştı ki, bir çizimi sarmaşıkla kapladığında genellikle ortaya çıkan boğulma hissi, yüzüne gelene kadar alevlenmedi.

Durakladı. Bu gerçekten Cormia'ydı ve geçen gece Bella'yı çizdiği gibi onun bir yarısı değildi. Gözlerinin eğiminden alt dudağının dolgunluğuna ve saçlarının gürlüğüne kadar Cormia'nın tüm özellikleri oradaydı, açıkça görülüyordu.

Ve ona bakıyordu. Onu istiyordu.

Oh, Tanrım . . .

Sarmaşığı hızla yüzünün etrafına çekti ve sonra onu nasıl mahvettiğine baktı. Bok onu tamamen kaplamış, hatta vücudunun sınırlarından taşmış, onu toprağın altına koymadan gömmüştü.

Bir anda, ailesinin evinin bahçesini, onları gömmek için geri döndüğünde son kez gördüğü haliyle hatırladı.

Tanrım, o geceyi hâlâ mükemmel bir netlikle hatırlayabiliyordu. Özellikle de yangından arta kalanların nasıl koktuğunu.

Kazdığı mezar bir kenarda duruyordu, topraktaki çukur bahçenin sık sarmaşıkları arasında çiğ bir yaraydı. Anne ve babasını oraya koymuştu ama gömecek sadece bir ceset vardı. Annesinin kalıntılarını yakmak zorunda kalmıştı. Onu bulduğunda, yatağında o kadar çürümüştü ki, onu bodrumdan dışarı taşıyamamıştı. Annesinden geriye kalanları yattığı yerde ateşe vermiş ve duman onu boğup dışarı çıkmak zorunda bırakana kadar kutsal sözler söylemişti.

Taş odasındaki yangın şiddetlenirken, babasını kucağına almış ve erkeği mezara götürmüştü. Alevler bodrumda ulaşabildiği her şeyi yuttuktan sonra, Phury geriye kalan külleri süpürmüş ve onları büyük bronz bir vazoya yerleştirmişti. Çok fazla kül vardı, çünkü yatağı ve yatak takımlarını da onunla birlikte yakmıştı.

Vazo babasının başının yanına konmuş, sonra da üzerine kürekle toprak atılmıştı.

Ondan sonra bütün evi yakmış. Yerle bir etmişti. Her yer lanetliydi ve alevlerin şiddetli sıcaklığının bile kötü şansın bulaşmasını temizlemeye yetmediğinden emindi.

Ayrılırken son düşüncesi, sarmaşıkların temeli örtmesinin uzun sürmeyeceği olmuştu.

Elbette hepsini yaktın, dedi büyücü kafasının içinde. Ama haklıydın, laneti ortadan kaldırmadın. Tüm o alevler onları ya da seni temizlemedi, değil mi dostum? Sadece seni başarısız bir kurtarıcı olduğu kadar bir kundakçı da yaptı.

Esrarı söndürdü, çizimi sardı, protezini taktı ve kapısına gitti.

Benden ya da geçmişten kaçamazsın, diye mırıldandı büyücü. O arazideki sarmaşık gibiyiz, her zaman seninleyiz, seni örtüyoruz, üzerindeki laneti örtüyoruz.

Resmi fırlatıp atarak odasından çıktı, aniden yalnız kalmaktan korktu.

Koridora adımını attığında neredeyse Fritz'in üzerinden geçiyordu. Uşak zamanında geri sıçradı, bir kase bezelyeyi mi koruyordu? Suda bezelye mi?

Cormia'nın yapıları, diye düşündü Phury, *köpeğin* kollarındaki şey etrafa saçılırken.

Fritz kıl payı kurtulmasına rağmen gülümsedi, buruşuk, lastik gibi yüzü mutlu bir sırıtışa büründü. "Eğer Seçilmiş Cormia'yı arıyorsanız, kendisi mutfakta Zsadist ile Son Yemeğini yiyor."

Z? Z ile ne işi vardı? "Birlikteler mi?"

"Sanırım efendimiz onunla Bella hakkında özel olarak konuşmak istedi. Bu yüzden şu anda evin başka bir yerinde iş yapıyorum." Fritz kaşlarını çattı. "İyi misiniz efendim? Size bir şey getirebilir miyim?"

Kafa nakline ne dersin? "Hayır, teşekkürler."

Köpek selam verdi ve Cormia'nın odasına girdi, tam o sırada antreden sesler yükseliyordu. Phury balkona çıktı ve altın varaklı parmaklığın üzerinden eğildi.

Wrath ve Doktor Jane merdivenlerin dibindeydi ve Jane'in hayaletimsi ifadesi de sesi kadar sertti.

"-ultrason teknolojisi. Bakın, bunun ideal olmadığını biliyorum, çünkü arazideki insanları sevmiyorsunuz, ama burada başka seçeneğimiz yok. Kliniğe gittim ve onu kabul etmemekle kalmadılar, nerede olduğunu da bilmek istediler."

Gazap başını salladı. "Tanrım, onu öylece getiremeyiz-"

"Evet, alabiliriz. Fritz onu Mercedes'le alabilir. Ve siz buna itiraz etmeden önce, geçen Aralık ayından beri o stajyerler her hafta yerleşkeye geliyor. Nerede olduğunu bilmeyecek. *Glymera* saçmalığına gelince, burada olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok. Ölebilir, Wrath. Bunun John'un vicdanını sızlatmasını istemem, ya sen?"

Kral uzun ve alçak sesle küfretti ve sanki kafası bu durumla çalkalanırken gözlerinin yapacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi etrafına bakındı. "Peki. Fritz'le bir buluşma ayarlayın. Çocuk testi ve gerekirse ameliyatı PT odasında yaptırabilir ama sonra en kısa zamanda dışarı çıkarılması gerekir. *Glymera*'nın fikirleri umurumda değil, benim endişelendiğim şey emsal teşkil etmesi. Bir otele dönüşemeyiz."

"Anlaşıldı. Ve dinle, Havers'a yardım etmek isteyeceğim. Yeni kliniği kurmak ve hastalarla ilgilenmek onun için çok fazla. Mesele şu ki, bu benim için birkaç gün saha dışında olmayı gerektirecek."

"Vishous bu güvenlik riskini kabul ediyor mu?"

"Onun kararı değil ve size sadece nezaketen söylüyorum." Kadın kuru kuru güldü. "Bana öyle bakma. Ben zaten ölüyüm. *Küçüklerin* beni tekrar öldürebileceği gibi değil."

"Bu hiç komik değil."

"Darağacı mizahı evde bir doktor olmasının bir parçasıdır. Bununla başa çık."

Gazap bir kahkaha attı. "Sen çok sert birisin. V'nin sana aşık olmasına şaşmamalı." Kral ciddileşti. "Ama açık konuşalım. Zorba ya da değil, burada yetkili benim. Bu yerleşke ve içindeki herkes benim işim."

Kadın gülümsedi. "Tanrım, bana Manny'yi hatırlatıyorsun." "Kimi?"

"Eski patronum. St. Francis'te cerrahi şefi. İkiniz çok iyi anlaşırdınız. Ya da ... belki de anlaşılamazdınız." Jane uzandı ve şeffaf elini kralın kalın, dövmele ön koluna koydu. Temas gerçekleştiğinde tepeden tırnağa katı bir hal aldı. "Wrath, ben aptal değilim ve aceleci bir şey yapmayacağım. Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz, yani herkesin güvende olmasını; buna burada yaşamayan türlerin üyeleri de dâhil. Asla sizin ya da bir başkası için çalışmayacağım, çünkü bu benim doğamda yok. Ama sizinle çalışacağımdan eminim, tamam mı?"

Wrath'ın gülümsemesi saygı doluydu ve bir kez başını salladı; kralın selam vermeye en çok yaklaştığı andı. "Bununla yaşayabilirim."

Jane yeraltı tüneline doğru giderken, Wrath başını kaldırıp Phury'ye baktı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Şu bahsettiğin Lash mi?" Phury çocuğun bulunmuş olmasını umarak sordu.

"Hayır."

Phury bir isim bekledi. Kral arkasını dönüp merdivenlere yöneldiğinde, uzun ve sakın adımları mesafeyi ikişer ikişer kat ederken, kimsenin gelmeyeceği belliydi.

Kardeşlik işi, diye düşündü Phury.

Büyücü, *eskiden senin olduğunu* söyleme nezaketini gösterdi. *Sen uykunu kaybedene kadar.*

"Sizi bulmaya geliyordum," diye yalan söyleyen Phury, kralının yanına gitti ve klinikte olanlarla ilgili resmi olmayan bir raporun artık gereksiz olduğuna karar verdi. "Buraya uğrayacak olan birkaç Seçilmiş var. Beni görmeye geliyorlar."

Kralın kaşları sargılarının arkasına çöktü. "Demek Cormia ile töreni tamamladınız. Diğer Taraftaki dişileri görmek gerekiyor mu?"

"Yakında yapacağım." Kahretsin, gerçek bu değil miydi?

Wrath kollarını ağır göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu gece klinikte adam gibi çalıştığımı duydum. Bunun için teşekkürler."

Phury sertçe yutkundu.

Bir Kardeşken, yaptıklarınız için kral tarafından asla teşekkür edilmezsiniz, çünkü sadece görevinizi, işinizi ve doğuştan gelen hakkınızı yerine getiriyordunuz. Kış tekmelediğiniz için bir *aferin* alabilirdiniz ya da kırıldıysanız ve yaralandıysanız biraz garip, testosteron karışımı bir sempati duyabilirdiniz ... ama asla teşekkür edilmezdi.

Phury boğazını temizledi. *Rica ederim* diyemedi ve mırıldandı: "Z her şeyin üstündeydi... ve Rehv de oradaydı."

"Evet, Rehvenge'e de teşekkür edeceğim." Gazap çalışma odasına doğru döndü. "Bu *senfath* faydalı olduğunu kanıtlıyor."

Phury çift kapının yavaşça kapanışını, ardındaki soluk mavi odanın görüş alanından çıkışını izledi.

Kendisi de gitmek için döndüğünde, fuayenin görkemli tavanını, o gururlu ve gerçek savaşçıları gördü.

O bir aşıktı, savaşçı değil, öyle değil mi?

Evet, dedi büyücü. Ve bahse girerim sekste de bir o kadar kötü olacaksın. Şimdi git ve Cormia'yı bul ve ondan ne kadar hoşlandığını, onu yedekte tuttuğunu söyle. Gözlerinin içine bak ve ona kız kardeşlerini becereceğini söyle. Hepsini. Her birini.

O hariç.

Ve onun kalbini kırarken kendine onun için doğru şeyi yaptığını söyle. Çünkü kaçmanın sebebi bu. Size nasıl baktığını gördünüz ve sizi sevdiğini biliyorsunuz ve siz bir korkaksınız.

Anlat ona. Ona her şeyi anlat.

Sihirbaz gerçek bir yuvarlanmaya başladığında, Phury merdivenlerden birinci kata indi, bilardo odasına gitti ve bir şişe Martini & Rossi vermut ve bir şişe Beefeater cin aldı. Bir kavanoz zeytin, bir martini bardağı ve ...

Kürdan kutusu ona Cormia'yı düşündürdü.

Tekrar üst kata çıkarken, hâlâ yalnız kalmaktan korkuyordu ama başka birinin yanında olmaktan da aynı derecede korkuyordu.

Bildiği tek şey, büyücüyü devre dışı bırakmanın kesin bir yolu olduğuydu ve bu planı uygulayacaktı.

Ta ki bayılana kadar.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rehv çoğunlukla ZeroSum'daki ofisinin arkasındaki stüdyoda kalmaktan hoşlanmıyordu. Ancak bu geceki gibi bir geceden sonra şehir dışına, annesinin kaldığı güvenli eve gitmek için can atmıyordu ve Commodore'daki cam cepheli manzaralı çatı katı da bir seçenek değildi.

Xhex onu klinikten almıştı ve kulübe dönerken onu neden dövüşe çağırmadığı konusunda epeyce sıkıştırılmıştı. Ama hadi, demişti ona, karışımında başka bir melez *sympath* mı?

Evet, haklısın. Ayrıca, klinikler onu çok gergin yapıyordu.

Ona sızma olayını anlattıktan sonra yalan söylemiş ve Havers'ın kendisine bir göz attığını ve biraz uyuşturucu verdiğini söylemişti. Havers'ın kolu hakkında kıcımdan konuştuğunu biliyordu ama şükürler olsun ki şafak sökmek üzereydi ki birbirlerine girdiler. Elbette burada kalıp onunla tartışmaya devam edebilirdi ama Xhex her zaman evine dönmek zorundaydı. Her zaman.

Öyle ki, evde onu tam olarak neyin beklediğini merak ediyordu. Ya da kim.

Banyosuna girerken, termostatin kadranı şömineye kadar çevrilmiş olmasına rağmen samurunu çıkarmadı. Duşun ısını ayarlarken klinikte olanları düşündü ve bunun trajik bir şekilde enerji verici olduğunu fark etti. Dövüşmek onun için Tom Ford takım elbisesi gibiydi: mükemmel bir uyum ve gururla giyebileceği bir şey. Ve iyi haber şu ki, dökülen onca *az* kanın cazibesine rağmen *sempatizan* tarafı kontrolü elinde tutmaya devam etmişti.

Gördün mü? O iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Etrafindan buharlar yükselmeye başladığında, ceketini, Versace takım elbisesini ve Pembe gömleğini çıkarmak için kendini zorladı. Giysiler tamamen mahvolmuştu ve samuru da pek iyi durumda değildi. Onları kuru temizleme ve tamir için bir yığının içine koydu.

Sıcak suya giderken, cam lavaboların üzerindeki uzun aynanın yanından geçti. Yansımasına doğru dönerek ellerini göğsündeki beş köşeli kırmızı yıldızların üzerinde gezdirdi. Sonra daha aşağı inip sikini avuçladı.

Tüm bunlardan sonra biraz seks yapmak ya da en azından iyi bir elle muamele ile vücudunun damağını temizlemek güzel olurdu. Ya da üç.

Kendini avuçlarının arasına alırken, sol ön kolunun aldığı iğneler yüzünden kıyma makinesinden geçirilmiş gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelemedi.

Yan etkileri berbattı.

Suyun altına girdi ve sıcak olduğunu sadece etrafındaki sütlü, nemli havadan ve iç ısısının rahat bir nefes almasından anladı. Teni ona hiçbir şey söylemiyordu; ne spreyin omuzlarına ne kadar sert vurduğunu, ne üzerinden geçirdiği sabun kalıbının pürüzsüz ve kaygan olduğunu, ne de köpükleri takip edip aşağıdaki gidere süpürürken avucunun geniş ve sıcak olduğunu.

Sabun rutinine gerekenden daha uzun süre devam etti. Üzerinde herhangi bir kirle yatağa girmeye dayanamıyordu ama bundan da öte, dušta kalmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Bu, yeterince ısındığı birkaç andan biriydi ve dışarı çıkmanın şoku her zaman bir kaltaktı.

On dakika sonra, kral boy yatağının çarşafları arasında cırılçıplaktı ve kalın vizon battaniyesini bir çocuk gibi çenesine kadar çekmişti. Havluyula kurulanmanın verdiği iç ürpertisi geçince gözlerini kapadı ve ışıkların sönmesini diledi.

Çelik panelli duvarların diğer tarafındaki kulübü şimdiye kadar boşalmış olmalıydı. Çoğunun çocuğu olduğu için kızları bugün evde olacaktı. Barmenleri ve bahişçileri bir şeyler atıştırıyor ve bir yerlerde dinleniyor olurdu. İneklerden oluşan arka oda personeli *Star Trek: TNG*'nin tekrarlarını izliyor olurdu. Ve yirmi kişilik temizlik ekibi yerleri, masaları, banyoları ve banketleri temizlemeyi bitirmiş ve üniformalarını çıkarıp bir sonraki işlerine doğru yola çıkmış olacaktı.

Burada yalnız olduğu fikri hoşuna gitmişti. Bu pek sık olmazdı.

Telefonu çaldığında küfretti ve tek başına olsa bile her zaman kendisine laf atan insanlar olduğunu hatırladı.

O şeye cevap vermek için kolunu gizlice uzattı. "Xhex, tartışmaya devam etmek istiyorsan yarına kadar bekleyelim-"

"Xhex değil, *Symphath*." Zsadist'in sesi yumruk gibi sıkıydı. "Ve kız kardeşin için arıyorum."

Rehv, battaniyelerin vücudundan düşmesini umursamadan doğruldu. "Ne?"

Zsadist'le telefonu kapattığında, kalp krizi geçirdiğini sandığında hissettiğinin bu olması gerektiğini düşünerek tekrar uzandı, ama bunun sadece hazımsızlık olduğu ortaya çıktı: rahatlamıştı, ama yine de midesini bulandırıyordu.

Bella iyiydi. Şimdilik. Kardeşi aramıştı çünkü yaptıkları anlaşılmaya sadık kalıyordu. Rehv müdahale etmeyeceğine söz vermişti ama Bella'nın durumu hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu.

Dostum, bu hamilelik olayı berbatı.

Yorganı tekrar çenesine kadar çekti. Annesini arayıp durumu bildirmesi gerekiyordu ama bunu daha sonra yapacaktı. Annesi yatmaya gidiyor olacaktı ve onu bütün gün endişelendirmek için bir neden yoktu.

Tanrım, Bella... sevgili Bella'sı, artık onun küçük kız kardeşi değil, şimdi bir kardeşinin *shellan*'ı.

İkisi arasında her zaman derin ve karmaşık bir ilişki olmuştu. Bu kısmen kişiliklerinden kaynaklanıyordu ama aynı zamanda onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasından da kaynaklanıyordu. Ne annelerinin geçmişi ne de babasını neyin öldürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da kim demek daha doğru olur.

Rehv kız kardeşini korumak için cinayet işlemişti ve bunu tekrar yapmakta tereddüt etmeyecekti. Kendini bildi bileli Bella hayatındaki tek masumiyet, tek saflıktı. Onu sonsuza kadar öyle tutmak istemişti. Hayatın başka planları vardı.

Kendisini hâlâ suçladığı, onun *küçükler* tarafından kaçırılmasını düşünmekten kaçınmak için, onunla ilgili en canlı anılarından birini hatırladı. Evdeki işleri hallettikten ve babasını toprağa verdikten yaklaşık bir yıl sonraydı. Kız yedi yaşındaydı.

Rehv mutfağa girdiğinde onu mutfak masasında bir kase Frosted Flakes yerken bulmuştu, ayakları oturduğu büyük kız sandalyesinden sallanıyordu. Pembe terlikler giymişti; sevmediği ama en sevdiği lacivert terlikler yıkanıldığında giymek zorunda kaldığı terlikler.

-ve üzerinde mavi ve pembe çizgilerle ayrılmış sarı gül şeritleri olan Lanz pazen bir gecelik.

Sırtına dökülen uzun kahverengi saçları, küçük pembe terlikleri ve kaşığıyla son birkaç gevreği kovalarken çatılmış kaşlarıyla tam bir tablo gibiydi.

"Neden beni izliyorsun, horoz?" diye seslendi, ayakları sandalyenin altında ileri geri sallanıyordu.

Gülümsemişti. O zamanlar bile saçlarını Mohawk yapmıştı ve ona arsız bir lakap takmaya cesaret eden tek kişi oydu. Ve doğal olarak onu bu yüzden daha da çok seviyordu. "Sebebi yok."

Bu bir yalandı. Kaşık şekerli sütün içinde gezinirken, bu sakın, sessiz anın ellerine bulaşan onca kana değdiğini düşünüyordu. Hem de fazlasıyla.

İç çekerek mutfak tezgahının üzerinde duran mısır gevreği kutusuna baktı. Ayakları sallanmayı bırakmış, sandalyenin alt basamağındaki terliklerin küçük *puf, puf, puf* sesleri sessizliğe gömülmüştü.

"Neye bakıyorsunuz Leydi Bell?" Kadın hemen cevap vermeyince gözlerini Kaplan Tony'ye dikti. Babasının görüntüleri gözünün önünden geçerken, onun da kendisiyle aynı şeyi gördüğüne bahse girmeye hazırdı.

Küçük bir sesle, "İstersem daha fazlasını alabilirim. Belki."

Sesi tereddütlüydü, sanki içinde sülükler olabilecek bir gölete ayağını daldırıyormuş gibiydi.

"Evet, Bella. İstedığın kadar alabilirsin."

Sandalyeden fırlamamıştı. Çocuklar ve hayvanlar gibi kıpırdamadan durmuş, sadece nefes almış, duyuları çevresini tarayarak tehlike olup olmadığını kontrol etmişti.

Rehv kımıldamadı. Kutuyu ona götürmek istemiş olsa da, parlak kırmızı kiraz rengi zemini o terliklerle geçmesi ve Kaplan Tony'yi kâsesine geri getirmesi gereken kişinin o olduğunu biliyordu. Isınan sütün içine bir sürü pul daha serpilirken kutuyu tutacak olan elleri olmalıydı. Kaşığını tekrar eline alıp yemesi gerekiyordu.

Evde, hâlâ aç olduğu için ikinci kez yemek yemesini eleştirecek kimse olmadığını bilmeliydi.

Babası bu tür şeylerde uzmanlaşmıştı. Kendi neslindeki pek çok erkek gibi, o pislik de *glymera* kadınlarının "formda tutulması" gerektiğine inanıyordu. Defalarca söylediği gibi, aristokrat kadın vücudundaki yağ, paha biçilmez bir heykelin üzerinde biriken tozla eşdeğerdi.

Annelerine karşı daha da sertti.

Bella sessizlik içinde süte baktı ve kaşığını sütün içinde gezdirerek dalgalar oluşturdu.

Bunu yapmayacaktı, diye düşündü Rehv, o piç efendisini yeniden öldürmeye hazırdı. Hâlâ korkuyordu.

Ancak o zaman kaşığı kasenin altındaki tabağa koymuş, sandalyeden kaymış ve küçük Lanz geceliğiyle mutfaka gitmişti. Ona bakmadı. Kutuyu eline aldığı anda Tony'nin çizgi filmdeki gibi canlı suratına da bakmamıştı.

Çok korkmuştu. Cesurdu. Ufacıktı ve vahşiydi.

O anda gözleri kıpkırmızı olmuştu ama kötü tarafı ortaya çıktığı için değil. İkinci Frosted Flakes porsiyonu döküldüğünde gitmesi gerekmişti. Belirli bir şey hakkında neşeli bir şeyler söyledi, hızla koridordaki banyoya yürüdü ve kendini içeri kapattı.

Kanlı gözyaşlarını tek başına dökmüştü.

Mutfakta Tony ve Bella'nın en iyi ikinci çift terlikleriyle geçirdiği o an ona doğru şeyi yaptığını söylemişti: İşlediği cinayetin onayı, o mısır gevreği kutusu sevgili, sevgili, değerli küçük kız kardeşi tarafından mutfakta gezdirildiğinde gelmişti.

Şimdiki zamana dönerek Bella'yı düşündü. Güçlü bir eşi olan yetişkin bir dişi ve vücudunda zar zor taşıdığı bir genç.

Ŗu anda karŖı karŖıya olduğu iblis, büyük, kötü ağabeyinin ona yardım edebileceği bir Ŗey değildi. Kaderin d v lm Ŗ, kanlı kalıntılarını içine atabileceği açık bir mezar yoktu. Onu bu özel canavardan kurtaramazdı.

Bunu zaman gösterecekti ve hepsi bu kadardı.

Ka ırılana kadar, onun kendisinden önce ölebileceğini hiç d Ŗ nmemiŖti. Yeraltında tutulduğu o korkunç altı hafta boyunca d Ŗ nebildiėi tek Ŗey ailesinin ölüm sırası olmuŖtu. Her zaman önce annelerinin öleceğini varsaymıŖtı ve aslında vampirleri hayatlarının sonuna taŖıyan hızlı d Ŗ Ŗe daha yeni baŖlamıŖtı. Er ya da geç iki Ŗeyden biri ger ekleŖeceėinden, sıranın kendisine geleceğinin farkındaydı: Ya birileri onun *sympath* doğasını öğrenecek ve avlanıp koloniye gönderilecekti ya da Ŗantajcısı *sympath*'lar gibi onun ölümünü düzenleyecekti.

Yani durup dururken ve acımasızca yaratıcı-

Tam bu sırada telefonundan müzikal bir akor  ıktı. Zil sesi tekrarladı. Ve tekrar.

Telefonu açmadan kimin aradığını biliyordu. Ama *sempatiler* arasındaki bağlantılar böyleydi.

Ŗantajcısının telefonuna cevap verirken, *Ŗeytana bak*, diye d Ŗ nd .

Telefonu kapattığında, ertesı akŖam Prenses'le bir randevusu vardı.

Ŗanslıydı.

Quinn, Disney World'de iniŖli  ıkıŖlı bir yolculukta olduğuna dair uzun ve berbat bir rüya gördü. Bu garipti, çünkü hız trenlerini sadece televizyonda g rm Ŗti. Çünkü g neŖe dayanamazsanız Big Thunder Mountain'a binemezsiniz.

S r Ŗ  her ne ise sona erdiğinde gözlerini açtı ve KardeŖliėin eğitim merkezindeki PT/ilk yardım odasında olduğunu fark etti.

Oh, Ŗ k rler olsun.

Belli ki ders sırasında biriyle sparring yaparken kafası kırılmıŖtı ve Lash'le yaŖadıėı Ŗeyler, ailesi ve kardeŖinin onu onurlandırması tam bir k bustu. Ne kadar rahat-

Doktor Jane'in yüzü onunkinin önünde belirdi. "Hey, oradaki . . . geri dönmüşsün." Qhuinn gözlerini kırıştırdı ve öksürdü. "Nerede . . . Ben nereye gidiyorum?"

"Biraz kestirdin. Böylece dalağını çıkarabilirdim."

Kahretsin. Halüsinasyon değildi. Yeni gerçeklikti. "Am . . . Ben iyi miyim?"

Doktor Jane elini onun omzuna koydu, avuç içi sıcaktı ve geri kalanı yarı saydam olmasına rağmen ağırdı. "Çok iyi iş çıkardınız."

"Karnım hâlâ ağrıyor." Başını kaldırdı ve çıplak göğsünden aşağı, belini saran bandaja doğru baktı.

"Olmasaydı yanlış olurdu. Ama bir saat içinde Blay'e dönebileceğinizi bilmek sizi mutlu edecektir. Ameliyat tamamen ders kitabına uygundu ve şimdiden iyileşmeye başladı. Gün ışıyla ilgili bir sorunum yok, yani bana ihtiyacın olursa hemen onun evinde olabilirim. Blay nelere dikkat etmesi gerektiğini biliyor ve ona senin için bazı ilaçlar verdim."

Qhuinn gözlerini kapattı, bir tür boktan hüzne gömülmüştü.

Sakinleşmeye çalışırken Doktor Jane'in "Blay, buraya gelmek ister misin-" dediğini duydu.

Qhuinn başını salladı, sonra da çevirdi. "Bir dakika yalnız kalmak istiyorum." "Emin misin?"

"Evet."

Kapı sessizce kapandığında, titreyen elini yüzüne götürdü. Yalnız ... evet, yalnızdı, tamam. Ve sadece odada onunla birlikte başka kimse olmadığı için değil.

Son on iki saatin bir rüya olduğunu düşünmek gerçekten hoşuna gitmişti. Tanrım, hayatının geri kalanında ne halt edecekti?

Bir anda, Solgun'a yaklaşırken gördüğü imgeyi hatırladı. Belki de gördüklerine rağmen o lanet kapıdan geçip gitmeliydi. Eminim her şey daha kolay olurdu.

Bir an için kendini toparladı. Ya da belki yarım saat kadar. Sonra toplayabildiği kadar güçlü bir sesle seslendi, "Hazırım. Gitmeye hazırım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir ev insanlarla doluyken bile boş olabilir. Ve bu iyi bir şey değil miydi?

Şafaktan yaklaşık bir saat önce, Phury konağın sayısız köşesinden birinde sendeledi ve kendini sabitlemek için elini uzatmak zorunda kaldı.

Aslında tek başına değildi, değil mi? Evin kara kedisi Boo da hemen yanında, ona göz kulak oluyordu. Hatta belki de gösteriyi hayvan yönetiyordu, çünkü Phury bir süre sonra liderlik etmek yerine takip etmeye başlamıştı.

Liderlik etmek hiç de iyi bir karar olmazdı. Kandaki alkol seviyesi dış fırçalamak dışında herhangi bir şey için yasal sınırın çok üzerindeydi. Ve bu, bir saman yığını kadar kırmızı dumanın uyuşturucu etkilerini eklemekten önceydi.

Kaç tane blunt? Ne kadar içki?

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de şafağa yakın olmalıydı.

Her neyse. İçkinin çetelesini tutmaya çalışmak zaten zaman kaybı olacaktı. Ne kadar sersemlemiş olduğu göz önüne alındığında, yeterince yüksek sayabileceği şüpheliydi ve ayrıca, saatlik tüketim oranının ne olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu. Tek emin olduğu şey, biracı bittiğinde odasından ayrılmış olduğuydu. Aslında bir şişe daha cin almayı planlamıştı ama sonra Boo'yla buluşmuş ve bu gezintiye başlamıştı.

Her şey düşünüldüğünde, yatağında sızmış olması gerekirdi. Işıkları söndürme rutini için yeterince kirlenmişti ve ne de olsa amacı buydu. Sorun şu ki, kendi kendini tedavi etmesine rağmen, kafası 4 C'den muzdaripti: Cormia'nın durumu. Seçilmiş'in sorumluluğu. Kliniğe sızma. Ve Bella'nın çocuğu.

Tamam, sonuncusu bir insan terimiydi. Ama yine de. En azından büyücü nispeten sessizdi.

Phury rastgele bir kapıyı iterek açtı ve kedinin onu nereye götürdüğünü anlamaya çalıştı. *Doğru ya*. Devam ederse *Doggen* bölgesine, personelin kaldığı geniş kanada varacaktı. Bu da sorun yaratabilirdi. Eğer orada dolaşırken bulunursa, Fritz hizmetlilerin bir şekilde görevlerini düzgün bir şekilde yerine getirmedikleri varsayımıyla anevrizma geçirebilirdi.

Phury sağa döndüğünde, beyninin tabanı bir kez daha kırmızı dumana ihtiyaç duyarak ateşlenmeye başladı. Tam geri dönmek üzereydi ki üçüncü katın arka merdiven boşluğundan gelen sesleri duydu. Sinemada biri vardı ... bu da gerçekten ters yönde adım atması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü kardeşlerinden biriyle karşılaşmak kötü bir şey olurdu.

Tam arkasını dönüyordu ki yasemin kokusunu aldı. Phury donakaldı. *Cormia* . . .

Cormia yukarıdaydı.

Kendini duvara yaslayarak yüzünü ovaladı ve yaptığı erotik çizimi düşündü. Ve üzerinde çalışırken ereksiyon olduğunu.

Boo bir miyavlama sesi çıkardı ve tiyatronun kapısına doğru ilerledi. Kedi omzunun üzerinden bakarken, yeşil gözleri "*Hadi, kaldır kışını dostum*" der gibiydi.

"Yapamam." *Denememelisin*.

Boo bunu yutmadı. Kedi kıvrılıp oturdu, kuyruğu sanki Phury'nin programa bir an önce başlamasını bekliyormuş gibi aşağı yukarı esnedi.

Phury klasik bir tavuk meydan okumasıyla hayvanla bakışlarını kilitledi. İlk önce kedi değil, o göz kırptı ve başka tarafa baktı.

Mücadeleyi bırakarak elini saçlarında gezdirdi. Siyah ipek gömleğini düzeltti. Krem rengi pantolonunu düzeltti. Tamamen pişmiş olabilirdi ama en azından bir beyefendi gibi görünüyordu.

Gördüğü kararlılıktan memnun olduğu belli olan Boo, kapıdan uzaklaştı ve Phury'nin bacağına sanki ona bir *aferin* veriyormuş gibi sürtündü.

Kedi uzaklaşırken, Phury kapıyı açtı ve Gucci mokasenini bir basamağın üzerine koydu. Sonra tekrarladı. Ve tekrarladı. İri bedenini sabitlemek için pirinç tırabzanı kullandı ve yükselirken ne yaptığını anlamaya çalıştı. Yapamıyordu. Colgate kullanacak kadar bile formda değilseniz, artık resmi olarak sizin olmayan ama sikiniz ağrıyana kadar istediğiniz Seçilmiş kadınla kesinlikle etkileşime girmemeliydiniz.

Özellikle de paylaşmak zorunda olduğu haberler göz önüne alındığında.

Merdivenlerin başına geldi, köşeyi döndü ve yavaşça aşağı inen koltuk sıralarına baktı. Cormia öndeydi, beyaz Seçilmiş'in cübbesi ayaklarının dibinde gölleniyordu. Ekrandaki görüntüler hızla yanıp sönüyordu. Bir sahneyi geri sarıyordu.

Nefes aldı. Tanrım, çok güzel kokuyordu ... ve nedense yasemin kokusu bu gece özellikle güçlüydü.

Geri sarma durdu ve Phury geniş ekrana baktı. *Kutsal . . . İsa.*

Bir aşk sahnesiydi. Patrick Swayze ve şu Jennifer denen burnu olan kadın yatakta sevişiyorlardı. *Dirty Dancing.*

Cormia sandalyede öne doğru eğildi ve yüzü ortaya çıktı. Gözleri ileride olanlara dalmış, dudakları aralanmış, bir eli boğazının dibinde duruyordu. Uzun sarı saçları omzunun üzerinden düşüp dizinin üst kısmına değiyordu.

Phury'nin vücudu sertleşti, ereksiyonu Prada pantolonunun ön kısmında bir çadır açtı ve özel dikim pilileri yerle bir etti. Kırmızı dumanın sisinde bile seksi kükrüyordu.

Ama ekrandaki şey yüzünden değil. Cormia onun tetikleyicisiydi.

Bir anda onu boğazında ve vücudunun altında hatırladı ve içindeki SOB, Seçilmiş'in Primale'si olduğunu, bu yüzden kuralları kendisinin koyduğunu belirtti. O ve Directrix başka bir İlk Eş seçmesi konusunda anlaşmış olsalar da, eğer isterse Cormia ile birlikte olabilirdi ve eğer Cormia onu kabul ederse, tören açısından aynı ağırlığı taşımayacaktı.

Evet... Primale inisiyasyonunu tamamlamak için bir yıl daha geçmesi gerekse de, yine de sık basamaklardan aşağı yürüyebilir, dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Cormia'nın önüne geçti ve beyaz elbisesini kalçalarına kadar itti. Ellerini kalçalarından yukarı kaydırıp onu iyice açabilir ve başıyla aşağıya daldırabilirdi. Onu ağzıyla iyice ıslattıktan sonra-

Phury başının boynuna düşmesine izin verdi. Tamam, bu yuvarlanışını yavaşlatmaya hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca, daha önce hiç bir dişinin altına yatmamıştı, bu yüzden ne yapacağından emin değildi.

Yine de, bir külâh dondurma yiyebilseydi, yalama ve emmenin oldukça iyi bir şekilde tercüme edileceğini varsaydı.

Nazikçe ısırarak gibi.

Sikeyim.

Yapılacak en doğru şey ayrılmak olduğu için arkasını döndü. Eğer kalırsa, kendini ondan uzak tutamayacaktı.

"Ekselansları?"

Cormia'nın sesi nefesini ve adımlarını dondurdu. Ve sikine şınav çekti.

Terbiyesizlik olmasın diye, hemcinsine onun bir şey söylemesinin dizlerinin üzerinde, başı kalçalarının arasında, X-rated fantezisini gerçekleştirmesi için bir davet olmadığını hatırlattı.

Sikeyim.

"Ekselansları, bir şeye ihtiyacınız var mı?" dediğinde sinema salonu bir ayakkabı kutusu kadar büyüktü. bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Geri dönme.

Phury omzunun üzerinden baktı, parlayan gözleri sandalyelerin arkasına sarı bir aydınlık yayıyordu. Cormia onun bakışlarıyla aydınlandı, saçları Phury'nin içine girme dürtüsünün yarattığı ışınları yakalayıp tuttu.

"Ekselansları ..." diye nefes aldı.

"Ne izliyorsun?" dedi alçak bir sesle, ekranda ne olduğu gayet açık olmasına rağmen.

"Ah . . . John filmi seçti." Uzaktan kumandayı karıştırdı, görüntü donana kadar düğmelere bastı.

"Film değil, Cormia, sahne."

"Ah . . ."

"Seçtiğiniz bu sahneyi ... defalarca izlediniz, değil mi?"

Cevabı boğuktu. "Evet . . . "Evet."

Tanrım, sandalyede dönüp ona bakarken çok güzeldi... gözleri ve ağzı, her yerde solgun saçları, aralarındaki boşluğu dolduran yasemin kokusu.

Tahrik olmuştu; doğal kokusunun bu kadar güçlü olmasının nedeni buydu. "Neden bu sahne?" diye sordu. "Neden bunu seçtin?"

Onun cevap vermesini beklerken vücudu gerildi, ereksiyonu kalbinin atışına göre zonkluyordu. Kanında dolaşan şeyin ritüellerle, yükümlülüklerle ya da sorumlulukla hiçbir ilgisi yoktu. Bu düpedüz, sert bir seksti, ikisini de bitkin, terli, dağınık ve muhtemelen biraz morarmış bırakacak türden. Ve tamamen gözden düştüğü için, kadının baktığı şey yüzünden tahrik olmasını umursamıyordu. Bunun kendisiyle ilgili olmaması da önemli değildi. Onun kendisini kullanmasını istiyordu... Vücudunun her santimi kuruyana ve tamamen gevşeyene kadar kullanmasını, hatta her zaman hazır olan sikini bile.

"Neden bu sahneyi seçtin, Cormia?"

Zarif eli tekrar boğazının dibine gitti. "Çünkü ... bana seni düşündürüyor."

Phury hırlayarak nefesini verdi. Tamam, bunu söylemesini beklemiyordu. Görev başka bir şeydi, ama adamım, geleneklere uymak konusunda endişeli bir kadın görüntüsü yoktu. Seks istiyordu. Hatta belki de ihtiyacı vardı. Tıpkı onun gibi.

Ve bunu onunla yapmak istiyordu.

Ağır çekimde, Phury ona doğru döndü, vücudu aniden çok koordineli hale geldi, tüm kırmızı duman ve içkiden kaynaklanan bulanıklık tamamen uçup gitti.

Onu götürecekti. Buraya. Şimdi.

Kendisine ait olanı almaya hazır bir şekilde sığ basamaklardan aşağı indi.

Cormia, Primale'nin gözlerinin kör edici ışığının ortasında sandalyesinden kalktı. Ona doğru gelirken devasa bir gölge gibiydi, uzun adımları

sıg basamaklardan ikisini bir seferde çıkıyordu. Ona bir adım kala durdu, o nefis dumanlı kokunun yanı sıra koyu baharatlar da kokuyordu.

"İzliyorsun çünkü bu sana beni düşündürüyor," dedi derin ve sert bir sesle.

"Evet . . ."

Uzandı ve onun yüzüne dokundu. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Cesaretini topladı ve hiçbir anlam ifade etmeyen sözcükler sarf etti. "Sana karşı bazı duygular beslediğimi düşünüyorum."

Erotik kahkahası karanlık bir heyecandı. "Hisler. Beni tam olarak nerede hissediyorsun, merak ediyorum?" Parmak uçları kızın yüzünden boynuna ve köprücük kemiğine doğru süzüldü. "Burada mı?"

Yutkundu ama cevap veremeden adamın dokunuşu omzunun üzerinden koluna doğru kaydı. "Buraya, belki?" Bileğini sıktı, tam damarlarına doğru, sonra eli beline kaydı ve kıvrıldı, sırtının küçük kısmına doğru gevşedi, içeri bastırdı. "Söyle bana, tam burada mı?"

Birdenbire iki eliyle kalçalarını kavradı, kulağına doğru eğildi ve fısıldadı, "Yoksa daha aşağıda mı?"

Kalbinde bir şey kabardı, adamın gözlerindeki ışık kadar sıcak bir şey.

"Evet," dedi zorlukla nefes alarak. "Ama burada da. En önemlisi ... burada."

Elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu.

Adam sakinleşti ve kadın ondaki değişimi, kanındaki sıcak akımın soğuduğunu, alevlerin söndüğünü hissetti.

Ah, evet, diye düşündü. Kendini ifşa ederek onun gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Gerçi başından beri belliydi, değil mi?

Primale bir adım geri çekildi ve elini olağanüstü güzellikteki saçlarının arasından geçirdi. "Cormia. . ."

Asaletini toplayarak omuzlarını dikleştirdi. "Söyle bana, Seçilmişlerle ne yapacaksın? Yoksa çiftleşmek istemediğin kişi özellikle ben miyim?"

Etrafindan dolaştı ve ekranın önünde volta attı. Johnny ve Baby'nin birbirine bu kadar yakın yattığı filmdeki donmuş görüntü vücudunun üzerinde oynadı ve filmi nasıl kapatacağını bilmeyi diledi. Baby'nin bacağının Johnny'nin kalçasında olduğu, Johnny'nin Baby'ye yaslanırken Baby'nin kalçasını kavradığı görüntü şu anda görmesi gereken şey değıldi.

Primale, "Kimseyle birlikte olmak istemiyorum," dedi.

"*Yalancı.*" Adam şaşkınlıkla yüzünü ona döndüğünde, açık sözlülüğün sonuçlarının artık onun için önemli olmadığını fark etti. "Başından beri hiçbirimizle yatmak istemediğini biliyordun, değıl mi? Bunu biliyordun ama yine de Kâtip Bakire'nin önündeki törene katıldın, Bella'ya aşık olmana ve başka biriyle birlikte olmaya katlanamamana rağmen. Kırk değerli kadının umutlarını bir *yalana bağladın-*"

"Directrix ile görüştüm. Dün."

Cormia'nın bacakları güçsüzleşti ama sesini güçlü tuttu. "Öyle mi? Peki ikiniz neye karar verdiniz?"

"Gitmene izin vereceğim. İkinci Kaptanlık görevinden."

Cormia cüppesini öylesine sıktı ki yumuşak bir yırtılma sesi duyuldu. "Yapacaktım ya da yaptım."

"Öyle yaptım."

Sertçe yutkundu ve kendini tekrar sandalyeye bıraktı.

"Cormia, lütfen bunun sen olmadığını bil." Yanına geldi ve önünde diz çöktü. "Çok güzelsin-"

"Hayır, benim," dedi. "Başka bir dişiyle çiftleşemeyeceğinden değıl, beni istemediğinden."

"Sadece tüm bunlardan kurtulmanı istiyorum-"

"Yalan söyleme," diye tersledi, tüm kibarlık numaralarını bir kenara bırakarak. "Sana başından beri seni içime alacağımı söyledim. Cesaretini kıracak ne bir şey söyledim ne de yaptım. Eğer beni bir kenara itiyorsan, bu beni istemediğın içindir-"

Primale onun elini tuttu ve avucunu önce bacaklarının arasına koydu. Kadın bu temas karşısında soluk soluğa kalırken, adamın kalçaları kabardı ve avucunun içine uzun ve sert bir şey itti. "Sorun istemek *değıl.*"

Cormia'nın dudakları aralandı. "Ekselansları ..."

Gözleri buluştu ve kenetlendi. Adamın ağzı nefes alamıyormuş gibi hafifçe açıldığında, kadın cesaretini toplayarak elini adamın sertleşmiş cinsel organına yavaşça doladı.

İri bedeni titredi ve kadının bileğini bıraktı. "Bu çiftleşmeyle ilgili değil," dedi boğuk bir sesle. "Sen buna zorlandın."

Doğru. Başlangıçta öyleydi. Ama şimdi ... ona karşı hissettikleri en ufak bir zorlama içermiyordu.

Onun gözlerinin içine baktı ve tuhaf bir rahatlama hissetti. Eğer onun Birinci Eşi değilse, bunların hiçbirinin önemi yoktu, gerçekten, öyle değil mi? Bunun gibi anlar, birlikte oldukları anlar - onlar sadece iki özel bedendi, muazzam öneme sahip kaplar değillerdi. Sadece o ve kızdı. Bir erkek ve bir dişi.

Peki ya diğerleri, diye sormak zorundaydı kendine. Tüm kız kardeşleri ne olacaktı? Onlarla birlikte olacaktı; bunu onun gözlerinde görebiliyordu. O sarı bakışlarında kararlılık vardı.

Yine de, Primale'in nefesi onu bir ürpertiyle terk ederken, tüm bunları aklından uzaklaştırdı. Ona asla gerçekten sahip olamayacaktı ama şu anda onunla yalnızdı.

"Artık zorlanmıyorum," diye fısıldadı göğsüne yaslanarak. Çenesini yukarı kaldırarak onun istediğini teklif etti. "Bunu istiyorum."

Bir an için ona baktı ve sonra gırtlaktan gelen bir sesle söylediği sözler hiçbir anlam ifade etmiyordu: "Senin için yeterince iyi değilim."

"Doğru değil. Siz yarışın gücüsünüz. Siz bizim erdemimiz ve gücümüzsünüz."

Başını iki yana salladı. "Eğer buna inanıyorsan, ben hiç de düşündüğün kişi değilim."

"Evet, öylesin."

"Ben-"

Onu ağzıyla susturdu, sonra geri çekildi. "Senin hakkında düşündüklerimi değiştiremezsin."

Uzandı ve başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "Eğer beni gerçekten tanısaydın, inandığın her şey değişirdi."

"Kalbin de aynı olurdu. Ve ben bunu seviyorum."

Adamın gözleri bu kelimeyle parladığında, düşünmeyi bırakması için onu tekrar öptü ve belli ki işe yaradı. Adam inledi ve liderliği ele geçirdi, o yumuşak, yumuşak dudaklarını aldı ve nefes alamayana ve umursamayana kadar ağzını okşadı. Dili onu yaladığında, içgüdüsel olarak onu içine çekti ve vücudunun sarsıldığını ve ona karşı kabardığını hissetti.

Öpüşme devam etti de devam etti. Bunun yollarının ya da törpüleme, sürüklenme, itme ve emmenin farklı hislerinin sonu yok gibiydi ve bunun bir parçası olan sadece ağız değildi ... Tüm vücudu yaptıklarını hissetti ve açıkça sıcaklığına ve aciliyetine göre, onunki de öyle.

Ve onun daha da fazla dahil olmasını istiyordu. Kolunu yukarı ve arkaya doğru hareket ettirerek onun cinsel organını okşadı.

Sertçe geri çekildi. "Bu konuda dikkatli olmak isteyebilirsin."

"Bununla mı?" Kadın onu pantolonunun üzerinden okşarken, adam başını geriye attı ve tısladı; o da biraz daha yaptı. Uzun dişleriyle alt dudağını ısırana ve boğazının kenarlarındaki kaslar gerilene kadar onunla uğraşmaya devam etti.

"Neden dikkatli olmak zorundayım, Majesteleri?"

Başını dikleştirdi ve ağzını kızın kulağına götürdü. "Beni boşaltacaksın."

Cormia bacaklarının arasında sıcak bir şeylerin biriktiğini hissetti. "Biz senin yatağındayken de böyle mi yapmıştın? O ilk gün?"

"Evet ..." Kelimeyi uzattı, *s'ler* sürüklendi.

Meraklı, tek başına bir dürtüyle, onun bunu tekrar yapmasını istediğini fark etti. Ona ihtiyacı vardı.

Çenesini tam kulağına gelecek şekilde eğdi. "Benim için yap. Şimdi yap."

Primale göğsünün derinliklerinde hırladı, ses vücutlarının arasında titreşti. Tuhaf, bu sesi başka birinden duysaydı dehşete düşerdi. Ondan gelince, bu durumda, heyecanlandı: Onun tasmalı gücü avucunun içindeydi. Gerçek anlamda. Ve kontrol ondaydı.

Terk edilmiş hayatında bir kez olsun kontrol ondaydı.

Kalçalarını onun avuçlarının içine doğru iterken, "Bence yapmamalıyız-" dedi.

Kadın elini sertçe onun üzerine indirdi ve adam zevkle inledi. "Sakın bunu benden alma," diye yalvardı. "*Sakın* bunu benden almaya *cüret* etme."

Bakire Kâtip'in sadece nereden geldiğini bildiği bir dürtüye uyarak, onun kulak memesini ısırdı. Tepki anında geldi. Bir küfür savurdu ve ayağa fırlayarak onu sandalyeye sabitledi, şehvetle üzerine atladı.

Geri çekilmeyecekti, elini doğrudan adamın seksine götürdü ve alt bedeninin itişine karşı denge oyunu oynayarak ona çalıştı. Adam sürtünmeden zevk alıyor gibiydi, bu yüzden çenesini tutup başını kendi başına doğru zorlarken bile devam etti.

"Gözlerini görmeme izin ver," diye ısırdı. "Ben senin gözlerine bakmak istiyorum-"

Bakışları karşılaştığında vahşi bir inilti çıkardı ve vücudu baştan aşağı gerildi. Kalçaları bir kez ... iki kez ... üç kez sarsıldı, her spazm bir iniltiyle noktalandı.

Bedeni hazzını ifade ederken, Primale'in kendinden geçmiş yüzü ve gerilmiş kolları o güne kadar gördüğü en güzel şeylerdi. Sonunda sakinleştiğinde, sertçe yutkundu ve ondan uzaklaşmadı. Pantolonunun ince yün kumaşında, elinin üzerinde bir ıslaklık hissetti.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," dedi.

Kısa bir kahkaha attı. "Bana bunu yapman hoşuma gidiyor."

Tam ona tekrar denemek isteyip istemediğini soracaktı ki, adamın eli saçlarını yanağından geriye doğru itti. "Cormia?"

"Evet..." Tuhaf, o da tıpkı onun gibi kelimeyi çıkardı.

"Sana biraz dokunmama izin verir misin?" Adam kadının vücuduna baktı. "Sana hiçbir şey için söz veremem. Ben ... şey, bana verdiğin şeyin aynısını sana veremem. Ama sana dokunmayı çok isterim. Sadece birazcık."

Çaresizlik ciğerlerindeki havayı çaldı ve yerine ateş koydu. "Evet."
."

Primale gözlerini kapadı ve kendini toplar gibi oldu. Sonra eğildi ve dudaklarını kızın boğazının kenarına bastırdı. "Bence sen

güzel, bundan asla şüphe etme. Çok güzel..."

Adamın elleri kadının bornozunun ön kısmına doğru kayarken, göğüslerinin uçları o kadar sıkılaştı ki, kadın adamın altında iki büklüm oldu.

"Durabilirim," dedi tereddüt ederek. "Şu anda-"

"Hayır." Adamın omuzlarına tutunarak onu yerinde tuttu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama ne olursa olsun buna ihtiyacı vardı.

Dudakları kızın boynunda yukarı doğru hareket etti, sonra çenesinde oyalandı. Tam ağzını onunkine bastırırken, tüy kadar hafif bir fırça bornozun üzerinden geçerek ... göğüslerinden birine ulaştı.

Kız yükseldikçe, göğüs ucu adamın eline doğru itildi ve ikisi de inledi.

"Oh, Tanrım ..." Primale biraz geri çekildi ve cüppesinin yakasını dikkatle, saygıyla göğsünden uzaklaştırdı. "Cormia. . ." Adamın derin, onaylayıcı sesi bir okşama gibiydi, neredeyse elle tutulur bir şekilde tüm vücudunu sarmıştı.

"Seni buradan öpebilir miyim?" diye inledi, dokunuşu meme ucunu çevreliyordu.

"Lütfen."

"Tatlı Bakire, *evet* ..."

Başı aşağı indi ve ağzı onu kapladı, sıcak ve nemli, nazikçe çekerek emdi.

Cormia başını geriye attı ve ellerini adamın saçlarının arasına soktu, bacakları sebepsiz yere ve her sebeple ayrıldı. Onu seksinde istiyordu, herhangi bir şekilde ona gelmesini-

"Efendim?"

"

Fritz'in tiyatronun uzak ucundan saygılı bir şekilde araya girmesi ikisinin de dikkatini çekti. Primale hızla doğruldu ve sandalyenin uşağın bir şey görmesini engellemesine rağmen onu örttü.

"Bu da ne böyle?" dedi Primale.

"Bağışlayın ama Seçilmiş Amalya, Seçilmiş Selena ile birlikte sizi görmek için burada."

Cormia'nın içinden bir buz dalgası geçti, kanındaki tüm sıcaklığı ve aciliyeti dondurdu. Kız kardeşi. Onu görmek için burada. Ne kadar mükemmel.

Primale ayağa kalktı, Cormia'nın kafasının içinde yankılanmasına engel olamadığı korkunç bir kelime söyledi ve hızlı bir hareketle Fritz'i mazur gördü

Elini. "Beş dakika içinde orada

olacağım." "Emredersiniz, efendim."

Doggen gittikten sonra Primale başını salladı. "Özür dilerim-"

"Git ve ne yapman gerekiyorsa yap." Adam tereddüt edince, "*Git*. Yalnız kalmak istiyorum." dedi.

"Sonra konuşuruz."

Hayır, pek sayılmaz, diye düşündü. Konuşmak bunların hiçbirini çözmeyecekti. "Sadece git," dedi, adamın başka ne konuştuğunu duymazdan gelerek.

Bir kez daha yalnız kaldığında, ekrandaki donmuş resme baktı, ta ki aniden yerini siyah bir yıkamaya bırakana ve orada burada *Sony* yazan küçük bir İngilizce harf grubu yanıp sönene kadar.

Hem içi hem de dışı berbat hissediyordu. Göğsündeki ağrının yanı sıra, sanki reddedilen bir yemekten ya da kullanılmayan bir damardan kaynaklanıyormuş gibi vücudunda açlık sancıları vardı.

Ama ihtiyacı olan şey yemek değildi.

İhtiyacı olan şey az önce kapıdan çıkıp gitmişti. Kız kardeşinin kollarına.

Yirmi Beşinci Bölüm

Adirondacks'in uzak kesimlerinde, Saddleback Dağı'nda şafağın sökmesinin eşiğinde, bir gece önce geyiği avlamış olan erkek, başka bir geyiğin izini sürüyordu. Yavaş ve koordinasyonsuz olan erkek, oynadığı avcı rolünün bir şaka olduğunu biliyordu. Hayvan kanından aldığı güç artık yeterli değildi. Bu gece mağarasından ayrılırken o kadar güçsüzdü ki, beden değiştirip değiştiremeyeceğinden bile emin değildi.

Bu da muhtemelen avına yeterince yaklaşamayacağı anlamına geliyordu. Bu da beslenemeyeceği anlamına geliyordu. Bu da nihayet zamanın geldiği anlamına geliyordu.

Çok garipti. Herkesin zaman zaman yaptığını hayal ettiği gibi, tam olarak nasıl öleceğini merak etmişti. Koşullar ne olacaktı? Acıyacak mıydı? Ne kadar sürerdi? Yaptığı iş göz önüne alındığında, bunun bir savaş olacağını varsaymıştı.

Bunun yerine, burada, bu sessiz ormanda, şafağın yakıcı ihtişamının ellerinde olacaktı.

Sürpriz.

İleride, geyik ağır sırtını kaldırdı ve uzaklaşmaya hazırlandı. Sahip olduğu azıcık enerjiyi toplayan erkek, iki beden arasındaki mesafeyi geçmeyi irade etti ... ve hiçbir şey olmadı. Bedensel formu boşlukta titreşti, sanki ışık düğmesi tetikleniyormuş gibi yanıp söndü, ama pozisyonunu değiştirmede ve geyik fırladı, çalılıkların arasından geçerken beyaz kuyruğu titredi.

Erkek kendini kıcının üzerine bıraktı. Gökyüzüne baktığında, pişmanlıkları çok ve derindi ve çoğu ölümlerle ilgiliydi. Yine de hepsi değil. Hepsi değil.

Her ne kadar Fade'de bulmayı umduğu kavuşma için umutsuz olsa da, yakın zamanda kaybettiklerinin kucaklaşması için can atsa da, bir parçasını bu dünyada geride bıraktığını biliyordu.

Elden bir şey gelmezdi. Geride bırakmak.

Tek tesellisi oğlunun çok iyi ellere teslim edilmiş olmasıydı. En iyisine. Ailelerde olması gerektiği gibi, kardeşleri oğluna göz kulak olacaktı.

Yine de veda etmeliydi. Bir sürü şey yapmalıydı.

Ama artık olması gerekenler bitmişti.

İntihar efsanesini hiç aklından çıkarmayan erkek, birkaç kez ayağa kalkma girişiminde bulundu ve başarısız olduklarında, cansız bedenini mağarasına doğru sürüklemeyi bile denedi. Hiçbir yere varamadı ve sonunda karanlık kalbinde bir parça sevinçle çam iğneleri ve yaprakların üzerine yığılmasına izin verdi.

Erkek yüzükoyun yatıyordu, serin, nemli orman yatağı burnunu topraktan gelse de temiz olan kokularla dolduruyordu.

Güneşin ilk ışıkları arkasından geldi ve sonra sıcaklığın patlamasını hissetti. Son gelmişti ve o bunu kollarını açarak ve gözlerini rahatlamış bir şekilde kapatarak karşıladı.

Ölmeden önceki son hissi, topraktan kurtuluşu, parçalanmış bedeninin parlak ışığa doğru çekilmesi, bulması sekiz korkunç ay sürmüş olan kavuşmaya doğru çekilmesiydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yaklaşık on altı saat sonra gece çöktüğünde, Lash geniş bir Tudor evine doğru uzanan çimenliğin dibinde durdu ... ve Omega'nın ona verdiği yüzüğü kendi etrafında döndürdü.

Burada büyüdüğünü düşündü. Küçükken burada büyütülmüş, beslenmiş ve yatağa yatırılmıştı. Büyüdüğünde, film izlemek ve içinde pis şeyler olan kitaplar okumak için uyumamış, internette sörf yapmış ve burada abur cubur yemişti.

Geçiş sürecini tamamlamış ve üçüncü kattaki odasında ilk kez seks yapmıştı.

"Yardım ister misiniz?"

Döndü ve Ford Focus'un direksiyonunda oturan *daha küçük* olana baktı. Bu, sarhoş olduğu küçük avcıydı. Adamın saçları *The Dukes of Hazzard*'daki Bo gibi solgundu ve taktığı kovboy şapkasının etrafında kıvrılmıştı. Gözleri soluk bir peygamber çiçeği mavisiydi, bu da onun askere alınmadan önce gerçek bir orta-Amerikalı beyaz çocuk olduğunu gösteriyordu.

Omega'nın gerçek ahlaksızlığı sayesinde adam beslenmeden kurtulmuştu ve Lash buna sevindiğini itiraf etmek zorundaydı. Nerede olduğunu anlamak için yardıma ihtiyacı vardı ve Bay D. tarafından tehdit edilmiyordu.

"Alo?" dedi *daha küçük* olan. "İyi misiniz?"

"Sen arabada kal." Bunu söylemek ve herhangi bir tartışma olmayacağını bilmek iyi hissettirdi. "Uzun sürmez."

"Evet, suh."

Lash tekrar Tudor sarayına baktı. Elmas camlı pencerelerde ışıklar sarı sarı parlıyordu ve ev, sahnedeki bir güzellik kraliçesi gibi yerden aydınlatılmıştı. İçeride insanlar hareket ediyordu ve Lash onların kim olduklarını vücutlarının şekillerinden ve nerede olduklarından anlıyordu.

Sol tarafta, oturma odasında, onu kendi çocukları gibi yetiştiren iki kişi vardı. Geniş omuzlu olan babasıydı ve erkek olan volta atıyor, sanki bir şey içiyormuş gibi elini yüzüne götürüp getiriyordu. Annesi kanepede oturuyordu, kafası sallanıyordu.

ve ince boynu. Sanki her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalışıyormuş gibi saçlarına dokunup duruyordu.

Sağ tarafta, mutfak kanadında, birkaç *köpekçik* koşturuyor, ocaktan dolaba, buzdolabından tezgâha, oradan da ocağa geçiyordu.

Lash neredeyse yemeğin kokusunu alabiliyordu ve gözleri yaşardı.

Şimdiye kadar ailesi soyunma odasında ve ardından klinikte olanları öğrenmiş olmalıydı. Onlara söylenmiş olmalı. Dün akşam *Glymera*'nın balosuna gitmişlerdi ama bütün gün evdeydiler ve ikisi de huzursuz görünüyordu.

Üçüncü kata ve odasını gösteren yedi pencereye baktı.

"İçeri mi giriyorsun?" diye sordu avcı, kendini korkak gibi hissetmesine neden olarak. "Dilini kesmeden önce kapa şu lanet çeneni."

Lash kemerinde asılı olan av bıçağını kınından çıkardı ve kırpılmış çimenlerin üzerinde ilerledi. Çimenler, giydiği yeni savaş botlarının altında yumuşacıktı.

Küçük *çocuğa* kıyafet aldirmek zorunda kalmıştı ama giydiklerini beğenmiyordu. Hepsi Target'tan alınmaydı. Ucuzdu.

Malikânenin ön kapısına geldiğinde elini güvenlik pedine götürdü ... ama kodu girmeden önce durakladı.

Köpeği bir yıl önce ölmüştü. Yaşlılıktan.

Bu şey safkan bir rottweiler'dı ve ailesi onu on bir yaşındayken almıştı. Cinsini onaylamıyorlardı ama Lash kararlıydı, bu yüzden yaklaşık bir yaşında bir tane sahiplenmişlerdi. Evdeki ilk gecesinde Lash çengelli iğneyle köpeğin kulağını delmeye çalışmıştı. King onu o kadar sert ısırmıştı ki köpeğin dişleri kolunu delip diğer taraftan çıkmıştı.

Ondan sonra ayrılmaz olmuşlardı. Ve o yaşlı köpek onu tekmelediğinde, Lash küçük bir sürtük gibi ağlamıştı.

Uzanıp geçiş kodunu girdi, sonra sol elini kapının mandalına koydu. Kapının üzerindeki ışık bıçağının ağzında parladı.

Köpeğin hâlâ hayatta olmasını diledi. Eski hayatından yeni hayatına taşıyabileceği bir şey olmasını isterdi.

Evine adım attı ve oturma odasına yöneldi.

John Matthew, Wrath'ın çalışma odasının kapısına geldiğinde, fırtınaya yakalanmış bir golfçü kadar rahattı ve kralı görmek endişesini daha da artırdı. Adam narin masasının arkasında oturuyordu, kaşları çatıktı, parmakları davul çalıyordu, bakışları kötü bir haber almış gibi telefona kilitlenmişti. Tekrar.

John elindeki kolunun altına sıkıştırdı ve sessizce kapıya vurdu. Wrath başını kaldırıp bakmadı. "Ne yapıyorsun evlat?"

John kralın karşıdan bakmasını bekledi ve o baktığında John dikkatle imzayı attı. *Qhuinn ailesinden kovuldu.*

"Evet ve duyduğuma göre dayak onların şeref muhafızları tarafından atılmış." Wrath sandalyesinde arkasına yaslandı, şeyin ince kemikleri gıcırdıyordu. "Babası ... tipik bir *glymera*."

Ses tonundan bunun bir iltifat olduğu *anlaşıyordu. Sonsuza kadar Blay'de kalamaz ve gidecek hiçbir yeri yok.*

Kral başını salladı. "Tamam, ne demek istediğini anladım ve bu bir hayır. Bu normal bir ev olsa bile, ki değil, Qhuinn bir stajyeri öldürdü ve Lash'in bunu hak etmek için ne yapmış olabileceğini düşündüğün umurumda değil. Rhage ile konuştuğunu ve ona olanları anlattığını biliyorum ama oğlun sadece programdan çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda suçlamalara da maruz kalacak." Wrath yana doğru eğildi ve John'un etrafına bakındı. "Phury'yi yataktan kaldırdın mı?"

John omzunun üzerinden baktı. Vishous kapının girişinde duruyordu.

Kardeş başını salladı. "Giyiniyor. Z de öyle. Bunu benim halletmemi istemediğine emin misin?"

"İkisi de Lash'in öğretmeniydi ve Z klinikte yaşananların tanığıydı. Lash'in ailesi onlarla ve sadece onlarla konuşmak istiyor ve ben de en kısa zamanda o eve gideceklerine söz verdim."

"Tamam. Beni haberdar et."

Kardeş kalktı ve Wrath dirseklerini masaya koydu. "Bak John, Qhuinn'in senin dostun olduğunu biliyorum ve içinde bulunduğu pek çok durum için kendimi kötü hissediyorum. Keşke ona yardım edebilecek bir konumda olsaydım ama değilim."

John son çareye başvurmak zorunda kalmamayı umarak itti. *Peki ya Güvenli Yer?*

"Oradaki dişiler iyi bir nedenden ötürü erkeklerin yanında rahat değiller. Özellikle de şiddet geçmişi olanlar."

Ama o benim arkadaşım. Gidecek yeri, işi, parası olmadığını bile bile öylece oturamam.

"Bunların hiçbirinin önemi yok, John." *Hapis cezası* kelimeleri havada asılı kaldı. "Kendin söyledin. İki asabi adam arasındaki basit bir tartışmaya ölümcül bir güçle müdahale etti. Doğru tepki seni ve Lash'i birbirinden ayırmaktı. Bir bıçak çıkarıp kuzeninin boğazını kesmek değildi. Lash size ölümcül bir silahla mı saldırdı? Hayır. Dürüstçe çocuğun sizi öldüreceğini söyleyebilir misiniz? Hayır. Bu uygunsuz bir güç kullanımıydı ve Lash'in ailesi öldürme kastıyla ölümcül bir silahla saldırı ve eski yasaya göre yakın cinayet olduğunu savunuyor."

Proksimal cinayet mi?

"Sağlık personeli, baskın gerçekleştiğinde Lash'in hayata döndürüldüğüne yemin ediyor. Ailesi, *Lesser*'lar tarafından yakalandıktan sonra hayatta kalamadığını varsayıyor ve ama-için nedenselliği ile hareket ediyor. Qhuinn'in eylemleri olmasaydı, Lash klinikte olmayacaktı ve kaçırılmayacaktı. Bu nedenle, bu yakın cinayettir."

Ama Lash orada çalışıyordu. Yani o gece her halükarda klinikte olabilir.

"Ama hasta olarak yataklardan birinde olmazdı, değil mi?" Wrath'ın küt parmakları narin masaya vuruyordu. "Bu bok ağır iş, John. Lash, her ikisi de kurucu ailelerden gelen ebeveynlerinin tek oğluydu. Qhuinn için işler hiç iyi gitmeyecek. O onur muhafızı şu anda sorunlarının en küçüğü."

Bunu izleyen sessizlikte John'un ciğerleri sıkıştı. B a ş ı n d a n beri bu çıkmaza gireceklerini biliyordu, Rhage'e söylediklerinin

arkadaşını kurtarmak için yeterince ileri gidemeyecekti. Ve elbette, bundan kaçınmak için her şeyi yapardı ama hazırlıklı gelmişti.

John çift kapıya geri dönüp kapattıktan sonra masaya yaklaştı. Kolunun altındaki dosyayı alıp kozunu kralın kurutma kâğıdına yerleştirirken elleri titriyordu.

"Bu da ne?"

John'un karnı pelvik beşiğini zıplayan bir kale gibi kullanırken, tıbbi kaydını yavaşça krala doğru itti.

Ben. Görmeniz gereken şey ilk sayfa.

Wrath kaşlarını çattı ve okuyabilmek için kullanmak zorunda olduğu büyütecini eline aldı. Klasörü açarak John'un Havers'ta geçirdiği terapi seansını detaylandıran raporun üzerine eğildi. Kralın dikkat çekici kısma geldiği belliydi çünkü erkeğin ağır omuzları siyah tişörtünün altında gerilmişti.

Oh, Tanrım . . . diye düşündü John, kusacaktı.

Bir süre sonra kral dosyayı kapattı ve büyütecini tekrar kurutma kâğıdının üzerine koydu. Sessizlik içinde, iki şeyi yan yana ve mükemmel bir şekilde yerleştirmeye özen gösterdi; büyütecini fildişi sapı dosyanın alt kısmıyla aynı hizadaydı.

Wrath sonunda başını kaldırdığında, John her santiminden pislik damlıyormuş gibi hissetmesine rağmen gözlerini kaçırmadı. *Qhuinn'in bunu yapmasının nedeni buydu. Lash dosyamı okumuştun çünkü Havers'ta çalışıyordu ve bunu herkese anlatacaktı. Herkese. Yani bu, asabi insanlar arasındaki basit bir tartışma değildi.*

Wrath güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Tanrım. Tanrım. Bunu ortaya çıkarmak için neden acele etmediğini anlayabiliyorum." Başını iki yana salladı. "John... Olanlar için çok üzgünüm-"

John ayağını yere vurarak kralın kafasını kaldırdı. *Qhuinn'in durumundan başka bir nedenle size haber vermiyorum. Bu konuda konuşmayacağım.*

Sonra, ellerinin hızlı ve sarsak hareketleriyle, çünkü bu işi bir an önce bitirmek zorundaydı, imzaladı: *Qhuinn bıçağı çıkardığında, Lash beni duşta duvara yapıştırmıştı ve pantolonumu indiriyordu. Pantolonumu.*

*Arkadaşı, Lash'in konuşmasını engellemek için yapmadığını yaptı. I . . .
Dondum ve . . . Donup kaldım. . .*

"Tamam oğlum, sorun yok... daha fazla ilerlemene gerek yok."

John kollarını vücuduna doladı ve titreyen ellerini yanlarına sıkıştırdı. Gözlerini sıkarak kapattı, Wrath'ın yüzünü görmeye dayanamıyordu.

"John?" dedi kral bir süre sonra. "Oğlum, bana bak."

John gözlerini güçlükle açabildi. Gazap çok erkeksi, çok güçlüydü - tüm ırkın lideriydi. Böyle bir erkeğe bu utanç verici, vahşi şeyin yaşandığını itiraf etmek neredeyse en başta bunu yaşamak kadar kötüydü.

Gazap dosyaya dokundu. "Bu her şeyi değiştirir." Kral uzandı ve telefonu açtı. "Fritz? Selam dostum. Dinle, gidip Qhuinn'i Blaylock'tan almanı ve bana getirmeni istiyorum. Ona bunun bir komuta gösterisi olduğunu söyle."

Telefon tekrar yerine konduğunda John'un gözleri yaşarır gibi yanmaya başladı. Panik içinde dosyasını kaptı, etrafında döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

"John? Oğlum? Lütfen henüz gitme."

John durmadı. Duramazdı. Başını salladı, çalışma odasından çıktı ve hızlı adımlarla odasına gitti. Kapısını kapatıp kilitledikten sonra banyoya gitti, tuvaletin önünde diz çöktü ve kustu.

Qhuinn, Blay'in uyuyan formunun üzerinde dururken kendini bir topuk gibi hissetti. Adam çocukluğundan beri hep uyuduğu gibi uyuyordu: başı battaniyeye sarılmış, örtü burnunun altına kadar çekilmişti. Kocaman vücudu yatağın düz düzleminden yükselen bir dağ gibiydi, artık bir pretransın küçük köstebek yuvası değildi ama pozisyonu hâlâ aynıydı.

Birlikte o kadar çok şey yaşamışlardı ki... içki içmekten araba kullanmaya, sigara içmekten sekse geçiş yapmaya kadar hayattaki tüm büyük ilkleri. Birbirleri hakkında bilmedikleri hiçbir şey yoktu, şu ya da bu şekilde dile getirmediikleri hiçbir içsel düşünce yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Blay'in itiraf etmeyeceği bazı şeyler biliyordu.

Hoşça kal dememek hırsızlığa yakın bir şeymiş gibi hissettiriyordu ama durum böyleydi. Nereye gittiğini Blay takip edemiyordu.

Batıda bir vampir topluluğu vardı; internetteki ilan panolarından birinde okumuştı. Grup, yaklaşık iki yüz yıl önce ana akım vampir kültüründen kopmuş ve ırkın merkezi Caldwell'den uzakta bir yerleşim bölgesi oluşturmuş bir gruptu.

Orada hiç *Glymera* tipi yoktu. Aslına bakarsanız çoğu kanun kaçağıydı.

Her seferinde birkaç yüz mil buharlaşarak bir gecede oraya varabileceğini düşündü. İndiğinde harap olacaktı ama en azından kendi türüyle birlikte olacaktı. Serseriler. Serseriler. Firariler.

Yarışın kanunları bir noktada onu yakalayacaktı ama onu bulmak için çalışacak güçlere kaybedecek bir şeyi yoktu. Zaten her düzeyde rezil olmuştu ve kendisine yöneltilecek suçlamalar daha da kötüye gidemezdi. Kutulanmadan ve hapse gönderilmeden önce nihayet özgürlüğün tadına bakabilirdi.

Endişelendiği tek şey Blay'di. Geride bırakıldığı için zor zamanlar geçirecekti ama en azından John onun yanında olacaktı. Ve John her yönüyle iyi bir insandı.

Quinn arkadaşından uzaklaştı, çantasını omzuna attı ve sessizce kapıdan çıktı. Hızla iyileşmesi, ailesinin ondan alamadığı tek miras olmuştu. Ameliyat yan tarafında bir dikişten başka bir şey bırakmamıştı ve bacaklarındaki morluklar bile büyük ölçüde geçmişti. Kendini güçlü hissediyordu ve yakında beslenmesi gerekecek olsa da, gitmeye hazırды.

Blay'in evi büyük bir antikaydı ama modern bir dokunuşla yapılmıştı, bu da koridordan arka merdivenlere kadar duvardan duvara halı kaplı olduğu anlamına geliyordu. Quinn bodrumdan çıkan yeraltı tüneline doğru giderken hiç ses çıkarmadan hayalet gibi ilerledi.

Mahzene girdiğinde her yer tertemizdi ve nedense her zamanki gibi Chardonnay kokuyordu. Belki de eski taş duvarların düzenli olarak badanalanmasından kaynaklanıyordu?

Kaçış tünelinin gizli girişi en uzak köşede, sağ taraftaydı ve kaydırak üzerindeki kitap rafları tarafından korunuyordu. Sen

basitçe uzandı, *Sir Gawain ve Yeşil Şövalye*'nin kopyasını çekti ileri doğru hareket etti ve bir mandal serbest kalarak bölmenin geri

çekilmesine ve ortaya çıkmasına neden oldu- "Sen tam bir moronsun."

Quinn bir Olimpiyatçı gibi zıpladı. Orada, tünelde, bronzlaşıyormuş gibi açık havada bir şezlonga oturmuş Blay vardı. Kucağında bir kitap, küçük bir masanın üzerinde pille çalışan bir lamba ve bacaklarının üzerinde bir battaniye vardı.

Adam sakince bir bardak portakal suyunu kadeh kaldırmak için havaya kaldırdı ve bir yudum aldı. "Merhaba Lucy."

"Ne oluyor lan? Beni pusuya yatmış gibi mi bekliyorsun?"

"Evet."

"Yatağında ne vardı?"

"Yastıklar ve başımdaki battaniye. Burada takılarak güzel bir rahatlama seansı geçirdim. Kitap da güzelmiş." *Arafta Bir Mevsim*'in kapağını gösterdi. "Dominick Dunne'ı severim. İyi bir yazar. Harika gözlükler."

Quinn arkadaşının ötesinde, sonsuz karanlık bir mesafe gibi görünen bir yerde kaybolan alçak ışıklı tünele baktı. Gelecek gibi bir şey, diye düşündü.

"Blay, gitmem gerektiğini biliyorsun."

Blay telefonunu kaldırdı. "Aslında, yapamazsın. Az önce John'dan bir mesaj aldım.

Wrath seni görmek istiyor ve biz konuşurken Fritz de senin için geliyor." "Kahretsin. Gidemem-"

"İki kelime: Komuta. Performans. Şimdi kaçarsan sadece *Glymera*'dan kaçmakla kalmaz, Kral'ın yapılacaklar listesinde de yer alırsın. Bu da Kardeşler'in senin peşine düşeceği anlamına gelir."

Bunu zaten yapacaklardı. "Bakın, Lash ile olan bu şey kraliyet mahkemesine gidiyor. John'dan gelen mesaj bununla ilgili. Ve beni bir yere kapatacaklar. Uzun, çok uzun bir süre için. Sadece bir süreliğine gidiyorum."

Okuyun: Saklı kalabildiğim sürece.

"Krala meydan mı okuyacaksın?"

"Evet, evet, öyleyim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok ve belki de bulunmam yıllar sürecektir."

Blay battaniyeyi bacaklarından çekti ve ayağa kalktı. Kot pantolon ve polar giymişti ama bir şekilde smokin giymiş gibi görünüyordu. Blay de böyleydi: önlüğünün içinde bile resmiydi.

"Sen git, ben de seninle geleceğim," dedi.

"Gitmeni istemiyorum."

"Sert. Kahretsin."

Quinn gitmekte olduğu haydutlar diyarını hayal ederken göğsünde bir basınç oluştuğunu hissetti. Arkadaşı çok kararlı, çok doğru, çok onurlu ve temizdi. Artık tamamen bir erkek olmasına rağmen onda hâlâ özünde iyimser bir masumiyet vardı.

Quinn bir nefes aldı ve sıkılarak, "Nereye gittiğimi bilmeni istemiyorum. Ve seni bir daha görmek istemiyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Biliyorum..." Quinn boğazını temizledi ve devam etmek için kendini zorladı. "Beni nasıl izlediğini biliyorum. Bana baktığını gördüm... A and F'deki soyunma odasında o piliçle birlikte olduğum zamanki gibi mi? Ona bakmıyordun, bana bakıyordun ve bunun nedeni beni arzuluyor olmandı. Değil mi?" Blay sendeleyerek bir adım geri attı ve Quinn sanki yumruk yumruğa dövüşüyorlarmış gibi daha sert vurdu. "Beni bir süredir istiyorsun ve fark etmediğimi sanıyorsun. Ama fark ettim. O yüzden beni takip etme. Aramızdaki bu saçmalık bu gece burada bitecek."

Quinn arkasını dönüp yürümeye başladı ve en iyi arkadaşını, dünyada en çok değer verdiği erkeği, hatta John'dan bile daha fazla değer verdiği erkeği o soğuk tünelde bıraktı. Tek başına.

Adamın hayatını kurtarmanın tek yolu buydu. Blay tam da sevdiklerini Brooklyn Köprüsü'nden aşağıya kadar takip eden asil bir aptaldı. Ve onu hiçbir şeyden vazgeçiremeyeceğinize göre, önünü kesmek zorundaydınız.

Quinn hızla yürüdü ve sonra daha da hızlanarak ışıktan uzaklaştı. Tünel sağa doğru ilerlerken Blay ve bodrumdaki ışık kayboldu ve yerin derinliklerindeki loş, çelik kafeste tek başına kaldı.

Yol boyunca Blay'ın yüzünü gün gibi net gördü. Attığı her adımda, arkadaşının ezilmiş ifadesi takip ettiği bir işaretti.

Onunla kalacaktı. Sonsuza kadar.

Tünelin sonuna ulaştığında, geçiş kodunu girdiğinde ve evden yaklaşık bir mil uzaktaki bir bahçe kulübesine giden yolu açtığında, her şeye rağmen kaybedecek bir şeyleri olduğunu fark etti ... dibe vurduğunu düşündüğünden daha düşük bir seviye olduğunu: Blay'in kalbini parçalamış ve çizmesinin altında ezmişti ve hissettiği pişmanlık ve acı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı.

Leylakların arasına adımını attığında fikrini değiştirdi. Evet, doğuştan ve koşullardan dolayı rezil olmuştu. Ama bunu daha da kötüleştirmek zorunda değildi.

Şu anda ekranında sadece bir çubuk pil kalmış olan telefonunu çıkardı ve John'a nerede olduğunu mesaj attı. Hâlâ çekip çekmediğinden emin değildi-

John da ona karşılık verdi.

Fritz on dakika içinde onu almak için orada olacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cormia, Kardeşlik'in malikânesindeki yatak odasında, bir gece önce başladığı inşaatın önünde yere oturmuş, elinde bir kutu kürdan, yanında bir kase bezelye vardı. İkisini de kullanmıyordu. Bakire'nin ne kadar zamandır yaptığını bildiği tek şey kutunun kapağını açıp kapamaktı ... açıp kapamak ... açıp kapamak.

Durmuş ve neredeyse hareketsiz bir halde, bir süredir fiske vuruyordu ve başparmağının tırnağı dudağında bir yama oluşturmuştu.

Eğer artık Birinci Eş değilse, bu tarafta kalmak için hiçbir nedeni yoktu. Hiçbir resmi görevi yoktu ve görünen o ki, Mabede dönüp meditasyon yapıyor, dua ediyor ve kız kardeşleriyle birlikte Kâtip Bakire'ye hizmet ediyor olmalıydı.

O bu eve ya da bu dünyaya ait değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Odağını kutudan bir araya getirdiği yapıya kaydırarak Seçilmişler'in birimlerini ölçtü ve ruhani takvimin tutulmasından Kâtip Bakire'ye tapınmaya, O'nun sözlerinin ve tarihinin kaydedilmesine... Kardeşler'in ve gelecekteki Seçilmişler'in doğumuna kadar Seçilmişler'i ve işlev ağlarını düşündü.

Kendini Sığınak'ta yaşarken hayal ederken, sanki eve dönmüyor da geriye gidiyormuş gibi hissediyordu. Ve garip bir şekilde, onu en çok rahatsız etmesi gereken şey - İlk Eş olarak başarısız olması - onu üzen şey değildi.

Cormia kürdan kutusunu yere fırlattı. Yere düştüğünde kapağı açıldı ve sarı çubuklardan bir demet dışarı fırlayıp karmakarışık bir şekilde dağıldı.

Uyumsuzluk. Düzensizlik. Kaos.

Dökülenleri topladı, dağınıklığı düzeltti ve aynı şeyi kendi hayatı için de yapması gerektiğine karar verdi. Primale ile konuşacak, üç cübbesini toplayacak ve gidecekti.

Son kürdanı da kutuya koyarken kapı çalındı. Ayağa kalkma zahmetine katlanmadan, "İçeri gel," dedi.

Fritz başını pervazdan uzattı. "İyi akşamlar, Seçilmişler, Bayan Bella'dan bir mesaj getirdim. Yatak odasında İlk Yemek için ona katılmak isteyip istemediğinizi soruyor."

Cormia boğazını temizledi. "Emin değilim-"

"İzin verirsiniz," diye mırıldandı kahya. "Doktor Jane az önce bir kez daha yanından ayrıldı. Anladığım kadarıyla muayene soru işaretlerine yol açmış. Belki de Seçilmiş'in varlığı *müstakbel mahmenimizi* sakinleştirir?"

Cormia başını kaldırdı. "Başka bir sınav mı? Yani dün akşamdan sonra mı?" "Evet."

"Ona hemen orada olacağımı söyle."

Fritz'in başı saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim, madam. Şimdi bir teslimat yapmam gerekiyor, ama geri döneceğim ve size yemek pişireceğim. Çok uzun kalmayacağım."

Cormia hızlı bir duş aldı, saçlarını kurutup topladı ve yeni ütülenmiş bir bornoz giydi. Odasından çıktığında antrede bot sesleri duydu ve balkona baktı. Primale aşağıdaydı, yerdeki mozaik elma ağacının üzerinde yürüyordu. Siyah deriler ve siyah bir gömlek giymişti ve saçları, o harika, yumuşak renk cümbüşü, ışıklarda ve omuzlarının koyu genişliğine karşı parlaktı.

Sanki onu hissetmiş gibi durdu ve başını kaldırıp baktı. Gözleri turuncu gibi parlıyor, ışıltıyor ve onu büyülüyordu.

Ve içlerindeki ışıltının sönmesini izledi.

Cormia dönerek uzaklaşan taraf oldu, çünkü geride kalan kişi olmaktan bıkmıştı. Tam döndüğü sırada heykeller salonunun köşesinden Zsadist'in geldiğini gördü. Gözleri ona kayarken simsiyahtı ve Bella'nın nasıl olduğunu sormasına gerek kalmadı. Yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa sözcüklere gerek yoktu.

"Onunla kalacaktım," dedi Kardeş'e. "Beni istemişti."

"Biliyorum. Buna sevindim. Ve teşekkür ederim."

Sessizliğin ritminde, savaşçının göğsünün üzerinde çaprazlama duran hançerleri ölçtü. Ve üzerinde başka silahlar da vardı, diye düşündü.

onları göremedi.

Primale'de hiç yoktu. Ne hançer, ne de kıyafetlerinin altında şişkinlik vardı.

Onun nereye gittiğini merak etti. Bu dünya için giyinmiş olduğundan Öteki Taraf'a değil. O zaman nereye? Ve ne için?

"Aşağıda beni mi bekliyor?" Zsadist sordu.

"Primale mi?" Kardeş başını salladığında, "Ee ... evet, evet, öyle," dedi.

Nerede olduğunu bilen ve sorulan kişi olmak tuhaftı. Adamın silahsız olduğunu düşündü.

Özür dilemeden, "Ona iyi bak," dedi. "Lütfen."

Zsadist'in yüzünde bir şey gerildi, sonra başını bir kez eğdi. "Evet, bunu yapacağım."

Cormia eğilip heykellerin olduğu salona dönerken Zsadist'in alçak sesi onu durdurdu: "Bebek pek hareket etmiyor. Dün gece olanlardan beri hareket etmiyor."

Cormia omzunun üzerinden baktı ve yapabileceği daha fazla şey olmasını diledi. "Odayı arındıracağım. Öteki Taraf'ta da böyle yaparız. Odayı arındıracağım."

"Ona bildiğini söyleme."

"Yapmayacağım." Cormia erkeğe elini uzatmak istedi. Bunun yerine, "Onunla ben ilgilenirim. Git ve onunla işini hallet."

Kardeş başını eğdi ve merdivenlerden aşağı indi.

Aşağıda, fuayede, Phury göğsünü ovuşturdu ve sonra gerinerek göğüs kaslarının arasındaki ağrıdan kurtulmaya çalıştı. Cormia'nın ona sırtını döndüğünü görmenin ne kadar zor olduğuna şaşırmıştı.

Aslına bakarsanız tuhaf bir şekilde acımasız.

Şafakta tanıştığı Seçilmiş'i düşündü. Onunla Cormia arasındaki fark çok açıktı. Selena İlk Eş olmaya hevesliydi, onu sanki ödüllü bir boğaymış gibi süzerken gözleri parlıyordu. Onunla aynı odada kalabilmek için bile tüm görgü kurallarına sahip olması gerekiyordu.

Kötü bir kadın değildi ve yeterince güzeldi, ama etkisi ... adamım, o anda ve orada kucağına sürünmek ve aşağı inmek istiyor gibiydi. Özellikle de ona ve geleneğine hizmet etmeye fazlasıyla hazır olduğunu ve "vücudundaki her kemiğin bunu istediğini" söylediği için.

Bu açıkça onun cinsiyeti anlamına gelmektedir.

Ve bu gecenin sonunda bir tane daha geliyordu.

Güzelmiş. Tanrım.

Zsadist merdiven boşluğunun başında belirdi ve elinde rüzgârlığıyla hızla aşağı indi. "Hadi gidelim."

Phury ikizinin gergin kaşlarını ölçerken Bella'nın iyi durumda olmadığını düşündü.

"Bella-"

"Seninle oraya gelmiyorum." Z fuaye boyunca yürüdü, bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti. "Biz sadece iş yapıyoruz, sen ve ben."

Phury kaşlarını çatıp arkasından giderken, ayak sesleri sanki iki değil de tek kişi yürüyormuş gibi yankılanıyordu. Phury'nin protezi olsa bile, o ve Z her zaman aynı uzun adımlara, aynı topuktan parmağa gidiş şekline, kollarında aynı salınıma sahipti.

İkizler.

Ama benzerlikler biyolojide sona eriyordu, değil mi? Hayatta iki ayrı yöne gitmişlerdi.

İkisi de berbatı.

Ani bir mantık değişikliğiyle Phury her şeyi farklı bir açıdan gördü.

Kahretsin, bunca zaman Z'nin kaderi yüzünden kendine işkence etmişti... bunca zaman ailelerinin trajedisinin soğuk, her yere yayılan gölgesinde yaşamıştı. O da acı çekmişti, lanet olsun... O da acı çekmişti ve hâlâ da çekiyordu. Ve ikizinin Bella'yla çiftleşmesinin kutsallığına saygı duysa da, mutlak bir yabancıymış gibi dışlanınca kafasında bir şeyler patladı. Hem de düşmanca bir şekilde.

Çakıl taşlı avluya adımını attığında olduğu yerde durdu. "Zsadist."

Z, Escalade'e doğru yürümeye devam etti.

"Zsadist."

İkizi durakladı, ellerini kalçalarına koydu ve arkasını dönmedi. "Eğer bu seninle ve *daha küçük* şeylerle ilgiliyse, bir daha özür dilemeye kalkma."

Phury uzandı ve gömleğinin yakasını gevşetti. "Öyle değil."

"Kırmızı duman hakkında da bir şey duymak istemiyorum. Ya da Kardeşlik'ten atılmanı."

"Arkanı dön, Z."

"Neden?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra sert bir sesle, "Hiç teşekkür etmedin," dedi.

Z'nin başı omzunun üzerinden fırladı.

"Affedersiniz?" "Sen. Hiç. Teşekkür etmedin."

Bana."

"Ne için?"

"Seni kurtardığım için. *Lanet* olsun, seni o fahişe Sahibenden ve onun sana yaptıklarından kurtardım. Ve sen *bana hiç teşekkür etmedin*." Phury ikizine doğru yürüdü, sesi gittikçe yükseliyordu. "Seni *lanet* olası bir yüzyıl boyunca aradım ve sonra kışını oradan çıkardım ve *lanet* olası hayatını kurtardım-"

Zsadist, parmağını bir silah gibi doğrultarak boktan kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Beni kurtardığın için övgü mü istiyorsun? Nefesini tutma. Senden bu lanet iyiliği hiç istemedim. Bu tamamen senin yardımseverlik kompleksinle ilgiliydi."

"Eğer seni dışarı çıkarmasaydım, Bella'ya sahip olamazdın!"

"Ve eğer yapmasaydın, şu anda ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olmazdın! Minnettarlık mı istiyorsun? Sırtını sıvazlasan iyi olur, çünkü şu anda bunu hissetmiyorum."

Kelimeler, sanki dolduracak başka kulaklar arıyormuş gibi gecenin içine doğru sürüklendi.

Phury gözlerini kırptırdı, sonra ağzından uzun zamandır söylemek istediği sözcüklerin çıktığını fark etti. "Ailemizi tek başıma gömdüm. Cesetleriyle ilgilenen, yanık dumanını koklayan tek kişi bendim-"

"*Ve ben onları hiç tanımadım.* Onlar benim için yabancıydı, sen de ortaya çıktığında öyleydin-"

"Seni sevdiler!"

"Beni aramayı bırakacak kadar! Siktir et onları! Durduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Geri döndüm ve yaktığın evin izini sürdüm. Babamızın vazgeçmeden önce ne kadar ileri gittiğini biliyorum. Onu umursadığımı mı sanıyorsun? *Gitmeme izin verdi!*"

"Sen onlar için benden daha gerçektin! Sen o evin her yerindeydin, onlar için her şeydin!"

"Yuh amına koyayım, Phury," diye tersledi Z. "Sakin bana zavallı muamelesi yapmaya kalkma. Hayatımın nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Senin için bacağımı kaybettim!"

"Peşimden gelmeyi sen seçtin! Eğer işlerin bu şekilde yürümesinden hoşlanmıyorsan, bu konuda bana şikayet etme!"

Phury nefesini sertçe verdi, tamamen sersemlemişti. "Seni nankör piç. Seni nankör orospu çocuğu. Yani bana Hanımefendi'yle kalmayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?" Sessizlikten başka bir şey olmayınca başını salladı. "Her zaman yaptığım fedakârlıkların buna değdiğini düşünmüştüm. Bekârlığa. Panik. Fiziksel bedeller." Öfke yeniden canlandı. "Seni dövmemi istediğin zamanların sayısından aldığım kraliyet kafa sikişinden bahsetmiyorum bile. Ve şimdi bana kanlı bir köle *olarak kalmayı* tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

"Bütün bunlar bununla mı ilgili? Kendine zarar veren bu kurtarıcı tavrını *minnettarlıkla* meşrulaştırmamı mı istiyorsun?" Z alçak sesle ve sertçe güldü. "Her neyse. Seni sigara içerken ve kendini erkenden mezara götürürken izleyerek parti verdiğimi mi sanıyorsun? Geçen gece o sokakta gördüklerimden hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Z küfretti. "Siktir et, bu oyunu oynamayacağım. Uyan, Phury. Kendini öldürüyorsun. Koltuk değneği aramayı ve yalanlar söylemeyi bırak ve kendine uzun uzun bak."

Phury içten içe, ikisi arasındaki bu çarpışmanın gecikmiş olduğunu fark etti. Ve ikizinin haklı olduğunu.

Ama o da öyle yaptı.

Tekrar başını salladı. "Kabul edilmeyi istemekte haksız olduğumu düşünmüyorum. Hayatım boyunca bu ailede görünmez oldum."

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Z tükürdü, "Tanrı aşkına, haçtan in. Başka birinin oduna ihtiyacı var."

Küçümseyici ses tonu öfkeyi yeniden alevlendirdi ve Phury'nin kolu kendi iradesiyle savruldu, yumruğu Z'yi çenesinin kalın yerinde yakaladı, tahta bir sopayla vurulmuş gibi çatırdadı.

Z uçarak bir dönüş yaptı ve Rhage'in GTO'sunun üzerine bir muşamba gibi indi.

Kardeşi kendini toparlarken Phury dövüş pozisyonuna geçti ve yumruklarını salladı. Bir buçuk saniye içinde şiddetli bir bedensel tartışmanın içinde kilitlenecekler, biri ya da ikisi birden yere yığılana kadar kötü sözler yerine yumruklar havada uçuşacaktı.

Ve bu onları tam olarak hangi cehenneme götürecekti?

Phury kollarını yavaşça indirdi.

O anda Fritz'in Mercedes'i avlunun kapısından içeri girdi.

Zsadist ceketini düzeltti ve sakince Escalade'in sürücü kapısına doğru yürüdü. "Az önce Cormia'ya söz verdiğim şey olmasaydı, ağzını burnunu kırardım."

"Ne?"

"Bin şu lanet arabaya." "Ona

ne dedin?"

Z direksiyona geçtiğinde siyah gözleri geceyi bıçak gibi kesiyordu. "Kız arkadaşın senin için endişeleniyor, bu yüzden seninle ilgileneceğime dair bana söz verdirdi. Ve bazı insanların aksine, ben sözümü tutarım."

Ouch.

"Şimdi bin." Z cipin kapısını çarparak kapattı.

Phury küfredip yolcu tarafına geçerken Mercedes durdu ve Qhuinn arka koltuktan indi. Malikâneye bakarken çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Phury, ölüm sessizliğine bürünmüş ikizinin yanındaki av tüfeğine doğru kayarken, "Belli ki duruşma için buradaydı," diye düşündü.

"Lash'in ailesinin evinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Phury söyledi. "Elbette biliyorum."

Çeneni kapama söylenmedi.

Escalade kapılara doğru ilerlerken, büyücünün sesi Phury'nin kafasında dönüp dururken son derece ciddiye: *Minnettarlık kazanmak için bir kahraman olmalısın ve sen parlayan zırhlı şövalye tiplerinden biri değilsin. Sadece olmak istiyorsun.*

Phury pencereden dışarı baktı, Z ile az önce sarf ettikleri öfkeli sözler bir ara sokakta silah sesleri gibi yankılanıyordu.

Hepsine bir iyilik yap ve çek git, dedi büyücü. Sadece uzaklaş, dostum.

Kahraman mı olmak istiyorsun? Bunu yap ki bir daha seninle uğraşmak zorunda kalmasınlar.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Qhuinn bu gece Wrath'ın menüsünde fındıklarının olduğundan kesinlikle emindi ama yine de Kardeşlik'in eğitim merkezini görünce hayrete düştü. Bu şey küçük bir şehir büyüklüğündeydi, bir erkeğin gövdesi kadar büyük taş bloklardan oluşuyordu ve pencereleri titanyumla güçlendirilmiş gibi görünüyordu. Çatının etrafındaki gargoyeler ve tüm gölgeler mükemmeldi. Tam olarak beklediğiniz gibi.

"Efendim?" dedi uşak, katedral değerindeki ön kapıyı işaret ederken. "İçeri girelim mi? Yemek yapmam gerekiyor."

"Yemek mi?"

Doggen sanki bir morona hitap ediyormuş gibi konuşmasını yavaşlattı. "Kardeşlik için yemek pişiriyorum ve onların evi olan burayla ilgileniyorum."

Vay anasını. Burası eğitim merkezi değildi; Kardeşlik'in kazı alanıydı.

Evet, tabii. Güvenliğe bakın. Kapıların üzerine ve çatının altına kameralar yerleştirilmişti ve avlunun istinat duvarı Alcatraz filmlerinden fırlamış gibiydi. Köşeden bir Doberman filosunun dişlerini göstererek gelmesini bekliyordu.

Öte yandan, köpekler muhtemelen hâlâ domuz etine dönüştürdükleri son misafirin kemiklerini kemiriyorlardı.

"Efendim?" diye tekrarladı uşak. "Gidelim mi?"

"Evet... evet, elbette." Qhuinn sertçe yutkundu ve kralla birlikte müzikle yüzleşmeye hazırlanarak ileri doğru yürüdü. "Ah, dinle, eşyalarımı arabada bırakacağım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Tanrı'ya şükür Blay'in başına gelecekleri görmesine gerek yoktu-

Mamut çift kapının bir tarafı açıldı ve tanıdık bir arkadaş elini kaldırdı.

Oh. Harika. Blay gösteriyi kaçıracaktı ama John'un ön sıralarda oturacağı belliydi.

Adam mavi kot pantolon ve Abercrombie'den aldıkları dekonstrüksiyonlu düğmeli önlüklerden birini giymişti. Çıplak ayakları siyah taş merdivenlerde solgundu ve nispeten sakın görünüyordu ki bu biraz sinir bozucuydu. Piç kurusu en azından soğuk terler dökme ya da sempati duyma nezaketini gösterebilirdi.

Hey, John imzaladı.

"Hey."

John geri adım atıp yolu açtı. *Nasılsın?*

"Keşke sigara içen biri olsaydım." Çünkü o zaman bunu bir sigara süresince erteleyebilirdi.

Hayır, sevmiyorsun. Sigaradan nefret ediyorsun.

"İdam mangasıyla yüzleştüğimde, bu sert tavrımı yeniden gözden geçirebilirim."

Kapa çeneni.

Quinn yürüdü aracılığıyla a antre o yapılmış onu hissetmek siyah-beyaz mermer zemini ve avizesi ile tamamen yetersiz giyinmişti.

-Gerçek altından mı yapılmış? Muhtemelen.

Lanet olsun, diye düşündü durduğunda.

Önündeki fuaye saray gibiydi. Parlak renkleri, inanılmaz altın varaklı her şeyi, mozaik zemini ve boyalı tavanı ile tam bir Rus kraliyet ailesi... ya da, kahretsin, belki de tüm romantik mermer sütunları ve kemerli genişliği ile Danielle Steel romanından çıkmış bir şey gibiydi.

Onun kitaplarını okuduğundan değil.

Tamam, bir tane vardı ama on iki yaşındaydı ve hastaydı ve sadece seks kısımlarına odaklanmıştı.

"Buraya," dedi derin, yankılanan bir ses.

Quinn süslü bir merdivenin tepesine baktı. Sanki dünyanın sahibiymiş gibi dikilmiş, siyah deri ve siyah bir tişört giymiş kral duruyordu.

"Hadi, yapalım şu işi," diye emretti Wrath.

Sertçe yutkunan Qhuinn, John'u ikinci kata kadar takip etti.

Tepeye vardıklarında, Gazap dedi ki, "Ben sadece Qhuinn'i istiyorum. John, sen burada kal."

John imzalamaya başladı, *onun tanığı olmak istiyorum-*

Gazap arkasını döndü. "Hayır. Bunların hiçbiri olmayacak."

Kahretsin, diye düşündü Qhuinn. Savunma ifadesine izin verilmeyecek miydi?

Bekliyorum, John imzaladı.

"Teşekkürler, dostum."

Qhuinn kralın geçtiğı açık kapıların ötesine baktı. Önündeki oda ... annesinin seveceğı türden bir yere benziyordu: soluk mavi, cılız, kız gibi mobilyalar ve küpe gibi görünen damlayan kristal aydınlatma armatürleri.

Wrath'ın takılmasını bekleyeceğiniz bir yer değıl.

Kral içeri girip onu hassas bir masanın arkasına yerleştirirken, Qhuinn içeri adım attı, kapıları kapattı ve ellerini önünde birleştirdi. Beklerken her şey ona gerçeküstü geliyordu. Hayatının nasıl bu hale geldiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Lash'i öldürmek mi istedin?" Wrath sordu.

Açılış konuşmaları için çok fazla. "Ah . . ."

"Yaptın mı, yapmadın mı?"

Qhuinn hızlı bir şekilde cevaplarını gözden geçirdi: *Hayır, elbette değıl, bıçak kendi iradesiyle hareket ediyordu, aslında onu durdurmaya çalışıyordum. Hayır, ben sadece onu tıraş etmek istemiştim. . . . Hayır, birinin şahdamarını kesmenin ölümle sonuçlanacağını bilmiyordum. . . .*

Qhuinn boğazını bir kez temizledi. İki kez. "Evet. Yaptım."

Kral kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer Lash John'un pantolonuna uzanmasaydı, sen de aynı şeyi yapar mıydın?"

Qhuinn'in ciğerleri bir an için durdu. Kralın olanları tam olarak bilmesine şaşırmaması gerekirdi ama bu sözleri duymak biraz şok ediciydi. Ayrıca, Lash'in söyledikleri ve yaptıkları göz önüne alındığında, her şey hakkında konuşmak zordu. Ne de olsa John'du.

"Eee?" diye sordu masanın üzerinden. "Eğer Lash pantolonuna uzanmasaydı, onu boğazlayacak mıydın?"

Quinn düşüncelerini topladı. "Bakın, John bana ve Blay'e bu işin dışında kalmamızı söyledi ve adil bir dövüş olduğu sürece ben de bu işin peşini bırakmaya hazırdım. Ama ..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Lash'in yaptığı adil değildi. Gizli bir silah kullanmak gibiydi."

"Ama onu öldürmek zorunda değildin, değil mi? Onu John'dan ayırabilirdin. Birkaç kez vurabilirdin. Yuvarlayabilirdin."

"Doğru."

Wrath kolunu gevşetmek istercesine yana doğru uzattı ve omzu çatırdadı. "Şimdi bana karşı tamamen dürüst olacaksın. Eğer yalan söylersen bunu anlarım çünkü kokusunu alırım." Wrath'ın gözleri sargılarının ardında yanıyordu. "Kuzeninden nefret ettiğinin farkındayım. Kendi amaçların için ölümcül güç kullanmadığına emin misin?"

Quinn elini saçlarının arasında gezdirdi ve olan bitenle ilgili hatırlayabildiği her şeyi hatırladı. Hafızasında boşluklar vardı, bıçağı avuçlamasına ve ileri atılmasına neden olan duygu karmaşası tarafından oyulmuş boşluklar, ama yeterince hatırlıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ... John'un bu şekilde incinmesine ve aşağılanmasına izin veremezdim. Bak, dondu kaldı. Lash pantolonunu almaya gittiğinde dondu kaldı. İkisi duştaydı ve John fayansa yaslanmıştı ve aniden hareketsiz kaldı. Lash'in bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorum ... şey, bilirsiniz ... çünkü ben onun kafasında değildim, ama o bunu deneyecek bir tipti." Quinn sertçe yutkundu. "Bunun olduğunu gördüm, John'un hiçbir şey yapamadığını gördüm ve ... sanki her şey karardı Bıçak elimdeydi ve sonra Lash'in üzerindeydim ve kesik çok hızlıydı. Gerçekten mi? Elbette Lash'ten nefret ediyordum ama John'a bunu kimin yaptığı umurumda bile değildi. Onların peşine düşerdim. Ve siz sormadan önce, bir sonraki sorunuzun ne olacağını biliyorum."

"Ve senin cevabın."

"Evet, yine olsa yine yaparım." "Şimdi yapar mısın?"

"Evet." Qhuinn soluk mavi duvarlara baktı ve bu kadar güzel bir odada böyle bir çirkinlikten bahsetmenin doğru olmadığını düşündü. "Sanırım bu beni pişmanlık duymayan bir katil yapıyor, ha... peki bana ne yapacaksın? Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur ama ailem beni evlatlıktan reddetti."

"Evet, bunu duymuştum."

Uzun bir sessizlik oldu ve Qhuinn zamanını Yeni Kayalarına bakarak ve kalbinin göğsünde hopladığını hissederek geçirdi.

"John burada kalmanı istiyor."

Qhuinn'in gözleri krala dikildi. "Ne?"

"Beni duydun."

"Kahretsin. Bunu onaylayamazsın. Burada kalmamın imkanı yok." Kara kaşları aşağıya düştü. "Affedersiniz?"

"Özür dilerim." Qhuinn sustu ve Kardeş'in kral olduğunu, yani güneşin ve ayın isimlerini değiştirmek, insanların başparmaklarını kışlarına sokarak onu selamlamaları gerektiğini ilan etmek ve eğer isterse Qhuinn gibi bir yol kurbanını çatısı altına almak da dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere istediği her şeyi yapabileceği anlamına geldiğini kendine hatırlattı.

King, vampir dünyasında c-a-r-t-e b-l-a-n-c-h-e diye yazılıyordu.

Ayrıca, ona yardım edecek bir şeye neden hayır desin ki? *Ne demezsin.*

Gazap ayağa kalktı ve Qhuinn, aralarında yaklaşık yirmi beş metrelik bir Aubusson olmasına rağmen geri adım atmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Tanrım, yine de erkek yükseliyordu.

"Yaklaşık bir saat önce Lash'in babasıyla konuştum," dedi Wrath. "Ailen ona tazminatı ödemeyeceklerini belirtmiş. Seni evlatlıktan reddettikleri için, parayı senin borçlu olduğunu söylüyorlar. Beş milyon."

"Beş *milyon* mu?"

"Lash dün gece *Lesser*'lar tarafından kaçırıldı. Kimse geri döneceğini düşünmüyor. Avcıların ölü bir bedeni kaçırma zahmetine girmeyecekleri varsayıldığından, yakın cinayetle suçlanıyorsunuz."

"Whoa . . ." Tanrım, Lash ... ve kahretsin, çok fazla yeşil vardı. "Bak, sırtımda kıyafetlerim ve spor çantamda yedek bir takım var. İstedikleri zaman

eğer isterlerse-"

"Lash'ın babası mali durumunuzun farkında. Bunun ışığında, onların evinde sözleşmeli bir hizmetçi olmanı istiyor."

Quinn'in kafasından kan fışkırdı. Hayatının geri kalanı için bir köle mi? Lash'in ailesi için mi?

"Bu," diye araya girdi Wrath, "sen hapse girdikten sonra olacak tabii. Ve aslında, yarışın hala faaliyette olan bir tane var. Kanada sınırının kuzeyinde."

Quinn orada öylece durdu, tamamen hissizleşmişti. İnsanın hayatı pek çok farklı şekilde sona erebilir, diye düşündü. Tek çıkış yolu ölüm değildi.

"Tüm bunlar hakkında ne diyorsun?" Gazap mırıldandı.

Hapishane ... Tanrı bilir nerede, Tanrı bilir ne kadar zamandır. Kölelik ... o tekme atana kadar ondan sonsuza dek nefret edecek bir evde.

Quinn, Blay'in tünelineki o yürüyüşü ve uzak tarafta vardığı kararı düşündü.

"Uyumsuz gözlerim var," diye fısıldadı, berbat bakışlarını krala doğru kaldırarak. "Ama onurum var. Bunu düzeltmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.

. "Tabii," dedi ani bir güçle, "kimse beni özür dilemek zorunda bırakmazsa. Bunu . . . Bunu yapamam. Lash'in yaptığı yanlıştan da öte bir şeydi. Kasıtlı olarak zalimceydi ve John'un hayatını mahvetmek için yapıldı. Ben. Değilim. Üzgün değilim."

Gazap masanın etrafından dolandı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Yanından geçerken hızlıca, "Doğru cevap evlat. Oğlunla birlikte dışarıda bekle. Birazdan yanına geleceğim."

"Affedersiniz. Ne?"

Kral kapıyı açtı ve sabırsızca başını salladı. "Dışarı. İşte."

Quinn tökezleyerek odadan çıktı.

Nasıl geçti? John koridorun duvarına dayalı sandalyesinden sıçrarken imzasını attı. *Ne oldu?*

Quinn arkadaşına bakarken, adama hapse gireceğini ve sonra da hayatının geri kalanında işkence görmek üzere Lash'ın ailesinin gözetimine bırakılacağını söyleyecek değildi. "Ah, o kadar da kötü değil."

Yalan söylüyorsun.

"Yapma."

Sen sisin rengindesin.

"Merhaba, dün ameliyat oldum."

Oh, lütfen. Ne oluyor?

"Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir fikrim yok-"

"Affedersiniz." Beth, kraliçe, ciddi bir ifadeyle yaklaştı. Elinde uzun, yassı bir deri kutu vardı. "Çocuklar? Oraya girmem gerek."

Ayrıldıklarında, çalışma odasına girdi ve kapıyı kapattı. John ve Qhuinn beklediler. Sonra biraz daha beklediler ... ve biraz daha.

Ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu. Sanırım kral ve kraliçenin *Hapse Git, Geçme, 500 Dolar Toplama* kağıtlarını hazırlaması biraz zaman aldı.

John elleriyle bir şeyler yapmak istermiş gibi telefonunu çıkardı ve kontrol ederken kaşlarını çatı. Birine mesaj attıktan sonra tekrar cebine koydu.

Blay'in henüz gelmemesi garip.

Pek sayılmaz, diye düşündü Qhuinn, kendini bir orospu çocuğu gibi hissederek. Kral kapıları ardına kadar açtı. "Kıçınızı buraya geri getirin."

Ayak sesleri duyuldu ve ardından Wrath hepsini birden içeri kapattı. Kral masasına döndü, oyuncak bebek gibi sandalyesine oturdu ve kocaman tekmelerini evrak yığınının üzerine koydu. Beth oturduğu yerin yanına düştüğünde, uzanıp onun elini tuttu.

"Siz çocuklar *ahstrux nohtrum* terimini biliyor musunuz?" İkisi de aptal gibi başlarını sallayınca, Wrath soğuk ve çirkin bir sırıtışla gülümsedi. "Bu eski bir pozisyon. Özel muhafızlar gibi, sadece efendilerini korurken ölümcül güç kullanmalarına izin veriliyor. Onlar geçiş izni olan katiller."

Qhuinn sertçe yutkundu ve bunun kendisi ve John'la ne ilgisi olduğunu merak etti.

Kral devam etti. "*Ahstrux nohtrum* sadece kraliyet kararnamesiyle görevlendirilebilir ve standartları ABD Gizli Servisi'nin koruma standartlarına benzer. Konu ilgi çekici bir kişi olmalı ve muhafız da yetenekli olmalıdır." Gazap kraliçesinin elini öptü. "İlgi çekici bir kişi

varlığı kral tarafından değerdendirilen önemli bir kişi. Bu da benim. *Shellan*'ım dünyadaki en değeri şey ve onun kalbini korumak için yapmayacağım şey yok. Ayrıca, bir bütün olarak ırk açısından, o bir kraliçe. Bu nedenle tek erkek kardeşi kesinlikle ilgi çekici kişi kategorisine giriyor.

"Nitelikli muhafız kısmına gelince... Eğitim sınıfında John dışında en iyi dövüşçünün sen olduğunu biliyordum Qhuinn. Göğüs göğüse dövüşte çok hırçınsın, poligonda çok iyi bir nişancısın" -kralın sesi alaycı bir hal aldı- "ve bıçak kullanmada ne kadar iyi olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Qhuinn içinden garip bir telaş geçtiğini hissetti, sanki bir tür sis kalkmış ve vahşi doğadan beklenmedik bir çıkış yolu ortaya çıkmıştı. Kendini sabitlemek için John'un koluna uzandı, her ne kadar üzerindeki *Hello! Benim Adım Nancy* etiketini tokatlamış olsa da.

"Yine de bir şey var," dedi kral. "*Ahstrux nohtrumlarının* korudukları kişi için kendi hayatlarını feda etmeleri beklenir. Eğer iş o noktaya gelirse, ölümcül bir darbe alırlar. Ve ben aksini söylemedikçe bu ömür boyu sürecek bir taahhüttür. İşten çıkarabilecek tek kişi benim, anlıyor musun?"

Qhuinn'in ağzı kendi kendine konuştu: "Elbette. Kesinlikle."

Wrath gülümsedi ve Beth'in getirdiği kutuya uzandı. Altında kırmızı ve siyah saten kurdelelerle altın bir mühür bulunan kalın bir kâğıt destesi çıkardı. "Tanrım, şuna bakar mısın?"

Resmi görünümlü belgeyi gelişigüzel bir şekilde masanın en ucuna fırlattı.

Qhuinn ve John birlikte eğildiler. Eski dilde, bu şey şunu ifade ediyordu ...

"Vay anasını," diye nefes aldı Qhuinn, sonra aniden Beth'e baktı. "Özür dilerim, küfürlü konuşmak istememiştım."

Gülümsedi ve *cehennem* arkadaşının başının üstünü öptü. "Sorun değil. Daha kötülerini de duydum."

"Tarihe bak," dedi Wrath.

İki ay öncesine kadar geri çekilmiş. Belgeye göre, Lohstrong'un oğlu Qhuinn

Haziran sonundan beri Marklon'un *ahstrux nohtrum*'unun oğlu Darius'un oğlu John Matthew olarak görev yapıyor.

Wrath, "Evrak işlerinde gerçekten berbatım," diye söylendi.

"Siz ikinize ne yaptığımı söylemeyi unuttum. Benim hatam. Şimdi, tabii ki bu, senin, John, tazminattan sorumlu olduğun anlamına geliyor, çünkü korunan kişi, korumanın bir sonucu olarak ortaya çıkan tüm borçları ödemek zorundadır."

John hemen imzaladı, *ödeyeceğim-*

"Hayır, bekle," diye araya girdi Qhuinn. "O kadar parası yok-"

"Arkadaşın şu anda yaklaşık kırk milyon değerinde, yani bunu gayet iyi idare edebilir."

Qhuinn John'a baktı. "Ne? Neden kıyafet parası için ofiste çalışıyorsun?"

Çeki kime yazayım? John onu görmezden gelerek imzaladı.

"Lash'in ailesi. Beth, Kardeşlik'in Mali İşler Müdürü olarak sana hangi hesaptan çıkacağını söyleyecektir, değil mi *Leelan*?" Wrath kraliçenin elini sıkıttı ve ona gülümsedi. Tekrar Qhuinn ve John'a odaklandığında, yüzündeki sevgi dolu ifade kaybolmuştu. "Qhuinn şu andan itibaren eve taşınıyor ve yılda yetmiş beş bin maaş alacak, bunu sen ödeyeceksin. Ve Qhuinn, eğitim programının tamamen dışındasın, ama bu Kardeşler ve benim ... ah, bilmiyorum, becerilerini keskin tutmak için kışınla dövüşmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ne de olsa biz kendi başımızın çaresine bakarız. Ve sen de artık bizden birisin."

Qhuinn derin bir nefes aldı. Ve sonra bir nefes daha. Ve sonra- "İhtiyacım var ... Oturmam gerek."

Tam bir hafif sıklet gibi, soluk mavi koltuklardan birine doğru tökezledi. Herkes ona nefes alması için bir kese kâğıdı ya da selpak uzatacakmış gibi bakarken, duygularının değil de sakatlığının üstesinden gelmiş gibi görünmek umuduyla elini ameliyat olduğu yere koydu.

Sorun, ciğerlerine hava çekemiyor gibi görünmesiydi. Ağzına ne girdiğinden emin değildi, ama her ne boks

başındaki sersemliği ya da göğüs kafesinin etrafındaki yanma hissini gidermek için hiçbir şey yapmıyordu.

İlginç bir şekilde, yanına gelip önünde çömelen kişi John ya da kraliçe değildi. Gazap'tı. Kral aniden sulu görüşünde belirdi, güneş gözlükleri ve zalim yüzü kullandığı yumuşak sesle tamamen çelişiyordu.

"Başını dizlerinin arasına koy evlat." Kralın eli omzuna indi ve onu nazikçe aşağı itti. "Şimdi git."

Quinn kendisine söyleneni yaptı ve o kadar kötü titremeye başladı ki, Wrath'ın büyük avucu onu sabit tutmasaydı yere düşebilirdi.

Ağlamayacaktı. Tek bir damla gözyaşı bile dökmeyi reddetti. Bunun yerine nefesi kesildi, titredi ve soğuk terler döktü.

Sessizce, sadece Wrath'ın duyabileceği şekilde, "Yalnız olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevap verdi Wrath aynı yumuşaklıkla. "Dediğim gibi, artık bizden birisin, anlıyor musun?"

Quinn gözlerini kaldırdı. "Ama ben hiç kimse değilim."

"Canı cehenneme." Kral başını yavaşça salladı. "John'un onurunu kurtardın. Dediğim gibi, sen ailedensin evlat."

Quinn gözlerini yan yana duran Beth ve John'a çevirdi. Dökülmemiş gözyaşlarının arasından, koyu renk saçları ve masmavi gözlerindeki benzerliği gördü.

Aile . . .

Quinn omurgasını çelikleştirdi, ayağa kalktı ve kendini tam boyuna çekti. Önce gömleğini sonra da saçlarını düzelterek John'a doğru yürürken tamamen sakinleşti.

Dik omuzlarıyla elini arkadaşına uzattı. "Senin için hayatımı ortaya koyarım. O kağıt parçası olsun ya da olmasın."

Kelimeler ağzından çıkarken, bunun yetişkin bir erkek olarak söylediği ilk şey, ettiği ilk yemin olduğunu fark etti. Ve belki Blay hariç, bunu teklif etmek için daha iyi bir insan düşünemiyordu.

John yere baktı, sonra kendisine uzatılan avuç içini sıkıca kavradı, sıkıca ve güçlü bir şekilde. Sarılmadılar, konuşmadılar.

Ve ben de senin için, diye mırıldandı John gözleri buluştuğunda. Ve ben . . . senin için.

"İstersen bana Phury hakkında soru sorabilirsin. Bunu bitirdiğinde."

Cormia yakmakta olduğu beyaz mumdan doğruldu ve omzunun üzerinden baktı. Bella odanın karşısındaki büyük yatakta sırtüstü yatıyordu, ince, solgun eli yuvarlak karnının üzerindeydi.

"Gerçekten, yapabilirsin," dedi kadın küçük bir gülümsemeyle. "Bu bana düşünecek başka bir şey verir. Ve şu anda buna ihtiyacım var."

Cormia kibritini üfledi. "Onun aklımda olduğunu nereden bildin?"

"Sende benim 'erkek kaşları' dediğim şey var. Bu, erkeğinizi düşündüğünüzde ve ya kışına tekmeyi basmak ya da kollarınızı ona sarıp nefes alamayana kadar tutmak istediğinizde ortaya çıkan bir kaş çatmadır."

"Primale benim değil." Cormia altın tütsü kabını eline aldı ve mumun etrafında üç kez hareket ettirdi. Okuduğu ilahi yumuşak ama ısrarcıydı, Kâtip Bakire'yi Bella'yı ve yavrularını koruması için çağırıyordu.

"Beni sevmiyor," dedi Bella. "Pek sayılmaz."

Cormia ocağı odanın en doğu köşesindeki masanın üzerine koydu ve üç mumun iyi ve güçlü bir şekilde yandığını iki kez kontrol etti.

Geçmiş, bugün ve gelecek.

"Ne dediğimi duydun mu? O beni sevmiyor."

Cormia gözlerini sıkıca kapattı. "Bu konuda yanıldığına inanıyorum." "O sadece öyle olduğunu düşünüyor."

"Tüm saygımla-" "Onu istiyor musun?"

Sinemada olanlar aklına geldikçe Cormia'nın yüzü kızardı. Adamın hissini yeniden yaşadı... Adamın seksi elindeyken sahip olduğu gücü... Adamın ağzının göğsünde nasıl hareket ettiğini.

Bella usulca güldü. "Bu kızarmayı evet olarak kabul ediyorum."

"Sevgili Bakire, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Benimle otur." Bella yanındaki yatağı okşadı. "Sana ondan bahsedeyim. Ve neden bana aşık olmadığından emin olduğumu."

Cormia, Primale'nin yanına gidip onun inandığı gibi hissetmesinin mümkün olmadığını dinlerse, onun gözünde daha da kaybolacağını biliyordu.

O da doğal olarak Bella'nın yanına, yorganın üzerine oturdu.

"Phury iyi bir erkek. Harika bir erkek. Çok seviyor ama bu değer verdiği herkese aşık olduğu anlamına gelmiyor. Eğer siz ikiniz biraz zaman ayırırsanız-"

"Yakında geri döneceğim."

Bella'nın kaşları kalktı. "Öteki Taraf'a mı? Neden?"

"Uzun zamandır buradayım." Kendisinin es geçildiğini söylemek çok zordu. Özellikle de Bella'ya. "Yeterince uzun süredir . . yeterince uzun süredir."

Bella üzgün görünüyordu. "Phury de ayrılacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Savaşmak için geri gelmek zorunda kalacak."

"Ah... evet." Belli ki kadın onun Kardeşlik'ten çıkarıldığını henüz bilmiyordu ve şu an onun için tatsız şoklar yaşamamanın zamanı değildi.

Bella'nın eli karnının üzerinde gezindi. "Phury'nin neden Primale olduğunu sana söyleyen oldu mu? Vishous'un yerine yani."

"Hayır. Tapınakta benimle birlikte olan Primale olana kadar bir ikame olduğunu bile bilmiyordum."

"Vishous tam da her şey olup biterken Doktor Jane'e aşık oldu. Phury onların ayrılmasını istemedi, bu yüzden devreye girdi." Bella başını salladı. "Phury her zaman başkalarını kendinden önce düşünür. Her zaman. Bu onun doğasında var."

"Biliyorum. Bu yüzden ona bu kadar hayranım. Benim geldiğim yerde ..." Cormia kelimeleri bulmakta zorlandı. "Seçilmişler için özverili olmak tüm değerlerin en yücesidir. Bizler ırka ve Kâtip Bakire'ye hizmet ederiz ve bunu yaparken de sevinçle bütünü kendimizin önüne koyarız. Bu, erdemin en yüksek mertebesidir.

Kendinizi daha büyük bir iyiliğe, kendinizden daha önemli olana feda edin. Primale bunu yapar. İnanıyorum ki bu ..."

"Öyle mi . . . ?"

"İşte bu yüzden ona bu kadar saygı duyuyorum. Şey, bu ve onun"

Bella gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Keskin zekâsı, değil mi? Belli ki sarı gözleri ya da o harika saçlarıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

Cormia, kızarması onun adına bir kez konuştuysa, bunu tekrar yapabileceğini düşündü.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi Bella gülümseyerek. "O özel bir erkek. Ama özverili şeylere geri dönelim mi? Şöyle bir şey var. Dışarıya odaklanmak için çok fazla zaman harcarsan, kendini kaybedersin. Bu yüzden onun için endişeleniyorum. Ve bu yüzden beni gerçekten sevmediğini biliyorum. İkizini onun yapamayacağı şekilde kurtardığıma inanıyor. Hissettiği şey minnettarlık. Yoğun bir minnettarlık ve idolleştirme. Ama bu gerçek aşk değil."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Bir tereddüt oldu. "Ona kadınlarla olan ilişkilerini sorun. Anlayacaksın."

"Sık sık aşık oldu mu?" Kadın kendini cevaba hazırladı. "Kesinlikle, kesinlikle hayır." Bella'nın eli karnının etrafında dönüp durdu. "Bu beni ilgilendirmez ama yine de söyleyeceğim. *Cehennemliğim* hariç, Phury'den daha fazla saygı duyduğum bir erkek yok ve senden çok hoşlanıyorum. Eğer o burada kalmaya devam ederse, umarım sen de edersin. Ona bakışını seviyorum. Ben de onun sana bakışını çok seviyorum."

"Beni es geçti."

Bella'nın kafası yukarı kalktı.

"Ne?" "Artık Birinci Eş

değilim." "Tanrım... kahretsin."

"Yani gerçekten de Sığınak'a geri dönmeliyim. Sadece benim yerime kimi seçerse seçsin işleri kolaylaştırmak için."

Söylenecek doğru şeydi ama buna gerçekten inanmıyordu. Ve hisleri sesine yansımıştı. O bile gerginliğini duyabiliyordu.

Tuhaftır, gerçekte ne düşündüğünü kendine saklayarak tek bir şey söyleme pratiği, Öteki Taraf'taki yaşamı boyunca geliştirdiği bir beceriydi. Oradayken yalan söylemek, giydiği beyaz cübbe, saçını yapma şekli ve törensel metinleri ezbere okumak kadar kolay ve rahattı.

Şimdi zordu.

"Alınma ama," dedi Bella, "saçmalık ölçüm cihazım çalışmıyor."

"Saçmalık ... ölçer mi?"

"Bana yalan söylüyorsun. Bak, sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim?" "Elbette."

"Kendinizi bu Seçilmişlik olayına kaptırıp kaybolmanıza izin vermeyin. Eğer size öğretilenlere gerçekten inanıyorsanız, o zaman sorun yok. Ancak kendinizi sürekli kafanızın içinde bir iç sesle savaşıırken bulursanız, o zaman olmanız gereken yerde değilsiniz demektir. İyi bir yalancı olmak bir erdem değildir."

İşte buydu, değil mi, diye düşündü Cormia. Her zaman yapmak zorunda olduğu şey tam olarak buydu. Yalan.

Bella yastıkların üzerinde kayarak kendini yukarı çekti. "Hakkımda ne kadar şey duydun bilmiyorum ama benim bir kardeşim var. Rehvenge. Sert mizaçlı biri, hep öyleydi ama onu seviyorum ve çok yakınız. Babam ben dört yaşındayken öldü ve Rehv annemle benim yerime evin reisi oldu. Rehv bize çok iyi baktı, ama aynı zamanda çok kontrolcüydü ve sonunda aile evinden taşındım. Mecburdum. . . . Beni deli ediyordu. Tanrım, kavgayı duymalıydın. Rehv iyi niyetliydi ama eski kafalıydı, çok gelenekseldi ve bu da tüm kararları onun vermek istediği anlamına geliyordu."

"Yine de değerli bir erkeğe benziyor."

"Oh, kesinlikle öyle. Ama mesele şu ki, onun altında geçirdiğim yirmi beş yıldan sonra ben onun kız kardeşiydim, ben değil, eğer bir anlamı varsa." Bella uzandı ve Cormia'nın elini tuttu. "Kendim için yaptığım en iyi şey uzaklaşmak ve kendimi tanımak oldu." Gözlerine perili bir ışık geldi. "Kolay değildi ve bunun . . sonuçları oldu. Ama yaşamak zorunda kaldığım şeye rağmen, kim olduğunuzu bulmanızı şiddetle tavsiye ederim. Yani, bir insan olarak kim olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Ben bir
Seçilmiş'im."

"Peki başka?"

"Hepsi bu."

Bella'nın eli sıkıldı. "Biraz düşün Cormia ve küçükten başla. En sevdiğin renk nedir? Ne yemekten hoşlanırsın? Erken mi kalkarsın? Seni ne mutlu eder? Üzgün mü?"

Cormia odanın öbür ucundaki tütsü kabına baktı ve bildiği tüm duaları, her olasılığı kapsayan duaları düşündü. Ve ilahileri. Ve seremonileri. Elinin altında sadece kelimelerden değil, eylemlerden de oluşan koca bir ruhani kelime dağarcığı vardı.

Hepsi bu kadardı. Yoksa öyle miydi?

Gözlerini Bella'ninkilerle buluşturmak için kaydırdı. "Biliyorum. Lavanta çayı güllerini severim.

Ve kafamda bir şeyler inşa etmeyi seviyorum."

Bella gülümsedi ve sonra elinin tersiyle bir esnemeyi gizledi. "Bu, dostum, iyi bir başlangıç. Şimdi, *Project Runway*'i bitirmek ister misin? Televizyon açıkken, benimle birlikteyken kafanın içinde olma konusunda daha az garip hissedeceksin ve Fritz yirmi dakika daha akşam yemeği için burada olmayacak."

Cormia arkadaşının yanındaki yastıklara yaslandı. Kız kardeşinin değil, arkadaşının. "Teşekkür ederim, Bella. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve tütsüye bayıldım. Çok sakinleştirici."

Bella kumandayı düz ekrana doğrultup birkaç düğmeye bastı ve Tim Gunn dikiş odasında belirdi, gümüş rengi saçları preslenmiş kumaş gibi düzgündü. Önünde, tasarımcılardan biri başını sallıyor ve kısmen inşa edilmiş kırmızı elbisesine bakıyordu.

Cormia başını çevirmeden tekrar, "Teşekkür ederim," dedi.

Bella uzanıp Cormia'nın elini sıktı ve ikisi de ekrana odaklandı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lash iki eli de kan içinde ailesinin evinden tökezleyerek çıktı. Dizlerinin bağı çözülmüştü, adımları sarsıntılıydı. Kendi ayaklarına takılıp düşerken yere baktı. Tanrım, kan gömleğine ve botlarına da bulaşmıştı.

Bay D, Odak'tan fırladı. "Yaralandın mı?"

Lash cevap verecek kelime bulamadı. Gevşek ve titrek, zar zor ayakta durabiliyordu. "Düşündüğümünden çok daha uzun sürdü."

"Gel bakalım, seni arabaya bindirelim."

Lash, küçük adamın kendisini yolcu tarafına götürmesine ve koltuğa oturtmasına izin verdi.

"Elinde ne var öyle, suh-"

Lash *elindekini* kenara itti, eğildi ve yere birkaç kez kuru kafa attı. Ağzından siyah ve yağlı bir şey çıktı ve çenesinden aşağı damladı. Onu sildi ve baktı.

Kan değil. En azından o türden değil. "Onları ben öldürdüm," dedi kısık sesle.

Daha küçük olan onun önünde diz çöktü. "Elbette yaptın ve babanı gururlandırdın. O piçler senin geleceğin değil. Biziz."

Lash sahnelerin kafasında yeniden canlanmasını engellemeye çalıştı. "En çok annem çılgılık attı. Babamı öldürdüğümü gördüğünde."

"Baban değil. Annen değil. Hayvanlar. O şeyler oradaki hayvanlardı. Bir geyiği öldürmek gibi... ya da, evet, bir sıçan gibi, bilirsiniz? Bir haşarat." Avcı başını salladı. "Onlar sen değildin. Sen sadece öyle olduklarını sandın."

Lash ellerine baktı. Birinde bıçak vardı. Diğerinde bir zincir. "Çok fazla kan var."

"Evet, o vampirler çok kan akıtıyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Bir yıl süren bir sessizlik.

"Söylesene, buralarda havuz gibi bir şey var mı?" Lash başıyla onaylayınca, "Arka tarafta mı?" diye sordu. Lash yine başını salladı. "Tamam, biz

seni oraya götüreceğiz ve yıkanmana izin vereceğiz. Bu arabanın arkasında sana temiz giysilerimiz var ve onları giyeceksin."

Lash daha ne olduğunu anlamadan, malikânenin havuzlu evinde duşun altında, ailesinden arta kalanları cildinden temizliyor ve ayaklarının dibindeki giderden akan kırmızıyı izliyordu. Bıçağı ve zinciri de duruladı ve havluyla kurulanmak için dışarı çıktığında, önce paslanmaz çelik halkayı boynuna geçirdi.

Üzerinde iki köpek künyesi asılıydı. Biri rottweiler'ının son ehliyeti, diğeri de King'in son kuduz aşısının kaydıydı.

Lash'in kıyafet değişimi yeterince hızlı oldu ve babasının cüzdanını üzerindeki kirli pantolondan Bay D'nin onun için aldığı temiz pantolona aktardı. Botları kullanmaya devam etmek zorunda kalacaktı ama lekeler kahverengileşiyor, daha az kırmızı görünüyordu ve bu da durumu daha katlanılabilir kılıyordu.

Havuzlu evden çıktı ve küçük avcıyı çim sandalyelerin yanındaki camlı masalardan birinde otururken buldu.

Daha küçük olan aşağı atladı. "Şimdi destek çağırmamı ister misin?"

Lash Tudor'a baktı. Buraya gelirken, her yeri yağmalamayı planlamıştı. Değeri olan her şeyi alacaktı. Omega'nın ona kendi askerleri olduğunu söylediği bir filoyu kullanarak evi duvar kâğıtlarına ve döşeme tahtalarına kadar soyacaktı.

Conan'ın yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Yeni statüsünün mükemmel bir ilanı. Düşmanlarınızı sadece ezmekle kalmaz, atlarını alır, kulübelerini yakar ve kadınlarının ağıtlarını dinlersiniz. . .

Sorun şu ki, o evin içinde ne olduğunu biliyordu. İçinde anne babasının ve *köpeğin* cesetleri varken, bir anıt mezara bakıyordu ve oraya saygısızlık etme, kirletmek için bir sürü *cüce* gönderme fikri çok yanıltıcı.

"Buradan gitmek istiyorum."

"O zaman geri geliriz?"

"Sadece beni buradan çıkar." "Nasıl istersen."

"Doğru cevap."

Yaşlı bir adam gibi hareket eden Lash, evin ön tarafına doğru yürüdü ve gözlerini önünden geçtiği pencerelerden kaçırarak dümdüz ilerledi.

Köpekleri mutfakta katlettiğinde, fırında kızarmış bir tavuk vardı, hani şu piştiğini haber veren küçük açılır şeylerden olanlardan. Son hizmetkârın da kanını akıttıktan sonra Viking ocağının yanında durmuş ve ışığı açmıştı. Tavuğun patlayıcısı patlamıştı.

Ocağın solundaki ince çekmeceyi açtı ve üzerinde Williams-Sonoma etiketleri olan iki beyaz ve kırmızı çizgili fırın eldiveni çıkardı. Fırını kapattıktan sonra kızartma tavaasını ocaktan alıp gazlı ocağın üzerine koydu. Mısır ekmeği dolması ile altın sarısı kahverengi. Sakatlar dibindeydi, et suyuna baharat katmaya gidiyorlardı.

Suda kaynamakta olan patatesleri de kapatmıştı.

"Çıkarın beni buradan," dedi arabanın içine doğru kayarken. Ellerini kullanarak bacaklarını içeri taşımak zorunda kaldı.

Bir an sonra Focus'un dikiş makinesi motoru döndü ve garaj yolundan aşağı inmeye başladılar. Bok kutusunun yoğun sessizliğinde, Lash babasının cüzdanını yeni kargo pantolonundan çıkardı, çevirerek açtı ve kartları kontrol etti. ATM, Visa, Black AmEx ...

"Nereye gitmek istiyorsun?" Bay D, 22 numaralı yola geldiklerinde sordu. "Bilmiyorum."

Bay D şöyle bir baktı. "Kuzenimi öldürmüştüm. On altı yaşındayken. O bir piçti ve bunu yaparken hoşuma gitmişti ve yapılacak doğru şeydi. Ama sonrasında kendimi kötü hissettim. Yani onlara haksızlık ettiğini düşünüyorsan özür dileyen bir şeyin yok."

Birinin onun neler yaşadığını az da olsa bildiği fikri her şeyi daha az kâbus gibi gösteriyordu. "Kendimi ölü hissediyorum."

"Geçecek."

"Hayır . . . Asla böyle hissetmeyeceğim- Oh, siktir et, sadece çeneni kapa ve sür, tamam mı?"

Route 22'den sağı döndüklerinde Lash son kartı da çıkardı. Bu babasının sahte ehliyetiydi. Gözleri resme takılınca midesi bulandı. "Kenara çek!"

Focus bankete doğru fırladı. Devasa bir SUV yanlarından geçerken, Lash kapıyı açtı ve yere biraz daha siyah bok fırlattı.

Kaybolmuştu. Tamamen kaybolmuştu.

Az önce ne halt etmişti? Kimdi o?

"Sizi nereye götüreceğimi biliyorum," dedi Bay D. "Eğer kapıyı kapatırsanız, sizi daha iyi hissedeceğiniz bir yere götürebilirim."

Her neyse, diye düşündü Lash. Bu noktada, bir kase pirinç patlağından bile öneri alabilirdi. "Herhangi bir yer . . . ama burası."

Focus bir U-ie çizdi ve şehir merkezine doğru yöneldi. Birkaç mil gitmişlerdi ki, Lash göz ucuyla daha küçük olana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Nefesinizi tutabileceğiniz bir yer. Güven bana."

Lash pencereden dışarı baktı ve kendini tam bir korkak gibi hissetti. Boğazını temizleyerek, "Bir filoya oraya geri dönmesini söyle. Ve çivilenmemiş her şeyi alın."

"Evet, suh."

Z, Escalade'i Lash ve ailesinin yaşadığı Tudor malikânesinin önüne çekerken Phury kaşlarını çattı ve emniyet kemerini çözdü. *Ne oluyor be?*

Ön kapı yaz gecesine doğru ardına kadar açıktı, ön fuayedeki avizenin ışığı altın sarısı bir parıltıyla sahanlığı ve girişin iki yanında hazır olda duran bir çift sarmaşığı aydınlatıyordu.

Tamam, bu çok yanılttı. Sundurmalarında saksılar ve çiçek tarhlarında cüceler olan kolonilerin kapılarının bu şekilde açık kalmasını beklerdiniz. Ya da garajının önünde bisikletler ve kaldırımlarında tebeşirle çizilmiş resimler olan çiftlik evleri. Ya da pencereleri kırılmış ve otlarla kaplı çimenliklerinde plastik sandalyeler bulunan karavanlar bile olabilirdi.

Ancak bakımlı araziler üzerindeki Tudor malikaneleri, büyük ön kapıları geceye sonuna kadar açıkken doğru görünmüyordu. Bu, gardırop arızası nedeniyle sütyenini gösteren bir sosyete kızı gibiydi.

Phury cipten indi ve küfretti. Taze kan kokusu ve çok tanıdıktı.

Zsadist kapısını kapatırken silahlarından birini avuçladı. "Kahretsin."

İlerlerken, Lash'in ailesiyle oğullarına ne olduğu hakkında konuşmayacakları çok açıktı. Büyük ihtimalle o ve Z cesetler bulacaklardı.

"Butch'u ara," dedi Zsadist. "Burası bir suç mahalli."

Phury çoktan telefonunu eline almış ve aramaya başlamıştı. "Arıyorum." Kardeşi cevap verdiğinde, "Burada desteğe ihtiyacımız var, derhal. Bir sızma oldu."

İkili eve girmeden önce kapıyı kontrol etmek için durakladılar. Kilit kırılmamıştı ve güvenlik sistemi ötmüyordu.

Hiç mantıklı değil. Eğer bir avcı kapıya gelip zili çalsaydı, bir *köpek* tarafından içeri alınmazdı. İmkânı yok. Öyleyse *cüceler* başka bir yoldan girmiş ve ön kapıdan çıkmış olmalıydı.

Ve kesinlikle meşgullerdi. Mermer fuayedeki büyük Doğu halısının üzerinde bir kan izi vardı ve bu damlalardan oluşmuyordu; sanki biri o bokla bir boya rulosu kullanmıştı.

Kırmızı çizgi çalışma odası ile yemek odası arasında uzanıyordu.

Z sola, çalışma odasına doğru gitti. Phury sağ kolunu çekti ve yemek odasına girdi.

"Cesetleri buldum," dedi huysuzca.

Z'nin neye baktığını anladı, çünkü kardeşi "Vay anasını" diye homurdandı.

Lash'in katledilen anne ve babası masanın en ucundaki sandalyelerde dik oturuyorlardı, dik durabilmeleri için omuzları arkadan bağlanmıştı. Göğsündeki ve boynundaki bıçak yaralarından sızan kan, ayaklarının dibindeki parlak zeminde birikmişti.

Mumlar yakıldı. Şarap döküldü. Cesetlerin arasındaki masada güzel bir kızarmış tavuk vardı, fırından yeni çıkmıştı, kan kokusundan etin kokusunu alabiliyordunuz.

İki köpeğin cesedi büfenin sağında ve solundaki sandalyelere oturtulmuştu; ölümler ölümlere hizmet ediyordu.

Phury başını salladı. "Evde başka ceset olmadığına dair ne kadar bahse girmek istersin? Yoksa onlar da buraya dizilmiş olurdu."

Lash'in anne ve babasının güzel giysileri özenle düzeltilmişti; annesinin üç kollu incileri olması gerektiği gibi duruyordu, babasının kravatı ve ceketi düzenlenmişti. Saçları dağınıktı ve yaraları Rob Zombie'ninkiler gibiydi ama kan lekeli giysileri mükemmeldi. İki hastalıklı Kewpie bebeği gibiydiler.

Z yumruğunu duvara vurdu. "Hasta piçler... o lanet olası küçükler

hasta."

"Gerçekten.

"

"Hadi mekanın geri kalanına bakalım."

Kütüphaneyi ve müzik odasını kontrol ettiler ama hiçbir şey bulamadılar. Kahyanın kilerine dokunulmamıştı. Mutfakta iki cinayetle uyumlu bir boğuşma izi vardı, ama hepsi bu kadardı; haneye tecavüzün nerede gerçekleştiğine dair hiçbir iz yoktu.

İkinci kat temizdi; güzel yatak odaları, toile perdeleri, antikaları ve lüks yorganlarıyla *House Beautiful*'dan fırlamış gibiydi. Üçüncü katta krallara layık bir süit vardı ki, silahlar ve dövüş sanatlarıyla ilgili ders kitaplarının yanı sıra bilgisayar ve müzik sistemi de Lash'in beşiğiydi. Tertemizdi.

Bütün evde, cinayetlerin işlendiği yer dışında, hiçbir şey rahatsız edilmemişti. Hiçbir şey çalınmamıştı.

Aşağı indiler ve Phury garajın dışındaki güvenlik sisteminin ana kartını kontrol ederken Zsadist hızla cesetleri inceledi.

İşini bitirdiğinde ikizinin yanına döndü. "Alarmları hackledim. Hiçbir şey tetiklenmedi ya da bir kod veya elektrik kesintisi yoluyla atlatılmadı."

"Cüzdan erkeğin üzerinde değil," dedi Z, "ama adamın Ebel'i hâlâ bileğinde. Dışının parmağında pırlantası ve kulak memelerinde bir çift on sent büyüklüğünde flaş var."

Phury ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "İki sızma, burada ve klinikte. İkisinde de yağma olmadı."

"En azından burayı nasıl bulduklarını biliyoruz. Yani, Lash kaçırıldı ve konuşana kadar işkence gördü. Tek yolu bu. Klinikten götürüldüğünde üzerinde kimliği yoktu, bu yüzden adresi kendi ağzından almış olmalılar."

Phury duvarlardaki sanat eserlerine baktı. "Burada doğru olmayan bir şeyler var. Normalde yağmalıyor olmaları gerekirdi."

"Ama babanın cüzdanını aldıklarını varsayarsak, asıl mal varlığının bankada olduğuna şüphe yok. Eğer o hesaplara erişebilirlerse, soygun için daha temiz bir yol bulmuş olurlar."

"Ama tüm bu pisliği neden bıraktın?"

"Neredesin?" Rhage'in sesi antrede yankılandı.

"Buradayım," diye seslendi Z.

"*Glymera*'daki diğer ailelere haber vermeliyiz," dedi Phury. "Eğer Lash kendi adresini verdiyse, Tanrı bilir ondan başka neler sızdırılmıştır. Bu daha önce görülmemiş sonuçları olan bir sızıntı olabilir."

Butch ve Rhage odaya girdi ve polis başını salladı. "Kahretsin, bu beni Cinayet Masası'na geri götürüyor."

"Dostum . . ." Hollywood iç çekti.

"İçeri nasıl girdiklerini biliyor muyuz?" diye sordu polis masanın etrafında dolaşarak. Phury, "Hayır ama evi tekrar gözden geçirelim," dedi. "Ben sadece ön kapıdan içeri girdiklerine inanıyorum."

Dördü birden üst kata, Lash'ın odasına çıktıklarında hepsi başlarını sallıyordu.

Phury odanın etrafına baktı, beyni çalkalanıyordu. "Haberı yaymalıyız."

"Şuna baksana," diye mırıldandı Z, bir pencereyi işaret ederek.

Garaj yolunun dibinde bir araba döndü. Sonra bir başkası. Sonra bir üçüncüsü.

"İşte yağmacılarınız," dedi kardeşi.

"Şerefsizler," dedi Rhage acımasız bir gülümsemeyle. "Ama en azından zamanlamaları iyi, akşam yemeği için çalışmam gerekiyor."

Butch, "Ve onları kapıda karşılamamak büyük kabalık olurdu," diye mırıldandı.

Phury içgüdüsel olarak ceketini açmak için uzandı ama sonra ulaşabileceği bir silah ya da hançer olmadığını hatırladı.

Kimsenin ona bakmadığı bir anlık bir gariplik oldu, o da şöyle dedi: "Ben yerleşkeye geri dönüp *glymera*'daki diğer ailelerle temasa geçeceğim. Wrath'a da neler olduğunu haber vereceğim."

Üçü de başlarını salladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Küçükleri karşılamak için aşağı *inerlerken*, Phury yatak odasına son bir kez baktı ve diğerleriyle birlikte olmak, bunu yapan orospu çocuklarını öldürmek istediğini düşündü.

Büyücü zihninde onunla yüzleşti. *Artık seninle savaşmayacaklar çünkü sana güvenmiyorlar. Askerler güvenmedikleri biri tarafından desteklenmek istemezler.*

Kabul et dostum, bu tarafta işin bitti. Asıl soru, Seçilmişler'le aranı bozmana daha ne kadar var?

Phury tam buharlaşmak üzereyken kaşlarını çatı.

Yolun karşısındaki şifonyerin pirinç çekmecelerinden birinin üzerinde bir şey lekesi vardı.

Daha yakından bakmak için yanına gitti. Koyu kahverengi. Kurumuş kandı.

Çekmeceyi açtığında, içindeki eşyaların üzerinde kanlı parmak izleri vardı: Lash'in geçişinden önce taktığı Jacob & Co. marka buzlu saatin üzerinde lekeler vardı, elmas bir zincir ve ağır bir küpe de öyle. Belli ki küçük çekmecedен bir şeyler alınmıştı, ama bir *kiracı* neden bu kadar pahalı şeyleri geride bırakırdı ki? Tüm bu elmaslardan daha değerli ve yine de küçük bir alana sığabilecek bir şeyi hayal etmek zordu.

Phury, Sony VAIO dizüstü bilgisayara, iPod'a ve odadaki çalışma masası, büro ve komodinler arasında paylaştırılmış diğer bir düzine çekmeceye baktı. Hepsi sıkıca kapatılmıştı.

"Gitmek zorundasın."

Phury arkasını döndü. Z kapıda duruyordu, silahını çekmişti.

"Defol git buradan, Phury. Silahlı değilsin."

"Olabilirim." Ders kitaplarının üzerinde birkaç bıçağın durduğu masaya baktı. "Bir kalp atışında."

"Git." Z dişlerini gösterdi. "Burada yardımcı olmuyorsun."

Çatışmanın ilk sesleri bir dizi homurtu ve küfürle merdivenlerden yukarı süzüldü.

İkizi yarışı savunmak için havalanırken, Phury Z'nin gidişini izledi. Sonra Lash'in yatak odasından çıktı ve eğitim merkezinin ofisindeki masaya yöneldi.

Otuzuncu Bölüm

Bella tekrar esneyince Cormia, "Dinlenmen gerek," dedi.

Fritz az önce içeri girmiş ve İlk Yemek tabaklarını alıp götürmüştü. Bella biftek, patates püresi ve naneli çikolatalı dondurma yemişti. Cormia patates ve dondurmanın bir kısmını yemişti.

Ve M&M'lerin çok lezzetli olduğunu mu düşünmüştü?

Bella yastıklarına daha sıkı sarıldı. "Biliyor musun, sanırım haklısın. Yorgunum. Belki maratonu bu gece daha sonra bitirebiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor." Cormia yataktan kaydı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Bella'nın gözleri kapandı. "Hey, gitmeden önce. Bu mumlar neyden yapılmış? İnanılmaz derecede rahatlatıcı."

Kadın, beyaz dantel yastık kılıfının içinde son derece solgun görünüyordu. "Diğer taraftan gelen kutsal şeylerden yapılmışlar. Kutsal, şifalı şeylerden. Otlar ve çiçekler, Kâtip Bakire'nin çeşmesinden alınan suyla yapılan bir bağlayıcıyla karıştırılır."

"Özel olduklarını biliyordum."

"Çok uzakta olmayacağım," diye ağzından kaçırdı Cormia. "Bu da iyi bir şey."

Cormia odadan çıkarken kapıyı sessizce kapatmaya dikkat etti.

"Hanımefendi?"

Arkasına baktı. "Fritz? Tepsiyle birlikte gittiğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Elindeki buketi kaldırdı. "Bunları teslim etmem gerekiyordu." "Ne güzel çiçekler."

"Bunlar ikinci kattaki oturma odası için." Bir lavanta gülü kopardı ve öne doğru uzattı. "Sizin için, hanımefendi."

"Teşekkür ederim." Narin yaprakları burnuna götürdü. "Oh, ne kadar güzel."

Cormia bacağına bir şey değince sıçradı.

Eğilerek elini kara kedinin ipeksi, esnek sırtında gezdirdi. "Merhaba, Boo."

Kedi mırladı ve ona doğru eğildi, şaşırtıcı derecede güçlü vücudu onun ağırlığını kaydırdı.

"Gülleri sever misin?" diye sordu ona, çiçeği uzatarak.

Boo başını salladı ve daha fazla ilgi gösterilmesini talep ederek boştaki elini dürttü.

"Bu kediye bayılıyorum."

"Ve size tapıyor," dedi Fritz, sonra duraksadı. "Hanımefendi, izin verirsiniz ..." "Ne oldu?"

"Usta Phury eğitim merkezinin ofisinde ve sanırım biraz arkadaşla ihtiyacı var. Belki siz-"

Kedi yüksek sesle miyavladı, büyük merdivene doğru tırıs gitti ve kuyruğunu salladı. Sanki kolları ve elleri olsaydı fuayeyi işaret edecekmiş gibi görünüyordu.

Uşak güldü. "Sanırım Lord Boo da aynı fikirde."

Kedi tekrar miyavladı.

Cormia ayağa kalkarken gülün sapını daha sıkı tuttu. Belki de bu iyi bir şeydi. Primale'ye gideceğini söylemesi gerekiyordu. "Ekselanslarını görmek isterim ama şu anın uygun olduğundan emin misin-"

"Güzel, güzel! Seni ona götüreceğim."

Kâhya koşar adımlarla oturma odasına gitti ve bir süre sonra geri döndü. Geri döndüğünde adımlarında bir sıçrama ve yüzünde sanki keyif aldığı bir işi yapıyormuş gibi bir parıltı vardı.

"Gelin. Aşağı inelim, hanımım."

Boo tekrar miyavladı ve merdivenlerden inip sola, sonra da bir köşeye sıkışmış siyah panelli bir kapıya doğru ilerledi. Uşak sayısal bir tuş takımına bir kod girdi ve altı inç kalınlığında çelik bir panel olduğu anlaşılan kapıyı açtı. Cormia Fritz'i birkaç basamak aşağıya kadar takip etti. . ve kendini her iki yönde de sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen bir tünelin içinde buldu.

Etrafına bakınarak cübbesinin yakalarını birbirine daha da yaklaştırdı. Bu kadar geniş bir alanın ortasında klostrofobik hissetmek garipti ama o

aniden yeraltında olduklarının ve içeride mahsur kaldıklarının farkına vardı.

"Bu arada kod 1914," dedi uşak hepsini içeri kapatıp kilidin düzgün bir şekilde açıldığından emin olmak için kontrol ederken. "Bu evin inşa edildiği yıl. Yol boyunca herhangi bir kapıdan geçmek için bu pedlerin üzerine girmeniz yeterli. Tünel beton ve çelikten oluşuyor ve tüm uçları mühürlü. Ve içindeki her şey bir güvenlik sistemi tarafından izleniyor. Kameralar"-tavanı işaret etti-"ve diğer izleme cihazları var. Burada, arazide ya da evin içinde olduğunuz kadar güvendesiniz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Kendimi biraz tedirgin hissediyordum. "

"Tamamen anlaşılabilir, hanımefendi." Boo sanki onun elini tutmuş ve güven vermek için hafifçe sıkıyormuş gibi ona dokundu.

"Bu taraftan gidiyoruz." Kâhya, buruşuk yüzü ışıldayarak ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Efendi Phury sizi gördüğüne çok sevinecek."

Cormia gülünü tuttu ve onu takip etti. İlerlerken kafasında uygun bir vedalaşma şekli oluşturmaya çalıştı ve kendini biraz gözyaşı dökerken buldu.

Başlangıçta bu kaderiyle savaşmış, Birinci Eş olmaya karşı mücadele etmişti. Ancak şimdi, istediğini elde ederken, görece özgürlüğüyle birlikte gelen kaybın yasını tutuyordu.

Üst kattaki heykeller koridorunda, John odasından aşağıya doğru ikinci kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

Qhuinn yatak odasına, New Rocks ayakkabılarının tabanlarında çamur olmamasını umar gibi dikkatle girdi. "Güzel beşik."

Hemen yan taraftayım, John imzaladı.

İkisinin de telefonu aynı anda çaldı ve mesaj Phury'den geliyordu: *Önümüzdeki hafta için dersler iptal edilmiştir. Daha fazla bilgi için lütfen güvenli Web sitesine giriş yapın.*

John başını salladı. Dersler iptal edildi. Klinik kapatıldı. Lash kaçırıldı ... ve muhtemelen işkence gördü. Soyunma odasında olanların yankıları devam ediyordu.

Kötü haber... kötü haber üçten daha fazla geliyordu.

"Artık ders yok, ha?" diye mırıldandı Qhuinn, spor çantasını yere koymakla biraz fazla meşgul gibiydi. "Herkes için."

Blay ile buluşmalıyız, John imzaladı. Gece çöktüğünden beri mesaj atmadığına inanamıyorum. Belki de şimdi oraya gitmeliyiz?

Qhuinn tavandan tabana pencerelerden birine doğru yürüdü ve ağır perdeyi geri çekti. "Yakın zamanda beni görmek isteyeceğini sanmıyorum. Ve *neden* arkamdan iş çevirdiğini de biliyorum. Sadece bana güven. Ciddi bir boşluğa ihtiyacı olacak."

John başını salladı ve Blay'e mesaj attı: *ZeroSum 2nite çünkü ders yok mu? Q ve benden haber var mı?*

"Gelemeyeceğini söyleyecektir. Bizimle buluşması için ona mesaj attığını varsayıyorum."

Qhuinn, tam telefon bip sesi çıkarırken omzunun üzerinden baktı. Blay'in mesajı okunuyordu: *2 gece ailemle meşgul olamayacağım. Sonra görüşürüz.*

John telefonunu cebine koydu. *Ne oldu?*

"Hiçbir şey. Her şey . . . Bilmiyorum-"

Kapıya vurulan sert darbenin bir erkek kafası büyüklüğünde bir yumruk tarafından yapıldığı belliydi.

"Evet?" Qhuinn seslendi.

Wrath içeri girdi. Kral daha önceki halinden daha da asık suratlı görünüyordu, sanki Kardeşlik'ten yine kötü haberler gelmişti. Elinde siyah metal bir evrak çantası ve bir deri yumağı vardı.

İkisini de havaya kaldırdı ve Qhuinn'e sertçe baktı. "Bunlarla pislik yapmamanı söylememe gerek yok, değil mi?"

"Ah, hayır ... efendim. Ama bunlar nedir?"

"İki yeni en iyi arkadaşınız." Kral çantayı yatağın üzerine koydu, iki siyah kilidi çevirerek açtı ve kapağını kapattı.

"Whoa."

Vay canına, diye

mırıldandı John. "Bir şey

değil."

İçinde, gri yumurta kartonunun içine yerleştirilmiş, bir çift iğneli öldürücü Heckler & Koch kırk beş milimetrelik otomatik doldurucular vardı. Kontrol

etikten sonra

Wrath, siyah silahı namlusundan tutarak Qhuinn'e uzattı.

"V senin için Eski Dilde bir kimlik hazırlayacak. İşler kritikleşirse, bunu göstereceksin ve ızgaranda kim varsa benimle uğraşmak zorunda kalacak. Fritz sana bir manga deniz piyadesine yetecek kadar cephane sipariş edecek." Kral, Qhuinn'e bir göğüs kemeri olduğu anlaşılan bir şey fırlattı. "Onunlayken asla silahsız olmayacaksın. Bu evde bile. Anlaşıldı mı? Bu işler böyle yürür."

Qhuinn tabancayı avucunda tutarken, John arkadaşının büyük yüklere sahip olmanın ne kadar iyi olduğu hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bunun yerine, "Poligona ücretsiz erişim istiyorum. Haftada en az üç kez oraya gitmek isteyeceğim. En az."

Gazap'ın ağzının bir tarafı kalktı. "Sürtüğe senin adını vereceğiz, buna ne dersin?"

John ikisinin arasında duran ve hiçbir şey söylemeyen bir röntgenci gibi hissediyordu ama Qhuinn'deki değişim onu büyülemişti. Şakacı yüzü gitmişti. Tamamen iş adamıydı, aniden sert kıyafetlerinden daha da sertleşmişti.

Qhuinn bir kapıyı işaret etti. "Bu onun yatak odasına mı açılıyor?" "Evet."

"İyi akşamlar, hanımlar."

Vishous odaya girdiğinde gözleri parlayan tek kişi Qhuinn değildi. Kardeş'in elinde ucunda bir etiket olan ağır bir zincir, bir çift pense ve bir olta takımı kutusu vardı.

"Sitchass aşağı, evlat," dedi V.

"Devam et." Gazap yatağa doğru başını salladı. "Zincirlenme vakti geldi, o askının üzerinde John'un arması var. Ayrıca dövme de yaptıracaksın. Sana söylediğim gibi, bu ömür boyu sürecek."

Qhuinn tek kelime etmeden oturdu ve V arkasından gelip ağır ağırlığı boğazına bağladı, sonra da açık bağlantıyı kapattı. Madalyon köprücük kemiklerinden biraz daha aşağıda asılı duruyordu.

"Sadece ölürsen ya da kovulursan çıkar." V, Qhuinn'in omzuna vurdu. "Bu arada, eğer kovulursan, eski yasalara göre, pembe fişin bir giyotin, doğru mu? Zinciri bu şekilde koparıyoruz. Eğer tekmelersen,

Yine de, bağlantılardan birini kıracağız. Çünkü ölüleri kirletmek çok adice. Şimdi sıra dövme."

Qhuinn gömleğini çıkarmaya başladı. "Hep bir tane istemiştim-"

"Bunu üzerinde bırakabilirsin." V takım kutusunu açıp bir dövme tabancası çıkarırken Qhuinn bir kolunu omzuna doğru itti. "Hayır, senin koluna da ihtiyacım yok."

Qhuinn kaşlarını çatarken Vishous kabloyu prize taktı ve iki siyah lateks eldiven taktı. Yatağın başucunda bir küçük siyah kavanoz, bir küçük kırmızı kavanoz ve içinde berrak bir solüsyon olan daha büyük bir kap açtı.

"Arkanı dön ve yüzünü bana dön." Qhuinn New Rocks'ını sallayıp ellerini dizlerinin üzerine koyarken Kardeş bir parça beyaz bez ve sterilize edici bir paket çıkardı. "Yukarı bak."

Yüzüne mi? V, Qhuinn'in sol yanağının üst kısmını silerken John düşündü. Qhuinn kımıldamadı. Vızıldayan iğne ona doğru geldiğinde bile.

John neyin mürekkeplendiğini görmeye çalıştı ama başaramadı. Kırmızının kullanılıyor olması garipti. Siyahın izin verilen tek renk olduğunu duymuştu-

V geri çekilirken John, *lanet olsun*, diye düşündü. Siyahla çizilmiş tek bir kırmızı gözyaşı damlasıydı.

Gazap konuştu. "John için kendi kanını dökmeye hazır olduğunu simgeliyor. Ayrıca pozisyonunuzun ne olduğunu herkesin bilmesini sağlar. Eğer John ölürse, siyah mürekkeple doldurulacak ve bu da ilgilendiğiniz birine onurlu bir şekilde hizmet ettiğinizi gösterecek. İşler yolunda gitmezse, ırka karşı utancınızı göstermek için X ile kutulanacak."

Qhuinn ayağa kalktı ve aynanın karşısına geçti. "Bunu sevdim."

"İyi bir şey," dedi V kuru bir sesle, yanına gelip mürekkebin üzerine şeffaf bir merhem sürerken.

"Benim için bir tane daha yapabilir misin?"

V, Wrath'a baktı, sonra omuz silkti. "Elinde ne var?"

Qhuinn ensesini işaret etti. "Burada Eski Dilde 'On sekiz Ağustos 2008' yazmasını istiyorum. Ve sakın küçültmeyin."

Bugünün tarihi, diye düşündü John.

V başını salladı. "Tamam. Bunu yapabilirim. Yine de siyah giymelisin. O kırmızı sadece özel ürünler için."

"Evet. Güzel." Qhuinn yatağa geri döndü ve şiltenin kenarına bağdaş kurup oturmak için etrafından dolaştı. Başını eğerek ensesini gösterdi. "Ve sayıları heceleyin lütfen."

"Büyük

olacak." "Evet."

V güldü. "Senden hoşlanıyorum, doğru. Şimdi zincirini yukarıda tut ve bırak da işe koyulayım."

Mürekkep tabancasının sesi bir araba motoru gibi dalgalanarak, hızlanarak ve sakinleşerek, hızlanarak ve sakinleşerek nispeten hızlı ilerledi. V, tasarımın altına güzel bir sanatsal girdap ekledi, ardından dövmenin süslü bir plaket gibi görünmesi için her tarafa sürdü.

Bu sefer John, V'nin arkasında durdu ve her şeyi izledi. Üç satırlık metin muhteşemdi ve Qhuinn'in boynunun ne kadar uzun olduğu ve saçlarını ne kadar kısa tuttuğu göz önüne alındığında, her zaman görüneceklerdi.

John bir tane istedi. Ama ne olacaktı?

"Sağlamsın," dedi V, bir zamanlar beyaz olan ve şimdi lekelerle kaplı olan bezle deriyi silerken.

"Teşekkür ederim," dedi Qhuinn, V merhemi biraz daha sürerken, taze mürekkep altın rengi teninde canlıydı. "Çok teşekkür ederim."

"Henüz görmedin. Tek bildiğin, buraya 'ahmak' yazdırmış olabileceğim."

Qhuinn Kardeş'e sırtarak, "Hayır, senden hiç şüphe etmiyorum," dedi.

Vishous biraz gülümsedi, dövmeleriyle sert yüzü onaylandığını gösteriyordu. "Evet, ama sen bir kaçamakçı değilsin. Kaçamak yapanlar sikilir. Sağlam olanlar malı götürür."

V adamlarla el çırpı, sonra toparlanıp giderken Qhuinn banyoya gitti ve çalışmayı görmek için el aynasını kullandı.

Çok *güzel*, John arkasından imzaladı. *Gerçekten çok güzel*.

Qhuinn ensesinin tamamını kaplayan mürekkebe bakarken, "Tam da istediğim şey," diye mırıldandı.

İkisi yatak odasına döndüklerinde, Wrath elini arka cebine sokup bir dizi araba anahtarı çıkardı ve Qhuinn'e verdi. "Bunlar Mercedes'in anahtarları. Onunla bir yere gidersen, biz sana başka bir araba bulana kadar bu arabayı kullanacaksın. Bu şey kurşun geçirmez ve yoldaki diğer her şeyden daha hızlı."

"Onu hâlâ ZeroSum'a götürebilir miyim?" "O bir mahkum değil."

John ayağını yere vurdu ve "*Ben de korkak değilim*" diye imzaladı.

Gazap bir kahkaha attı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. John, ona tüm kapıların, tünelin ve geçitlerin şifrelerini ver."

"Peki ya dersler?" Qhuinn sordu. "Tekrar başladıklarında, okuldan atılmış olsam bile John'la mı kalacağım?"

Gazap kapıya doğru gitti ve durakladı. "O köprüye g e l d i ğ i m i z d e geçeceğiz. Gelecek biraz belirsiz. Her zamanki gibi."

Kral gittikten sonra John, Blay'i düşündü. Adam tüm bunlar olurken gerçekten de onlarla birlikte olmalıydı.

ZeroSum'a gitmek istiyorum. İmzaladı.

"Neden? Blay'i dışarı çıkaracağını düşündüğün için mi?" Qhuinn çantanın yanına gitti ve diğer silahı doldurdu, şarjör bir fısıltı ve klik sesiyle yerine oturdu.

Bana ne yaptığını söylemelisin. Şimdi.

Qhuinn kılıfı taktı ve silahları koltuk altlarına yerleştirdi. Güçlü görünüyordu. Ölümcül. Kırpılmış siyah saçları, kulağındaki piercingler ve mavi gözünün altındaki dövmeyle John adamı tanımasaydı bir Kardeş'e baktığına yemin edebilirdi.

Blay ile aranızda ne oldu?

"Onu serbest bıraktım ve bu konuda acımasız davrandım."

Yüce Tanrım. Neden?

"Cinayetten hapse girmek üzereydim, hatırladın mı? Benim için endişelenerek kendini canlı canlı yerdı. Bu onun hayatını mahvederdi. Hayatının geri kalanında yalnız kalmaktansa benden nefret etmesi daha iyi."

Alınma ama onun için gerçekten bu kadar önemli misin?

Qhuinn'in uyumsuz gözleri John'unkileri delip geçti. "Evet. Öyleyim. Ve sakın bu konuda soru sorma."

John bir sınırı gördüğünde tanırdı: Konuşma diliyle konuşursak, etrafında dikenli teller olan beton bir duvarla karşılaşmıştı.

Hâlâ ZeroSum'a gitmek istiyorum ve hâlâ bizimle buluşması için ona bir şans vermek istiyorum.

Qhuinn çantasından hafif bir ceket çıkardı ve giyerken kendini toparlıyor gibiydi. Arkasını döndüğünde, karakteristik ukala gülümsemesi yine yerindeydi. "Dileğiniz benim için emirdir, prensim."

Bana öyle deme.

John çıkışa yönelirken Blay'e mesaj attı, adamın eninde sonunda geleceğini umuyordu. Belki yeterince rahatsız edilirse yumuşardı?

"Peki sana nasıl hitap edeyim?" Qhuinn bir hamleyle kapıyı açmak için öne atılırken şöyle dedi. "'Efendim'i mi tercih edersiniz?"

Şuna biraz ara ver, olur mu?

"Eski moda 'usta'ya ne dersin?" John omzunun üzerinden ters ters bakınca Qhuinn omuz silkti. "Peki. O zaman koca kafalı diyeceğim. Ama bu senin zararın, sana seçenek sundum."

Otuzbirinci Bölüm

Glymera'nın her şeyden çok sevdiği iki şey vardı: iyi bir parti ve iyi bir cenaze töreni.

Lash'in ailesinin katledilmesiyle her ikisine de sahip oldular.

Phury eğitim merkezinin ofisinde bilgisayarın önünde otururken sol göz küresinin hemen arkasında bir baş ağrısı vardı. Sanki büyücü optik sinirine buz kıracağı saplıyormuş gibi hissediyordu.

Aslında bu bir tatbikat dostum, dedi

büyücü. Doğru, diye düşündü Phury.

Tabii ki öyle.

Alay mı ediyorsun? dedi büyücü. *Ah, doğru. Bitkin bir keş ve kardeşlerin için bir hayal kırıklığı olmayı planlamıştın ve şimdi başardığın için arsızlaşıyorsun. Belki de başkaları için bir seminer başlatmalısın. Phury, Ahgony'nin oğlu, on adımda tam bir başarısızlık.*

Topu yuvarlamaya başlayayım mı? En temelden başlayalım: doğmak.

Phury dirseklerini dizüstü bilgisayarın iki yanına dayadı ve şakaklarını ovuşturarak büyücünün mezarlığı yerine gerçek dünyada kalmaya çalıştı.

Önündeki bilgisayar ekranı parlıyordu ve ona bakarken Kardeşlik'in genel e-posta kutusuna gelen tüm o saçmalıkları düşündü. *Glymera* bunu anlamıyordu. Onlara gönderdiği mesajda saldırıları bildirmiş ve aristokrasiyi Caldwell'den çıkıp güvenli evlerine sığınmaya çağırmıştı. Panik yaratmamaya çalışarak ifadelere dikkat etmişti ama belli ki yeterince sert olamamıştı.

Yine de *leahdyre* ve *shellan*'ının kendi evlerinde katledilmesinin yeterli olacağını düşünürsünüz.

Tanrım, dün gece ve bu gece Azalan Toplum'dan çok fazla ölüm olmuştu ... ve *glymera*'nın tepkilerine bakılırsa, daha fazlası da olacaktı. Çok yakında.

Lash şehirdeki her bir aristokrat ailenin nerede yaşadığını biliyordu, dolayısıyla *glymera*'nın önemli bir kısmının maruz kalma riski altında olma ihtimali vardı. Ve zavallı çocuk her bir adresi baskı altında vermek zorunda da değildi. Eğer *kirleticiler* bu evlerden sadece birkaçına girebilselerdi, adres defterleri, parti davetiyeleri, toplantı programları gibi pek çok ipucu bulabilirlerdi. Lash'in sızıntıları fay hattına çarpan bir deprem gibi olacak ve tüm manzarayı havaya uçuracaktı.

Ama *glymera* bu tehdit karşısında akıllı davranacak mıydı? Hayır.

Princeps Konseyi'nin saymanından az önce aldığı e-postaya göre, aptallar güvenli evlerine gitmiyorlardı. Bunun yerine, başka bir parti vererek "böylesine iyi donanımlı bir erkek ve değerli bir kadının sarsıcı kaybının" yasını tutmaları gerekiyordu.

Bir sonraki *leahdyre*'nin kim olacağına dair bir güç mücadelesi yürütebileceklerine şüphe yok.

Peki ya kapanış? Adam, Qhuinn'in eylemlerinin bir sonucu olarak *Glymera* Konseyi'nin Lash'ın ailesine olan borcunu tahsil edeceğine dair küçük bir söz eklemişti.

Onlar cömert değil miydi? Yeni bir *leahdyre* almak için parayı kendilerine istemiyorlardı. Oh, hayır. Onlar "kötü eylemlerin cezalandırılmasını sağlayan önemli bir emsali koruyorlardı."

Elbette öyleydiler.

Tanrıya şükür Qhuinn onlardan kurtuldu, ancak Wrath'ın çocuğu John'un *ahstrux nohtrum*'u olarak ataması şok ediciydi. Cesur bir hamleydi, özellikle de geçmişe dönük olduğu için. Ve sadece Qhuinn'in uygunsuz bir şekilde durdurduğu bir kavga gibi görünen şey yüzünden mi? O duşta olanlarla ilgili daha fazla şey olmalıydı, gizli tutulan bir şey. Aksi takdirde, bu hiç mantıklı değildi.

Glymera, Wrath'ın Qhuinn'i koruduğunu öğrenecekti ve bu randevu bir noktada kralı ısırarak için geri dönecekti. Yine de Phury her şeyin bu şekilde gelişmesinden memnundu. John, Blay ve Qhuinn stajyerlerin en iyileriydi ve Lash ... şey, Lash her zaman bela olmuştu.

Quinn'in gözleri uyumsuz olabilirdi ama Lash'in gözlerinde bir kusur vardı. Bu çocukta her zaman bir gariplik vardı.

Kardeşliğin gelen kutusuna başka bir e-posta düştüğünde bilgisayar bip sesi çıkardı. Bu seferki merhum *Leahdyre*'nin sağ koluydu. Ve ne biliyor musunuz, adam "trajik bir kayıplar dizisi olan, ancak nihayetinde güvenli meskenlerimize yönelik düşük bir tehdit olan şeye karşı güçlü bir duruşu savunuyordu. Şu anda en iyisi bir araya gelmemiz ve kaybettiklerimiz için uygun yas ritüellerini yerine getirmemizdir. "

Tamam, aptallıktan bahsediyorum. Biraz akıllı olan herkes LV takımlarını toplar ve ortalık yatışana kadar şehirden kaçar. Ama hayır, şapkalarını ve eldivenlerini çıkarıp siyah giysiler ve törensel taziye ifadeleriyle bir Merchant-Ivory filmindeymiş gibi davranmayı tercih ettiler. Üniformalı *köpekler* tarafından mantar pufları uzatılırken ve siyasi kontrol için kibar bir kavga başlarken, birbirleriyle yaptıkları gösterişli, yapmacık sempati alışverişlerini duyabiliyordu.

Sadece akıllarını başlarına toplamalarını umuyordu çünkü onu kızdırmış olsalar da tabiri caizse ölü olarak uyanmalarını istemiyordu. Wrath onlara Caldwell'den çıkmalarını emretmeyi deneyebilirdi ama büyük ihtimalle bu onların topuklarını daha da sert kazmalarına neden olacaktı. Kral ve aristokrasi dost değildi. Neredeyse müttefik bile değillerdi.

Bir e-posta daha geldi ve yine aynıydı. *Kalıyoruz ve bir parti veriyoruz.*

Dostum, bir esrara
ihtiyacı vardı. Ve
ihtiyacı vardı . . .

Dolabın kapısı açıldı ve Cormia tünele giden gizli geçitten dışarı adımını attı. Zarif ellerinde lavanta rengi bir gül ve yüzünde zarif bir çekingenlik vardı.

"Cormia?" dedi ve sonra kendini gülünç hissetti. Sanki son bir gün içinde adını Trixie ya da Irene olarak mı değiştirmişti? "Bir sorun mu var?"

"Sizi rahatsız etmek istemem. Fritz önerdi ..." Sanki uşağın hemen arkasında olmasını bekliyormuş gibi arkasını döndü. "Beni buraya o getirdi."

Phury ayağa kalktı, bunun bir gece önceki zamansız müdahalesi için uşaktan bir intikam olabileceğini düşünüyordu. Bu da *köpeği* bir kahraman yapmıyor muydu? "Buna sevindim."

Belki de *memnun* olmak tam olarak doğru kelime değildi. Ne yazık ki sigara içme dürtüsü yerini ağzıyla başka bir şey yapma ihtiyacına bıraktı. Her ne kadar emme hâlâ işin içinde olsa da.

Bir e-posta daha geldi ve dizüstü bilgisayardan bir ses çıktı. İkisi de bilgisayara baktı.

"Eğer meşgulseniz, gidebilirim."

"Ben değilim." *Glymera* tuğladan bir duvar gibiydi ve zaten başının ağrıdığını düşünürsek, beynini onların inatçılığına vurmaya devam etmesi için bir neden yoktu. Trajik bir şekilde, bir sonraki kötü şey ortaya çıkana ve e-posta gönderene kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de bu o olamazdı, değil mi? Herkesin eli hançer işiyle meşgul olduğu için klavyeyi o kullanıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu kendini susturmak için. Ve çünkü cevap önemliydi.

Cormia ofisin etrafına bakındı. "Buranın aşağıda olduğunu asla tahmin edemezdin."

"Burayı gezmek ister misiniz?"

Tereddüt etti ve John Matthew'un ona verdiği bileziğin renginde olan mükemmel lavanta gülünü öne çıkardı. "Sanırım çiçeğimin bir içkiye ihtiyacı var."

"Bunu düzeltebilirim. "Ona bir şey, herhangi bir şey vermek isteyerek yirmi dörtlük bir Poland Spring paketine uzandı ve bir şişe çıkardı. Kapağını kırarak seviyesini düşürmek için bir yudum aldı ve sonra masanın üzerine koydu. "Burada onu mutlu edecek çok şey var."

Gülü derme çatma vazoya koyarken Cormia'nın ellerini izledi. Çok güzel ve solgundular ve ... gerçekten onun teninde olmaları gerekiyordu.

Her yerinde.

Phury ayağa kalkıp masanın etrafından dolanırken gömleğinin düğmelerini çözdü ve kuyruklarının pantolonunun önünü kapattığından emin oldu. Özensiz giyinmekten nefret ederdi ama kızın onun tahrik olduğunu görmesi riskini göze almaktansa böyle davranmak daha iyiydi.

Ve öyleydi. Tamamen. Onun yanında her zaman böyle olacağına dair bir his vardı içinde: Bir gece önce onun avucuna girmesiyle ilgili bir şey her şeyi değiştirmişti.

Salonun kapısını açık tuttu. "Gelin eğitim tesisimizi görün."

Kız onu ofisten dışarı kadar takip etti ve o da kıza spor salonunda, ekipman odasında, PT tesisinde ve atış poligonunda neler yapıldığını anlatarak her yeri gezdirdi. Kadın ilgiliydi ama çoğunlukla sessizdi ve adam onun kendisine söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissetti.

Ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Diğer tarafa geri dönecekti.

Soyunma odasında durakladı. "Burası çocukların duş alıp üstlerini değiştirdikleri yer. Sınıflar burada."

Tanrım, onun gitmesini istemiyordu. Ama ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Ona burada hiçbir rol bırakmamıştı.

Büyücü, senin *burada* bir *rolün olmadığını* belirtti.

"Haydi, size bir sınıf göstereyim," dedi konuyu açmak için.

Onu kendi kullandığı yere götürdü ve çalıştığı yeri ona göstermekten tuhaf bir gurur duydu.

İşe *yaramıştı*.

"Bunlar da ne?" diye sordu, şekillerle kaplı kara tahtayı göstererek.

"Oh ... evet ..." Yürüdü ve eline bir keçe silgi alarak Caldwell şehir merkezinde patlayan bir bombayla ilgili kayıp analizinin üzerinde hızla gezdirdi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama bu büyük bir savunma hareketinden çok kendini tutuyormuş gibiydi. "Kardeşliğin ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu, sana bunu hatırlatmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Kardeşliğe geri dönecek misin?"

Donup kaldı ve *Bella'nın ona söylemiş olması gerektiğini* düşündü. "İşin dışında olduğumu duyduğunu bilmiyordum."

"Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez-"

"Hayır, sorun değil ... ve evet, sanırım dövüş günlerim sona erdi." Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sırtını stajyerlerin oturduğu masalardan birine dayamış ve kollarını birbirine dolamış olan kadının ne kadar mükemmel görüldüğüne şaşırdı. "Hey... seni çizebilir miyim?"

Kızardı. "Sanırım ... şey, eğer isterseniz. Bir şey yapmama gerek var mı?"

"Olduğun yerde kal." Silgiyi karatahtanın dudağına geri koydu ve bir parça tebeşir aldı. "Aslında, saçını açar mısın?"

Kız cevap vermeyince ona tekrar baktı ve ellerini saçlarına götürüp altın tokalarla uğraştığını görünce şaşırdı. Sarı dalgalar teker teker aşağı iniyor ve yüzünü, boynunu, omuzlarını çerçeveliyordu.

Sınıfın donuk floresan ışıkları altında bile ıslıl ıslıdı.

"Masanın üzerine otur," dedi boğuk bir sesle. "Lütfen."

Adamın dediğini yaptı ve bacak bacak üstüne attı ... ve, Tanrım, cüppesi açılıp kalçasına kadar yarılmadı mı? Kadın arayı kapatmaya çalıştığında, adam fısıldadı, "Bırak onu."

Elleri kıpırdamadı, sonra geriye kaydı ve üst ağırlığını desteklemek için masanın üzerinde düzleşti. "Her şey yolunda mı?"

"Yapma. Hareket etme."

Phury onu çizerken acele etmedi, tebeşir ellerine dönüşerek vücudunun üzerinde dolaştı, boynunda, göğüslerinin kabarıklığında, kalçasının kıvrımında ve bacaklarının uzun, pürüzsüz genişliğinde durdu. Onun resmini kara tahtaya aktarırken onunla sevişti, tebeşirin çıkardığı ses bir hışırtıya dönüştü.

Ya da belki nefesiydi.

"Çok iyisin," dedi bir noktada.

Gözleri ona cevap veremeyecek kadar meşgul ve açgözlüydü, işi bittiğinde ona ne yapacağını hayal etmekle meşguldü.

Sadece bir an süren bir sonsuzluktan sonra geri çekildi ve yaptığı işi ölçtü. Mükemmellik. O'ydu, ama daha fazlasıydı - her ne kadar kompozisyonda onun bile görmesi gereken cinsel bir ton olsa da. Onu şok etmek istemiyordu ama eserin bu yönünü değiştiremezdi. Vücudunun her çizgisinde, duruşunda ve yüzündeydi. O, kadınsı cinsel idealdi. En azından onun için.

"Bitti," dedi kabaca. "Ben
bu muyum?" "Ben seni
böyle görüyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra bir tür şaşkınlıkla, "Benim güzel olduğumu düşünüyorsun," dedi.

Çizdiği çizgileri takip etti. "Evet, biliyorum." Sessizlik aralarındaki mesafeyi genişletti, kendini garip hissetmesine neden oldu. "Peki, şimdi ..." dedi. "Bu şekilde bırakamayız-"

"Lütfen! Hayır!" dedi elini uzatarak. "Kendime biraz daha bakmama izin ver. Lütfen."

Tamam. Tamam. Ne isterse yapardı. Kahretsin, bu noktada, kalbine atmamasını söyleyebilirdi ve bu şey emre oldukça neşeyle uyardı. Kadın onun kontrol kulesi, bedeninin efendisi olmuştu ve ona yapmasını, söylemesini ya da almasını söylediği her şeyi yapacaktı. Hiç soru sormadan. Araçları umursamadan.

Aklının bir köşesinde, tüm bunların bağlı bir erkeğin özelliği olduğunu biliyordu: Dışın sana emrediyordu ve hepsi bu kadardı. Onunla bağ kuramamış olması dışında. Öyle değil mi?

"Çok güzel," dedi yeşil gözleri tahtadayken.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Bu sensin, Cormia. Sen böylesin."

Gözleri parladı ve sonra sanki rahatsız olmuş gibi elleri cübbesinin yırtmacına gitti ve onu kapattı.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadı, onun sözlerini tekrarlayarak. "Biraz daha bakmama izin ver. Lütfen."

Aralarındaki gerginlik artarak devam etti.

"Özür dilerim," dedi kendine kızarak. "Sana kendini kötü hissettirmek istememiştim-"

Ellerini bıraktı ve o tatlı beyaz kumaş öylesine tam bir itaatle açıldı ki, başını okşayıp ona bir kemik vermek istedi.

"Kokun çok güçlü," dedi derin bir sesle.

"Evet." Tebeşiri yere bıraktı ve yasemin kokusunu içine çekti. "Seninki de öyle."

"Beni öpmek istiyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. İstiyorum."

"Gömleğinin düğmelerini açmışsın. Neden?"

"Sertleştim. Ofise geldiğin anda sertleştim."

Bunun üzerine tısladı, gözleri göğsünden kalçalarına doğru indi. Dudakları ayrıldığında, tam olarak ne düşündüğünü biliyordu: onun eline gelmesini.

"Bu inanılmaz," dedi usulca. "Senin yanındayken hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor. Hiçbir şeyin ama ..."

Ona doğru yürüdü. "Biliyorum."

Adam kızın önünde durduğunda, kız başını kaldırıp baktı. "Beni öpecek misin?" "Eğer izin verirsen."

"Yapmamalıyız," dedi, elleri göğsüne gitti. Yine de onu itmedi. Sanki bir can simidiymiş gibi gömleğini kavradı. "Yapmamalıyız."

"Doğru." Bir tutam saçını kulağının arkasına attı.

Bir şekilde, herhangi bir yolla onun içine girme arzusu ön lobunu kısa devre yaptırdı. Kadının karşısında dururken hissettiği şey tamamen onun temel çekirdeğiyle, bir erkeğin temel ihtiyaçlarıyla ilgiliydi. "Ama bu özel olabilir, Cormia. Sadece sen ve ben olabiliriz."

"Özel . . . Özelden hoşlanırım." Çenesini yukarı kaldırarak ona istediğini sundu.

"Ben de," diye homurdandı dizlerinin üzerine çökerken.

Kafası karışmış gibiydi. "Beni öpmek istediğini sanıyordum. "

"Seviyorum." Avuçlarını ayak bileklerine doladı ve baldırlarında bir aşıağı bir yukarı gezdirdi. "ok istiyorum."

"Ama o zaman neden-"

Yavaşça bacaklarını açtı ve lanet olası bornozun kalbini korusun, ama tamamen yanlara dūşmedi mi, ona her şeyi göstermedi mi: Kalçaları, uylukları ve çok ihtiyaç duyduğu kūuk yarık.

Phury dudaklarını yalayarak ellerini bacaklarının iç kısmına doğru kaydirdi ve onları yavaşça, amansızca araladı. Erotik bir i çekişle, ona yer açmak için arkasına yaslandı ve tıpkı onun gibi buna hazır olduğu konusunda ona gūven verdi.

"Arkana yaslan," dedi. "Arkana yaslan ve gerin."

Oh, lanet olsun. . . Onun için krem gibi pūrūzsūzdū, masanın üzerine uzanana kadar geri çekildi.

"Bunun gibi mi?"

"Evet, aynen yle."

Avuç iini kadının bacaklarından birinin arkasından geçirdi ve ayağını omzuna dayanacak şekilde uzattı. pūcūk baldırından başıladı ve ellerinin okşıadığı yolu takip ederek daha da yukarı ıktı. Kalasının ortasında durdu ve kızın gerçekten iyi olup olmadığını iki kez kontrol etti. Kız kocaman yeşil gözleriyle onu izliyordu, parmaklarını dudaklarına gtūrmūştū, nefesi nefes nefese gidip geliyordu.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordu kısık bir sesle. "ūnkū bir kez başıladıėımda durmak zor olacak ve seni korkutmak istemiyorum."

"Bana ne yapacaksın?"

"Dūn gece bana elinle yaptığın şeyin aynısını. Ama ben ağzımı kullanacağım."

İnledi, gözleri geri dndū. "Oh, sevgili Bakire Kâtip ..." "Evet mi?"

"Evet."

Cūbbenin kravatına uzandı. "Seninle ilgileneceėim. Gūven bana."

Ve, kahretsin, evet, yapacağını biliyordu. Daha önce hiç yapmamış olsa da, bir parçası kesin olarak onu tatmin edeceğini biliyordu.

Kravatı çözdü ve cüppesini ayırdı.

Yüksek, sıkı göğüslerinden karnının düz genişliğine ve seksinin güzel soluk dudaklarına kadar vücudu ona gösterildi. Eli aşağı inip cinsel organının tümseğine dayandığında, bir gün önce yaptığı çizimdeki gibiydi, her şeyiyle cinsel, kadınsı ve güçlüydü ... sadece kanlı canlı gerçektir.

"İsa . . . Tanrım." Azı dişleri ağzına doğru fırladı ve ona bir süredir beslenmediğini hatırlattı. Boğazından hem bir talep hem de bir yalvarış olan bir ses çıkarken, iniltinin ne kadarının onun seksinden ne kadarının kanından kaynaklandığından emin değildi.

Yine de bölünmeler gerçekten önemli miydi? "Cormia . . . Sana ihtiyacım var."

Bacaklarını birbirinden ayırma şekli, onun için paketlenmiş ve etiketlenmiş hiçbir şeye benzemeyen bir hediye idi: Kız kendini biraz daha açtığında, peşinde olduğu pembe çekirdeği görebiliyordu. Kadın şimdiden parlıyordu.

O da buna katkıda bulunacaktı.

Bir hırıltıyla yere atladı ve ağzını kıza dayayarak vücudunun tam kalbine yöneldi.

İkisi de haykırdı. Kadının elleri adamın saçlarına dolanırken, adam kadının kalçalarını sıkıca kavradı ve daha da ileri gitti. Dudaklarına karşı çok sıcaktı, ılık ve ıslaktı ve adam onun seksini Fransız öpücüğüyle öperken onu daha da ısıttı ve ıslattı. Kız inlerken, içgüdü her ikisini de ele geçirdi, adamın kızı kucaklamasına ve kızın kalçalarını döndürmesine yol açtı.

Tanrım, sesler inanılmazdı.

Tadım daha da inanılmazdı.

Karnının üzerinden göğüslerine doğru bakarken, küçük meme uçlarına ulaşması gerekiyordu. Öne doğru uzanarak onları hafifçe çimdikledi, sonra başparmaklarıyla yatıştırdı.

Kadının eğilme şekli onu neredeyse orgazm ediyordu. Bu çok fazlaydı.

"Kalçalarını daha hızlı oynat," dedi. "Lütfen . . . Tanrım, kalçalarını bana doğru hareket ettir."

Pelvisi sallanmaya başladığında, dilini uzattı ve istediği gibi sürmesine izin verdi, etini kendini tatmin etmek için kullandı. Yine de bu şekilde uzun süre dayanamadı. Daha da yaklaşması gerekiyordu. Kalçalarını avuçlarının arasına alarak yüzünü çenesinden burnuna kadar ona bastırdı ve kız onun tattığı, kokladığı ve bildiği her şey haline geldi.

Ve sonra gerçekten ciddileşme zamanı gelmişti.

Yukarı doğru hareket etti ve kızın çıkardığı nefes nefese sesten doğru yeri bulduğunu anlayarak seksinin üst kısmına ısrarlı bir şekilde dokunmaya başladı. Kadın kalçalarını giderek artan bir heyecanla pompalamaya başladığında, adam onu rahatlatmak için eline uzandı. Uzattığı avuç iini öyle güçlü kavradı ki, tırnaklarıyla izler bırakacaktı ve bu harikaydı. O hilalleri sırtında da istiyordu ... kıında da, onu delip geçerken.

Onun her yerinde, içinde olmak istiyordu.

Kendine ait bir işaretleme yapmak istiyordu.

Cormia vücudunun Primale'nin bir gün önce yaptığının aynısını yaptığını biliyordu. Toplanan fırtına, hissettiği aciliyet ve içinde kükreyen sıcaklık ona onun bulunduğu yerde olduğunu söylüyordu.

Uçurumun kenarında.

Primale bacaklarının arasında kocaman duruyordu, geniş omuzları onu iyice geriyordu. Muhteşem rengrenk saçları kalçalarının üzerindeydi ve ağzı sanki göbeğine değiyordu, dudaklar dudaklarla buluşuyor, kaygan dil kaygan kıvrımlara değiyordu. Her şey çok görkemli, korkutucu ve kaçınılmaz görünüyordu ... ve tamamen bunalmamasının tek nedeni adamın elinin onunkinin üzerinde olmasıydı.

Dokunmak pek çok açıdan herhangi bir güven verici sözden daha iyiydi - ama en çok da onunla konuşmaya çalışsaydı, yaptığı şeyi durdurmak zorunda kalacağı ve bunun bir suç olacağı için.

Tam parçalanacağını düşündüğü anda, bir enerji dalgası üzerine çöktü ve bedeni ritmik bir şekilde kabarırken onu yukarı ve başka bir yere sürükledi. Tüm o harika gerilim serbest kaldığında,

Serbest bırakılma o kadar tatmin ediciydi ki gözlerinden yaşlar aktı ve bir şeyler haykırdı - ya da belki de hiçbir şeydi, sadece bir nefes patlamasıydı.

Bittiğinde, Primale başını kaldırdı, dili kızın çekirdeğinden kurtulmadan önce son bir kez daha yukarı doğru hareket etti.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri vahşi ve sarıydı.

Konuşmak için ağzını açtı. Tutarlı bir şey çıkmayınca başını salladı.

Primale dudaklarını güzelce ve yavaşça yaladı, görünen dişlerinin uçları parladı ... ve boynuna baktığında daha da belirginleşti.

Başını yana kaydırıp ona damarını sunmak, dünyada yapılabilecek en doğal şeydi.

"Benden al," dedi.

Gözleri parladı ve vücudunda gezinerek karnını öptü ve meme uçlarından birinde duraklayarak dikkatini ona verdi. Ve sonra dişleri boğazının üzerindeydi. "Emin misin?"

"Evet-oh, *Tanrım!*"

Vuruşu sert ve derindi ve çok hızlı gerçekleşmişti... tıpkı hayal ettiği gibi. Adam hepsini ayakta tutan şeye ihtiyaç duyan bir Kardeşti ve kadın kırılacak kadar kırılgan bir şey değildi. Kadın verdi, adam aldı ve kadının içinde yeniden o vahşi gerilim dalgası oluşmaya başladı.

Masanın üzerinde kayarak bacaklarını açtı. "Al beni. Sen bunu yaparken .. içinde ol."

Boğazındaki mührü kırmadan çılgınca hırladı ve kemer tokası masaya çarparak pantolonuyla uğraştı. Onu kabaca sonuna kadar kaydırды, ellerini dizlerinin arkasına çırptı ve onu rahatça açtı.

Sıcak, sert bir sonda
hissetti- Ama sonra adam
durdu.

Emme yumuşak bir alıştırma ve ardından küçük öpücüklere dönüştü ve sonra nefes alıp vermesi dışında hareketsizleşti. Hâlâ adamın kanındaki seksi hissedebiliyor, karanlık kokusunu alabiliyor, damarına olan ihtiyacı hissedebiliyordu ama adam, onun kullanımı için yayılmış olmasına rağmen hareket etmedi.

Bacaklarını bıraktı, nazikçe indirdi ve başını omzuna yaslayarak onu kucakladı.

Onu nazikçe tuttu, kaslarının ve kemiklerinin muazzam ağırlığı, onu ezmemesi için zemin ve masa arasında dengelendi.

"İyi misin?" dedi kulağına.

Başını ileri geri salladı ve ona daha da yaklaştı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Neyin var senin?" Onun omzunu okşadı. "Konuş benimle." Adam, kadının yakalayamadığı bir şey söyledi.

"Ne?"

"Ben ... bakireyim."

Bölüm Otuz İki

"BU GECE MI?" Xhex sordu. "Bu gece kuzeye mi gidiyorsun?"

Rehv başıyla onayladı ve yeni kulübünün inşaat planlarını incelemeye geri döndü. Kâğıt tomarları masasının üzerine yayılmıştı, mavi mimari renderlar diğer tüm evrak işlerinin önüne geçmişti.

Hayır. İsteddiği bu değildi. Akış doğru değildi, çok açıktı. İnsanların gölgelerde inebileceği küçük alanlarla dolu bir düzen istiyordu. Elbette bir dans pisti istiyordu ama kare bir pist değil. Alışılmadık bir şey istiyordu. Ürkütücü. Belli belirsiz tehdit edici ve çok zarif. Kulübün Edgar Allan Poe, Bram Stoker ve Karındeşen Jack gibi olmasını istiyordu ama nikel kaplama krom ve bolca parlak siyahla. Viktorya dönemi modern Goth ile buluşuyor.

Baktığı şey şehirdeki diğer kulüpler gibiydi. Planları bir kenara itti ve saatine baktı. "Gitmem gerek." Xhex kollarını kavuşturdu ve ofisin kapısının önünde durdu. "Ve hayır, sen değilsin," dedi.

"Ben de gelmek istiyorum."

"Kötü bir geçmişe dönüş mü yaşıyorum? Çünkü bunu önceki gece de yapmamış mıydık? Hem de yüzlerce kez? Cevabım her zaman hayır olacak."

"Neden?" diye tersledi. "Nedenini hiç anlamadım. Trez'in gitmesine izin verdin."

"Trez farklıdır." Rehv samur paltosunu giydi ve masanın çekmecesini açtı. Yeni aldığı kırkık Glock tabancası, Bottega Veneta takımıyla birlikte giydiği kılıfına tam oturmuştu.

"Ne yaptığını biliyorum. Onunla."

Rehv dondu kaldı. Sonra silahları kollarına sokmaya devam etti. "Elbette biliyorsun. Onunla buluşacağım. Ona parayı ver. Git buradan."

"Yaptığın tek şey bu değil."

Dişlerini ona doğru parlattı. "Evet. Öyle."

"Hayır, değil. Görmemi istemediğin şey bu mu?"

Rehv azı dişlerini ısırđı ve ofisin öbür ucundan ona ters ters baktı. "Görecek bir şey yok. Nokta."

Xhex sık sık geri adım atmazdı ama onu daha fazla zorlamayacak kadar da sağduyuluydu. Gözlerinde öfke kaynıyor olsa da, "Programdaki değişiklikler iyi değildir. Sana nedenini söyledi mi?"

"Hayır." Kapıya doğru yöneldi. "Ama bu her zamanki gibi bir iş olacak."

"İşler hiçbir zaman olağan değildir. Sadece bunu unuttunuz."

Yıllardır süren bu pisliği ve geleceğin sadece daha fazlasını barındırdığı gerçeğini düşündü. "Unutmak konusunda çok yanılıyorsun. Güven bana."

"Bana bir şey söyle. Eğer sana zarar vermeye çalışsaydı, öldürmek için ateş eder miydin?" "Bana bunu sormadınız."

Sadece konuşma konusu bile derisini soyup kuru temizlemeciye göndermek istemesine yetmişti. Xhex'in onu çok yakından bakmak istemediğı bir şey hakkında uyarıyor olması fikri ise hiç hoşuna gitmemiştir.

Gerçek şu ki, bir parçası ayda bir kez yaptığı şeyi de seviyordu. Ve bu gerçeklik, çoğunlukla yaşadığı dünyada, dopaminin yaşamasına izin verdiği dünyada, nispeten normal ve sağlıklı olan dünyada olduğu zaman tamamen dayanılmazdı.

Kalbindeki o küçük çirkinlik parçasını kimseyle paylaşmayacağından emindi.

Xhex ellerini kalçalarına koydu ve çenesini yukarı kaldırdı, tartışıkları zamanki klasik pozunu. "İş bitince beni ara."

"Her zaman yaparım."

Kulübün planlarını bir araya getirdi, günlük çantasını aldı ve ofisinden çıkıp ara sokağına girdi. Trez Bentley'de bekliyordu ve Rehv'i görünce sürücü koltuğunu boşalttı.

Mağribi'nin sesi Rehv'in kafasında belirdi, derin ve melodikti. *ÇEVREYİ İNCELEMEK VE KULÜBEYİ KONTROL ETMEK İÇİN YARIM SAAT İÇİNDE ORADA OLACAĞIM.*

"İyi anlaşma."

BANA İLAÇ KULLANMADIĞINI SÖYLE.

Rehv adamın omzuna vurdu. "Bir saat önce. Ve evet, panzehirim var."

İYİ. DIKKATLİ SÜR, PISLİK.

"Hayır. Tomruk kamyonlarına ve başıboş geyiklere nişan alacağım."

Trez kapıyı kapattı ve bir adım geri çekildi. Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuştururken nadiren görülen bir gülümseme yaydı; beyaz dişleri karanlık ve güzel yüzünde parlıyordu. Bir anlığına gözleri peridot yeşili parlaklığında parladı; Mağribi dilinde göz kırpmaya eşdeğerdi.

Rehvenge havalanırken, Trez'in ona destek olmasından memnundu. Mağribi ve kardeşi iAm'in bir *senfata* bile meydan okuyacak kadar süslü numaraları vardı. Ne de olsa onlar Gölgelelerin Hisbe'sinin asil üyeleri idi.

Rehv Bentley'nin saatine baktı. Prenses'le saat birde buluşacaktı. Kuzeye iki saatlik bir yolculuk olduğunu ve saatin on bir buçuk olduğunu düşünürsek, arabayı deli gibi kullanması gerekecekti.

Yola çıkarken Xhex'i düşündü. Onun seks olayını nereden bildiğini bilmek istemiyordu... onun isteklerine saygı duymaya devam etmesini ve ortaya çıkıp gölgelelerde takılmamasını umuyordu.

Onun bir fahişeden başka bir şey olmadığını bilmesinden nefret ediyordu.

Phury bir yandan "Ben bakireyim" sözlerinin ağzından çıktığına inanamıyordu. Diğer yandan, bu sözleri söylediği için memnundu.

Yine de Cormia'nın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok sessizdi.

Seksini pantolonuna geri sokup fermuarını çekebilecek kadar geri çekildi, sonra bornozunu düzeltti, iki yarısını bir araya getirdi ve güzel vücudunu örttü.

Aralarındaki sessizlikte odanın içinde volta attı, kapıdan uzak duvara kadar gidip geldi.

Gözleri onun her hareketini izliyordu. Tanrım, ne düşünüyordu acaba?

"Sanırım bunun bir önemi olmamalı," dedi. "Bunu neden getirdiğimi bilmiyorum. yukarı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Özür dilerim. Bu çok uygunsuz-"

"Hayır, açıklamakta bir sakınca görmüyorum." Zsadist'in geçmişini okuyup okumadığından emin olamadığı için durakladı. "Gençken bekârlık yemini ettim. Beni daha güçlü kılmak için. Ve buna sadık kaldım."

Pek sayılmaz, dostum. Büyücü araya girdi. Ona fahişeden bahset, neden bahsetmiyorsun? ZeroSum'dan satın alıp tuvalete götürdüğün ve bir türlü bitiremediğin fahişeyi anlat ona.

Bu şekilde istisnai olmanız ne kadar tipik. Gezegendeki tek kirli bakire.

Phury tahtadaki çiziminin önünde durdu. Her şeyi mahvetmişti.

Bir parça tebeşir alarak ayaklarının dibinde sarmaşık yapraklarını çizmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi. "Her şeyi mahvediyorsun."

Ah, genç kız, büyücü cevap verdi. Çizimde ne kadar iyi olursa olsun, yıkımda daha iyidir.

Çok geçmeden, kadının çarpıcı figürü sarmaşık yapraklarından bir örtüyle kaplandı. İşini bitirdiğinde tahtadan geri çekildi. "Bir kez seks yapmayı denedim. Ve işe yaramadı."

"Neden olmasın?" diye sordu gergin bir sesle.

"Bu doğru değildi. İyi bir seçim değildi. Bıraktım."

Bir duraklama oldu ve ardından masadan kalkarken bir sürtünme sesi duyuldu. "Tıpkı şimdi benimle olduğu gibi."

Etrafında döndü. "Hayır, öyle değil-"

"Durdun, değil mi? Devam etmemeyi seçtin."

"Cormia, mesele o değil-"

"Kendini kimin için saklıyorsun?" Ona bakarken gözleri çok zekiydi. "Yoksa daha çok ne için? Bella ile ilgili fantezilerin mi? Seni durduran şey bu mu? Eğer öyleyse, Seçilmişler için üzülüyorum. Ama eğer bekârlık kendini yalıtılmış ve güvende tutmak içinse, senin için üzülüyorum. Bu güç bir yalan."

Haklıydı. Siktir et onu, ama o çok haklıydı.

Cormia saçlarını topladı ve yerine sabitlerken bir kraliçe asaletiyle ona baktı. "Ben Sığınak'a geri dönüyorum. Sana iyi şanslar dilerim."

Kadın arkasını döndüğünde, adam koşarak ona doğru gitti. "Cormia, bekle-"

Adam kolunu tutmaya çalıştığında kadın kolunu çekti. "Neden bekleyeyim ki? Tam olarak ne değişecek? Hiçbir şey. Git diğerlerinin yanında ol. Eğer yapabilirsen. Eğer yapamıyorsan da çekilmelisin ki bir başkası yarışın ihtiyaç duyduğu gücü oluşturabilsin."

Kapıyı arkasından kapattı.

Büyücünün kahkahası kulaklarında çınlarken boş sınıfta duran Phury gözlerini kapattı ve geçmiş, bugünü ve geleceği nefesini kesene kadar dünyanın etrafında küçüldüğünü hissetti

. . onu ailesinin aşırı büyümüş, ölü bahçesindeki heykellerden birine dönüştürdü.

Bu güç bir yalan. . .

Etrafını saran sessizlikte, kadının sözleri kafasında tekrar tekrar yankılanmaya devam etti.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Bu sadece bir kulüp," dedi Omega'nın oğlu, sesi hem yenilmiş hem de kızgındı.

Bay D. Focus'un hırıltılı motorunu kapattı ve ona baktı. "Evet. İhtiyacınız olan şeyi size buradan getireceğiz."

Bir süredir amaçsızca araba sürüyorlardı çünkü Omega'nın oğlu kusmadan duramıyordu. Gerçi son kusma seansı yaklaşık kırk dakika önce olmuştu, yani Bay D işlerin biraz yoluna girdiğinden oldukça emindi. Kusmanın oğlunun yapmak zorunda kaldığı şeyden mi yoksa indüksiyondan mı kaynaklandığını bilmek zordu. Her iki durumda da Bay D onunla ilgilenmiş, hatta bir noktada oğlunun başını bile tutmuştu, çünkü adam bunu kendi başına yapamayacak kadar güçsüzdü.

Screamer's onlar için doğru yerdi. Şeytanın oğlu yemek yiyemeyecek ya da seks yapamayacak olsa da, burada bulacakları kesin bir şey vardı: kum torbası olarak kullanılabilecek sarhoş insan erkekler.

Oğlu ne kadar yorgun ve öfkeli olsa da damarlarında güç vardı, tetiklenmesi gereken bir güç. Kulüp ve onun aptalları silahtı. Oğul ise mermiydi.

Ve bir kavga her şeyi gerçekten canlandıracaktı. "Haydi, şimdi," dedi Bay D, dışarı çıkarak.

"Bu saçmalık." Kelimeler kulağa güçlü gelebilirdi ama ses tonu hala tahıl ambarı boş olan bir adaminkine benziyordu.

"Öyle değil." Bay D. etrafta dolaştı, oğlunun kapısını açtı ve dışarı çıkmasına yardım etti. "Bana güvenmek zorundasınız."

Caddenin karşısındaki kulübe doğru yürüdüler ve bekleme sırasının başındaki fedai Bay D'ye ters ters bakınca, iri yarı adama bir ellilik verip içeri girmelerini sağladı.

Bay D onları kalabalığın arasından geçirip bara götürürken, "Biraz takılacağız," dedi.

Kulübün her yerinde hard-core rap gümbür gümbür çalarken, deri parçaları giymiş kadınlar sik devriyesinde geçit töreni yapıyor ve erkekler birbirlerine ters ters bakıyordu.

Oğlunun gözleri, yüksek sesle havlayan ve martini bardaklarındaki acı sosu yudumlayan bir grup üniversiteli genci gördüğünde doğru yaptığını anladı.

Bay D. memnuniyetle, "Evet, sadece biraz soluklanıyoruz," dedi.

Barmen geldi. "Ne istiyorsun?" Bay D gülümsedi. "Bizim için bir şey yok-"

"Bir kadeh Patrón," dedi oğlu.

Barmen gittiğinde Bay D. eğildi. "Artık yemek yiyemezsin. İçki ve seks de yok."

Oğlunun solgun gözleri ona dikildi. "Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, efendim, bu şekilde-"

"Evet, siktir et." Shot bardağı yere indiğinde, oğlu barmene "Bir hesap aç" dedi.

Lash, Bay D'ye ters ters bakarken tekilayı geri fırlattı.

Bay D başını salladı ve tuvaleti aramaya başladı. Evet, oğlum, yemek rutinini denediğinde bir saat boyunca kusmuştu ve bu gece zaten yeterince yapmamışlar mıydı?

"İkincim nerede?" diye bağırdı Lash barmene.

Bay D başını geriye doğru çevirdi. Omega'nın oğlu orada durmuş, mutlu bir şekilde parmaklarını bara vuruyordu. İkinci atış geldi. Sonra üçüncüsü.

Dördüncü sipariş verildikten sonra, Lash'in solgun gözleri kayarak saldırganlık alevlendi. "Peki bu yemek ve içmek yok meselesi neydi?"

Bay D. patlamak üzere olan bir bombaya bakıp bakmadığına karar veremedi.

. .. ya da bir mucize. Hiçbir *lesser* dönüştürüldükten sonra yiyecek ve içecek alamazdı. Omega'nın siyah kanı onları besliyordu ve başka hiçbir şeyle bağdaşmıyordu. Hayatta kalmak için ihtiyaçları olan tek şey her gün birkaç saat dinlenmekti.

Bay D sesinde saygıyla, "Sanırım siz farklısınız," dedi.

"Aynen öyle," diye mırıldandı oğlu ve ardından bir hamburger sipariş etti.

Adam yedikçe ve içtikçe yüzüne renk geldiğini ve dalgın bakışının yerini güvene bıraktığını görebiliyordunuz. Hamburger, patates kızartması ve tüm o tekilanın Lash'in boğazından aşağı inişini izlerken Bay D, oğlunun da diğer *küçükler* gibi solup solmayacağını merak etmek zorunda kaldı. Normal kuralların burada geçerli olmadığı açıktı.

Oğlu ağzını siyah bir kâğıt peçeteye silerken, "Peki bu seks yok saçmalığı da ne?" dedi.

"Biz iktidarsızız. Bilirsiniz, elde edemiyoruz-" "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, Profesör."

Oğlu barın sonundaki sarışın serseri kazı gözledi. Kadın, Bay D'nin peşinden gidecek cesareti bulabileceği biri değildi. *Play-boy* vücudu ve balo kraliçesi yüzüyle, onu kendi liginin dışında bırakırdı. Zaten kız da onu fark etmezdi.

Yine de oğlunu fark etti ve adama bakış şekli Bay D'nin yeni patronunu dikkatle ölçmesine neden oldu. Lash kırpılmış sarı saçları, yontulmuş yüzü ve gri gözleriyle yakışıklı bir çocuktı. Kadınların bayıldığı türden bir vücudu vardı, iri ve kaslı, gövdesi kalçalarının üzerinde ters bir üçgen gibi duruyordu ve her türlü aksiyona hazırды.

Bay D'nin aklına, eğer hala okulda olsalardı, oğluyla birlikte görülmekten gurur duyacağı geldi. Ve muhtemelen oğlunun takıldığı türden insanlarla arası açıktı.

Ama burası okul değildi ve Lash'in ona ihtiyacı vardı. Bunu da biliyordu.

Karşıdaki kız oğluna gülümsedi, mavi içeceğinden bir kiraz kopardı ve pembe dilini sarkan kirazın etrafında döndürdü.

Bunu bir çift taşağa yaptığını ve Bay D'nin gözlerini kaçırmak zorunda kaldığını hayal edebiliyordunuz. Evet, eğer hâlâ insan olsaydı yüzü çok güzel kızarırdı. Konu kızlara gelince hep yüzü kızarırdı.

Oğlu bar taburesinden kaydı. "Yemek yok. Seks yok. Evet, doğru. Burada bekle, orospu çocuğu."

Oğul arkasını döndü ve kadına doğru yöneldi.

Bay D barda elinde boş bir kadeh ve üzerinde ketçap ve yağ lekeleri olan bir tabakla kalakaldığında, iyi iş çıkardığını düşündü. Omega'nın oğlunun vampir ebeveynlerini katletmekten başka bir şey düşünmesini sağlamak istemişti ... sadece bunun iyi bir yumruk dövüşü olacağını düşünmüştü.

Bunun yerine, oğlu güzel bir yemek yedi ve kendine biraz içki aldı. Ve şimdi de bu deneyimi hafızasından silip atarak her şeyin üstesinden gelecekti.

Bay D, kendisine bir şey isteyip istemediği sorulduğunda barmene başını salladı. Ne yazık ki artık içemiyordu. SoCo'sunu sevmiştir. Hamburger de işine yarayabilirdi. Hamburgerlerini severdi, gerçekten severdi.

"Benim için bir şeyin var mı, Sam-dog?"

Bay D şöyle bir baktı. Ahmakça gülümseyen ve egosu bir kamyon dolusu olan iri yarı bir adam barın üzerine çıkmış, barmene bakıyordu. Arkasında müthiş bir kartal işlemesi olan siyah deri ceketinin altında üç beden büyük kot pantolon ve inşaat botları vardı. Boynunda birkaç elmas zincir vardı ve gösterişli bir saat takmıştı.

Bay D. mücevherlerle ilgilenmiyordu ama adamın sınıf yüzüğünü çok beğenmişti. Diğer eşyalarının aksine sarı altındı ve ortasında soluk mavi bir taş vardı.

Bay D. liseden mezun olmak isterdi.

Barmen geldi. "Biraz var, evet." Biraz önce oğlunu kızdıran adam grubuna başıyla işaret etti. "Onlara kimi aramaları gerektiğini söyledim."

"Güzel." Koca Adam cebinden bir şey çıkardı ve ikisi el sıkıştı.

Nakit, diye düşündü Bay D.

Koca Adam sırtı ve deri ceketini düzeltti, sınıf yüzüğü parlak mavi renkte parlıyordu. Çocuklara yandan yaklaştı, sonra onlara ceketinin arkasını gösteriyormuş gibi döndü.

Bir yuhalama ve bağıрма oldu ve sonra bir sürü el ceplere girdi ve avuçlar sallandı ve ceplerle biraz daha vardı.

Düzgün değildi. Diğer insanlar etrafa bakıyordu ve kartvizit alışverişi yapmadıkları çok açıktı.

Bay D, onun bu işte uzun süre kalamayacağını düşündü.

Barmen Bay D.'ye "Bir şey istemediğinize emin misiniz?" diye sordu.

Bay D, Lash'in sarışını götürdüğü banyoya doğru baktı. "Hayır, teşekkürler. Ben sadece arkadaşımı bekliyorum."

Barmen sırttı. "Bahse girerim biraz uzun sürecek. Güzel bir gezintiye çıkmış gibi görünüyor."

Üst kattaki yatak odasında Cormia her şeyi topladı... ki fazla bir şey yoktu.

Bir araya getirdiği küçük cüppe yığınının, dua kitaplarına ve tütsü yakacaklarına bakarken, lanet okuyarak gülünü ofiste unuttuğunu fark etti. Yine de onu yanında Mabet'e götüremezdi. Bu taraftan içeri girmesine izin verilen tek şey tarihi öneme sahip olanlardı.

Elbette daha geniş anlamda.

En son yaptığı kürdan ve bezelyeden oluşan yapıya baktı.

Primale'i ayrılıkta güç aradığı için eleştirirken ne kadar da ikiyüzlüydü, oysa kendisi ne yapıyordu? Kendisine bu kadar meydan okuyan bu dünyayı, daha önce bir Seçilmiş olarak sahip olduğundan daha derin bir inzivaya çekilme niyetiyle terk ediyordu.

Gözlerine yaşlar doldu-

Kapısı yumuşak bir şekilde çalındı.

"Bir dakika!" diye seslendi, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonunda gidip kapıyı açtığında gözleri büyüdü ve boynundaki ısıruk izini gizlemek için bornozunun yakalarını bir araya getirdi. "Kız kardeşim mi?"

Seçilmiş Layla diğer taraftaydı ve her zamanki gibi güzel görünüyordu. "Selamlar."

"Selamlar, gerçekten."

Seçilmişlerin izin verdiği kadar kucaklaşmaya yakın olan derin selamlar verdiler.

"Nereden geliyorsunuz?" Doğruluklarken Cormia sordu. "Rhage ve Vishous Kardeşler'e kan hizmetinde mi bulunacaksınız?"

Tuhaf, sözlerindeki resmiyet şimdi ona tuhaf geliyordu. Daha resmi olmayan konuşmalara alışmıştı. Bu konuda daha rahattı.

"Gerçekten de Rhage Kardeş'i görmeye gidiyorum." Bir duraklama oldu. "Ben de sizi sormak istiyordum. İçeri girebilir miyim?"

"Ama elbette. Lütfen odamdan yararlanın."

Layla içeri girdi ve beraberinde garip bir sessizlik getirdi.

Ah, demek haber Sığınak'a ulaşmış, diye düşündü Cormia. Tüm Seçilmişler onun Birinci Eş olarak seçilmediğini biliyordu.

"Nedir bu?" Layla odanın köşesindeki kafes işçiliğini göstererek sordu.

"Oh, sadece bir hobi." "Hobi mi?"

"Zamanım olduğunda, ben..." Bu bir suçluluk itirafıydı, değil mi? Yapacak başka bir şeyi yoksa dua ediyor olmalıydı. "Her neyse..."

Leyla bu ifşaatı ne yüz ifadesiyle ne de sözleriyle kınadı. Yine de onun varlığı bile Cormia'nın kendini kötü hissetmesi için yeterliydi.

"Öyleyse kardeşim," dedi Cormia ani bir sabırsızlıkla, "sanırım bir başkasının Birinci Eşliğe yükseltileceği biliniyordur?"

Layla kürdanların ve bezelyelerin yanına gitti ve narin bir parmağını bölümlerden birinde gezdirdi. "Beni Yansıtma Havuzu'nun yanında saklanırken bulduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz? John Matthew'un dönüşüm geçirdiğini gördükten sonraydı."

Cormia başını salladı ve Seçilmiş'in nasıl usulca ağladığını hatırladı. "Oldukça üzgündün."

"Ve sen bana karşı çok nazıktın. Seni gönderdim ama çok minnettardım ve bu ruh haliyle Bana sunduğunuz nezakete karşılık vermek için buraya geldim. Seçilmişler olarak taşıdığımız yükler ağırdır ve

Aramızda olmayanlar tarafından her zaman anlaşılır. Bilmeni isterim ki, şu anda hissettiğin gibi hissederek, şu anda kalben senin kız kardeşimim."

Cormia alçak sesle eğildi. "Çok duygulandım."

Başka pek çok şey daha vardı. Bir kere, bu konuyu konuşuyor olmalarına şaşırmıştı. Açık sözlülük alışılmadık bir şeydi.

Layla tekrar inşaata baktı. "Sürüye geri dönmek istemiyorsun, değil mi?"

Cormia seçeneklerini değerlendirdikten sonra, kendisine bile itiraf edemediği bir gerçek konusunda Seçilmiş'e güvenmeye karar verdi. "Beni iyi anlıyorsun."

"Aramızda başka bir yol arayanlar da var. Hayatlarını bu tarafta geçirmeye gelenler. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Cormia kuru bir sesle. "Utanç giydiğimiz cüppeler gibidir. Her zaman bizimle, her zaman bizi giydirir."

"Ama cübbeyi çıkarırsanız, yüklerden kurtulursunuz ve seçim sizin olur."

"Bana bir mesaj mı gönderiyorsun, Layla?"

"Hayır. Gerçekten de, sürüye geri dönerseniz, kız kardeşleriniz tarafından yürekten karşılanacaksınız. Directrix, Birinci Eşlerin değişiminde hiçbir uygunsuzluk olmadığını açıkça belirtti. Primale size büyük saygı duyuyor. Öyle söyledi."

Cormia volta atmaya başladı. "Resmi duruş bu elbette. Ama dürüst olmak gerekirse ... diğerlerinin sessiz anlarında ne düşündüklerini bilmelisiniz. Sadece iki açıklama var. Ya Primale tarafından eksik bulundum ya da onu reddettim. Her ikisi de kabul edilemez ve aynı derecede korkunç."

Ardından gelen sessizlik ona doğru sonuca vardığını gösterdi.

Pencerenin yanında durdu ve havuzun üzerinden dışarı baktı. Kız kardeşlerini terk edecek gücü olduğundan emin olmadığını düşündü. Üstelik nereye gidecekti ki?

Sığınak'ı düşünürken, orada keyifli günler geçirdiğini söyledi kendi kendine. Bir amaç duygusu hissettiği ve daha büyük bir iyiliğin parçası olmaktan beslendiği zamanlar. Ve eğer tecrit edilmiş bir

Kâtip olmayı planladığı gibi, bir seferde tüm döngüler boyunca diğerleriyle temastan kaçınabilirdi.

Mahremiyet ona büyük bir şeymiş gibi geldi.

"Primale'i hiç umursamadığınız doğru mu?" Layla sordu.

Hayır. "Evet." Cormia başını salladı. "Yani, ona gerektiği gibi değer veriyorum. Tıpkı senin gibi. Bir sonraki Birinci Eş kim olacaksa onun için çok mutlu olacağım."

Görünüşe göre Layla'nın Bella'nınki gibi bir saçmalık ölçeri yoktu, çünkü yalan havada süzüldü ve Seçilmiş bunun tek bir hecesini bile sorgulamadı - sadece onaylayarak eğildi.

"O halde bir şey sorabilir miyim?" Layla doğrulurken sordu. "Elbette, kardeşim."

"Sana iyi davrandı mı?"

"Primale" mi? Evet. Çok ilgili davrandı."

Leyla yatağın yanına gitti ve dua kitaplarından birini aldı. "Biyografisinde onun büyük bir savaşçı olduğunu ve ikizini korkunç bir kaderden kurtardığını okudum."

"O büyük bir savaşçı." Cormia aşağıya, gül bahçesine baktı. Şimdiye kadar tüm Seçilmişler'in Kardeşlik'in kütüphanesindeki özel bölümde onun ciltlerini okumuş olduğunu hayal etti ve onu buraya getirmeden önce kendisinin de aynı şeyi yapmış olmasını diledi.

"Bundan bahsediyor mu?" Layla sordu.

"Ne hakkında?"

"İkizi Zsadist Kardeş'i yasadışı bir kan köleliğinden nasıl kurtardı? Primale bacağını işte böyle kaybetti."

Cormia'nın başı döndü. "Gerçekten mi? Böyle mi oldu?" "Seninle bu konuda hiç konuşmadı mı?"

"Yapmadı, hayır. Kendisi çok özel bir insandır. En azından benimle."

Bu bilgi şok etkisi yarattı ve ona söylediği şeyi, Bella'nın fantezisini sevdiğini düşündü. Kendisi için de bu doğru muydu?

Primale mi? Onun gemişı hakkında çok az Şey biliyordu, onu olduğu erkek olarak Őekillendiren Şey hakkında çok az Şey.

Ama onun ruhunu tanıyordu, değil
mi? Ve onu bunun için seviyordu.

Kapı alındı. Layla seslenince Fritz başını içeri uzattı. "Affedersiniz ama efendim sizi bekliyor," dedi Layla'ya.

Layla'nın elleri saçlarına gitti ve sonra bornozunun üzerini düzeltti. Fritz odadan çıkarken, Cormia Seçilmiş'in ona özel bir zen gösterdiğini düşündü-

Oh . . . hayır . . .

"Onu görmeye mi gidiyorsunuz? Primale'i
mi?" Layla eğildi. "Onu şimdi göreceğim,
evet." "Rhage'i değil."

"Daha sonra ona hizmet edeceğim."

İçinden buz geçerken Cormia kaskatı kesildi. Ama tabii ki. Ne bekliyordu ki? "Gitsen iyi olur o zaman."

Layla'nın gözleri önce kısıldı, sonra kocaman açıldı. "Kız kardeşim mi?"

"Devam et. Primale'i bekletmesek iyi olur." Pencereye doğru döndü, aniden çığlık atmaya hazırdı.

"Cormia. . . ." diye fısıldadı kız kardeşi. "Cormia, ona değer veriyorsun. Gerçekten de onu çok nemsiyorsun."

"Ben yle bir Şey demedim."

"Yapmak zorunda değilsiniz. Yznzden ve ses tonunuzdan belli oluyor. Kardeşim, neden ... neden kenara ekiliyorsun?"

Cormia, Primale'in başını kız kardeşinin kalçalarının arasına koyduğunu, ağzının Layla'yı zevkten kamburlaştırdığını hayal ederken midesi bulandı. "Grşmende sana başarılar dilerim. Umarım iyi bir seçim yapar ve seni seçer."

"Neden kenara ekiliyorsun?"

"Bir kenara *atıldım*," diye ısırdı. "Karar bana ait değildi. şimdi, lütfen Primale'yi bekletmeyin. Ne de olsa, Tanrı korusun, buna izin veremeyiz."

Layla'nın rengi soldu. "Tanrım?"

Cormia elini ileri geri salladı. "Bu sadece burada kullandıkları bir ifade, inancımın bir göstergesi değil. Şimdi, lütfen, gidin."

Layla'nın bu ruhani sürçmeden sonra kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı var gibiydi. Sonra sesi nazikleşti. "Beni seçmeyeceğinden emin olabilirsin. Ve bil ki eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Yapmayacağım." Cormia arkasını döndü ve sabitlenmiş bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Kapı nihayet kapandığında küfretti. Sonra odanın karşısına geçti ve inşaatını tekmeledi. Her bir bölümü mahvetti, eskiden var olan düzen halının üzerinde bir moloz haline gelene kadar her bir düzgün küçük kutuyu kırdı.

Yok edecek başka bir şey kalmadığında, çıplak ayaklarının tabanındaki kan gibi gözyaşları da dağınıklığı vaftiz etti.

Bölüm Otuz Dört

Şehir merkezinde, Screamer's'da, Lash özel banyolardan birini iyi bir şekilde kullanıyordu.

Ve uzun uzun işediği için değil.

Bardaki sarışının taşaklarına kadar içine gömülmüştü, kadın lavaboya dayanmışken arkadan çiviliyordu. Siyah deri eteği kalçalarına kadar itilmiş, siyah tangası üzerine itilmiş, siyah V yakası genişçe çekilmiş ve göğüsleri tarafından bu şekilde tutulmuştu. Kalçasında değerli küçük pembe bir kelebek dövmesi ve boğazında zincire bağlı bir kalp vardı ve her ikisi de adamın itme ritmine göre vuruluyordu.

Eğlenceliydi, özellikle de sert sürtük kıyafetlerine rağmen, bu tür bir seks için kendi liginin dışında olduğunu hissetti: implant yok, ruj bulaşmaz değildi ve prezervatif takmasını sağlamaya çalışmıştı.

Boşalmadan hemen önce çekildi, onu döndürdü ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Onun ağzında orgazm olurken kükredi ve Bay D'nin haklı olduğunu düşündü: Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Bir ustalık duygusu, onun için normal olanla yeniden bağlantı kurmak.

Ve seks hala iyiydi.

İşini bitirir bitirmez fermuarını çekti, kadının tükürüp tükürmediğini ya da yutup yutmadığını umursamadı.

"Peki ya ben?" diye sordu ağzını silerken. "Peki ya sen?"

"Pardon?"

Lash aynada saçlarını kontrol ederken bir kaşını kaldırdı. Hmm ... belki de tekrar uzatmalıydı. Geçiş döneminden sonra askeriyedeki gibi kestirmişti ama atkuyruğunu seviyordu. İyi saçları vardı.

Tanrım, King'in köpek tasmaı ona çok yakışmıştı- "Alo?" diye sordu kız.

Sinirlenerek camdan ona baktı. "Gerçekten inip inmemeni umursamamı beklemiyorsun herhalde."

Bir an için kafası karışmış gibiydi, sanki Blockbuster'dan kiraladığı filmin kılıfının içinde farklı bir DVD vardı. "Affedersiniz?"

"Neyi anlamadın?"

Şok, bir balık gibi göz kırpmasına neden oldu. "Anlamıyorum."

Evet, belli ki *Debbie Does Dallas* onun ekranında gösteriliyordu. *Pretty Woman*.

Banyoda etrafına bakındı. "Seni buraya sokmama, eteğini yukarı kaldırmama ve seni becermeme izin verdin. Ve umursamadığıma şaşırdın mı? Tam olarak ne olacağını düşünüyordun?"

Yüzündeki son heyecanlı, ben iyi bir kızım, kötü bir şey yapıyorum ifadesi de silinmişti. "Kaba olmana gerek yok."

"Neden senin gibi sürtükler hep şaşıyor?"

"Sürtükler mi?" Kendini beğenmiş öfke yüzünü çarpıtarak onu güzel olmaktan çıkarıp gorgon bölgesine götürdü ve yine de onu biraz daha ilgi çekici hale getirdi. "Beni tanıyorsun."

"Evet, biliyorum. Sen daha önce hiç tanımadığı bir adamın tuvalette ağzına boşalmasına izin veren bir sürtüksün. Lütfen. Bir fahişeye daha çok saygı duyardım. En azından spermden başka bir şeyle ödeme alıyorlar."

"Sen tam bir piçsin!"

"Ve sen beni sıkıyorsun." Kapı koluna uzandı.

Onun kolunu tuttu. "Dikkat et, pislik. İşleri bir anda senin için kötü hale getirebilirim. Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Seni yetiştirme işini düzgün yapmayan biri mi? " Kadının

boştaki avucu adamın suratının ortasına çarptı. "Siktir git."

Tamam, kavgı onu kesinlikle daha ilginç yapıyordu.

Dişlerini ağzına geçirdiğinde, kadının boğazını poşetten yeni çıkmış bir Twizzler gibi ısırmaya hazırdı. Ancak biri kapıya vurup ona halk içinde olduğunu, kadının insan olduğunu ve temizliğin her zaman bir kaltak olduğunu hatırlattı.

"Pişman olacaksın," diye tükürdü ona.

"Oh, öyle mi?" Adam eğildi ve kadın kendini tutunca şaşırdı. "Bana dokunamazsın, kızım."

"İzle beni."

"Adımı bile bilmiyorsun."

Gülümsemesi buz gibiydi, yaşına yıllar ekliyordu. "Çok şey biliyorum-" Kapaıya vurma sesi yeniden başladı.

Kız bir tokat daha atmaya hazırlanırken, Lash misilleme yapmaktan kendini alamadı ve banyodan dışarı çıktı.

Diğer tarafta tık tık tık tıklayan adam ona bir bakış attı ve geri çekildi. "Kusura bakma dostum."

"Sorun değil," dedi Lash gözlerini devirerek. "Muhtemelen o kaltağın hayatını kurtardın."

İnsan güldü. "Aptal fahişeler. Onlarla yaşayamazsın, onları vuramazsın." Yandaki banyo açıldı ve adam deri ceketinin arkasındaki kabartmalı kartalı göstererek arkasını döndü.

"Güzel bir kuşun varmış," dedi Lash.

"Teşekkürler."

Lash bara gitti ve Bay D.'ye başını salladı. "Gitme zamanı. İşim bitti."

Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve dondu kaldı. Cüzdan onun değildi. Babasınınındı. Hızla bir ellilik çıkardı, sonra cüzdanı eski yerine gömdü.

O ve Bay D kalabalık ve gürültülü kulüpten ayrıldılar ve Trade Street'in kaldırımına adım attığında uzun, derin bir nefes aldı. Canlı. Kendini tamamen canlı hissediyordu.

Focus'a giderken, Lash dedi ki, "Bana telefonunu ver. Ve dört katilin numarasını."

Bay D Nokia'yı uzattı ve bazı rakamlar okudu. Lash ilk numarayı arayıp avcıya şehrin yüksek kiralı bir semtindeki adresi verdiğiinde, piçin şüphesini duyar gibi oldu; özellikle *de* avcı onu Bay D'nin telefonundan kimin aradığını sorduğunda.

Onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Adamları onun kim olduğunu bilmiyordu.

Lash lanet telefonu Bay D'ye geri verdi ve onay vermesi için *Fore-
lessen*'a havladı. Dostum, şüphe duyma olayına şaşırmamalıydı ama bu durum değişecekti. Kendine biraz itibar kazandırmak için birliklerine bu gece vurmaları için birkaç yer verecekti, sonra Küçültme Topluluğu sabah İsa'ya gel toplantısı yapacaktı.

Ya onu takip edecekler ya da yaratıcıyla buluşacaklardı. Bu kadar.

Bay D ile cep telefonunu üç kez daha el değiştirdikten sonra Lash, "Şimdi beni Twenty-one Fifteen Boone Lane'e götür," dedi.

"Bizimle birlikte vurmaları için daha fazla adam çağırmanı ister misin?"

"Bir sonraki evimiz için, evet. Ama bu ilki kişisel. "

Sevgili kuzeni Quinn öğle yemeğinde kendi kışını yemek üzereydi.

Primale olarak geçirdiği beş aydan sonra Phury kendini rahat hissetmemeye alışmıştı. Bütün bu lanet olası şey, birbiri ardına kötü bir takım elbise, bir gardırop dolusu "bunu yapmak istemiyorum" olmuştu.

Yine de Layla'yla Birinci Eş pozisyonu için görüşmek özellikle yanlış hissettirdi.

Çok yanlış.

Kütüphanede onu beklerken, diğerleri gibi cübbesini düşürmemesi için Tanrı'ya dua etti.

"Ekselansları?"

Omzunun üzerinden baktı. Seçilmiş, odanın açık çift kapısında duruyordu, beyaz cübbesi kıvrımlar halinde yere düşüyordu, ince vücudu muhteşem bir zarafetle duruyordu.

Derin bir şekilde eğildi. "Bu akşamın sizin için iyi geçmesini diliyorum."

"Teşekkür ederim. Umarım sizin için de aynısı olur."

Doğrulurken gözleri onunkilerle buluştu. Yeşildiler. Cormia'nınki gibi.

Kahretsin. Bir esrara ihtiyacı vardı. "Yakmamın sakıncası var mı?" "Tabii ki olmaz. Dur sana ateşi getireyim." Ona zahmet etmemesini söyleyemeden, kristal bir çakmak aldı ve yanına geldi.

Bir elini dudaklarının arasına koyarak, kapağı açarken onu durdurdu. Ağır sikleti ondan alarak, "Endişelenme. Yapabilirim

o."

"Elbette, majesteleri."

Çakmaktaşı tıngırdadı ve alev sarıya dönuştü ve geri çekildi, gözleri odanın içinde dolaştı. "Bu bana evimi hatırlatıyor," diye mırıldandı.

"Nasıl yani?"

"Tüm kitaplar." Yolun karşısına geçti ve deri sırtlardan bazılarına dokundu. "Kitapları severim. Eğer bir *ehros* olarak eğitilmemiş olsaydım, tecrit edilmiş bir kâtip olmak isterdim."

Çok rahat görünüyordu, diye düşündü ve nedense bu onu endişelendirdi. Bu delilikti. Diğerlerinin yanındayken kendini bir deniz ürünleri restoranının lobisindeki ıstakoz gibi hissediyordu. Onunlayken sadece iki kişi konuşuyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi nefes verirken.

"Elbette."

"Buraya özgürce mi

geldiniz?" "Evet."

Cevabı o kadar düzdü ki, ezberlenmiş gibiydi. "Bundan emin misin?"

"Uzun zamandır Primale'ye hizmet etmek istiyordum. Bu arzumda her zaman kararlı oldum."

Tamamen samimi görünüyordu . . . ama bir şeyler ters gidiyordu. Ve sonra bunun ne olduğunu anladı. "Seni seçeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Peki neden?"

Şimdi içindeki duygu ortaya çıktı, başı öne eğildi, elleri yukarı kalktı, parmakları birbirine dolandı. "Buraya Üstat John Matthew'un geçişini görmek için getirildim. Bunu yaptım ama o beni reddetti."

"Nasıl?"

"Değişim geçirdikten sonra onu yıkadım ama beni reddetti. Cinsel hizmet için eğitildim ve bunu yapmaya hazırdım ama o beni reddetti."

Vay be. Tamam. TMI. "Ve bunun seni seçmeyeceğim anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Directrix size gelmem için ısrar etti ama bu size duyduğum saygının bir ölçüsüydü, tüm Seçilmişler üzerinde size izin vermek. Ne o ne de ben beni Birinci Eş'e yükseltmenizi bekliyoruz."

"John Matthew neden ... yapmadığını söyledi mi?" Çünkü çoğu erkek değişimden hemen sonra azgınlıktan kuduruyordu.

"Benden istendiği zaman ayrıldım. Hepsi bu." Gözleri Phury'ninkilere çevrildi. "Doğrusu, Üstat John Matthew değerli bir erkektir. Bir başkasının hatalarını detaylandırmak onun doğasında yoktur."

"Eminim bunun nedeni-"

"Lütfen. Bu konudan ayrılabilir miyiz, Majesteleri?"

Phury kahve kokulu bir duman çıkardı. "Fritz senin Cormia'nın odasında olduğunu söyledi. Orada ne yapıyordun?"

Uzun bir duraklama oldu. "Bu kız kardeşler arasında olur. Tabii ki size söyleyeceğim. . . bunu yapmamı emrederseniz."

Onun sesindeki sessiz çekingenliği onaylamaktan başka bir şey yapamadı.

"Hayır, sorun değil." Cormia'nın iyi olup olmadığını sormak istiyordu ama bunun cevabını biliyordu. O iyi değildi. En az onun kadar.

"Benim gitmemi ister misin?" Layla sordu. "Directrix'in iki kız kardeşimi senin için hazırladığını biliyorum. Gelip sizi karşılamak için sabırsızlanıyorlar."

Tıpkı bir gece önce onu görmeye gelen diğer ikisi gibi. Heyecanlıydı. Memnun etmeye hazır. Onunla tanışmaktan onur duydum.

Phury sigarayı tekrar dudaklarına götürdü ve uzun ve yavaş bir nefes çekti. "Bundan pek hoşlanmışa benzemiyorsun."

"Kız kardeşlerim seni görmeye gelmişken mi?"

Tabii ki ben-" "Hayır, benimle buluşarak."

"Aksine, bir erkekle birlikte olmak için can atıyorum. Çiftleşme için eğitildim ve bir kan kaynağından daha fazlası olarak hizmet etmek istiyorum. Rhage ve Vishous tüm hizmetlerime ihtiyaç duymuyor ve kullanılmamak bir yük. " Gözleri kitapların yanına gitti. "Gerçekten de kendimi rafa kaldırılmış gibi hissediyorum. Hayatımın hikayesinin sözcükleri bana verilmiş ama ben büyük ölçüde okunmamışım gibi."

Tanrım, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Sanki sonsuza dek işlerin yoluna girmesini, dramın sona ermesini, derin bir nefes alıp yaşamaya başlayabilmeyi beklemiş gibi hissediyordu. Ne kadar ironik. Sanki Layla hayatında hiçbir şey olmadığı için böyle hissediyormuş gibi geliyordu. Kendini okunmamış hissediyordu çünkü çok uzun zamandır çok fazla şey oluyordu.

Her iki durumda da sonuç aynıydı.

İkisi de günü geçirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Pekala, ağla bakalım dostum, diye söylendi büyücü.

Phury bir kül t a b l a s ı n a doğru gitti ve sigarasını söndürdü.
"Directrix'e söyle, bana başka kimseyi göndermesine gerek yok."

Layla'nın gözleri onunkilere kaydı.

"Affedersiniz?" "Ben seni seçtim."

Quinn siyah Mercedes'i Blay'in evinin önüne çekti ve arabayı park etti. Saatlerce ZeroSum'da beklemişler, John arada bir Blay'e mesaj atmıştı. Hiçbir cevap a l a m a y ı n c a John kazıkları çakmıştı ve işte buradaydılar.

Quinn motoru durdururken kuru bir sesle, "Kapınızı açmamı istiyorsunuz," dedi.

John baktı. *Evet dersem yapar mısın?*

"Hayır."

O zaman elbette, kapımı açın.

"Lanet olsun sana." Quinn sürücü koltuğundan kalktı. "Eğlencemi mahvediyorsun."

John kapısını kapattı ve başını salladı. *Bu kadar manipüle edilebilir olmana sevindim.*

"Bu bir kelime değil."

O zamandan beri ne zaman var sen olmuştur içinde yatak ile Daniel Webster? Alo? "Gigunda"?

Quinn eve doğru baktı. Blay'in sesinin içeri dolduğunu duyabiliyordu, *Bu Merriam-Webster olmalı.* "Her neyse. "

İkisi birlikte evin arka tarafına geçerek mutfığa açılan kapıya kadar gittiler. Ev büyük bir tuğla koloniydi, gerçek

Ön tarafı resmi bir görünümüne sahipti, ancak yerden tavana kadar uzanan mutfak pencereleri ve aşağıya doğru sarkan samimi bir ferforje fenerin bulunduğu rahat bir arka tarafı vardı.

Qhuinn hayatında ilk kez kapıyı çaldı ve bir cevap bekledi.

Sanırım müthiş bir kavgaydı, ha, John imzalı. *Sen ve Blay arasında.*

"Oh, bilmiyorum. Sid Vicious benden daha kötü davrandı mesela."

Blay'in annesi kapıyı açtı, her zamanki gibi görünüyordu.

Kızıl saçından eteğine kadar *Happy Days*'den Marion Cunningham. Dişi, daha adil cinsiyetle ilgili yuvarlak, sevimli ve sıcak olan her şeydi ve Qhuinn şimdi ona bakarken, dişileri örnek aldığı standardın soğuk bir çubuk olan annesi değil, o olduğunu fark etti.

Evet, barlarda piliçlerle ve erkeklerle yatmak iyi ve hoştu ama Blay'in annesi gibi biriyle çiftleşecekti. Değerli bir dişiyle. Ve ömrünün sonuna kadar ona sadık kalacaktı.

Tabii onu kabul edecek birini bulabilirse.

Blay'in annesi onları içeri almak için geri çekildi. "Kapıyı çalmak zorunda olmadığını biliyorsun-" Qhuinn'in boğazındaki platin zincire, sonra da yanağındaki yeni dövmeyle baktı.

John'a bakarak mırıldandı: "Demek kral bu işi böyle halletmiş."

Evet hanımefendi, John imzaladı.

Qhuinn'e döndü, kollarını ona doladı ve öyle sıkı sarıldı ki omurgası yerinden oynadı. İhtiyacı olan şey de buydu. Ona tutunurken, günlerdir ilk kez derin bir nefes aldı.

Fısıltıyla, "Seni burada tutabilirdik. Gitmene gerek yoktu."

"Bunu sana yapamazdım."

"Sandığınızdan daha güçlüyüz." Ona olan bağını gevşetti ve başıyla arka merdiveni işaret etti. "Blay üst katta."

Qhuinn mutfak masasının yanında bir yığın bavul görünce kaşlarını çattı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Şehirden çıkmamız gerekiyor. *Glymera*'ların çoğu kalıyor ama . . ne oldu, burası çok tehlikeli."

"Akıllıca bir fikir." Qhuinn mutfak kapısını kapattı. "Şehir dışına mı gidiyorsun?"

"Blay'ın babası biraz tatil yapmak istiyor, bu yüzden üçümüz güneydeki aileleri ziyaret edeceğiz-"

Blay merdivenlerin dibinde belirdi. Kollarını kavuşturarak John'a başıyla selam verdi. "Naber?"

John selamına karşılık verirken, Qhuinn arkadaşının şehri terk etmekten hiç bahsetmediğine inanamadı. *Kahretsin*. Öylece çekip gidecek ve nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemeyecek miydi?

Vay be. Tencere dibin kara, seninki benden kara değil miydi?

Blay'ın annesi Qhuinn'in kolunu sıktı ve "Biz gitmeden önce gelmene sevindim" diye fısıldadı. Daha yüksek bir sesle, "Tamam, buzdolabını temizledim ve kilerde bozulabilecek hiçbir şey yok. Sanırım gidip kasadan mücevherlerimi alacağım."

Tanrım, John o giderken imzaladı. *Daha ne kadar gideceksiniz?*

"Bilmiyorum," dedi Blay. "Bir süre."

Bunu izleyen uzun duraklamada John ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. Sonunda homurdanarak bir ses çıkardı ve "*Tamam, bu çok aptalca*" diye imzaladı. *İkinizin arasında ne oldu?*

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey." Blay omzunun üzerinden başını salladı. "Dinle, yukarı çıkıp toparlanmam lazım-"

Qhuinn hemen söze girdi. "Evet, gitmeliyiz-"

Oh, kahretsin, hayır. John merdivenlere doğru yürüdü. *Odana gidip bu işi çözeceğiz. Hemen şimdi*.

John'un dediği gibi, Qhuinn yeni işi sayesinde adamı takip etmek zorundaydı ve Blay'ın muhtemelen içindeki Emily Post iyi bir ev sahibi olmamayı kaldıramadığı için onunla birlikte gittiğini düşündü.

Üst katta, John yatak odasının kapısını arkalarından kapattı ve ellerini kalçalarına koydu. Bakışları bir ileri bir geri gidip gelirken, ayakta duran bir ebeveyn gibiydi.

iki inatçı çocuk ve yerdeki dağınıklık yüzünden.

Blay dolabına doğru gitti ve dolabı açtığında arka taraftaki boy aynası Qhuinn'in yansımasını yakaladı. Gözleri bir an için buluştu.

Blay, Qhuinn'in yeni görev yerini gösteren zincire bakarak, "Yeni mücevherin güzelmiş," diye mırıldandı.

"Mücevher değil."

"Hayır, değil. İkiniz adına da mutluyum. Gerçekten." Bir parka çıkardı ... bu da ailenin ya Antarktika'daki gibi "güneye" gittiği ya da adamın uzun süre uzak kalmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu. Kışa kadar.

John ayağını yere vurdu. *Zamanımız tükeniyor. Merhaba? Pislikler?*

"Özür dilerim," diye mırıldandı Qhuinn Blay'e. "Tünelde söylediklerim için." "John'a her şeyi anlattın mı?"

"Hayır."

Blay ceketini Prada spor çantasının üzerine bıraktı ve John'a baktı. "Onu sevdiğimi sanıyor. Yani ona aşık olduğumu."

John'un ağzı yavaşça aralandı.

Blay'in kahkahası alevlendi ve boğazı sıkışmış gibi kısa kesildi. "Evet. İncir. Qhuinn'e aşık olan ben. Huysuz olmadığı zamanlarda tam bir sürtük ve ukala olan bir adam. Ama en berbat şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

John başını sallayınca Qhuinn gerildi.

Blay çantasına baktı. "O haklı."

John ayağına çivi çakılmış gibi görünmüyor muydu?

"Evet," dedi Blay. "İşte bu yüzden kadınlara hiçbir zaman o kadar ilgi duyamadım. Hiçbiri onunla kıyaslanamazdı. Bu arada diğer erkekler de öyle. Yani asilzadenin tekiyim ama bu benim işim, onun ya da senin değil."

Tanrım, diye düşündü Qhuinn. Bu hafta vahiy haftası değil miydi? "Özür dilerim, Blay," dedi, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

"Evet, eminim öylesindir. İşleri çok garipleştiriyor, ha?" Blay parkasını avuçladı ve Prada çantasını omzuna attı. "Ama her şey yolunda. Ben

Bir süreliğine şehir dışına çıkıyorum ve siz ikiniz sağlamsınız. Çok güzel. Şimdi gitmem gerek. Birkaç gün içinde sana mesaj atarım."

Qhuinn oradaki *sen*'in sadece John'u kastettiğine bahse girmeye fazlasıyla istekliydi.

Kahretsin.

Blay arkasını döndü. "Sonra görüşürüz."

Dünyadaki en iyi arkadaşı onlara arkasını dönüp kapıya yönelirken, Qhuinn işe yaramaz dudaklarını açtı ve doğru şeyin çıkması için dua etti. Hiçbir şey çıkmayınca, bir şeyin serbest kalması için dua etti. Herhangi bir şey-

Birinci kattan gelen çığlık tizdi.

Blay'in annesi.

Üçü de yatak odasında bomba patlamış gibi dışarı fırladılar, koridordan geçtiler, merdivenlerden gürleyerek indiler. Mutfakta, savaş kabusunun eve geldiğini gördüler.

Küçükler. İki tane. Blay'in lanet evinde.

Ve içlerinden biri annesini göğsüne bastırıp boğuyordu.

Blay ilkel bir çığlık attı ama Qhuinn onu ileri atılmadan önce yakaladı. "Boğazında bir bıçak var," diye tısladı Qhuinn. "Onu durduğu yerde kesecek."

Kiracı, Blay'in annesini mutfaktan geçirip evin dışına, garajın yanına park edilmiş bir minibüse doğru sürüklerken gülümsedi.

John Matthew gözden kaybolurken, başka bir avcı yemek odasından içeri girdi.

Qhuinn, Blay'i bıraktı ve ikisi birlikte saldırıya geçerek önce o avcıyı, sonra da arka kapıdan içeri giren bir diğerini vurdular.

Göğüs göğüse çarpışmalar sürerken ve mutfak darmadağın olurken Qhuinn, John'un açık minibüsün içinde şekilden şekle girmiş olması ve iki yumruklu bir karşılama töreni düzenliyor olması için deli gibi dua etti.

Lütfen Blay'in annesi çapraz ateşte kalmasın.

Başka bir avcı kapıdan içeri girdiğinde, Qhuinn avcıya kafa attı. yumruklaştığı *daha küçük* bir adam, yepyeni şaplaklarından birini avucuna aldı.

kırk beşlik, ve namluyu piçin çenesinin altına sıkıştırdı.

Kurşunlar herifin kafasını parçalayarak tepesini uçurdu, bu da Qhuinn'e belindeki bıçağı kalbine saplamak için bolca zaman kazandırdı.

Pop! Pop! Pop! Fizz-fizz! Oh, ne kadar rahatladım.

O şey bir ışık huzmesi içinde kaybolurken Qhuinn ilk *küçük* avının tadını çıkarmak için duraklamadı. Blay'i kontrol etmek için arkasını döndü ve taşaklarına kadar şoka girdi. Adamın babası odaya dalmıştı ve ikisi de kışkılarını kaldırıyorlardı. Blay'in babası muhasebeci olduğu için bu biraz sürpriz oldu.

John'u geri çekmenin zamanı geldi.

Qhuinn arka kapıdan çıktı ve tam botları çimenlere değdiği sırada minibüsten gelen parlak bir ışık ona yardıma gerek kalmayacağını söyledi.

John yumuşak bir hareketle Town & Country'den atladı ve kapıyı çarparak kapattı; ön panele vurdu ve araç hızla geri döndü. Qhuinn, Blay'in annesinin direksiyonun arkasında eli ayağı birbirine dolanmış bir şekilde araba yolundan aşağı doğru hızla indiğini kısa bir an için fark etti.

"İyi misin, J-man?" Qhuinn, John Matthew'un Qhuinn'in *ahstrux nohtrum*'u olarak geçirdiği ilk gecede öldürülmediğini umarak, "İyi misin?" diye sordu.

John imzalamak için ellerini kaldırdığı anda bir cam sesi duyuldu.

İkisi evin etrafında döndüler. Bir filmde fırlamış gibi, bir çift ceset aile odasının resimli penceresinden dışarı uçu. Blay de onlardan biriydi ve lekeli bir şilte gibi evden dışarı fırlattığı *daha küçük* olanın üzerine düştü. Avcı darbenin etkisinden kurtulamadan, Blay avcının kafasını yakaladı ve bir tavuk gibi boynunu kırdı.

Qhuinn bıçağı ona fırlatırken, "Babam hâlâ evde savaşıyor!" diye bağırdı. "Kilerde!"

John ve Qhuinn içeri geri dönerken üçüncü bir ışık patlaması oldu ve ardından Blay onları bodrum merdivenlerinde yakaladı. Üçü birden yeni çatışma seslerinin geldiği yere koştu.

Merdiven boşluğunun dibine geldiklerinde durdular. Blay'in babası bir elinde İç Savaş'tan kalma bir kılıç, diğer elinde bir hançer olan bir *adamla* karşı karşıyaydı.

diğerinde.

Joe Friday gözlüklerinin ardında gözleri meşale gibi parlıyordu ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Bundan uzak dur. Bu benim."

"*Ninja Baba*" diyebilmenden daha hızlı bitmişti.

Blay'ın babası avcının üzerine Ginsu'yu sürdü, onu bir hindi gibi parçaladı ve sonra Omega'ya geri sapladı. İmhanın parıltısı kaybolduğunda, erkek çılgın gözlerle yukarı baktı.

"Annen-"

Qhuinn, "Minibüsleriyle kaçtılar," diye cevap verdi. "John onu serbest bıraktı."

Hem Blay hem de babası bu haberle sarsıldı. Bu sırada Qhuinn, Blay'ın omzundaki bir kesikten, karnındaki bir kesikten ve sırtındaki bir başka kesikten kan aktığını fark etti ve ...

Babası koluyla alnını sildi. "Ona ulaşmalıyız."
_"

John telefonunu kaldırdı, hoparlörden bir zil sesi geliyordu.

Blay'ın annesi cevap verdiğinde sesi çatallaştı ama bağlantı kötü olduğu için değil. "John? John-"

"Hepimiz buradayız," dedi Blay'ın babası. "Sürmeye devam et, hayatım-"

John başını salladı, telefonu uzattı ve "*Ya minibüste bir takip cihazı varsa?*" diye imzaladı.

Blay'ın babası bir küfür mırıldandı. "Canım? Kenara çek. Kenara çek ve minibüsten in. Güvenli eve git ve oraya vardığında beni ara."

"Emin misin-"

"Şimdi, sevgilim. *Şimdi*."

Yavaşlayan bir motor sesi vardı. Bir araba kapısının çarpma sesi. Sonra sessizlik.

"Sevgilim?" Blay'ın babası telefona sarıldı. "Sevgilim mi? Oh, Tanrım . .
." "Buradayım," diye geldi sesi. "Burada, güvenli evdeyim."

Herkes derin bir nefes aldı.

"Hemen geliyorum."

Başka sözler de söylendi ama Qhuinn merdivenlerden gelen ayak seslerini dinlemekle meşguldü. Ya daha fazla *lesser* gelirse? Blay yaralıydı ve adamın babası silinmiş görünüyordu.

"Buradan gerçekten çıkmamız gerekiyor," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Yukarı çıktılar, valizleri Blay'in babasının Lexus'una koydular ve Qhuinn bir, iki, üç diye sayamadan Blay ve babası gecenin karanlığında yola çıktılar.

Her şey çok hızlı gelişti. Saldırı, çatışma, tahliye. ..hiç konuşulmayan veda. Blay babasıyla birlikte arabaya bindi ve bavullarını alıp gitti. Ama başka ne olacaktı ki? Şimdi uzun uzadıya konuşmanın sırası değildi, *üstelik* on dakika önce küçük bir ev turu için gelmişlerdi.

"Sanırım yola çıkmalıyız," dedi.

John başını salladı. *Burada kalmak istiyorum. Öldürdüklerimiz gelmeyince daha fazlası gelecek.*

Qhuinn, Blay'in Hollywood dublörü rutini sayesinde artık bir verandaya dönüşmüş olan aile odasına baktı. Evde yağmalanacak çok şey vardı ve Blay'in bir kutu mendilinin bile Lessening Society'nin eline geçebileceği fikri onu fena halde kızdırmıştı.

John mesajlaşmaya başladı. *Wrath'a olanları ve burada asılı kaldığımızı anlatıyorum. Bunun için eğitildik. Şimdi aksiyona girme zamanı.*

Qhuinn daha fazla aynı fikirde olamazdı ama Wrath'ın bunu onaylamayacağından da oldukça emindi.

Bir an sonra John'un telefonu çaldı. Kendi kendine ne olduğunu okudu ve sonra yavaşça gülümseyerek ekranı çevirdi.

Mesaj Wrath'tendi. *Anlaştık. Desteğe ihtiyacın olursa ara.*

Vay anasını. Savaşa katılmışlar.

Bölüm Otuz Beş

Rehv Bentley'i Black Snake Eyalet Parkı'nın güneydoğu girişine park etti. Çakıl taşlı park yeri küçüktü, sadece on arabaya yetecek büyüklükteydi ve diğer park yerleri mesai saatleri dışında zincirlenmiş haldeyken, burası her zaman açıktı çünkü kiralanabilir kulübelere giden yollar vardı.

Arabadan inerken bastonunu aldı ama denge için ona ihtiyacı olduğundan değil. Yolun yarısında gözleri kıpkırmızı olmuştu ve şimdi vücudu canlanmış, uğulduyor, ısınıyor ve her yeri hissediyordu.

Bentley'i kilitlemeden önce samur kürkünü bagaja koydu çünkü araba, yirmi beş bin dolar değerindeki Rus kürkü ortada olmadan da yeterince dikkat çekiciydi. Ayrıca panzehir kitinin ve bol miktarda dopaminin yanında olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Evet. Evet.

Bagajı kapattı, alarmı çalıştırdı ve parkın dış sınırlarını oluşturan daha kısa ağaçlardan oluşan kalın sıraya döndü. Sebepsiz yere, insan yapımı arsanın etrafındaki huşlar, meşeler ve kavaklar ona bir geçit töreninde hapsedilmiş bir kalabalığı hatırlattı, hepsi çakılların kenarında sıkıca toplanmıştı, gövdeleri olması gereken yerde dursa bile dalları sınırların dışına taşıyordu.

Sonbaharın yaklaşmakta olduğunu haber veren keskin ve kuru bir esinti dışında gece hareketsizdi. Tuhaf, bu kadar uzakta, Ağustos düpedüz soğuk olabiliyordu ve vücudu şu anda olduğu gibi, soğuğu seviyordu. Hatta bundan zevk alıyordu.

Ana patikaya doğru yürüdü, insansız bir kontrol noktasını ve yürüyüşçüler için bir dizi tabelayı geçti. Çeyrek mil ileride ormanın içine doğru bir patika vardı ve o da parkın derinliklerine doğru toprak patikayı kullandı. Kütük kulübe bir mil daha uzaktaydı ve ayaklarının dibinden bir yaprak karmaşası fırladığında kulübeden yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı. Onları ileriye taşıyan gölge ayak bileklerine kadar tropikal sıcaklıktaydı.

Trez'e "Sağ ol dostum," dedi.

SENİNLE ORADA BULUŞURUZ.

"Güzel."

Koruması yerde buğulanırken Rehv sebepsiz yere kravatını düzeltti. O şeyin boynunda daha uzun süre kalmayacağını biliyordu.

Kulübenin bulunduğu açıklık ay ışığıyla doluydu ve ağaçların arasındaki gölgelerden hangisinin Trez olduğunu anlayamıyordu. Ama işte bu yüzden koruması ağırlığınca altın değerindeydi. Görülmek istemediğinde bir *senfath* bile onu manzaranın içinden çekip çıkaramazdı.

Rehv kaba yontulmuş kapıya kadar gitti ve durup etrafına bakındı. Prenses çoktan gelmişti: Görünüşte pastoral olan bu yerin her tarafında yoğun, görünmez bir korku bulutu vardı - çocukların karanlık ve rüzgârlı gecelerde terk edilmiş evlere baktıklarında hissettikleri türden. Bu, *mhis*'in *symphath* versiyonuydu ve ikisinin insanlar tarafından rahatsız edilmeyeceğini garanti ediyordu. Ya da diğer hayvanlar tarafından.

Erken gelmesine şaşırmamıştı. Onun geç mi, erken mi, yoksa tam zamanında mı geleceğini asla tahmin edemezdi ve bu nedenle ne zaman gelirse gelsin asla oyundan kopmazdı.

Kulübenin kapısı o tanıdık gıcırtyla açıldı. Bu ses beyninin yaltaklanma merkezine doğru ilerlerken, duygularını bir zamanlar televizyonda gördüğü güneşli bir kumsal resmiyle örtbas etti.

Açık alanın köşesindeki gölgelerin arasından, aksanlı kelimeler kalın ve alçak sesle süzüldü. "Bunu hep yapıyorsun. Aşkından ne sakladığını merak ediyorum."

Ve tahmin etmeye devam edebilirdi. Onun aklına girmesine izin veremezdi. Kendini korumanın kritik olduğu gerçeği bir yana, onu dışarıda bırakmak onu çıldırtıyordu ve bu da onu lanet bir spot ışığı gibi memnuniyetle parlatıyordu.

Kapıyı kapatırken, bu gece terk edilmiş romantiği oynamaya karar verdi. Onun, yeniden birlikte olmalarına ne olduğunu merak etmesini bekleyecek ve bu bilgi için onu elinden geldiğince uzun süre rehin tutacaktı. Ama cazibe *sempatizanlar* üzerinde bile işe yarıyordu - doğal olarak berbat, dolambaçlı bir şekilde *olsa da*. Adamın ondan nefret ettiğini ve ona aşıkmiş gibi davranmanın ona pahalıya mal olduğunu biliyordu. Güzel yalanlar söylemekten duyduğu eziyet ve tiksinti onu onun gözüne sokacaktı, yalanların kendisi değil.

"Seni ne kadar özledim," dedi derin ve niyetli bir sesle.

Parmakları az önce düzelttiği kravata gitti ve yavaşça düğümü çözdü. Kadının tepkisi anlık oldu. Gözleri şenlik ateşinin önündeki yakutlar gibi parladı ve tepkisini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Bunun onu hasta ettiğini biliyordu.

"Beni özledin mi? Tabii ki özledin." *Sesi* bir yılanınki gibiydi, S'ler uzun soluk verişlerle devam ediyordu. "Ama ne kadar?"

Rehv plaj sahnesini zihninin ön planında tutarak, enayiye ön lobuna çiviledi ve onu kendisinden uzak tuttu. "Dikkatimi dağıtacak kadar özledim seni."

Bastonunu bir kenara bıraktı, ceketini çıkardı ve ipek gömleğinin üst düğmesini çözdü ... sonra bir sonrakini ... ve bir sonrakini, işi bitirmek için pantolonunun kuyruklarını çıkarmak zorunda kalana kadar. Omuzlarını silkip ipeğin yere düşmesine izin verdiğinde, Prenses gerçekten tısladı ve aleti kabardı.

Ondan ve seksten nefret ediyordu ama onun üzerinde sahip olduğu güce bayılıyordu. Onun zayıflığı ona, birinden gerçekten etkilendiğinizde hissettiğiniz cinsel heyecana çok yakın bir heyecan veriyordu. Cildi bir solucan battaniyesine sarılmış gibi sürünürken bile onu kaldırmayı nasıl başardığını açıklıyordu.

"Kıyafetlerini çıkarma," dedi sert bir sesle.

"Hayır." Onları her zaman kendi istediğinde çıkarırdı, kız söylediğinde değil.

Gururu bunu gerektiriyordu.

"Kıyafetlerini çıkarma, fahişe."

"Hayır." Kemerini çözdü ve kalçalarından ayırdı, esnek deri havada çatırdadı. Gömleği olduğu gibi onu da umursamadan yere bıraktı.

"Kıyafetler üzerimde kalıyor ..." Sözcükleri dağıldı çünkü gücü zayıflıyordu. Asıl mesele de buydu zaten.

Bilinçli bir el hareketiyle kendini kavradı, sonra fermuarını açtı, bağlantı elemanını serbest bıraktı ve pantolonunun aceleyle sert zemine düştüğünü hissetti. Ereksiyonu kalçalarından dışarı doğru dikilmişti ve ilişkilerini hemen hemen özetliyordu. Ona acımasızca kızgındı, kendinden nefret ediyordu ve Trez'in dışarıda tüm bunlara şahit olmasından nefret ediyordu.

Ve sonuç olarak aleti kaya gibi sertleşmiş ve ucunda parlıyordu.

Sempatizanlar için akıl hastalığına doğru bir yolculuk, herhangi bir Agent Provocateur savurganlığından daha iyiydi ve bu yüzden tüm bu şey

iş e yaradı. O yapabilirdi

ona o iğrenç şeyi verebilirdi. Ona başka bir şey de verebilirdi. Aralarındaki cinsel mücadeleyi arzuluyordu. *Symphath* çiftleşmesi, sonunda vücut sıvılarının değiş tokuş edildiği medeni bir satranç maçıydı. Sadece vampir tarafının ona verebileceği cinsel hırıltı ve eziyete ihtiyacı vardı.

"Kendine dokun," diye nefes aldı. "Benim için kendine dokun."

İstedini yapmadı. Homurdanarak mokasen ayakkabılarını tekmeledi ve giysi yığınınan uzaklaştı. İlerlerken, yarattığı sert ve ağır resmin farkındaydı. Kulübenin ortasında durdu, pencereden süzülen bir parça ay ışığı vücudunun düzlemleri üzerinde geziniyordu.

İtiraf etmekten nefret ediyordu ama o da onunla bu kötü şeyi yaşamayı arzuluyordu. Hayatında gerçekte olduğu kişi olabildiği, etrafındaki insanlara yalan söylemek zorunda kalmadığı tek zaman buydu. İşin çirkin yanı, bir parçasının bu hastalıklı, çarpık ilişkiye ihtiyaç duymasıydı ve bu, kendisine ve Xhex'e yönelik tehditten çok, her ay geri gelmesini sağlayan şeydi.

Prenses'in onun zayıflığını bilip bilmediğinden emin değildi. Her zaman ipucu vermemeye dikkat ederdi ama bir *senfatın* elinde ne olduğundan asla emin olamazdınız. Bu da elbette manevraları daha da ilginç kılıyordu çünkü riskler daha yüksekti.

"Bu geceye küçük bir şovla başlayabileceğimizi düşündüm," dedi arkasını dönerek. Sırtı ona dönükken, kalın sikini büyük eline alıp okşayarak kendini tatmin etmeye başladı.

"Sıkıcı," dedi nefes nefese.

"Yalancı." Ereksiyonunun başını öyle sert sıktı ki, içinden bir nefes fırladı.

Prenses onun çıkardığı sesle inledi, çektiği acı onu oyunun içine daha da çekti. Yaptığı şeye bakarken kısa süreli, rahatsız edici bir yer değiştirme hissetti, sanki başka birinin aleti ve başka birinin kolu aşağı yukarı hareket ediyordu. Ama sonra, eylemden uzaklaşmak gerekliydi, iyi vampir doğasının yaptıkları bu şeyle başa çıkabilmesinin tek yolu buydu. İyi tarafı burada değildi. İçeri adım attığında kapıda kontrol etti.

Burası Günah Yiyen'in ülkesiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi.

"Kendimi okşuyorum. Sertçe. Ay ışığı sikime çok yakışıyor. Islağım."

Sertçe içine çekti. "Arkanı dön. Şimdi."

"Hayır."

Hiç ses çıkarmasa da, o anda öne çıktığını biliyordu ve hissettiği zafer, kopuşunu yok etti. Onu kırmak için yaşıyordu. Damarlarında dolaşan bu güç eroin gibiydi. Evet, sonrasında kendini çok pis hissedecekti ve elbette tüm bunlar yüzünden kâbuslarla yaşayacaktı ama şu anda ciddi zevk alıyordu.

Prenses gölgelerin arasından geldi ve onun neyin peşinde olduğunu gördüğünü anladı çünkü yüksek sesle inledi, *senfath* rezervi bile tepkisini tutacak kadar güçlü değildi.

"Bana bakacaksan" -siki morarana ve acıdan sırtını eğmek zorunda kalana kadar sikinin başını tekrar sıkı- "seni görmek istiyorum."

Kadın ay ışığına doğru adım attı ve adam bir an için ritmini kaybetti.

Prenses parlak kırmızı bir elbise giymişti, boğazındaki yakutlar kâğıt beyazı tenine karşı parlıyordu. Mavi-siyah saçları başında toplanmıştı, gözleri ve dudakları boynundaki kan kırmızısı taşlarla aynı renkteydi. Kulak memelerinden, iğneli kuyruklarıyla sarkan iki albino akrep onu izliyordu.

Korkunç derecede güzeldi. Hipnotik gözleri olan dik bir sürüngen.

Kollarını belinin önünde kavuşturmuş ve elbisesinin yere kadar uzanan kollarının içine sokmuştu ama şimdi onları indirdi ve ellerine bakmadı. Bakamazdı da. Onlardan çok fazla iğreniyordu ve eğer onları görürse ereksiyonunu kaybedecekti.

Kendini uyarılmış tutmak için avucunu taşaklarının altına kaydırıp ve onları yukarı doğru gererek sikini çerçevelemelerini sağladı. Seksinin her iki parçasının da yerine oturmasına izin verdiğinde, güçle sallanıyorlardı.

Onunla ilgili görmek istediği o kadar çok şey vardı ki, gözleri nereye gideceğini bilemiyordu. Göğsünün üzerinde gezinirken, bir çift kırmızı gözüne takıldılar.

göğüs kaslarını işaretleyen yıldızlar. Vampirler bunların sadece bir süs olduğunu düşünüyordu ama *sempatizanlar* için bunlar hem kraliyet kanının hem de işlediği iki cinayetin kanıtıydı: Baba cinayeti size yıldız kazandırır, anne cinayeti ise daire kazandırır. Kırmızı mürekkep onun kraliyet ailesinin bir üyesi olduğu anlamına geliyordu.

Prenses elbisesini çıkarmıştı ve elbisenin gür kıvrımlarının altında vücudu, tenine batan kırmızı saten bir ağla kaplıydı. Türünün büyük ölçüde cinsiyetsiz görünümüne uygun olarak, göğüsleri küçük ve kalçaları daha küçüktü. Dişi olduğundan emin olabilmenin tek yolu bacaklarının arasındaki küçük yarıktı. Erkekler de aynı şekilde çift cinsiyetliydi; dişiler gibi topladıkları uzun saçları ve birbirinin aynısı elbiseleri vardı. Rehv erkeklerden birini hiç çıplak görmemişti, çok şükür, ama onların siklerinin de kendisinininkiyle aynı küçük anomaliye sahip olduğunu varsayıyordu.

Oh, neşe.

Anomalisi elbette Prenses'le sevişmeyi sevmesinin bir başka nedeniydi. Sonunda onun için acı çektiğini biliyordu.

"Şimdi sana dokunacağım," dedi ona doğru yaklaşarak. "Fahişe."

Rehv, kızın eli uyarılmış aletin etrafına dolandığında kendini çelikleştirdi, ama ona sadece bir anlık temas sağladı. Sertçe geri adım atarak sikini kadının elinden kurtardı.

"İlişkimizi bitirecek misin?" diye söylendi, söylediği sözlerden nefret ederek. "Geçen gece beni bu yüzden mi ektin? Bu bok senin için çok mu sıkıcı?"

Kadın öne çıktı, adamın bildiği gibi. "Hadi ama, sen benim oynucağımsın. Seni çok özleyeceğim."

"Ah."

Bu sefer onu yakaladığında tırnaklarını şaftına geçirdi. Omuzlarını köprücük kemikleri neredeyse kırılana kadar sıkarak nefesini tuttu.

"Demek nerede olduğumu merak ettin?" diye fısıldadı ona doğru eğilirken. Ağzı adamın boğazına değdi ve dudaklarının dokunuşu adamın tenini yaktı. Sürdüğü ruj ezilmiş biberden yapılmıştı ve yakması için özenle ayarlanmıştı. "Benim için endişelendin. Benim için acı çektin."

"Evet. İşte bu," dedi, çünkü kız bu yalandan zevk alacaktı.

"Biliyordum." Prenses dizlerinin üzerine çöktü ve eğildi. Dudakları adamın sikinin başıyla buluştuğu anda, rujun verdiği yanma hissi adamın taşaklarını yumruk gibi sıkı. "Bana sor."

"Ne için? Bir oral seks için mi yoksa yeniden planlamanın nedeni için mi?"

"Her ikisi için de yalvarman gerektiğini düşünüyorum." Onun uyarılmışlığını aldı ve karnına doğru itti, sonra dili dışarı çıktı ve ereksiyonunun dibindeki dikenini okşadı. Bu diken onun en çok sevdiği parçasıydı, boşaldığı zaman yerine kilitlenen ve onları birbirine bağlı tutan. Şahsen o şeyden nefret ediyordu ama lanet olsun, ağızındaki şeyden gelen acıya rağmen onunla oynamak iyi hissettiriyordu.

"*Bana sor.*" Aletin tekrar yerine düşmesine izin verdi ve onu ağızının derinliklerine aldı.

"Ah, kahretsin, em beni," diye inledi.

Hem de nasıl. Boğazını açtı ve alabildiği kadarını aldı. Harikaydı ama yanma hissi öldürücüydü. Chanel No. Nightmare rujunun bedelini ödetmek için saçlarından tuttu ve kalçalarını öne doğru iterek boğulmasına neden oldu.

Buna karşılık olarak, tırnaklarından birini kan akıtacak kadar derine batırdı ve adam haykırdı, gözlerinden yaşlar fışkırdı. Gözyaşlarından biri yanağına dökülürken kadın gülümsedi, yüzündeki kırmızının renginden hoşlandığına şüphe yoktu.

"Lütfen diyeceksin," dedi. "Benden açıklamamı istediğinde."

Ona bunun için nefesini tutmasını söylemek istedi, ama bunun yerine ağızına dalmayı tekrarlardı ve o da kazmayı tekrarlardı ve her ikisi de nefes nefese kalana kadar bir süre bunu ileri geri yaptılar.

Bu noktada seksi alev alev yanıyor, ateşler içinde kıvranıyor, onun o iğrenç ağızına boşalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

"Bana nedenini sor," dedi. "Neden gelmediğimi sor."

Başını iki yana salladı. "Hayır... istediğin zaman bana söylersin. Ama burada vaktimizi boşa mı harcıyorsun yoksa bitirmeme izin verecek misin diye soracağım."

Kendini yerden kaldırdı, pencereye gitti ve o korkunç elleriyle pervaza dayandı. "Gelebilirsin. Ama sadece içime."

Kaltak bunu hep yapardı. *Her zaman* içeriden.

Ve her zaman pencereden. Açıkçası, adamın destekle geldiğinden emin olamasa da, bir seviyede izlendiklerini biliyordu. Ve eğer camın önünde sevişirlerse, nöbetçi görmek zorunda kalacaktı.

"İçimde bitir, lanet olası."

Prences sırtını dikleştirdi ve kışını kaldırdı. Giydiği ağ bacaklarına ve kalçalarının arasına kadar uzanıyordu ve içine girmek için bir kısmını yırtması gerekecekti. Zaten bu yüzden giyyordu. Eğer ruju kötüyse, vücudundaki file daha da kötüydü.

Rehvenge onun arkasına geçti ve iki elinin baş ve orta parmaklarını kadının sırtının alt kısmındaki ağa soktu. Bir çekişle örgüyü kadının kışından ve seksinden ayırdı.

Parlıyordu, şişmişti ve onun için yalvarıyordu.

Omzunun üzerinden bakarak gülümsedi ve mükemmel, kutu gibi beyaz dişleri ortaya çıktı. "Ben açım. Kendimi senin için sakladım. Her zamanki gibi."

Yüzünün buruştuğunu gizleyemedi. Onun tek sevgilisi olduğu fikrine katlanamıyordu; erkeklerden oluşan bir yer ekibinin parçası olmak çok daha iyi olurdu, böylece aralarında yaşananlar bu kadar büyük görünmezdi. Ayrıca bu eşitlik onun midesini bulandırırıyordu. O da onun tek sevgilisiydi.

Kendini onun cinsel organına soktu ve kafası cama çarpana kadar onu öne doğru itti. Sonra kalçalarını kavradı ve yavaşça dışarı kaydı. Kadının bacakları bir dizi dalga halinde titriyordu ve ona istediği şeyi veriyor olmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden yavaşça geri itti, eve giden yolun yarısında durdu, böylece onun hepsini alamadı.

Kırmızı gözleri omzunun üzerinden ateş saçıyordu. "Daha fazla, teşekkürler." "Neden göstermedin, benim güzel kaltağım."

"Neden çeneni kapatıp bitirmiyorsun?"

Rehv eğildi ve dişlerini kadının omzunda gezdirdi. Ağ akrep zehriyle kaplıydı ve dudaklarının anında uyuştüğünü hissetti. İş bittikten sonra bu kötü şey ellerine ve vücuduna bulaşacaktı, bu yüzden en kısa zamanda güvenli evinde duş alması gerekecekti. Yeterince hızlı olmayacaktı. Acımasızca hastalanacaktı,

her zamanki gibi. Tam bir *symphath* olduğu için zehir onu etkilememişti; onun için parfüm gibi bir şeydi, güzelleştiriciydi. Özellikle hassas olan vampir doğası içinse düpedüz zehirdi.

Yavaşça geri çekildi ve birkaç santim içeri girdi. Üç boğumlu parmakları pervazın eski, yıpranmış tahtasına saplandığında onu iyi yakaladığını anladı.

Tanrım, o elleri, üçlü eklemleri ve kıpkırmızı uzayan tırnaklarıyla ... bir korku filminden fırlamış gibiydi, hortlaklar çıkıp iyi adamı öldürmeden önce tabutun ağzını saran türden bir şeydi.

"Söyle bana, neden kaltak? . . ." Kelimeleri ritmiyle noktaladı. "Yoksa ikimiz için de son yok."

Tanrım, bundan hem nefret ediyor hem de bayılıyordu, ikisi de güç pozisyonunu korumak için mücadele ediyor, ikisi de vermek zorunda oldukları tavizlere kızılıyordu. Onun mastürbasyon yaptığını görmek için buraya gelmek zorunda kalması onu canlı canlı yiyordu ve onun vücuduna yaptıklarından nefret ediyordu ve ona neden iki gece geç kaldığını söylemek istemiyordu, ama kurtulmak istiyorsa bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordu. . .

Ve atlıkarınca dönüp durdu.

"Söyle bana," diye hırladı.

"Amcan güçleniyor."

"Öyle mi?" Adam onu hızlı, iğrenç bir penetrasyonla ödüllendirdi ve kadın nefesini tuttu. "Nedenmiş o?"

"İki gece önce ..." Omurgası onu mümkün olan en derin şekilde kabul etmek için bükülürken nefesi ağzından kesilerek çıktı. "Taç giydi."

Rehv ritmini kaybetti. *Kahretsin*. Liderlikteki bir değişiklik iyi değildi. *Symphath*'lar o kolonide sıkışıp kalmış, gerçek dünyadan izole edilmiş olabilirlerdi ama oradaki herhangi bir siyasi istikrarsızlık onlar üzerindeki çok az olan kontrollerini de tehdit ediyordu.

"Sana ihtiyacımız var," dedi, arkasına uzanıp tırnaklarını adamın kıkına batırarak. "En iyi yaptığın şeyi yapman için."

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Yeterince akrabasını öldürmüştü.

Omzunun üzerinden baktı ve kulağındaki akrep ona sertçe baktı, cılız bacakları dönerek ona doğru uzanıyordu. "Sana nedenini söyledim. O yüzden devam et."

Rehv beynini kilitledi, sahildeki manzaraya odaklandı ve vücudunun işini yapmasına izin verdi. Onun vurucu ritmi altında Prenses orgazm oldu, vücudu onu bir mengenede sikini büken bir yumruk gibi bir dizi darbeye kavradı.

Bu da seksinin onu içine çekmesini ve doldurmasını sağlayan şeydi.

Elinden geldiğince çabuk çekildi ve cehenneme doğru kaymaya başladı. Zehrin o lanet ağ üzerindeki etkisini şimdiden hissedebiliyordu. Vücudunun her yeri karıncalanıyor, derisindeki sinir uçları acı spazmları içinde yanıp sönüyordu. Daha da kötüleşecekti.

Prenses kendini toparladı ve elbisesine yöneldi. Gizli bir cebinden uzun, geniş bir kırmızı saten çıkardı ve gözleri adama kilitlenmiş bir halde, kumaşı bacaklarının arasından geçirerek özenle hazırlanmış bir dizi fiyonkla bağladı.

Yakut gözleri memnuniyetle parıldarken, ondan bir damla bile kaçmadığından emin oldu.

Adam bundan nefret ediyordu ve kadın da bunu biliyordu, bu yüzden adam hızlıca çekildiğinde hiç şikâyet etmiyordu. Adamın onu bir çamaşır suyu banyosuna sokmak ve seks sanki hiç olmamış gibi içinden çıkana kadar yıkamak istediğini çok iyi biliyordu.

"Öşrüm nerede?" dedi elbisesini giyerken.

Ceketinin yanına gidip küçük kadife bir çanta çıkarırken zehrin etkisiyle gözleri iki katına çıkmıştı. Çantayı kıza doğru fırlattı ve kız çantayı kaptı.

İçinde iki yüz elli bin dolarlık yakut vardı. Kesilmiş. Ayarlanmaya hazır.

"Eve gelmen gerek."

Oyun oynamak için çok yorgundu. "O koloni benim evim değil."

"Yanlış. Hem de çok yanlış. Ama yola geleceksin. Bunu garanti ederim." Bunun üzerine ortadan kayboldu.

Rehv, içinden kara bir yorgunluk dalgası geçerken avuçlarını kulübenin duvarına dayayarak sarktı.

Kapı açıldığında kendini toparladı ve pantolonunu aldı. Trez hiçbir şey söylemedi, sadece yanına gelip onu dengeledi.

Hasta olduğu ve olacağı halde, elbiselerini kendisi giyyordu. Bu onun için önemliydi. Bunu her zaman kendisi yapardı.

Ceketi yerine oturduğunda, kravatı boynuna dolandığında ve bastonu elindeyken, en yakın arkadaşı ve koruması onu kucağına aldı ve bir ocuk gibi arabasına kadar taşıdı.

Otuz Altıncı Bölüm

Bir insandaki stres, balondaki hava gibidir. Çok fazla baskı, çok fazla bok, çok fazla kötü haber... ve doğum günü partisi dağılır.

Phury daha yeni bakmış olmasına rağmen komodinin çekmecesini yırtıp açtı. "Kahretsin."

Kırmızı dumanı neredeydi?

Göğüs cebinden neredeyse boş olan poşetini çıkardı. İnce bir tane için zar zor yeterliydi. Bu da Rahip geceyi kapatmadan önce ZeroSum'a gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Geri döndüğünde dolu çantayı saklayabileceği bir yer olsun diye hafif ceketini giydi ve büyük merdivenlerden aşağı koşarak indi. Fuayeye ulaştığında kafası canlanmış, kıvranıyor ve büyücünün "Ahgony'nin Oğlu Phury'nin Bok Kafalı Olmasının En Önemli On Nedeni" ile şişiyordu.

On numara: Kendini Kardeşlik'ten attırmayı başarır. Dokuz numara: Uyuşturucu bağımlısı. Sekiz numara: İkizinin hamile Shellan'ı kötü durumdayken ikiziyle kavga eder. Yedi numara: Uyuşturucu bağımlısı. Altı numara: Birlikte olmak istediği kadının üzerine sıçar, onu uzaklaştırır. Beş numara: Bağımlılık davranışını korumak için yalanlar söyler.

Yoksa bu dokuz ve yedinin kapsamına mı giriyor?

Dört numara: Ebeveynleri hayal kırıklığına uğratar. Üç numara: Uyuşturucu bağımlısı. İki numara: Daha önce bahsedilen çıldırmış kadına aşık olur-

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

Cormia'ya aşık olmuş muydu? Nasıl aşık olmuştu? Ne zaman?

Büyücü aklına geldi. *Canı cehenneme, dostum. Listeyi bitir.*

Hadi ama. Tamam. Sanırım "Uyuşturucu Bağımlısı "nı bir numaraya koyacağız, değil mi?

"Nereye gidiyorsun?" Wrath'ın sesi yukarıdan bir tür vicdan gibi geldi ve Phury elini giriş kapısına dayayarak dondu kaldı.

"Nerede?" diye sordu kral.

Özel bir yer değil, diye düşündü Phury arkasını dönmeden. Sadece delilik.

"Arabayla gezmeye çıktık," dedi ve arabasının anahtarlarını başının üzerinde tuttu.

Bu noktada, yalan onu zerre kadar rahatsız etmiyordu. Sadece herkesin yolundan çekilmesini istiyordu. Kırmızı dumanını aldığı anda, sakinleştiğinde ve kafası artık patlamayı bekleyen bir boru bombası olmadığı anda, etkileşime geri dönebilirdi.

Wrath'ın çizimleri merdivenlere çarptı, adımlarının ritmi bir orospu tokadı için geri sayım gibiydi. Phury kralla yüzleşmek için döndü, göğsünde düşük kaynama noktalı bir öfke alevlendi.

Ve ne biliyorsunuz, Wrath da Hallmark havasında değildi. Kaşları sargılarının arkasındaydı, dişleri uzundu ve vücudu cehennem gibi gergindi.

Belli ki daha fazla kötü haber vardı.

"Şimdi ne oldu?" Phury, mevcut bok fırtınasının ne zaman başka bir grup insanın hayatına geçeceğini merak ederek ısırırdı.

"*Glymera*'dan dört aile bu gece vuruldu ve kurtulan olmadı. Qhuinn'e söylemem gereken korkunç bir şey var ama ne ona ne de John Matthew'a Blaylock'taki gözetleme yerlerinde ulaşamıyorum."

"Oraya gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, kışını kaldırıp Sığınak'a gitmeni ve lanet olası görevini yapmanı istiyorum," diye tersledi Wrath. "Daha fazla Kardeşe ihtiyacımız var ve sen Primale olmayı kabul ettin, o yüzden bu işi ertelemeyi bırak."

Phury dişlerini göstermek için can atıyordu ama kendini tuttu. "Başka bir Birinci Eş seçtim. O hazırlanıyor ve ben de yarın akşam oraya gidiyorum."

Wrath'ın kaşları yukarı kalktı. Sonra bir kez başını salladı. "Tamam. Güzel. Şimdi, Blaylock'un numarası ne? Çocuğu evine geri göndereceğim. Bütün Kardeşler meşgul ve Qhuinn'in bunu telefonda duymasını istemiyorum."

"Gidebilirim-"

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verdi kral. "Hâlâ Kardeşlik'in bir parçası olsan bile, şu anda olanlardan sonra, Kardeşlik'i kaybetmeyeceğim."

"Primale'in yarışı, çok sikeyim seni. Şimdi Blaylock'un numarası ne?"

Phury, Wrath'a rakamları verdi, başıyla veda etti ve antreye doğru yürüdü. Wrath'a gezmeye gideceğini söylemiş olması umurunda bile değildi; BMW'sini avluda park ettiği yerde bıraktı ve şehir merkezine indi.

Wrath zaten yalan söylediğini biliyordu. İkisinin de çok iyi bildiği bir sahtekârlığı sürdürmek için onun arabasını alarak ZeroSum'a yolculuğu ertelemeye gerek yoktu.

Kulübün girişine geldiğinde, Phury bekleme sırasını atlayarak sadece yürüdü ve fedainin yolundan çekilmesini sağladı.

VIP bölümünde, iAm Rehvenge'in ofisinin kapısında duruyordu. Moor onu gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu ama Rehv'in özel muhafızlarından birini şaşırtmak da zordu.

"Patron burada değil; satın almak ister misin?" diye sordu adam.

Phury başıyla onayladı ve iAm ona yolu gösterdi. Ölçek kölesi Rally, Phury'nin açık avucunu iki kez parlatmasının ardından koşarak uzaklaştı.

iAm kalçasını Rehvenge'in masasına yasladı ve siyah gözlerini sakinleştirerek ofisin diğer ucuna baktı. Kardeşi Trez aralarında en asabi olanıydı, bu yüzden Phury her zaman dikkat edilmesi gerekenin iAm olduğunu düşünmüştü.

Yine de bunun iki farklı silah arasında seçim yapmak gibi bir şey olduğunu düşündü: bir derece meselesi.

"Sana bir tavsiye," dedi Moor. "Ben almayayım."

"Sert. Daha zor şeylere atlama, dostum." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Saçmalık."

Köşedeki gizli kapıdan Rally çıktı ve Phury şeffaf plastik torbanın içindeki yapraklara bakarken tansiyonu düştü ve kalp atışları hızlandı. Bin dolarını teslim etti ve olabildiğince hızlı bir şekilde ofisten çıktı, yatak odasında iş için hazırды.

Tam yan çıkışa yöneldiği sırada VIP barın yanında duran Xhex'i gördü. Gözleri ceketinin içine gömülü olan koluna kaydı, sonra kaşlarını çatı ve "*Siktir*" diye mırıldandı.

Kadın adım adım ona doğru gelirken, adam kadının zulasını geri almaya çalışacağı gibi tuhaf bir izlenime kapıldı. İyi bir nakit ödeme yapmış ve elindekileri makul bir fiyata satın almıştı. Yönetimin onunla sorun yaşaması için hiçbir neden yoktu.

Hızla kapıdan dışarı çıktı ve buharlaştı. Sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. İhtiyacı olan şeyi almıştı ve eve gidiyordu.

Bir molekül karmaşası içinde konağa geri dönerken, ara sokaktaki uyuşturucu satıcısını düşündü, satıcısını doğrayan ve sonra her yer kan içindeyken adamın ceplerini karıştıran adam.

Phury bunun o olmadığına inanmaya çalıştı. Son yirmi dakikadaki çaresizliği, o uyuşturucunun sustalıyla yaptığı şeye giden bir basamak olarak görmemeye çalıştı.

Ancak gerçek şuydu ki, bir bağımlı ile arzuladığı şey arasında hiçbir şey ve hiç kimse güvende değildi.

John, Blay'in arka bahçesine bakarken, bunu binlerce kez yapmış gibi hissediyordu. Bu bekleme, bu izleme... bu yırtıcı duraklama, hepsi ona ikinci doğası gibi geliyordu. Ki bu çılgıncaydı.

Hayır, bir şey ona söyledi. Bu gerçekten her zamanki gibi bir iş. Gerçi bunu şimdi anlıyorsun.

Gölgelerin içinde onun yanında duran Qhuinn şaşırtıcı derecede hareketsizdi. Genelde sürekli hareket eder, ayaklarını ve ellerini yere vurur, etrafta dolaşır, gevezelik ederdi. Bu gece değil, hanımeli çalıların arasında değil.

Evet, tamam, hanımeli içinde saklanıyorlardı. Bir grup meşe ağacının arkasında durmak kadar erkeksi değildi ama daha iyi bir koruma sağlıyordu ve ayrıca Blay'in arka kapısının yanında kamuflej için ellerinde sadece bu vardı.

John saatini kontrol etti. Bir ya da iki saattir burada bekliyorlardı. Sonunda şafaktan kaçınmak için geri dönmek zorunda kalacaklardı ve bu berbat bir şey değildi. Savaşmak için buradaydı. Savaşmaya hazırды.

Eğer başka bir kiracı *daha* bulamazsa, içindeki kış tekmeleyici ciddi bir mavi top vakası geçirecekti.

Ne yazık ki sahip oldukları tek şey, cırcır böceklerinin vızıltısını dengeleyecek bir yaz sonu esintisiydi.

Blay'i bilmiyordum, John özel bir sebep olmadan imzaladı. Nasıl hissettiğini ne zamandır biliyorsun?

Şimdi Qhuinn'in parmakları kalçasına vuruyordu. "Hemen hemen başladığından beri... ki bu çok uzun zaman önceydi."

Vay canına, diye düşündü John. Tüm bu sırların ortaya çıkmasıyla, neredeyse yeniden geçiş dönemlerini yaşıyor gibiydiler.

Ve bedenlerini ele geçiren değişiklikler gibi, üçü de asla eskisi gibi olamayacaktı.

"Blay hissettiklerini sakladı," diye mırıldandı Qhuinn. "Gerçi seks meselesi yüzünden değil. Yani, erkeklerle birlikte olmak konusunda bir sorunum yok, özellikle de işin içinde hatunlar varsa." Qhuinn güldü. "Çok şaşırmış görünüyorsun. Böyle bir şey yaptığımı bilmiyor muydun?"

Şey . . . I . . . Yani . . .

Kahretsin, daha önce hiç bakire gibi hissetmiş olsaydı, Qhuinn'in tüm ... her neyse ... karşısında şimdi daha çok bir BAKİRE gibi olduğunu fark etti.

"Bak, eğer seni rahatsız edersem-"

Hayır, ondan değil. O kadar da şaşırmadım. Demek istediğim, banyoya bir sürü farklı . . .

"Evet. Olanları olurlarına bırakıyorum, bilirsin işte. Her şey yolunda." Qhuinn alnını ovuşturdu. "Yine de sonsuza kadar böyle kalmayı planlamıyorum."

Hayır mı?

"Bir gün kendime ait bir *shellan* istiyorum. Ama bu arada her şeyi ve her şeyi yapacağım. Bu şekilde yaşadığımı biliyorum."

John bunu düşündü. *Ben de bir dişi istiyorum. Ama bu zor çünkü..*

Qhuinn ona bakmadı ama adam anlayışla başını salladı - ki bu iyi bir şeydi. Komik, artık bir şeyler hakkında konuşmak daha kolaydı.

Arkadaşı bazı şeylerin onun için neden zor olduğunu çok iyi biliyordu. "Biliyor musun, Xhex'e nasıl baktığını görüyorum."

John kıpkırmızı oldu. *Um . . .*

"Sorun değil. Yani, lanet olsun. . . o çok ateşli. Kısmen çok korkutucu olduğu için. Bence çizgiyi aşarsan sana kendi dişlerini yedirebilir." Qhuinn omuz silkti. "Ama biraz daha yumuşak biriyle başlamak isteyebileceğini düşünmüyor musun? Bilmiyorum, daha yumuşak?"

Kime ilgi duyacağınızı seçemezsiniz.

"Amin."

Evin önünden gelen birinin sesini duydular ve ikisi de hazırola geçerek silahlarının namlularını kaldırıp doğruya doğru çevirdiler.

"Benim," diye seslendi Blay. "Ateş etmeyin."

John hanımeline kurtuldu. *Ailenle gideceğini sanıyordum.*

Blay gözlerini Qhuinn'e dikti. "Kardeşler sana ulaşmaya çalışıyordu."

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Qhuinn silahını indirerek onun tarafında.

"Malikaneye geri dönmeni istiyorlar."

Blay'in gözleri hâlâ Qhuinn'in üzerinde olmasına rağmen John imzaladı. *Wrath kalmamızın sorun olmayacağını söyledi-*

"Haberler nedir?" dedi Qhuinn sıkıca. "Haberlerin var, değil mi?"

"Wrath seni istiyor-"

"Ailem vuruldu, değil mi?" Qhuinn'in çenesi gerildi. "Öyle değil miydi?"

"Wrath seni istiyor-"

"Sikeyim Wrath'ı.

Konuş!"

Blay'in gözleri arkadaşlarına dönmeden önce John'a kaydı. "Annen, baban ve kız kardeşin öldü. Kardeşin ise kayıp."

Qhuinn'in nefesi sanki biri karnına tekme atmış gibi hırıltılı bir şekilde kesildi. John ve Blay ona doğru uzandılar ama o onları omuz silkerek uzaklaştırdı.

ve uzaklaştı.

Blay başını salladı. "Çok özür dilerim."

Qhuinn hiçbir şey söylemedi. Sanki İngilizceyi unutmuş gibiydi.

Blay tekrar uzanmaya çalıştı ve Qhuinn sadece bir adım daha geri çekilince, "Bakın, Wrath ikinize de ulaşamayınca beni aradı ve ikinizi de konağa geri getirmemi istedi. *Glymera* inzivaya çekiliyor."

Hadi arabaya gidelim, John Qhuinn'e işaret etti. "Ben gitmiyorum."

"Qhuinn-"

Qhuinn-

Qhuinn'in sesi, yüzünün göstermeyi reddettiği duygularla doluydu. "Tüm bunların canı cehenneme. Siktir et-"

Blay'in evinin içinde bir ışık yandı ve Qhuinn'in başı döndü. Mutfağın pencerelerinin camından, hepsi *de daha küçük* birinin odaya girdiğini gördüler.

Qhuinn'i durdurmak mümkün değildi. Silahını kaldırıp arka kapıdan eve girerken süpersonik bir hızdaydı. Ve içeri girdiğinde de yavaş hareket etmedi. H&K'sini avcının üzerine doğrulttu ve tetiği tekrar tekrar çekerek solgun piçi duvara yapıştırdı.

Daha küçük olan yığılıp kalırken ve siyah kan akarken bile Qhuinn ateş etmeye devam etti, şeyin arkasındaki duvar kağıdı Jackson Pollock'a dönüşüyordu.

Blay ve John koşarak geldi ve John bir kolunu arkadaşının boynuna doladı. Qhuinn'i geri çekmeye başlarken, dönüp ateş etmeye kalkışma ihtimaline karşı adamın silah tutan elini tuttu.

Mutfağa bir başka daha *azılı* girdi ve Blay, Henckels kasap bıçağı standından bir oyma bıçağı kaparak kendini toparladı. Solgun piçle karşı karşıya geldiğinde, avcı aniden bir sustalı bıçak çıkardı ve ikisi birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Blay seğiriyordu, iri vücudu saldırmaya hazırdı, gözleri keskindi. Sorun şu ki, hala kanaması vardı.

Ayrılmadan önce aldığı yaralar yüzünden yüzü bembeyaz kesilmişti.

Qhuinn, John'un kolunu kilitlemesine rağmen silahının namlusunu kaldırdı. John başını sallayınca Qhuinn tısladı, "Bırak beni. Hemen şimdi."

Ses çok sakindi, John itaat etti.

Qhuinn, *küçüğün* gözlerinin tam ortasına mükemmel bir kurşun *sıktı* ve onu bir oyuncak bebek gibi yere düşürdü.

"Ne oluyor lan?" Blay tersledi. "O benimdi."

"Kesilmeni izlemeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak. "

Blay titreyen parmağıyla Qhuinn'i işaret etti. "Bunu bir daha asla yapma."

"Bu gece katlanamadığım insanları kaybettim. Gerçekten umursadığım birini kaybetmedim."

"Benim kahramanım olmana ihtiyacım yok-"

John ikisinin arasına girdi. *Ev*, diye imzaladı. *Şimdi*.

"Daha fazlası olabilir-"

"Muhtemelen daha fazlası var-

"

Blay'ın telefonu çaldığında üçü de hareketsiz kaldı.

"Bu Wrath." Blay'ın parmakları tuşların üzerinde uçuştı. "Gerçekten eve dönmemizi istiyor. Ve John, telefonunu kontrol et, sanırım çalışmıyor."

John o şeyi cebinden çıkardı. Bir kapı çivisi kadar ölüydü ama şimdi nedenini anlamanın zamanı değildi. Belki de kavgadan?

Gidelim, imzaladı.

Qhuinn bıçak standına gitti, bir *oyucu* çıkardı ve hem eleğe dönüştürdüğü hem de boğa gözlü olanı Omega'ya geri sapladı.

Hızla hareket ederek evi ellerinden geldiğince mühürlediler, alarmı çalıştırdılar ve Qhuinn direksiyonda, Blay ve John arka koltukta olmak üzere Fritz'in Mercedes'ine doluştular.

Route 22'ye doğru giderlerken Qhuinn bölmeyi kaldırmaya başladı. "Eğer malikaneye geri döneceksek, nerede olduğunu bilemezsin, Blay."

Elbette bu, kalkanın kalkmasının nedeninin sadece bir parçasıydı. Quinn yalnız kalmak istiyordu. Baş her sıkıştığında ihtiyacı olan şey buydu ve John bu yüzden Bayan Daisy'ye gönüllü olmuştu.

John arka koltuğun yoğun karanlığında Blay'e baktı. Adam sanki kafası bir motor bloğu ağırlığındaymış ve gözleri kafatasının içine gömülmüş gibi deri koltukta sırtüstü yatıyordu. Yaklaşık yüz yaşında görünüyordu.

İnsani açıdan.

John birkaç gece önce Abercrombie'de gömlek raflarını karıştıran, birini ya da diğerini değerlendirmek için kaldıran adamı düşündü. Şimdi Blay'e bakarken, sanki mağazadaki kızıl saçlı adam Mercedes'teki bu adamın uzak, genç bir kuzeniydi, aynı renkte ve boyda ama başka hiçbir ortak noktası olmayan biriydi.

John arkadaşının koluna vurdu. *Doktor Jane'in seni muayene etmesini sağlamalıyız.*

Blay beyaz gömleğine baktı ve üzerinde kan görünce şaşırılmış görünüyordu. "Sanırım annemin bahsettiği şey buydu. Acımıyor."

Güzel.

Blay döndü ve içeriye görmek imkânsız olsa da pencereden dışarı baktı. "Babam kalabileceğimi söyledi. Savaşmak için."

John adamın başını tekrar döndürmek için hafifçe ıslık çaldı. *Babanın kılıcı böyle fırlatabildiğini bilmiyordum.*

"Annemle çiftleşmeden önce bir askerdin. Annem onu durdurdu." Blay, kan liflerine işlemiş ve onları lekelemiş olmasına rağmen gömleğini fırçaladı. "Wrath beni arayıp ikinizi bulmamı istediğinde büyük bir tartışma yaşadılar. Annem ölü bulunacağımdan endişeleniyor. Babam ise ırkın ihtiyacı olduğunda değerli bir erkek olmamı istiyor. İşte böyle."

Ne istiyorsun?

Adamın gözleri bölmeye doğru kaydı ve sonra arka koltuğun her tarafına dağıldı. "Dövüşmek istiyorum."

John koltuğa yaslandı. *Güzel.*

Uzun bir sessizlikten sonra Blay, "John?" diye sordu.

John başını yavaşça yana çevirdi, en az Blay kadar bitkin görünüyordu.

Ne, diye mırıldandı, çünkü imza atacak gücü yoktu. "Hâlâ benimle arkadaş olmak istiyor musun? Eşcinsel olmama rağmen."

John kaşlarını çatı. Sonra doğruldu, elini yumruk yaptı ve arkadaşının omzuna sert bir yumruk indirdi.

"Ow! Ne oluyor-"

Neden seninle arkadaş olmak istemeyeyim ki? Bunu sorduğun için lanet bir aptal olman dışında mı?

Blay darbe aldığı yeri ovuşturdu. "Özür dilerim. Bir şeyleri değiştirip değiştirmediyini bilmiyordum ya da- Bir daha yapma! Orada bir kesik var!"

John koltuğuna geri yerleşti. Tam adama bir kez daha "Aptal herif" diye çıkışacaktı *ki*, soyunma odasında olanlardan sonra kendisinin de aynı şeyi merak ettiğini fark etti.

Arkadaşına baktı. *Sen de benim için aynısın.*

Blay derin bir nefes aldı. "Aileme söylemedim. Sadece sen ve Quinn biliyorsunuz."

Onlara ya da her kimse ona söylediğinizde, o ve ben hemen yanınızda olacağız. Sonuna kadar.

John'un sormaya cesaret edemediği soru gözlerinden okunuyor olmalıydı çünkü Blay uzanıp omzuna dokundu.

"Hayır. Hiç de değil. Senin hakkında daha az düşünmeme neden olabilecek bir şey olduğuna inanmıyorum."

İkisi de aynı anda iç geçirip gözlerini kapattı. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında ikisi de tek kelime etmedi.

Lash Focus'un yolcu koltuğunda oturuyordu ve aristokrasinin evlerine yaptığı saldırılara rağmen Cemiyet'in durumu anlamadığını hissediyordu. *Küçükler* emirleri Bay D'den alıyordu, ondan değil.

Onun varlığından bile haberleri yoktu.

Elleri direksiyonda on ve ikide olan Bay D'ye baktı. Bir yanı sırf inat olsun diye adamı öldürmek istiyordu ama mantıklı tarafı, en azından birliklerinin geri kalanına kim olduğunu kanıtlayana kadar, bu piçi bir sözcü olarak hayatta tutması gerektiğini biliyordu.

Askerler. Bu kelimeyi çok severdi. *Onunkinden* sonra ikinci sıradaydı.

Belki kendine bir üniforma hazırlayabilir. General üniforması gibi bir şey.

Askeri stratejisinin ne kadar sıkı olduğu düşünüldüğünde bunu kesinlikle hak ediyordu. Tam anlamıyla bir dâhiydi ve Kardeşlik'in ona eğitimde öğrettiklerini onlara karşı kullanıyor olması muhteşem bir şeydi.

Geçtiğimiz bilmem kaç yüzyıl boyunca Azaltma Topluluğu vampir nüfusunu didik didik etmişti. Elde çok az istihbarat ve koordine olmayan bir asker gücüyle, bu küçük başarılar sağlayan bir avla ve gagala stratejisiydi.

Ancak o büyük düşünüyordu ve planlarını sarsacak bilgiye sahipti.

Vampirleri ortadan kaldırmanın yolu toplumun kolektif iradesini kırmaktı ve bunun ilk adımı da istikrarsızlaştırmaydı. *Glymera*'nın altı kurucu ailesinden dördünün liderleri yok edilmişti. Geriye iki tane daha kalmıştı ve onlar da vurulduktan sonra, *küçükler* aristokrasinin geri kalanına saldırmaya başlayabilirdi. *Glymera*'nın saldırıya uğraması ve yok edilmesiyle, Princeps Konseyi'nden geriye kalanlar kral olarak Wrath'a sırtını dönecekti. Rakip gruplar oluşacaktı. Güç mücadeleleri başlayacaktı. Ve Wrath, sivil huzursuzluk, otoritesine meydan okumalar ve aktif bir savaşla uğraşmak zorunda kalan bir lider olarak, muhakeme hataları yapacaktır. Bu da istikrarsızlığı daha da kötüleştirecekti.

Sonuç sadece siyasi olmayacaktı. Evlerin daha fazla yağmalanması, vergi tabanındaki erozyon nedeniyle Kardeşliğe daha az ondalık verilmesi anlamına geliyordu. Daha az aristokrat, siviller için daha az iş anlamına geliyordu ki bu da alt sınıflarda mali sıkıntıya ve krala olan desteklerinin erozyona uğramasına neden olacaktı. Tüm bunlar kaçınılmaz olarak Wrath'ın tahttan indirilmesine, öldürülmesine ya da hadım edilmiş bir kukla haline gelmesine ve vampir sosyal yapısının daha da boka batmasına yol açacak bir kısır döngü olacaktı. Her şeyle birlikte

tamamen darmadağın olduğunda, Lash içeri girip kalanları süpürürdü.

Daha iyi olan tek şey bir vampir salgını olurdu.

Planı şu ana kadar işe yaramıştı ve bu ilk gece büyük ölçüde başarılı olmuştu. Evini bastıklarında Qhuinn denen herifin evde olmamasına çok kızmıştı, kuzenini öldürmek hoşuna gidecekti ama ilginç bir şey öğrenmişti. Amcasının masasında Qhuinn'i aileden kovan feragat belgeleri vardı. Bu da zavallı uyumsuz herif Qhuinn'in dışarıda bir yerlerde serbestçe dolaştığı anlamına geliyordu - gerçi Blay'in evi de vurulduğu için orada olmadığı belliydi.

Evet, Qhuinn'in evde olmaması berbattı. Ama en azından kardeşini canlı ele geçirmişlerdi. Bu eğlenceli olacaktı.

Çoğu Blay'in evinde ve Lash'in kendi evinde olmak üzere birkaç toplum kaybı yaşanmıştı ama genel olarak durum Lash'in lehineydi.

Bununla birlikte ivme çok önemliydi. *Glymera*'lar güvenli evlerine koşuyor olacaktı ve bu yerlerin bazılarını biliyor olsa da çoğu şehir dışındaydı, bu da adamları için seyahat süresi anlamına geliyordu. Cinayetleri hızlandırmak için şehirde mümkün olduğunca çok adrese saldırımları gerekiyordu.

Haritalar. Haritalara ihtiyaçları vardı.

Bu düşünce aklına geldiğinde, Lash'in midesi bir inilti çıkardı.

Haritalara ve yiyeceğe ihtiyaçları vardı.

"Şu Citgo'ya çek," diye bağırdı.

Bay D solu zamanında yakalayamadı, bu yüzden bir louie salladı ve geri döndü. "Yemeğe ihtiyacım var," dedi Lash. "Ve haritalar için-"

Caddenin karşısında, Caldwell Polis Departmanı'na ait bir ekip arabasının mavi ışıkları yandı ve Lash küfretti.

Eğer polis onların hareket ihlalini fark ettiyse, başları büyük beladaydı. Focus'un bagajında silahlar vardı. Kanlı giysiler. Ölü vampirlere ait cüzdanlar, saatler ve yüzükler.

Harika. Lanet olası harika. Memurun acil bir çörek molası vermediği belliydi, çünkü onlara doğru ateş ediyordu.

"Siktir. Ben." Adam kenara çekerken Lash Bay D'ye baktı. "Bana üzerinde geçerli bir ehliyet olduğunu söyle."

"Elbette." Bay D arabayı park etti ve Caldie'nin koruma görevlilerinden biri yanlarına geldiğinde camı indirdi. "Hey, memur bey. Ehliyetimi aldım."

"Ruhsatınıza da ihtiyacım var." Polis arabaya doğru eğildi ve kokusundan hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

Tanrım, bu doğru. Bebek pudrası.

Bay D olabildiğince soğukkanlı bir şekilde torpido gözüne yönelirken Lash geri çekildi. Bir indeks kartı büyüklüğünde beyaz bir kğıt parçası çıkarırken, Lash hızlıca kaydı kontrol etti. Kesinlikle resmi görünüyordu. Lanet olası şeyin üzerinde New York Eyaleti arması, Richard Delano'nun adı ve 1583 Onuncu Cadde, daire 4F adresi vardı.

Bay D her şeyi pencereden dışarı uzattı. "O dönüşü yapmamam gerektiğini biliyorum efendim. Sadece yiyecek bir şeyler istedik ve park yerini kaçırdım."

Lash gözlerini Bay D'ye dikmiş, bu olağanüstü oyunculuk yeteneği karşısında hayrete düşmüştü. D, polise bakarken utanç, içten özür ve sıradan Joe'nun doğru karışımıydı. Kahretsin, diş etlerini çırparken ve *efendim* kelimesini bir kilisede *amin* der gibi etrafa savururken *amcığı* bir mısır gevreği kutusunun önünde olmalıymış gibi görünüyordu. O sağlıklı olan her şeydi. Vitamin ve lif doluydu. Yaşamsal, eski güzel Amerikan beslenmesiyle doluydu.

Memur belgelere baktı ve geri verdi. Arabanın içinde ışığını yakarken, "Sadece yapma-" dedi.

Lash'e bakarken kaşlarını çattı.

Polisin her neyse, bu benim zamanımı boşa harcıyor tavrı bir anda yok oldu. Yakasındaki telsiz parçasını ağzına doğru eğerek destek çağırdı ve ardından, "Arabadan inmenizi istemek zorundayım, efendim," dedi.

"Kim, ben mi?" Lash söyledi. Kahretsin, üzerinde kimlik yoktu. "Neden?" "Lütfen arabadan inin, efendim."

"Bana nedenini söylemedikçe olmaz."

El feneri Lash'in boynundaki köpek zincirine doğru eğildi. "Yaklaşık bir saat önce Screamer's'daki bir kadından, 1.80 boylarında, sarışın, köpek tasmaşı takan beyaz bir erkekle ilgili bir şikâyet aldık. Bu yüzden arabadan inmenizi istiyorum."

"Şikayet neydi?"

"Cinsel saldırı." Başka bir polis arabası ön tarafa yanaştı ve Focus'un farlarına doğru yaklaştı. "Lütfen araçtan inin, efendim."

Bardaki sürtük polise mi gitmişti? Bunun için ona yalvarmıştı! "Hayır."

"Eğer arabadan çıkmazsan, seni arabadan çıkarırım."

"Arabadan in," dedi Bay D nefesinin altından.

İkinci memur Focus'un etrafında yürüdü ve Lash'in kapısını açtı. "Arabadan çıkın, efendim."

Böyle bir şey olamazdı. Bu lanet olası aptal insanlar mı? Tanrı aşkına, o Omega'nın oğluydu. Bırakın Homo sapiens'i, vampir kurallarına bile uymuyordu.

"Efendim?" dedi polis.

"Şok tabancanla kendini becermeye ne dersin?"

Memur eğildi ve kolunu tuttu. "Cinsel saldırı suçundan tutuklusunuz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Eğer avukat tutacak paranız yoksa-"

"Ciddi olamazsın-"

"-biri sizin için sağlanacak. Bu hakları anlıyor musunuz-" "Bırakın beni-"

"-Sana okuduğum gibi mi?"

İki memurun da Lash'i arabadan çıkarması gerekti ve bir de ne görsünler, kalabalık toplanmıştı. *Kahretsin*. Bu adamların kollarını kolayca koparıp ikisinin de kışına yedirebilecek olsa da olay çıkaramazdı. Çok fazla tanık vardı.

"Efendim, bu hakları anladınız mı?" Bu sözler, Lash etrafında dönerken, yüzüstü arabanın kaputuna itilirken ve kelepçelenirken söylendi.

Lash ön camdan, yüzü artık hiç de masum olmayan Bay D'ye baktı. Adamın gözleri kısılmıştı ve sadece bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için beynini zorladığını umabilirdi.

"Efendim? Bu hakları anlıyor musunuz?" "Evet," diye tükürdü Lash.

"Mükemmel bir şekilde."

Soldaki polis eğildi. "Bu arada, tutuklanmaya direnme suçlamasını da ekleyeceğiz. Peki ya o sarışın? On yedi yaşındaydı."

Bölüm Otuz Yedi

Kardeşliğin malikânesinin arkasında, Cormia'nın morarmış ayakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kırılmış çimlerin üzerinde ilerliyordu. Kendini kaybetmek için koştu, bir netlik noktası yakalama umuduyla koştu, koştu çünkü gitmek istediği hiçbir yer yoktu ve artık olduğu yerde kalamazdı.

Nefesi ciğerlerine girip çıkıyor, bacakları yanıyor, kolları uyuşuyor ama yine de koşmaya devam ediyor, istinat duvarının yanından ormanın kenarına doğru hızla ilerliyor, sonra geri dönüp bahçelere yöneliyordu.

Layla ve Primale. Layla Primale ile yatıyor. Layla Primale ile çıplak.

Daha hızlı koştu.

Layla'yı seçecekti. Rolünde beceriksizdi, bu yüzden etrafta gördüğü ve Kardeşlerine sağduyu ve zarafetle hizmet eden birini seçecekti. Tanıdık olanı seçecekti.

Layla'yı seçerdi.

Hiçbir uyarı olmadan Cormia'nın bacakları altından kaydı ve bitkin bir halde yere yığıldı.

Başını kaldıracak kadar kendine geldiğinde, nefes nefese kalırken kaşlarını çattı. Çimlerin garip, çizik çizik bir kısmına düşmüştü, altı metre çapında kusurlu bir uzantı. Sanki orada bir şey yanmış ve toprak henüz kendini toparlayamamış gibiydi.

Pek çok açıdan uygun görünüyordu.

Sırt üstü dönerek gece gökyüzüne baktı. Kalçaları ve ciğerleri yanıyor ama asıl yangın beynindeydi. O bu tarafa ait değildi. Sığınak'a geri dönme fikrine dayanamıyordu.

O, çimenli yeşil zemin ile yukarıdaki yıldızlarla dolu galaksi arasında uzanan yaz havası gibiydi. Ne buradaydı ne de orada . .

. ve o görünmezdi.

Ayağa kalkarak yavaşça konağın terasına doğru yürüdü. Evin pencerelerinde lambalar parlıyordu ve etrafına bakarken bu dünyanın gece paletini özleyeceğini fark etti: Çay güllerinin kırmızıları, pembeleri, sarıları ve morları sanki çiçekleri utangaçmış gibi sessizleşmişti. Kütüphanenin içinde, perdelerin koyu kırmızısı yanan ateş gibiydi ve bilardo odası canlı koyu yeşiliyle zümrütten yapılmış gibiydi.

Çok güzeldi. Her şey çok güzeldi, bu göz ziyafeti.

Ayrılmayı biraz daha ertelemek için havuza gitti.

Siyah su onunla konuşuyordu, parıldayan yüzeyi hafif iç çekişlerle fısıldıyor ve ay ışığının nazik dalgalar üzerindeki parıltılarını çağırıyordu.

Bornozunu bırakarak yumuşak karanlığa daldı, havuz yüzeyinin dokusuna nüfuz etti, derinlere indi ve suda ilerlerken orada kaldı.

En uç noktaya geldiğinde, soluk soluğa aldığı nefesle birlikte kararlılık bedenine girdi. Fritz'e gideceğini söyleyecek ve ondan Bella'ya haber vermesini isteyecekti. Sonra Sığınak'a gidecek ve Direktör Amalya'yla görüşmek isteyecekti; orada da tecrit edilmiş bir kâtip olma talebini iletecekti.

Kâtiplik görevi sırasında Primale'nin çocuklarını takip etmek zorunda kalacağını biliyordu ama onlarla harfler diyarında uğraşmak, gözlerini rengârenk saçlı ve sevimli sarı gözlü genç lejyonlara dikmek zorunda kalmaktan daha iyiydi.

Ve genç olacaktı. Kadın ona gücü konusunda meydan okumuş olsa da, Primale yapması gerekeni yapacaktı. Şimdi rolüyle daha da çok mücadele ediyordu ama görev duygusu benlik duygusunun önüne geçecekti.

Bella onun hakkındaki değerlendirmesinde çok haklıydı. "Merhaba."

Cormia irkildi ve bir çift devasa, metal burunlu botun içine baktı. Bir irkilmeye gözlerini mavi kot pantolon giymiş bir erkeğin uzun, iri gövdesinde gezdirdi.

"Peki sen kimsin?" diye sordu, kalçalarının üzerine yerleşerek, sesi yumuşak ve sıcaktı. Gözleri dikkat çekiciydi; kalın siyah saçlarının rengindeki kirpikleriyle derin ve uyumsuzdu.

O cevap veremedi John Matthew arkasından yaklaştı ve dikkatini çekmek için yüksek sesle ısıklık çaldı. Suyun kenarındaki erkek omzunun üzerinden bakarken, John başını salladı ve çılgınca işaret etti.

"Ah... kahretsin, üzgünüm." Siyah saçlı erkek boyunun tamamına kadar yükseldi ve ellerini kendine dur der gibi kaldırdı. "Kim olduğunuzu bilmiyordum."

Kütüphanenin kapısından başka bir erkek daha çıktı. Kızıl saçlı olanın gömleğinde kan lekeleri vardı ve üzerinde tam bir bitkinlik havası vardı.

John'la birlikte savaşılan askerlerdi, diye düşündü. Genç askerler. "Sen kimsin?" diye sordu garip, güzel gözlü olana.

"Qhuinn. Onunlayım." Başparmağını John Matthew'a doğru salladı. "Kızıl saçlı-"

"Blaylock," diye sözünü kesti diğeri sertçe. "Ben Blaylock." "Sadece yüzmeye gidiyorum," dedi.

"Anlıyorum." Qhuinn'in gülümsemesi arkadaşçaydı, artık cinsel değildi.

Yine de ondan etkilenmişti. Bunu hissedebiliyordu. Ve işte o zaman, yürüdüğü yolda sonsuza kadar dokunulmadan kalacağını fark etti. İnziyaya çekilmiş bir kâtip olarak Primale'nin cinsel olarak ziyaret ettiği kişiler arasında asla yer almayacaktı.

Böylece ondan böylesine görkemli bir şekilde çağrılan o toparlanan fırtına bir daha asla çağrılmayacak ve rahatlamayacaktı.

Hiç.

Yaşadığı yılların büyük bir kısmı önünde uzanırken, huzursuz ve umutsuz bir ip koptu ve tatminsizliğinin titreşimleri onu ılık suyun içinden merdivene taşıdı. Tırabzanları kavrayıp kendini dışarı çekerken serin havayı vücudunda hissetti ve üç askerin de ona baktığını biliyordu.

Bu bilgi onu hem depresyona soktu hem de cesaretlendirdi. Bu, herhangi bir erkeğin onun bedenini son görüşüydü ve kendisiyle ilgili dışı olan her şeyi sonsuza dek kilitlediğini düşünmek zordu. Ama Primale dışında kimseyle birlikte olmayacaktı ve tüm kız kardeşleriyle olduğu gibi onunla da birlikte olmaya dayanamazdı. Yani bu sondu.

Birkaç dakika içinde cübbesini üzerine geçirecek ve aslında hiç başlamamış olan bir şeye veda edecekti.

Bu yüzden çıplaklığı için özür dilemeyecek ya da suyun nazik kucağından kurtulurken vücudunu gizlemeyecekti.

Phury, Kardeşlik'in malikânesinin arka tarafındaki bahçelerde yeniden maddeleştirdi çünkü kimseyle karşılaşmak gibi bir niyeti yoktu. Kafasında olanlarla, ön kapıdan içeri girmek ve riske girmek-

Ayakları durdu, kalbi durdu ve nefesi kesildi.

Cormia havuzdan yükseliyordu, görkemli kadın formu su damlatıyordu ... yeni geçiş yapmış üç erkek, dilleri göbeklerine kadar sarkmış halde ondan yaklaşık on adım ötede duruyordu.

Oh . . . lanet . . . hayır.

İçindeki bağlanmış erkek bir canavar gibi ortaya çıktı, nasıl hissettiğine dair kendi kendine beslediği yalanlardan kurtuldu, kalbinin mağarasından kükreyerek çıktı ve onu medeni olan her şeyden sıyırdı.

Tek bildiği, dışisinin çıplak durduğu ve başkaları tarafından arzulandığıydı.

Önemli olan tek şey buydu.

Ne yaptığına farkına varmadan Phury, gök gürültüsü gibi havayı yaran bir hırıltı çıkardı. John Matthew'un ve arkadaşlarının gözleri ona doğru kaydı ve sonra üçü birden geri çekildi. Büyük bir hızla. Sanki havuz alev almış gibiydi.

Öte yandan Cormia ona doğru bakmadı. Örtünmek için de çabalamadı. Bunun yerine, kasıtlı olarak cübbesini aldı ve yavaşça omuzlarına kaydırarak, tümüyle gizli bir meydan okumaydı.

Bu da ona başka hiçbir şeyde olmadığı kadar güç veriyordu. "Eve gir," diye buyurdu ondan. "Şimdi."

Ona bakarken, sesi de gözleri kadar düzdü. "Peki ya yapmamayı seçersem?"

"Seni omzuma alıp içeri taşıyacağım." Phury çocuklara döndü. "Bu bizim işimiz. Sizin değil. Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız gidin. *Şimdi*."

Üçlü, Cormia "Her şey yoluna girecek. Merak etmeyin."

Arkalarını döndüklerinde Phury fazla uzağa gitmeyeceklerini hissetti ama Cormia'nın korunmaya ihtiyacı yoktu. Bağlanmış erkekler eşleri dışında herkes için ölümcül derecede tehlikeliydi. Adam kontrolden çıkmıştı evet ama Cormia onun kumandasını elinde tutuyordu.

Ve onun bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

Cormia uzandı ve sakince saçlarını sıktı. "Neden beni içeride istiyorsun?"

"Kendi başına mı yürüyorsun yoksa taşınıyor musun?" "Nedenini sordum."

"Çünkü benim yatak odama gidiyorsun." Kelimeler, testere gibi kesilen nefesi tarafından ağzından itildi.

"Senin yatak odan mı? Benimkini kastetmiyor musun? Çünkü bana beş ay önce seninkinden çıkmamı söylemiştin."

Aleti canavarının yuvasıydı ve kadının içine girebilmek için dışarı çıkmaya zorlanıyordu. Ve tahrik olduğu inkâr edilemezdi: Treni rayların üzerindeydi. Bileti kesilmişti. Yolculuk çoktan başlamıştı.

Cormia için de.

Phury ona doğru yaklaştı. Vücudu o kadar sıcaktı ki, bunu kendi teninde hissedebiliyordu ve yasemin kokusu kanı kadar yoğundu.

Ona dişlerini gösterdi ve bir kedi gibi tısladı. "Benim odama gidiyoruz."

"Ama yatak odana gitmek için bir nedenim yok."

"Evet. Öyle."

Kalın telli saçlarını omzunun üzerinden gelişigüzel savurdu. "Hayır, korkarım bilmiyorum."

Bununla birlikte, ona sırtını döndü ve eve doğru yürüdü.

Onu bir av gibi takip etti, kütüphaneye, büyük merdivenlere ve odasına kadar peşinden gitti.

Kapıyı biraz araladı ve içeri süzüldü.

Kadın onu kapı dışarı edemedi, adam avucunu ahşap panele vurdu ve içeri girdi. Kapıyı kapatan oydu. Ve kilitleyen.

"Bornozunu çıkar."

"Neden?"

"Çünkü bunu yaparsam, onu parçalayacağım."

Çenesi kalktı ve göz kapakları düştü, böylece gözleriyle buluşmak için başını kaldırmak zorunda kalsa da hâlâ burnunun ucuyla ona bakıyordu.

"Neden soyunmam gerekiyor?"

Vücudundaki tüm bölgesel kemiklerle hırladı, "Seni işaretleyeceğim."

"Öyle mi? Bunun sebepsiz olmayacağının

farkındasınızdır." "Her nedenden dolayı."

"Beni daha önce istemedin."

"Tabii ki istemedim."

"Beni birlikte olmaya çalıştığın ama sonunda olamadığın diğer kadınla kıyasladın."

"Ve bitirmeme izin vermedin. O, sadece bekaretimden kurtulmak için satın aldığım bir fahişeydi. İstedğim bir kadın değildi. Sen değil." Onun kokusunu içine çekti ve bir mırıltıyla dışarı bıraktı. "O sen değildin."

"Yine de Layla'yı kabul ettin, değil mi?" Layla cevap vermeyince kadın banyoya girdi ve duşu açtı. "Evet, kabul ettin. İlk eş olarak."

"Bu onunla ilgili değil," dedi kapı aralığından.

"Nasıl olmaz? Seçilmişler bir bütün ve ben hâlâ onlardan biriyim." Cormia döndü, onunla yüzleşti ve cübbesini indirdi. "Öyle değil miyim?"

Phury'nin siki fermuarının arka tarafına çarptı. Vücudu tavanın gömme ışıkları altında parlıyordu, göğüsleri sıkı ve dikti, kalçaları hafifçe ayrılmıştı.

Kadın duşa girdi ve adam onun sırtını dikleştirip saçlarını yıkamasını izledi. Kadının yaptığı her hareketle, medeni yanından geriye kalan azıcık şeyi daha da kaybetti. Beynindeki loş bir rafta, gitmesi gerektiğini biliyordu, çünkü karmaşık bir durumu düpedüz savunulamaz hale getirmek üzereydi. Ama vücudu hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yiyeceği bulmuştu.

Ve o lanet duştan çıkar çıkamaz, adam onu canlı canlı yiyecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Evet, ona izin verecekti.

Cormia saçlarındaki köpükleri durularken, duştan çıktığı anda Primale'in altına gireceğini biliyordu.

Onun kendisini almasına izin verecekti. Ve bu süreçte onu da alacaktı.

Neredeyse'lere, neredeyse'lere, onlar mı değiller mi'lere artık yeter. İkisinin de içinde bulunduğu çarpık kadere yeter. Yapması gerektiği söyleneni yapmaktan bıkmıştı.

Onu istiyordu. Ona sahip olacaktı. Kız kardeşlerinin canı cehenneme. O onun olacaktı.

İçinden bir ses, *sadece bu gece için olsa da*, dedi.

"Siktir git," dedi mermer duvara.

Musluğu sola doğru çarptı ve kapıyı açtı. Su akışı kısa sürede kesilince Primale ile yüzleşti.

Çıplaktı. Erekteydi. Tamamen dışlıydi.

Çıkardığı kükreme bir aslanınkine benziyordu ve ses banyodaki tüm mermerlerde yankılanırken, bacaklarının arası daha da ıslandı.

Adam ona doğru geldi ve adam onu belinden kavrayıp ayağa fırlatırken kadın ona karşı koymadı. Adam nazik değildi ama kadın da nazik olmak istemiyordu ve bunu bildiğinden emin olmak için yatak odasına girdiklerinde adamın omzunu ısırdı.

Tekrar kükredi ve onu yatağına attı, vücudu bir kez zıpladı. İki kez. Karnının üzerine döndü ve onu uğraştırmak için çabalamaya başladı. Hayır demeyi hiç düşünmemişti ama kahretsin, onu kovalamak zorunda kalacaktı-

Primale onun sırtına atladı ve ellerini başının üzerinde birleştirdi. Kadın onun altında dönmeye çalıştığında, adam bacaklarını ayırdı ve kalçalarıyla onu yerinde tuttu. Ereksiyonu aşağıya doğru kayd ve onu yoklayarak kamburlaşmasına neden oldu.

Omuzlarını çevirip ona bakabilmesi için kollarını yeterince gevşetti.

Onu öptü. Derin ve uzun. Ve o da kendini tuttu, Seçilmiş'in teslimiyetçi geleneğine hapsolmaktan bıkmıştı.

Ani bir hareketle geri çekildi, biraz hareket etti ve ...

Adam tek bir yumuşak vuruşla vücuduna girerken Cormia inledi. Ve sonra kalçaları itici bir güç haline gelirken konuşmak, düşünmek ya da ne kadar acı olduğunu düşünmek için zaman yoktu. Koyu baharatlarının kokusundan ve ağırlığından saçlarının yüzüne düşmesine ve ikisinin de ayrılmış ağızlarından çıkan soluklara kadar her şey çok iyi, çok doğru hissettirdi.

Adamın vuruşları derinleştikçe, kadın bacaklarını daha da açarak adamın ritmini kendi kalçalarında yankıladı.

Gözlerinden yaşlar boşandı ama adamın durmak bilmeyen ivmesi onu alıp götürürken, diri diri yanacağını düşünene kadar içine girip çıktığı yerde bir ateş düğümü tutuşurken iki kez düşünmedi
-Ve bunu hiç de kötü bir şey olarak görmedim.

İkisi de aynı anda ayağa kalktı ve kendi doruk noktasının ortasında omzunun üzerinden onu gördü, başı geriye doğru kalkmış, çenesi kenetlenmiş, kollarındaki büyük kaslar pürüzsüz tenine karşı öne çıkmıştı. Ama sonra kendi vücudu kordonlanıp serbest kalırken hiçbir şey göremeyecek kadar kayboldu, kordonlanıp serbest kaldı, seksindeki açgözlü çekimler onu inletti ve işaretleri ondan çekerken seğirdi.

Ve sonra bitti.

Sonrasında, zaman zaman malikânenin üzerinden geçen yaz fırtınalarını düşündü. Çekildiklerinde, yarattıkları öfke yüzünden sessizlik daha da yoğunlaşmıştı. Bu da aynıydı. Bedenleri durgunlaşıp nefesleri hafiflediğinde ve kalpleri yavaşladığında, onları şimdi yankılanan bu sessizlik anına iten canlı aciliyeti hatırlamak zordu.

Önce dehşetin, sonra da büyük bir şokun, onun tek düşüncesindeki işaretleme dürtüsünün yerini almasını izledi.

Ne bekliyordu ki? Bu beden dansının onun Primale statüsünden vazgeçmesine, yemininden vazgeçmesine ve onu biricik *Shellan*'ı ilan etmesine neden olacağını mı? Aylar önce saygıyla ve önceden düşünerek tamamlamaları gereken şeyi, onun gidişinden hemen önce tutkulu bir dürtüyle yaptıkları için çok sevineceğini mi?

"Lütfen içimden çık," dedi boğuk bir sesle.

Phury ne yaptığını anlayamıyordu ama yine de kanıtı oradaydı. Cormia'nın ince bedeni onun ağır bedeninin altındaydı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bileklerinde çürükler vardı.

Bekaretini bir köpekmiş gibi arkadan almıştı. Onu tutmuş ve daha güçlü olduğu için boyun eğmesini sağlamıştı. Kesinlikle hissettiği acıyı umursamadan içine girmişti.

"Lütfen çık içimden." Sözleri titrekti ve *lütfe*n kelimesi onu öldürdü. Tamamen güçsüz olduğu için ondan sadece bunu isteyebildi.

Kadından kurtuldu ve sarhoş gibi tökezleyerek yataktan kalktı.

Cormia yan döndü ve bacaklarını vücudunun içine soktu. Omurgası çok kırılğan görünüyordu, narin kemik sütunu solgun teninin altında tamamen kırılabilirdi.

"Özür dilerim." Tanrım, bu iki kelime o kadar boştu ki.

"Lütfen git."

Kendisini ona nasıl zorla kabul ettirdiği düşünüldüğünde, şimdi onun isteğini yerine getirmek önemli görünüyordu. Onu terk etmek yapmak istediği son şey olsa bile.

Phury banyoya girdi, kıyafetlerini giydi ve kapıya yöneldi. "Daha sonra konuşmamız gerek-"

"Sonrası yok. Tecrit edilmiş bir kâtip olmak için başvuracağım. Yani tarihinizi kaydedeceğim ama onun bir parçası olmayacağım."

"Cormia, hayır."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Ait olduğum yer orası."

Başını tekrar yastığa koydu.

"Git," dedi. "Lütfen."

Onun kapısından çıktığına ya da kendi kapısından geçtiğine dair bilinçli bir farkındalığı yoktu. Bir süre sonra odasına geri döndüğünü, yatağının kenarında oturup esrar içtiğini fark etti. Sessizlikte elleri titriyor, kalbi bozuk bir davul makinesine dönüyor ve ayakları yere vuruyordu.

Büyücü Phury'nin zihninin tam ortasındaydı; siyah cübbesi rüzgârda dalgalanıyor, silueti uçsuz bucaksız gri bir ufka bakıyordu. Elinde, avucunun üzerinde dengede duran bir kafatası vardı.

Gözleri sarıydı.

Ona zarar vereceğini söylemiştim. Sana söylemiştim.

Phury elindeki sıkı kırmızı duman rulosuna baktı ve yıkımdan başka bir şey görmeye çalıştı. Ama göremedi. O bir canavardı.

Sana ne olacağını söylemiştim. Haklıydım. Başından beri haklıydım. Ve bu arada, senin doğumun lanet değildi. İkizinden sonra doğmuş olman değildi. Lanet sensin. Seninle birlikte beş bebek doğmuş olsaydı ya da hiç doğmamış olsaydı, etrafındaki tüm hayatların sonucu aynı olacaktı.

Uzaktan kumandaya uzanan Phury, Bose sistemini açtı ama Puccini'nin tatlı, güzel operalarından biri odayı doldurduğu anda gözleri doldu. Müzik o kadar güzeldi ki, Luciano Pavarotti'nin sesinin büyülu tınısıyla Cormia'nın tepesindeyken çıkardığı homurtuları karşılaştırdınca dayanamadı.

Onu yere yatırmıştı. Kollarını sabitlemişti. Ona arkadan binmiş-

Lanet sensin.

Büyücünün sesi ona vurmaya devam ederken, geçmişin sarmaşıklarının bir kez daha onu ele geçirdiğini hissetti; yapamadığı her şey, yaratamadığı tüm farklılıklar, göstermeye çalıştığı ama yetersiz kaldığı tüm özen ... ve şimdi yeni bir katman vardı. Cormia'nın katmanı.

Babasının son hırıltılı nefesini duydu. Ve annesinin alevler içindeki bedeninin çatırtısını. Ve ikizinin kurtarıldığı için duyduğu öfkeyi.

En kötüsü de Cormia'nın sesini duydu: *Lütfen çık içimden.*

Phury elleriyle kulaklarını kapatsa da bunun hiçbir faydası olmadı.

Lanet sensin.

Bir iniltiyle avuçlarını kafatasının iki yanına öyle sert bastırdı ki kolları titredi.

Gerçeği sevmiyor musun? Büyücü tükürdü. Sesimden hoşlanmıyor musun? Beni nasıl uzaklaştıracacağını biliyorsun.

Büyücü kafatasını ayaklarının dibindeki kemik yığınının içine bıraktı.
Nasıl yapılacağını biliyorsun.

Phury çaresizlik içinde sigara içiyor, kafasındaki her şeyden dehşete kapılıyordu.

Künt, kendinden nefret etmeye ya da seslere dokunmuyordu bile.

Büyücü siyah pençe parmaklı çizmesini sarı gözlü kafatasının üzerine koydu.

Ne yapacağını biliyorsun.

Bölüm Otuz Dokuz

Kuzeyde, Adirondacks'ta, Kara Yılan Eyalet Parkı'ndaki bir mağaranın derinliklerinde, iki gün önce şafak sökerken yere yığılan erkek, güneşin neden üzerinde parladığını ve alevler içinde kalmadığını anlayamıyordu. Tabii Solgunluk'ta değilse?

Hayır... Bu Fade olamazdı. Vücudundaki ağrılar ve acılar ve kafasındaki çılgınlıklar Dünya'da hissettiklerine çok benziyordu.

Peki ya güneş? Onun sıcak ışıltısıyla yıkanıyordu ama yine de nefes alıyordu.

Dostum, eğer tüm bu vampir-gün ışığı saçmalığı bir yalansa, ırk bir bütün olarak aptaldı.

Ama bir dakika, o bir mağarada değil miydi? O zaman ışınlar ona nasıl ulaşıyordu? "Bunu ye," dedi güneş ışığı.

Tamam, hayatta kalması her ne kadar imkânsız olsa da, belli ki halüsinasyon görüyordu. Çünkü yüzüne sokulan şey McDonald's Big Mac'e benziyordu ve bu imkânsızdı.

Tabii gerçekten ölmediyse ve Fade'de altın kapılar yerine Altın Kemerler yoksa?

"Bak," dedi güneş ışığı, "beynin yemek yemeyi unuttuysa, aç şu ağzını. Bu sikik şeyi içeri tıkacağım ve bakalım dişlerin ne yapacağını hatırlayacak mı?"

Erkek dudaklarını araladı çünkü etin kokusu midesini uyandırıyor ve bir köpek gibi salyasının akmasına neden oluyordu. Hamburger içine tıktırıldığında, çenesi otomatik pilota geçti ve sertçe kenetlendi.

Bir parça koparırken inledi. Kısa bir an için, tat alma tomurcuklarının karıncalanarak onaylanması tüm acısının, hatta zihinsel bokunun yerini aldı. Yutkunması bir inleme daha çıkarmasına neden oldu.

"Biraz daha al," dedi güneş ışığı, Big Mac'i tekrar dudaklarına bastırarak.

Hepsini yedi. Biraz da ılık ama yine de bir nimet olan patates kızartması. Sonra kafasını kaldırdı ve hafif sulu bir kola emdi.

Güneş ışığı sessizliği doldurmak istercesine, "En yakın Mickey D's yirmi mil ötede," dedi. "Bu yüzden olabileceği kadar sıcak değil."

Erkek daha fazlasını istedi.

"Evet, sana saniyelerim var. Ağzını aç."

Bir Big Mac daha. Daha fazla patates kızartması. Daha fazla kola.

"Senin için elimden geleni yaptım ama kana ihtiyacın var," dedi güneş ışığı ona, sanki bir çocukmuş gibi. "Ve eve gitmen gerek."

Erkek başını salladığında, sırt üstü yattığını, yastığının bir kaya parçası, yatağının da toprak zemin olduğunu fark etti. Yine de öncekiyle aynı mağarada değildi. Bu farklı kokuyordu. Temiz hava, taze bahar havası gibi kokuyordu.

Gerçi... belki de bu güneş ışığının kokusuydu?

"Evet, eve gitmen gerek."

"Hayır..."

"O zaman bir sorunumuz var, sen ve ben," diye mırıldandı güneş ışığı. Sanki büyük biri kalçalarının üzerine oturuyormuş gibi bir kıpırdanma oldu. "Karşılığını vermem gereken iyilik sensin."

Erkek kaşlarını çatı, nefesini içine çekti ve mırıldandı, "Gidecek yer yok. İyilik yok."

"Senin kararın değil dostum. Benim de değil." Güneş ışığı başını sallıyor gibiydi, çünkü mağarada yarattığı bulanık gölgeler dalgalar gibi yer değiştiriyordu. "Ne yazık ki seni ait olduğun yere geri götürmek zorundayım."

"Ben senin için bir hiçim."

"Mükemmel bir dünyada bu doğru olurdu. Ne yazık ki burası cennet değil. Çok uzak bir ihtimal değil."

Erkek daha fazla aynı fikirde olamazdı ama tüm bu eve dönüş olayı saçmalıktı. Yemekten aldığı enerji içine sızarken, doğrulup gözlerini ovuşturacak gücü buldu ve-

Gözlerini güneş ışığına dikti. "Oh . . . kahretsın."

Güneş ışığı acımasızca başını salladı. "Evet, ben de aşağı yukarı böyle hissediyorum. İşte anlaşma, bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz. Sen seç. Yine de belirtmek isterim ki, eğer senin yardımın olmadan evini bulmak zorunda kalırsam, bu benim açımdan biraz çaba gerektirecek ve bu da beni çıldırtacak."

"Oraya geri dönmeyeceğim. Asla."

Güneş ışığı bir elini uzun sarı-siyah saçlarının arasından geçirdi. Altın halkalar parmaklarında parıltıyor, kulaklarından fırlıyor, burnundan göz kırpmıyor ve kalın boynunun etrafında ışıltıyordu. Parlak beyaz, gözbebeği olmayan gözleri bir gemi dolusu öfkeyle parlıyor, ay gibi irislerinin etrafındaki parlak mavi halka lacivert renkte yanıp sönüyordu.

"Doğru. Zor yoldan. İyi geceler de Gracie."

Her şey karardığında erkek, düşmüş melek Lassiter'in "Anne. Sikik."

Kırkını Bölüm

"Phury'nin yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Blay söyledi.

John mutfaktaki adaya baktı ve tamamen aynı fikirde olarak başını salladı. O ve arkadaşları rahatlama biralarını yudumluyorlardı. Ölü gibi koşuyorlardı.

Daha önce hiçbir erkeğin böyle görüldüğünü görmemişti. Asla.

Quinn buzdolabına gidip kapağını açtı ve kraliçenin Sam Adams ahırından üç şişe daha çıkarırken, "Bu gerçekten de bağlanmış erkek bokuydu," dedi.

Blay kendisine uzatılanı aldı, sonra yüzünü buruşturdu ve omzunu dürttü.

John taze içkisini açtı ve bir yudum aldı. Şişeyi yere bırakıp, "*Cormia için endişeleniyorum*" diye imzaladı.

"Ona zarar vermeyecek." Quinn masaya oturdu. "Hayır, hayatta olmaz. Bizi erken mezara koymuş olabilir, ama onu değil."

John yemek odasına göz attı. *Kapılar kapanıyordu. Yüksek sesle.*

"Bu evde bir sürü insan var. . ." Quinn kafasında kötü bir matematik problemiyle uğraşıyormuş gibi etrafına bakındı. "Üçümüz de dahil. İncir."

John ayağa kalktı. *Gidip kontrol etmem gerek. Hiçbir şeyi bölmeyeceğim. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum.*

Quinn tekrar ayağa kalkmaya başlarken, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Hayır, sen burada kalacaksın. Ve sen sakız gibi patlamadan önce, siktir git. Burası benim evim ve her zaman bir gölgeye ihtiyacım yok.

"Tamam, tamam, tamam." Quinn'in gözleri Blay'e kaydı. "O zaman PT süitine gidelim. Bizimle orada buluşur musun?"

"Neden PT süitine gidiyoruz?" Blay adama bakmadan sordu.

"Çünkü hâlâ kanaman var ve buradan ilk yardım çantasına nasıl ulaşacağını bilmiyorsun."

Quinn, Blay'e sertçe baktı. Blay de birasına sertçe baktı.

"Neden bana oraya nasıl gideceğimi söylemiyorsun?" diye mırıldandı Blay. "Peki sırtını nasıl idare edeceksin?"

Blay Sam'ini uzun uzun emdi. "Tamam. Ama önce biramı bitirmek istiyorum. Ve bir şeyler yemem lazım. Açlıktan ölüyorum."

"Peki. Ne tür bir yemek istiyorsun?"

İkili, sert ve gerçeklere bağlı kalan bir çift Joe Fridays'di.

Sizinle aşağıda buluşuruz, John imzaladı ve arkasını döndü. Dostum, ikisinin anlaşılamaması bir bakıma tüm dünya düzenini altüst etmişti. Bu çok yanlıştı.

John yemek odasından çıktı ve büyük merdivenin tepesine ulaştığında neredeyse koşuyordu. İkinci katta kırmızı bir duman kokusu aldı ve Phury'nin odasından gelen opera sesini duydu - genellikle çaldığı şiirsel sesli bir opera.

Sert markaj için pek uygun değil. Belki de bir tartışmadan sonra ayrı yatak odalarına gitmişlerdir?

John sürünerek Cormia'nın odasına gitti ve dinledi. Hiçbir şey yoktu. Yine de koridora yayılan cereyan yemyeşil, çiçekli bir kokuyla parfümlenmişti.

Cormia'nın iyi olup olmadığını görmekten zarar gelmeyeceğini düşünen John, parmak eklemlerini kaldırdı ve usulca kapısına vurdu. Cevap gelmeyince ılık çaldı.

"John?" dedi sesi.

Kapıyı açtı çünkü onun kastedildiğini düşünüyordu-

John dondu kaldı.

Cormia yatağının üzerinde, birbirine karışmış yorgan ve çarşafların üzerinde yatıyordu. Çıplaktı, sırtı kapıya dönüktü ve uyluklarının iç kısımlarında kan vardı.

Başını omzunun üzerinden kaldırdı, sonra kendini örtmek için çabaladı. "Sevgili Bakire!"

Kadın yorganı boynuna kadar çekerken John kıpırdamadan durdu, beyni sahneyi kavramaya çalışıyordu.

Ona zarar vermişti. Phury ona zarar vermişti.

Cormia başını salladı. "Kahretsin."

John gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı... ancak kendisine yapılanlar bittikten sonra genç halini pis bir koridorda gördü.

Uyluklarının iç kısımlarında da bir şeyler vardı.

Yüzündeki bir şey onu telaşlandırmış olmalı, çünkü ona doğru uzandı. "John ... oh, John, hayır ... Ben iyiyim. Ben iyiyim, güven bana, ben-"

John döndü ve sakince kapıdan çıktı.

"John!"

Küçük ve çaresiz olduğu zamanlarda, saldırgandan alınacak bir intikam yoktu. Şimdi, Phury'nin kapısına doğru on adım yürürken, geçmişi ve Cormia'nın bugünü hakkında bir şeyler yapabilecek durumdaydı. Artık yeterince büyük ve güçlüydü. Artık kendilerinden daha güçlü birinin merhametine kalmış biri için ayağa kalkabilirdi.

"John! Hayır!" Cormia odasından koşarak çıktı.

John kapıyı çalmadı. Hayır, vurmadı. Şu anda yumrukları tahta için değildi. Et içindi.

Phury'nin kapısını açtığı anda, Kardeş'i yatağında oturmuş, dudaklarının arasında bir esrarla buldu. Gözleri buluştuğunda, Phury'nin yüzünde suçluluk, acı ve pişmanlık vardı.

Bu da anlaşmayı mühürledi.

John sessiz bir kükreyle kendini odanın diğer ucuna fırlattı ve Phury saldırıyı durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Aksine, John ağzına, gözlerine ve çenesine defalarca yumruk atarken Kardeş kendini yumruklara bıraktı ve yastıklarına yaslandı.

Biri çılgılık atıyordu. Bir kadın.

İnsanlar koşarak geldi.

Bağırarak. Bir sürü bağırma.

"Bu ne lan!" Gazap gürledi.

John bunların hiçbirini duymadı. O sadece Phury'nin canına okumaya odaklanmıştı. Kardeş artık onun öğretmeni ya da arkadaşı değildi, o bir vahşi ve tecavüzcüydü.

Kan çarşaflara aktı. Ki bu çok adil bir şeydi.

Sonunda biri John'u soydu - Rhage'di bu - ve Cormia Phury'ye doğru koştu. Yine de onu tuttu, yuvarlanarak uzaklaştı.

"Aman Tanrım!" Wrath ısırdı. "Burada biraz ara verebilir miyiz?"

Arka plandaki opera sahneye hiç uymuyordu: Görkemli güzellik Phury'nin harap olmuş yüzüyle, John'un titreyen öfkesiyle ve Cormia'nın gözyaşlarıyla tamamen çelişiyordu.

Gazap John'un üzerine yürüdü. "Senin derdin ne lan?"

"Bunu hak ettim," dedi Phury kanlı dudağını silerken. "Bunu ve daha kötüsünü hak ettim."

Gazap'ın başı yatağa doğru savruldu. "Ne?"

"Hayır, yapmadı," dedi Cormia, bornozunun yakalarını boğazına yaklaştırmak. "Kendi rızasıyla oldu."

"Hayır, değildi." Phury başını salladı. "Değildi."

Kralın tüm vücudu kaskatı kesildi. Alçak ve gergin bir sesle Seçilmiş'e, "Rızaya dayalı olan neydi?" diye sordu.

Odadaki kongre üyeleri ikisi arasında gidip gelirken John gözünü Phury'den ayırmıyordu. Rhage'in tutuşu gevşerse, tekrar Kardeş'in peşine düşecekti. Ring kenarında kim olursa olsun.

Phury yavaşça doğrulup yüzünü buruşturdu, yüzü şişmeye başlamıştı bile. "Yalan söyleme, Cormia."

"Aklını başına topla," diye tersledi. "Primale yanlış bir şey yapmadı."
_"

"Saçmalık, Cormia! Seni zorla aldım-"

"Almadın-"

Başka biri tartışmaya başladı. Ve bir başkası. John bile işin içine girdi.

pis şeyler at Phury ise o gergin karşı Rhage's

Ölü ağırlık.

Wrath çalışma masasına uzandı, ağır bir kristal kül tablasını aldı ve duvara doğru fırlattı. Binlerce parçaya ayrılan şey, sıvada kafa büyüklüğünde bir çukur bıraktı.

"Bir kelime daha söyleyenin kafatasını kırarım, anladın mı?"

Herkes sessizleşti. Ve öyle de kaldı.

"Sen" -Wrath John'u işaret etti- "ben bu işi hallederken buradan çık."

John kül tablasını umursamadan başını salladı. Kalmak istiyordu. Kalması gerekiyordu. Birinin onu koruması gerekiyordu.

Cormia geldi ve onun elini tutup sertçe sıktı. "Sen değerli bir erkeksin ve onurumu koruduğuna inandığımı biliyorum, ama gözlerimi ara ve olanların gerçeğini gör."

John gözlerini Cormia'nın yüzüne dikti. Hüzün vardı ama bu, mutsuz bir durumda olduğunuzda hissettiğiniz türden dokunaklı bir hüzündü. Aynı zamanda kararlılık ve dobra bir güç de vardı.

Korku yoktu. Boğucu bir umutsuzluk yoktu. Korkunç bir utanç yoktu. Kadın, adamın daha sonra olduğu gibi değildi.

"Git," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey yolunda. Gerçekten."

John, başını sallayan Wrath'a baktı. "Neye bulaştığını bilmiyorum ama öğreneceğim. Bırak bununla ben ilgileneyim evlat. Onun için doğru olanı yapacağım. Şimdi herkes dışarı."

John, Cormia'nın elini sıktı ve Rhage ve diğerleriyle birlikte oradan ayrıldı. Koridora çıkar çıkmaz kapı kapandı ve sessiz sesler duydu.

Uzağa gitmedi. Gidemezdi. Wrath'ın çalışma odasının hemen dışına kadar gelebilmişti ki dizleri tutuldu ve salonu süsleyen antika sandalyelerden birine yığıldı. Herkese iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra başını sarkıttı ve yavaşça nefes aldı.

Geçmiş, Cormia'nın odasında gördüklerinin şimşek gibi çakmasıyla kafasında canlanmıştı.

Gözlerini kapatmak işe yaramadı. Kendini sakinleştirmeye çalışmak işe yaramadı.

Kanepesinin kılıflarını yerine yerleştirmeye çalışırken, Zsadist'le ormanda yürüyüşe ıkmayalı haftalar olduğunu fark etti. Bella'nın hamileliği ilerledikçe ve daha büyük bir endişe kaynağı haline geldikçe, Z ve onun bir zamanlar her gece ormanda sessizce yaptıkları gezintiler giderek seyrekleşmişti.

şimdi bir taneye ihtiyaı vardı.

Başını kaldırarak heykellerin bulunduğu salona doğru baktı ve Zsadist'in evde olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildi, çünkü drama başladığında odada değildi. Bu gece işlenen tüm cinayetler göz önüne alındığında, Kardeş'in sahada ellerinin dolu olduğuna şüphe yoktu.

John ayağa kalktı ve odasına gitti. Kendini içeri kapattıktan sonra yatağına uzandı, Qhuinn ve Blay'e mesaj attı ve onlara yattığını söyledi. Tünelden geri döndüklerinde mesajları alacaklardı.

Tavana bakarken  rakamını düşündü. Kötü şeyler bu sayıda gelirdi ve her zaman ölüm iermezdi.

Son bir yıl içinde üç kez kendini kaybetmişti. Üç kez fkese patlamış ve birine saldırmıştı.

Twice Lash. Bir kez Phury.

Dengesizsin, dedi bir ses.

Kendine göre sebepleri vardı ve hepsi de iyiydi. İlk seferinde Lash, Qhuinn'in peşinden gitmişti. İkincisinde Lash bunu fazlasıyla hak etmişti. Ve bu üçüncü sefer... ikinci dereceden kanıtlar çok fazlaydı ve nasıl bir erkek bir dişinin üzerine böyle yürür ve harekete geçmez?

Sen dengesizsin.

Gözlerini kapatarak, tek başına yaşadığı o köhne apartmanın merdiven boşluğunu hatırlamamaya çalıştı. Basamaklarda kendisine doğru koşan botların çıkardığı sesi hatırlamamaya çalıştı. Eski kf, taze idrarı ve kendisine yapılanlar aşağı inerken burnuna dolan terli kolonyayı hatırlamamaya çalıştı. . .

Anılardan kurtulamıyordu. Özellikle de kokulardan.

Küf, yüzüstü itildiği duvardan kaynaklanmıştı. İdrar kendisine aitti ve kalçalarından aşağı yırtılan pantolonuna kadar akmıştı. Terli kolonya saldırganındı.

Sahne şu anda bulunduğu yer kadar tazeydi. O zamanki bedenini şimdi bildiği kadar net hissediyor, merdiven boşluğunu şu anda içinde bulunduğu oda gibi görüyordu. Taze . . . taze . . . taze . . ve korkunç bölümün süt kutusunda son kullanma tarihi yokmuş gibi görünüyordu.

Bu patlayıcı öfkesinin, içinde tuttuğu her şeyden kaynaklandığını bilmek için psikoloji diploması almaya gerek yoktu.

Hayatında ilk kez biriyle konuşmak istiyordu. Hayır, tam olarak değil.

Kendisine ait olanı geri istiyordu. Babasını istiyordu.

John'un Oscar de la Hoya rutininden sonra, Phury'nin yüzü sanki tükürükle kızartılmış ve taze kesilmiş bir dip yatağına konmuş gibi hissetti. "Bak, Wrath ... John'a kızma."

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Cormia krala. "Başka bir şey değil."

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu Wrath.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Cormia. "Kesinlikle hiçbir şey."

Kral buna inanmıyordu, bu da korkusuz liderlerinin yarım bir beyne sahip olduğunu kanıtlıyordu ama şu anda Phury'nin içinde gerçeği savunacak kadar bir şey kalmamıştı. Wrath konuşmaya devam ederken ve Cormia onu savunmaya devam ederken, nedenini sadece Tanrı biliyordu, o sadece ön kolunun arkasıyla patlamış ağzını silmeye devam etti.

Wrath sargılarının arkasından ters ters baktı. "Bakın, ikinizin de saçmalamayı kesmesi için başka bir şey mi kırmam gerekiyor? Hiçbir şey değildi. John asabi biri ama o bir-"

Cormia kralın sözünü kesti. "John gördüklerini yanlış yorumladı." "Ne görmüş?"

"Hiçbir şey. Ben hiçbir şey olmadığını söylüyorum ve bu nedenle de öyle."

Wrath çürük olup olmadığını kontrol edercesine ona bir göz attı. Sonra sertçe Phury'ye baktı. "Bana ne söylemen gerekiyor?"

Phury başını salladı. "O yanılıyor. John yanlış anlamadı-"

Cormia'nın ses tonu keskindi. "Primale kendini gereksiz yere suçluyor. Benim onurum hiçbir şekilde zedelenmedi ve inanıyorum ki bu kararı vermek bana düşer, öyle değil mi?"

Bir süre sonra kral başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Derin ve alçak bir şekilde eğildi. "Şimdi sizden ayrılıyorum."

"Fritz'e biraz yiyecek göndermemi ister misiniz-"

"Hayır. Bu taraftan ayrılıyorum. Eve dönüyorum." Tekrar eğildi ve eğilirken duştan yeni çıkmış sarı saçları omzundan kayarak yere döküldü. "İkinize de en iyi dileklerimi ve ev halkının geri kalanına en içten saygılarımı sunuyorum. Majesteleri." Wrath'ın önünde tekrar eğildi. "Ekselansları." Phury'nin önünde eğildi.

Phury yataktan fırladı ve panik içinde ileri atıldı ... ama ona ulaşamadan havada kayboldu.

Gitti. Aynen öyle.

"İzin verir misiniz?" dedi Wrath'a. Bu bir rica değildi ama umurunda da değildi.

"Şu anda yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum," dedi Wrath karanlık bir ses tonuyla.

O noktada bir tür ileri geri konuşma oldu, bu da Wrath'ı bir düzeyde rahatlatmış olmalı, çünkü kral gitti.

O gittiğinde, Phury odasının ortasında bir heykel gibi hareketsiz durmuş, duvardaki kül tablasının izine bakıyordu. İçten içe kıvranıyordu ama dıştan bakıldığında tamamen hareketsizdi: Boğucu sarmaşık derisinin üzerinde değil, altında büyüyordu.

Gözlerini kırpıştırarak saati kontrol etti. Şafağa sadece bir saat kalmıştı.

Temizlenmek için banyoya yöneldiğinde, bu konuda hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Bölüm Kırkbir

Caldwell Polis Karakolu'nun iki ayrı yüzü vardı: Onuncu Cadde'de bulunan ve televizyon ekiplerinin akşam haberlerinde gördüğünüz saçmalıkları çektiği merdivenli ön giriş ve işlerin halledildiği demir parmaklıklı arka giriş. Gerçekte, Onuncu Cadde cephesi sadece marjinal olarak daha iyi görünüyordu, çünkü 1960'lardan kalma bina yaşlanan, çirkin bir kadının profili gibiydi. Hiç iyi tarafı yoktu.

Lash'in içinde bulunduğu ekip arabası arka girişin hemen arkasında durdu.

Nasıl olmuştu da buraya gelmişti?

Onu tutuklayan polis geldi ve kapıyı açtı. "Arabadan inin lütfen."

Lash adama baktı, sonra bacaklarını kaydırdı, dizlerini çözdü ve insanın üzerinde yükseldi. Adamın boğazını parçalayıp şah damarını bir gazoz çeşmesine dönüştürme fantezileri artık yadsınamazdı.

"Bu taraftan,
efendim."

"Sorun değil."

CPD'nin ev sahibi ekibinin tam görüş alanında olmalarına rağmen polisin elinin silahının kabzasına doğru kaymasından SOB'u tedirgin ettiğini anlayabiliyordu.

Lash birkaç çift kapıdan geçerek, bu bokun ilk icat edildiği zamanlarda döşenmiş gibi görünen muşamba bir koridora yönlendirildi. Bir kol kalınlığında pleksiglas bir pencerenin önünde durdular ve polis duvara monte edilmiş dairesel bir metal yamaya bakarak konuştu. Diğer taraftaki kadın, lacivert üniforması içinde işinin erbabıydı ve en az erkek polis kadar çekiciydi.

Ama evrak işlerini çabucak halletti. Doldurmaları için yeterli sayıda formu bir araya getirdiğinden emin olduğunda, yığını pencerenin altından polise doğru kaydırarak ve başını salladı. Yanlarındaki kapı, kilidini geçirerek açmış gibi bir *bip bip* sesi çıkardı ve ardından

Bir bank, bir sandalye ve bir masanın bulunduğu küçük bir odada sona eren başka bir boktan muşamba streç.

Oturduktan sonra memur bir kalem çıkardı ve tıkladı. "Tam adınız nedir?"

"Larry Owen," dedi Lash. "Tıpkı ona söylediğim gibi." Adam kâğıtların üzerine eğildi. "Adres?"

"On beş seksen üç Onuncu Cadde, daire dört-F şimdilik." Focus'un ruhsatındaki adresi de kullanabileceğini düşündü. Bay D, Lash'in ailesiyle yaşarken kullandığı sahte ehliyeti getirecekti ama üzerinde ne yazdığını tam olarak hatırlayamıyordu.

"Orada yaşadığınızı kanıtlayacak bir kimliğiniz var mı?"

"Üzerimde yok. Ama arkadaşım kimliğimi getirecek."

"Doğum tarihi?"

"Telefonum ne zaman çalacak?"

"Bir dakika içinde. Doğum tarihi?"

"13 Ekim 1981." En azından bunun sahte olduğunu düşünüyordu.

Memur masanın üzerindeki mürekkepli defteri kaydırды, ayağa kalktı ve Lash'in kelepçelerinden birini çözdü. "Şimdi parmak izinizi almam gerekiyor."

İyi şanslar, diye düşündü Lash.

Adamın sol elini tutup öne doğru çekmesine izin verdi ve parmak uçlarının yuvarlanıp iki sıra halinde on karenin bulunduğu beyaz bir kâğıt parçasına bastırılmasını izledi.

Polis memuru gördükleri karşısında kaşlarını çattı ve bir parmak daha denedi. "Hiçbir şey çıkmıyor."

"Çocukken yakıldım."

"Elbette öyleydin." Adam birkaç kez daha çevirip bastı ve sonra vazgeçip kelepçeleri yeniden taktı. "Kameraya doğru."

Lash odanın karşısına geçti ve yüzünde bir flaş patlarken hareketsiz durdu. "Telefon hakkımı istiyorum."

"Alacaksın."

"Kefaletim ne kadar?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman
çıkacağım?"

"Yargıç kefaleti belirlediğinde ve siz de ödediğinizde. Muhtemelen bu öğleden sonra, sabahın erken saatleri olduğu düşünülürse."

Lash elleri önünde olacak şekilde kelepçelenmiş ve kendisine bir telefon uzatılmıştır. Memur hoparlör düğmesine basmış ve Lash rakamları söylerken Bay D'nin cep telefonunu çevirmiştir.

Daha küçük olan cevap verince polis geri adım attı.

Lash zaman kaybetmedi. "Cüzdanımı getir. Arabanın arkasındaki ceketimin içinde. Kefalet belirlemediler ama en kısa zamanda biraz nakit bul."

"Ne zaman gelmemi istiyorsun?"

"Kimliği hemen buraya getirin. Sonra yargıç kefaleti ne zaman belirlerse o zaman." Memura baktı. "Beni ne zaman alacağını bildirmek için onu tekrar arayabilir miyim?"

"Hayır, ama karakol hattımızı arayabilir, hapisaneyi sorabilir ve bu şekilde ne zaman serbest bırakılacağınızı öğrenebilir."

"Bunu duydun mu?"

"Evet," dedi Bay D teneke hoparlörden.

"Çalışmayı bırakmayın."

"Biz değiliz."

On dakika sonra, Lash bir nezarethanedeydi.

Otuza otuz santimetre karelik kül bloklu oda, ön taraftaki parmaklıkları ve köşedeki paslanmaz çelikten yapılmış Kohler tuvalet ve lavabosuyla standart bir yerdi. Bankın yanına gidip sırtını hücre duvarına yaslayarak oturduğunda, beş adam onu kontrol etti. İkisinin uyuşturucu bağımlısı olduğu belliydi, çünkü domuz pastırması gibi yağlıydılar ve belli ki gecenin erken saatlerinde beyinleri tavada kızartılmıştı. Diğer üçü sadece insan olsalar da onun kankalarıydı: herkesten uzakta, karşı köşede oturan iri pazılı ve bir düzine hapisane dövmesi olan bir adam; parmaklıkların dibinde kafes içinde sıçan temposu yapan mavi paçavralı bir çete üyesi; ve hücre kapısının yanında seğirten dazlak bir psikopat.

Doğal olarak, keşler karışma birinin eklenmiş olmasını umursamadılar ama diğerleri onu şarküteri tezgâhındaki bir kuzu inciği gibi değerlendirdi.

Bu gece kaybolan *Lesser*'ların sayısını düşündü.

"Hey, göt herif," dedi Lash, "o dövmeleleri sana erkek arkadaşın mı verdi? Yoksa seni götten sikmekle mi meşguldü?"

Adamın gözleri kısıldı. "Bana ne dedin sen?"

Çete üyesi başını salladı. "Aklını kaçırmış olmalısın, beyaz çocuk."

Dazlak bir blender gibi hızlı ve yüksek sesle güldü.

İşe almanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi ki, diye düşündü Lash.

Phury ZeroSum'a gitmedi. Onun yerine Screamer'a gitti.

Gecenin neredeyse sonu olduğu için kulübün dışında bekleme sırası yoktu, bu yüzden doğrudan ön kapıdan içeri girdi ve bara geri döndü. Hardcore rap gümbür gümbür çalarken, parti setinin tortuları vızıltılarına ölümüne tutunuyor, karanlık köşelerde birbirlerinin üzerine sarkıyor, seks yapamayacak kadar sarhoş oluyorlardı.

Barmen yaklaşırken adam, "Son kez söylüyoruz." dedi. "Safir martini."

Adam içkiyle geri geldi ve üçgen bardağı yere koymadan önce bir kokteyl peçetesini düz bir şekilde çevirdi. "On iki dolar tutuyor."

Phury siyah barda bir ellilik kaydırdı ve elini hesabın üzerinde tuttu. "Bir şey arıyorum. Ve bu bozuk para değil."

Barmen yeşile baktı. "Neyin peşindesin?" "At binmeyi severim."

Adamın gözleri odada gezinmeye başladı. "Öyle mi? Burası bir kulüp, ahır değil."

"Ben mavi giymem. Asla."

Barmenin gözleri geriye kaydı ve Phury'ye bir göz attı. "Üzerinizdekiler kadar pahalı giysiler... istediğiniz rengi giyebilirsiniz."

"Maviyi sevmiyorum."

"Şehir dışından mı
geliyorsun?" "Öyle de
denebilir."

"Yüzün berbat
durumda." "Öyle mi?
Fark etmemiştim."

Bir duraklama oldu. "Arkadaki adamı görüyor musun? Ceketinde kartal olan? Sana yardım edebilir. *Olabilir*. Onu tanımıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun."

Phury elliliği ve içkiyi bıraktı ve incelmış, dağılmış kalabalığın arasından tek bir düşünceye odaklanarak yürüdü.

Tam menzile girecekken, söz konusu adam yan kapıdan çıkarak uzaklaştı.

Phury onu ara sokağa kadar takip etti ve dışarı çıktıklarında zihninde bir şey ateşlendi ama o bunu görmezden geldi. İlgilendiği tek bir şey vardı, o da büyücünün sesinin bile kaybolduğu bir şeye kilitlenmiş olmasıydı.

"Affedersiniz," dedi.

Satıcı topuklarının üzerinde döndü ve Phury'ye barmenin yaptığı gibi tepeden tırnağa baktı. "Seni tanımıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun. Ama arkadaşlarımı tanıyorsun."

"Yaparım." Phury birkaç yüz dolar gösterince adam gülümsedi. "Ah, evet. Ne arıyorsun?"

"H."

"Mükemmel zamanlama. Neredeyse çıktım." Adam elini ceketinin içine sokarken sınıf yüzüğü mavi renkte parladı.

Bir an için Phury'nin gözünün önüne o satıcı ve ara sokaktaki uyuşturucu bağımlısı geldi, o ve *daha küçük* olanın bütün o geceler önce karşılaştıkları. Tuhaf, o karşılaşma büyük kaymayı başlatmıştı, değil mi, onu buraya, bu ana, bu sokağa getiren yokuş... eline eroin dolu küçük bir zarfın düştüğü yere.

"Buradayım" - satıcı kulübün kapısına doğru başıyla işaret etti
-"hemen hemen her gece-"

Sokağın başında ve dibinde park etmiş plakasız polis arabalarının ışıkları her yönden üzerlerine vuruyordu.

"Eller yukarı!" diye bağırdı biri.

Phury satıcının panik içindeki gözlerine baktı ve ne sempati ne de suç ortaklığı hissetti. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Phury, eli silahlı dört polis ve yüzünde lanet olsun bana ifadesi olan torbacıdan hafızasını sildi ve satın aldığı şeyle birlikte maddeleştı.

Bölüm Kırk İki

Qhuinn, Kardeşlik'in malikânesinden eğitim merkezinin ofisine uzanan yeraltı tüneline doğru ilerledi. Blay onun arkasında kaldı ve tek ses botlarının sesiydi. Paylaştıkları yemek aynıydı, sadece gümüş çatal bıçak takımları ve arada bir, "*Tuzu uzatır mısın lütfen?*"

Akşam yemeğindeki büyük sohbet kuraklığı sadece üst kattaki bir tür dram fırtınasıyla bozulmuştu. Bağrıışmaları duyduklarında ikisi de çatallarını bırakıp fuayeye koşmuşlardı ama Rhage balkondan bakıp başını sallayarak onlara bu işe karışmamalarını söylemişti.

Ki bu iyiydi. İkisinin de uğraşacak bir sürü sorunu vardı.

Ofis dolabına açılan kapıya geldiklerinde Qhuinn, Blay'in numaraları görebilmesi için 1914'ü güvenlik paneline girdi.

"Belli ki evin inşa edildiği yıl." Dolaptan geçip masanın yanına geldiklerinde başını iki yana salladı. "Buraya nasıl geldiklerini hep merak etmişimdir."

Blay, "Ben de" ile "Seni testereyle sikeyim, seni sıçan piç" arasında değişen bir ses çıkardı.

PT süitine giden yol bir lider gerektirmiyordu ve salona girdiklerinde, Blay'in mümkün olan en kısa sürede aralarına koyduğu metreleri saymamak zordu.

Üzerinde EKİPMAN ODASI/PT yazan kapıya geldiklerinde Blay, "Artık gidebilirsin," dedi. "Sırtımdaki kesiği ben hallederim."

"Kürek kemiklerinizin arasında."

Blay topuzu kavradı ve boğazının arkasındaki sesle tekrar gitti. Ve bu seferki kesinlikle ben yaptım oldu türünden bir şey değildi.

"Mantıklı olun," dedi Qhuinn.

Blay'in gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Bir süre sonra kapıyı açtı. "Önce ellerini yıka. Bana dokunmadan önce ellerini yıkamanı istiyorum."

İçeri girdiklerinde, adam Qhuinn'in önceki gece ameliyat edildiği sedyeye doğru bir adım attı.

Qhuinn, paslanmaz çelik dolaplar ve tıbbi ekipmanlarla döşenmiş odaya göz gezdirirken, "Bu kaltaktan devre mülk almalıyız," dedi.

Blay kendini masanın üzerine attı, tişörtünü silkti ve göğsündeki zar zor kapanmış kanamalara bakarken yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

Qhuinn ciğerlerindeki tüm nefesi dışarı verdi ve arkadaşına bakakaldı. Adam kesildiği yeri incelerken başı boynundan sarkıyordu ve bu haliyle çok güzeldi; omuzları geniş, göğüs kasları kalın, kolları kaslarla doluydu. Yine de onu daha da çekici kılan şey, kendi içine kapanıklığıydı.

Tüm bu alçakgönüllülüğün altında ne olduğunu merak etmemek zordu. Qhuinn hemşirelik işlerine devam etti, dolaplardan gazlı bez, bant ve antiseptik yıkayıcı aldı, sonra hepsini bir itme tepsisine koydu ve sedyeye doğru kaydırıldı.

Malzemeleri topladıktan sonra paslanmaz çelik lavaboya gitti ve suyu akıtmak için ayak pedalına bastı.

Ellerini yıkarken sessizce, "Yapabilseydim yapardım," dedi.

"Pardon?"

Qhuinn avuçlarına biraz köpük pompaladı ve ön kollarına kadar fırçaladı. Bu biraz abartılıydı ama Blay onun süper temiz olmasını istiyorsa, o zaman öyle olacaktı. "Eğer böyle bir adamı sevebilseydim, bu sen olurdun."

"Evet, bir daha düşündüm de, kendim üzerinde çalışacağım ve sırtımın canı cehenneme.

."

"Ben ciddiylim." Suyun akmasını durdurmak için pedalı bıraktı ve ellerini lavabonun üzerinde salladı. "Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Seninle birlikte olmayı yani. Ve sadece seks için değil."

"Öyle mi?" Blay damlayan suyun üzerine fısıldadı.

Qhuinn ellerini sol taraftaki mavi cerrahi havlu yığnında kuruladı ve Blay'in yanına giderken bir tanesini yanına aldı. "Evet, aldım. Bunu yaranın altına tut, olur mu?"

Blay kendisine söyleneni yaptı ve Qhuinn adamın göğüs kafesindeki yaranın üzerine biraz su sıktı.

"Bilmiyordum- *Orospu* çocuğu!"

"Acıtıyor, ha." Qhuinn masanın etrafından dolaşarak arkadaşının arkasına geçti. "Şimdi bunu yapacağım ve sanırım kendini hazırlasan iyi olur. Bu daha da derin."

Qhuinn yaranın altına bir havlu daha koydu ve üzerine Lysol gibi kokan bir şeyle vurdu. Blay tıslarken o da yüzünü buruşturdu. "Bir saniye içinde geçecek."

"Eminim bunu herkese söylüyorsunuzdur-" Blay orada durdu.

"Hayır. Bunu kimseye söylemem. Beni geldiğim gibi kabul ediyorlar. Bununla başa çıkamazlar, bu onların sorunu."

Steril bir gazlı bez paketi alan Qhuinn onu yırtarak açtı ve beyaz dokumayı Blay'in kürek kemikleri arasındaki yaraya bastırdı. "İkimiz hakkında kesinlikle düşündüm ama kendimi uzun vadede bir kadınla birlikte görüyorum. Bunu açıklayamam. Sadece böyle olacak."

Blay'in göğüs kafesi genişledi ve sıkıştı. "Belki de başka bir kusur istemediğin içindir?"

Qhuinn kaşlarını çattı.

"Hayır." "Bundan emin misin?"

"Bak, insanların ne düşündüğünü önemseseydim, sence zaten yaptığım şeyi yapar mıydım?" Yanına gidip Blay'in göğsündeki yarayı sildi, sonra da omzundaki yarayla ilgilendi. "Ayrıca, ailem öldü. Artık kimi etkilemem gerekiyor?"

"Neden bu kadar acımasızdın?" Blay ağırbaşlı bir sesle sordu. "Benim evimdeki tünelde."

Qhuinn bir tüp neomisin aldı ve tekrar arkadaşının sırtına gitti. "Geri dönmeyeceğimden oldukça emindim ve benim yüzümden hayatını mahvetmeni istemedim. Beni özlemektense benden nefret etmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Blay gerçekten güldü ve sesi güzeldi. "Çok kibirlisin." "Ama bu doğru, değil mi?" Qhuinn sütlü merhemi Blay'in derisindeki yarık. "Yapardın."

Tekrar önüne döndüğünde, Blay başını ve gözlerini kaldırdı. Bakışları buluştu ve Qhuinn uzanıp avucunu arkadaşının yanağına koydu.

Başparmağını hafifçe ileri geri sürterek fısıldadı, "Seni sana layık olacak biriyle istiyorum.

Sana iyi davranacağım. Sadece seninle olacağım. Ben o adam değilim. Bir kadınla birlikte olsam bile . . . kahretsin, kendime sadece onunla birlikte olabileceğimi söylüyorum, ama kalbimin derinliklerinde buna gerçekten inanmıyorum."

Ona bakan mavi gözlerdeki özlem kalbini kırdı. Kesinlikle öyle. Blay'in onda gördüğü ve onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Neyin var senin," diye fısıldadı, "beni bu kadar önemsiyorsun?"

Blay'in hüzünlü gülümsemesi yaşına yaklaşık bir milyon yıl ekliyor, yüzünü ancak hayat sizi birkaç kez taşaklarınızdan tekmeledikten sonra gelen türden bir bilgiyle kaplıyordu. "Senin neyin var ki neden yapacağımı göremiyorsun?"

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek." "Bana bir söz verir misin?"

"Herhangi bir şey."

"İstiyorsan beni bırak, ama bunu benim iyiliğim için yapma. Ben çocuk değilim, kolay kolay kırılmam ve hissettiklerim seni hiç ilgilendirmez."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Yapmıyordun. Söz veriyor musun?"

Qhuinn sertçe nefes verdi. "Peki, söz veriyorum. Gerçek birini arayacağına yemin ettiğin sürece, tamam mı?"

"Sen benim için gerçeksın."

"Yemin et. Yoksa yine o ben-bir-adayım numarasını yaparım. Gerçekten sahip olabileceğin biriyle tanışmaya açık olmanı istiyorum."

Blay'in eli Qhuinn'in ön koluna doğru ilerledi ve bileğini sıktı, anlaşma her iki tarafta da sağlamlaştı. "Tamam, pekâlâ. Ama bir erkek olacak. Kadınları denedim ve bu bana doğru gelmiyor."

"Sen mutlu olduğun sürece. Seni ne mutlu edecekse."

Aralarındaki gerginlik azalınca Qhuinn kollarını arkadaşına doladı ve onu kendine yakın tuttu, erkeğın üzüntüsünü içine çekmeye çalıştı, onlar için başka bir yol olmasını diledi.

"Sanırım en iyisi bu," dedi Blay omzuna doğru. "Yemek pişiremiyorsun."

"Gördün mü? Ben beyaz atlı prens değilim."

Qhuinn, Blay'ın "Evet, öylesin," diye fısıldadığına yemin edebilirdi ama emin değildi.

Birbirlerinden ayrıldılar, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ... ve bir şeyler değışti. Tüm eğitim merkezinin sessizliğinde, o anın engin mahremiyetinde bir şeyler değışti.

"Sadece bir kez," dedi Blay usulca. "Sadece bir kez yap. Böylece nasıl bir şey olduğunu anlayacağım."

Qhuinn başını sallamaya başladı. "Hayır. Sanmıyorum-"

"Evet."

Bir süre sonra Qhuinn iki elini Blay'ın kalın boynundan yukarı kaydırđı ve erkeğın sağlam çenesini avuçlarının arasına aldı. "Emin misin?"

Blay başını salladığında, Qhuinn arkadaşının başını arkaya ve yana yatırdı ve mesafeyi yavaşça kapatırken onu yerinde tuttu. Ağızları birbirine değmeden hemen önce Blay'ın kirpikleri aşağıya doğru indi ve titredi ve-

Çok tatlıydı. Blay'ın dudakları inanılmaz tatlı ve yumuşaktı.

Dilin muhtemelen bunun bir parçası olmaması gerekiyordu, ama bunun bir yardımını olamazdı. Qhuinn içini yaladı ve sonra kolları Blay'ın etrafında kayarken ve onu sıkıca tutarken derinlere battı. Sonunda başını kaldırdığında, Blay'ın gözlerindeki bakış, aralarında her şeyin olmasına izin vereceğini söylüyordu. Her şeyin olmasına.

İkisi de çıplak kalana ve Qhuinn arkadaşına en iyi yaptığı şeyi yapana kadar aralarındaki bu kıvılcımı eve kadar götürebilirlerdi.

Ama bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve onu durduran da b u y d u , aniden Blay'ın tam olarak istediğı şeyi istemesine rağmen.

"Benim için çok önemlisin," dedi kabaca. "Benim yaptığım türden bir seks için fazla iyisin."

Blay'in gözleri Qhuinn'in ağzında takılı kaldı. "Şu anda buna kesinlikle katılmıyorum."

Qhuinn adamı bırakıp geri adım attığında, bunun ilk ve tek kez birini geri çevirdiği an olduğunu fark etti. "Hayır, ben haklıyım. Bu konuda çok haklıyım."

Blay derin bir nefes aldı, sonra kollarını sedyeye dayadı ve kendini toparlamaya çalışır gibi göründü. Biraz güldü. "Ayaklarımı ya da ellerimi hissedemiyorum."

"Onları ovmayı teklif ederdim ama ..."

Blay'in kirpiklerinin altından bakışı çok seksiydi. "Benim başka bir şeyimi ovma ister misin?"

Qhuinn sırtıttı. "Şerefsiz."

"Tamam, tamam. Öyle olsun." Blay antiseptiğe uzandı, göğsüne biraz sürdü, sonra yarayı gazlı bezle kapatıp yerine bantladı. "Arkadakini de sen kapatır mısın?"

"Evet."

Çiğ bölgeye gazlı bezle vururken, Qhuinn birinin Blay'in tenine dokunduğunu hayal etti ... ellerini üzerinde gezdirerek, bir erkeğin kalçalarının arasında hissettiği türden bir ağrıyı hafiflettiğini.

"Yine de bir şey var," diye mırıldandı

Qhuinn. "Ne?"

Boğazından çıkan ses, daha önce kendisinden duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. "Eğer bir erkek kalbini kırar ya da sana bok gibi davranırsa, onu çıplak ellerimle parçalara ayırır ve kırık, kanlı bedenini güneşe bırakırım."

Blay'in kahkahası kiremitli duvarlarda gürledi. "Elbette yapacaksın-"

"Çok ciddiylim."

Blay'in mavi gözleri omzunun üzerinden fırladı.

"Eğer sana zarar vermeye cüret edenler olursa," diye Eski Dilde homurdandı Qhuinn, "onları önümde kazığa oturtacağım ve cesetlerini"

harabe."

Rehvenge, Adirondacks'daki büyük kampında umutsuzca ısınmaya çalışıyordu. Kalın havlu kumaştan bir bornoza sarınmış, vücuduna vizon bir battaniye örtmüş, çtırtıdayan ateşin alevlerinden sadece beş adım ötedeki bir kanepeye uzanmıştı.

Bu oda kocaman, ahır gibi evde en sevdiği odalardan biriydi; lal, altın ve koyu maviden oluşan huysuz Viktorya dönemi dekoru genellikle ruh haline uyuyordu. Tuhaf, her zaman büyük taş şöminenin yanında bir köpeğin iyi görüneceğini düşünmüştü. Bir çeşit retriever. Tanrım, belki de bir köpek almalıydı. Bella köpekleri hep sevmişti. Ama anneleri sevmezdi, bu yüzden Caldwell'deki aile evinde hiç köpek olmamıştı.

Rehv kaşlarını çattı ve yaklaşık yüz elli mil ötedeki başka bir aile evinde kalan annesini düşündü. Bella'nın kaçırılmasını henüz atlatamamıştı. Muhtemelen asla da atlatamayacaktı. Bunca ay sonra bile ülkeyi terk etmek istemiyordu, Caldwell'in durumu göz önüne alındığında bu kötü bir şey değildi.

Şu anda içinde bulunduğu evde öleceğini düşündü. Muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde. Yaşı ilerlemişti, biyolojik saati bitiş çizgisine doğru yarışmaya başlamıştı, saçları çoktan beyazlamıştı.

Trez elinde bir kol dolusu odunla içeri girerken, "Daha fazla odun getirdim," dedi. Moor şöminenin yanına gitti, paravanı yoldan çekti ve alevler daha da parlayana kadar ateşi körükledi.

Bu da Ağustos ayı için oldukça kötüydü.

Ama Adirondacks'ta Ağustos ayıydı. Ayrıca iki kat dopamin yüklenmişti, bu yüzden taşlaşmış odunla aynı duyusal algıya ve çekirdek sıcaklığına sahipti.

Trez ekranı yerine koydu ve omzunun üzerinden baktı. "Dudakların mavi. Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Sen bir korumasın, uşak değil."

"Ve burada gümüş tepsilerle bekleyen kaç kişi var?"

"Ben bakabilirim." Rehv doğrulmak istedi ve midesi guruldadı.

"Lanet olsun." "Seni bayıltmadan önce tekrar uzan."

Adam giderken Rehv minderlere yaslandı, Prensese'e yaptıklarından nefret ediyordu. *Nefret* ediyordu. Her şeyi unutmak istiyordu, en azından gelecek aya kadar. Ne yazık ki, her şey kafasında sonsuz bir döngü halinde dönüp duruyordu. Bu gece o kulübede yaptıklarını tekrar tekrar görüyor, Prensese'i baştan çıkarmak için mastürbasyon yaptığını ve sonra onu o pencere kenarında becerdiğini görüyordu.

Bu sapkınlığın varyasyonları ne kadar zamandır onun seks hayatını oluşturuyordu?

Kahretsin.

Önemsediği birine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını kısa bir süre merak etti ama bu fanteziyi hemen rafa kaldırdı. Seks yapabilmesinin tek yolu ilaçlarını bırakmış olmasıydı, yani birlikte olabileceği tek kişi bir *symphath*'tı ve o dişilerden birine ısınmasına imkân yoktu. Elbette Xhex'le bunu denemişlerdi ama bu pek çok açıdan tam bir felaket olmuştu.

Burnunun dibine bir kahve fincanı itildi. "İç bunu."

Elini uzatarak, "Teşekkürler-" dedi.

"Oh, kahretsin, şuna bak."

Rehv hemen ellerini değiştirdi ve kötü kolunu tekrar battaniyenin altına soktu. "Dediğim gibi, teşekkür ederim."

"Demek Xhex seni bu yüzden kliniğe götürdü, ha?" Trez onu okkalı bir kulüp koltuğuna park etti. "Ve hayır, bu konuda bir onay için nefesimi tutmayacağım. Bunu apaçık bir gerçek olarak kabul edeceğim."

Trez bacak bacak üstüne atarken mükemmel bir centilmen, gerçek bir asalet örneği gibi görünüyordu: Siyah kargo pantolonu, savaş botları ve kaslı bir tişört giymesine ve bir erkeğin kafasını koparıp futbol topu olarak kullanabilecek kapasitede olmasına rağmen, kürklü cüppeler ve bir taçtan sadece bir kez dolaba gittiğine yemin edebilirdiniz.

Aslında bu doğru da olabilirdi. "Kahve güzelmiş," diye mırıldandı Rehv.

"Benden yemek yapmamı isteme yeter. Panzehir nasıl gidiyor?" "Jim-dandy."

"Yani miden hala bozuk."

"Sen bir *senfath* olmalısın."

"İki tanesiyle çalışıyorum. Bu yeterince yakın, çok sikeyim."

Rehv gülümsedi ve kupanın dudağından bir yudum daha aldı. İçindekinden yükselen buhara bakılırsa ağzının içi muhtemelen yanıyordu ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Öte yandan, Trez'in sabit siyah bakışlarının da farkındaydı. Bu da Moor'un Rehv'in hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu. Çoğu insanın aksine, adam size duymak istemediğiniz bir şey söylediğinde gözünüzün içine bakıyordu.

Rehv gözlerini devirdi. "Bitir artık şu işi, neden yapmıyorsun?" "Onunla her birlikte olduğunda daha da kötü oluyorsun."

Doğru. Her şey başladığında Prensle birlikte olabilir ve hemen işine dönebilirdi. Birkaç yıl geçtikten sonra, hızlıca uzanmaya ihtiyacı vardı. Sonra da birkaç saat kestirmeye. Şimdi yirmi dört saat boyunca kışının üstünde yatıyordu. Sorun şu ki, zehre karşı alerjik bir reaksiyon geliştiriyordu. Elbette, Trez'in daha sonra ona verdiği panzehir serumu şoka girmesini engellemişti ama artık kendini toparlayamıyordu.

Belki bir gün hiç iyileşemeyecekti.

Düzenli olarak kullanması gereken ilaçların sayısını düşünürken, "*Kahretsin, kimya sayesinde daha iyi bir yaşam*" diye düşündü. *Bir nevi.*

Trez hâlâ ona bakıyordu, bu yüzden bir içki daha aldı ve "Onunla ayrılmak bir seçenek değil," dedi.

"Yine de Caldwell'den ayrılabilirsin. Yaşayacak başka bir yer bul. Eğer seni nasıl bulacağını bilmiyorsa, seni ihbar edemez."

"Kasabadan ayrılırsam annemin peşine düşer. O da Bella ve gençler yüzünden taşınmayacak."

"Bu seni öldürecek."

"Yine de bunu riske atamayacak kadar bağımlı."

"O zaman ona kendine yaptığı akrep masajını kesmesini söylemelisin. Güçlü görünmek istemeni anlıyorum ama bundan vazgeçmezse bir kadavrayla sikişiyor olacak."

"Onu tanıyorsam, nekrofil tahrir edici olabilir."

Trez'in arkasında, ufku delip geçen hoş bir parıltı vardı.

Rehv, evin çelik panjurlarını kapatan kumandaya uzanırken, "Kahretsin, o kadar geç mi oldu?" dedi.

Ama bu güneş değildi. En azından gökyüzünde dönüp duran güneş değildi.

Bir ışık figürü çimenlikten eve doğru geliyordu, ağır adımlarla yürüyordu.

Rehv'in aklına bu etkiyi yaratabilecek tek bir şey geliyordu.

"Hayranlık uyandırıcı," diye mırıldandı, doğrulup otururken. "Dostum, bu gece daha bitmedi mi?"

Trez çoktan ayağa kalkmıştı. "Onu içeri almamı ister misin?" "Olabilir. Nasıl olsa camdan içeri girecek. "

Moor kapılardan birini geri kaydırıp ve Lassiter çalışma odasına girerken kenarda durdu. Adamın süzülerek yürüyüşü, yumuşak, yavaş ve küstah bir ses tonunun fiziksel tezahürüydü.

"Uzun zamandır görüşemedik," dedi melek. "Yeterince uzun değil."

"Her zaman misafirperverlikle."

"Dinle GE," Rehv gözlerini kırıştırdı. "Disko topunun sesini kısabilir misin?"

Lassiter normal görünene kadar parlak parıltı uzaklaştı. Ciddi bir piercing fetişi olan ve bir ülkenin altın para standardı olmayı arzulayan biri için normal.

Trez kapıyı kapatıp arkasında durdu, bir duvar gibi -çocuğumla- sikiş ve -melek ya da değil- göster kendini.

"Sizi mülküme getiren nedir?" Rehv kupasını iki eliyle kavrayıp sıcaklığını içine çekmeye çalışarak konuştu.

"Bir sorunum var."

"Kişiliğinizi düzeltemem, üzgünüm."

Lassiter güldü, ses evin içinde kilise çanları gibi çınlıyordu. "Hayır, ben kendimi olduğum gibi seviyorum, teşekkür ederim."

"Hayalperest doğana da yardım edemem."

"Bir adres bulmam lazım."

"Telefon rehberine benziyor muyum?"

"Aslına bakarsan bok gibi görünüyorsun."

"Ve sen de iltifatlarla." Rehv kahvesini bitirdi. "Sana yardım edeceğimi düşündüren ne?"

"Çünkü."

"Şuraya birkaç isim ve fiil mi eklemek istiyorsun? Ben kayboldum."

Lassiter ciddileşti, ruhani güzelliği SOP kendini becerme sırtışını kaybetti. "Resmi bir iş için buradayım."

Rehv kaşlarını çatı. "Alınma ama patronun kışına pembe terlik taktı sanıyordum."

"İyi bir çocuk olmak için son bir şansım var." Melek Rehv'in elleri arasındaki kahve fincanına sertçe baktı. "Eğer bana yardım edersen, sana borcumu ödeyebilirim."

"Yapabilir misin?"

Lassiter öne doğru bir adım atmaya çalıştığında Trez boya gibi üzerine döküldü. "Hayır, yapamazsın."

"Onu iyileştireceğim. Eğer ona dokunmama izin verirsen, onu iyileştiririm."

Trez'in kaşları aşağı indi ve meleğe kendini iyileştirip bu lanet evden gitmesini söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

"Dur bakalım," dedi Rehv.

Kahretsin, o kadar yorgun, ağrılı ve mutsuzdu ki, gece çöktüğünde kendini böyle hissettiğini hayal etmemek zordu. Yarından bir hafta sonra.

"Ne tür bir adres bu?"

"Kardeşlik'in."

"Ha. Bilseydim bile -ki bilmiyorum- bunu sana söyleyemezdim." "Bende onların kaybettiği bir şey var."

Rehv yine gülmek üzereydi ki *senfatik* yanı harekete geçti. Melek pisliğin tekiydi ama tamamen ciddiye. Ve, kahretsin ... doğru olabilir miydi? Bulmuş olabilir miydi-

"Evet, biliyorum," dedi Lassiter. "Şimdi onlara yardım etmem için bana yardım edecek misin? Ve karşılığında, çünkü ben dik duran bir adamım, senin küçük

sorun."

"Peki bu nasıl bir sorun olabilir?"

"Ön kolunuzdaki MRSA enfeksiyonu. Ve şu anda akrep zehriyle anafilaksi geçirmenize iki maruz kalma daha kaldığı gerçeği." Lassiter başını salladı. "Herhangi bir soru sormayacağım. Her iki durumda da."

"İyi misin? Genelde bundan daha meraklısındır."

"Hey, eğer paylaşmak istersen-"

"Her neyse. İstersen rock yap." Rehv bağırsakları deşilmiş ön kolunu uzattı. "Senin için elimden geleni yapacağım ama söz veremem."

Lassiter Trez'e bir gülümseme attı. "Ee koca adam, biraz soluklanıp kenara çekilecek misin? Çünkü patronun izin verdi-"

"O benim patronum

değil." "Ben onun

patronu değilim."

Lassiter başını eğdi. "Meslektaşınız o zaman. Şimdi yolumdan çekilir misin?"

Trez dişlerini gösterdi ve çenesini iki kez birbirine vurdu; bu, Gölge'nin birine çok yüksek bir uçurumun kenarındaki ince bir patikada yürüdüğünü söylemenin yoluydu. Ama geri adım attı.

Lassiter öne çıktı, parıltısı yeniden ortaya çıktı.

Rehv adamın gümüş rengi, gözbebeği olmayan gözleriyle karşılaştı. "Benimle uğraşırsan, Trez sana ambalajın bantlanamayacak hale gelene kadar zarar verir. Onun ne olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama ereksiyonunu boşa harcıyor. Dürüslere zarar veremem, yani güvendesiniz."

Rehv bir kahkaha attı. "O zaman hâlâ endişeleniyor olmalı."

Lassiter elini uzatıp temas ettiğinde, akım Rehv'in kolunu yalayarak nefes almasını sağladı. İçine harika bir şifa akmaya başladığında ürperdi ve battaniye yuvasına uzandı. *Oh, Tanrım...* Yorgunluğu geçiyordu. Bu da hissetmediği acının geri çekildiği anlamına geliyordu.

Lassiter o muhteşem sesiyle mırıldandı: "Endişelenecek bir şey yok. Dürüstler her zaman doğru olanı yapmazlar, ama ruhları

Saf. Özünde lekesizsin. Şimdi gözlerini kapat, uyuşmuş taşaklar, bir şenlik ateşi gibi yanmak üzereyim."

Rehv gözlerini kısıtı ve saf enerjiden oluşan bir patlama vücuduna çarptığında başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Steroidlerle yapılan bir orgazm gibiydi, onu alıp götüren, bir yıldız yağmuru içinde sürüklenene kadar parçalara ayıran büyük bir telaş.

Vücuduna geri döndüğünde uzun ve sert bir iç çekti.

Lassiter elini bıraktı ve giydiği düşük belli kot pantolona sürttü. "Ve şimdi senden istediğim şeye gelelim."

"Onlara ulaşmak kolay olmayacak." "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Önce elinizde ne olduğunu doğrulamam gerekecek."

"Mutlu yerinde değil."

"Tabii ki hayır, o seninle takılıyor. Ama manzarayı görene kadar bayrağı dalgalandırmam."

Bir duraklama oldu. Sonra Lassiter başını eğdi. "Peki. Akşam karanlığında geri gelir ve seni ona götürürüm."

"Yeterince adil, meleğim, yeterince adil."

Bölüm Kırk Üç

Şafak sökerken Phury yatak odasına gitti ve içinde havlu, iPod'u ve su şişesi gibi egzersiz malzemeleri bulunan bir L.L. Bean çantası hazırladı. . ve bir kaşık, bir çakmak, bir şırınga, bir kemer ve kırmızı duman zulasını içeren uyuşturucu gereçleri.

Beşiğinden çıktı ve sağlıklı bir amacı varmış gibi yürüyerek heykeller koridoruna yöneldi. Bella ve Z'ye çok yakın olmak istemiyordu, bu yüzden büyük merdivene daha yakın olan boş misafir odalarından birini seçti. Kapıdan içeri süzöldükten sonra neredeyse başka bir oda seçmek için geri dönecekti: Duvarların rengi tozlu bir lavantaydı, tıpkı Cormia'nın sevdiği güller gibi.

Dışarıda, koridordan geçen *köpek* sesleri onu olduğu yerde kalmaya zorladı.

Banyoya girdi, kapıyı da kapattı ve ışıkları, yanan bir ateş gibi parlayana kadar kararttı. Günün kepenkleri indiğinde, sırtını jakuziye dayayarak mermer zemine oturdu ve kendi üzerinde kullanacağı şeyleri çıkardı.

Yapmak üzere olduğu şeyin gerçekliği büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

Kendinizi soğuk suya daldırmak gibiydi. Şok geçtikten sonra bulunduğunuz yere alıştınız.

Ve kafasının içindeki sessizlik onu cesaretlendirdi. Bu yola girdiğinden beri büyücü tek kelime etmemişti.

Phury gümüş bir kaşığın karnına biraz beyaz toz koyup şişesinden biraz su eklerken elleri hiç titremedi. Çakmağının üstünü açarak bir alev yaktı ve karışımın altına getirdi.

Görünürde hiçbir neden yokken, gümüş kaşığın deseninin Gorham'ın Vadideki Zambak'ı olduğunu belirtti. On dokuzuncu yüzyılın sonlarından.

Sos kaynadıktan sonra kaşığı mermer zemine bıraktı, şırıngayı doldurdu ve Hermès kemerine uzandı. Sol kolunu uzatarak deriyi parlak altın tokasından geçirdi, sıkıca çekti ve yerinde tutabilmek için ucunu kolunun altına sıkıştırdı.

Damarları dirseğinin kıvrımında patladı ve onları dürttü. En kalın olanını seçti, sonra kaşlarını çattı.

İğnenin karnındaki bok kahverengiydi.

Bir an için paniğe kapıldı. Kahverengi kötü bir renkti.

Kafasını sallayarak temizledi, sonra iğneyi damarına batırdı ve doğru şekilde girdiğinden emin olmak için pistonu yukarı çekti. Kırmızı bir parıltı gördüğünde, başparmağını aşağı itti, şırınganın yükünü boşalttı ve kemeri serbest bıraktı.

Etkisi hayal ettiğinden çok daha hızlıydı. Bir an kolunun gevşemesine izin verirken, bir saniye sonra midesi bulanıyor ve tuhaf, aceleci bir ağır çekimde tuvalete doğru sürünüyordu.

Bu şey kesinlikle kırmızı duman değildi. Uyuşturucu beynine girmeden önce yumuşak bir rahatlama, kibarca kapıyı çalma yoktu. Bu, bir koçbaşıyla tüm silahları ateşleyen bir saldırıydı ve kusarken, elde ettiği şeyin istediği şey olduğunu kendine hatırlattı.

Bilincinin arka planında büyücünün gülmeye başladığını duydu ... eroin zihninin ve bedeninin geri kalanını ele geçirirken bile bağımlılığının kıkırdayarak tatmin olduğunu duydu.

Kusarken kendinden geçtiğinde, aldatıldığını fark etti. Büyücüyü öldürmek yerine, sadece çorak arazi ve onun efendisiyle baş başa kalmıştı.

İyi iş, dostum. Mükemmel iş.

Kahretsin, çorak arazideki o kemikler büyücünün öldürdüğü bağımlılardan arta kalanlardı. Ve Phury'nin kafatası en önde ve ortadaydı, en yeni kayıp. Ama kesinlikle sonuncusu değildi.

"Elbette," dedi Seçilmiş Amalya. "Elbette tecrit edilebilirsiniz ... eğer istediğinizin bu olduğundan eminseniz?"

Cormia başını salladı, sonra da Sığınak'ta olduğu için tekrar selamlama diyarına döndüğünü hatırladı. Vücudunun üst kısmını indirerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Doğrulurken Directrix'in özel odasının etrafına baktı. İki oda da Seçilmişlerin geleneğine göre dekore edilmişti, yani hiç dekorları yoktu. Her şey sade, seyrek ve beyazdı,

Diğer Seçilmişlerin odalarından tek farkı, Amalya'nın kız kardeşlerle görüşmek için bir oturma düzenine sahip olmasıydı.

Her şey çok beyazdı, diye düşündü Cormia. Çok ... *beyaz*. İkisinin de oturduğu sandalyeler sert arkalıklı ve mindersizdi.

"Sanırım bu tam zamanında oldu," dedi Directrix. "Son kalan tecrit edilmiş kâtip Selen, Primale'nin yükselişiyle birlikte görevinden ayrıldı. Kâtip Bakire, durumumuzdaki değişiklik göz önüne alındığında, onun görevi bırakmasından memnuniyet duydu. Ancak onun yerine geçecek kimse henüz ortaya çıkmadı."

"Benim de birincil kayıt yazmanı olarak görev yapmamı önermek isterim." "Bu çok cömert bir davranış olur. Bu diğerlerini de Primale." Bir süre sessizlik oldu. "Devam edelim mi?"

Cormia başıyla onaylayıp yere diz çöktüğünde, Direktör tütsü yaktı ve tecrit törenini gerçekleştirdi.

Bittiğinde, Cormia ayağa kalktı ve uzak tarafta, duvarda pencere diyebileceği açık bir alana doğru yürüdü.

Mabedin beyaz genişliğinin karşısında, Tecrit Edilmiş Kâtipler Tapınağı'nı gördü. Kâtip Bakire'nin özel odasının girişine eklenmişti ve penceresi yoktu. Beyaz sınırlarının içinde kendisinden başka kimse olmayacaktı. Kendisi ve parşömen parşömenlerin yalamaları ve kanlı mürekkep pintileri ve ırkın ortaya çıkan tarihi, bir katılımcı olarak değil, bir izleyici olarak kaydetmek için onun.

"Bunu yapamam," dedi.

"Özür dilerim, ne yaptın-"

Kapı çalındı. "Girin," diye seslendi Amayla.

Kız kardeşlerinden biri içeri girdi ve alçak sesle eğildi. "Seçilmiş Layla, Majesteleri Primale için hamamdan hazırlandı."

"Ah, güzel." Amalya bir tütsü kabına uzandı. "Onu tapınağına yerleştirelim, sonra da ben onu çağırayım."

"Nasıl isterseniz." Seçilmiş başını eğip odadan çıkarken, Cormia kadının yüzündeki beklenti gülümsemesini yakaladı.

Muhtemelen tapınağa gitmek için sıranın kendisine gelmesini umuyordu.

"Bana izin verir misiniz?" Cormia kalbinin düzensiz attığını, ritmini bulamayan bir enstrüman olduğunu söyledi. "Ben Kâtipler Tapınağı'na çekileceğim."

"Elbette." Amayla'nın gözleri aniden keskinleşti. "Bundan emin misin kardeşim?"

"Evet. Ve bu hepimiz için muhteşem bir gün. Bunu düzgün bir şekilde kaydedeceğimden emin olabilirsiniz."

"Yemekleri size teslim edeceğim."

"Evet. Teşekkür ederim."

"Cormia. . . Danışmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Özel olarak."

Cormia başıyla selam verip aceleyle oradan ayrıldı ve doğrudan artık evi olan bembeyaz tapınağa gitti.

Kapıyı arkasından kapattığında, yoğun bir zifiri karanlık tarafından sarıldı. İsteği üzerine, yüksek tavanlı odanın dört köşesine yerleştirilmiş mumlar yandı ve onların ışığında, beyaz tüy kalemleri hazırola duran altı beyaz masaya, kanlı mürekkep kaplarına ve kristal su kaselerine baktı. Yerdeki sepetlerde, parşömen demetleri yuvarlanmış ve beyaz kurdeleyle bağlanmıştı, ırkın ilerlemesini koruyacak Eski Dil'in sembollerini kabul etmeye hazırdılar.

Uzak duvarın karşısında, her birine tek bir tertemiz yastık yerleştirilmiş ve özenle katlanmış çarşafarla örtülmüş, çift katlı üç ranza vardı. Yatakların ayaklarına battaniye örtülmemiştii, çünkü hava sıcaklığı ekstra örtü gerektirmeyecek kadar mükemmeldi. Bir tarafta, özel banyoya açılan bir perde vardı.

Sağ tarafta, Kâtip Bakire'nin özel kütüphanesine açılan süslü gümüş bir kapı vardı. Kutsal Bakire'nin özel günlüğünü yazdırdığı tek kişiler, tecrit edilmiş kâtiplerdi ve çağrıldıklarında, kendilerine verilen dinleme iznini almak için bu kapıyı kullanırlardı.

Portalın ortasındaki yuva, hem kayıt yapan hem de tecrit edilen kâtipler tarafından üretilen parşömenleri düzenleme sürecinde ileri geri kaydırmak için kullanılırdı. Bakire Kâtip tüm geçmişi okuyup onaylıyor ya da düzenliyordu.

uygun buldu. Bir parşömen kabul edildikten sonra ya boyutuna göre kesilir ve kütüphanedeki ciltlerden biri olmak üzere diğer sayfalarla ciltlenir ya da rulo haline getirilerek Kâtip Bakire'nin kutsal arşivlerine yerleştirilirdi.

Cormia masalardan birine gitti ve arkalıksız tabureye oturdu.

Sessizlik ve yalnızlık, kalabalık kadar tedirgin ediciydi ve orada ne kadar oturup kendini kontrol etmeye çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bunu yapabileceğini, işe yarayacak tek çözümün tecrit çözümü olduğunu varsaymıştı. Şimdi dışarı çıkmak için çılglık atıyordu.

Belki de odaklanacak başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Beyaz tüylü tüy kalemi eline alarak sağındaki mürekkep kabını açtı. Isınmak için Eski Dil'in daha basit karakterlerinden bazılarını yazmaya başladı.

Yine de bunu sürdüremedi.

Harfler geometrik desenlere dönüştü. Tasarımlar kutu sıralarına dönüştü. Kutular ... bina planlarına dönüştü.

Kardeşlik'in malikanesine döndüğünde, John kapısının çalındığını duyunca başını yastığından kaldırdı. Yatağından doğruldu ve kapıyı açmaya gitti. Koridorda Qhuinn ve Blay her zaman yaptıkları gibi yan yana, omuz omuza duruyordu.

Görünüşe göre en azından bir şey doğru gitmişti.

"Blay'e bir oda bulmamız gerekiyor," dedi Qhuinn. "Onu nereye yerleştirebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Ve bazı eşyalarımı akşam karanlığında almalıyım," diye ekledi Blaylock. "Bu da evime geri dönmem anlamına geliyor."

Sorun değil, John imzaladı.

Qhuinn kendi odasının bitişiğindeki odadaydı, o yüzden bir adım daha atıp soluk lavanta rengi misafir odasının kapısını açtı.

Dekoru değiştirebiliriz, John imzaladı, *eğer çok kızsalsa*. Blay güldü. "Evet, bunu sallayabileceğimden emin değilim."

Adam gidip yatağı denerken, John banyonun çift kapısına doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı-

Phury, başı tuvaletin yanında, kocaman vücudu gevşek, yüzü mum renginde, kendinden geçmişti. Ayaklarının dibinde bir iğne, bir kaşık ve bir kemer vardı.

"Lanet olsun!" Qhuinn'in laneti tüm kremsi mermerde yankılandı.

John döndü. *Doktor Jane'i çağır. Hemen şimdi. Muhtemelen Vishous'la birlikte Çukur'dadır.*

John koşup Phury'yi sırt üstü yuvarlarken Qhuinn yerinden fırladı. Kardeş'in dudakları maviydi ama John'un yumrukları yüzünden morarmamıştı. Erkek nefes almıyordu. Bir süredir de almıyordu.

Her şeye rağmen, Doktor Jane bir saniye sonra Qhuinn'le birlikte içeri girdi. "Bella'yı görmeye gidiyordum- Oh . . . kahretsin."

Yanına geldi ve John'un o güne kadar gördüğü en hızlı hayati kontrolü yaptı. Sonra doktor çantasını açıp bir iğne ve bir şişe çıkardı.

"Yaşıyor mu?"

Dördü de banyonun kapısına doğru baktı. Zsadist orada duruyordu, ayakları dikilmişti, yaralı yüzü solgundu.

"O mu ..." Z'nin gözleri jakuzinin yanında yerde duran şeye kaydı. "Yaşıyor."

Doktor Jane John'a baktı ve tısladı, "Götürün onu buradan. Hemen. Bunu görmesine gerek yok."

Kadının yüzünde gördükleri karşısında John'un kanı dondu: Phury'yi geri getirebileceğinden emin değildi.

Yaşadığı şokla ayağa kalktı ve Z'nin yanına gitti.

"Gitmiyorum," dedi Zsadist.

"Evet, öylesiniz." Doktor Jane doldurduğu şırıngayı havaya kaldırdı ve pistona bastı. Ucundan saç teli genişliğinde bir şey fişkirirken, Phury'nin bedenine döndü. "Qhuinn, sen benimle kal. Blaylock, onlarla git ve kapıyı kapat."

Zsadist ağzını açtı ama John sadece başını salladı.

Garip bir sakinlikle Kardeş'in yüzüne doğru adım attı, ellerini adamın iki koluna koydu ve geriye doğru itti.

Ve Z şaşkıın bir sessizlik içinde kendini odadan dışarı attırdı.

Blay kapıları kapattı ve önlerinde durarak yolu kapattı. Z'nin kasvetli gözleri John'unkileri tutuyordu.

John'un tek yapabildiğı gözlerini dikip onlara bakmaktı.

"Gitmiş olamaz," dedi Zsadist kısık sesle. "Gitmiş olamaz."

Bölüm Kırk Dört

"Ne demek çalışmak?" dedi hapishane dövmeli adam.

Lash dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve yeni en iyi arkadaşının gözlerinin içine baktı. İkisinin geveze bir kavgacıdan kedi yavrusu gibi sıcacık bir arkadaşla dönüşmesi baştan çıkarma gücünün bir kanıtıydı. Önce eşitliği sağlamak için kafa kafaya verdiniz. Sonra saygı gösterdiniz. Sonra para hakkında konuştunuz.

Diğer ikisi, köprücük kemiklerinin etrafında *Diego RIP* yazan çete üyesi ve krom kubbeli ve dövmeli Bay Temiz de içeri girmiş dinliyorlardı. Bu da Lash'in stratejisinin bir başka parçasıydı: En sert olanı içeri çek ve diğerleri de onu takip etsin.

Lash gülümsedi. "Uygulama konusunda yardım arıyorum."

Hapishane Tat'ın bakışları ucuza yapılan kirli işlerle doluydu. "Bar mı işletiyorsun?"

"Hayır." RIP'e baktı. "Sanırım bunun bölgesel olduğunu söyleyebilirsin." Çete üyesi oyunun tüm kurallarını biliyormuş gibi başını salladı.

Hapishane Tat'ı kollarını büktü. "Benim bir şey yapacağımı nereden çıkardın? Seni tanımıyorum."

Lash arkasına yaslandı, böylece omuzları kül bloklarına dayanmış oldu. "Sadece biraz yeşil yapmak istersin diye düşündüm. Benim hatam."

Uyuyacakmış gibi gözlerini kapattığında, göz kapaklarını açan sesler duydu. Bir memur başka bir suçluyu nezarethaneye getiriyordu.

Ne biliyorsun? Screamer'dan kartal ceketli adam. Çaylak içeri alındı ve üç sert adam bakışlarını çekti, hoş geldin arabası. Keşlerden biri kafasını kaldırdı ve adamı iş dünyasından tanıyormuş gibi sulu bir gülümseme sundu.

İlginç. Yani adam bir satıcıymış.

Kartal Adam kalabalığı tarttı ve bankın diğer ucuna oturmadan önce Lash'e başıyla onay işareti yaptı. Lash'ten daha sinirli görünüyordu.

Korktum.

Hapishane Tat'ı Lash'e doğru eğildi. "İlgilenmediğimi söylemedim." Lash gözlerini kaydırđı. "Konuşmak için seni nasıl bulabilirim?" "Buss's Bikes'ı biliyor musun?"

"Tremont'taki Harley rehabilitasyon merkezi, değil mi?" "Evet. Ben ve kardeşim oranın sahibiyiz. Sürüyoruz."

"O zaman bana yardım edebilecek daha fazla insan tanıyorsun." "Belki. Belki de tanımıyorum."

"Adın ne senin?"

Hapishane Tat'ın gözleri kısıldı. Sonra da koluna işlenmiş bir Harley low-rider tasvirini işaret etti. "Bana Low diyorsunuz."

Diego RIP'in ayağı sanki içinde bir şey tutuyormuş gibi vurmaya başladı ama Lash çetelerle ya da dazlaklarla tango yapmaya hazır değildi. Henüz hazır değildi. Küçükten başlamak daha güvenliydi. Lessening Society karışımına birkaç motorcu ekleyip ekleyemeyeceğine bakacaktı. Bu işe yararsa, o zaman trollemeye giderdi. Belki de giriş yemeği olarak kıcını tekrar tutuklatırdı.

"Owens," diye seslendi bir polis kapıda.

"Görüşürüz," dedi Lash Low'a. Diego'ya, dazlak kafaya ve torbacıya başıyla selam verdi ve uyuşturucu bağımlılarını yerdeki sohbetleriyle baş başa bıraktı.

Merkezi işlemlerde, bir memur sayfalarca "işte size yöneltilen suçlamalar", "bu kamu avukatının ofis numarası - bir avukat atanmasını istiyorsanız onları aramanız gerekiyor", "mahkeme tarihiniz altı hafta sonra", "eğer gelmezseniz, kefaletiniz kaybedilecek ve tutuklama emri çıkarılacak", falan filan açıklarken bekledi. . .

Larry Owens adını birkaç kez imzaladı ve sonra sekiz saat önce kelepçeli halde götürüldüğü koridora bırakıldı. Muşamba kaplı koridorun sonunda, Bay D eski püskü plastik bir sandalyede oturuyordu ve ayağa kalkarken rahatlamış görünüyordu.

Çıkışa doğru yöneldiklerinde Lash, "Yemek yemeye gidiyoruz," dedi. "Evet, suh."

Lash, CPD binasının önünden çıktı, yapması gereken şeylerden dolayı dikkati dağılmıştı ve zamanı düşünemiyordu. Güneş ışığı yüzüne vurduğunda bir çığlık atarak geri çekildi ve Bay D.'ye çarptı.

Yüzünü kapatarak binaya doğru koşmaya başladı.

Bay D onu kollarının üst kısmından yakaladı. "Ne-"

"Güneş!" Lash neredeyse kapıdan geri dönmek üzereydi ki hiçbir şey olmadığını fark etti. Alevler içinde hiçbir şey yoktu, ne büyük bir ateş topu, ne de korkunç bir ölüm.

Durdu ... ve hayatında ilk kez güneşe bakmak için arkasını döndü. "Çok parlak." Ön koluyla gözlerini siper etti.

"Doğrudan içine bakmamanız gerekiyor."

"Bu ... sıcak."

Binanın taş cephesine sırtını yasladığında, sıcaklığa inanamadı. Işıklar ona çarptıkça, derisinden kaslarına doğru yayılıyordu.

Daha önce insanları hiç kıskanmamıştı. Ama Tanrım, bunun nasıl bir his olduğunu bilseydi, başından beri bilirdi.

"İyi misin?" Bay D sordu.

"Evet... evet, öyleyim." Gözlerini kapattı ve sadece nefes alıp verdi. "Ailem ... dışarı çıkmama asla izin vermedi. Pretransların değişime kadar güneş ışığıyla başa çıkabilmeleri gerekiyordu, ama annem ve babam bunu asla riske atmak istemedi."

"Güneşin olmadığını hayal bile edemiyorum." Bundan sonra, Lash de yapamadı.

Çenesini yukarı kaldırarak bir an için gözlerini kapattı . . ve babasını bir daha gördüğünde ona teşekkür edeceğine yemin etti.

Bu muhteşimdi.

Phury ağzında yanık ve kötü bir tatla uyandı. Aslında her yerindeydi, sanki biri derisinin içine fırın temizleyicisi sıkılmıştı.

Gözleri yapış yapıştı. Mide kurşun bir top gibiydi. Ciğerler, Grateful Dead aleminden bir gün sonra bir çift keşin tüm coşkusuyla şişiyor ve iniyordu. Ve kesinlikle hiçbir yere gitmemenin başını onun

Belli ki beyni durmuş ve vücudunun geri kalanıyla birlikte hayata döndürülemediği.

Aslında göğsü de hemen hemen kapalı bir dükkândı. Ya da ...hayır, kalbi hala atıyor olmalıydı, çünkü ... öyle olmalıydı, değil mi? Yoksa düşünceleri olmazdı, değil mi?

Gri çorak arazinin bir görüntüsü gözünün önüne geldi, büyücü o uçsuz bucaksız gri ufukta siluet halindeydi.

*Tekrar hoş geldin, günışığı, dedi büyücü. Çok eğlenceliydi.
Bir daha ne zaman yapabiliriz?*

Yine ne yapacağını merak etti Phury.

Büyücü güldü. Eğlenceli zamanları ne kadar da kolay unutuyorlar.

Phury inledi ve birinin hareket ettiğini duydu.

"Cormia," diye mırıldandı.

"Hayır."

O ses, o derin, erkek sesi. Kendi ağzından çıkan sese çok benziyordu. Aslında, aynıydı.

Zsadist onunla birlikteydi.

Phury başını çevirdiğinde beyni kafatasının içinde sallanıyordu, kemik kubbesi içinde su, bitkiler ve baloncuklar olan küçük bir hazine sandığı olan bir akvaryumdan başka bir şey değildi ama içinde yüzgeçleri olan hiçbir şey yoktu. Gerçekten yaşayan hiçbir şey yoktu.

Z, Phury'nin onu hiç görmediği kadar kötü görünüyordu; gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, dudakları gerilmişti ve yara izi her zamankinden daha belirgindi.

"Seni rüyamda gördüm," dedi Phury. Tanrım, sesi sadece bir törpü gibiydi. "Bana şarkı söylüyordun."

Z'nin başı yavaşça ileri geri gitti. "O ben değildim. Artık şarkı söylemeye hazır değilim."

"Nerede o?" Phury sordu. "Cormia'da mı? Sığınak."

"Oh . . ." *Bu doğru.* Onunla seks yaptıktan sonra onu oraya götürmüştü. Ve sonra . . . Ateş etti. Yukarı. ile. Eroinle. "Oh, Tanrım."

Bu küçük mutlu farkındalık gözlerini doğru odak noktasına getirdi ve etrafına bakmasını sağladı.

Her yerde gördüğü tek şey soluk lavantaydı ve Cormia'nın ofisteki dolabın içinden elinde o gülle, beyaz bornozuyla gelişini düşündü. Gül hâlâ oradaydı, diye düşündü. Onu geride bırakmıştı.

"İçecek bir şey ister misin?"

Phury ikizine döndü. Yolun karşısındaki adam da onun hissettiği gibi yıpranmış ve boş görünüyordu.

"Yorgunum," diye mırıldandı Phury.

Z ayağa kalktı ve bir bardak getirdi. "Başını yukarı kaldır."

Phury, tankındaki su seviyesini değiştirmesine ve taşma tehlikesi yaratmasına rağmen kendisine söyleneni yaptı. Zsadist bardağı dudaklarına götürdüğünde Phury önce bir yudum, sonra bir yudum daha aldı ve çaresiz bir susuzlukla yutkundu.

Bittiğinde başını tekrar yastığa bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Daha fazla mı?"

"Hayır."

Zsadist bardağı komodine geri koydu ve sonra bir kez daha soluk lavanta rengi koltuğa yerleşti, kollarını kavuşturdu, çenesini neredeyse göğsüne dayadı.

Phury kilo kaybettiğini düşündü. Yanakları yeniden öne çıkmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum,"

dedi Z usulca. "Neyi

hatırlamıyordun?"

"Sen. Onlar. Bilirsiniz, çalınmadan önce geldiğim ve sonra satın alındığım yer."

Sudan mı yoksa Z'nin az önce söylediklerinden mi bilinmez, ikisinden biri Phury'yi tamamen kendine getirdi. "Ailemizi hatırlamazdın . . . bizim evimiz. Sen daha bebeğin."

"Bakıcıyı hatırlıyorum. Tek bir anım var. O da başparmağına reçel sürüp beni emzirmesi idi. Hepsi bu kadar. Sonraki şey . . . Bütün bu insanların bana baktığı bir yerdeydim." Z

kaşlarını çattı. "Mutfakta çalışan bir çocuk olarak büyüdüm. Bir sürü bulaşık yıkadım, bir sürü sebze temizledim, askerlere bira getirdim. Bana karşı iyiydiler. İşin o kısmı iyiydi." Z gözlerini ovuşturdu. "Bana bir şey söyle. Senin için nasıldı? Büyüme kısmı."

"Yalnız." Tamam, bu kulağa bencilce geliyordu. "Hayır, demek istediğim-

"Ben de yalnızdım. Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Bir bütünün yarısıydım ama sadece ben vardım."

"Ben de böyle hissediyordum. Ama neyin eksik olduğunu biliyordum." *Sen söylenmeden gitti.*

Z'nin sesi tamamen düzleşti. "Değişim geçirdikten sonra olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

Zsadist başını salladı ve kendi içine çekilir gibi oldu. Bunu izleyen sessizlikte Phury onun neler hatırladığını hayal bile edemiyordu. Acı, ağağılanma ve öfke.

"Kardeşliğe katılmadan öncesini hatırlıyor musun," diye mırıldandı Z, "üç haftalığına gittiğim zamanı? Hâlâ Eski Ülke'deydik ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrin yoktu."

"Evet."

"Onu ben öldürdüm. Metresini."

Phury gözlerini kırptırdı, herkesin her zaman tahmin ettiği şeyin itiraf edilmesine şaşırmişti. "Yani kocası değilmiş."

"Hayır. Evet, şiddet uyguladı ama bunu yapan bendim. Başka bir kanlı köleyi içeri almıştı. Onu o kafese koydu. I . . ." Z'nin sesi titredi, sonra tekrar kaya gibi sertleşti. "Bunu başkasına yapmasına izin veremezdim. Oraya geri döndüm . Onu buldum. Kahretsin, çıplaktı ve benim kullandığım köşedeydi ..."

Phury nefesini tuttu, bilmek istediği ve korktuğu her şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Bu konuşmayı şimdi yapıyor olmaları tuhaftı.

"Neye alıştın?"

"Otur. Ben o köşede otururdum... ..olmadığım zamanlarda. Evet, orada otururdum, çünkü en azından üzerime neyin geldiğini bilirdim. Çocuğun sırtı dönüktü.

ve dizlerini de kaldırdı. Aynen benim yaptığım gibi. Gençti. Çok gençti, sanki geçiş döneminden yeni çıkmış gibiydi. Soluk kahverengi gözleri vardı ve dehşete düşmüşlerdi. Onun için orada olduğumu sanıyordu. Bilirsiniz işte, onun için oradaydım. İçeri girdiğimde konuşamadım ve bu onu daha da korkuttu. Titredi ... dişleri takırdayana kadar titredi ve ellerinin eklemlerinin neye benzediğini hala hatırlıyorum. Sıska baldırlarına tutunuyordu ve parmak eklemleri neredeyse derisinden fırlayacaktı."

Phury dişlerini sıktı, Zsadist'i dışarı çıkardığı zamanı hatırladı, hücrenin ortasındaki yatak platformuna çıplak bir şekilde zincirlenmiş görüntüsünü hatırladı. Z korkmamıştı. Kendisine yapılabilecek herhangi bir şeyden etkilenmeyecek kadar çok ve uzun süre kullanılmıştı.

Zsadist boğazını temizledi. "Çocuğa söyledim. Onu dışarı çıkara c a ğ ı m ı söyledim. İlk başta inanmadı. Ta ki ceketimin kollarını yukarı kaldırıp bileklerini gösterene kadar. Köle bantlarımı gördükten sonra başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Tüm yol boyunca benimleydi." Z derin bir nefes aldı. "Onu kalenin alt katına götürürken bizi buldu. Yürümekte zorlanıyordu, çünkü sanırım önceki gün çok yoğundu. Onu taşımak zorunda kaldım. Her neyse, bize doğru geldi ... ve muhafızları çağıramadan önce onun icabına baktım. O çocuk.

. ..boynunu kırışımı ve yere düşüşünü izledi. Yere düştükten sonra kafasını kestim çünkü ikimiz de onun öldüğüne gerçekten inanmıyorduk. Kahretsin dostum, herhangi birinin bizi yakalayabileceği o tavşan tünelindeydim ve hareket edemiyordum. Sadece ona baktım. Çocuk bana onun gerçekten ölüp ölmediğini sordu. Bilmediğimi söyledim. Hareket etmiyordu ama nasıl emin olabilirdim ki?

"Çocuk bana baktı ve sesini asla unutmayacağım. 'Geri dönecek. O her zaman geri gelir.' Anladığım kadarıyla, o ve ben yeterince pislikle yaşıyorduk, bunun için endişelenmemize gerek yoktu. Bu yüzden kafasını kestim ve bizi oradan çıkarırken saçlarından tuttu." Zsadist yüzünü ovuşturdu. "Onu serbest bıraktığımda çocukla ne yapacağımı bilemedim. İşte o üç hafta bunun içindi. Onu İtalya'nın ucuna, götürebildiğim kadar uzağa götürdüm. Orada bir aile vardı, Vishous'un Venedik'teki tüccar için çalıştığı yıllardan tanıdığı bir aile. Her neyse, o ailenin yardıma ihtiyacı vardı ve onlar iyi insanlardı. Onu yanlarına aldılar.

Ücretli bir hizmetçi olarak. Son duyduğum Şey, yaklaşık on yıl önce, *shellanyla* ikinci gençliğini yaŖadıėıydı."

"Onu kurtardın."

"Onu dıŖarı çıkarmak onu kurtarmadı." Zsadist'in gözleri o tarafa kaydı. "Mesele de bu Phury. Onu kurtarmak diye bir Şey yok. Beni kurtarmak da yok. Beklediğin, uğruna yaŖadıėın Şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama bu asla gerekleŖmeyecek. Bak. Sana teŖekkr edemem, çünkü Bella'yı, hayatımı ve Şu anda bulunduğum yeri ne kadar sevsem de, yine de oraya geri dönüyorum. Buna engel olamıyorum. Hl her gün onu yaŖıyorum."

"Ama-"

"Hayır, bırak bitireyim. Seninle olan tüm bu uyuŖturucu olayı . . . Bak, beni hayal kırıklığına uğratmadın. Çünkü imknsızı baŖaramazsın."

Phury gözünden sıcak bir yaŖın süzüldüğünü hissetti. "Sadece bunu düzeltmek istiyorum."

"Biliyorum. Ama hiçbir zaman doğru olmadı ve olmayacak ve bu yüzden kendini öldürmek zorunda değilsin. Sonunda geldiğim yer, olduğum yerdir."

Z'nin yüzünde neŖe vaadi yoktu. Mutluluk potansiyeli yoktu. Cinayet çılgınlığının olmaması bir geliŖmeydi, ancak hayatta olmaktan sürdürülebilir bir memnuniyetin olmaması kutlama için pek neden değildi.

"Bella'nın seni kurtardığını sanıyordum."

"ok Şey yaptı. Ama Şu anda, hamileliğin gidiŖatıyla ..."

Bitirmek zorunda değildi. Korkunç keŖkeleri anlatmaya yetecek hiçbir kelime yoktu. Phury, Z'nin onu kaybetmeye karar verdiğini fark etti. Hayatının aŖkının öleceğine karar vermiŖti.

Kurtarıldığı için teŖekkr etmek istememesine ŖaŖmamalı.

Z Şöyle devam etti: "Metres'in kafatasını onca yıl yanımda tutmamın nedeni hastalıklı bir bağlılık değildi. Benim için geri geleceğine dair kabuslar gördüğümde ona ihtiyacım vardı. Uyandığımda ilk yaptığım Şey onun hl l olup olmadığını kontrol etmek olurdu."

"Bunu anlayabilirim-"

"Son bir iki aydır ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Evet . . ."

"Uyandığımda hâlâ hayatta olup olmadığın konusunda paniğe kapılıyorum." Z başını salladı. "Bak, çarşafının arasından Bella'ya uzanıp onun sıcak bedenini hissedebiliyorum. Ama sen, seninle bunu yapamıyorum . . ve sanırım bilinçaltım ikinizin de muhtemelen bir yıl sonra buralarda olmayacağınızı anladı."

"Özür dilerim. . . kahretsin . . ." Phury ellerini yüzüne götürdü. "Özür dilerim."

"Bence gitmelisin. Sığınak'a mesela. Orada daha güvende olursun. Burada kalırsan bir yıl bile dayanamayabilirsin. Gitmen gerek."

"Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyorum-"

"Biraz daha açık konuşayım. Bir toplantı yaptık."

Phury ellerini indirdi. "Ne tür bir toplantı?"

"Kapalı kapılar ardında. Ben, Gazap ve Kardeşlik. Burada kalmanın tek yolu kullanmayı bırakman ve Bill W'nin arkadaşı olman. Ve kimse senin bunu yapacağını düşünmüyor."

Phury kaşlarını çatı. "Vampir NA toplantıları olduğunu bilmiyordum."

"Yok ama geceleri insan olanlar var. İnternette araştırdım. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Çünkü gideceğinizi söylemeniz bile, kimse gideceğinize inanmıyor ve bence Senin de gideceğine inandığını sanmıyorum."

Eve getirdiği ve koluna taktığı şey düşünüldüğünde bunu tartışmak zordu.

İşi bırakmayı düşünürken Phury'nin avuç içleri terledi. "Rehv'e artık bana kırmızı duman satmamasını söyledin, değil mi?" Bu yüzden Xhex son alışveriş için uğradığında onun peşinden gitmişti.

"Evet, ben yaptım. Ve sana H'yi satanın o olmadığını biliyorum. Paketin üzerinde bir kartal vardı. Onunkini kırmızı bir yıldızla işaretlemiş."

"Sığınağa gidersem, kullanmaya devam etmeyeceğimi nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Z ayağa kalktı. "Ama bunu izlemek zorunda kalmayacağım. Geri kalanımız da izlemek zorunda kalmayacak."

Phury neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Çok sakınsın," diye mırıldandı.

"Seni bir tuvaletin yanında ölü olarak gördüm ve son sekiz saat boyunca seni izledim ve tüm bunları nasıl tersine çevireceğimi düşündüm. Çok yorgunum ve sinirlerim bozuldu ve eğer buna alışmadıysan, hepimiz ellerimizi senden çekeceğiz."

Zsadist arkasını döndü ve yavaşça kapıya yöneldi.

"Zsadist." Z durdu ama arkasını dönmedi. "Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim. Sanırım ödeşdik."

"Yeterince adil."

Kapı kapanırken Phury'nin aklına, az önce söylenenler düşünüldüğünde uygunsuz olduğu tartışmalı olan garip, ayrıştırıcı bir düşünce geldi.

Zsadist'in artık şarkı söylememesiyle dünya bir hazineyi kaybetmişti.

Bölüm Kırk Beş

Kardeşlik'in yerleşkesinin diğer ucunda, yerin yaklaşık kırk metre altında, John eğitim merkezinin ofisindeki masada oturuyor ve önündeki bilgisayara bakıyordu. Parasını kazanmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu ama derslere ara verildiği için yapacak çok fazla kâğıt işi yoktu.

Evrak işlerini seviyordu, bu yüzden işini de seviyordu. Genellikle zamanını notları kaydetmek, eğitim sakatlık raporlarıyla dosyaları güncellemek ve müfredatın ilerlemesini takip etmekle geçiriyordu. Kaostan düzen çıkarmak, her şeyin olması gereken yerde olması güzeldi.

Saatini kontrol etti. Blay ve Qhuinn ağırlık odasında çalışıyorlardı ve en az yarım saat daha orada olacaktı.

Ne yapmalı . . . ne yapmalı . . .

Rastgele bir dürtüyle bilgisayar dizinini taradı ve üzerinde *Olay Raporları* yazan klasörü buldu. Dosyayı açarak Phury'nin Lash'in evine yapılan saldırıyla ilgili hazırladığı dosyayı aradı.

İsa . . . İsa. Anne ve babanın cesetleri yemek masasının etrafına oturtulmuş, öldürüldükleri oturma odasından oraya taşınmıştı. Lash'in odasındaki bir çekmece dışında evde başka hiçbir şeye dokunulmamıştı ve Phury bir kenara not almıştı: *kişisel eşya mı? ama mücevher olarak ne değeri kalmıştı?*

John saldırıya uğrayan evlerden gelen diğer raporları aradı. Qhuinn'in. Blay'in. Diğer üç sınıf arkadaşının. Diğer beş aristokratın. Toplam ölü sayısı: *Doggen* dahil yirmi dokuz. Ve yağmalama çok geniş çaplıydı.

Belli ki bu, Wrath'ın ailesinin Eski Ülke'deki malikânesinin yağmalanmasından bu yana yapılan en başarılı baskınlar dizisiydi.

John, Lash'in ağzından bu hitapların çıkması için neler yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Pisliğin tekiydi ama *küçük*lere karşı hiç sevgisi yoktu.

İşkence görmüş. Ölmüş olmalıydı.

Belli bir neden olmadan, John adamın bilgisayar dosyasına girdi. Phury ya da bir başkası ölüm belgesini çoktan doldurmuştu. *Adı: Lash, Ibix'in oğlu, Ibixes'in oğlu, Thornsrae'nin oğlu. Doğum tarihi: 3 Mart 1983. Ölüm tarihi: yaklaşık Ağustos 2008. Ölüm sırasındaki yaşı: 25. Ölüm nedeni: Kesinleşmemiş; varsayımsal işkence. Cesedin bulunduğu yer: Bilinmiyor, varsayım- Lessening Society imha etti. Kalıntılar serbest bırakıldı: N/A.*

Dosyanın geri kalanı oldukça kapsamlıydı. Lash sadece eğitim programında değil, *Glymera* inzivalarında da pek çok disiplin sorunu yaşamıştı. Aristokrasinin kusurlar konusunda ne kadar ketum olduğu düşünüldüğünde, bunları kayıtlarda görmek bile şaşırtıcıydı ama yine de Kardeşlik, programa girmeden önce tüm stajyerlerin geçmişlerinin tam olarak açıklanmasını şart koşmuştu.

Adamın doğum belgesi de taranmıştı. *Adı: Lash, Ibix'in oğlu, Ibixes'in oğlu, Thornsrae'nin oğlu. Doğum tarihi: 3 Mart 1983, saat 1:14. Anne: Rayelle, asker Nellshon'un kanlı kızı. Canlı doğum sertifikası imzalı: Havers, Havers'in oğlu, MD. Genç klinikten taburcu edildi: 3 Mart 1983.*

Adamın gitmiş olması çok garip.

Telefon çalınca yerinden sıçradı. John telefonu açtığında ıslık çaldı ve V'nin sesi şöyle dedi: "On dakika sonra, Wrath'ın çalışma odasında. Buluşuyoruz. Siz üçünüz orada olun."

Hat kesildi.

Bir anlık *kutsal sığıştan* sonra John ağırlık odasına koştu ve Qhuinn ile Blay'i aldı. İkisi de aynı türden *bir whoa* duraklaması yaptı ve sonra arkadaşları hala egzersiz terleri içinde olsa da hepsi Wrath'ın çalışma odasına koştu.

Kral'ın soluk mavi koğuşunda tüm Kardeşlik oradaydı, odayı dolduruyorlardı, ta ki zarif ve uygun olan her şey bastırılana kadar: Rhage şöminenin yanında bir Tootsie Pop'un paketini açıyordu, mor ambalajlı üzümlü bir tane. Vishous ve Butch, cılız bacakları için endişelenmeniz gereken antika bir kanepede birlikteydi. Gazap masanın arkasındaydı. Z uzak köşede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini odanın ortasına dikmişti.

John kapıyı kapattı ve olduğu yerde kaldı. Qhuinn ve Blay de onu takip etti, üçü de zar zor odaya girebildi.

"İşte elimizdekiler," dedi Wrath, kağıt kaplı masanın üzerine elindeki bok çuvallarını koyarak. "Kurucu ailelerden beşinin liderleri öldü. *Glymera*'dan geriye kalanların çoğu doğu kıyısına ve güvenli evlere dağılmış durumda. Son olarak. Toplam can kaybı yirmilerin üzerinde. Tarihimiz boyunca bir ya da iki katliam yaşanmış olsa da, bu eşi benzeri görülmemiş bir vahşet."

"Daha hızlı hareket etmeliydiler," diye mırıldandı V. "Lanet olası aptallar dinlemediler."

"Doğru, ama gerçekten farklı bir şey bekliyor muyduk? İşte geldiğimiz nokta. Princeps Konseyi'nden bana karşı bir bildiri şeklinde bir tür olumsuz yanıt beklemeliyiz. Tahminimce bir iç savaş çıkarmaya çalışacaklar. Kabul ediyorum, ben nefes aldığım sürece başka kimse kral olamaz, ancak düzgün bir şekilde yönetmemi ve işleri bir arada tutmamı çok zorlaştırabilirler." Kardeşler her türlü kötü şeyi mırıldanırken, Wrath konuşmayı durdurmak için elini kaldırdı. "İyi haber şu ki, örgütsel sorunları var, bu da bize biraz zaman kazandıracak. Princeps Konseyi'nin tüzüğü, fiziksel olarak Caldwell'de oturması ve toplantılarını burada yapması gerektiğini söylüyor. Bu kuralı birkaç yüzyıl önce güç merkezinin başka bir yere gitmemesini sağlamak için koymuşlar. Hiçbiri şehirde olmadığından ve -merhaba-mevcut tüzüğü hazırladıkları 1790 yılında konferans çağrısı olmadığından, en azından bir akşamılığına buraya gelmeden tüzüklerini değiştirmek ya da yeni bir *leahdyre* seçmek için toplantı yapamazlar. Ölümler göz önüne alındığında, bu biraz zaman alacaktır, ama burada aylardan değil, haftalardan bahsediyoruz."

Rhage elindeki Tootsie Pop'u ısırdı, çıkan çatlak odanın içinde sekti. "Henüz neyin vurulmadığına dair bir fikrimiz var mı?"

Wrath masasının en ucunu işaret etti. "Herkes için kopyalarını çıkardım."

Rhage yanına gitti, kâğıt yığını ald ve dağıttı. Quinn, John ve Blay'e bile.

John sütunlara baktı. İlkinde bir isim vardı. İkincisi bir adres. Üçüncüsü hanedeki kişi ve *köpek* sayısının tahmini değeri. Dördüncüsü, vergi listesine dayanarak evde bulunanların yaklaşık değeri. Son olarak da ailenin evi boşaltıp boşaltmadığı ve ne kadar yağma yapıldığı ya da yapılmadığı yazılıydı.

"Senden haber alamadıklarımızın listesini paylaşırmanı istiyorum," dedi Wrath. "Hâlâ o evlerde kalan birileri varsa, saçlarından sürüklemeniz gerekse bile onları dışarı çıkarmanızı istiyorum. John, sen ve Qhuinn Z. Blay ile gidin, sen de Rhage ile gidiyorsun. Sorusu olan var mı?"

John nedensiz bir şekilde kendini Wrath'ın masasının arkasındaki çirkin avokado yeşili sandalyeye bakarken buldu. Tohr'un sandalyesiydi.

Ya da öyleydi.

Tohr'un kendisini elinde listeyle, yarışa çıkmaya ve yarışı savunmaya hazır bir şekilde görmesini istedi.

"Güzel," dedi Wrath. "Şimdi defol git buradan ve yapmanı istediğim şeyi yap."

Diğer tarafta, Saklı Kâtipler Tapınağı'nda, Cormia üzerine evler ve binalar çizdiği parşömeni rulo haline getirip taburesinin yanına, yere koydu. Bu şeyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki yakardı? Sığınak'ta atık kâğıt sepetleri yoktu.

Kâtip Bakire'nin çeşmesinden aldığı suyla dolu kristal kâseyi önünde hareket ettirirken, Fritz'in ona getirdiği ve içinde bezelye olan kâseleri düşündü. O hobisini şimdiden özlemişti. Kâhyayı özledi. Özledi . . .

Primale.

Kâseyi avuçlayarak kristali ovmaya başladı ve suyun yüzeyinde mumların ışığını yakalayan dalgalanmalar yarattı. Ellерinin sıcaklığı ve ince hareketler girdap etkisi yarattı ve yumuşak dalgaların arasından tam olarak görmek istediği kişinin görüntüsü geldi. Görüntü belirdiğinde, suyu çalkalamayı bıraktı ve yüzeyin pürüzsüzleşmesine izin verdi, böylece izleyebilecek ve sonra gördüklerini tarif edebilecekti.

Primale'deydi ve onunla merdivenlerin başında karşılaştığı ve sanki onu bir haftadır görmemiş gibi baktığı o geceki gibi giyinmişti. Ama Kardeşlik'in malikanesinde değildi. Kan izleri ve siyah topuk izleriyle işaretlenmiş bir koridorda hızla ilerliyordu. Her iki yanda yerde buruşmuş cesetler vardı; bunlar birkaç dakika önce yaşamakta olan vampirlerin kalıntılarıydı.

Primale'in dehşete düşmüş erkek ve kadınlardan oluşan küçük bir grubu toplayıp bir erzak dolabına yerleştirmesini izledi. Onları içeri kilitlerken adamın yüzünü gördü, yüz hatlarındaki dehşeti, üzüntüyü ve öfkeyi gördü.

Onları kurtarmak, güvenli bir yol bulmak ve onlara bakmak için çabalamıştı.

Görüntü karardığında, kâseyi bir kez daha avuçladı. Artık neler olduğunu gördüğüne göre, onu tekrar çağırabilirdi ve onun hareketlerini bir kez daha izledi. Sonra tekrar.

Tıpkı uzak taraftaki filmde olduğu gibiydi, sadece bu gerçektir; bu yaşanmış bir geçmişti, kurgulanmış bir şimdiki zaman değil.

Ve sonra gördüğü başka şeyler de vardı, Primale, Kardeşlik ve ırkla bağlantılı sahneler. Cinayetlerin, lüks evlerdeki cesetlerin dehşeti... cesetlerin sayısı kavrayamayacağı kadar çoktu. *Küçükler* tarafından öldürülenlerin yüzlerini teker teker gördü. Sonra dışarıda savaşan Kardeşleri gördü, sayıları o kadar azdı ki John, Blay ve Qhuinn savaşa çok erken dahil olmak zorunda kalmışlardı.

Böyle devam ederse, diye düşündü, *küçükler* kazanacaktı. . . . Kaşlarını çattı ve kaseye doğru eğildi.

Suyun yüzeyinde sarışın bir *cüce* gördü, bu alışılmadık bir şey değildi ... ama dişleri vardı.

Kapı çalındı ve kadın irkilerek yerinden sıçrarken görüntü kayboldu.

Tapınağın kapısının diğer tarafından boğuk bir ses geldi. "Kız kardeşim mi?"

Bu Selenay'dı, bir önceki tecrit edilmiş kâtip.

"Selamlar," diye seslendi Cormia.

"Yemeğin, kardeşim," dedi Seçilmiş. Bir tepsi kapaktan içeri kaydırılırken bir kazıma sesi duyuldu. "Umarım sizi memnun eder."

"Teşekkür ederim."

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" "Hayır. Teşekkür ederim."

"Tepsi için geri geleceğim." Seçilmiş'in sesindeki heyecan onu neredeyse bir oktav yükseltti. "O geldikten sonra."

Cormia başını eğdi, sonra kız kardeşinin onu göremediğini hatırladı. "Nasıl isterseniz."

Seçilmiş, hiç şüphesiz kendini Primale'e hazırlamak için ayrıldı.

Cormia masanın üzerinde arkasına yaslandı ve kâseye bakmak yerine ona baktı. Ne kadar kırılgan bir şeydi, ne kadar inceydi, ağır ve sağlam olduğu tabanı hariç. Kristalin ağzı bir bıçak kadar keskindi.

Ne kadar süre öyle kaldığından emin değildi. Ama sonunda uyuşmuş trans halinden sıyrıldı ve avuçlarını tekrar kâseye bastırdı.

Primale tekrar yüzeye çıktığında şaşırmadı, *dehşete* kapıldı.

Mermer bir zemine yayılmış, tuvaletin yanında baygın bir şekilde yatıyordu. Tam ne yapacağını sadece Bakire'nin bildiği bir şey yapmak için ayağa fırlamak üzereyken görüntü değişti. Bir yataktaydı, soluk lavanta rengi bir yatak.

Başını çevirerek suyun içinden doğrudan ona baktı ve "Cormia?" dedi.

Ah, sevgili Bakire Kâtip, bu ses ağlamasına neden oldu.

"Cormia?"

Ayağa fırladı. Primale tapınağın kapısında duruyordu, beyazlar giyinmişti, boynunda makamının madalyonu vardı.

"Gerçekten . . ." Daha ileri gidemedi. İleri atılıp kollarını ona dolamak ve sarılmak istedi. Onu ölü görmüştü. Onu görmüştü.

"Neden buradasın?" diye sordu çorak odaya bakarak. "Tek başınayım."

"Tecrit edildim." Boğazını temizledi. "Söylediğim gibi." "Yani burada olmamam mı gerekiyor?"

"Sen Primale'sin. Her yerde olabilirsin."

Odanın içinde dolaşırken, aklına o kadar çok soru geldi ki, hiçbirini sormaya hakkı yoktu.

Ona doğru baktı. "Buraya başka kimsenin girmesine izin yok mu?"

"Kız kardeşlerimden biri tecrit edilmiş bir kâtip olarak bana katılmadıkça olmaz. Yine de Direktör benim tarafımdan izin verilirse gelebilir."

"Sekestrasyon neden gerekli?"

"Yarışların genel tarihini kaydetmenin yanı sıra, biz Kâtip Bakire'nin gizli tutmak istediği şeyleri görüyorum." Primale'nin sarı gözleri kısıldığında, onun ne düşündüğünü anladı. "Evet, ne yaptığını gördüm. O banyoda."

Salladığı küfür beyaz tavana kadar yankılandı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ben iyiyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada iyi olacak mısın? Tek başına?"

"İyi olacağım."

Ona baktı. Uzun ve sert. Keder yüzündeydi, acı ve pişmanlığın derin oluklarında.

"Beni incitmedin," dedi. "Birlikteyken bana zarar vermedin. Yaptığını düşündüğünü biliyorum ama yapmadın."

"Keşke her şey farklı olsaydı."

Cormia hüznle güldü ve bir hevesle mırıldandı, "Sen Primale'sin. Değiştir onları."

"Ekselansları?" Directrix açık kapı aralığında belirdi, şaşkın görünüyordu. "Burada ne işiniz var?"

"Cormia'yı görmek."

"Ah, ama ..." Amalya, sanki Primale'in istediği yere gidebileceğini ve istediği kişiyle görüşebileceğini, *tecridin* kendisi dışında herkesi kısıtlayan bir terim olduğunu hatırlamış gibi kendini salları gibiydi. "Ama elbette, majesteleri. Ah... Seçilmiş Layla sizin için hazırlandı ve tapınağınızda mı?"

Cormia önündeki kâseye baktı. Bu tarafta Seçilmişlerin doğurganlık döngüleri çok kısa olduğundan, Layla'nın doğurgan olması ya da doğurgan olmak üzere olması çok muhtemeldi. Hiç şüphe yok ki çok yakında hamilelikle ilgili sözler kaydedilecekti.

"Gitme vaktin geldi," dedi Primale'e bakarak. Gözleri kesinlikle onunkilere dikilmişti. "Cormia-"

"Ekselansları?" diye araya girdi Directrix.

Sert bir sesle omzunun üzerinden, "Hazır o l d u ğ u m d a orada olacağım," dedi.

"Lütfen beni affedin, Majesteleri, bunu yapmak istememiştim-"

"Sorun değil," dedi bitkin bir halde. "Sadece ona söyle. Orada olacağımı söyle." Directrix hızla dışarı çıktı ve kapı kapandı.

Primale'in gözleri yeniden Cormia'ya odaklandı ve kilitlendi. Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle odanın karşısına geçti.

Adam onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, kadın şok oldu. "Majesteleri, yapmamalısınız-"

"Phury. Bana Phury diyeceksin. Asla 'Majesteleri' ya da 'Primale' demeyeceksin. Şu andan itibaren senden gerçek adımdan başka bir şey duymak istemiyorum."

"Ama-"

"Aması yok."

Cormia başını salladı. "Pekâlâ, ama dizlerinin üzerinde durmamalısın. Asla."

"Senin önünde, sadece dizlerimin üzerinde olmalıyım." Ellerini hafifçe kızın kollarına koydu. "Senin önünde . . . Her zaman eğilmiş olmalıyım." Kızın yüzüne ve saçlarına baktı. "Dinle Cormia, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Ona baktığında, gözleri hayatında gördüğü en şaşırtıcı şeydi, hipnotize ediciydi, ateş ışığında turuncu rengindeydi. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Kalbi sıkışmıştı. "Ne?"

"Seni seviyorum." Başını iki yana salladı ve bacak bacak üstüne atıp oturacak şekilde arkasına yaslandı. "Oh, Tanrım . . . Her şeyi berbat ettim. Ama seni seviyorum. Bunu bilmeni istedim çünkü ... şey, çünkü önemli ve çünkü bu diğer Seçilmişlerle birlikte olamayacağım anlamına geliyor. Onlarla olamam, Cormia. Ya sen olursun ya da hiç kimse."

Kalbi şarkı söylüyordu. Bir anlığına kalbi göğsünde uçuyor, sevinç rüzgarlarıyla yükseliyordu. İstedığı şey buydu, bu söz, bu gerçeklik-

Parlak mutluluğu alevlendiği kadar çabuk söndü.

Düşenlerin, işkence görenlerin, acımasızca öldürülenlerin görüntülerini düşündü. Ve şimdi kaç tane savaşçı Kardeş kaldığı gerçeğini? Dört. Sadece dört.

Yüzyıllar önce sayıları yirmili ve otuzlu yaşlardaydı.

Cormia önce önündeki kâseye, sonra da kullandığı kaleme baktı. Çok da uzak olmayan bir gelecekte yazılacak bir tarih kalmaması çok büyük bir olasılıktı.

"Ona, Layla'ya gitmelisin," dedi üzerine yazı yazacağı parşömen kadar düz bir sesle. "Ve sen de onlara gitmelisin."

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Evet. Yaptım. Ama bu senden ve benden daha büyük bir şey." Ayağa kalktı, çünkü hareket etmezse delirecekti. "Ben artık bir Seçilmiş değilim, kalbimde değil. Ama neler olduğunu gördüm. Irk bu şekilde hayatta kalamayacak."

Primale yüzünü buruşturarak gözlerini ovuşturdu. "Seni istiyorum." "Biliyorum."

"Diğerleriyle birlikte olursam, bununla başa çıkabilir misin? Yapabileceğimden emin değilim."

"Korkarım... Yapamam. Bu yüzden bunu seçtim." Elini odanın içinde gezdirdi. "Burada huzur bulabilirim."

"Yine de seni görmeye gelebilirim. Gelemez miyim?"

"Sen Primale'sin. Her şeyi yapabilirsin." Mumlardan birinin yanında durakladı. Alevlere bakarak, "Yaptığın şeyi neden yaptın?" diye sordu.

"Primale olmak hakkında mı? I-"

"Hayır. İlaç. Banyodaki. Neredeyse ölüyordun." Yanıt gelmeyince ona doğru baktı. "Nedenini bilmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra dedi ki, "Ben bir bağımlıyım." "Bağımlı mı?"

"Evet. Aristokrasiden gelebileceğinin, paran ve mevkiin olabileceğinin ve yine de bir keş olabileceğinin kanıtıyım." Sarı gözleri acımasızca açıldı. "Ve gerçek şu ki, değerli bir erkek olmak ve sana

Durabilirim ama bilmiyorum. Daha önce de kendime ve başkalarına sözler verdim. Sözlerim ... artık kendim de dahil olmak üzere hiç kimse için geçerli değil."

Onun sözü . . .

Layla'nın beklediğini, Seçilmişlerin beklediğini, tüm ırkın beklediğini düşündü. Onu beklediğini.

"Phury... benim sevgili Phury'm, şimdi verdiğin sözlerden birini yerine getir. Git ve Layla'yı al ve kendini bize bağla. Bize yazacak, yaşayacak ve gelişecek bir tarih ver. Olman gerektiği gibi, ırkın gücü ol." Adam ağzını açtığı anda, kadın onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Haklı olduğumu biliyorsun."

Gergin bir anın ardından Phury ayağa kalktı. Cübbesini düzeltirken solgun ve dengesizdi. "Bilmeni isterim ki ... eğer başka biriyle birlikte olsaydım, kalbimde sen olurdun."

Gözlerini kapattı. Hayatı boyunca paylaşmayı öğrenmişti ama onun başka bir dişiye gitmesine izin vermek, değerli bir şeyi yere atıp üzerinde tepinerek toz haline getirmek gibiydi.

"Huzur içinde git," dedi usulca. "Ve aynı şekilde geri dön. Seninle olamasam bile, arkadaşlığını asla reddetmeyeceğim."

Phury, Primale Tapınağı'nın bulunduğu tepeye doğru, zincirlerle sarılmış gibi hissettiği ayaklarıyla yürüdü. Zincirler ve dikenli teller.

Tanrım, ağırlaşmış hissetmenin yanı sıra, gerçek ayağı ve bileği bir kova akü asidine basmış gibi yanıyordu. Bir bacağının yarısının eksik olmasına sevineceğini hiç düşünmemişti ama en azından bunu müzik setinde hissetmek zorunda değildi.

Primale Tapınağı'nın çift kapısı kapalıydı ve bir tarafını açtığı anda bitki ve çiçek kokuları aldı. İçeri adım attığında girişte durdu ve Layla'nın ana odada olduğunu hissetti. Onun da Cormia gibi olacağını biliyordu: tavandan düşen ve boğazında biriken beyaz kumaş parçalarıyla yatakta yatıyordu, böylece sadece vücudu görünüyordu.

Layla'ya ulaşmak için kenara iteceği büyük perdeye çıkan beyaz mermer basamaklara baktı. Üç basamak vardı. Üç basamak.

ve sonra açık odaya girecekti.

Phury arkasını döndü ve sığ merdivenlere oturdu.

Başı garip hissediyordu, muhtemelen on iki saattir esrar içmediği için. Tuhaf ... garip bir şekilde berrak. Tanrım, gerçekten de akli başındaydı. Ve bu berraklığın yan ürünü olarak zihninde onunla konuşan yeni bir ses vardı. Büyücüye ait olmayan yeni ve farklı bir ses.

Bu kendi sesiydi. Uzun zamandır ilk kez, neredeyse ne olduğunu bilmiyordu.

Bu yanlış.

Yüzünü buruşturdu ve hâlâ ağrıyan baldırını ovdu. Yanık ayak bileğinden yukarı doğru ilerliyor gibiydi ama en azından kasına masaj yaptığında biraz daha iyi görünüyordu.

Bu yanlış.

Kendisiyle aynı fikirde olmamak zordu. Hayatı boyunca başkaları için yaşamıştı. İkizi için. Kardeşlik. Irk. Ve tüm bu Primale olayı da tam olarak bu oyun kitabından çıkmıştı. Tüm hayatını bir kahraman olmaya çalışarak geçirmişti ve şimdi sadece kendini feda etmekle kalmıyor, Cormia'yı da feda ediyordu.

Onu o odada, o kâselerle, tüy kalemlerle ve parşömenlerle baş başa düşündü. Sonra onu bedenine yaslanmış, sıcak ve canlı gördü.

Hayır, dedi iç sesi. Bunu yapmayacağım.

"Bunu yapmayacağım," dedi her iki kalçasını da ovuşturarak.

"Majesteleri?" Perdenin diğer tarafından Layla'nın sesi geldi.

Tam ona cevap verecekti ki, bir anda vücudunu saran yanma hissi onu ele geçirdi, canlı canlı yiyip bitirdi, her santimini tüketti. Midesi düğümlenirken titreyen kollarıyla geriye doğru düşmemek için uzandı.

Boğazından boğuk bir ses yükseldi ve sonra nefesini içine çekmek için uğraşmak zorunda kaldı.

"Majesteleri?" Layla'nın sesi endişeli ve daha yakındı.

Ama ona cevap veremedi. Aniden tüm vücudu bir kar küresine dönüştü, içi titriyor ve acıyla kıvılcımlanıyordu.

Ne . . .

DT'ler, diye düşündü. Lanet olası DT'lerdi, çünkü yaklaşık iki yüz yıldır ilk kez sisteminde kırmızı duman yoktu.

İki seçeneği olduğunu biliyordu: Diğer tarafa geri dönmek, Rehvenge'den başka bir satıcı bulmak ve bağımlılık kablosunu mevcut prize takılı tutmak. Ya da lanet kurşunu ısırmak.

Ve dur.

Büyücü zihin gözünü kırıştırdı, Wraith çorak arazinin en önünde duruyordu. *Ah, dostum, bunu yapamazsın. Yapamayacağını biliyorsun. Neden deniyorsun ki?*

Phury bir an için öğürdü. Kahretsin, ölecekmiş gibi hissediyordu. Gerçekten de öyle.

Tek yapmanız gereken dünyaya geri dönmek ve ihtiyacınız olanı almak. Bir çakmak darbesiyle kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz. Hepsi bu kadar. Bunu ortadan kaldırabilirsin.

Sarsıntı o kadar şiddetliydi ki, Phury'nin dişleri bir bardağın içindeki buz küpleri gibi birbirine çarpmaya başladı.

Bunu durdurabilirsiniz. Tek yapman gereken ılık yakmak.

"Bana bir kez yalan söyledin zaten. Senden kurtulabileceğimi söyledin ama kurtulamadın."

Ah, dostum, arkadaşlar arasında küçük bir yalan nedir ki?

Phury lavanta rengi yatak odasının banyosunu ve orada yaptıklarını düşündü. "Her şey var."

Büyücü sinirlenmeye başladığında ve Phury'nin vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldığında, bacaklarını uzattı, girişin serin mermer zeminine uzandı ve bir sürü hiçbir yere gitmeye hazırlandı.

"Kahretsin," dedi kendini geri çekilmeye bırakırken. "Bu berbat olacak."

Bölüm Kırk Altı

Üçü alçak modern bir eve yaklaşırken John ve qhuinn, Zsadist'in birkaç metre arkasındaydı. Burası henüz vurulmamış mülkler listesinde altıncı sıradaydı ve çimenlerin kenarındaki birkaç ağacın gölgesinde durdular.

Orada dururken John'un tüyleri diken diken oldu. Yayılan zarafetiyle, Tohr ve Wellsie ile çok kısa bir süre yaşadığı eve çok benziyordu.

Zsadist omzunun üzerinden baktı. "Burada mı kalmak istiyorsun, John?"

John başıyla onayladığında, Kardeş şöyle dedi: "Anladım. Beni de ürkütüyor.

Qhuinn, sen onunla takıl."

Zsadist pencereleri ve kapıları kontrol ederek karanlıkta ilerledi. Evin arka tarafında gözden kaybolduğunda Qhuinn şöyle bir baktı.

"Bu seni neden ürkütüyor?"

John omuz silkti. *Eskiden buna benzer bir yerde yaşıyordum.*

"Vay be, bir insan olarak çok iyiymişsin."

Ondan sonraydı.

"Oh, yani . . . ile demek istiyorsun. Doğru."

Tanrım, ev aynı inşaatçı tarafından yapılmış olmalıydı, çünkü dış cephe ve odaların düzeni temelde aynıydı. Tüm pencerelere bakarken kendi yatak odasını düşündü. Modern çizgileri ve sürgülü cam kapısıyla lacivertti. Geldiğinde dolap çoraktı ama sahip olduğu ilk yeni kıyafetlerle dolmuştu.

Anılar geri geldi, Tohr ve Wellsie'nin onu içeri aldıkları gece yediği yemeğin anıları. Meksika yemeği. Meksika yemeği pişirmiş ve hepsini masaya koymuştu, büyük tabaklarda enchiladas ve quesadillas. O zamanlar, henüz bir pretrans iken, midesi çok hassastı ve tabağındaki yemeği ancak itebildiği için utandığını hatırlayabiliyordu.

Ancak Wellsie onun önüne bir kase zencefil soslu beyaz pirinç koymuştu.

Kadın sandalyesine oturduğunda ağlamaya başladı, kırılgan küçük bedenini kendi içine kıvırdı ve bu nezaket için ağladı. Tüm hayatını farklı olduğunu hissederek geçirdikten sonra, birdenbire neye ihtiyacı olduğunu bilen ve bunu ona verecek kadar önemseyen birini bulmuştu.

Bu bir ebeveyndi, değil mi? Sizi sizden daha iyi tanıyorlardı ve siz kendinize bakamazken sizinle ilgileniyorlardı.

Zsadist tekrar yanlarına geldi. "Boş ve çuvallanmamış. Sıradaki ev?" Qhuinn listeye baktı. "Four Twenty-five Easterly Court-"

Z'nin telefonu hafif bir zil sesiyle çaldı. Numarayı kontrol ederken kaşlarını çatı, sonra da telefonu kulağına götürdü. "N'aber Rehv?"

John'un gözleri tekrar eve kaydı ama sonra Kardeş, "Ne?" derken Z'ye döndü. Benimle dalga mı geçiyorsun? Nerede ortaya çıktı?" Uzun bir duraklama. "Sen ciddi misin? Emin misin, yüzde yüz emin misin?" Kardeş telefonu kapattığında, Z gözlerini telefona dikti. "Eve gitmek zorundayım. Hemen şimdi. Kahretsin."

Ne oldu? John imzaladı.

"Sonraki üç adrese bakabilir misiniz?" John başıyla onaylayınca, Kardeş ona tuhaf tuhaf baktı. "Telefonunu yakınında tut evlat. Beni duyuyor musun?"

John başıyla onayladığında, Z ortadan kayboldu.

"Tamam, bu her neyse bizim işimiz değil." Qhuinn listeyi katladı ve kot pantolonunun cebine koydu. "Çıkalım mı?"

John eve bir göz attı. Bir süre sonra, "*Ailen için üzgünüm*" diye imzaladı.

Qhuinn'in cevabı biraz geç geldi. "Teşekkürler."

Ben benimkini özledim.

"Yetim olduğumu sanıyordum?"

Bir süre öyle değildim.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Qhuinn, "Hadi John, gidelim buradan. Easterly'yi vurmamız gerek."

John bir dakika düşündü. *Önce başka bir yerde durmamızın sakıncası var mı? Çok uzak değil.*

"Tabii. Nerede?"

Lash'in evine gitmek istiyorum.

"Neden?"

Bilmiyorum. Sanırım her şeyin nerede başladığını görmek istiyorum. Ve onun odasına bakmak istiyorum.

"İçeri nasıl gireceğiz peki?"

Eğer panjurlar hala otomatik zamanlamadaysa, kalkmış olacaklar ve camdan geçerek maddesizleşebiliriz.

"Eğer gitmek istediğin yer orasıysa, tamam."

İkisi de Tudor'un yan bahçesine doğru buharlaştı. Kepenkler gece için kapatılmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar oturma odasının içinde durdular.

Koku o kadar kötüydü ki, John sanki biri burnunun içine çelik yünü sokmuş ve bu pisliği kulak çubuğu gibi kullanmış gibi hissetti... ta ön lobuna kadar.

Ağzını ve burnunu kapatarak öksürdü.

"Siktir," dedi Qhuinn, aynı şeyi yaparak.

İkisi de yere baktı. Halının ve kanepenin her yerinde kan vardı, lekeler kuruduğu için kahverengiydi.

Çizgileri takip ederek giriş salonuna çıktılar. "Oh, Tanrım ..."

John başını kaldırdı. Yemek odasının sevimli kemerli girişinde Rob Zombie filmlerinden fırlamış bir sahne vardı. Lash'in anne ve babasının cesetleri, hiç şüphesiz her zamanki sandalyelerinde oturmuş, güzelce hazırlanmış bir masaya bakıyorlardı. Solgunlukları kaldırım taşlarına benziyordu, soluk mat bir griydi ve güzel giysileri de halılar gibi kahverengiye boyanmıştı.

Sinekler vardı.

"Dostum, bu *küçükler* gerçekten hasta."

John boğazındaki safrayı yuttu ve oraya doğru yürüdü.

"Kahretsin, gerçekten yakın çekime ihtiyacın var mı dostum?"

Odaya bakan John kendini dehşeti görmezden gelmeye ve ayrıntıları not etmeye zorladı. Kızarmış tavuğun bulunduğu tabağın kenarlarında kan izleri vardı.

Katil onu masanın üzerine koymuştu. Büyük ihtimalle cesetleri düzenledikten sonra.

Lash'in odasına gidelim.

Üst kata çıkmak tamamen ürkütücüydü, çünkü evde yalnızdılar -Ama tam olarak değil. Her nasılsa, alt kattaki ölümler havayı sese yakın bir şeyle doldurmuştu. Kesinlikle koku John ve Qhuinn'i merdiven boşluğuna kadar takip etti.

İkinci katın sahanlığına çıktıklarında Qhuinn, "Beşiği üçüncü katta," dedi.

Lash'in yatak odasına girdiler ve oturma odasındaki şoka kıyasla çok önemsiz bir olaydı. Yatak. Çalışma masası. Müzik seti. Bilgisayar. TELEVIZYON.

Büro.

John oraya gitti ve kanlı parmak izlerinin olduğu çekmeceyi gördü. Bunlar bir girdap deseni bırakılıp bırakılmadığını söylemek için çok lekeliydi. Rastgele bir gömlek aldı ve onu kullanarak çekmeceyi açtı, çünkü televizyon programlarında böyle yapıyorlardı. İçinde, okunamayacak kadar lekeli daha fazla kanlı iz vardı.

Kalbi durdu ve daha yakına eğildi. Jacob & Co. saat kutusunun köşesinde özellikle net olan bir iz vardı.

Qhuinn'in başını döndürmek için ısıklık çaldı. *Küçükler parmak izi bırakır mı?*

"Eğer bir şeyle temas ederlerse, elbette."

Yani, parmak izi bırakıyorlar mı, parmak izi. Sadece boşluklar değil, çizgileri olan şeyler.

"Evet, öyle." Qhuinn geldi. "Neye bakıyorsun sen?"

John kutuyu işaret etti. Köşede bir başparmağın mükemmel bir kopyası vardı. Bir vampirinki gibi.

Sanmıyorsun ki-

"Hayır. İmkânı yok. Hiç vampire dönüşmediler."

John telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti. Sonra bir daha düşündü ve kutunun kendisini alıp ceketinin içine koydu.

"İşimiz bitti mi?" Qhuinn sordu. "Gecemi yap ve evet de."

Ben sadece . . . John tereddüt etti. Burada biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Tamam, ama o zaman ikinci kattaki yatak odalarından geçeceğim. Yapamam. Burada bu şekilde duramam."

Qhuinn giderken John başıyla onayladı ve kendini kötü hissetti. Tanrım, belki de adamın buraya gelmesini istemek bile zalimlikti.

Evet, çünkü bu berbat bir şeydi. Lash'in tüm bu pisliğinin etrafında durmak, sanki hâlâ hayattaymış gibi hissettiriyordu.

Şehrin öbür ucunda, Focus'un direksiyonunda, Lash mutlu bir kampçı değildi. Araba gerçekten de bok gibiydi. Şehir içi trafiğinde olmalarına rağmen, araba yine de hiç çekmiyordu. Tanrı aşkına, üç gün içinde sıfırdan otuza çıkmıştı.

"Yükseltmemiz gerekiyor."

Yolcu koltuğunda Bay D silahını kontrol ediyordu, ince parmakları silahın üzerinde uçuşuyordu. "Evet ... um, 'bout that."

"Ne?"

"Sanırım yağmadan para gelene kadar beklememiz gerekecek." "Ne oluyor lan?"

"Banka hesap özetlerim var, bilirsin, son *Fore-lesser*'dan? Şu Bay X mi? Onun kamarasındaydılar. Ve orada bir ton bile yok."

"Bir ton bile yok "u tanımlayın. "

"Aslında hepsi gitti. Nerede ve kim olduğunu bilmiyorum. Ama yaklaşık beş bin tane kaldı."

"Beş mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lash arabanın yavaşlamasına izin verdi. Bu bir sebzeyi yaşam destek ünitesinden ayırmak gibiydi.

Paran mı bitti? Ne oluyor be? Karanlıklar Prensi gibi bir şeydi. Ve ordusunun net değeri beş bin dolar mıydı?

Elbette, ölmüş ailesinin parasına sahipti, ama ne kadar çok olursa olsun, bununla bütün bir savaşı yürütemezdi.

"Dostum, siktir et bunu ... ve ben eski evime geri dönüyorum. Artık bu teneke kutuyu kullanmayacağım." Evet, bir anda tüm bu anne/baba olayını unutmuştu. En kısa zamanda yeni bir arabaya ihtiyacı vardı ve Tudor'un garajında park edilmiş bir Mercedes vardı. O lanet arabaya binip etrafta dolaşacaktı ve kendini suçlu hissetmeyecekti.

Vampir olayını siktir et.

Yine de sağa dönüp mahallesine doğru ilerlerken midesinin bulandığını hissetmeye başladı. Evin içine girmeyecekti, bu yüzden cesetleri görmek zorunda kalmayacaktı, tabii hâlâ bıraktığı yerde olduklarını varsayarsak-

Kahretsin, anahtarları almak için içeri girmesi gerekecekti.

Her neyse. Büyümesi gerekiyordu.

On dakika sonra Lash arka taraftaki garajların yanında durdu ve arabadan indi. "Bunu çiftlik evine götür. Seninle orada buluşuruz."

"Beklemem gerektiğine emin misin?"

Lash kaşlarını çattı ve eline baktı. Omega'nın bir gece önce ona verdiği yüzük parmağında ısınıyor ve parlamaya başlıyordu.

"Görünüşe göre efendin seni istiyor," dedi Bay D, yolcu koltuğundan inerken.

"Evet." *Kahretsin.* "Bu nasıl çalışıyor?"

"Özel bir yere ihtiyacın var. Sessiz olursan o sana gelir ya da seni ona götürür."

Lash Tudor'a baktı ve bunun işe yarayacağını düşündü. "Çiftlik evinde görüşürüz. Sonra da beni tüm kayıtların olduğu kulübeye götürmeni istiyorum."

"Evet, efendim." Bay D. kovboy şapkasının kenarına dokundu ve direksiyonun arkasına geçti.

Focus hırıltılı bir şekilde geri dönerken, Lash mutfaktan içeri girdi. Ev gerçekten kötü kokuyordu, ölümün ve çürümenin meyvemsi kokusu neredeyse katı bir hal almıştı, o kadar güçlüydü ki.

Bunu o yaptı, diye düşündü. Bu güzel evi kokutan şeyden o sorumluydu.

Bay D'yi geri aramak için telefonunu çıkardı ama sonra yüzüğüne odaklanarak tereddüt etti. Altın o kadar yanıyordu ki, parmağını koparmamasına şaşırdı.

Onun efendisi. Onun *efendisi*.

Buradaki ölü insanlar onun değildi. O doğru olanı yapmıştı.

Lash kahyanın kapısından geçip yemek odasına girdi. Yüzüğü parlarken, ailesi olduğunu düşündüğü insanlara baktı. Gerçek yalanların içindeydi, öyle değil mi? Hayatı boyunca gerçek doğasını örtbas etmek, içindeki kötülüğü kamufle etmek zorunda kalmıştı. Gerçek benliğinin küçük parıltıları ortaya çıkmıştı elbette, ama onun motoru olan çekirdek gizli tutulmuştu.

Artık özgürdü.

Önündeki öldürülmüş erkek ve kadına bakarken, birden hiçbir şey hissetmedi. Sanki bir sinema lobisinin duvarında asılı duran korkunç posterlere bakıyordu ve zihni onlara uygun bir ağırlık atfediyordu.

Hiç de ağır değildi.

Boynundaki köpek zincirine dokundu ve onu almasına neden olan aptalca duygular yüzünden kendini aptal gibi hissetti. Zinciri koparmak istedi ama hayır. Köpek Ona hatırlattığı hayvan güçlü, acımasız ve güçlüydü.

Bu yüzden onu boynunda bırakması duygusallıktan değil, bir semboldü.

Adamım, ölüler kötü kokuyor.

Lash fuayeye girdi ve mermer zeminin gerçek babasını görmek için en iyi yer olduğunu düşündü. Oturmak için bacaklarını kendine doğru çekti ve orada otururken kendini aptal gibi hissetti. Gözlerini kapatarak, bu işi bitirmek ve evin anahtarlarını almak için sabırsızlanıyordu-

Evdeki sessizliğin yerini bir uğultu almaya başladı, ses belli bir yönden gelmiyordu.

Lash gözlerini açtı. Babası buraya mı geliyordu? Yoksa onu başka bir yere mi götürüyordu?

Birdenbire etrafında bir akım dönmeye başladı ve görüşünü çarpıttı. Ya da belki de etrafındakileri çarpıtıyordu. Yine de girdabın ortasında, garip bir güvenle sarsılmış bir şekilde kaya gibi sabit duruyordu. Babası oğluna asla zarar vermezdi. Kötülük kötülüğün yaptığı şeydi ama efendisiyle arasındaki kan bağı onun Omega olduğu anlamına geliyordu.

Ve eğer sadece kendi çıkarları için olsaydı, Omega kendine zarar vermezdi.

Lash tam sürüklenip gitmek üzereyken, koşuşturmaca bedensel formunu neredeyse tüketmişken, başını kaldırıp baktı.

John Matthew ondan önce merdivenlerdeydi.

Bölüm Kırk Yedi

"Kız kardeşim," diye tısladı tapınağın kapısının diğer tarafından. "*Kız kardeşim.*"

Cormia, Primale'in sivilleri kurtarıırken izlediği sahneleri kaydettiği parşömenden başını kaldırdı. "Layla?"

"Primale hasta. Sizi çağırıyor."

Cormia tüy kalemi elinden bıraktı ve kapıya doğru uçtu. Kapıyı süpürerek açtı ve kız kardeşinin solgun, telaşlı yüzüne baktı. "Hasta mısın?"

"O yatmış, soğuktan titriyor. Gerçekten de hasta. Uzun süre ona yardım etmeme izin vermedi, bilincini kaybettiğinde onu girişten sürükledim."

Cormia cüppesinin kapüşonunu kaldırdı. "Diğerleri-"

"Kız kardeşlerimiz yemekte. Hepsi yemekte. Sizi görececek kimse yok."

Cormia tecrit edilmiş tapınaktan aceleyle çıktı ama Sığınak'ın parlak ışığı yüzünden kör oldu. Gözleri alışana kadar Layla'nın elini tuttu ve ikisi birlikte Primale'nin tapınağına doğru koşmaya başladılar.

Cormia altın kapıdan içeri süzüldü ve perdeyi kenara çekti.

Primale, üzerinde Sığınak elbisesinin ipeksi altından başka bir şey olmadan yatakta yatıyordu. Cildinde sağlıklı bir parlaklık ve terden bir parlaklık vardı. Titreme nöbetleri geçiren iri vücudu korkunç derecede zayıf görünüyordu.

"Cormia?" dedi, felçli bir eliyle uzanarak.

Kapüşonunu sıyırarak onun yanına gitti. "Ben buradayım." Adam kadının sesiyle gerildi ama sonra kadın parmak uçlarına dokundu ve adam sakinleşti.

Tanrım, yanıyordu.

"Sorun ne?" dedi, onun yanına oturarak.

"Sanırım bu bir detoks."

"Detoks mu?"

"N-n-no ... d-drugs ... n-n-nnno mo-mo . . d-d-d-drugsss"

Adamın ne dediğini zar zor anlayabiliyordu ama bir yandan da yapması gereken son şeyin ona her zaman içtiği elle sarılmış sigaralardan getirmeyi teklif etmek olduğunu biliyordu.

"Sizi rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Adam kuru dudaklarını yalamaya başladığında, "Biraz su ister misin?" diye sordu.

"Ben getiririm," dedi Layla ve banyoya doğru yöneldi.

"Teşekkür ederim, kardeşim." Cormia omzunun üzerinden baktı. "Giysileri de getirdin mi?"

"Evet."

Layla yolun karşısındaki perdenin arkasında kaybolurken, Phury gözlerini kapadı ve başını yastığın üzerinde ileri geri çevirmeye başladı, konuşması aniden kesildi. "Bahçe ... bahçe yabancı otlarla dolu ... Tanrım, sarmaşıklar ... her yerde . Heykeller sarmaşıkla kaplanmış."

Layla bir ibrik, bir kâse ve birkaç beyaz bezle döndüğünde Cormia ona, "Teşekkür ederim. Şimdi lütfen bizi yalnız bırak, kardeşim."

İçinden bir ses işlerin çok daha kötüye gideceğini ve Phury'nin sanrılı halinin başkaları tarafından görülmesini istemeyeceğini söylüyordu.

Layla eğildi. "Yemekte görüldüğümde Seçilmişlere ne söyleyeyim?"

"Onlara çiftleşmenizden sonra dinlendiğini ve kendine zaman ayırmak istediğini söyle. Onunla ben ilgileneceğim."

"Ne zaman döneceğim?"

"Uyku döngüsü yakında

başlayacak mı?" "Thideh

dualarının ardından."

"Tamam. Her şey yoluna girdikten sonra geri gel. Eğer böyle devam ederse . . . Uzak tarafa gidip Doktor Jane'i getirmem gerekecek ve sen de onunla kalmak zorunda kalacaksın."

"Kimi getireyim?"

"Bir şifacı. Git hadi. Şimdi. Vücudunun ve makamının erdemlerini yücelt. Bu konuda yüksek sesle konuş." Cormia Phury'nin saçlarını geriye doğru düzeltti. "Ne kadar yüksek sesle konuşursan onun için o kadar iyi olur."

"Nasıl isterseniz. Ve geri döneceğim."

Cormia kız kardeşi gidene kadar bekledi, sonra ona içecek bir şeyler vermeye çalıştı. Yine de su içemeyecek kadar kendinden geçmişti, Cormia'nın dudaklarına götürdüğü şeye odaklanamıyordu. Vazgeçerek bir bezi ıslattı ve yüzüne bastırdı.

Phury'nin ateşli gözleri fal taşı gibi açıldı ve kadın alnını silerken ona yapıştı. "Bahçe ... yabani otlarla dolu," dedi aceleyle. "Yabani otlarla dolu."

"şşşt ..." Bezi tekrar kseye daldırarak onun için soğuttu. "Her şey yolunda."

Çaresiz bir nefesle inledi: "Hayır, hepsini örttü. Heykeller . . . gittiler . . . Ben yokum."

O sarı bakışlardaki dehşet kanını dondurmıştı. Halüsinasyon görüyordu, belli ki aklını kaçırmıştı ama gördüğü her neyse onun için çok gerçekti; her geçen saniye daha da tedirginleşiyor, vücudu beyaz çarşafların içinde dönüp duruyordu.

"Sarmaşık ... oh, Tanrım, sarmaşık benim için geliyor ... her yerimi sardı _."

"Sus . . ." Belki de bunu tek başına halledemezdi. Belki de . . . Ama sorun zihnindeyse, o zaman- "Phury, beni dinle. Eğer sarmaşıklar her yeri sarmışsa, onları temizlemeliyiz."

ırpınışları yavaşladı, gözleri biraz odaklandı. "Yapacak mıyız?"

Uzak tarafta izlediği peyzajcılarını düşündü. "Evet. Ondan kurtulacağız."

"Hayır, yapamayız. O kazanacak. Kazanacak-"

Eğildi ve adamın yüzüne doğru yaklaştı. "Diyor. Kim." Güçlü sesi adamın dikkatini çekmiş gibiydi. "şimdi söyle bana, nereyi kesmeye başlamalıyız?"

Adam başını sallamaya başlayınca, kadın elini adamın çenesine sıkıştırdı. "Nereden başlayacağız?"

Emri zerine gözlerini kırpıştırdı. "Ah ... dört aşamanın heykelleri en kötüsü"

"Tamam. O zaman önce oraya gidiyoruz." Bebeklik, gençlik, orta yaş ve ölüm arifesi olmak üzere dört aşamayı gözünde canlandırmaya çalıştı. "Bebeklikle başlayacağız.

bebek. Peki hangi aletleri kullanacağız?"

Primale gözlerini kapattı. "Makaslar. Makasları kullanacağız."

"Peki makaslarla ne yapacağız?"

"Sarmaşıklar heykellerin üzerinde büyüyor. Artık yüzlerini göremiyorsunuz. Bu . . . heykelleri boğuyor. Özgür değiller, göremiyorlar. . . ." Primale ağlamaya başladı. "Oh, Tanrım. Artık göremiyorum. O bahçedeki yabancı otların ötesini hiç göremedim."

"Benimle kal. Beni dinle, bunu değiştireceğiz. Birlikte bunu değiştireceğiz." Cormia onun elini tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Makaslarımız var. Birlikte sarmaşıkları kesip atacağız. Ve işe gençlerin heykeliyle başlayacağız." Phury sanki büyük bir işe yaklaşıyormuş gibi derin bir nefes alırken kadın cesaretlendi. "Ben gencin yüzündeki sarmaşığı soyacağım ve sen de onu keseceksin. Beni görebiliyor musun?"

"Evet . . ."

"Seni görebiliyor
muyum?" "Evet."

"Güzel. Şimdi elimdeki sarmaşık parçasını kesmeni istiyorum. Kes.
Şimdi." "Evet. Keseceğim. Evet, keseceğim."

"Ve sen de kestiklerini yere, ayaklarımızın dibine koy." Kadın adamın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ve şimdi tekrar kesiyorsun ... ve tekrar."

"Evet."

"Ve tekrar."

"Evet."

" Şimdi heykelin yüzünün bir kısmını görebiliyor musun?"

"Evet ... evet, gencin yüzünü görebiliyorum. . . ." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onu görebiliyorum. . . .İçinde beni görebiliyorum."

Lash'in uzak taraftaki evinde John merdivenlerde durdu ve Tudor'daki ürkütücü faktörün beynini kısa devre yaptırmış olabileceğini düşündü.

Çünkü aşağıda, fuayenin zemininde bağdaş kurmuş oturan ve etrafında dönüp duran bir bulanıklık olan Lash olamazdı.

John'un beyni neyin gerçek olup neyin gerçek olamayacağını anlamaya çalışırken, bebek pudrasının tatlı kokusunun havaya nşfuz ettiğini ve neredeyse pisliği pembeye çevirdiğini fark etti. Tanrım, bu koku lşmşn mide bulandırıcı kokusunu bastırmıyor, o iğrenç şşme kokusunu daha da artırıyor. Kokunun onu her zaman hasta etmesinin nedeni, tıpkı lşm buketi gibi olmasıydı.

O anda Lash başını kaldırdı. O da John kadar şaşırmış gşrşnşyordu ama sonra yavaş yavaş gşlşmsedi.

Malestromun dışından gelen adamın sesi, aralarındaki metre sayısından daha uzak bir mesafeden geliyor gibi gşrşnerek merdivenlerden yukarı doğru sşzşldş.

"Merhaba, John-boy." Gşlşş aynı anda hem tanıdık hem de tuhaftı, garip bir şekilde yankılanıyordu.

John silahını avuçladı ve aşağıda her ne varsa ona doğrulturken iki eliyle sabitledi.

"Yakında gşrşşşrşz," dedi Lash iki boyuta geçip kendi gşrşntşsşne dşnşşrken. "Ve babama selamlarınızı ileteneğim."

Formu yanıp sşndş ve sonra kayboldu, çarpıtıcı telaş tarafından yutuldu.

John silahını indirdi, sonra kılıfına koydu. Etrafta ateş edecek bir şey olmadığında yapılan şey buydu.

"John?" Qhuinn'in botlarının sesi merdiven boşluğunda arkasından geliyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bilmiyorum. . . . Gřrdřđřmř sandım.

"Kim?"

Lash. Onu aşağıda gşrdşm. Onu gřrdřđřmř sandım.

"Burada kal." Qhuinn silahını çıkardı ve birinci katı tarayarak merdivenlere yşneldi.

John yavaşça fuayeye indi. Lash'i gşrmşştş. Gşrmemiş miydi?

Qhuinn geri geldi. "Her şey yolunda. Bak, hadi eve dşnelim. İyi gşrşnmşyorsun. Bu gece yemek yedin mi? Ve hazır başlamışken, en son ne zaman uyudun?"

I . . . Bilmiyorum.

"Tamam. Biz
gidiyoruz." *Yemin*
edebilirim ki . . .

"Şimdi."

Malikânenin avlusuna geri döndüklerinde John belki de arkadaşının haklı olduğunu düşündü. Belki de biraz yiyecek almalı ve-

Eve girmeyi başaramadılar. Tam vardıklarında, Kardeşlik büyük çift kapıdan teker teker çıktı. Toplu olarak, tam bir milis olarak nitelendirilebilecek kadar silah taşıyorlardı.

Wrath onu ve Qhuinn'i sargılarının arasından sert bir bakışla süzdü. "Siz ikiniz. Rhage ve Blay ile birlikte Escalade'e binin. Tabii daha fazla cephaneye ihtiyacınız yoksa?"

İkisi de başını salladığında, kral Vishous, Butch ve Zsadist ile birlikte maddeleştı.

Blay'in ön koltukta oturduğu cipe bindiklerinde John imzayı attı,
Neler oluyor?

Rhage gaza bastı. Escalade kükreyip avludan çıktıklarında Kardeş kuru bir sesle, "Eski bir düşmandan ziyaret. Bir daha asla görmek istemeyeceğiniz türden."

Gecenin teması da bu değil miydi zaten?

Kırk Sekizinci Bölüm

RÜYA... halüsinasyon... her neyse gerçek gibiydi. Tamamen ve bütünüyle gerçek.

Ailesinin Eski Ülke'deki evinin aşırı büyümüş bahçesinde, parlak bir dolunayın altında duran Phury, üçüncü aşamadaki heykelin yüzüne uzandı ve sarmaşık sarmaşıkları, kendi yavrularını gururla kollarında taşıyan erkeğin gözlerinden, burnundan ve ağzından kurtardı.

Phury artık kesme işinde eski bir profesyoneldi ve makasın sihrini kullandıktan sonra, ayaklarının dibinde yerde duran muşambaya bir yeşil yumak daha attı.

"İşte orada," diye fısıldadı. "İşte . . . o. "

Heykelin tıpkı onun gibi uzun saçları, onun gibi derin bakışlı gözleri vardı ama yüzündeki ışıltılı mutluluk ona ait değildi. Kollarında kucakladığı genç de değildi. Yine de, Phury sarmaşığın dağınık katmanlarını sıyırmaya devam ederken özgürleşmek gerekiyordu.

İşini bitirdiğinde, altındaki mermer, yabani otların ölümünün yeşil gözyaşlarıyla kaplanmıştı ama formun görkemi yadsınamazdı.

Kucağında yavrusuyla en verimli çağında bir erkek.

Phury omzunun üzerinden baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Hemen yanında durmasına rağmen Cormia'nın sesi stereo olarak her yerdeydi. "Bence o çok güzel."

Phury ona gülümsedi, kalbinde ona duyduğu tüm sevgiyi yüzünde görüyordu. "Bir tane daha."

Elini etrafta gezdirdi. "Ama bak, sonuncusu çoktan bitti."

Ve böylece son heykel de ortaya çıktı; yabani otları ve bakımsızlık lekeleri de yok olmuştu. Erkek artık yaşlıydı, elinde bir asayla oturuyordu. Yüzü hâlâ yakışıklıydı, ama onu bu hale getiren şey gençlik değil bilgelikti. Arkasında uzun boylu ve güçlü bir şekilde, bir zamanlar kucağında taşıdığı genç duruyordu.

Döngü tamamlanmıştı.

Ve yabani otlar artık yoktu.

Phury üçüncü aşamaya tekrar baktı. O da sihirli bir şekilde temizdi ve genç ve bebek heykelleri de öyle.

Aslında tüm bahçe düzeltilmişti ve şimdi ılık, tatlı gecenin altında tam, sağlıklı çiçeklerle dinleniyordu. Heykellerin yanındaki meyve ağaçları armut ve elmalarla doluydu ve yürüyüş yolları düzgün şimşir çitlerle sınırlanmıştı. Yatakların içinde, tüm güzel İngiliz bahçelerinde olduğu gibi çiçekler zarif bir düzensizlik içinde geliyordu.

Eve doğru döndü. Menteşelerinden sarkan panjurlar düzeltilmişti ve kiremit çatıdaki delikler artık yoktu. Sıva pürüzsüzdü, çatlakları kaybolmuştu ve her cam bölmesi sağlamdı. Teras yaprak döküntülerinden arınmıştı ve yağmurdan dolayı çökmüş olan yerler yeniden düzleşmişti. Gelişen sardunyalar ve petunyalardan oluşan saksı düzenlemeleri, hasır sandalyeler ve masaların arasına beyaz ve kırmızı serpiştirilmişti.

Oturma odasının penceresinden bir şeyin hareket ettiğini gördü; bu o olabilir miydi?

Evet, öyleydi.

Annesi. Babası.

Çift ortaya çıktı ve heykellerin dönüştüğü gibiydiler: yeniden dirilmişlerdi. Sarı gözleri, sarı saçları ve mükemmel yüzüyle annesi. Siyah saçları, berrak bakışları ve nazik gülümsemesiyle babası.

Onlar . . onun için inanılmaz derecede güzel, kutsal kâseleriymi. "Onlara git," dedi Cormia.

Phury terasa doğru yürüdü, beyaz cübbesi yaptığı onca işe rağmen tertemizdi. Hayali yerinden oynatmaktan korkarak anne ve babasına yavaşça yaklaştı.

"Mahmen?" diye mırıldandı.

Annesi parmak uçlarını bardağın kendi tarafına koydu.

Phury uzandı ve elinin tam konumunu yansıttı. Avuç içi cama çarptığında, pencereden yayılan kadının sıcaklığını hissetti.

Babası gülümsedi ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Phury sordu.

Seninle gurur duyuyoruz. . . oğlum.

Phury gözlerini sıkıca kapattı. İkisi tarafından da ilk kez böyle çağrılıyordu.

Babasının sesi devam etti. *Artık gidebilirsin. Artık burada iyiyiz. Her şeyi düzeltmişsin. . . her şeyi.*

Phury onlara baktı. "Emin misiniz?"

İkisi de başını salladı. Sonra temiz camdan annesinin sesi geldi.

Git ve şimdi yaşa, evlat. Git . . . kendi hayatını yaşa, bizimkini değil. Biz burada iyiyiz.

Phury nefes almayı bıraktı ve ikisine de bakarak neye benzediklerini anlamaya çalıştı. Sonra elini kalbinin üzerine koydu ve belinden eğildi.

Bu bir vedaydı. Hoşça kal değil, iyi yolculuklar. Ve öyle olacağını hissetti.

Phury'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Üzerinde yoğun bir bulut örtüsü vardı.

. hayır, bekleyin, bu beyaz mermerden yapılmış yüksek bir tavandı.

Başını çevirdi. Cormia yanında oturuyordu ve elini tutuyordu, yüzü göğsündeki his kadar sıcaktı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" dedi. "Ne. . . ne?"

Uzandı ve masadan bir bardak kaldırdı. "Bir içki ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

"Başını benim için kaldır."

Bir yudum aldı ve suyun geçici olduğunu fark etti. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu ve tam ağzının sıcaklığındaydı, ama yutmak iyi hissettirdi ve ne olduğunu anlamadan bardağı bitirdi.

"Biraz daha ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Belli ki kelime dağarcığı bu kadardı.

Cormia bardağı bir sürahidenden doldurdu ve çıkan çınlama sesinin hoş olduğunu düşündü.

"İşte," diye mırıldandı. Bu kez başını onun için yukarı kaldırdı ve içerken onun güzel yeşil gözlerine baktı.

Kadın bardağı adamın dudaklarından almaya gittiğinde, adam bileğini nazikçe kavradı. Eski dilde, *"Her zaman böyle uyanmak, bakışların ve kokunla yıkanmak isterdim,"* dedi.

Onun geri çekilmesini bekledi. Telaşlanmasını. Onu susturmasını. Onun yerine mırıldandı, "Bahçenizi temizledik."

"Evet . . ."

Tapınağın çift kapısı çalındı.

"Buna cevap vermeden önce bekle," dedi etrafına bakınarak.

Cormia bardağı yere bıraktı ve mermerin üzerinde ilerledi. Yol boyunca uzanan beyaz kadifeden birkaç metreye siper aldıktan sonra boğazını temizledi.

"Evet?" diye seslendi.

Direktör'ün sesi nazik ve saygılıydı. "Girebilir miyim, majesteleri?"

Pantolonu üzerinde olmasına rağmen üzerine bir çarşaf çekti, ardından Cormia'nın görünmediğini iki kez kontrol etti.

"Evet."

Direktör girişin perdesini geri çekti ve eğilerek selam verdi. Elinde üstü kapalı bir tepsi vardı. "Size Seçilmişler'den bir sunu getirdim."

Doğrulurken yüzündeki parıltı ona Layla'nın yalan söylediğini ve iyi yalan söylediğini anlatıyordu.

Oturmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden eliyle onu işaret etti.

Directrix yatak platformuna yaklaştı ve önünde diz çöktü. Altın örtüyü kaldırırken, "Arkadaşlarından" dedi.

Tepsinin üzerinde, bir harita gibi kusursuzca katlanmış, işlemeli bir boyun atkısı duruyordu. Satenden yapılmış ve mücevherlerle işlenmiş, muhteşem bir sanat eseri idi.

"Erkeğimiz için," dedi Directrix başını eğerek.

"Teşekkür ederim." *Kahretsin.*

Eşarby aldı ve avuçlarının içinde yaydı. Sitrinler ve elmaslar *İrkin* Eski Dil *Gücü'nde* heceleniyordu.

Mücevherler parıldadıkça, platin ayarlarında sıkıca tutulan Sığınak'taki dişilere benzediklerini düşündü.

"Bizi çok mutlu ettiniz," dedi Amalya sesi titreyerek. Ayağa kalktı ve tekrar eğildi. "Bu mutluluğumuzu geri ödemek için size verebileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece dinleneceğim."

Bir kez daha eğildi ve sonra hafif bir esinti gibi, trajik bir şekilde beklenti dolu bir sessizlik içinde uzaklaştı.

Şimdi oturuyordu ama sadece kollarının yardımıyla. Dikeyde, başı bir balon gibiydi, hafif ve hiçbir şeyle dolu, omurgasının üzerinde sallanıyordu. "Cormia?"

Perdenin arkasından çıktı. Gözleri yara izine kayd, sonra tekrar ona döndü. "Doktor Jane'e ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Hasta değilim. DT'ler yüzünden."

"Öyle demiştiniz. Ama bunun ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Geri çekilme." Henüz bitmediğini düşünerek kollarını ovuşturdu. Cildi kaşınıyor ve ciğerleri hava almasına rağmen havaya ihtiyaç duyuyormuş gibi yanıyordu.

İstedikleri şeyin kırmızı duman olduğunu biliyordu. "Şurada bir banyo var mı?" dedi.

"Evet."

"Beni bekler misiniz? Uzun sürmez. Yıkanmaya gidiyorum."

Büyücü, "*Arınmış olarak dönmen onun ömründen daha uzun sürecek,*" dedi.

Phury aniden hareket etme gücünü kaybederek gözlerini kapattı.

"Ne oldu?"

Ona eski arkadaşının geri döndüğünü söyle.

Ona eski dostunun asla gitmeyeceğini söyle.

Ve sonra gerçek dünyaya geçelim ve ciğerlerinizdeki o gerginlik hissine ve cildinizdeki o kaşıntıya iyi gelecek Şeyi alalım.

"Ne oldu?" Cormia tekrar sordu.

Phury derin bir nefes aldı. Şu anda pek bir Şey bilmiyordu, kendi adını bile bilmiyordu ve Birleşik Devletler Başkanı'nın kim olduğunu da bilmiyordu. Ama bir Şeyden emindi: Eğer büyücüyü daha fazla dinlerse, ölecekti.

Phury önündeki kadına odaklandı. " nemli bir Şey değil."

Bu orak topraklarda pek iyi gitmedi. Büyücünün cüppesi, kemik tarlasının üzerinden bir r zg rın gelmesiyle havaya uçtu.

Ona yalan söylüyorsun! Ben her Şeyim! Ben her Şeyim! Büyücünün sesi tizdi ve gittikçe yükseliyordu. *Ben-*

"Hiçbir Şey," dedi Phury g s zce, kendini ayağa kaldırarak. "Sen hiçbir Őeysin."

"Ne?"

Başını salladığında, Cormia ona uzandı ve onun yardımıyla kendini dengeledi. Birlikte banyoya girdiler, tuvaletin üzerinde bir logo olmaması dışında her Şey diğerlerinden farklıydı. Bir de odanın arkasından akan bir dere vardı ki, banyo olarak kullanıldığını tahmin ediyordu.

"Ben hemen dışarıda olacağım," dedi Cormia ve onu yalnız bıraktı.

Tuvaleti kullandıktan sonra, bir dizi mermer merdivenin yardımıyla dereye girdi. Akan su tıpkı camda olduğu gibiydi, tam da teninin sıcaklığında bir akıntıydı. Köşedeki bir tabakta sabun olduğunu tahmin ettiği bir kalıp vardı ve onu eline aldı. Yumuşaktı, hilal şeklindeydi; kalıbı avuçlarının arasına aldı ve ellerini suya daldırdı. Oluşan köpükler sıkı ve küçüktü, herdem yeşil kokan bir k p kt . Bunu saında, yüzünde ve vücudunda kullandı, kokunun ciğerlerine inmesi için nefes aldı - ve umarım ciğerlerini yüzyıllardır içine çektiği kendi kendine ilaçlardan arındırabilirdi.

İşi bittiğinde, suyun kaşınan derisinden ve ağrıyan kaslarından akıp gitmesine izin verdi. Gözlerini kapatarak büyücüyü elinden geldiğince susturdu ama bu zordu çünkü adam nükleer bir öfke nöbeti geçiriyordu

Oranlar. Eski hayatında olsa opera açardı ama şimdi açamıyordu ve bunun tek nedeni Bose'un bu tarafta olmaması değildi. Bu müzik türü ona artık şarkı söylemeyen ikizini çok fazla hatırlatıyordu.

Yine de derenin sesi çok güzeldi, yumuşak, müzikal çınlaması pürüzsüz taşlardan sanki birinden diğerine atlıyormuş gibi yankılanıyordu.

Cormia'yı bekletmek istemediğinden, tabanlarını nehir yatağına dayadı ve vücudunun üst kısmını akıntının dışına doğru kaldırdı. Su, yatıştırıcı eller gibi göğsünden ve karnından aşağı süzüldü ve kollarını yukarı kaldırarak parmaklarından ve dirseklerinden düştüğünü hissetti.

Aşağı akıyor ... aşağı dökülüyor ... aşağı hafifliyor ...

Büyücünün sesi yükselmeye ve kontrolü ele almaya çalıştı. Phury onu kafasının içinde duydu, yayın zamanı için savaşıyor, iç kulağında yer edinmek için mücadele ediyordu.

Ama su sesi daha gürültülüydü.

Phury derin bir nefes aldı, yaprak dökmeyen yeşilliklerin kokusunu aldı ve vücudunun nerede olduğuyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şey kafasının nerede olduğuyla ilgili olan bir özgürlük hissetti.

Büyücü ilk kez kendisinden daha büyük değildi.

Cormia Primale tapınağının etrafında volta atıyordu. Hasta değildi. Geri çekiliyordu. Hasta değil.

Yatak platformunun dibinde durdu.

Bağlandığını ve bir erkeğin içeri girdiğini duyduğunu ve tamamen dehşete düştüğünü hatırlıyordu. Göremiyor, hareket edemiyor ve hayır demesine izin verilmiyordu, orada geleneğin merhametine kalmıştı.

Her bakire dişi, geçiş sürecinden geçtikten sonra Primale'ye bu şekilde sunulurdu.

Şüphesiz başkaları da onun hissettiği korkuyu hissetmiş olmalı. Ve gelecekte daha fazlası da hissedecekti.

Tanrım... burası kirli, diye düşündü beyaz duvarlara bakarak. Hem söylenen hem de durgun havayı soluyan kadınların kalplerinde yatan yalanlarla kirlenmiş.

Seçilmişler arasında eski bir deyiş vardı, insanın ilk ne zaman duyduğunu asla bilemeyeceği türden eski bir dörtlük. *İnancımız doğrudur, görevimiz sakın, biz inananlara hiçbir şey zarar veremez, çünkü saflık bizim gücümüz ve erdemimizdir, çocuğumuza rehberlik eden ebeveynidir.*

Banyodan vahşi bir kükreme geldi.

Phury çılgılık atıyor.

Cormia arkasını döndü ve diğer odaya koştu.

Onu derede çırılçıplak bulmuş, arkasına yaslanmış, yumruklarını sıkmış, göğsü yukarı doğru kalkmış, omurgası gerilmiş. Ama çılgılık atmıyordu. Gülüyordu.

Başını çevirdi ve onu görünce kollarını indirdi ama kahkahasını durdurmadı. "Özür dilerim. . ." İçinden daha fazla vahşi neşe fışkırırken, onu içinde tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır..." Onun çok güzel olduğunu düşünüyordu, altın rengi teni sudan kayganlaşmıştı, saçları kalın bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. "Komik olan ne?"

"Bana bir havlu verir misin?"

Ona bir bez parçası uzattı ve adam dereden çıkarken gözlerini kaçırmadı.

"*Oz Büyücüsü*'nü hiç duydun mu?" dedi. "Bu bir hikaye mi?"

"Sanırım değil." Sargıyı kendi içine sokarak sabitledi. "Belki bir gün sana filmi gösteririm. Ama ben de buna gülüyordum. Yanlış anlamışım. Kafamdaki her şeye gücü yeten bir Yüzük Wraith değildi. Oz'daki Büyücü'ydü, çelimsiz yaşlı bir adamdan başka bir şey değildi. Ben sadece onun korkunç ve benden daha güçlü olduğunu düşünmüştüm."

"Büyücü mü?"

Şakağına vurdu. "Kafamın içindeki ses. Kötü olan. Kaçmak için sigara içtiğim. Onun kocaman, ezici bir Yüzük-wraith olduğunu sanmıştım. Değilmiş. Değilmiş."

Phury'nin mutluluğuna ortak olmamak imkânsızdı ve ona gülümsediğinde, kalbinden ruhuna ani bir sıcaklık yayıldı.

"Evet, özel bir şey olmayan büyük, yüksek bir sesti." Avucunu kolunun üst kısmına götürdü ve sanki bir kızarıklık varmış gibi derisini ovuşturdu; ancak kızın görebildiği kadarıyla pürüzsüz mükemmelliğini bozan hiçbir şey yoktu. "Büyük ... yüksek sesle ..."

Phury'nin bakışları ona bakarken aniden değişti. Ve kadın bunun nedenini biliyordu. Seksi kalçalarında kalınlaşırken gözlerinde ısı parladı.

"Özür dilerim," dedi ve bir başka uzun beze uzanıp onu önünde tuttu.

"Onunla yattın mı?" Cormia ağzından kaçırdı.

"Layla? Hayır. Bunu yapamayacağıma karar verdiğimde girişe kadar gelmiştim." Başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Senden başka kimseyle birlikte olamam. Asıl soru şimdi ne yapacağım ve iyi ya da kötü, sanırım cevabı biliyorum. İnanıyorum ki tüm bunlar" -eliyle etrafı işaret etti, sanki Sığınak'ın içindeki ve etrafındaki her şeyi kapsıyormuş gibi - "Bu daha fazla devam edemez. Bu sistem, bu yaşam biçimi işe yaramıyor. Haklısınız, bu sadece bizimle ilgili değil, herkesle ilgili. Kimse için işe yaramıyor."

Sözleri içine işledikçe, doğduğu ırktaki yerini düşündü. Beyaz çimenleri, beyaz binaları ve beyaz cüppeleri düşündü.

Phury başını salladı. "Eskiden iki yüz Seçilmiş vardı, değil mi? Eskiden otuz ya da kırk Kardeş vardı, değil mi?" Kız başını salladığında, gözlerini derenin akan suyuna dikti. "Peki şimdi kaç kişi kaldı? Biliyorsun, bizi öldüren sadece Küçülme Topluluğu değil. Altında yaşadığımız bu lanet kurallar. Yani, hadi ama. Seçilmişler burada korunmuyor, hapsediliyorlar. Ve kötü muamele görüyorlar. Benden etkilenmemiş olsaydın, bunun bir önemi olmazdı. Yine de benimle seks yapmak zorunda kalacaktın ve bu çok zalimce. Sen ve kız kardeşlerin burada kapana kısıldınız, kaçınızın gerçekten inandığını merak ettiğim bir geleneğe hizmet ediyorsunuz. Seçilmiş olarak yaşam.

. Bu seçimle ilgili değil. Hiçbirinizin seçeneği yok. Kendi durumunuzu ele alın; burada olmak istemiyorsunuz. Geri döndünüz çünkü başka seçeneğiniz yoktu, değil mi?"

Ağzından üç kelime çıktı, her şeyi değiştiren üç imkansız kelime: "Evet, yaptım."

Cormia cüppesini kaldırıp yerine bıraktı ve Saklı Kâtipler Tapınağı'nda yerde duran parşömeni, üzerinde bina eskizleri olan ve gidecek hiçbir yeri olmayan parşömeni düşündü.

Şimdi başını sallayan o oldu. "Uzak tarafa gidene kadar kendim hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi hiç bilmiyordum. Ve diğerlerinin de aynı olduğuna inanmak zorundayım. Keşfedilmemiş yetenekleri ya da ortaya çıkarılmamış ilgi alanları olan sadece ben olamam." Banyoda volta atmaya başladı. "Ve hiçbirimizin kendini başarısız hissetmediğini sanmıyorum - sadece baskılar o kadar büyük ki her şey yüce ve tam bir önem seviyesine yükseliyor. Yanlış yazılmış bir kelime ya da ilahideki bir nota veya bir kumaş parçasında yanlış yapılmış bir dikiş gibi küçük bir hata, tüm yarışın sizi hayal kırıklığına uğrattığını hissedersiniz."

Birden dudaklarından dökülen sözcüklere engel olamadı. "Çok haklısın. Bu işe *yaramıyor*. Amacımız Kâtip Bakire'ye hizmet etmek ama bunu kendimizi onurlandırarak yapmanın bir yolu olmalı." Cormia Phury'ye baktı. "Eğer biz onun Seçilmiş çocuklarıysak, bu bizim için en iyisini istediği anlamına gelmez mi? Ebeveynlerin yavruları için istedikleri de bu değil midir? Bu nasıl ..." Etrafına, banyonun her yere yayılmış, boğucu beyazlığına baktı. "Bu nasıl en iyisi oluyor? Çoğumuz için bu bir hayattan çok derin dondurucuya benziyor. Hareket etmemize rağmen askıya alınmış animasyondayız. Bu bizim için nasıl en iyisi olabilir?"

Phury'nin kaşları aşağı indi. "Öyle değil. Hiç de değil."

Elindeki uzun bezi havaya kaldırdı ve mermer zemine çarptı. Sonra Primale madalyonunu kaptı ve boynundan yırttı.

İstifa edecekti, diye düşündü, gelecek için hem sevinçli hem de hayal kırıklığına uğramıştı. İstifa edecekti-

Phury ağır altın yükünü kaldırdı, madalyon derinin üzerinde sallanıyordu ve kadın nefesini tamamen kaybetti. Yüzündeki ifade sorumsuzluk değil, bir amaç ve güç ifadesiydi. Gözlerindeki ışık sahiplenme ve liderlikle ilgiliydi, eğilme ya da kaçmayla değil. Karşısında duran adam Sığınak'ın tüm manzarasıydı; tüm binalar, toprak, hava ve su: O bu dünyadan değildi, buradaki dünyanın ta kendisiydi.

Ömrü boyunca bir kase suyun içinde tarihin akışını izleyen Cormia, havada tutulan madalyonu ölçerken ilk kez tarihin gözlerinin önünde, canlı bir zamanda yazıldığını gördüğünü fark etti.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Phury, yüce makamının amblemi yumruklarının altında ileri geri sallanırken, sert ve derin bir sesle, "Ben ırkın gücüyüm. Ben Primale'im. *Ve bu yüzden hükmedeceğim!*"

Bölüm Kırk Dokuz

Caldwell'in eteklerinde, ılıman yaz gecesinde, Kardeşlik şişman, göksel bir ayın altında bir araya toplanmıştı ve neler olup bittiğini merak ediyordu. Escalade dar grubun yanına yanaştığında, John onların arasında olduğu için şaşırdı. Rhage cipi kapatırken emniyet kemerini çözerek dışarı çıktı. Blay ve Qhuinn yan yana düştüler ve üçü birlikte Kardeşler'e doğru yürüdüler.

İlerideki çayır, çam ağaçlarının arasında uzanıyordu; çimenlerin üzerinde altın başak ve ara sıra köpüklü süt otları vardı.

Vishous elindeki sigaralardan birini yaktı, Türk tütününün kokusu etrafa yayıldı. "Şerefsiz geç kaldı."

"Sakin ol, V," dedi Wrath nefesinin altından. "Eğer sıkı duramazsan kışını rahatlatacağım."

"Şerefsiz. Sen değil, o."

"Butch, oğlunu zincire vurur musun? Ben onu lanet bir çam ağacıyla susturmadan önce."

Parıltı doğudan geliyor, bir çakmak çakımı kadar küçük başlıyor, sonra güneş kadar büyüyordu. Ormanda toplandıkça, ışık gövdeler ve dallar tarafından filtrelendi ve John okulda gördüğü nükleer bomba testi filmlerini düşündü, ağaçların ve her şeyin büyük bir aydınlanma patlamasından sonra dümdüz olduğu filmler.

Qhuinn, "Lütfen bana bu bokun radyoaktif olmadığını söyleyin," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Rhage. "Ama sabah hepimiz bronzlaşacağız."

Butch gözlerini korumak için kolunu kaldırdı. "Ve benimki olmadan Coppertone."

John, hiçbirinin silahını çekmediğini fark etti. Yine de kedi gibi gergindiler.

Birdenbire ağaçların arasından bir adam çıktı... Işığın kaynağı olan parlayan bir adam. Ve kollarının üzerinde bir şey vardı, bir muşamba ya da bir kilim ya da-

Figür yirmi metre ötede durduğunda Wrath, "Orospu çocuğu," diye nefes aldı.

Parlayan adam güldü. "Bu iyi bir Kral Gazap ve onun neşeli mutlu mutlu grubu değil mi? Yemin ederim siz çocuklar çocuk şovları yapmalısınız, o kadar neşelisiniz ki."

"Harika," diye mırıldandı Rhage, "espri anlayışı hâlâ yerinde."

Vishous nefes verdi. "Belki de onu yenmeyi deneyebilirim."

"Bunu yapmak için kendi kolunu kullan, eğer yapabilirsen-"

Wrath ikisine ters ters baktı, onlar da ona bir çift *kim-biz?* bakıyor.

Kral başını salladı ve yanan figüre seslendi. "U z u n zaman oldu. Tanrıya şükür. Nasılsın?"

Adam cevap veremeden V küfretti. "Keanu Reeves, *Matrix*, 'Ben Neo'yum' gibi saçmalıkları duymak zorunda kalırsam kafam patlayacak."

"Neon'u kastetmiyor musun?" Butch karşılık verdi. "Çünkü bana Citgo tabelasını hatırlatıyor."

Gazap'ın başı döndü. "Kapayın çenenizi. Hepiniz."

Parlayan figür güldü. "Erken Noel hediyeni istiyor musun? Yoksa ben çekip gitmeye karar verene kadar benimle dalga geçmeye devam mı edeceksin?"

"Noel mi? Sanırım bu sizin geleneğiniz, bizim değil," dedi Wrath.

"Yani, bu bir hayır mı? Çünkü bu bir süredir eksikliğini hissettiğin bir şey." Bununla birlikte, sanki biri ışık kaynağının fişini çekmiş gibi parıltı dağıldı.

Şu anda açıklıkta duran adam diğerlerine benziyordu... yani, altın zincirlerle sarılı olduğu göz önüne alındığında diğerlerine benziyordu. Kollarında biri vardı, koyu renk saçlarının arasında beyaz bir çizgi olan sakallı bir erkek. . .

John'un tüm vücudu karıncalandı.

"Kardeşini tanımadın mı?" dedi figür, sonra elindeki erkeğe baktı. "Ne kadar çabuk unutuyorlar."

Sırayı bozan ve uzun otların arasında koşan John'du. Biri adını bağırdı ama o hiç kimse ya da hiçbir şey için durmadı.

Bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu, rüzgâr kulaklarında uğulduyor, kanı damarlarında dolaşıyordu.

Çayır kot pantolonuna çarptı, serin Ağustos gecesı yanaklarını tokatladı ve ellerinin gergin yumrukları havayı dövmeye başladı.

Baba, diye mırıldandı. *Baba! Baba!*

John sıçrayarak durdu ve sonra avucuyla ağzını kapattı. Bu Tohrment'ti ama sanki aylarca güneşin altında kalmış gibi Kardeş'in küçülmüş bir versiyonuydu. Yüzü cılızdı, derisi kemiklerinden sarkıyordu, gözleri kafatasının derinliklerine gömülmüştü. Sakalı uzun ve koyu renkliydi, dağınık saçları öndeki parlak, kar beyazı şerit dışında siyah, karışık bir yuvadan başka bir şey değildi. Kıyafetleri eğitim merkezinden kayborduğu gece giydiklerinin aynısıydı, yırtık pırtık ve kirliydi.

John omzuna bir el inince sıçradı. "Sakin ol evlat," dedi Wrath. "İsa Mesih-"

"Aslında adım Lassiter," dedi adam, "unuttuysanız diye söylüyorum."

"Her neyse. Peki fiyat nedir?" diye sordu kral ve Tohr'u almak için uzandı.

"Bir tane olduğunu varsayman hoşuma gidiyor."

John, Tohrment'i arabaya geri götüren kişi olmak istiyordu ama dizleri o kadar kötü vuruyordu ki muhtemelen onun da taşınması gerekiyordu.

"Bir bedeli yok mu?" Wrath kardeşinin bedenini kabul ederken, kral başını salladı. "Kahretsin, bir ağırlığı bile yok."

"Geyiklerle besleniyordu."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" "Onu iki gün önce buldum."

"Fiyat," dedi Wrath, hâlâ kardeşine bakarak.

"Şey, olay şu." Kral küfrederken, Lassiter adındaki adam güldü. "Ama bu bir bedel değil."

"Ne. Ne. O."

"İkimiz bire bir anlaştık."

"Pardon?"

"Onunla

geliyorum." "Ne

sikim yaparsan

yap."

Adam sesindeki tüm neşeyi kaybetti. "Bu anlaşmanın bir parçası ve inan bana, ben de bunu seçmezdim. Gerçek şu ki, o benim son şansım, bu yüzden evet, üzgünüm ama onunla gidiyorum. Ve eğer hayır dersen, bu arada, hepimizi böyle dümdüz edeceğim."

Adam parmaklarını şıklattı, gece gökyüzüne karşı parlak beyaz bir kıvılcım parladı.

Bir süre sonra Gazap John'a döndü. "Bu Lassiter, düşmüş melek. Yeryüzünde bulunduğu son zamanlardan birinde, Orta Avrupa'da bir veba salgını vardı.

."

"Tamam, bu benim hatam değildi-"

"-insan nüfusunun üçte ikisini yok etti." "İnsanları sevmediğinizi hatırlatmak isterim." "Öldüklerinde kötü kokuyorlar."

"Siz ölümlülerin hepsi öyle."

John konuşmayı zar zor takip edebiliyordu; Tohr'un yüzüne bakmakla meşguldü. Gözlerini aç... Gözlerini aç... Lütfen Tanrım...

"Haydi, John." Wrath Kardeşliğe döndü ve yürümeye başladı. Yanlarına geldiğinde yumuşak bir sesle, "Kardeşimiz geri döndü," dedi.

"Tanrım, yaşıyor mu?" dedi biri.

"Tanrı'ya şükür," diye inledi bir başkası.

"Söyle onlara," dedi Lassiter arkasından. "Onlara bir oda arkadaşıyla birlikte geldiğini söyle."

Kardeşler hep birlikte kafalarını kaldırdı.

"Sikeyim. Ben," diye nefes aldı Vishous.

Lassiter, "Bunu kesinlikle es geçeceğim," diye mırıldandı.

Bölüm Elli

Phury, Mabedin parlayan beyaz genişliği boyunca yürüyerek Kâtip Bakire'nin özel girişine gitti. Kapıyı bir kez çaldı ve görüşme talebinde bulunmak için bekledi.

Kapılar açıldığında kendisini karşılayan kişinin Direktör Amalya olmasını bekliyordu ama diğer tarafta kimse yoktu. Kâtip Bakire'nin beyaz avlusu, beyaz çiçekli ağaçlarındaki kuşlar dışında boştu.

İspinozlar ve kanaryalar yersizdi ve bu yüzden daha da sevimliydi. Beyaz dallar ve yapraklardan oluşan arka planlarında renkleri parlaktı ve onların seslerini duyunca Vishous'un avuçlarının içinde o narin şeylerden biriyle buraya kaç kez geldiğini düşündü.

Kâtip Bakire onları oğlu için teslim ettikten sonra, oğlu onları ona geri vermişti.

Phury çeşmenin yanına gitti ve suyun mermer leğene düşüşünü dinledi. Kâtip Bakire'nin arkasında belirmediğini anladı çünkü ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Senin istifa edeceğini sanıyordum," dedi ona. "Primale'in yolunun bir başkasının ayak sesleri için açıldığını gördüm. Senin sadece bir geçiş olman gerekiyordu."

Omzunun üzerinden baktı. "Ben de istifa edeceğimi sanıyordum. Ama hayır."

Tuhaf, diye düşündü. Yüzünü, ellerini ve ayaklarını örten siyah cüppenin altında, kadının ışıltısı hatırladığından daha sönük görünüyordu.

Kuşlarının yanına doğru sürüklendi. "Beni düzgün bir şekilde karşılamayı istiyorum, Primale."

Eğildi ve Eski Dilde uygun kelimeleri söyledi. Ayrıca ona, kendisini duadan serbest bırakmasını bekleyerek eğilerek hizmet etti.

"Ah, ama mesele de bu," diye mırıldandı. "Sen zaten kendini serbest bıraktın. Ve şimdi aynısını benim Seçilmişim için istiyorsun." Kapağını açtı

ama kadın onun sözünü kesti. "Nedenini açıklamana gerek yok. Kafanın içinde ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin deyimimle büyücünü bile tanıyorum."

Tamam, bu onu rahatsız etti.

"Kalk, Phury, Ahgony'nin oğlu." Phury ayağa kalktığında, "Hepimiz yetiştirilme tarzımızın ürünleriyiz, Primale. Seçimlerimiz sonucunda ortaya çıkan yapılar, ebeveynlerimiz ve onlardan önceki ebeveynleri tarafından atılan temeller üzerine kurulmuştur. Bizler sadece evdeki bir sonraki kat ya da yoldaki bir kaldırım taşıyız."

Phury yavaşça başını salladı. "Farklı bir yön seçebiliriz. Kendimizi pusulanın farklı bir yönüne doğru hareket ettirebiliriz."

"Bundan emin değilim."

"Bundan emin olmalıyım... yoksa bana verdiğin bu hayattan hiçbir şey kazanamayacağım."

"Kesinlikle." Başını özel kamarasına doğru çevirdi. "Gerçekten de, Primale."

Uzayan sessizlikte üzgün görünüyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Bir kavgaya hazırды. Kâtip Bakire'yi siyah cüppeli bir on sekiz tekerlekli araçtan başka bir şey olarak düşünmemek zordu.

"Söylesene Primale, tüm bunlarla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim. Ama burada kendini daha rahat hissedenler kalabilir. Uzak tarafa gitmek isteyenler ise orada benimle birlikte güvenli bir sığınak bulacaklar."

"Bu tarafı sonsuza dek terk mi ediyorsun?"

"Uzak tarafta ihtiyacım olan bir şey var, sahip olmam gereken bir şey. Ama bir ileri bir geri gideceğim. Her şeyi değiştirmek onlarca yıl, belki de daha uzun sürecektir. Cormia yardım edecek."

"Ve bir erkeğin yaptığı gibi sadece onu mu alacaksın?"

"Evet. Diğerleri kendi seçtikleri eşleri bulurlarsa, tüm dişi çocuklarını Seçilmişlerin geleneklerine kabul edeceğim ve ister burada ister uzak tarafta doğmuş olsunlar, erkeklerini Kardeşliğe almaları için Gazap'ı teşvik edeceğim. Ama ben sadece Cormia'ya sahip olacağım."

"Kanın saflığı ne olacak? Ondan gelen güç? Hiçbir standart olmayacak mı? Üreme kasıtlıydı, güçten güç doğurmak için. Ya bir Seçilmiş Kardeşlik soyundan olmayan birini seçerse?"

Qhuinn ve Blay'i düşündü. Zamanla daha güçlü erkekler olacak güçlü çocuklar. Neden Kardeşlik'te olmasınlar ki?

"Bu Gazap'a bağlı. Ama ben onu soyuna bakmaksızın layık olanı kabul etmeye teşvik ediyorum. Yürek cesareti bir erkeği fiziksel olarak olduğundan daha uzun ve güçlü yapabilir. Bakın, yarış başarısız oluyor ve bunu siz de biliyorsunuz. Her nesilde zemin kaybediyoruz, sadece savaş yüzünden değil. Bizi öldüren tek şey Azalan Toplum değil. Gelenekler de öyle."

Kâtip Bakire çeşmeye doğru sürüklendi. Uzun,
çok uzun bir sessizlik oldu.

"Kaybetmiş gibi hissediyorum," dedi usulca. "Hepinizi."

"Yapmadın. Hem de hiç. Irk için bir anne ol, bir bekçi değil ve istediğin her şeyi kazanacaksın. Bizi özgür bırakın ve gelişmemizi izleyin."

Çınlayan fıskiye'nin sesi, sanki duygularının sürüklenişini yakalamış gibi, giderek yükseliyor gibiydi.

Phury düşen suya baktı, ışığı yakaladığını ve yıldızlar gibi parıldadığını gördü. Damlacıkların her birindeki gökkuşakları inanılmaz derecede güzeldi ve aşağıya düşen bütünün her bir parçasında yanıp sönen mücevherleri izlerken, Seçilmişleri ve sahip oldukları bireysel yetenekleri düşündü.

Kardeşlerini düşündü.

Onların *sığınaklarını*

düşündü. Sevgilisini

düşündü.

Ve onun sessizliğinin nedenini biliyordu. "Bizi kaybetmeyeceksin. Seni asla geride bırakmayacağız ve unutmayacağız. Nasıl unutabiliriz ki? Sen bizi doğurdun, büyüttün ve güçlendirdin. Ama şimdi ... şimdi bizim zamanımız. Bırak bizi gidelim ve sana her zamankinden daha yakın olalım. Geleceği elimize almamıza ve onu elimizden geldiğince şekillendirmemize izin ver. Yarattığına inan."

Sert bir sesle, "Bunun için gücün var mı Primale? Yaşadığın onca şeyden sonra bile Seçilmişlere liderlik edebilir misin? Hayatın kolay geçmedi ve düşündüğün yol ne düz ne de iyi bir zemine sahip."

Phury tek bacağının ve protezinin üzerinde durup var olduğu günleri düşünürken ve iliklerinin dayanıklılığını tartarken aklına tek bir cevap geldi.

"Buradayım, değil mi?" diye telaffuz etti. "Hâlâ ayaktayım, değil mi? Gücümün olup olmadığını sen söyle."

O zaman biraz gülümsedi - yüzünü göremese de gülümsediğini biliyordu.

Kâtip Bakire bir kez başını salladı. "Öyle olsun o zaman, Primale. Nasıl isterseniz öyle olacak."

Döndü ve özel odasına girerek gözden kayboldu.

Phury sanki biri kışından tıpa çıkarmış gibi nefes verdi. Vay canına.

Lanet olsun.

İrkin tüm ruhani dokusunu paramparça etmişti. Biyolojik olduğu kadar.

Dostum, gecenin nereye varacağını bilseydi, o yatak platformundan inmeden önce bir kâse Wheaties yedi.

Döndü ve Sığınak'a doğru yola koyuldu. İlk durak Cormia olacaktı; sonra ikisi birlikte Directrix'e gidecek ve-

Kapıyı açarken donakaldı.

Çimler yeşildi.

Çimenler yeşil ve gökyüzü maviydi ... nergisler sarıydı ve güller Crayola gökkuşağı rengindeydi ... ve binalar kırmızı, krem ve lacivertti

Aşağıda, Seçilmişler artık rengârenk olan cübbelerini giymiş, heyecan ve merak içinde etrafa bakınarak yaşam alanlarından dışarı çıkıyorlardı.

Cormia Primale tapınağından çıktı, güzel yüzü sersemlemiş bir halde etrafına bakınıyordu. Onu gördüğünde elleri ağzına kenetlendi ve

gözleri hızla kırpışmaya başladı.

Bir çığlık atarak, muhteşem soluk lavanta rengi bornozunu topladı ve gözyaşları yanaklarından süzülerek ona doğru koştu.

Kız ona doğru sıçrarken onu yakaladı ve sıcak bedenini kendi bedenine sardı. "Seni seviyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Seni seviyorum, seni seviyorum . . . Seni seviyorum."

O anda, onun olan dünya dönüşüm içindeyken ve onun güvenle kollarına aldığı anda, hayal bile edemeyeceği bir şey hissetti. Sonunda kendini hep olmak istediği kahraman gibi hissetti.

Ellibirinci Bölüm

Uzak tarafta, Kardeşliğin malikânesinde John Matthew, Tohr'un uyuduğu yatağın karşısındaki doldurulmuş sandalyede oturuyordu. Kardeş saatler önce eve geldiklerinden beri yerinden kıpırdamamıştı.

Bu da bu gecenin usulü gibi görünüyordu. Sanki evdeki herkes uyuyor gibiydi, kolektif, yaygın bir yorgunluk hepsinin üzerine çökmüştü.

John hariç herkes. Ve yandaki misafir odasında volta atan melek.

İkisinin de aklında Tohr vardı.

Tanrım, John kendini Kardeş'ten daha büyük hissetmeyi hiç beklemiyordu. Fiziksel olarak daha güçlü olmayı hiç beklememişti. Kesinlikle erkeğe bakmayı hiç düşünmemişti. Ya da ondan sorumlu olmayı.

Şimdi bunların hepsine ve daha fazlasına sahipti, çünkü Tohr kolayca altmış kilo vermişti. Savaşa gitmiş ve ölümcül şekilde yaralanmış bir erkeğin yüzüne ve vücuduna sahipti.

John bunun tuhaf olduğunu düşündü. İlk başta Kardeş'in hemen uyanmasını istemişti ama şimdi o gözlerin açıldığını görmekten korkuyordu. Dışarıda kalmayı kaldırabilir miydi, bilmiyordu. Elbette, Tohr'un kaybettiği onca şey düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu ama ... bu onu öldürebilirdi.

Ayrıca, Tohr hâlâ uyuduğu sürece John yıkılıp hıçkıra hıçkıra ağlamayacaktı.

Odada bir hayalet vardı. Güzel, kızıl saçlı, yuvarlak bir hamile karnı olan bir hayalet: Wellsie onlarla birlikteydi. Ölümüne rağmen onlarla birlikteydi, doğmamış çocuğu da öyle. Ve Tohr'un *shellan*'ı asla uzakta olmayacaktı. Onu görmeden Tohr'a bakmak mümkün değildi. İkisi hayattayken de ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ve ölümden de öyleydiler. Tohr nefes alıyor olabilirdi ama artık hayatta değildi.

"Sen misin?"

John'un gözleri yatağa kaydı.

Tohr uyanıktı ve onları ayıran loş alana bakıyordu.

John yavaşça ayağa kalktı ve tişörtüyle kot pantolonunu düzeltti. *Bu John. John Matthew.*

Tohr hiçbir şey söylemedi, sadece ona yukarıdan aşağıya bakmaya devam etti.

Ben geçişi yaptım, John aptal gibi imzaladı. "Sen D'nin boyundasın. Büyüksün."

Tanrım, bu ses tıpkı hatırladığı gibiydi. Bir kilise orgunun bas notaları kadar derin ve aynı derecede buyurgan. Yine de bir fark vardı. Kelimelerde yeni bir boşluk vardı.

Ya da belki de o mavi gözlerin arkasındaki boşluktan geliyordu.

Yeni kıyafetler almak zorunda kaldım. Tanrım, aptalın tekiydi. *Aç mısın? . . aç mısın? Biftekli sandviç aldım. Ve Pepperidge Farm Milanos. Eskiden severdin-*

"Ben iyiyim."

Sana içecek bir şey getireyim mi? Bir termos kahvem var.

"Hayır." Tohr banyoya bir göz attı. "Kahretsin, kapalı tesisat. Uzun zaman oldu. Ve hayır, yardıma ihtiyacım yok."

İzlemesi acı vericiydi - John'un yüzlerce ve yüzlerce yıl boyunca gelmeyeceğini düşündüğü bir gelecekte bir şey: Yaşlı bir erkek olarak Tohrment.

Kardeş titreyen elini çarşafın kenarına koydu ve çarşafı çıplak vücudundan santim santim çekti. Durakladı. Sonra bacaklarını yere sarkacak şekilde dışarı kaydırды. Kendini yukarı kaldırmadan önce bir duraklama daha oldu, bir zamanlar geniş olan omuzları bir iskeletten biraz daha fazla olan ağırlığı taşımak için zorlanıyordu.

Yürümüyordu. İleri yaştakilerin yaptığı gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu; başı aşağıda, omurgası yere doğru eğik, elleri her an düşecekmiş gibi havada.

Kapılar kapandı. Tuvaletin sifonu gürültüyle çekildi. Duş açıldı.

John oturduğu sandalyeye geri döndü, midesi bomboştu ve bunun nedeni sadece bir önceki gecedeki beri bir şey yememiş olması değildi. Bildiği tek şey endişeydi. Endişe göğsüne çektiği nefesti. Endişe kalbinin atışıydı.

Bu, ebeveyn/çocuk ilişkisinin diğer yüzüydü. Oğlun baba için endişelendiği yer.

Tohr ile aralarındaki bağlantının hâlâ devam ettiğini varsayarsak.

Emin değildi. Kardeş ona bir yabancıymış gibi bakıyordu. John'un ayağı saniyeleri saymaya başladı ve avuçlarını uyluklarına sürttü. Garip, olan diğer her şey, hatta Lash'la olanlar bile gerçek dışı ve önemsiz görünüyordu. Tohr'la sadece şu an vardı.

Yaklaşık bir saat sonra kapı açıldığında, hareketsiz kaldı.

Tohr'un üzerinde bir cübbe vardı ve sakalı hâlâ dağınık olsa da saçları büyük ölçüde dağılmıştı.

O gevşek, güvenilmez hareketle Kardeş yatağa geri döndü ve bir iniltiyle gerinerek yastıklara garip bir şekilde yerleşti.

Yapabileceğim bir şey var mı-

"Buraya gelmek istemezdim John. Ön tarafa gitmeyeceğim. Olmak istediğim yer burası değil."

Tamam, John imzaladı. Tamam, John imzaladı.

Sessizlik uzadıkça zihninde Tohr ile yapmak istediği konuşmayı yaptı: *Qhuinn ve Blay buraya geldi ve Qhuinn'in ailesi öldü ve Lash Onun hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. . . Hoşlandığım bir kadın var ama beni aşıyor ve ben savaştayım ve seni özledim ve benimle gurur duymanı istiyorum ve korkuyorum ve Wellsie'yi özledim ve sen iyi misin?*

Ve en önemlisi. *Lütfen bir daha gitmeyeceğini söyle. Asla. Sana ihtiyacım var.*

Onun yerine ayağa kalktı ve *"Sanırım sizi dinlenmeniz için yalnız bırakacağım"* diye imzaladı. *Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa-*

"Ben sıkıyım."

Tamam. Evet. Tamam.

John tişörtünün eteklerini çekti ve arkasını döndü. Kapıya doğru yürürken nefes alamıyordu.

Lütfen odasına giderken kimseye çarpmasın-

"John."

Durdu. Geri döndü.

Tohr'un yorgun lacivert bakışlarıyla karşılaştığında John dizlerinin yerinden çıktığını hissetti.

Tohr gözlerini kapadı ve kollarını açtı.

John yatağa koştu ve var gücüyle babasına sarıldı. Yüzünü bir zamanlar geniş olan göğsüne gömdü ve içinde hâlâ atan kalbi dinledi. İkisinden daha sıkı tutundu, Tohr'un umurunda olmadığı için değil, gücü yetmediği için.

İkisi de feryat edecek nefesleri kalmayana kadar ağladılar.

Bölüm Elli İki

Phury, ZeroSum'un cam ve çelik cephesine bakarken, tetikleyicilerin sorun çıkarması için silahların üzerinde olması gerekmediğini düşündü.

Lanet olsun, detoks vücudun kimyasını değiştirmesiyle ilgiliydi. Kafanın içindeki isteklere bir şey yapmıyordu. Büyücünün ondan daha küçük olduğu doğrudu ama piç hâlâ gitmemişti. Ve Phury, sesin gitmesinin uzun zaman alacağını hissediyordu.

Kendi kışına bir tekme atarak fedaiye doğru yürüdü, ona tuhaf bir bakış attı ama içeri girmesine izin verdi. İçeride, her zamanki gibi kendisine yol açmak için ayrılan kalabalığa aldırış etmedi. VIP bölümünün önündeki kadife ipte duran fedaiye başıyla selam vermedi. Rehv'in ofisine girmesine izin veren iAm'e de bir şey söylemedi.

Rehvenge masasının arkasından, "Bu zevki neye borçluyum," dedi.

Phury satıcısına baktı.

Rehv'in üzerinde standart olmayan siyah bir takım elbise vardı. Erkek oturuyor olmasına rağmen vücuda oturuşu muhteşemdi ve kumaş düşük ışık altında parlıyordu, bu da dokumada biraz ipek olduğunun açık bir göstergesiydi. Yakalar güçlü bir göğüs üzerinde mükemmel bir şekilde düz duruyordu ve kollar tam olarak doğru miktarda gömlek manşetini gösteriyordu.

Rehv kaşlarını çatı. "Duygularını buradan hissedebiliyorum. Bir şey yaptın."

Phury gülmek zorunda kaldı. "Evet, öyle de diyebilirsin. Ve şimdi Wrath'a gidiyorum, çünkü yapmam gereken ciddi işler var. Ama önce buraya geldim çünkü *Shellan*'ım ve benim kalacak bir yere ihtiyacımız var."

Rehvenge'in kaşları ametist gözlerinin üzerine kalktı. "*Shellan* mı? Vay canına. Artık Seçilmiş değil mi?"

"Hayır." Phury boğazını temizledi. "Bak, evlerin olduğunu biliyorum. Birden fazla. Birkaç aylığına bir tane kiralayabilir miyim diye soracaktım. Bir sürü odaya ihtiyacım var. Çok fazla."

"Kardeşlik konağı çok mu dolu?"

"Hayır."

"Mmm." Rehv başını yana eğdi, mohawk'ının tıraş edilmiş kısımları pürüzsüzdü. "Wrath'ın başka yerleri de var, değil mi? Ve kardeşin V'nin de olduğunu biliyorum. Bir yerlerde BDSM pedi olduğunu duydum. Bana gelmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Sadece seninle başlayabileceğimi düşündüm."

"Mmm." Rehv ayağa kalktı ve bastonuna dayanarak masasının arkasındaki sürgülü paneli açtı. "Bu arada güzel olmuş. Victoria's Secret'tan mı aldın? Bana bir saniye izin verin."

Erkek ortaya çıkan yatak odasına girdiğinde, Phury kendine baktı. İnsanların ona garip bakışlar atmasına şaşmamalıydı. Diğer taraftaki beyaz saten cübbesini giyyordu.

Rehv bir süre sonra dışarı çıktı. Elinde bir çift siyah timsah derisi mokasen ayakkabı ve dizgin bağlantıları vardı.

Guccis'leri Phury'nin ayaklarının dibine bıraktı. "Çıplak tabanlarınızı bunların içine sokmak isteyebilirsiniz. Ve üzgünüm, kiralayabileceğiniz bir şeyim yok."

Phury derin bir nefes aldı. "Tamam. Teşekkürler-"

"Ama Adirondacks'daki harika kampımda bedavaya yaşayabilirsin. Ne kadar istersen."

Phury gözlerini kırptırdı. "Yapabilirim-"

"Eğer bana ödeme yapabileceğini söyleyecekse, siktir git. Dediğim gibi, kiralayabileceğin bir şeyim yok. Trez seninle orada buluşup kodları verebilir. Her ayın ilk Salı gününden sonra şafaktan hemen önce beni göreceksiniz, ama bunun dışında ev size ait olacak."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Belki bir gün bir iyiliğe karşılık verirsin. Ve bunu burada bırakırız."

"Benim onurum senindir."

"Ve ayakkabılarım senindir. Kendininkini geri aldıktan sonra bile."

Phury çifti ayarladı, sonra da içine girdi. Tam oturdular. "Onları getireceğim-"

"Hayır. Bunu bir çiftleşme hediyesi olarak düşünün."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Gucci'yi sevdiğini biliyorum-"

"Aslında mokasen ayakkabılar için değil, her ne kadar muhteşem olsalar da. Beni satın alınmayacaklar listesine koyduğunuz için demek istedim. Z'nin seninle konuştuğunu biliyorum."

Rehv gülümsedi. "Demek temizleniyorsun, ha?" "Bırakmak için elimden geleni yapacağım."

"Mmm." O ametist bakış daraldı. "Bence sen de başaracaksın. Ofisime çok sık gelen ve bir gece, her ne sebeple olursa olsun, bir daha gelmemeye karar veren insanların gözlerinde gördüğüm türden bir kararlılığa sahipsin. İşte bu. Bunu görmek güzel."

"Evet. Artık beni buralarda yakalayamayacaksın."

Rehv'in telefonu çaldı ve arayan numarayı kontrol ederken kaşlarını çatı. "Bekle bir dakika. Bu ilginizi çekebilir. Princeps Konseyi'nin fiili başkanı arıyor." Telefonu açtığında, erkeğin sesi kısmen sabırsızlık, kısmen de can sıkıntısıydı. "Ben iyiyim. Ya sen? Evet, iyiyim. Evet, evet. Korkunç, evet. Hayır, hala şehirdeyim, bana yiğit diyebilirsiniz."

Rehv sandalyesinde arkasına yaslandı ve hançer şeklindeki zarf açacağıyla oynadı. "Evet. Evet, biliyorum. Evet, biliyorum, liderlikteki boşluk- Affedersiniz?" Rehv açacağı kurutma kâğıdının üzerine bıraktı. "Ne dedin sen? Oh, gerçekten. Peki ya Marissa? Ah. Gerçekten de öyle. Ve hiç şaşırmadım. "

Phury az önce ne tür bir bomba atıldığını merak etmek zorundaydı.

Bir süre sonra Rehv boğazını temizledi. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Peki, o zaman, nasıl hissettiğini düşünersek Çok isterim. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve gözlerini kaldırdı. "Tahmin edin Konsey'in yeni *leahdyre*'si kim?"

Phury ağzının açık kaldığını hissetti. "Yapamazsın. Nasıl yaparsın-"

"Soyumun hayatta kalan en yaşlı üyesi olduğum ortaya çıktı ve kadınların *leahdyre* olarak hizmet edemeyeceğine dair bir kural var. Konsey'deki tek erkek ben olduğuma göre, bilin bakalım yemeğe kim geliyor?" Deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Bana ihtiyaçları var."

"V a y anasını."

"Evet, yeterince uzun yaşarsan hemen hemen her şeyi görebilirsin. Patronuna söyle, onunla iş yapmak benim için bir zevk olacak."

"Yapacağım. Kesinlikle yapacağım. Ve dinle, bunun için tekrar teşekkür ederim. Her şey için." Kapıya doğru gitti. "Bana ihtiyacın olursa, ara yeter."

Rehvenge başını bir kez eğdi. "Yapacağım, vampir. Günah yiyiciler her zaman iyilik toplar."

Phury biraz gülümsedi. "Politik olarak doğru terim *sympath*."

Ofisten çıkarken Rehv'in alçak, hafif şeytani kahkahası gök gürültüsü gibi yuvarlandı.

Phury, Kardeşlik konağının önünde cisimlendi ve cübbesini düzeltti. İyi bir izlenim bırakma arzusuyla, artık onun çatısı altında yaşamıyormuş gibi hissetti.

Bunun mantıklı olduğunu düşündü: Kafasının adresi değişmişti.

Eve doğru yürümek, antreye girmek ve bir yabancının yapacağı gibi video ekranını çalmak cehennem gibi garip hissettirdi. Fritz de kapıyı açarken aynı şekilde şaşırmış görünüyordu.

"Efendim?"

"Wrath'a burada olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi söyler misin?" "Elbette." *Doggen* eğildi ve hızla büyük merdivenlerden yukarı çıktı.

Beklerken Phury fuayeye baktı ve kardeşi Darius'un burayı kaç yıl önce nasıl inşa ettiğini düşündü.

Gazap merdiven boşluğunun başında belirdi ve yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Hey."

"Hey." Phury elini kaldırdı. "Biraz yukarı gelmemin sakıncası var mı?" "Tabii."

Phury yavaşça yükseldi. Odasına yaklaştıkça derisi daha da karıncalanıyordu çünkü orada içtiği kırmızı dumanı düşünmeden edemiyordu. Bir yanı o kadar çok istiyordu ki neredeyse hırıltılı bir nefes çekecekti ve başı dönmeye başladı.

Gazap'ın sesi sertti. "Dinle, eğer buraya uyuşturucu için geldiyse-"

Phury elini kaldırdı ve boğuk bir sesle, "Hayır. Bunu özel olarak yapabilir miyiz?"

"Tamam."

Çalışma odasının kapısı kapandığında, isteklerini bastırmak ve konuşmaya başlamak için elinden geleni yaptı. Ağzından ne çıktığından tam olarak emin değildi. Primale. Cormia. Kâtip Bakire. Gelecek. Seçilmiş. Kardeşler. Değişim.

Değiştir

.

Değiştir

.

Sonunda benzini bittiğinde, Wrath'ın hiçbir şey söylemediğini fark etti.

"İşte ben de buradayım," diye araya girdi Phury. "Seçilmişlere çoktan seslendim ve onlara bize burada bir yer ayarlayacağımı söyledim."

"Peki bu nerede olacak?" "Rehv'in şehir dışındaki harika kampında."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Orası güvenli. Güvenli. Çok kalabalık değil, çok fazla insan yok. Buraya gelenleri daha kolay koruyabilirim. Tüm bu şey, kademeli olmak zorunda. Birkaçı şimdiden ziyaret etmekle ilgileniyor. Keşfetmek. Öğrenmek. Cormia ve ben onlara istedikleri ölçüde asimile olmaları için yardım edeceğiz. Ama hepsi gönüllülük esasına dayalı. Seçme şansları var."

"Ve Kâtip Bakire bunu sorun etmedi mi?"

"Evet. Öyleydi. Elbette işin Kardeşlik tarafı size kalmış." Wrath başını salladı ve ayağa kalktı.

Phury başını salladı, plandan şüphe ettiği için adamı suçlamadı. Phury pek çok şey söylemişti. Şimdi sadece bazılarını eylemle kanıtlamayı umabilirdi. "Tamam, dediğim gibi, bu-"

Wrath geldi ve avucunu uzattı. "Ben tamamen varım. Bu tarafta Seçilmişler için neye ihtiyacın varsa sende var. Ne olursa."

Phury sadece teklif edilen şeye bakabildi. Kardeşinin elini tuttuğunda sesi sertti. "İyi ... anlaşma."

Wrath gülümsedi. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

"Ben iyiyim..." Phury kaşlarını çattı ve kralın masasına baktı. "Um . . . bilgisayarınızı biraz kullanabilir miyim?"

"Kesinlikle. Ve işin bittiğinde, seninle bazı iyi haberler paylaşacağım. Bir çeşit iyi haber."

"Ne oldu?"

Wrath başıyla kapıyı işaret etti. "Tohr döndü." Phury'nin boğazı düğümlendi.

"Yaşıyor mu?"

"Sayılır. . . sayılır. Ama o evinde. Ve biz de onu bu şekilde tutmaya çalışacağız."

Elli Üçüncü Bölüm

ZeroSum'un VIP bölümündeki kardeşlik masasında oturan John Matthew zil zurna sarhoştı. Zil zurna sarhoştı. Tamamen sarhoştı.

Bu yüzden beş dakikadır üzerinde çalıştığı birayı bitirir bitirmez bir Jäger bombası sipariş etti.

Quinn ve Blay, haklarını yemeyelim, hiçbir şey söylemiyorlardı.

Tüm bu şişe vurma ve iğne emme eylemlerinin nedenini açıklamak zordu. Sürekli dönüp dolaşıp geldiği tek şey sinirlerinin harap olduğuydu. Tohr'u evde bırakmış, o yatakta tabut gibi uyuyordu ve yeniden bir araya gelmeleri harika olsa da, Kardeş hiçbir şekilde evde özgür değildi.

John onu tekrar kaybetmeye dayanamazdı.

Bir de Lash'in tuhaf bir şekilde görülmesi ve John'un aklını kaçırdığına ikna olması vardı.

Garson kız elinde içkiyle geldiğinde Quinn, "Bir bira daha istiyor," dedi.

Seni seviyorum, John arkadaşına imzaladı.

"Eve döndüğünde ikimizden de nefret edeceksin ve golf sahası fiskiyesi gibi kusacaksın, ama şimdi ve burada yaşayalım, olur mu?"

Anlaşıldı. John iğneyi geri fırlattı ama yanmadı, midesinde yanma hissi yaratmadı. Ama sonra, gerçekten. Bir orman yangını Zippo çakmağını umursar mıydı?

Quinn haklıydı: Muhtemelen kusacaktı. Aslına bakarsanız John ayağa fırladı.

Quinn de ayağa kalkarak, "Kahretsin, işte buradayız," dedi.

Ben yalnız giderim.

Quinn boynundaki zincire hafifçe vurdu. "Artık değil. "

John yumruklarını masaya yerleştirdi, karşıya doğru eğildi ve dişlerini gösterdi.

"Ne oluyor lan?" Blay çılgınca diğ er banketlere bakarken Qhuinn tısladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ben yalnız giderim.

Qhuinn tartışacakmış gibi ters ters baktı ama sonra yine kığını kaldırdı. "Peki. Her neyse. Sadece o ızgarayı kendine sakla."

John, kulüpte başka kimsenin zeminin bir lunapark gibi ileri geri kaydığını fark etmemesine şaşırarak uzaklaştı. Özel tuvaletlerin bulunduğu koridora varmadan hemen önce fikrini değıştirdi, alçak sesle konuştu ve kadife ipi geçerek gizlice dışarı ıktı.

Diğ er tarafta, tıka basa dolu kalabalığın içinde bir bufalo zarafetiyle ilerledi, insanları yandan sıyırdı, duvarlara çarptı, öne doğru eğildi, sonra da satılmamak için arkasına yaslandı.

Merdivenlerden asma kata çıktı ve yumruklayarak erkekler tuvaletine girdi.

Pisuvarlarda iki adam vardı, biri lavaboların yanındaydı ve John kabinlerin sonuna kadar giderken hiçbiriyle göz göze gelmedi. Engelli olanı açtı, sonra kendini kötü hissettiğı için geri çekildi ve sondan ikinci olana adım attı. Kapıyı kilitlediğinde midesi çimentoyla karışmış, sanki hemen postalanmak üzere bir bakım paketi topluyormuş gibi çalkalanıyordu.

Kahretsin. Neden VIP bölümünün arkasındaki özel tuvaletleri kullanmamıştı ki? O   Joes'un, bir tesisatçının su giderini zorladığını duymasına gerçekten ihtiyacı var mıydı?

Tanrım. Lanet olsun. Kötü bir yüzü vardı.

Bu not üzerine döndü ve tuvalete baktı. ZeroSum'daki hemen her şey gibi siyahtı ama temiz olduğunu biliyordu. Rehv temiz bir ev tutardı.

Fuhuş dışında. Ve uyuşturucu. Ve rezervasyon.

Tamam, Spick-and-span standartlarına göre temizdi, ceza kanununa göre değıl.

John başını metal kapıya yasladı ve gözlerini kapattı, tüm bu içkinin gerçek nedeni ortaya çıkmıştı.

Bir erkeğin ölçüsü neydi? Dövüşmek miydi? Ne kadar bench press yapabildiğin miydi? İntikam almak mıydi?

Tüm dünya kararsız görünürken duygularınızı kontrol altında tutmak mıydi? Sizden sonsuza kadar uzaklaşma riski olduğunu bildiğiniz halde birini sevmek miydi?

Seks miydi?

Tamam, gözlerini kapatması büyük hata. Ya da düşünmeye başlamak. Göz kapaklarını araladı ve gömme, yıldız benzeri ışıkları olan siyah tavana odaklandı.

Lavabo kapandı. İki pisuvarın sifonu çekildi. Kulübün kapısı açıldı ve kapandı, sonra açıldı ve kapandı.

Birkaç durak aşağıdan bir koklama sesi geldi. Ve bir tane daha. Sonra bir inleme ve bir *ahhhhhh*. Ayak sesleri. Akan su. Manik kahkahalar. Dışarıya açılan kapı bir kez daha açılıp kapanıyor.

Yalnızdı. Yalnızdı. Ama bu uzun sürmeyecekti, çünkü yakında yine biri gelecekti.

John siyah tuvalete baktı ve midesine, kendisini utançtan kurtarmak istiyorsa programa uymasını söyledi.

Belli ki olmamış. Ya da belki . . . evet. Hayır mı? Kahretsın.

Tuvalete bakıyor, öğürme refleksinin karar vermesini bekliyordu ki midesini unuttu ve nerede olduğunu fark etti.

Bir tuvalet kabininde doğmuştu. İnsanların çok fazla içtikten sonra kustukları bir yerde dünyaya getirilmişti ... hiç tanımadığı bir anne ve onu hiç tanımayan bir baba tarafından bebeklik haliyle başının çaresine bakmaya bırakılmıştı.

Tohr tekrar havalanırsa . . .

John etrafında döndü ve dışarı çıkabilmek için parmaklarının kolu çalıştırmasını sağlayamadı. Giderek artan bir panikle, sonunda serbest kalana kadar siyah mekanizmayı tırmaladı. Banyoya dalarak kapıya doğru koştu ama başaramadı.

Altı bakır lavabonun her birinin üzerinde altın çerçeveli bir ayna vardı.

Derin bir nefes alarak kapıya en yakın aynayı seçti ve önüne geçerek ilk kez yetişkin yüzüyle tanıştı.

Gözleri aynıydı... gözleri tamamen aynı mavi ve aynı şekildeydi. Başka hiçbir şeyi tanıımıyordu; ne çenenin sert kesimi, ne boynun kalınlığı, ne de geniş alın. Ama gözler onundu.

Öyle sanıyordu.

Ben kimim, diye mırıldandı.

Dudaklarını ön dişlerinden sıyrarak eğildi ve dişlerine baktı. "Sakın bana bunları daha önce hiç görmediğini söyleme?"

Botunun üzerinde döndü. Xhex kapıya dayanmış, onları etkili bir şekilde birbirine kapatıyordu.

Her zaman giydiğinin aynısını giyiyordu ama ona sanki dar kas gömleğini ya da deriyi daha önce hiç görmemiş gibi geliyordu.

"Buraya yuvarlandığını gördüm. İyi olduğundan emin olmak istedim." Kadının gri gözleri dalgalanmıyordu ve bahse girerim hiçbir şeyden dalgalanmıyorlardı. Kadının bakışları bir heykelinkiler gibiydi, doğrudan ve sarsılmaz.

İnanılmaz seksi bir heykel.

Seni becermek istiyorum, diye mırıldandı, kendini aptal yerine koyduğunu umursamadan.

"Sen."

Belli ki dudak okuyordu. Ya o ya da sıkler, çünkü Tanrı biliyordu ki onun eli kalkmış ve kotunun içinde sallanıyordu.

Evet, öyle.

"Bu kulüpte bir sürü kadın var."

Sadece bir sen.

"Bence onlarla birlikte olsan daha iyi olur."

Ve bence benimle olsan daha iyi olur.

Bu özgüven nereden geliyordu, umurunda değildi. İster Tanrı'nın verdiği bir ego armağanı olsun, isterse de şişeden çıkmış bir aptallık, o buna devam edecekti.

Aslında, yapacağını biliyorum.

Başparmaklarını kasıtlı olarak kot pantolonunun kemerinin altına soktu ve sıkicileri yavaşça kaldırdı. Uyarılmış olduğu her halinden belli oluyordu.

gözlerini aşağıya indirdi ve adam onun ne gördüğünü anladı: Bir metre yedi santimetrelik bedenine göre fit bir vücudu vardı. Ve bu ereksiyon olmadan böyleydi. Ereksiyon olduğunda ise muazzamdı.

Ah, o kadar da statükocu değiliz, değil mi, diye düşündü bakışları yüzüne dönmeyip hafifçe parladığında.

Gözleri onun üzerindeyken ve aralarında elektriksel bir cızırtı varken, o artık geçmişti değildi. O sadece şimdiydi. Ve şimdi o lanet olası kapıyı kilitliyor ve onun üzerine inmesine izin veriyordu. Sonra ikisi ayaktayken sevişiyorlardı.

Dudakları aralandı ve adam Tanrı'nın gelişini bekler gibi onun sözlerini bekledi.

Birden elini kulaklığına götürdü ve kaşlarını çattı. "Kahretsin. Gitmem gerekiyor."

John duvardaki dağıtıcıdan bir kâğıt havlu çıkardı, cebinden kalemini çıkardı ve birkaç kalın kelime yazdı. Kadın kalkıp gitmeden önce yanına gitti ve karaladığı şeyi zorla kadının eline tutuşturdu.

Kâğıda baktı. "Şimdi mi okumamı istersiniz, sonra mı?"

Sonra, ağzından kaçırıldı.

Kapıdan içeri girdiğinde çok daha ayıktı. Ve yüzünde kocaman, ben adamım gülümsemesi vardı.

Lash ailesinin antresinde yeniden ortaya çıktığında bir süre hareketsiz kaldı. Vücudu sanki iki mumlu kâğıt arasına sıkıştırılmış ve ütüyle dövülmüş, düşen bir yaprak yakalanmış ve yapay olarak korunmuş gibi hissediyordu.

Ellerine baktı. Onları esnetti. Boynunu kırdı.

Babasından aldığı dersler başlamıştı. Düzenli olarak buluşacaklardı. Öğrenmeye hazırdı.

Ellerini yumruk haline getirip serbest bırakarak şu anda sahip olduğu numaraları saydı. Aslında hile olmayan . . aslında numara değildi. Hiç de numara değildi. O bir canavardı. Vücudundaki pulların, ağzındaki alevlerin ve kuyruğundaki dikenlerin ne işe yaradığını yeni yeni anlamaya başlayan bir canavar.

Tıpkı değişiminden sonra olduğu gibiydi. Yeniden kim olduğunu ve vücutunun nasıl çalıştığını anlaması gerekiyordu.

Neyse ki Omega ona yardım edecekti. Her iyi ebeveynin yapması gerektiği gibi.

Dayanabildiğinde Lash başını çevirdi ve John'un durduğu yeri hayal ederek merdivenlerden yukarı baktı.

Düşmanını tekrar görmek çok güzeldi. Kesinlikle iç açıcı.

Hallmark'ın gerçekten bir intikam kartları serisi başlatması gerekiyordu, intikam almak istediğiniz kişilere ulaşmanızı sağlayan türden.

Lash dikkatle ayağa kalktı ve yavaşça dönüp ön kapının yanındaki köşede duran dede saatini, yağlı boya tabloları ve nesiller boyunca özenle saklanmış aile eşyalarını gözden geçirdi.

Sonra yemek odasına doğru baktı.

Küreklerin garajda olduğunu düşündü.

Bahçe malaları ve makaslarının asılı olduğu panonun yanında, duvara yaslanmış bir çift kürek buldu. Seçtiği küreğin ahşap bir sapı ve kırmızı emaye kaplı geniş bir avuç içi vardı.

Dışarı çıktığında havanın hâlâ karanlık olduğunu görünce şaşırdı, çünkü saatlerdir Omega ile birlikteymiş gibi hissediyordu. Tabii bu yarın değilse? Ya da ertesi gün?

Lash yan bahçeye gitti ve çalışma odasının geniş pencerelerine gölge sağlayan meşe ağacının altında bir yer seçti. Kazarken gözleri ara sıra cam bölmelere ve onların ötesindeki odaya kaydı. Kanepenin üzerinde hâlâ kan lekeleri vardı ama bunu fark etmek ne kadar saçmaydı. Ne yani, ipek liflerden buharlaşıp gidecekler miydi?

Toprağın beş metre altında, yedi metre uzunluğunda ve dört metre genişliğinde bir mezar kazdı.

Ortaya çıkan toprak yığını düşündüğünden daha büyüktü ve şiddetli bir yağmur fırtınasından sonra çimenlerin koktuğu gibi kokuyordu, misk gibi ve tatlı. Ya da belki de tatlı olan kısım oydu.

Doğudan gelen parıltı onu küreği çukurdan dışarı atmaya ve düz bir zemine sıçramaya zorladı. Güneş doğmadan önce hızlı hareket etmeliydi,

ve yaptı. Babasını ilk sıraya koydu. Annesi ikinci sıradaydı. Onları kucak kucağı oturttu, tutma işini babası yapıyordu.

Gözlerini ikisine dikti.

Burayı boşaltmak için bir bölük daha adam getirmeden önce bunu yapması gerektiğine şaşırmıştı ama neyse. Bu ikisi hayatının ilk bölümünde onun ebeveynleriydi ve kendine onları umursamadığını söylese de umursuyordu. O *aşağılıkların* çürüyen bedenlerine saygısızlık etmesine izin vermeyecekti. Ev mi? Tamam, adil oyun. Ama cesetler değil.

Güneş doğarken ve altın ışınlar meşenin yapraklı kollarının arasından süzülürken bir telefon görüşmesi yaptı ve ardından toprağı eski yerine koydu.

Vay anasını, diye düşündü bitirdiğinde. Bu şey, tüm yer değiştirmelerden dolayı kubbeli ekmek somunu tepesiyle gerçekten bir mezara benziyordu.

Arabalardan ilkinin ön kapıya yanaştığını duyduğunda küreği garajdaki evine geri götürüyordu. İkinci bir sedan araba yoluna girdiğinde iki *genç* arabadan indi, onları bir Ford F-150 ve bir minivan takip etti.

Ailesinin evine girerlerken güneş ışığı kadar güzel kokuyorlardı.

Bay D'nin kullandığı U-Haul nakliye kamyonu en son gelen kamyondu.

Fore-lesser görevi devralır ve yağma başlarken, Lash yukarı çıktı ve eski banyosunda hızlı bir duş aldı. Kurulanırken dolabına doğru gitti. Giysiler ... giysiler ... nedense son zamanlarda giydikleri artık doğru notayı vermiyordu ve bir Prada takım elbise çıkardı.

Askeri minimalist-şık dönemi çoktan bitmişti. Artık Kardeşlik'in eğitimdeki iyi küçük askeri değildi.

Kendini seksi bir canavar gibi hissederek çalışma masasına gitti, mücevher çekmecesini açtı ve-

Saati hangi cehennemdeydi? Elmaslı Jacob & Co. saati? Ne halt etmişti?

Lash etrafına bakındı ve odasının havasını kokladı. Sonra görüşünü maviye çevirdi, böylece bokuna dokunan herhangi birinin parmak izleri, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi pembe görünüyordu.

Taze, karakersiz parmak izleri, günler önce bıraktıklarından daha canlı olanlar, büronun üzerindeydi. Tekrar nefes aldı. John vardı ... John ve Qhuinn buradaydı . . ve o sefil orospu çocuklarından biri onun lanet *saatini* almıştı.

Lash masasının üzerindeki av bıçağını aldı ve bir kükremeyeyle odanın öbür ucuna fırlattı, bıçak önce siyah yastıklarından birine saplandı.

Bay D kapıda belirdi. "Suh? Sorun ne-"

Lash dönüp parmağıyla adama vurdu, bunu bir şey anlatmak için değil, gerçek babasının yeteneklerinden birini daha kullanmak için yapmıştı.

Ama sonra derin bir nefes aldı. Kolunu indirdi. Takım elbisesini düzeltti. "Beni ... yap." Boğazındaki öfkeyi temizlemek zorunda kaldı.

"Bana kahvaltı hazırla. Kahvaltımı yemek masasında değil, güneşlenme odasında yapmak istiyorum."

Bay D gitti ve yaklaşık on dakika sonra, Lash artık öfkeden çift görmez hale geldiğinde, aşağı indi ve pastırma, yumurta, reçelli kızarmış ekmek ve portakal suyundan oluşan güzel bir sofranın önüne park etti.

Belli ki Bay D portakalları kendisi sıkmişti. Tadının ne kadar güzel olduğu düşünüldüğünde, bu, o pisliği savaş botlarından fırlatıp atmamak için yeterli bir gerekçeydi.

Diğer avcılarının hepsi güneşlenme odasının girişinde toplanmış, sanki sihirbazlık numarası yapıyormuş gibi onu yemek yerken izliyorlardı.

Kahvesinden son bir kez uzun uzun emdiği sırada içlerinden biri "Sen nedin lan?" diye sordu.

Lash peçetesiyle ağzını sildi ve sakince ceketini çıkardı. Ayağa kalkarken pastel pembe gömleğinin önündeki düğmeleri çözdü.

"Ben senin lanet olası kralınım."

Bununla birlikte gömleğini açtı ve derisinin göğüs kafesinden aşağı doğru yarılmasını diledi. Kaburgaları genişçe açılarak dişlerini gösterdi ve siyah, atan kalbini ortaya çıkardı.

Grup olarak, *küçükler* geri sıçradı. Hatta bir tanesi istavroz çıkardı.

Lash sakince göğsünü kapattı, gömleğinin düğmelerini yeniden ilikledi ve yerine oturdu. "Biraz daha kahve, Bay D."

Kovboy birkaç kez aptalca göz kırptı, matematik problemiyle karşılaşan bir koyunun mükemmel bir taklidini yapıyordu. "Evet... evet, suh."

Lash fincanını tekrar eline aldı ve karşısındaki solgun yüzlerle tanıştı. "Geleceğe hoş geldiniz beyler. Şimdi kışınızı kaldırın, postacı saat on buçukta gelmeden önce buranın birinci katının boşaltılmasını istiyorum."

Bölüm Elli Dört

Doğu Caldwell Toplum Merkezi, Caldie Pizza & Mexican ile Caldwell Tenis Akademisi arasında, Baxter Caddesi üzerinde yer alıyordu. Çevredeki arazinin mısır yetiştirmek için kullanıldığı zamanlarda inşa edilmiş büyük ve eski bir çiftlik evinde yer alan merkezin güzel bir ön bahçesi, bir bayrak direği ve arkada birkaç salıncak seti vardı.

Phury tesisin arkasında belirdiğinde tek düşünebildiği şey tekrar gitmekti. Saatini kontrol etti. On dakika.

On dakika boyunca kendini tutmak zorunda kaldı.

Tanrım, kırmızı bir duman istiyordu. Kalbi kaburgalarında tur atıyordu ve avuç içleri damlayan lifler gibi hissediyordu ve kaşınan cildi onu *çıldırtıyordu*.

Vücudundan çıkmaya çalışarak park yerine baktı. İçinde yirmi araba vardı ama marka ya da modelleri arasında bir düzen yoktu. Kamyonlar ve Toyotalar, üstü açık bir Saab, pembe bir VW Bug, üç minivan ve bir MINI Cooper vardı.

Ellerini ceplerine soktu ve çimlerin üzerinden binanın etrafını saran kaldırıma doğru yürüdü. Araba yolunu ve otoparkı oluşturan asfalta ulaştığında, alüminyum kaplı porte cochere'nin altındaki çift kapıya doğru ilerledi.

İçerisi hindistan cevizi gibi kokuyordu. Belki de muşambadaki yer cilasından.

Tam yola çıkmayı ciddi ciddi düşünürken, kapı aralığından bir insan çıktı; üzerinde MEN yazan kapı arkasından hafifçe kapanırken, tuvalet sifonunun sesi azaldı.

"Bill W'nin arkadaşı mısınız?" diye sordu adam ellerini kağıt havluyla kurularken. Bir av köpeği gibi nazik kahverengi gözleri ve yaz için ağır görünen tüvit bir ceketı vardı. Kravatı örgüydü.

"Ah, bilmiyorum."

"Eğer toplantıyı arıyorsanız, bodrum katında." Gülümsemesi o kadar doğal ve kolaydı ki Phury neredeyse ona karşılık verecekti.

türler arasındaki diş farklılıklarını hatırladı. "Benimle gelmek istersen şimdi oraya gidiyorum. Biraz beklemek istersen, o da olur."

Phury adamın ellerine baktı. Hâlâ ellerini kuruluyor, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Gerginim," dedi adam. "Ellerim terli."

Phury biraz gülümsedi. "Biliyor musun... Sanırım ben de seninle geleceğim." "Güzel. Ben Jonathon."

"Ben Ph-Patrick."

Phury el sıkışmadıkları için memnundu. Kağıt havlusu yoktu ve cepleri kendi terli avuçlarını daha da kötüleştiriyordu.

ECCC'nin bodrum katında krem rengi badanalı çimento blok duvarlar; alçak, yüksek trafikli koyu kahverengi halı kaplı bir zemin ve alçak tavanda bir sürü floresan ışık vardı. Büyük bir daire şeklinde dizilmiş otuz kadar sandalyenin çoğunda birileri oturuyordu ve Jonathon ortadaki boş yere yöneldiğinde Phury başıyla görüşürüz işareti yaptı ve kapıya olabildiğince yakın bir yere oturdu.

"Saat dokuz," dedi kısa siyah saçlı bir kadın. Ayağa kalkarak bir kâğıt parçasını okudu: "Burada söylenen her şey burada kalır. Biri konuşurken, yan konuşma ya da çapraz konuşma yapılmaz."

.."

Gerisini duymadı çünkü orada kimlerin olduğunu kontrol etmekle meşguldü. Başka hiç kimse onun gibi Aquascutum giymiyordu ve hepsi de insandı. Her biri. Yaş aralığı yirmili yaşların başından kırklı yaşların sonuna kadardı, belki de günün saati çalışan ya da okula giden insanlar için uygun olduğu için.

Yüzlere bakarak, her birinin buraya, bu hindistancevizi kokulu, kasvetli bodrum katına, kıçları siyah plastiğe dayalı halde gelmek için ne yaptığını anlamaya çalıştı.

O buraya ait değildi. Bunlar onun halkı değildi ve sadece hiçbirinin dişleri olmadığı ve güneş ışığıyla bir sorunu olmadığı için değil.

Yine de kaldı, çünkü gidecek başka bir yeri yoktu ve bunun bazıları için de geçerli olup olamayacağını merak etti.

"Bu bir konuşmacı grubu," dedi kadın, "ve bu gece Jonathon konuşacak."

Jonathon ayağa kalktı. Elleri hâlâ kâğıt havlunun kalıntılarıyla uğraşıyor, artık bir Bounty purosuna dönüşmüş olan şeyin üzerinde ileri geri sürtünüyordu.

"Merhaba, benim adım Jonathon." Bir selamlama sesi odanın içinde yankılandı. "Ve ben bir uyuşturucu bağımlısıyım. I . . . Yaklaşık on yıl boyunca kokain kullandım ve hemen hemen her şeyimi kaybettim. İki kez hapse girdim. İflas ilan etmek zorunda kaldım. Evimi kaybettim. Eşim benden boşandı ve kızım ile birlikte eyalet dışına taşındı. Ondan hemen sonra fizik öğretmeni olarak işimi kaybettim çünkü bir alemde diğerine geçiyordum.

"Evet, geçen Ağustos'tan beri temizim. Ama . . . Hala kullanmayı düşünüyorum. Şu anda geçici konutta yaşıyorum çünkü rehabilitasyondan geçtim ve yeni bir işim var. İki hafta önce başladım. Aslında bir hapis hanede öğretmenlik yapıyorum. Mahkum olduğum hapis hanede. Matematik, matematik." Jonathon boğazını temizledi. "Evet... yani, bir yıl önce bu gece... bir yıl önce bu gece şehir merkezinde bir ara sokaktaydım. Bir torbacıdan mal alıyordum ve yakalandık. Polisler tarafından değil. Bölgesinde bulunduğumuz adam tarafından. Yanımdan ve kalçamdan vuruldum. I . . ."

Jonathan tekrar boğazını temizledi. "Orada kanlar içinde yatarken kollarımın hareket ettiğini hissettim. Tetikçi ceketimi, cüzdanımı ve saatimi aldı, sonra da kafama tabancayla vurdu. Gerçekten . . . Şu anda burada olmamalıydım." Bir sürü *uh-huh* mırıldandı. "Böyle toplantılara gelmeye başladım çünkü gidecek başka yerim yoktu. Şimdi buraya gelmeyi seçiyorum çünkü bu gece bulunduğum yerde olmayı kafayı bulmaktan daha çok istiyorum. Bazen bu çok az bir farkla oluyor, bu yüzden geleceğe önümüzdeki Salı saat dokuzdan daha fazla bakmıyorum. Buraya tekrar geldiğimde. Yani, evet, bulunduğum ve bulunduğum yer burası."

Jonathon yerine oturdu.

Phury, insanların sorular ve yorumlarla üst üste gelmesini bekledi. Onun yerine başka biri ayağa kalktı. "Merhaba, benim adım Ellis. "

Ve hepsi bu kadardı. Kişi kişi bağımlılıkları hakkında ifade verdiler.

Duvardaki saate göre saat dokuz elli üç olduğunda siyah saçlı kadın ayağa kalktı. "Ve şimdi Huzur Duası."

Phury de diğlerleriyle birlikte ayağı kalktı ve biri eline uzandığında şok oldu.

Yine de avucu artık ıslak değildi.

Uzun yol yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Büyücü uzun yıllardır onunla birlikteydi ve onu bir kardeş gibi tanıyordu. Bildiğı tek şey, önümüzdeki Salı günü saat dokuzda yine burada olacağıydı.

Diğlerleriyle birlikte oradan ayrıldı ve gece havası yüzüne vurduğunda ılık yakma ihtiyacından neredeyse iki büküm oldu.

Herkes arabalarına dağılırken, motorlar çalışıp farlar yanarken, o salıncaklardan birine oturmuş, ellerini dizlerine koymuş ve ayaklarını ham toprak parçasının üzerine dikmişti.

Bir an için izlendiğini düşündü - gerçi belki de paranoya iyileşmenin bir sonucuydu, kim bilebilirdi ki?

Yaklaşık on dakika sonra, karanlık bir gölge buldu ve şehir dışında Rehv'in evine gitti.

Adirondack tarzı büyük kampın arkasında şekillenirken, gördüğü ilk şey çalışma odasının sürgülü cam kapılarındaki bir figür oldu.

Cormia onu bekliyordu.

Kayarak dışarı çıktı, sessizce sürgüyü kapattı ve ısınmak için kollarını kavuşturdu. Üzerindeki büyük İrlanda örgüsü kazak ona aitti ve taytını da Bella'dan ödünç almıştı. Saçları uzun ve gevşekti, kalçalarına kadar iniyordu ve evin elmas camlı pencerelerinden gelen ışıklar saçlarını altın gibi parlatıyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Öne çıktı, çimenlikten taş terasa doğru ilerledi. "Üşüdün mü?"

"Birazcık."

"Güzel, demek ki seni ısıtabilirim." Adam kollarını açtı ve kadın kollarına girdi. Süveterin kalın ağırlığından bile vücudunu hissetti

onunkine karşı. "Nasıl gittiğini sormadığın için teşekkür ederim. Hâlâ deniyorum. I ne diyeceğimi bilemiyorum, gerçekten."

Elleri adamın belinden omuzlarına doğru gitti. "Hazır olduğunda bana söyleyeceksin."

"Tekrar geri dönüyorum." "Güzel."

Gecenin serinliğinde yan yana durdular ve sıcaktılar, çok sıcaktılar. Dudaklarını onun kulağına doğru kaydırды ve "Senin içinde olmak istiyorum" diye nefes aldı. "Evet" diye cevap verdi, kelimeyi uzatarak.

İçeride yalnız olmayacaklardı ama burada, evin sessiz ve karanlık gölgesinde yalnızdılar. Onu geriye, gölgelerin daha da derinlerine götürerek avuçlarını kazağının dudaklarının altından geçirdi ve *shellan*'ının tenine bastırды. Pürüzsüz, sıcak, canlı, onun dokunuşuyla kavislendi.

"Üstünün kalmasına izin vereceğim," dedi. "Ama o tayt aşağı inecek."

Başparmaklarını bel kemerine geçirerek ayak bileklerine kadar götürdü ve ayaklarından kaydırды.

"Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu, cevabın kokusunu alabildiği ve hissedebildiği halde.

"Hiç de değil."

Evin yan tarafı taşıtı ama o ağır İrlanda örgüsünün omuzlarını saracağını biliyordu. "Benim için arkana yaslan."

O bunu yaparken, daha fazla yastıklama sağlamak için kolunu beline doladı ve serbest eliyle göğsünü buldu. Onu derin, uzun ve yavaş bir şekilde öptü ve ağzı onunkinin altında hem tanıdık hem de gizemli bir şekilde hareket etti - ama o zaman bu onunla sevişmekti, değil mi? Şimdiye kadar onu içten dışa çok iyi tanımıştı; onun içinde şu ya da bu şekilde bulunmamış hiçbir şeyi yoktu. Yine de onunla birlikte olmak ilk seferki kadar harikaydı.

O aynıydı ama her zaman yeniydi.

Ve bunun neyle ilgili olduğunun farkındaydı. Őu anda kontrolün onda olması gerektiğini biliyordu, Őoförün o olması gerektiğini biliyordu. Őu anda doğru ve güzel bir Őey yapmak ve bunu iyi yapmak istiyordu, çünkü o toplantıdan sonra dűőünebildiđi tek Őey kendine, baőkalarına ve neredeyse ona ne kadar çirkinlik yaptığıydı.

Dilini Cormia'nın ağzına sokup çıkararak ve eliyle göğsünü okşayarak acele etmedi ve yatırımlar, ereksiyonunun neredeyse pantolonundan dışarı çıkmasına neden olan bir kar payına sahipti: Cormia onun elinde eridi, akıőkanlaőtı ve ısındı.

Eli aşağıya doğru kaydı. "Sanırım hava akımına kapılmadığından emin olmalıyım."

"Lűtfen... yap," diye inledi, baőı yana dűőtü.

Kadının boğazını bilerek aıp aıpmadığından emin değildi ama diőlerinin umurunda değildi. Anında iğerı girmeye hazırlandılar, keskin ve aıp bir Őekilde üst çenesinden aőađıya dűőtüler.

Eli kadının kalçalarının arasına girdi ve bulduğu sıcaklık dizlerini bűktü. Yavaőca ilerlemeye devam etmek istemiőti ama artık bu olmayacaktı.

"Ah, Cormia," diye inledi, iki elini kalçalarının kıvrımlarına doladı ve onu kaldırdı. Vűcudu kadının kalçalarını ikiye ayırdı. "Pantolonumu çöz. . . . Çıkar beni. "

Bađlanma kokusu kűkrediđinde, onun uyarılmasını serbest bıraktı ve aynı anda hem zahmetsiz hem de güç dolu bir sűzűlűőle onları birbirine bađladı.

Adam onu tutup vűcudunu onunkinin üzerinde gezdirirken baőı geriye dűőtü. Onun damarını da kolay bir koordinasyon baőarısıyla aldı.

Dişlerini boynunun tatlı derisine geıpirdiği anda, kadının kolları adamın omuzlarında sıkılaştı ve yumrukları gömleğinin iıpına girdi.

"Seni seviyorum. "

Phury bir anlığına dondu kaldı.

O an onun iıpın o kadar netti ki, kızın ağırlığını avuılarında hissetmesinden, seksinin etrafındaki çekirdeğine ve ağzındaki boğazına, bir araya geliőlerinin kokusuna, ormanın kokusuna ve kristal berraklığındaki havaya kadar her Őey. Tűm bacağı ile protezi arasındaki dengeyi biliyordu ve

Gömleğinin kollarının altında nasıl sıkıştığını tam olarak biliyordu. Kadının göğsünün kendisinininkine çarpışını, hem kadının hem de kendisinin kanının atışını, erotik gerilimin toplanışını biliyordu.

Yine de en çok, birbirlerine duydukları aşkın beşiğini biliyordu. Hiçbir şeyin bu kadar canlı, bu kadar gerçek olduğunu hatırlamıyordu.

İyileşmenin hediyesinin bu olduğunu düşündü. Şu anda burada sevdiği kadınla birlikte olma ve tamamen farkında, tamamen uyanık, tamamen mevcut olma yeteneği. Su katılmamış.

Jonathon'ı, toplantıyı ve adamın söylediklerini düşündü: *Bu gece bulunduğum yerde olmayı kafayı bulmaktan daha çok istiyorum.*

Evet. Evet. Kahretsin. *Evet.*

Phury tekrar hareket etmeye başladı, sırayla alıyor ve veriyordu.

Nefes nefese ve zorlanarak, onlar bir araya gelirken yaşadı ... canlı bir şekilde yaşadı.

Bölüm Elli Beş

Xhex saat on ikide kulüpten ayrıldı. Temizlik görevlileri temizlik, cilalama ve parlatma işlerini yapıyorlardı ve kapıların kapatılmasından sorumlu olacaklardı ve saat sekizde otomatik olarak devreye girmesi için alarmları hazırlamıştı. Kasalar boştu ve Rehvenge'in ofisi sadece kilitli değil, aynı zamanda girilemez durumdaydı.

Ducati'si, Rehv'in tekerleklerine ihtiyaç duymadığı zamanlarda Bentley'nin park edildiği özel garaj boşluğunda onu bekliyordu. Siyah motosikleti yuvarlayarak dışarı çıkardı, kapı kapanırken monte etti ve bir tekmeyle çalıştırdı.

Hiç kask takmazdı.

Her zaman deri korumalarını ve motorcu ceketini giyerdi.

Motosiklet bacaklarının arasında kükredi ve eve uzun yoldan gitti, şehir merkezinin tek yönlü labirentine girip çıktı, sonra Ducati'yi Kuzey Yolu'nda açtı. Refüjdeki çamların altına park etmiş bir polis arabasının yanından geçerken yüzün üzerinde bir hızla gidiyordu.

Işıklarını hiç yakmazdı.

Bu da adamın radarına takıldığını ve rozetinin arkasında uyumadığını varsayarsak, neden peşinden gelmediğini açıklıyordu. Göremediğin bir şeyi kovalamak zordur.

Caldwell'de başını sokabileceği iki yeri vardı: mahremiyete ihtiyaç duyduğu zamanlar için şehir merkezinde bir bodrum katı dairesi ve Hudson Nehri kıyısında iki yatak odalı gözlerden uzak bir kulübe.

Son otuz yıldır çalılıkların büyümesine izin verdiği için, deniz kıyısındaki arazisine giden toprak yol patikadan başka bir şey değildi. Arapsaçının uzak tarafında, 1920'lerden kalma balıkçı kulübesi yedi dönümlük bir arsa üzerinde oturuyordu, ev sağlam bir şekilde inşa edilmişti ama zarafeti yoktu. Garaj müstakil ve sağ taraftaydı ve bu, mülke baktığında ona büyük bir değer katmıştı. Etrafında çok fazla ateş gücü bulundurmayı seven bir kadındı ve cephaneyi evin dışında saklamak uykusunda havaya uçma olasılığını azaltıyordu.

Bisiklet garaja gitti. O da eve girdi.

Mutfağa girdiğinde buranın kokusunu çok sevmiştii: tavandan, duvarlardan ve zeminden gelen eski çam tahtaları ve av malzemeleri için yapılmış dolaplardan gelen tatlı sedir.

Güvenlik sistemi yoktu. Onlara inanmıyordu. Kendisi vardı. Ve bu her zaman yeterli olmuştu.

Bir fincan hazır kahveden sonra yatak odasına gitti ve derilerini çıkardı. Siyah spor sütyeni ve külotuyla çıplak zemine uzandı ve kendini destekledi.

Ne kadar sert olursa olsun, her zaman bir ana ihtiyacı vardı.

Hazır olduğunda uyluklarına, derisine ve kaslarına kenetlediği dikenli metal bantlara uzandı. Çengellerdeki kilitler bir patlamayla serbest kaldı ve yaralarına kan hücum ederken inledi. Görüşü titreyerek yan tarafına kıvrıldı ve ağzından nefes aldı.

Symphath tarafını kontrol edebilmesinin tek yolu buydu. Acı onun kendi kendini tedavi etmesiydi.

Cildi kanıyla kayganlaşırken ve vücudunun sinir sistemi yeniden ayarlanırken, içinden bir karıncalanma geçti. Bunu güçlü olmanın, kendini bir arada tutmanın ödülü olarak düşündü. Elbette kimyasal bir şeydi, damarlarında dolaşan sıradan endorfinlerden başka bir şey değildi ama bu boşlukta, açık saçık, çınlayan hissin bir büyüü vardı.

Böyle zamanlarda kendine bu ev için bir mobilya almak istiyordu ama bu dürtüye direnmek kolaydı. Ahşap zemini temizlemek daha kolaydı.

Nefesi hafifliyor, kalbi yavaşlıyor ve beyni yeniden dönmeye başlıyordu ki aklına gelen bir şey stabilizasyon eğilimini tersine çevirdi.

John Matthew.

John Matthew . . . o piç. Tanrı aşkına, daha on iki yaşındaydı. Onunla seks yapmaya çalışırken aklından ne geçiyordu?

Onu asma kattaki banyoda, ışıkların altında dururken hayal etti; yüzü genç bir çocuğa değil bir savaşçıya, vücudu bir erkeğe aitti

Kendine güven sorunu olan bir duvar çiçeği değil.

Yan tarafa uzanarak derisini çekti ve adamın kendisine verdiği katlanmış kâğıt havluyu çıkardı. Havluyu açarak adamın yazdıklarını okudu.

Bir dahaki sefere adımı söyle. Daha çok geleceksin.

Hırladı ve o lanet şeyi buruşturup attı. Aklının bir köşesinde kalkıp onu yakmak vardı.

Onun yerine, serbest eli bacaklarının arasına gitti.

Güneş doğup ışık yatak odasına yayılırken, Xhex John Matthew'u altında sırt üstü yatmış, kot pantolonunda gördüğü şeyi onun sürüş dalgalanmalarını karşılamak için yukarı iterken hayal etti. . . .

Bu fanteziye inanamıyordu. Bunun için ona çok kızdı. Yapabilseydi o boku keserdi.

Ama onun adını
söyledi. İki kere.

Bölüm Elli Altı

Kâtip bakirenin kontrol sorunları vardı.

Bir tanrıça olduğunuzda ve dünya içinde koca bir dünya, evrenin tarihi içinde bir tarih yarattığınızda bu kötü bir şey değildi.

Gerçekten. Kötü bir şey değildi.

Belki de ölçülü olmak iyi bir şeydi.

Kâtip Bakire özel odasındaki mühürlü mabede doğru süzüldü ve onun isteğiyle çift kapı hafifçe aralandı. Dışarıdaki odadan, rüzgârda saten kumaş gibi dalgalanan bir sis yayıldı. Yoğunlaşmanın geri çekilmesiyle kızı ortaya çıktı, Payne'in güçlü bedeni havada cansız bir şekilde asılı duruyordu.

Payne de babası gibiydi: agresif, hesapçı ve güçlü.

Tehlikeli.

Seçilmişler arasında Payne gibi bir dişiye yer yoktu. Vampir dünyasında da yeri yoktu. O son eylemi gerçekleştikten sonra, Kâtip Bakire herkesin güvenliği için hiçbir yere sığmayan kızını burada tecrit etmişti.

Yarattığınıza inanın.

Primale'nin sözleri, onları söylediğinden beri çınlıyordu. Ve Kâtip Bakire'nin içsel düşüncelerinin ve korkularının derin topraklarına gömülmüş bir gerçeği açığa çıkardılar.

Biyolojik havuzdan tek bir irade armağanıyla çağırdığı erkek ve kadınların yaşamları, Mabet'in kütüphanesindeki kitaplar gibi ayrı bölümlere yerleştirilemezdi. Düzen çekiciydi, doğruydu, çünkü düzende emniyet ve güvenlik vardı. Ancak doğa ve canlıların doğaları dağınık ve öngörülemezdi ve bağlayıcılığa tabi değildi.

Yarattığınıza inanın.

Kâtip Bakire gelecekteki pek çok şeyi, zaferler ve trajedilerle dolu lejyonları görebiliyordu ama bunlar uçsuz bucaksız bir kıyıdaki kum tanelerinden ibaretti. Kaderin daha büyük bütününü hayal edemiyordu: Doğurduğu ırkın geleceği kendi kaderiyle çok yakından bağlantılı olduğu için, halkının gelişmesi ya da yok olması onun için bilinmez ve bilinemezdi.

Sahip olduğu tek bütünlük şimdiki zamandı ve Primale haklıydı. Sevgili çocukları gelişmiyordu ve işler böyle giderse yakında onlardan geriye hiçbiri kalmayacaktı.

Değişim, gelecek için sahip oldukları tek umuttu.

Kâtip Bakire siyah kukuletasını başından kaldırdı ve cüppesinin arkasından aşağıya doğru düşmesine izin verdi. Elini uzatarak, durgun havada kızına doğru koşuşturan sıcak bir molekül dalgası gönderdi.

Payne'in ikiz kardeşi Vishous'unkine çok benzeyen buz beyazı gözleri birden açıldı. "Kızım," dedi Kâtip Bakire.

Aldığı cevaba şaşırمامıştı. "Siktir git."

Bölüm Elli Yedi

Bir aydan fazla bir süre sonra, Cormia gecenin düşüşünü karşılamaya alıştığı şekilde uyandı.

Phury'nin kalçaları onunkileri itiyor, vücudu kaya gibi sert ereksiyonunu ona doğru itiyordu. Muhtemelen hâlâ uyuyordu ve yüzüstü dönüp ona yer açtığına, tepkisinin ne olacağını bildiği için gülümsedi. Evet, adam bir kalp atışında onun üzerindeydi, ağırlığının battaniyesi sıcak ve topraklayıcı ve-

Adam içeri iterken inledi.

"Mmmm," dedi kulağına. "İyi akşamlar, *Shellan*."

Gülümsedi ve adamın daha da derine inebilmesi için omurgasını eğdi. "*Hellren* mine, nasıl gidiyor-"

Adamın güçlü darbeleri kadının ruhunun derinliklerine doğru ilerlerken ikisi de inledi. Adam onu yavaş ve tatlı bir şekilde okşarken, ensesine sokulup dişleriyle ısırırken, parmakları birbirine geçmiş bir şekilde el ele tutuştular.

Henüz resmen çiftleşmemişlerdi, çünkü bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmek isteyen Seçilmişler'le yapacak çok işleri vardı. Ama her an birlikteydiler ve Cormia nasıl ayrı yaşadıklarını hayal bile edemiyordu.

Haftada bir gece kısa bir süreliğine ayrı kalıyorlardı. Phury her salı NA toplantısına gidiyordu.

Kırmızı dumanı bırakmak onun için zor oldu. Gerginleştiği, gözlerinin odağını kaybettiği ya da bir şeye sinirlenmemek için kendini zor tuttuğu çok zaman oluyordu. İlk iki hafta boyunca gündüz terlemeleri olmuştu ve azalıyor olsalar da, cildi hala aşırı hassas olduğu dönemlerden geçiyordu.

Yine de tek bir nüksetme yaşamadı. Ne kadar kötü olursa olsun, pes etmedi. Onun için alkol de yoktu.

Yine de çok fazla seks yapıyorlardı. Bu da onun için sorun değildi.

Phury çekildi ve onu sırt üstü çevirdi. Adam tekrar kadının merkezindeki yerine yerleşirken, avuç içleri göğüslerine giderek onu aceleyle öptü,

"Metal değiller mi?"

"Öyle olmalı."

"Gidip yardım etsem iyi olacak." Cormia ayağa kalktı ve seslendi: "Aşaağı geliyorum kardeşim! İki saniye."

Phury onu bir öpücük için kendine çekti ve sonra bıraktı. Hızlı bir duş aldı, şimşek hızıyla ve bol bir kot pantolon ve Phury'nin Gucci gömleklerinden birini giyerek çıktı.

Belki yıllarca cüppe giymekten kaynaklanıyordu ama dar kıyafetlerden hoşlanmıyordu. Bu da *cehennemlik* için sorun değildi, çünkü *cehennemlik* onu kendi kıyafetleriyle seviyordu.

"Bu renk sana çok yakışmış," dedi saçlarını örmesini izlerken.

"Lavantayı beğendin mi?" Onun için küçük bir dönüş yaptı ve bakışları parlak sarıya döndü.

"Oh, evet. Hoşuma gitti. Buraya gel, Seçilmiş."

Aşaağıda piyano çalmaya başladığında ellerini kalçalarına koydu. Gamlar. Bu da Selen'a'nın uyandığı anlamına geliyordu. "Layla evi yakmadan önce aşaağı inmeliyim."

Phury onu çok ama çok çıplak hayal ederken takındığı o gülümsemeyi takındı. "Buraya gel, Seçilmiş."

"Gidip yiyecek getirmeme ne dersin?"

Phury karmakarışık çarşafı fırlatıp atma cüretini gösterdi ve elini sert, ağır seksinin üzerine koydu. "Benim aç olduğum şey sadece sende var."

Alt kattan gelen gürültü korosuna bir de elektrikli süpürge katılınca kimin ayakta olduğu belli oldu. Amalya ve Pheonia her gün Dyson'ı kimin kullanacağını belirlemek için kura çekiyordu. Rehvenge'in büyük kampındaki halıların buna ihtiyacı olsun ya da olmasın fark etmezdi, her zaman süpürülürlerdi.

"İki saniye," dedi, ellerinin menziline girerse yine birbirlerine gireceklerini biliyordu. "Sonra geri geleceğim ve ağzımı besleyebilirsiniz, buna ne dersin?"

Phury'nin devasa vücudu titredi, gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı. "Oh, evet. Bu Oh, *evet*, bu çok iyi bir plan."

Telefonu hatırlatıcı bir bip sesi çıkardı ve bir iniltiyle komodine uzandı. "Tamam, şimdi git, yoksa seni bir saat daha buradan çıkarmama izin vermem. Ya da dört."

Güldü ve kapıya doğru döndü.

"Sevgili . . . Tanrım."

Cormia arkasını döndü. "Ne oldu?"

Phury yavaşça doğruldu, elleri telefonu sanki bir hafta önce ödediği dört yüz dolardan daha değerliymiş gibi tutuyordu.

"Phury?"

Önce ekrana doğru uzattı.

Mesaj Zsadist'ten gelmişti: *Kız bebek, iki saat önce. Nalla. Umarım iyisindir. Z.*

Dudağını ısırdı ve sonra elini nazıkçe onun omzuna koydu. "Eve geri dönmelisin. Onu görmelisin. Onları görmelisin."

Phury sertçe yutkundu. "Evet. Bilmiyorum. Oraya geri dönmek . . . Bence bu belki de iyi bir şey. Wrath ve ben yapmamız gerekeni telefonda yapabiliriz ve ... Evet. Yapmasak daha iyi."

"Mesaja geri dönecek misin?"

"Öyleyim." Kalçalarını çarşafıla örttü ve sadece telefona baktı. Bir süre sonra, "Senin için yapmamı ister misin?" dedi.

Başını salladı. "Lütfen. İkimiz için de yap, tamam mı?"

Başının üstünü öptü ve sonra mesaj attı: "*Tanrı seni, Shellan'ı ve yavrularını kutsasın. Ruhen yanınızdayız, sevgiler, Phury ve Cormia.*"

Ertesi akşam Phury NA toplantısına gitmemeye karar verdi. Çok cazip.

Neden gittiğinden emin değildi. Nasıl yaptığını da bilmiyordu.

Tek istediği ışığın yanmasıydı, böylece acıyı hissetmek zorunda kalmayacaktı. Ama acı çekmesi ne kadar berbat bir durumdu? İkizinin yavrusunun sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmiş olması, Z'nin artık bir baba olması, Bella'nın yaşamış olması

Genç kızın iyi olduğunu öğrenince heyecanlanacağını ve rahatlayacağını tahmin edersiniz. O ve diğer herkes bunun için dua ediyordu.

Tüm bunlar yüzünden kafayı yiyen tek kişinin o olduğuna şüphe yoktu. Kardeşlerin geri kalanı Z'nin ve yeni kızının şerefine kadeh kaldırmakla ve Bella'yı şımartmakla meşgul olacaktı. Kutlamalar haftalarca sürecekti ve Fritz tüm özel yemekler ve törenlerle kendinden geçecekti.

Phury bunu görebiliyordu. Malikânenin büyük girişi, Z'nin soyunun rengi olan parlak yeşil ve Bella'nın rengi olan mor şeritlerle kaplanacaktı. Nalla'nın bu tarafa geçtiğini sembolize etmek için evdeki her bir kapıya, hatta dolaplara ve dolaplara çiçek çelenkleri asılacaktı. Şömineler günlerce tatlı kütüklerle, alevleri sevgilinin yeni kanı için kırmızı yanan o yavaş yanan, işlenmiş odun parçalarıyla yanmaya devam edecekti.

Doğumunu takip eden yirmi dördüncü saatin başında, evdeki herkes gururlu ebeveynlere aile renklerinden dokunmuş muazzam bir kurdele fiyonk getirecekti. Bu fiyonklar, Nalla'nın hayatı boyunca ona göz kulak olacaklarına dair bir söz olarak beşiğinin demirlerine bağlanacaktı. Bir saatin sonunda, değerli başını koyduğu yer saten fiyonklardan oluşan bir çağlayanla kaplanacak, uzun uçları bir sevgi nehriyle yere ulaşacaktı.

Nalla'ya paha biçilmez mücevherler hediye edilecek, kadife kumaşlarla örtülecek ve nazik kollarda tutulacaktı. Bir mucize olduğu için el üstünde tutulacak ve onu karşılamak için umut ve korkuyla bekleyenlerin kalplerinde doğumu her zaman sevinçle karşılanacaktı.

Evet. Phury onu toplum merkezine neyin getirdiğini bilmiyordu. O kapıdan geçip bodruma girmesine neyin yardım ettiğini de bilmiyordu. Ve kalmasına neyin sebep olduğunu da bilmiyordu.

Rehvenge'in evine döndüğünde içeri giremeyeceğini biliyordu.

Onun yerine arka terasta, hasır bir sandalyede, yıldızların altında oturdu. Aklında hiçbir şey yoktu. Ve kesinlikle her şey.

Cormia bir ara dışarı çıktı ve Rehv'in derin düşüncelere daldığını hissettiğinde her zaman yaptığı gibi elini onun omzuna koydu. Adam avucunu öptü, Cormia da onun ağzını öptü ve muhtemelen Rehv'in yeni kulübünün planları üzerinde çalışmaya geri dönmek üzere içeri girdi.

Gece sessiz ve düpedüz soğuktu. Arada bir rüzgâr gelip ağaçların tepelerine vuruyor, sonbahar yaprakları ilgiden hoşlanıyormuş gibi bir ses çıkararak hışırdıyordu.

Evin içinde, arkasında geleceği duyabiliyordu. Seçilmişler kollarını bu dünyaya uzatıyor, kendileri ve bu taraf hakkında bir şeyler öğreniyorlardı. Onlarla gurur duyuyordu ve dişilerini korumak için öldürebileceği ve onlardan herhangi biri için her şeyi yapabileceği için eski geleneklerin Primale'si olduğunu düşünüyordu.

Ama bu bir baba sevgisiydi. Onun çiftleşmiş aşkı Cormia'ya ve sadece ona yönelikti. Phury göğsünün ortasını ovuşturdu ve saatlerin olduğu gibi geçmesine izin verdi, kendi hızlarında, rüzgâr ise kendi gücünde esiyordu. Ay gökyüzündeki tepe noktasına kadar sürüklendi ve alçalmaya başladı. Birisi evin içinde opera açmış. Tanrı'ya şükür biri hip-hop'a çevirdi. Birisi duş almaya başladı. Biri evi süpürdü. Tekrar.

Hayat. Tüm sıradan ihtişamıyla.

Ve eğer gölgelerde kışımızın üzerinde oturuyorsanız bundan yararlanamazdınız... Bu ister gerçekte olsun, ister bir bağımlının karanlığına hapsoldüğünüz için mecazi anlamda olsun.

Phury uzandı ve protezinin baldırına dokundu. Buraya kadar bir bacağının sadece bir kısmıyla gelmişti. Hayatının geri kalanını ikizi ve kardeşleri olmadan yaşamak... bunu da yapabilirdi. Minnettar olması gereken çok şey vardı ve bu pek çok şeyi telafi edebilirdi.

Her zaman bu kadar boş hissetmeyecekti.

Evden biri operaya geri döndü.

Oh, kahretsin. Bu sefer Puccini.

"Che Gelida Manina."

Onca seçenek varken, neden kendisini daha kötü hissettireceği garanti olan soloyu seçmişti ki? Tanrım, *La Bohème*'i ... şey, sonsuza dek dinlememişti, öyle görünüyordu. Ve o çok sevdiği şeyin sesi kaburgalarını öyle sıkıyordu ki nefes alamıyordu.

Phury sandalyenin kollarını kavradı ve ayağa kalkmaya başladı. O tenorun sesini dinleyemiyordu. Bu görkemli, yükselen tenor ona o kadar çok şey hatırlatıyordu ki-

Zsadist ormanın kenarında belirdi. Şarkı söylüyordu.

Şarkı söylüyordu. . . Phury'nin kulağındaki onun tenoruydu, evin içinden gelen bir CD değil.

Z'nin sesi, çimenlerin üzerinde ilerlerken aryanın tepe ve vadilerinde sörf yapıyor, her mükemmel perdeli, yankılanan kelimeyle daha da yaklaşıyordu. Rüzgâr kardeşinin orkestrası oldu, ağzından çıkan muhteşem sesleri çimenlerin ve ağaçların üzerinden dağlara, ancak böyle bir yeteneğin doğabileceği göklere doğru üfledi.

Phury sanki kendi bacakları değil de ikizinin sesi onu sandalyeden kaldırmış gibi ayağa kalktı. Bu daha önce söylenmemiş bir teşekkürdü. Bu, kurtarıldığı için duyulan minnettarlık ve yaşanan hayat için duyulan takdirdi. Bu, kardeşine hissettiklerini ifade edecek kelimelerden yoksun olan ve söyleyebilmeyi dilediği her şeyi göstermek için müziğe ihtiyaç duyan şaşkın bir babanın ardına kadar açık boğazıydı.

"Ah, cehennem . . . Z," diye fısıldadı Phury ihtişamın ortasında.

Solo zirveye ulaştığında, duyguların tonu en güçlü şekilde vurulduğunda, Kardeşlik karanlığın içinden teker teker ortaya çıktı ve geceden kurtuldu. Gazap. Rhage. Butch. Vishous. Hepsi de Nalla'nın doğumunun yirmi dördüncü saatini onurlandırmak için giyecekleri beyaz tören giysilerini giymişlerdi.

Zsadist, Phury'nin tam önünde parçanın son hassas notasını söyledi.

Son satır, "*Vi piaccia dir!*" sonsuzluğa doğru sürüklenirken, Z elini kaldırdı.

Gece rüzgârında dalgalanan, yeşil ve altın rengi satenden yapılmış muazzam bir fiyonktu.

Cormia tam zamanında yaklaştı. Kolunu Phury'nin beline doladığında, onu sabit tutan tek şey oydu.

Eski dilde Zsadist, "*Doğurduğum kızımı hem soylarınızın renkleriyle hem de kalplerinizin sevgisiyle onurlandırır mısınız?*" dedi.

Z derin bir selam vererek eğildi.

Phury'nin sesi, satenin akan boylarını alırken boğuk çıkıyordu. "*Çağların onuru, renklerimizi senin doğuşuna bağlamak olacaktır.*"

kızım."

Z doğrulurken, ilk kimin öne çıktığını söylemek zordu. Büyük olasılıkla ortada buluştular.

Kucaklaşırken ikisi de bir şey söylemedi. Bazen kelimeler yeterince uzağa gitmiyordu, harflerin kapları ve dilbilgisinin kepçeleri kalbin duygularını tutmaktan acızdı.

Kardeşlik alkışlamaya başladı.

Bir ara Phury uzanıp Cormia'nın elini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı.

Geri çekildi ve ikizine baktı. "Söyle bana, sarı gözleri var mı?"

Z gülümsedi ve başını salladı. "Evet, benziyor. Bella bana benzediğini söylüyor... bu da sana benzediği anlamına geliyor. Gel benim küçük kızım ile tanış, kardeşim. Geri gel ve yeğeninle tanış. Beşiğinde büyük bir boşluk var ve onu doldurmak için ikinize ihtiyacımız var."

Phury, Cormia'yı kendine yakın tuttu ve onun elinin göğsünün ortasını ovduğunu hissetti. Derin bir nefes alarak gözlerini kırptırdı. "Bu benim en sevdiğim opera ve en sevdiğim solo."

"Biliyorum." Z, Cormia'ya gülümsedi ve ilk iki satıra atıfta bulundu: "*Che gelida manina, se la lasci riscaldar.*" "Ve şimdi senin de ısıtacak küçük bir elin var."

"Aynı şey senin için de söylenebilir, kardeşim."

"Çok doğru. Hem de ne kadar doğru." Z ciddileşti. "Lütfen ... onu görmeye gel- ama aynı zamanda bizi de görmeye gel. Kardeşler seni özliyor. Ben de seni özledim."

Phury gözlerini kıstı, bir şey yerine oturdu. "Sensin, değil mi? Toplum merkezine geldin. Sonrasında beni salıncakta otururken izledin."

Z'nin sesi boğuklaştı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Cormia konuştu. "Ben de."

Ne kadar mükemmel bir an, diye düşündü Phury. Önünde ikizi, yanında *Shellan*'ı ve görünürde hiçbir yerde olmayan büyücüsüyle ne kadar da mükemmel bir an.

Öylesine mükemmel bir andı ki, hayatının geri kalanında şu anda yaşadığı kadar net ve dokunaklı bir şekilde hatırlayacağını biliyordu.

Phury *Shellan*'ın alnına bir öpücük kondurdu ve teşekkür ederek ona sarıldı.

Sonra Zsadist'e gülümsedi.

"Zevkle. Nalla'nın beşiğine zevkle ve hürmetle geleceğiz." "Peki ya kurdeleleriniz?"

Cormia ile birlikteliğini simgeleyen, iç içe geçmiş güzel saten boyları olan yeşil ve altın rengine baktı. Aniden kollarını ona doladı, sanki o da onunla aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi.

Yani, ikisi mükemmel bir şekilde bir araya geldi.

"Evet, kardeşim. Kesinlikle kurdelelerimizle geliyoruz. " Onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Ve biliyorsun, eğer çiftleşme töreni için zamanımız olursa, bu harika olur çünkü-"

Kardeşliğin yuhalama, bağırma ve sırt sıvazlama sesleri söyleyeceklerinin geri kalanını kesti. Ama Cormia ana fikri anlamıştı. Daha önce hiçbir kadının ona bakarken gülümsediği kadar güzel ve geniş gülümsediğini görmemişti.

Yani ne demek istediğini biliyor olmalıydı.

Seni sonsuza dek seviyorum sözünün anlaşılması için her zaman söylenmesi gerekmezdi.

***New York Times* çoksatan yazarı J. R. Ward'dan hayatta bir kez yaşanacak bir olay geliyor: Ward'ın "uğruna ölünesi "[1Black](#) Dagger Brotherhood serisine perde arkasından bir bakış sunan eşsiz bir cilt.**

Dosyalar, istatistikler ve özel hediyeler de dahil olmak üzere Kardeşlik hakkında içeriden bilgiler bulacaksınız. Tohrment ve Wellsie ile, Wellsie'nin *Lesser'lar* tarafından öldürülmesinden üç hafta önce yapılan yürek parçalayıcı bir konuşma da dahil olmak üzere, en sevdiğiniz karakterlerle yapılan röportajları okuyacaksınız. J. R. Ward mesaj panolarından heyecan verici materyallere ve okuyucuların seri hakkında sorduğu sorulara verilen cevaplara ek olarak, kesilen sahnelerin arkasındaki nedenlerle birlikte silinmiş sahneleri keşfedeceksiniz. J. R. Ward için nasıl bir şey olduğunu öğreneceksiniz.

R. Ward'dan serinin her bir bölümünü yazmasını isteyecek ve büyüleyici bir değişiklik, yazarla Kardeşler tarafından yapılan bir röportajı okuyacaksınız. İlk kez Zsadi ve Bella hakkında orijinal bir kısa öykü göreceksiniz, kızları Nalla'nın doğum mucizesine ve birbirlerine duydukları aşkın derinliğine tanık olacaksınız. Bu, hiçbir Black Dagger Brotherhood hayranının kaçırmaması gereken bir derleme ... ve sizi seksi Kardeşler grubu ve içinde yaşadıkları "vahşice popüler "[2 dünya](#) kadar güçlü bir şekilde baştan çıkaracak içeriden bir rehber.

Bir ön bakış için okumaya devam edin ... ve *Kara Hançer Kardeşliği*'ni arayın: *An Insider's Guide*, Ekim 2008'de New American Library'den çıkacak.

Bella eğitim merkezindeki PT odasında titrek bacaklarıyla muayene masasının etrafında dönüyordu. Saati kontrol etmek için düzenli olarak durdu.

Neredeydiler? Başka ne ters gitmişti? Bir saatten fazla olmuştu. . .

Tanrım, lütfen Zsadist hayatta olsun. Lütfen onu canlı getirsinler.

Volta attı, daha çok volta attı. Sonunda sedyenin başında durdu ve masanın uzunluğuna baktı. Belki hissettiği sıkıntıdan, belki panikten, belki de çaresizlikten; ama kendini bu şeyin üzerinde hasta olarak bulunduğu zamanı düşünürken buldu. İki ay önce. Nalla'nın doğumu için.

Tanrım, ne büyük bir kabustu.

Tanrım, bu nasıl bir kâbustu böyle... *Cehennem zebanisinin* yaralı, kanlar içinde, acılar içinde yuvarlanmasını beklemek -ki bu en iyi senaryoydu.

Kendini delirmekten alıkoymak için ya da daha büyük olasılıkla zaten delirmiş olduğu ve beyni onu gaga diyarında tutacak anıları kusmak istediği için doğumu, hem kendisinin hem de Z'nin hayatlarının sonsuza dek değiştiği o anı düşündü. Pek çok dramatik şey gibi, bu büyük olay da bekleniyordu ama gerçekleştiğinde yine de bir şok olmuştu. Normal on sekiz ayının on birinci ayındaydı ve bir Pazartesi gecesi idi.

İş haftasına başlamak için kötü bir yol. Gerçekten.

Acı biber aşermişti ve Fritz de onu şımartmış, sevdiği kadar baharatlı bir parti hazırlamıştı - bu da yanık için dudaklarınıza bulaştırmak istemeyeceğiniz anlamına geliyordu. Ancak sevgili uşak dumanı tüten kaseyi ona getirdiğinde, birdenbire ne kokusunu ne de görüntüsünü hazmedebildi. Midesinin bulandığını ve terlediğini hissederek serin bir duş almaya gitmiş ve banyoya doğru hantalca ilerlerken, karnında giderek büyüyen bir yedi ayı daha nasıl sığdırabileceğini merak etmişti.

Belli ki Nalla bu rastgele düşünceyi ciddiye almıştı. Haftalardır ilk kez güçlü bir şekilde hareket etti ve keskin bir tekmeye Bella'nın suyunu kesti.

Bella bornozunu kaldırıp ıslaklığa baktı ve bir an için mesanesinin kontrolünü kaybettiğini falan düşündü. Sonra şafak sökmüştü. Doktor Jane'in tavsiyesine uymuş ve kitap okumaktan kaçınmış olmasına rağmen

'in vampir versiyonunu *okuduğunda*, suyunuz bir kez *geldiğinde* geri dönüş olmadığını bilecek kadar geçmişe sahipti.

On dakika sonra sedyede yatıyordu ve Doktor Jane hızlı ama kapsamlı bir muayene yapıyordu. Sonuç olarak Bella'nın vücudu programa uymaya hazır görünmüyordu ama Nalla'nın çıkarılması gerekiyordu. İnsan kadınlarda doğumu başlatmak için sıklıkla kullanılan Pitocin uygulandı ve kısa bir süre sonra Bella ağrı ve doğum arasındaki farkı öğrendi.

Acı dikkatini çekti. Doğum *tüm* dikkatinizi istedi.

Zsadist arazideydi ve oraya vardığında o kadar telaşlıydı ki kafatası süslemesinden geriye kalan az sayıdaki saç teli dimdik duruyordu. Silahlarını tunç ve paslanmaz çelikten bir yığının içine atmış ve koşarak onun yanına gelmişti.

Onu hiç bu kadar korkmuş görmemişti. Sadist Sahibesi'yle ilgili rüyalarından uyandığında bile. Gözleri öfkeden değil, korkudan kararmıştı ve dudakları o kadar sıkılmıştı ki bir çift beyaz kesik gibiydiler.

Yine de onun yanında olması acıyı atlatmasına yardımcı olmuştu. Ve alabileceği her türlü rahatlamaya ihtiyacı vardı. Doktor Jane, vampirlerin kan basıncında endişe verici düşüşler yaşanabildiği için epidural yapılmamasını tavsiye etmişti. Yani hiç tamponlama yapılmamıştı.

Onu Havers'ın kliniğine götürmek mümkün değildi, çünkü Pitocin vücudunu ateşlediğinde, doğum beklenmedik bir şekilde herhangi bir yere götürülemeyecek kadar hızlı ilerlemişti. Ve şafak vakti yaklaştığından, yarışın doktorunu eğitim merkezine zamanında ulaştırmanın bir yolu yoktu.

...

Bella şimdiki zamana geri döndü ve elini sedyenin üzerinde duran ince yastığın üzerinde gezdirdi. Z'nin elini kemiklerini kıracak kadar sert tuttuğunu, dişleri acıyana kadar gerildiğini ve sanki ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissettiğini hatırlayabiliyordu.

Ve sonra hayati değerleri düştü.

"Bella?"

Etrafında döndü. Wrath PT süitinin kapısındaydı, kralın devasa vücudu alanı dolduruyordu. Kalça hizasındaki siyah saçları, güneş gözlükleri ve siyah derisiyle, sessiz gelişiyse Azrail'in modern versiyonu gibi görünüyordu.

"Lütfen, hayır," dedi sedyeyi tutarak. "Lütfen-"

"Hayır, sorun yok. O iyi." Wrath öne çıktı ve onu kolundan tutarak kaldırdı. "Durumu stabilize edildi."

"Stabilize mi?"

"Alt bacağında bileşik bir kırık var ve biraz kanamaya neden olmuş."

Bazıları çok büyük, diye düşündü. "Nerede o?"

"Havers'daydı ama şu anda eve naklediliyor. Endişeleneceğinizi tahmin ettiğim için size haber vermek istedim."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. . ."

Son zamanlarda sorunlar yaşıyorlardı ama yine de onu kaybetme fikri felaketti.

"Buraya gel, Bella."

"Hayır, ben iyiyim." Öyleydi işte. "Gerçekten, ben ..."

"Ne haliniz varsa görün. Egonuzdan kurtulmanızı sağlayacaksa bunu bir kraliyet fermanı olarak kabul edin."

Bella gülümsedi ve mücadeleyi bıraktı. Ona doğru adım attığında, kral onu kocaman kollarıyla sardı ve nazıkçe sarıldı.

"Sarsıntıların içinizden geçmesine izin verin. İster inanın ister inanmayın, bu şekilde daha kolay nefes alırsınız."

Onun önerdiği gibi yaptı ve kasları üzerinde uyguladığı katı kontrolü gevşetti. Buna karşılık vücudu omuzlarından baldırlarına kadar titredi ve kralın gücüne güvenmek zorunda kaldı, yoksa seğirerek yere düşecekti.

Komik ama. O haklıydı. Sarsıntılar geçtiğinde, derin bir iki nefes alabilirdi.

Daha dengeli bir hale geldiğinde geri çekildi. Sedyeyi görünce kaşlarını çattı. "Wrath, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Soruyu düzgün bir şekilde çerçeveleyebilmek için biraz adım atması gerekti. "Eğer Beth'le bir bebeğiniz olsaydı, çocuğu onu sevdiğiniz kadar sever miydiniz?"

Kral şaşırmış görünüyordu. "Ah . . ."

"Özür dilerim," dedi. "Bu beni ilgilendirmez-"

"Hayır, ilgilendirmez. Cevabı bulmaya çalışıyorum."

Uzandı ve gözlüğünü parlak, soluk yeşil gözlerinin üzerinden kaldırdı. Bir süre düşündükten sonra sargının ince kollarıyla oynadı, küt, güçlü parmakları onları ileri geri hareket ettirdi, küçük plastik bir gıcırtı fayanslı odaya kadar yükseldi.

"Mesele şu... ve bunun tüm bağlı erkekler için geçerli olduğuna inanıyorum. *Shellan*'ınız göğsünüzde atan kalbinizdir. Hatta bundan daha fazlası. O sizin bedeniniz, teniniz ve zihninizdir... Olduğunuz ve olacağınız her şeydir. Yani bir erkek asla bir başkası için eşinden daha fazlasını hissedemez. Bu mümkün değil ve bence bu işte bir evrim var. Ne kadar derin severseniz, o kadar çok korursunuz ve dışınızı her ne pahasına olursa olsun hayatta tutmak, sahip olduğu yavrulara bakabileceği anlamına gelir. Bununla birlikte, tabii ki çocuklarınızı seviyorsunuz. Beth ile Darius'u düşünüyorum. . . Onun güvende olması için çaresizdi. Ve Tohr ile John... ve... evet, demek istediğim, onlar için derinden hissediyorsunuz, elbette."

Mantıklıydı. Ama Zsadist Nalla'yı kucağına bile almadı.

Kliniğin çift kapısı Z'nin tekerlekli sandalyeyle içeri getirilmesiyle açıldı. Şüphesiz Havers'ın kliniğinde giysileri kesilmek zorunda kaldığı için üzerinde bir hastane donu vardı ve yüzünde hiç renk yoktu. Her iki eli de sargılıydı ve alt bacağına bir alçı vardı.

Soğuktan bayılmıştı. Daha da ötesi, ölü gibi görünüyordu.

Koşarak onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Zsadist? *Zsadist*?"

Serumlar ve haplar yaralıları için her zaman en iyi tedavi yöntemi değildi. Bazen tek ihtiyacınız olan sevdiğiniz kişinin dokunuşu, sesi ve evde olduğunuzu bilmektir ve birdenbire uçurumun kenarından döndünüz.

Z gözlerini açtı. Karşılaştığı safir mavisi bakışlar gözyaşlarını parlattı. Bella ona doğru eğilmişti, gür maun rengi saçları bir omzundan aşağı dökülüyordu, klasik kemikli yüzü endişe çizgileriyle çizilmişti.

"Merhaba," dedi, çünkü yapabileceği en iyi şey buydu.

Klinikte ağrı kesici ilaçları reddetmişti, çünkü bunların halsizleştirici etkisi ona her zaman Metres'in ellerinde nasıl uyuşturulduğunu hatırlatıyordu. Bu yüzden, kırılan bacağı ve avuçlarına olanlarla birlikte, akıl almaz bir acı içindeydi. Yine de Bella'yı görmek acısına çok iyi gelmişti.

"Merhaba." Elini kafatası süsünün üzerinde gezdirdi. "Merhaba..."

PT süitinde başka kimlerin olduğunu görmek için etrafına bakındı. Wrath jakuzili banyonun yanındaki köşede Rhage ile konuşuyordu ve Qhuinn, John ve Blay çelik ve cam dolapların önünde duruyordu.

Odanın ayrıntıları netleştikçe, buraya en son ne zaman geldiğini düşündü. Doğum.

"Şşşt " diye mırıldandı Bella, yüzünü buruşturmasının nedenini açıkça yanlış anlamıştı. "Sadece gözlerini kapat ve rahatla."

Kendisine söyleneni yaptı, çünkü canı çok yandığı için değil, tekrar uçuşumun kenarındaydı.

Tanrım, Nalla'nın doğduğu o gece.

shellan . . .

Z gözlerini sıkıca kapadı, geçmişini yeniden yaşamak ya da bugüne çok yakından bakmak istemiyordu. Bella'yı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yine. Ve bu onun hatasıydı. Yine.

"Seni seviyorum. . ." diye fısıldadı. "Tanrım, lütfen beni bırakma. "

[1](#)

New York Times Çok Satan Yazarı Suzanne Brockmann

2

Publishers Weekly



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.